NAZ ALİNA

MAVZER ÇIĞLIĞI

LAPİS

Bir avcının, av olmak pahasına başka
bir avcıyı avlamasının hikâyesi bu.

Turuncudan nefret etmesine rağmen gökkuşağının
ikinci katmanına hapsolan bir kadının hikâyesi.

Turuncudan nefret eden o kadın, gökkuşağının
ikinci katmanına hapseden bir adamın hikâyesi.

O katmana girebilmek için ölümü bile
göze alan kadın...

Takıntı mı yoksa aşk mı bu?

LAPİS

9 786259 369082

LAPİS YAYINLARINA
ULAŞMAK İÇİN

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

MC

THO
0089227
ATE

Keşke o evi yakıtgında içinde
sen de olsaydın Atamer.

Mavzer Çığlığı - 1
Naz Alina

Yayın Yönetmeni: Sidem Zelal Edin
Yayın Koordinatörü: Gülden Girgin Gültekin
Editör: Gülden Girgin Gültekin
Kitap Tasarım: Bersucan Boztürkoğlu, Begüm Alpugan
Karakter Kart Çizim: @honeyys_artiess

1. Baskı: Mayıs 2026
ISBN: 978-625-93690-8-2

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
Naz Alina, 2026 © Lapis Yayınları Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
EGEM BASIM YAYIN SAN. ve TİC. LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Mrk.
Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43624

Yayımlayan:
Lapis Yayıncılık
Tevfik Bey Mah. Eravutmuş Sk.
Menekşe Ap. Sitesi No:10B
Küçükçekmece/İstanbul
Sertifika No: 76985

MAVZER ÇIĞLIĞI

I

Duzenleme
Ny.ozlem

LAPİS

Ninova

UYARI

Bu kitap, 18 yaş ve üzeri okurlar için uygundur. Hedef kitle, yetişkin okuyuculardır.

Sağlıklı ve olması gereken bir *aşk* örneğini konu almamakla birlikte, tetikleyici unsurlar içerir. Hastalıklı duygular üzerinden kurulan, ilerleyen zamanlarda psikolojik problemlerin daha net ele alınacağı karakterler barındırır. Kurgu psikolojik anlamda problemli bir karakter üzerinden evrilir ve gelişir. Bu süreç ise serinin ana konusudur. Sadece romantizmi yansıtmaz. Başlarda klişelere alışılmıştan farklı yorumlar getirerek daha yumuşak bir seviyeden başlar, zamanla konu ve derinlik ağırlaşır.

Şiddet, intihar, cinayet, ruhsal problemler, etik ve ahlaki değerlerin aşıldığı sahnelerle sağlıksız davranışların romantikleştirilmesi kurguya dahildir.

Bu kitapta geçen kurum isimleri, yorumlar ve karakterler kurgu amaçlıdır. Sözkonusu kurumların gerçek faaliyetlerini temsil etme iddiası yoktur. Tamamen hayal ürünüdür ve teşvik etmeyi amaçlamaz, örnek teşkil etmez.

Yolun başından beri benimle birlikte yürüyen,
yolu daha da güzelleştiren Begüm'e...

Bir mumu erittim önce. Sonra bir fitil aldım elime.
Erittiğim mumu döktüm, bekledim.
Sabırla bekledim.
Kendi yaptığım mumdan ışık bekledim.
Yandı.
Mum devrildi. Alev perdelere sıçradı.
Sıçrayan alevler beni de yaktı.
Ben yaktım.
Bizi sadece ben yaktım.

1

Günümüzden Üç Yıl Önce..

Nefes aldım.

Belki de son kalan elli tanesinden biriydi.

Bunca yıldır aldığım nefeslerin üzerine hiç bu kadar düşünmemiş, bu kadar anlam yüklememiştim. Anlamsız çabalarla dolu kısacık ömrümün son anlarında ise kabulleniyordum.

Kimsenin ve hiçbir şeyin değişmeyeceğini kabulleniyordum.

Bugün insanların sadece iki türü olduğuna emin olmuştum: *Ölenler ve öldürenler.*

Bu pis dünyada ya ölürdünüz ya da öldürür. Bir cenaze kaldıracak ölümlerden bahsetmiyordum elbette. Onlar da çoktu ya gerçi, neyse.

Ben ortada cesedin görünmediği, mezarlığın var olmadığı, kan pompalamaya devam eden kalbin göğüs kafesinde parçalara ayrıldığı o ölümlerden bahsediyordum. Mezarsız, ağıtsız, gözlerden uzak...

İki sonuçtan birine hizmet etmek için geldiğim bu dünyada, ecelin nefesini üfleyen rüzgâr tenimi ısırırken ölen olacağım gerçeğinin sarsıcı etkisini hâlâ üzerimde taşıyordum.

Öldürecek kadar karartamamıştım kalbimi. Öldürülemeyecek kadar da koruyamamıştım. Bu zamana dek hiç güçsüz olduğumu düşünmemiştim oysa. Öyle olduğum gerçeğiyle ise bir kasım gecesi, saat gece yarısından biraz sonra bir uçurum kenarında yüzleşiyordum.

Ben, Elfida Alaner. Henüz on sekiz yaşında, hayatla girdiğim umutsuz savaşta pes ediyordum. Kaybediyordum, canım çıkana dek kazanmam gerektiği kazınan zihnimi susturarak.

Garip olduğunu söyledikleri gözlerim, derinliğini ölçemediğim karanlık dalgalardayken bu kez öncekilerden kararlıydım. Sakindim. Boştum.

İlk intihar girişimim değildi fakat sondu.

Üzerime rastgele geçirdiğim siyah yünden örme hırkam, dizlerimin altına kadar uzanıyor ve rüzgârın etkisiyle çıplak bacaklarıma çarpıp duruyordu. İçimde ince, şortlu pijama takımı vardı ve kumral, karışmış saçlarım yüzümü dövüyordu. Rüzgâr açıkta kalan tenimi ısırıyor, fani varlığımın hissettiği son şey olan alışıldık soğuğun çağrıştırdığı anıları gözlerim önünde oynatıyordu.

Tüm şehir ayaklarımın altına serilmişken sık sık kafa dinlemek için kaçtığım tepeye bugün kafamı patlatmak için gelmiş olmamın ironikliğini düşündüm. Evim bildiğim sokakların sonu, ölüme çıkmıştı bugün. Bomboş baktım karanlık gökyüzünün altında parlayan sahtekâr ışıklara, görkemli binalara. Kulak verdim bu tepeye kadar yükselen, çok derinden uğultusu duyulan müzik seslerine.

5 Kasım 2019. Ölüm çok yakınımda.

Doğup büyüdüğüm, tüm anılarıma acı katan İstanbul'a veda ediyordum bugün.

Dudaklarımda minik bir tebessüm belirdi. Acının en ufak bir parçasını dahi hissetmiyordum. Gözümde fazla trajik, sansasyonlar yaratacak bir olay değildi. İsteğimle gelmediğim dünyada, isteğimle gelişmeyen her şeye isteyerek veda ediyordum sadece. Taş kesmiş yüreğimin en kolay karşıladığı veda kendime ettiğimdi. Acısız ve sessiz.

Bir adım daha yaklaştım uçurumun kenarına. Küçücük bir mesafe kalmıştı. Çok küçük.

Birkaç gün sonra cesedimin bulunup bulunamayacağını kestiremediğim mezarımın başında, bunca yıl varlığım çok bir şey ifade etmiş gibi yokluğuma ağlayacak insanların ikiyüzlülüğünü düşünmek, sadece dakikalar sonra ölü olacağımı bilmeme rağmen bile tüylerimi ürpertti. Sahi, ağlarlar mıydı?

Bir *keşkeyi* daha alıp kenara koydum. Bilemeyecektim.

Biliyordum.

Ölümün kıyısında bile göz ardı ettim.

En acı verici ölüm türleri boğulmak ve yanmak, derlerdi.

Belki de bunu yapmak için farklı bir yol tercih etmeliydim.

Annem gibi mesela.

Boynuma bir ip mi geçirmeliydim?

Önümdeki uçurumda dolaştırdım boş bakışlarımı. Çok geçti artık.

Sonsuzluğa biraz daha yaklaştım. Kollarımı iki yanıma açarken rüz-

gârın beni kucakladığını hissediyordum. Kafamı geriye yatırdım ve yıldızlara baktım.

"Sen bu koca yerde bana küçücük bir yer ayıramadın ya dünya..." diye mırıldandım ağzımın içinden, çok sessizce. Kimsenin duymadığı sesim, bir kez daha çınlamayacaktı bu dünyada. Fark edildiğinde ise fark etmeyecekti artık.

Şu an acı çekmiyordum.

Şu an üzgün bile değildim.

Sadece yorgundum ve ucu boşluğa çıkan bir kapıyı ardımdan çarpıp çıkıyordum. Pes eden birinin umursamazlığı vardı üzerimde. Varlığım bana veya kime ne katmıştı da yokluğum bir şey götürecekti?

Sadece on sekiz yıl. Sadece yedi bin yirmi iki günde usanmıştım buradan. Yedi bin yirmi iki gün yetmişti sabrımın taşmasına.

Gözlerimi kapatırken hafifçe gülümsedim. Yedi bin yirmi iki gündür bulamadığım huzuru, ölümün tam kıyısında bulmam belki de akıl sağlımı çoktan kaybettiğimi gösterirdi. Farklı bir şey vardı sanki. Beni sarmalayan bir yoğunluk, bir his.

Bir dakika öylece bekledikten sonra gözlerimi açtım ve beni dipsiz karanlığa çeken o adımı atmak üzere sağ bacağımı usulca kaldırdım. Boş bir zihin, boş gözler ve silik bir tebessümle. Huzurla. Kurtuluşa doğru.

Az kalsın bunu yapmama gerek kalmadan aşağı yuvarlanmama neden olan bir şey duyana kadar da oldukça iyi gidiyordum aslında.

Ağzımdan irkilmeyle beraber bir şaşkınlık nidası çıkarken hızla arkamı döndüm.

"*Bir şeyi yapmak için bir dakikadan fazla düşünüyorsan ya yeterince istemiyorsundur ya da yeterince cesaretin yoktur*, derler," dedi, tok bir erkek sesi. Oldukça kontrollü ve sakin bir tonu vardı.

Gözlerim hızla etrafı tararken karanlığın altında çok da seçilmeyen bir siluetle buluştuğunda, "Sen kimsin?" diye sordum. Kalp atışlarımım ritmi değişmiş, yakından tanıdığım ölümün tenime ekemediği korku bir anda baş göstermişti.

Ne zamandan beri arkamda biri vardı? Ne zamandan beri hiçbir şey söylemeden beni izliyordu? Ve.... Ben neden bunu fark edemedim?

"Belki de Azrail'im ve bir an önce işimi kolaylaştırmanı bekliyorum," dedi, tonlamasını bozmadan. Bir şekilde dalga geçtiği belliydi ancak sesinin ciddiyeti hiç de espri yaparmış gibi değildi. Görebildiğim kadarıyla si-

yahlara bürünmüştü. Yaklaşık on adım uzağımdaki ağaca sırtını yaslamış ve yerde, bir bacağını dizinden bükerek rahatça oturan bir adam vardı. "Sahi, tahminen daha ne kadar beklemem gerekir? Sıkmaya başlıyor da."

Gözlerimin yeterince iyi seçemediği o silueti izlerken elimi göğsüme bastırdım. Kalp atışlarım avuçlarıma çarpıyor, onu durdurmamam için bana yalvarıyordu sanki. Şaşkınlıkla ürperen bedenimdeki titremeyi yok sayarak onu görmeye çalıştım. Karşısında biri intihar ediyordu ve tepkisi bu muydu? İkna edici birkaç cümle söylemek, hayatın olmayan güzelliklerini göstermeye çalışmak da mı yoktu?

Ona içi boş bir bakış attığımda ifademi seçip seçemediğini bilmiyordum. Karanlık sebebiyle ben de onun yüz hatlarını seçemiyordum. Belki de bir hayaldi.

"Ne zamandır orada oturuyorsun sen?"

"Bir süredir," diyerek tatmin edicilikten uzak bir cevap verdi. Ardından elini *buyur*, dercesine kaldırarak alayın kokusunun sindiği o ses tonuyla, "Keyfini bozma ve yokmuşum gibi davran lütfen," dedi.

Birkaç saniye gerçekten şaşkınca ona baktıktan hemen sonra sertçe arkamı döndüm ve bakışlarım yeniden o sonsuz manzarayla buluştu. Hayatımın son dakikalarını rastgele bir adama harcayamayacaktım. Bütün ömrümü çoktan birilerine harcamıştım. Elime kalansa koca bir hiçti.

Arkamdaki ses yeniden yükselip, "İşine karışmak gibi olmasın ama cesedinin bulunmasını istemiyorsan buranın çok da doğru bir tercih olacağını söyleyemem," dedi ve düşünür gibi birkaç saniye bekledi. "Belki de Tahoe Nehri'ne benzer bir yer tercih etmeliydin. Bu suda vücudundaki bakterilerin oluşturduğu gaz sayesinde yüzeye çıkarsın ancak o nehir, bakterileri donduracak kadar soğuktur."

Başımı omzumun üzerinden geriye çevirirken hâlâ aynı konumda oturduğunu görmek sinirlerimi iyice yerinden oynattı. Beni bunu yapmamam için ikna etmeye çalışması gerekiyordu. Bunu daha iyi yapabilmem için tavsiye vermesi değil!

"Sesini kesecek misin?"

Tam bir daha konuşmayacağını düşünüyordum ki, "Sahi, kaç yaşındasın sen?" diye sordu. "On beş var mısın?"

On beş mi?

Ses tonu ve seçebildiğim siluetinden yola çıktığımda, aramızda birkaç yaş olduğunu tahmin edebiliyordum. Yirmilerinin ortalarında olmalıydı.

"On sekiz," diye yanıtladım onu, neden cevap verdiğimi bile bilmeden.

Burnundan bir ses çıkararak güler gibi verdi nefesini. "On sekiz yaşında bir ergenin intihar etmek için nasıl bir sebebi var, çok merak ediyorum. İstediğin kıyafeti mi almadılar?" diye yine dalga geçer gibi değil ancak dalga geçer gibi sordu. "Annen sana bağırdı mı? Baban harçlığını mı kesti?"

Acı bir tebessümün yarasıyla kıvrıldı dudağımın kenarı.

Beni açıkça alaya alması, onu da kendimle beraber bu uçurumdan aşağı çekme isteğimi tetiklerken sessiz kalmayı seçtim. Ona cevap vermek bana ne katacaktı ki? Bunca yıl insanlara laf anlatmaya çalışmak bana ne katmıştı?

Cevap vermememem üzerine sakince, "Pekâlâ," dedi. "Susuyorum. Nasıl olsa birazdan tuzlu su, solunum yollarından akciğerlerine kadar giderek oksijenin kanına geçmesini önleyecek. Beş, bilemedin altı dakika içinde seni öldürecek. Altı dakikada hayatın gözlerinin önünden geçecek ve ciğerlerinin patladığını hissederken, hayatın yaşamaya değer yönlerinin de olduğunu fark ederek pişman olacaksın. Ancak her şey için çok geç olacak ve ben seni kurtarmak için peşinden atlamayacağım."

Bahsettiği sahne gözümün önünde canlanarak, vücudumu kısa bir titremeye esir ederken gerçekten onu anlamlandıramıyor olsam da şok olmamıştım. Umursamaz yüzlerin karşısında ilk ölüşüm değildi bu.

Belki de ilk intihar girişimim olmadığındandı, bilmiyorum ancak hiç korkmuyordum. Ölümden korkmayacak kadar çok korkutmuştu yaşam beni. Altı dakikalık acı neydi ki?

"Kes artık."

Beş saniye boyunca ağzını açmamasıyla rahatlamış mıydım yoksa hayatımı kurtarılmaya layık bulmamış olması karşısında tanıdık bir hayal kırıklığına mı uğramıştım, bilmiyorum ama üzerinde fazla durmadan ileriye doğru bir adım attım. Ayağımı bastığım yerdeki birkaç küçük taş aşağı yuvarlanarak benden önce intihar etti.

Gözlerimi kaparsam daha kolay olacaktı.

Kapadım.

Hayır. Açmalıydım. Yaşamın son saniyeleriydi bunlar. Görmeye değerdi.

Derin bir soluk doldurdum ciğerlerime. Hemen sonra bu nefesin suyun altında beni daha fazla diri tutacağını düşünerek çoğunu geri bıraktım.

İşte bu kadar.

Yavaşça boşluğa düş şimdi.

Bedenimi tamamen serbest bıraktım.

Aniden sıcak bir soluğu ensemde hissettiğimde bir çift güçlü elin beni kollarımdan yakalayarak, uçuruma doğru itmesi bir olurken ağzımdan kaçan güçlü çığlık ve bir yerlere tutunma isteğiyle ellerimi hızlıca adamın ellerinden birinin üzerine kapadım. Gözlerimi acıyacak kadar sıkı kapamışken saçlarımın denize doğru sarktığını ve bedenimin adamın tutuşunu biraz gevşetmesiyle aşağı yuvarlanacak bir pozisyonda olduğunu hissedebiliyordum. Kalbim, göğüs kafesimden sıyrılarak boğazıma dek tırmandı.

Gülüşü andıran soğuk bir ses döküldü dudaklarından. Gözlerimi yavaşça aralarken karşılaştığım sert yüz hatlarıyla kısa bir an duraksadım. Şoktan mı bilmiyorum, adamın eline sardığım ellerim buz kesmişti.

Beni aşağıya atacaktı.

Az kalsın beni uçurumdan aşağıya yuvarlayacaktı!

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırdım, kontrolsüzce. Neredeyse titreyecektim. "Beni aşağı atacaktın!"

"Amacın da bu değil miydi zaten?" diye sordu, düz bir sesle. Hâlâ elleri kollarımı sıkıca kavramış, bedenimi geriye yatırmış halde duruyordu. "Ayrıca *atacaktın*, değil. Hâlâ atabilirim. Bir hamleme bakar."

Ne tepki vereceğimi bilemiyordum. Şu anda bir tepki vermeye kalksam bunu nasıl yapabileceğimi de bilmiyordum. Karşımda tüm detaylarını seçemediğim bir yüz, ölümle aramda paravan görevi görüyordu.

"Hadi ama..." dedi, açıklamasını yapamayacağım bir tınıyla. "Bunu yapamayacağını buraya oturduğum dakikadan itibaren biliyordum."

İnadını yaptığım konunun hayatım olması gerçeğini göz ardı ederek tersçe, "Beni aşağıya savurmadan hemen önce yapıyordum farkındaysan," diye yanıtladım.

Kavisli kaşlarından tekini kaldırdı. O anda ölümün kıyısında, bir uçurumun kenarında gördüğüm yüzün güzelliğine odaklandım ilk kez.

Biraz korkunçtu belki keskin hatları, soğuk bakışları, soğukkanlı tavrı.... Masum bir güzellikten çok öteydi ama güzeldi. Ölümden daha güzel geldi o kısacık anda yüzü gözüme.

Gözleriyle ellerinden birine resmen sarıldığım elimi işaret etti. "Ölümden böylesine korkan biri kendisini öldürebileceğine nasıl inanabiliyor, merak ediyorum," dedi.

Ona tutunduğum ellerimi biraz gevşettim fakat her nedense tamamen bırakamadım.

"Korksam burada olmazdım."

"Attığın çığlığı duyduktan sonra sözlerinin bir anlam ifade etmediğini söylemek isterim."

"Gelip de beni birden aşağı ittiğinde ne yapmamı bekliyorsun?" diyerek terslediğimde gözlerim yüzünden ayrılmıyor, arkamdan vuran İstanbul'un sahtekâr ışıklarının artmasını diletiyordu bana.

Bütün planlarımı bozuşu, ölürken dahi huzura eremeyişim karşısında bir öfke büyüdü yüreğimde, dışavuramadığım.

Adam, gülmedi fakat alayla baktı yüzüme. Küçümser gibi belki de.

"Seni, ölümün kurtuluş olacağını düşündüğün kadar canının yandığı bu dünyadan, cezalandırılmak için oluşturulan cehenneme kaçmanın daha iyi bir fikir olduğuna inanmaya iten şey ne tam olarak?"

Kahverenginin açık bir tonu olduğunu tahmin ettiğim gözlerine bakarken sessiz kalmayı seçtim. Gecenin bir yarısı olduğu için yakınımda olsa da yine de tam anlamıyla göremiyordum onu. Bir merak süzüldü damarlarımdan.

"Sahiden, cehenneminin buradan çok daha kolay olacağına mı inanıyorsun?"

Sözlerinin üzerine kendime düşünme payı vermeden, küçük bir umut kırıntısını sesime misafir ederek, sorarcasına, "Belki cennete gideceğim?" dedim.

Bu kez gerçekten güldü. "İntihar edenler cennete gidemez, küçük hanım."

Şehrin ışıkları benim arkamda kaldığı için yüzümü ve gözlerimi seçemeyen adam, bakışlarını hafifçe kısmış, beni daha iyi görmeye çalışıyordu sanki.

Güçlü ellerinin arasında, "Bırak beni," diyerek kımıldadım. "Ve git buradan."

Beni, geriye doğru yatırdığı boşlukta aniden düşermiş gibi hissetmeme sebep olacak şekilde biraz daha aşağı sarkıtarak, ikinci kez bağırmama sebep olmadan hemen önce, "Pekâlâ, bırakıyorum," dedi.

Verdiğim tepkiyle küfretmemek için kendimi sıkarken onu doğruluyor olmak istemiyordum.

Küçük, kısa gülüşü kulaklarıma çarptı ama küçük ve kısa hissettir-

Ona tutunduğum ellerimi biraz gevşettim fakat her nedense tamamen bırakamadım.

"Korksam burada olmazdım."

"Attığın çığlığı duyduktan sonra sözlerinin bir anlam ifade etmediğini söylemek isterim."

"Gelip de beni birden aşağı ittiğinde ne yapmamı bekliyorsun?" diyerek terslediğimde gözlerim yüzünden ayrılmıyor, arkamdan vuran İstanbul'un sahtekâr ışıklarının artmasını diletiyordu bana.

Bütün planlarımı bozuşu, ölürken dahi huzura eremeyişim karşısında bir öfke büyüdü yüreğimde, dışavuramadığım.

Adam, gülmedi fakat alayla baktı yüzüme. Küçümser gibi belki de.

"Seni, ölümün kurtuluş olacağını düşündüğün kadar canının yandığı bu dünyadan, cezalandırılmak için oluşturulan cehenneme kaçmanın daha iyi bir fikir olduğuna inanmaya iten şey ne tam olarak?"

Kahverenginin açık bir tonu olduğunu tahmin ettiğim gözlerine bakarken sessiz kalmayı seçtim. Gecenin bir yarısı olduğu için yakınımda olsa da yine de tam anlamıyla göremiyordum onu. Bir merak süzüldü damarlarımdan.

"Sahiden, cehenneminin buradan çok daha kolay olacağına mı inanıyorsun?"

Sözlerinin üzerine kendime düşünme payı vermeden, küçük bir umut kırıntısını sesime misafir ederek, sorarcasına, "Belki cennete gideceğim?" dedim.

Bu kez gerçekten güldü. "İntihar edenler cennete gidemez, küçük hanım."

Şehrin ışıkları benim arkamda kaldığı için yüzümü ve gözlerimi seçemeyen adam, bakışlarını hafifçe kısmış, beni daha iyi görmeye çalışıyordu sanki.

Güçlü ellerinin arasında, "Bırak beni," diyerek kımıldadım. "Ve git buradan."

Beni, geriye doğru yatırdığı boşlukta aniden düşermiş gibi hissetmeme sebep olacak şekilde biraz daha aşağı sarkıtarak, ikinci kez bağırmama sebep olmadan hemen önce, "Pekâlâ, bırakıyorum," dedi.

Verdiğim tepkiyle küfretmemek için kendimi sıkarken onu doğruluyor olmak istemiyordum.

Küçük, kısa gülüşü kulaklarıma çarptı ama küçük ve kısa hissettir-

meyecek şekilde. Bakışlarını birkaç saniye boyunca yüzümde tuttu fakat dümdüzdü. Ne bir panik ne en ufak bir endişe ne de biraz olsun ciddiye alma belirtisi... Hiçbiri yoktu.

"Benden bu kadar," dedi ve beni kendisine doğru çekip, yere sağlam bastığımdan emin olarak kollarımı bıraktı. "Ölmemen için sana yalvarmayacağım. Kararını kendin vereceksin."

Onu inceleyerek, "Gerçekten..." diye merakla mırıldandım. "Karşında ölmek isteyen biri varken tek söyleyeceğin bu mu?" Umursamazlığı ve soğukkanlılığı beni hayrete düşürmüştü. Neticede o, tanıdıklarımdan biri değildi. Onlardan biri olsa şaşırtmayacaktı beni, ölümüme karşı bakışlarındaki umursamazlık. Oysa kader, ölürken dahi yanıma merhametsiz yürekler göndererek kararımı doğruluyordu sanki.

Yerimden kımıldamadan belki de hislerimi gözlerime taşıdığım bir bakış attım ona.

Boyu benden epeyce uzun olan adam, başını eğerek, "Eğer seni ölmemen için ikna etmeye çalışmamı bekliyorsan bunu istemiyorsundur," dedi. "Gerçekten salak olduğunu düşünmeye başlıyorum." Kaşlarım çatılırken, "Veya yalnız," diye fısıltıyla ekledi.

"Ne?"

"Biri sana kollarını açsa buradan koşarak geri geri kaçacak gibisin. Biri biraz dil dökse ona hemen kanacak birinin aptallığını seziyorum sende. Ama kimse kollarını açmamış sana, kimse dil dökmemiş, kimse hiçbir şeyin, canından değerli olmadığını söylememiş. Öyle değil mi? Sen de çareyi ölüm sanmışsın." Sözleri üzerine, kalbimi eşeleyen keskin bıçağın acısını fiziksel olarak hissederken tepkisiz kalmaya çalıştım. "Ne yazık ki yanlış kişiyle karşılaştın ve saydığım şeylerin hiçbirini sana ben vermeyeceğim. Sana *ölme*, demeyeceğim. Burada durup kendini atmaman için ellerini tutmayacağım."

İçinde biraz olsun merhamet barındıran biri, böylesine soğuk durabilir miydi?

Bir adım geri gidip, aramıza bir mesafe koyarken gideceğini anlamıştım.

"Tek söyleyeceğim şey... Seni buna kim inandırdı, bilmiyorum ama ölmek istemediğini biliyorum." Birkaç saniye sustu. "On sekiz yaşındayken her şey fazla ciddidir. Eğer yaşamayı seçersen bundan en fazla birkaç yıl sonra bana dua edeceksin."

Sadece birkaç saniye yüzüme baktı ve hemen ardından arkasını döndü. Tereddütsüz adımları teklemeden uçurumdan ve görüş açımdan uzaklaşırken öylece, amaçsızca dikiliyordum.

Bir kez olsun arkasını kontrol etmeden karanlığın içinde kayboldu.

Gitti.

Bense kaldım.

Kaldım ve bedeninin yarattığı boşluğu izledim. Şimdi susan sesini dinledim. Tutuşundan kopmasıyla beraber yeniden soğuyan tenimdeki ellerin kaybolan sıcaklığını hissettim.

Bir şeyler geri çekilir gibi oldu içimde. Kayalıklara vuran dalgaların sert çarpışları ve hemen ardından sessiz geri çekilişleri gibi git geller yaşandı yüreğimde.

Zedelenen kararlılığım, gerçekleri yüzüme çarparak tırnaklarımı avuçlarıma bastırmaya itti beni.

Neydi kararlılığımı zedeleyen?

İsmini bile bilmediğim bir adam mı?

Bir kez bile *yapma*, demeye yeltenmeden, bir canı ne kadar az umursayabilirse o kadar az umursayıp, ardına bile bakmadan giden bir adamın zırvaladığı birkaç cümle mi?

Beni taşımaktan yorulan bacaklarımı serbest bırakarak yere çöktüğümde, artık soğuğu hissetmemeye başlamıştım. Dizlerimi büktüm ve kollarımı bacaklarıma sararak denize odaklandım. Dakikalarca oturdum orada. Gözümden tek bir damla yaş düşmedi, bir kez olsun hıçkırmadım. Histeri krizlerine girmedim.

Bunları yapmayalı on yıl oluyordu.

Düşündüm, düşündüm, düşündüm.

Annemi, babamı, abimi, Ekrem'i, hayatı... Gözümü her kırptığımda farklı bir sahne canlandı gözkapaklarımın ardında.

Dalgaları dinledim.

Düşünmek, beni ölüme itiyordu.

Tuz kokusu ciğerlerimi doldururken, duyulan bir fren sesi dikkatimi dağıtarak bakışlarımı kaç dakikadır odaklandığımı bilmediğim yerden çekmemi sağladı. Bu kulak tırmalayıcı ses, irkilmeme neden olmuştu.

Sarı otomobilin farları karanlığa alışan gözlerimi alırken bunun bir taksi olduğunu fark etmem fazla uzun sürmemişti. Kaşlarım çatılırken, şoförün camı indirerek bana seslendiğini duydum. "Taksiyi siz çağırmışsınız," dedi.

Adama attığım bakış, yüzümde birkaç saniye asılı kaldı ve gerilmek isteyen dudaklarım, yanaklarımda yabancılaştığım bir hissi hatırlattı bana.

Sadece birkaç saniye tepkisizce oturmaya devam ettikten hemen sonra başımı usulca salladım ve kendimi atmak maksadıyla gelip de bir şekilde başında amaçsızca oturduğum uçurum kenarından kalkarak adımlarımı ters yöne çevirdim.

Yürürken hiçbir şey hissetmiyordum.

Kararımı zaten vermiştim.

Taksiye binmeden hemen önce başımı çevirip, uzaklaştığım yere bakarken, tanımadığım bir adamın hiçbir çaba sarf etmeden kurduğu birkaç cümlesiyle yaşamaya devam edebilecek kadar yalnız olduğum gerçeği yüzüme bir tokat gibi vurduğunda, bunun yediğim bütün tokatlardan çok daha sert olduğuyla yüzleştim.

Biri sana kollarını açsa buradan koşarak geri geri kaçacak gibisin.

Yanılmıştı.

Buradan koşarak geri geri kaçmam için kollarını açması bile gerekmemişti.

Üç Yıl Sonra Günümüz...

İsmim *Elfida.*

Elfida Alaner.

Gözden çıkarılmış, ölüme yakın kadın, demek.

Ölüme ne kadar yakındım, bilmiyordum fakat gözden çıkarılmış olduğum gerçeğini çok uzun yıllar önce kabullenmiştim. Artık kabullenişin ucunun uçurumlara çıkmayacağı kadar umursuyordum.

Dudağımın kenarından sızan kanın metalik kokusu burnuma dolarken yumruğumu birkaç saat sonrasında moraracağından adım kadar emin olduğum karnıma bastırdım ve derin bir nefes aldım. Adrenalin, acıyı bastırıyordu.

Etrafta çağlayan uğultu, başımı ağrıtmaya başlamıştı. Yine de hissetmeyecek kadar alışmıştım artık buna. Ani bir güçle dizlerimden bükerek savurduğum tekmem, rakibimin göğüs kafesiyle onu kafesin tellerine yapıştıracak bir şiddetle buluşurken, ağzından dökülen inleme salondaki seslere karışarak yok olmuştu bile.

Gözlerim rakibimden bir saniye olsun ayrılmazken atağa geçmesinin fazla uzun sürmeyeceğini, yediği darbeyi çabucak atlatacak kadar profesyonel olduğunu biliyordum.

Ve yanılmadım.

Saçları sıkı bir örgüyle bağlanmış, benimkinin bir benzeri kin dolu bakışlara sahip kadın sırtını tellerden ayırıp, tabiri caizse üzerime atlarken, üst bedenimi son anda yana doğru eğerek yüzüme gelecek darbeyi belki de saliselerle engellemiştim. Eğildiğim yerden kalkarken geriye doğru savurduğum dirsek darbesi hedeflediğim yere ulaşmıştı fakat hesaplamadığım şey sıkı atkuyruğumu kavrayan en az benimki kadar güçlü parmaklardı. Kadının ağzından dökülen hırıltılı nefeslerle eşzamanlı olarak başım büyük bir şiddetle rakibimin diziyle buluşurken kafamı çekmeye çalışsam da nafileydi. Gözümün altında oluşacak morluğu tahmin edebiliyordum. Saç köklerimdeki acıyı umursamadan, kafamı sertçe çekerek, kollarımı dizlerinin arkasına sardığım rakibimi yere devirirken avantajlı konuma geçmiştim bile.

Şiddetli savurmamın etkisiyle sırtı yerle buluşan kadının yüzüne acımasız bir yumruk geçirken altımda debelenmesi pek de etkili olmuyordu. Karnına oturup, yerden kalkmasını engellerken kızardığını ve yer yer kanadığını bildiğim dizlerim vücudunun iki yanından geçerek zemine değiyordu.

Bana vurmak amacıyla kaldırdığı elini kavrayarak başının üzerinde geri büktüğüm rakibim, kafasını zeminden kaldırmaya çalışırken ringin dışından gelen sesler yükseldi.

"On!" diyerek saymaya başladı kalabalık.

Kolunu daha sert büktüm.

"Dokuz!"

Kadının öfkeli yüzü acı dolu bir hal almaya başlarken ben galibiyetimi çoktan ilan etmiştim.

Çeneme yediğim darbe beni üzerinden itmesi için yeterli olmazken, bacak kaslarımı sıkarak altımda hareket etmesine engel olmaya çalıştım.

Çenem sızlıyordu.

"Sıfır!"

Ringin dört bir yanını saran telleri açarak, maçı sonlandıran adam bir kolumu kavrayıp, havaya kaldırırken kalabalık delicesine haykırıyordu.

Kimi seviniyor kimi de yanlış tarafa bahis yatırmanın öfkesini taşıyordu. Tüm kalabalığın sesi, mikrofonlardan yükselen iki kelimeyle bastırıldı:

"Kazanan, Alaner!"

Ağzımın içinde biriken kanları kenara tükürürken, gevşettiğim bacaklarımla kadını abluka altına almayı bırakıp ayağa kalktım. Vücudumda acıdan çok daha kuvvetli hislerin gezindiğini hissettim. Adrenalinle karışan heyecan, acılarını daha sonra ortaya çıkartacak şekilde tüm sızıları aldı ve bir köşeye bıraktı.

Son, bir.

Çok az kalmıştı. Çok az...

Sonunda.

Yerdeki vücudunu serbest bırakan kadına yüksekten kısa bir bakış attım.

Pert olmuştu.

Pert olmuştum.

Güçlü bir rakipti.

Elime sarılı siyah bandın boş bıraktığı, soyulan yerlerden kanlar sızan elimi kalkması için kadına uzattığımda elime kısa bir bakış attı ve fazla uzatmadan, benden destek alarak ayağa kalktı. Bir şey söylemeden elini bıraktığımda, "Tebrikler," dedi, pek de neşeli olmayan bir tonlamayla. Ağzının içinde gevelemişti.

Hafifçe salladığım başımla beraber arkamı dönerken kalabalığın arasından kendini kaybeden birkaç insanın tezahüratları, aldığım darbelerden kaynaklı olsa gerek gitgide daha da baş ağrıtıcı olmaya başlamıştı.

Telleri açılan kafesten aşağı atlarken sol dizim şiddetli bir ağrıyla sızlasa da bunu göz ardı ederek soyunma odası olduğunu bildiğim yere çıkan koridora doğru yürümeye başladım. Bir ara yüzünü gördüğüm Tufan elindeki ıslatılmış havluyla yanımda bitip onu duyabilmem için yükselttiği sesiyle, "Tebrikler," dedi. Başımı salladım. Bana uzattığı havluyu alarak dudağımdaki kanı sildikten hemen sonra öylesine bir tavırla boynuma attığımda bana yandan bir bakış attı. "Çita var sırada." Sesindeki tereddüt somuta yakındı. "İmkânsız."

Son kelimesini duymazlıktan gelmeyi seçerek, "Maçı ayarla," demekle yetindim. Önüme çıkan birkaç bedeni ittirirken kimse bunu sorgulamıyordu bile.

Ona bakmasam bile Tufan'ın dehşetle açılan gözlerinin farkındaydım.

"Sakinleş biraz, Elfida," dedi, neredeyse azarlarcasına. "Kurşun'un karşısına çıkacağım diye öldüreceksin kendini."

İşime gelmeyen sözlerini takmadım. "İşini yap."

Bir yandan yürümeye devam ederken gözlerim üçüncü -az önce dövüştüğüm- ringin üst kısmında kalan locayla buluştuğunda, orada gördüğüm hareketlenme alışıldık değildi. Kaşlarım havalanırken meraklı olmasa da hâlâ az önceki konu üzerine tartışmaya hazır olan Tufan'a, "Kurt mu gelmiş?" diye sordum. "Perşembe gecesi hem de?"

Onu umursamamalarıma alışan adam locaya kısa bir bakış attı. "On dakika oluyor geleli."

İstemsizce, "Hayret," diye geveledim. "Fatih'te olması gerekiyordu." Bunu Tufan'a bilgi vermek amacıyla söylememiştim. Anlık olarak sesli düşünme gafletine düşmüştüm fakat fark etmek için çok geçti.

Tufan'ın bıkkın bakışları profilimde dolaştı. Başını onaylamıyormuş gibi iki yana sallarken yılmış bir ses tonuyla, "Sen hastasın," diyerek beklediğim o cümlesini kurdu.

Bu hareketim, sırtımdaki kasların kasılarak acımasına sebep olsa da omuz silkmekle yetindim. Soyunma odalarının olduğu koridora yaklaşırken boynumdan indirdiğim havluyu Tufan'ın göğsüne bastırdım. Bu bana eşlik etmeyi bırakacağı yere geldiğimizi gösteriyordu. "Maçı ayarla, Tufan." Gözlerim, gözlerinin içine itiraz kabul etmez bir kararlılıkla bakıyordu. Ölü olduğunu söylerdi bakışlarımın. "Ucunda ölmek de olsa öldürmek de olsa ona ulaşacağım."

Hoşnutsuzluğunu dibine kadar hissettiğim Tufan'ı geride bırakarak, soyunma odasına girip, kapıyı ardımdan kilitlerken bedenim zonkluyordu. Sıcak bir duşa ihtiyacım vardı. Açılan yaralarımı sızlatacak ama bana iyi gelecek bir duş...

Üzerimdeki kıyafetlerden kurtulurken terli bedenimi duşakabine attım. Suyu neredeyse haşlak dereceye getirdikten hemen sonra gözlerimi kapatarak ellerimi soğuk fayansa yasladım ve suyun tenimi yakarak ilerlemesine izin verdim. Damlacıklar alnımdan yanaklarıma akıyor, en son çenemde tutunamayarak yere düşüyordu.

Tek bir basamak kalmıştı.

Aşılması gereken tek bir engel vardı şimdi önümde.

Çita.

Neye mi ulaşmaya çalışıyordum?

Ona...

Kurşun Alpugan'a.

Son üç yılımı adadığım adama.

Onu ilk kez buz gibi soğuk bir kasım gecesi görmüştüm. Hayatımı değiştirdiğinin farkında bile olmayan, yalnız hayatımın yalnız ölümünün kıyısında beni yalnızlığımdan sıyıran adamın karşısına çıkabilmek içindi tüm bu uğraşım.

Çıkacaktım.

Mavzer, deniyordu bu yasadışı dövüşlerin yapıldığı mekâna. Üst kısmı her ne kadar sadece lüks bir barmış gibi görünse de alt katta dönenler farklıydı. Fazla şaşırtıcı olmayacak şekilde sahibinin Kurşun Alpugan olduğu bu mekân, sıradan yasadışı dövüşlerin yapıldığı bir çöplük değildi. Dövüşmek veya izlemek için içeri girebilen isimler vardı. Yolu düşenin girebildiği hatta herkesin bildiği bir yer bile değildi.

Kurşun Alpugan'ın standartları vardı. Herkesle dövüşmezdi. Onun karşısına çıkmaya layık bulduğu kişiler sadece son aşamayı görebilenler olurdu. Yapılan öldüresiye maçlar sonucunda onun karşısına kadar gidebilen kişinin kadın veya erkek olması fark etmiyordu. Burada bulunanlar zaten öylesine kişiler değildi. Kaldı ki buraya girenler bunu göze alıyordu. Kurşun'un karşısına çıkmış olanlar ise öncesinde birçok karşı cinsle dövüşmüş ve kazanmış kişiler oluyordu. Dolayısıyla Kurşun, karşısına kadar gelen bir kadına, cinsiyeti yüzünden tolerans tanımazdı. Buradaki hiç kimse tanımazdı. Elinin bir hareketiyle boynumu kırmaktan çekinmeyecek biriydi.

Kurşun'u yere serebilen olmamıştı bu zamana kadar. Karşısına çıkabilenler bile sınırlı sayıdaydı. Oysa ben çok yakındım şimdi. Çok yakındım ve bu, sindirmesi asla kolay bir gerçek değildi. Beynimin oyunlarından biri gibi hissettiriyordu. Onun karşısına çıkınca, ona karşı kazanınca ne olacaktı, bilmiyordum.

Altı boş kararlılığı sevmezdim. *Tabii ki kazanacağım*, demiyordum. Sadece kazanmak için tüm gücümü kullanacaktım. Benim için asıl olay onu geçmek olmamıştı hiçbir zaman. Ben sadece onun karşısına çıkmak istiyordum. Ama şöyle bir durum vardı ki karşısına geçtiğim insanı yenmeden oradan ayrılmamak gibi bir huyum vardı.

Kazanan, Alaner, diyen anons, bir rutindi.

Önümde bir tek Çita vardı. Adını burada duyurmuş, epey güçlü bir dövüşçüydü. Fazla iri yapılı olmamasıyla başta sizi şüpheye düşürebilecek

o adamın ne kadar güçlü olduğunu biliyordum. İki maçını izleme fırsatı bulmuştum. Yine de korktuğumu söyleyemezdim. Onu yenecektim. Kazanmalıydım.

Suya aldırmadan gözlerimi açtığımda kirpiklerime tutunan su damlaları görüşümü bulanıklaştırdı. Bedenim deli gibi sızlıyordu. Şu anda ağrılarım çok fazla olmasa da saatler ilerledikçe artacağını biliyordum.

Eve gitmeli, iki ağrı kesici yutup uyumalıydım. Hava henüz kararmamıştı. Bu da birkaç saatliğine de olsa uykuya dalabileceğim demekti.

Kendimi haşladığım duşakabinden, derim resmen pembeleşmiş olarak çıkarken aynayla kesişen gözlerim yer yer çizik ve kızarıklıkların olduğu yüzümle buluştu. Boş bakan gözlerimle karşılaştım.

Değişikti benim gözlerim.

Heterekromi, deniyordu buna. Bir çeşit mutasyon türüydü. Sağ gözüm yeşilimsi bir renkken sol gözümün bir yarısı kahverengiydi, diğer yarısı ise sağ gözümle aynı tonda yeşildi.

İlkokulda bu konuyla ilgili canım yakıldığı için sızlandığım zamanlardan, sadece göz rengim için canımın yakılmasını dileyeceğim zamanlara geçtiğim andan itibaren umurumda olmamaya başlamıştı bu durum.

Çantamdaki kıyafetleri giyip soyunma odasından çıktığımda, ıslak saçlarım dalgalar halinde sırtıma dökülüyordu. Yüzümde süzülen bir damlayı silerek kalabalıktan sıyrıldım ve Mavzer'in değişik tasarımlı koridorlarından geçerek otopark çıkışı olduğunu bildiğim kapıya doğru ilerlemeye başladım.

Kurşun burada değildi.

Biliyordum. *Attığı her adımı biliyordum.*

Akşamları yemeğini yediği yerleri, sipariş verdiği şeyleri, gününü nerede geçirdiğini, koşusunun kaç dakika sürdüğünü, antrenmanlarını ne zaman yaptığını, şirkete girip çıktığı saatleri, kardeşlerinin problemleriyle uğraştığı günleri, hayatına girip çıkan herkesi...

Tam üç yıldır, Kurşun Alpugan'ın hayatının içindeydim. Değildim ama öyleydim.

Durumdan -sadece sadeleştirerek söz ettiğim kadar olsa da- haberi olan insanların tepkisi beklenmedik değildi.

"Hastasın sen, Elfida."

"Kafayı yemişsin, aş artık."

"Senin yüzünü bile hatırlamaz."

"Bırak şu çocukça takıntını."

"Fazla film izlemişsin."

"Psikolog işi ne oldu, Elfida? Seansları aksatmadan gittiğine emin misin?"

"Emin ol, bir gün gerçekten birisini sevdiğinde bu anları hatırlayıp sadece güleceksin."

Bu sözler kafamın içinde sırasıyla kendini hatırlatırken, göz devirme isteğiyle dolup taştım.

Kulağa çocukça bir aşk, çocuksu bir ümit olarak gelen şeyin bir çocuğun masum hayalleriyle uzaktan yakından alakası yoktu.

Ona âşık değildim.

Ben sadece onu istiyor, ondan ne istediğimi ise bilmiyordum.

Yatağına girerdim. Bu değildi istediğim. *Sadece* bu değil.

Hayatına girmek mi istiyordum? Beraber uyuduğu kadın olmak mı? Sorunlarını paylaştığı, elini tuttuğu sevgilisi olmak mı?

Hiçbiri ve hepsi.

Ben sadece onu istiyordum.

Yakınında olmak istiyordum.

Ne kadar süre ve ne sebeple olduğu umurumda değildi.

Kurşun Alpugan'ın hayatına bir yerden dahil olmak ve bir şekilde orada kalmak...

Bir kez bana baksın istiyordum. Gözlerini üç yıl sonra bir kez olsun aydınlıkta görebilmek... Zamanında korkuyla tutunduğum ellerine sakince dokunabilmek... Beni bir uçurumdan aşağı sarkıtmak için değil de öylesine, içinden geldiği için kavrasın istiyordum.

Bende yaşamaya değer görülecek ne gördü, bilmek istiyordum. Öğrenmek istiyordum. Tatmak istiyordum. *Onu* istiyordum.

Yaşıyordum. Yaşıyorsam bana *yaşa*, dememiş olmasına, bunun için uğraşmaya bile çalışmamasına, ne olduğunu merak edip, arkasına bile bakmadan gitmesine rağmen o uçurum kenarında benimle konuştuğu için yaşıyordum.

Belki hatırlamıyordu bile ama on sekiz yaşında bir kızı intihardan kurtarmıştı. Üstelik kurtarmaya bile çalışmadan. Ne o anlardı bunun ne anlama geldiğini ne de ben anlatabilirdim.

Bugün yirmi sekiz yaşındaydı. O gün yirmi beş. Bugün yirmi bir yaşındaydım. O gün on sekiz.

Şimdilerde, yirmi ikiye basmama kısa süre kalmışken belki de elli ya-

şında bir kalp taşıyordum içimde. O kalp, elli yıl hissettiren acıya derman bulmuştu üç yıl önce.

Düşüncelerim zihnimi işgal etmeye devam ederken ulaştığım demir çıkış kapısını ittim ve etrafı tellerle çevrilmiş arka otoparka adımımı attım. Ön tarafta bir açık, bir de kapalı geniş iki tane otopark varken arabamı hep buraya bırakmayı tercih ediyordum. Böylece ulaşmak için kalabalığın arasında ölüm kalım savaşı vermem gerekmiyordu.

İleride duran mat siyah, spor model *Audi*'me doğru adımlarken çantamdan çıkardığım anahtarla arabayı uzaktan açtım ve sessiz otoparkı kaplayan kilit sesiyle beraber, yerdeki su birikintisinin üzerine basmamaya çalışarak arabama yaklaştım.

Az önce çıktığım, acil çıkış kapısını andıran demir kapının çıkardığı sesle birlikte, "Hey!" diye seslenen tok bir erkek sesi duymam bir olmuştu. Bu sesi duymak beni kısa bir an için şaşırtsa da bozuntuya vermedim. Bakmasam da gelenin kim olduğunu biliyordum.

Kılıç Falu. Namı diğer *Kurt*.

Kurşun'un sağ kolu denilebilir miydi bilmiyordum ama epey iyi bir adamıydı ve yakın dostuydu. Çoğunlukla Mavzer'de takılıyor ve buradaki işlerle uğraşıyordu. Kurşun'un uğraşmak istemeyeceği düzeydeki sorunları ortadan kaldırıyordu. Sorunları ortadan kaldırmaktan kastımın ise sorunları çıkartanları ortadan kaldırmak olduğu yönünde şüphelerim olsa da bu bir tahminden ibaretti.

Tekin insanlar değillerdi. Buradaki hiç kimse tekin değildi, biliyordum. Onları iyi tanırdım. Bu hisler beni zaman zaman temkinli olmaya itse de benim de kusursuz bir profil olduğum söylenemezdi.

Kafamı çevirerek ona omzumun üzerinden düz bir bakış attım. Burada dövüşmek için yeterli olduğumu göstererek alacağım, sonucu ölüme kadar giden herhangi bir fiziksel hasarı onayladığım kâğıtları imzaladığım günden beri sadece birkaç kez konuşmamız gerekmişti. Hepsi de üzerinde durulmayacak, yüzeysel şeylerdi.

Hayatımda gördüğüm en ürkütücü surata ve enerjiye sahipti. Bir hapishane parmaklıklarının ardında asla sırıtmazdı. Onu yan gözle bakıp inceledim. Üç numaraya vurulmuş saçları, fazlasıyla açık renkteki belirgin buz mavisi gözleri, esmer teni, keskin hatları, sağ gözünün altındaki gözyaşı dövmesi, boynu ve gövdesiyle kollarına da yayıldığını bildiğim koyu mürekkepler, yapılı ve uzun bir vücut... Kesinlikle bir tek kelepçesi eksikti.

Tek kaşımı kaldırırken bana bir şey söylemek üzere olduğunu anlamıştım. Elinde bir zarf tutuyordu.

"Bunu unuttun," dedi, o soğuk gözlerini gözlerime dikerek.

Zarfa baktım. Oldukça kabarık duran büyük, beyaz zarf kazanılan her maç sonrasında verilen küçük bir ikramiyeydi. Genelde Tufan verirdi fakat bu sefer aklından çıkmış olmalıydı. Ben de unutmuştum ancak Kılıç'ın getirmesini anlamlandıramamıştım. Böyle işler onun görevi değildi.

Bana yaklaşan adama elimi uzatıp, zarfı vermesini beklerken, "Ah," dedim. "Aklımdan çıkmış."

Zarfı bana verdi ve yüzüme biraz daha dikkatli bir ifadeyle baktı. "İstikrarlı ilerliyorsun. Seni bu kapıda ilk gördüğümde en fazla ikinci maçtan bir yerlerin kırık ayrılıp bir daha buranın önünden bile geçemeyeceğini düşünmüştüm. Veya belki üçe kadar dayanırdın da Eren'in karşısından cesedini çıkarırdık." Sesi derinden çıkıyordu ve epeyce kalındı. Tonu oldukça düzdü, konuşurken mimiklerini kullanmıyordu. Üçüncü maçımdaki rakibimi hatırladığımda, beni henüz tanımayan birisi olarak cesedimin çıkacağını düşünmesi sıradışı değildi. O maçı ucu ucuna kazanmıştım ve aldığım yaraların iyileşmesi kaç hafta sürmüştü sahi? "Biraz şaşırdığımı kabul etmeliyim ki ben kolay kolay şaşırmam. Bir basamak sonra Kurşun'un karşısına çıkacak konuma gelmeni beklemiyordum."

Beni ringe girerken gören herkes, oradan çıkarken şaşırırdı. İri ve fazla yapılı bir vücudum yoktu. Formda ve sıkıydım sadece. Dövüşün bir tek kasla alakalı olmadığını biliyordum. Doğru savunma ve yerinde taktikler en önemlisiydi. Bunları geliştirdiğin kas gücünle ve rakibine uyguladığın manipülasyon teknikleriyle birleştirdiğinde kimi zaman büyük hasarlara bedel olsa da zafer fazla zor olmuyordu.

Bir keresinde başıma çok sert bir darbe alarak kafa travması geçirdiğimi hatırlıyordum. Sanırım Mavzer'deki on birinci maçımdı. Mavzer'de dövüşün kuralı yoktu. Ahlakı da öyle. Bense bu işi ehlinden, en ahlaksızından öğrenmiştim.

Karşındakini öldürebilirdin. Öledebilirdin. Ve bundan sorumlu tutulan tek kişi sen olurdun. Burası tamamen yasadışı olsa da girebilmenin bedelleri vardı. İmzaladığın sözleşmelerle birlikte kabul ettiğin şartlar altında kendine gelebilecek her türlü zarar kimsenin başına kalmıyordu.

Kurşun Alpugan, Mavzer'in güçlü dövüşçülerini bilirdi. Ancak sadece

bilirdi. İletişime geçmez, tebrik etmez, o dövüşçülerden biri kafa travması dahi geçirse *geçmiş olsun*, deme zahmetine girmezdi.

Çok kez yanımdan geçmişti. Ne ben ona bakmıştım ne de o bana. Tanışmıyorduk. Ben onu çok yakından tanıyordum ancak biz hiç tanışmıyorduk.

Onunla bir diyalog kurma çabasına girebilir, sohbetler açabilir, dibinde biterek kendimi gözüne sokabilirdim. Tabii onu görebilmeyi başardığım sınırlı zamanlarda, birkaç dakika içinde ne kadar başarabilirsem. Bu, romantik bir film değildi ve bunlar beni onun hayatına sokmazdı. Yatağına belki ancak hayatına değil. Onun peşinden koşma çabasına girerek onunla kendi isteğimle muhatap olduğumda beni görür görmez benden etkilenmeyecek, yanımdan geçerken kokumu duymayacaktı. Gözlerimde kaybolup beni rüyalarında görmeye başlamayacaktı. Onu böyle elde edemezdim. Çünkü çevresinde bunu yapan belki de yüzlerce kadın vardı. Farklı yerlerde, farklı zamanlarda, farklı mekânlarda. Bizzat görüyordum, amansız çabaların boşa gittiğini.

"Çita'yı aşmayı başarabilirsen..." diyerek devam etti. "Ki fazla emin olamıyorum fakat üzerine alınma, Kurşun'un karşısına çıkabilmek için imzalayacağın yeni sözleşmeler olacak. Çita'yla olan maç iki hafta sonrası için ayarlanacak. Yaraların iyileşsin ve gücünü topla. İstersen çekilme şansın var."

Kendimden yeterince emin fakat dümdüz bir sesle, "Çekilmeyeceğim," dedim sadece.

Gözlerini çok hafifçe kıstı. Elbette bana sadece bunların bilgisini vermek için gelmemişti. Söylediğim gibi bunlar onun görevi değildi. "Kazanmak için fazla hırslısın. Galibiyeti seviyor olmalısın ya da..." diyerek, bitirmeden kesti cümlesini.

Ona olan bakışlarımda bir değişiklik olmadı. "Ya da ne?"

"Bilemiyorum, Elfida," dedi yeniden, poker suratıyla. "Belki burada böylesine hızlı yükselmenin farklı bir amacı vardır, ha? Belki sen de küçük beyninde planlar kurgulayan ve daha sonrasında buradan beyni dağıtılarak çıkacak olanlardan birisindir."

Elbette tehdit etmek için gelmişti. Gözdağı vermeye çalışıyordu. *Bir şey yapıyorsan yapma*, demek için karşımdaydı. Mesajı buydu. *Aksi takdirde olacaklardan ben sorumlu değilim.*

"Belki de," dedim sadece. "Bunu ancak zaman gösterebilir, öyle değil mi?"

İnkâr etmemi ve kendimi şüpheli konumundan kaldırmak için bir şeyler söylememi bekliyor olduğu kesindi fakat hiçbir şey çaktırmadı. Başını hafifçe eğip, "Öyle," dedi.

Zarfı hafifçe havaya kaldırarak, arabamın sürücü kapısını açarken, "Sağ ol," dedim ve başka bir şey söylemeden arabaya bindim.

"Umarım sen de sağ kalmak için çabalarsın, Elfida."

Bu, ben kapıyı kapamadan önce kurduğu son uyarı dolu cümlesi olmuştu.

Gözle görülür yaralarıma her zaman kullandığım merhemi sürerken arada sırada sızlamalarını umursamıyordum.

Merhemi sehpaya fırlatırken ayağa kalktım ve Amerikan mutfağıma doğru ilerleyerek ilaç dolabını açtım. Kuvvetli olduğunu bildiğim bir ağrı kesici kutusunu alarak iki kapsül çıkardığımda bar masasındaki dolu su bardağına uzanarak dudaklarıma yasladım ve hapları yuttum. Ellerimle yaslandığım beyaz masadan destek alarak sırt ağrılarıma rağmen ayakta dik durmaya çalıştığımda, gözlerim salonun boydan boya cam olan duvarından şehrin ışıklarıyla buluştu.

Bir rezidansın yirmi birinci katında oturuyordum. Aslında evim dubleks sayılırdı fakat ahşap merdivenlerin çıktığı üst kat sadece açık bir yatak odasından oluşuyordu. Üst katın duvarları yoktu, daha çok bir asma katı andırıyordu. Alt katta ise Amerikan mutfak, salon ve bir çalışma odası vardı. Hoş dizayn edilmişti.

Maddi açıdan sıkıntı çekmiyordum. Paraya ihtiyacım da yoktu. Birçok insan gibi kazandığım dövüşlerden aldığım parayla geçimimi sağlıyor değildim. *Artık.*

Amacım farklıydı. Bu amacı bilmeyenler böyle imkânlar içinde dövüşmeme anlam veremez, *sanki paraya ihtiyacın var*, diye söylenirdi.

Düşüncelerimi savuşturarak, mutfaktan çıkıp merdivenlere doğru yürümeye başladığımda havanın kararmasına birkaç saat olduğunu tahmin ediyordum. Kendimi, basamakları tırmandığım anda karşıma çıkan çift kişilik yatağıma attığımda gözlerim kendiliğinden kapanmıştı bile.

Kirpiklerimi kırpıştırırken yattığım yerde gerindim ve gözlerimi araladım. Hava kararmıştı. Gözlerim komodindeki dijital saate kaydığında 20.08 yazdığını gördüm. *Elbette.* Vücudumu ağırlaşmış gibi hissediyor,

yattığım yerden çıkmak istemiyordum fakat uykuma ayrılan sürenin sonuna gelmiştik.

Işıkları açmayı unutarak yattığım için odanın içi hoşlanmayacağım kadar karanlıktı. Çarşafı üzerimden iterek komodinde duran abajuru açtığımda, gözümü alan aydınlıkla rahatlayarak ayaklarımı yataktan aşağı sarkıttım ve ahşap zemine bastım.

Kattaki lavaboya girerek elimi yüzümü yıkadıktan sonra iyice açılmıştım. Gözümün altını kaplayan morluğa bakarken yüzümü buruşturdum, kâğıt havluyla damlaları kurularken artık bedenimin bir parçası olan çürük ve morluklara alıştığımı düşünüyordum. Aktif olarak maç yapan bir dövüşçü olmak bunu gerektiriyordu.

Acı eşiğim yüksekti. Şanslı sayılırdım. Ancak nadir de olsa sonrasmda birkaç gün ayağa kalkamayacak kadar hırpalandığım maçlar da oluyordu. Ağrı kesici serumların bitmesini beklerken nefes egzersizleriyle aklımı acıdan uzaklaştırmaya çalıştığım...

Bu, onlardan biri değildi. Maç benim için fazla sancılı geçmemişti.

Aynadaki aksimle bakıştım. Orada gördüğüm kişiyi sevmesem de bu işi seviyordum.

On sekiz yaşından sonra intihar etmeye çalışmayı bırakmıştım. Bıraktığımdaysa tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı. Dövüş, o uçurumdan döndüğümde hayatıma girmemişti. Hep vardı. Ama hep bu kadar zevkli ve sancısız olmamıştı. Tutunacağım şey dövüş değildi.

Telefonumun melodisi yüksek bir tonda çalmaya başladığında aynayı izlemeyi bırakarak banyodan çıktım ve yatağın içinde kaybolan cihazı aramaya başladım. Nihayet bulabildiğimde yazan ismi okudum: *Aziz Andıç.*

Dedem arıyordu.

Aramayı onaylayarak kulağıma götürdüm. "Efendim." Bu saatler aramayı tercih etmediği saatler olsa da bozuntuya vermemiştim.

"Elfida!" dedi, gür sesiyle. Sesindeki azarlar tınıdan laf söyleyeceği şeyi anlarken yatağa oturdum ve küçük bir kız gibi yiyeceğim azarı beklemeye başladım. "Sen artık kendini iyice aştın," dedi, alışılageldik disiplinli konuşma şekliyle. "Bu kart ekstresine yapabileceğin mantıklı bir açıklaman var mı?"

"Dede," diye girdim cümleye. "Sadece biraz alışveriş yaptım."

"Evet. Üç sıfırlı bir alışveriş!" Dudağımı ısırırken sessiz kalmayı tercih ettim. Anlaşılan alışveriş konusunda Eflatun'la dedemi aynı anda memnun

etmenin bir yolu yoktu. "Bu paralar çalışarak kazanılıyor, Elfida. Okuyorsun diye bir şey söylemiyorum, okula gittiğin yok. Alıyorum haberlerini ve duyduklarım hiç hoşuma gitmiyor. Hiç! Derslerini geçebildiğine şükretmek gerek. *Gel, şirkette staj yap*, diyorum, yok! *İş öğren*, diyorum, yok! Tutturdun bir dayak yeme merakıdır, ona da ses etmiyorum ama bu iş böyle olacak gibi değil. Artık biraz sorumluluk alman gerekiyor."

Harcadığım miktar elbette dedemi batıracak veya zarara uğratacak değildi. Etkilemezdi bile. Öyle olacak olsa harcamazdım fakat bu tepkiyi hesap etmeliydim.

Usluca oturmuş, azarımı işitirken oldukça sakindim. Ta ki Aziz Andıç beklemediğim yerden vurana dek.

"Mekânlardan birinde çalışacaksın, Elfida. Hem de tepeden de değil, düşükten başlayacaksın buna. Bak bakalım garsonluk yapıp, hayatı biraz tadarken için el verecek mi böyle paralar harcamaya?"

"Ne? Dede, benim okulum va-"

"Hiç itiraz etme. Okula gündüz gidersen gidiyorsun. Geceleri uyuduğun da yok zaten. Sabaha kadar pinekleyeceğine çalışırsın. Dua et, *şirket*, demiyorum da yine seni düşünerek *bar*, diyorum."

"Ben ne anlarım garsonluktan?"

"Ne anlıyorsan onu anlayacaksın. Lafımın üstüne laf istemem. Ben mekâna geçeceğim, hazırlanıp gel sen de. Bir saate buradasın. İki dakika dahi geç kalırsan maaşından keserim, ona göre."

Aramanın sonlandığını belli eden o ses kulaklarıma ulaştığında, şok içinde cihaza baktım.

Kapatmıştı.

Her zaman disiplinli ve ağır bir adam olmuştu Aziz Andıç. Yönetmeyi ve dize getirmeyi severdi. O sert yüzüne rağmen ailesini gözünden sakındığını söylemeden geçemezdim elbette fakat onun lafının üzerine laf söylenmezdi. Hiçbir zaman. Onlarca cümlesine karşılık her daim tek bir kelime yuvarlardım dudaklarımdan: *Tamam.*

Oflaya poflaya yataktan kalkarken dedeme itiraz edemeyeceğimi biliyordum. Hatırlamaktan hoşlanmadığım gerçekleri geri plana ittim. Bir peri masalıyla kendimi kandırmaya alışmıştım.

Geniş kıyafet dolabıma yaklaşmaya başlarken gözüm birbirinden afili elbiselere kaymıştı ki bu gece garson olacağımı düşünerek onları eledim. Bir hafta katlansam yeterdi, dedemi tanıyorsam elbet yumuşardı.

Lacivert, yırtıkları olan mini bir kot şortun üzerine rastgele bir bluz geçirdikten sonra ayağıma bir çift beyaz spor ayakkabı seçtim ve makyaj masama oturdum. Bu, pek bana ait bir tarz olmasa da bugünkü *etkinlik* için uygundu.

Kuvvetli bir fondötenle morarmış izleri kapatırken yüzüme de aynı işlemi uyguladım. Far paletini elime alırken aklımda makyaj işini abartmamak vardı fakat elimden geri bıraktığımda tutarsızlığımla yüzleştim. Siyah, dumanlı göz makyajım aşırı olmamakla beraber kesinlikle doğal da değildi. Doğal göründüğüm pek bir zaman olmazdı.

Makyajım, göz rengimi ortaya çıkarmıştı. Orada çalışan kızların da böyle asi gözüktüğünü biliyordum. Ne de olsa orası bir gece mekânıydı. Her ne kadar kaliteli bir eğlence sunmayı hedeflese de fazla resmiyete gerek yoktu.

Önceden kumral olsa da büyüdükçe güneş yüzünden yavaş yavaş sarıya çalmaya başlayan saçlarımı omzumun üzerinden geriye savurduğumda artık hazırdım.

Telefonumla ceketimi alıp, kapının yanındaki düğmeye basarak ışıkları açtım ve geri döndüğümde beni karanlık bir salonun karşılama ihtimalini ortadan kaldırdım.

Otoparka indiğimde her zaman park ettiğim yere giderek arabama bindim ve dedeme ait olan kulübe doğru sürmeye başladım.

Kulübe vardığımda vale anahtarımı alarak gözden kayboldu. Deniz kenarındaki büyük gece kulübünün ışıkları tüm caddeyi aydınlatıyordu.

Kapıdaki dev gibi gözüken iki güvenlik görevlisi beni gördüğünde yana çekilirken, "Hoş geldiniz, Elfida Hanım," dedi biri. "Dedeniz sizi odasına bekliyor."

Başımı eğerek onu onayladım ve mekândan içeriye girerek altın duvar kaplamalı koridordan geçtim.

Kurşun bu gece nerede acaba?

Şu garsonluk işi yüzünden oturup araştırmaya vaktim yoktu ve bu beni deli ediyordu.

Kalabalıklaşmaya başlayan kulübün ortak alanından geçerek localara tırmanan ışıklı, cam merdivenlerin yanından geçtim ve bir diğer ince koridora saptım. Buranın başında da bir güvenlik görevlisi dikiliyordu. Bu koridor diğerinin aksine ışıklı değildi. En sondaki oda dedeme, ondan öncekilerse mekân müdürüyle diğer üst düzey çalışanlara aitti.

Kapıyı tıklatarak içeri girdiğimde, altmışlarındaki adam her zamanki dinç görünüşüyle karşımdaydı. Yaşına uygun bir takım giymiş, ayakta beni bekliyordu. "Gel, kızım," dedi. "Nasılsın?"

Somurtmamak için kendimi zorlarken, "Seninle konuşana kadar gayet iyiydim," diye mırıldandım, şakayla karışık bir tonla.

O sırada Nil'in de odada olduğunu fark etmiştim. Masanın önündeki koltuklardan birinde oturan kızıl kafalı kız oldukça eğlenceli bir sesle, "Kader ortağı olmuşuz bakıyorum, Elfi," dedi gülerek.

Nil Andıç kuzenim, aynı zamanda en yakın dostumdu.

Ona gözlerimi devirirken keyifli ifadesi modumu iyice düşürmüştü. İki haftadır o da burada, bar bölümünde çalışıyordu. Sabahlara kadar eve girmeyip kaldığı derslerinin cezasıydı bu. Onunla dalga geçtiğim ve o çalışırken ona partilerden fotoğraf attığım için anlık bir pişmanlık yaşarken dedem dikkatleri yeniden üzerine çekti.

"Nil sana işi biraz anlatır," dedi. Koyu renk saçları artık beyazlamıştı. "Problem..." Duraksarken kaşlarını iyice aklıma kazımak ister gibi çattı. "En önemlisi kavga istemiyorum, Elfida. Bu sınırlarda dayak yok. Kaytarıp tehditle işi başkalarına yığmak, yan gelip yatmak hiç yok."

Bu cümleleri boşa kurmuyordu. Beni ilk çalıştırışı değildi. Yine de biraz esprili bir tonla söyledikleri, bana dair olan gerçek izlenimleri değildi. Bir iki olay üzerine diline doladığı, zamanında acısını almış olsa da gerisinde şakalar bırakan anılara aitti.

Onun gözünde sorumsuz, aklı beş karış havada, şımarık biri değildim. Olamazdım.

Başımı sallarken burnumdan nefesimi bıraktım. Hafifçe gülümseyip, "Peki, patron," dedim.

Dedem bu uysal halime gülerken ben de her şeye rağmen gülümseyerek baktım yüzüne. O benim tek ailemdi.

Gözüm kısa bir an çalışma masasının üstündeki çerçevelere kaydığında, Nil'inkinden biraz uzakta duran kendi fotoğrafımı gördüm. Deniz kenarında, yüzümde hiç makyaj yokken otuz iki diş gülümsüyordum. Üzerinden epey yıl geçmiş olmalıydı.

Nil Andıç, Aziz Andıç'ın tek torunuydu aslına bakarsak.

Tek *öz* torunu.

Aziz Andıç, annemin üvey babasıydı. Benimse üvey dedem.

Annemin trajik ölümünden sonra babam da öldüğünde, geriye *aile*

sıfatı altında bir tek o kalmıştı. Gerçi yaşarlarken de ellerimin hep boş olduğunu hatırlıyordum. Annem benimle uğraşamayacağı kadar çok ilaçla boğuşuyordu, babamsa kadınlarla.

Bu adamı seviyordum. Çok göstermiyordum belki ama ailenin anlamını çarpık da olsa bana o öğretmişti. Nankörlük etmezdim. O benim değerlimdi. Bu yüzdendi ona boyun eğişlerim. *Asi, laf dinlemez, inatçı*, derlerdi bana. Ama sözkonusu dedem olduğunda itiraz cümlesi kurmazdım.

Koltukta oturan Nil'in omzuna dokunup, onu da kaldırırken, "Hadi bakalım," dedi. "Marş marş."

Nil de ayaklandığında dedemle vedalaşarak odadan çıktık ve yeniden koridora girdik. Uzunca ofladım, dedemin görüş açısından çıkar çıkmaz gerçek halime dönerek, "İşlerim vardı benim, nereden çıktı bu?" dedim.

Nil, bol bir topuz yaptığı kızıl saçlarından önüne düşen tutamları kulağının arkasına sıkıştırırken, "İş dediğin şey sapıklık değil mi?" diye imayla sordu.

Kurşun Alpugan takıntımı bilen iki kişi vardı: Tufan ve Nil. Diğer arkadaşlarım sadece üniversiteden platonik olduğum biri olduğunu sanıyorlardı, o kadar.

"Sapıklık falan değil," diye homurdandım, kaşlarımı çatarken. Konuya hâkim olsa da detaylardan haberi olmamasına rağmen bunu böyle adlandırıyorsa.... Gerçekleri bilmek onu delirtirdi.

Nil gülerken, "Tabii," dedi alayla.

"Nil."

Bana bakarak kocaman gülümsedi ve koşar adım bara doğru ilerlemeye başladı. Bitmeyen bir enerjisi vardı. Kesinlikle pespembe dünyasına tozpembe bakan, daima mutlu biriydi. Yıllar önce *direk dansı yapmak istiyorum*, diye tutturmuş, gizlice bir kursa yazılmıştı. Hâlâ da devam ediyordu. Hobileri, ailesi, arkadaşları... Her şeye yetişirdi.

Elini bar tezgâhına sürtüp, geçmem için bana yol verirken, "İşte benim mekân," dedi. Barın arkasına hiç geçmemiştim, aslında buraya pek sık gelmezdim de. "Dedemin söylediğine göre sen servise bakacakmışsın."

Başımı sallarken aklımın burada olduğu falan yoktu. Kurşun'dan haberdar olmamanın stres ve rahatsız ediciliği, saniyeler geçtikçe büyüyen endişesi zihnimde geriye kalan her şeyi gölgeliyordu. Tam şortumun cebinden çıkardığım telefonumun kilidini açmıştım ki Nil telefonu elimden çekerek ellerime üstü çeşitli içkilerle dolu bir tepsi tutuşturdu.

"İki haftadır burada çalıştığım için senden daha kadroluyum. Bu yüzden burada emirleri ben veriyorum, sense çalışıyorsun."

"Hadi ya," dedim, tepsiyi barın üzerine koyarken. "Anan güzel mi senin?"

"Güzel, şekerim. O tepsi, yedi numaralı kokteyl masasına gidecek."

"Gitsin."

Niyetim aksilik yaparak kendimden bıktırmak ve işleri ona kilitlemekti fakat Nil bunu yutacakmış gibi durmuyordu.

"Elfida," dedi söylenir gibi. "Ayak çıkartmayacağına göre sen götüreceksin."

"Senin işin ne?" diye homurdandım. "Burada böyle dikiliyor musun sabaha kadar?"

Müziğin sesi yüksek olsa da duvarların sistemi sayesinde barın arkasında kalan bölüme diğer alanlara oranla daha az ses geliyordu. Yine de fazla yüksekti ve konuşurken normal tonda konuşamıyorduk.

"Ben içkileri hazırlıyorum." Mor ojeli parmaklarıyla kokteyl bardaklarını işaret etti.

Oflayarak, tepsiyi alırken bara birinin daha girdiğini fark ettim. Bize yakın yaşlarda, uzun boylu, kumral bir çocuktu bu. Burada çalıştığı belliydi. Dövmelerle kaplı kolu ve *piercing* takılı dudağıyla tam bir barmen havası veriyordu.

Çocuk bana bakıp, gülümseyerek, "Elfida, değil mi?" diye sordu. Başımı salladım. İsmimi dedemden duymuş olması muhtemeldi. Büyük ihtimalle bir süre burada çalışacağımı haber vermişti.

Tokalaşmak için elini uzatırken, "Ben de Ege," dedi. Cana yakın birine benziyordu.

Aksime.

Tezgâhın üzerindeki tepsiyi eline tutuştururken, "Memmun oldum, Ege," dedim ve yapmacık bir gülümseme sundum. "Yedi numaralı kokteyl masası."

Çocuk kısa bir şaşkınlığın ardından gamzelerini gözüme sokarak güldü ve seri hareketlerle barın arkasından çıkarak gözden kayboldu. Nil'in onaylamaz bakışları altında telefonumu açarken *Instagram*'a girdim. Hikâye akışında alışık olduğum o ismi gördüğümde üzerine tıklamadan önce hesap değiştirerek sahte hesabıma girdim ve hikâyeyi öyle açtım.

Alkım Turkuaz Akçay.

Kurşun Alpugan'ın hovarda, kendini bilmez, çapkın kuzeni.

Sürekli içimdeki göz devirme isteğini ortaya çıkartacak hareketler yapsa da işime yaradığını kabul etmeliydim. Çoğu zaman araştırmama dahi gerek kalmadan yaptığı sık paylaşımlarıyla konumlarını açık ediyordu. Genellikle Kurşun ve Kılıç'ın yanında olduğu için beni büyük bir uğraştan kurtarıyordu işte.

Kardeşiyle oldukça zıttı. Safir onun tam tersi bir ağırbaşlılık ve soğukluğa sahipti.

Hikâyesine tıkladım. Bentley marka arabasının direksiyonunun fotoğrafı.

Geçtim. Bir video. Kadrajda ilk olarak bir koltukta oturduğu belli olan Alkım vardı. Yakışıklı ve yapılıydı ama hovardaydı işte. Elbette ailenin geri kalanı gibi o da dövüşüyordu. Fakat o boksördü.

Işıklar üzerinden gelip, geçerken klasik olarak bir gece mekânında oturduğu belliydi. Koltuğunun kolçağında oturan sarışın, atkuyruklu kızı geçen kamera masa ve içkilerin üzerinde oyalandığında tanıdık bir bacak çarptı gözüme.

Tanıdık bir bacak.

Tam hikâyeyi tekrar inceleyerek Kurşun'un bacağına bakacaktım ki Nil'in kolumu çimdiklemesiyle kendime gelerek kafamı kaldırdım. "Dokuz numara," dedi sadece ve kaşlarıyla iki tane kokteyl bardağını işaret etti.

Nefesimi sıkıntıyla verdim ve telefonumu tezgâha bırakarak bardakları kavradım. Mecbur katlanacaktım işte birkaç gün. Kalabalığın arasında amaçsızca bakınırken numaraların neye göre belirlendiğini anlamaya çalışıyordum ki Ege yanımda belirip, "Kaçı arıyorsun?" diye sordu.

"Dokuz."

Parmağıyla uzaklarda bir köşeyi işaret etti ve göz açıp kapayıncaya kadar ortalıktan yok oldu. Bu adam nasıl böyle hızlı hareket ediyordu?

Adımlarımı hızlı atarak masaya doğru ilerlerledim ve bardakları bıraktıktan sonra ağzımın içinden, "Afiyet olsun," diye mırıldanarak yeniden bara döndüm.

Masanın başında duran kadın koluma dokunarak, "Bir de limon getirir misin?" diye rica ettiğinde yanaklarımı şişirmemek için zor duruyordum. Başımı salladım. O kadar yolu bir limon için mi yürüyecektim şimdi?

"Limon onun tadını bozar yalnız."

"Alışkanlık," diyerek omuz silkti. "Limonsuz içemiyorum."

Tepkisizce masadan uzaklaşırken *artist*, diye geçirdim içimden. *İçiver, ne olacak?* Kalabalığı yararak, yine barın arkasına geçtiğimde buzdolabını açan Ege'yi görüp, "Dokuz numaraya bir limon götürür müsün?" diye rica ettim.

Bana bakıp, "Sizin işiniz ne, hanımefendi?" diye alayla sordu. Yüzünde güleç bir ifade vardı. Alay ettiği ve beni şımarık bir zengin kızı olarak gördüğü aşikârdı.

Öyleydim.

Değildim.

Öyleydim.

Buydu maskem, duvarım ve kendimi inandırdığım peri masalım. Olamadığım ve olamayacağım her şeyi umutsuzca istediğim, hayatta tutunduğum rollerden biriydi. Andıçların arasında ve ortamında, daima sahip çıkardım bu maskeye.

Gözlerimi kapatıp, açarken yeniden telefonuma uzandım ve kalçamı bar tezgâhına yaslayarak bakışlarımı ekrana indirdim. O sırada göz ucuyla Ege'nin bir limon çıkardığını görebilmiştim.

Alkım'ın hikâyesini sahte hesabımdan bir kez daha izlerken diz kısmına kadar gözüken bacağın üzerindeki elden, Kurşun olduğuna emin olduğum adamı izledim. Yani... Bacağını.

Nerede bunlar?

Alkım konum paylaşımı yapmamıştı. Tam yerlerini tespit edebilmek için farklı bir uygulamaya giriş yapacaktım ki telefonumun ekranının aniden siyaha dönmesiyle kaşlarımı çattım.

Şarjı mı bitmişti bunun?

"Of ya!" diye söylene söylene içki hazırlamakla meşgul olan Nil'e doğru ilerlerken, "Şarj aleti var mı burada?" diye sordum. Bana göz ucuyla bir bakış attıktan sonra çenesiyle dolabın yanındaki prize takılı kabloyu işaret etti.

İlerleyip, telefonumu şarja takarken bir adam bar tezgâhının önündeki sandalyelerden, "Pardon!" diye seslendi.

Ona omzumun üzerinden kısaca bakıp önüme dönmüştüm ki Nil'in beni dürttüğünü hissettim. "İşim var. Bak şuna." Hemen ardından yü-

züme bakarak, "Bu kadar küstah bakmak zorunda değilsin," diye ekledi. "Ben bile böyle yapmıyorum. Gülümse biraz, müşterileri kaçıracaksın."

Bir şey söylemeden, bara doğru ilerleyip olabilecek en kibar tonumla, "Buyurun?" dedim. Adam kendine pahalı bir viski söylerken başımı salladım ve kısa bir tarama sonucu bulduğum viski şişesiyle bardağı önüme çekerek içeceğini hazırlamaya başladım. Hazır olduğunda bardağı tezgâha koydum. Elimi bardaktan çekemeden adam kendi elini benimkinin üzerine sardığında, kaşlarımı kaldırarak hızla ona baktım.

Yirmili yaşlarında bir gençti. Benden bir, belki de iki yaş büyük olmalıydı.

Elimi sertçe çekerek adama geri basmasını ima eden bir bakış attığımda gözlerime odaklandı ve uzanarak saçımı kulağımın arkasına gereksiz bir yakınlıkla sıkıştırdı.

"Ne kadar değişik... Ve güzel gözlerin var."

Yüzümü geri çekerek elinden uzaklaştığımda buz gibi bir bakışla karşılaşmak zorunda kalmıştı. "Sen de gözlerin yerinde kalsın istiyorsan ikile."

Adam kısa bir an afallasa da ardından güldü. Benim görünüşümde birinden bu tür sözler duymak hep beklenmedik olurdu.

"Asi barmenlerle ilgili fantezim hayat buluyor galiba şu an."

Nefesimi bıkkınlıkla verirken *ben senin üzerinde vahşi fantezilerimi gerçekleştirmeden önce yok olsan iyi olur yoksa seni dedeme verdiğim söz bile kurtaramayacak*, diye geçirdim içimden.

Ben onu umursamadan, bardakları toparlamaya başlarken, "Mesain kaçta bitiyor?" diye sordu adam. Cevapsız bıraktım. "Hey," dedi seslenir gibi. "Bir soru sordum."

Ona alttan bir bakış atarken, "Sağır değilim," dedim.

Yine güldü. *Pişkin.*

"Dilsiz de olmadığına göre cevap vermeye ne dersin?"

Adama doğru dönerek ellerimi tezgâha sertçe yasladım ve üzerine doğru eğilip, "Dilsiz kalmadan önce çeneni kapatmaya ne dersin?" diye sordum ve yeterince açıklayıcı olduğumdan emin olmak için gözlerinin içine baktım.

Tam geri çekiliyordum ki kolumdan tutarak bana engel oldu. Gözlerim, kolumdaki eline kaydı.

"Hoş bir koku. Hmm... Ne bu?"

Kendimden beklenmeyecek bir sabır örneği göstererek, kolumu çevi-

rip, adamın elinden kurtarırken Eflatun'un tavsiye ettiği öfke kontrolünü sağlayan nefes taktiğini uygulamaya başladım ve bar sandalyesine oturan birkaç kişinin önüne geçip isteklerini sordum.

Siparişleri hazırlarken arkadan vızıldayan adamın suratına bir yumruk patlatsam en fazla ne olabileceğini düşünüyordum ki, "Bir tane *Bourbon* viski," diyen bir adamın sesi düşüncelerimi dağıttı.

Bakmadan başımı salladım ve içkisini doldurmaya başladım.

"O seri ellerini farklı bir yerde de kullanmak ister misin?"

Eflatun'un sesi kafamın içinde yankılandı. Kendisi psikoloğum oluyordu. Kimi zaman sohbetlerimiz danışan ve psikolog çizgisinden çıkar, benimle anlayacağıma inandığı türden konuşurdu.

Hiçbir aslan, başında vızıldayan sineği öldürmek için yattığı yerden kalkmaz, Elfida.

Ağzımın içinden duyamayacağı bir şekilde, "Aptal sinek," diye mırıldandım. Ona bakmamıştım bile.

"Belki de bana depoyu gezdirmek isteyebilirsin. Hadi ama... Bu kadar naz yapma. Gecenin sonunu ikimiz de biliyoruz."

Bardaki diğer adamın viskisini bırakmak için o tarafa döndüğümde, "Bu gecenin son gecen olması için fazla ısrarcısın," dedim ve diğer adama döndüm.

Aniden gördüğüm yüzle dudaklarımdan neredeyse bir şaşkınlık nidası kaçacakken, dışarıdan hiçbir şey çaktırmadığıma emin olarak içkisini önüne bırakıp, "Buyurun," dedim. Bakışları telefonundaydı.

Safir Yalın Akçay.

Alkım'ın, ağırbaşlı olan kardeşi. Kurşun'un diğer kuzeni.

Bir an diğerlerinin de burada olabileceğini düşünmek kalbimin fiziksel acı verecek boyutta kasılmasına neden olsa da saçmaladığıma karar verip bir an önce telefonumu açmayı düşündüm. Burada olmasının, benimle aynı çatı altında bulunmasının dahi bedenimde uyandırdığı etkiler, kesinlikle az değildi.

Alkım'ın hikâyelerini bir kez daha kontrol etmem ve konumlarını bulmam gerekiyordu. Soru işaretlerinden hazzetmiyordum. Onun nerede, ne yaptığını bilmemekten de öyle.

Kuzeni, resmen bardaki sapığımla yan yana oturuyordu. Adam ağzını açtığı anda Safir'in telefonunu tezgâha vurmasıyla kendime gelirken onlara baktım.

"Bir kez daha ağzını açıp sesinle beni rahatsız etmeye kalkarsan sesini kesmek için parmaklarımı boğazına dolamak zorunda kalacağım."

Safir'in soğuk sesiyle mimiksizce söylediği şeye şaşırırken yüz ifademi şaşkınlığımı belli etmemek adına kontrol etmeye çalıştım ve diğer pişkin herifin yüzündeki korkuyu izledim. Benim tehditlerimi -hepsini kesinlikle gerçekleştirebilecek olmama rağmen- iplemese de Safir'in bir cümlesiyle barı terk etmişti.

Ona teşekkür mü etmeliydim?

Etmedim ve bardaki işime geri döndüm. Oysa yeniden telefonuna odaklanmıştı.

Dakikalar akıp, giderken burası beni ciddi anlamda sıkmaya başlamıştı. Telefonum da bir türlü açılmak bilmiyordu ve gittikçe sinirlerim bozulmaya başlıyordu. Safir dakikalar önce bardan kalkmış, gözden kaybolmuştu.

Kurşun ve tayfasının burada olma ihtimali kalp atışlarımın ritmiyle oynasa da bu çok düşük bir ihtimaldi. Hikâyede Safir'i görmemiştim bile. Beraber olmak zorunda da değillerdi. Bu tür tesadüfler ise kulağa, filmlere özgüymüş gibi geliyordu.

Nil son bir saattir yaptığı gibi elime yeni bir tepsi tutuşturduğunda, "VIP locaya götüreceksin," dedi ve bana kararsız bir bakış attıktan hemen sonra tahminimce Ege'yi bulmak için gözlerini etrafta gezdirdi. Fakat bulamamış olmalı ki yine bana dönmüştü. "Lütfen insanları tersleme. En önemli müşteriler oturur hep orada."

"Biliyorum, Nil," dedim, tepsiyi alırken. "Düne kadar ben de orada oturuyordum."

Nil gülerken, gözlerini devirip şakayla karışık, "Yürü, artist," dedi.

Üstü çeşit çeşit pahalı içki ve bardakla dolu tepsi epeyce ağırdı fakat beni zorlamıyordu. Barın arkasından çıkıp, localara çıkan cam merdivenlere ilerlerken, dans eden birkaç insanın bana çarpmasından son anda kurtularak homurdandım ve merdivenin başında bekleyen korumanın açtığı yolu çıkmaya başladım. Yukarısı kalabalık olmalıydı. Yüksek kahkaha ve konuşma sesleri beni daha merdivende karşılıyordu.

Son basamağı da aştım ve deri koltuklarda oturan insanları inceledim. Bir tanıdıklık hissiyle sarmalanırken sanki bu atkuyruklu sarışın kadını daha önce görmüş gibi hissetmiştim.

Çünkü görmüştüm.

Tam olarak birkaç saat önce, telefonumun ekranında, Alkım'ın kucağında!

Bir uğultu sızdı zihnimden, şakaklarıma. Şakaklarımdan tüm zihnime, zihnimdense bedenime yayıldı ve parmak uçlarıma dek buz keserken adımlarım bir saniyeliğine tekledi.

Kurşun Alpugan, gözlerimi üzerine dikip bakmasam da buradaydı.

Kurşun Alpugan, buradaydı.

Kurşun Alpugan, buradaydı.

Kurşun Alpugan, buradaydı.

Onunla aynı yerde, aramızda sadece birkaç adım mesafe varken duruyor olduğum gerçeği... Kendimi biraz bıraksam elimdeki tepsi yerle buluşacaktı.

O ve *ben* aynı yerdeydik.

Elimin ayağımın birbirine karışmaması için çaba sarf ederken tepkimi çok iyi sakladığımı bilsem de kalbim can yakacak kadar hızlı çarpıyordu. Avuçlarımda bir elektrik akımı başlıyor, ense köküme dek yayılıyordu.

Ne kalakalmış ne de şaşırmış bir ifadeye bürünmüştüm. Dümdüzdüm. Sanki buradaki kimseyi tanımıyormuş gibi... Sanki buradaki herkesin hayatını en ince detayına kadar bilmiyormuş gibi....

Oysa ölüm ve yaşamı içten içe aynı anda tadıyordum.

Esmer bir kadın beni gördüğünde, sehpadaki fazlalıkları kenara itti-rerek, tepsiyi koyabilmem için bana yer açarken, "Ah," dedi. "Şöyle koyabilirsin, tatlım."

Oysa kımıldamak dahi çok zordu şimdi bana. Gözlerini kaldırsa görecek, bakışlarıyla buluşan benliğime değer katacaktı. Bana sonsuz çabalarımın sonundaki ödülü gösterecek, gözlerini gözlerimle buluşturduğunda içimde neler yaşandığını asla bilmeyecek olsa da onunla göz göze gelmeyi tatmama izin verecekti.

Bu muydu gerçekten? Onunla üç yıl sonra yan yana geçmek dışında yakınlaştığım ve aynı ortamda kaldığım en uzun an burası mıydı?

Bu, planımın hiçbir aşamasında yoktu.

Şikâyet etmedim. Yanından bile geçmezdim. Bir cehennemin çukurunda dahi görmeye razı gelirdim onu, alevlerin arasında bir yudum su değil, seller gibi hissettirirdi bana. Oysa ondan gelen yudumluk suya da razıydım.

Bir verse bin, bin alsa bir görürdüm.

Dikkat çekmemek adına, insanüstü bir güç kullanarak tepkisiz görünen ifademle ortadaki sehpaya yaklaştığımda tepsiyi tek elime sabitledim ve içkileri sehpaya koymaya başladım.

Kalbim çok hızlıydı. *Çok.*

Gözlerimin üzerine kaymaması için ciddi bir çaba sarf ediyor ama bunu asla çaktırmıyordum. Zaten onun beni gördüğü de yoktu. Elindeki siyah telefona dikkatini vermiş, kaşlarını çatarak klavyede bir şeyler yazıyordu.

Çok güzeldi.

"Bira benim," diyen Alkım'ın sesiyle büyük bardağı onun önüne bıraktım.

Herkes kendi siparişini söyleyerek, bana yardımcı olurken burada beni görse ismimi bilecek tek kişi Kılıç Falu, yani Kurt'tu. O da şu anda arkadaki koltukta fazlasıyla meşgul gözüküyordu. Dudakları yanındaki, kendisinin kadın versiyonu olan dövmeli, asi görünümlü kadının dudaklarındayken beni fark etmezdi bile.

Tepside tek bir içki kaldığında kimsenin bir şey söylememesinden ve Kılıç'la yanındaki kız dışında önü tek boş olan Kurşun olduğundan sert viskinin onun olduğunu düşünerek titrememesi için zorlukla kontrol ettiğim parmaklarımı bardağa sardım ve önüne bıraktım.

İçimde girdiğim, mantığımın sesini bana kaybettirmemek adına verilen savaşta yenilirken kendime ona bir kez daha bakma izni verdim.

Bir saniyeden bile kısa, saliseler sürecek bir bakış saatler de değil, ömürler boyuydu yüreğimde.

Öyle bir güzellikti ki sahip olduğu, hayatta onu izlemek dışında hiçbir şey yapmamayı diletirdi insana. Her neredeyse durmayı, susmayı ve bakmayı...

Kısacık anda, yüzündeki ufak çizgilere dek taradı gözlerim. Oysa kafasını dahi kaldırmadı veya tek bir söz bile söylemedi.

Soğukkanlılığıma ben bile şaşırırken, kendimi tuvalete kilitleyip çığlık atmak için locadan çıkmak üzere yeniden merdivenlere yönelecektim ki içerideki dört kadından biri olan kırmızı saçlı kadın seslenerek beni durdurdu.

"Garson!" Ona baktım. "Bana iki tane limon dilimi getir."

Göz ucuyla onu süzdüm ve başımı salladım. Tavrı küstah, konuşması iticiydi. Dikkatimi ona veremeyecek kadar karmaşık hisler içinde oldu-

ğumdan, sinir dahi olamıyordum. Sinir olmaktan çok uzak hisler yayılıyordu damarlarımın altında.

Adımlarım çıkışa doğru yönelirken sonsuza kadar burada kalmak istiyordum. Onunla olmak istiyordum. Onu görmek istiyordum. Onu izlemek istiyordum.

Kalbim çok hızlıydı. Sakinleşmem gerekiyordu.

Sakinleşmem gerekiyor.

Locayı stabil görünen adımlarla terk ederek kendimi barın arkasına attığımda ağzımdan dökülen çığlık Nil'i korkuttu. Yaklaşarak koluna tutundum ve serbest bıraktığım parmaklarımın titrediğini tam o an fark ettim.

"Burada!"

Dudaklarım gergin, sesim heyecanlı, bedenim ise neredeyse titrekti. Onu ilk görüşüm değildi. Birkaç kez, kısacık anlar olsa da onu gördüğüm olmuştu fakat bir tesadüf ilk kez bir araya getiriyordu bizi.

Tesadüfler... Kader yolumuzu mu açıyor yoksa sevgilim?

Yüzünü buruşturdu. "Ne bağırıyorsun, Elfida? Kim burada?"

"Alpugan ve Akçaylar."

Başta idrak etmek için duraksadı ama hemen ardından yeşil gözlerini pörtleterek elini ağzına kapadı. "Şaka yapıyorsun."

Başımı iki yana sallarken neden olduğunu bilmediğim bir şekilde zıpladım. İçimde kilometrelerce koşsam da atamayacağım bir enerji vardı sanki. Nil, halime gülerken gülümsemem daha da büyüdü. Kahkaha atmak istiyordum. Sadece ve saatlerce kahkaha atmak...

"Cümle âlem somurtkanlığından şikâyetçiyken şu adamı iki dakika görmenle böyle gülebilmen beni kıskandırıyor gerçekten."

Kurşun'la birçok kez aynı yerlerde denk gelmiştik. Hatta bir kez yakın iki bar sandalyesinde bile oturmuştuk fakat hiçbiri tesadüf değildi. Hepsinde konumunu tespit ederek onu görebilmek için peşinden gitmiştim. Yüzümü Mavzer dışında görmemişti. Bense onu sadece uzaktan izlemiştim, doya doya ama doyamadan.

Nil'in kolunu bırakıp, derin bir nefes verirken bir gün bu adamın yanında oturacağımı düşündüm. Bir gün benim için uğraşacağını, aynı yerde olduğumuzda kafasını bana bakmak için kaldırmaya tenezzül edeceğini...

Bir gün Kurşun Alpugan'ın hayatında olacağımı düşündüm.

Dahası, bir gün Kurşun Alpugan'ın *hayatı* olacağımı düşündüm.

Şimdi istediğin kadar bakma. Çünkü sevgilim... Bir gün gelecek, hepsini telafi edeceksin.

Ege hızlıca bara girip bana baktı. Dikkatimi çekebilmek için, "Elfida," diye iki kez seslendi. Oysa üçüncü kez tekrarlayana dek duymamıştım bile.

"Ne?"

"VIP loca limon istemiş. Hızlı ol biraz."

Aklımdan çoktan uçup giden bu istek, birden hafızama dolarken gözlerimi dahi deviremedim. Buradakilerin limonla ne dertleri olduğunu bilmesem de beni yeniden onun yanına götürecek bu fırsata elbette dört elle sarılacaktım.

Buzdolabını hızlıca açıp bir limon çıkardım ve tezgâhta dilimleyerek bir parçayı küçük bir tabağa koydum.

Yeniden onu görecek olmanın özgürlüğüyle içimde tutsak olan ne varsa serbest bırakırken yanaklarım ağrıyordu. Gülmek isteyen dudaklarıma kurduğum baskı, canımı yakıyordu. Varlığı, yanan canımı iyileştiriyordu.

Barın arkasından ayrılırken ışık hızıyla merdivenlere ulaştım. Kontrol etmenin hiç bu kadar zor hissettirmediği düz bir surat ifadesi ve normal tavırlarla basamakları aşarak locaya girdiğimde limonu isteyen kızıl kadın bana baktı. Kurşun'un oturduğu çift kişilik koltuğa geçmişti. Kendime, ona bakmak için ufak bir izin daha verirken zihnimde çınlayan o seslerin yanında birden, "Neredesin sen?" diye yükselen kadının sesini duymayı beklemiyordum.

Konuşmak dahi istemiyordum. Sadece susmak ve burada durmak istiyordum. Yine de kendimi zorlayarak, tek kaşımı kaldırıp, "Burada," dedim.

O hâlâ telefonuyla ilgileniyordu.

Bir kez kafanı kaldır. Lütfen.

"Bir de cevap veriyor ya," diye devam eden, oldukça aksi görünümlü kadına yaklaşmak üzere attığım her adımda, ona biraz daha yaklaşıyor olduğum gerçeğiyle boğuşuyordum. Tabağı kadının önüne bıraktığımda kaşları çatıldı ve uzun bir nefes bıraktı. "İki limon dilimi istemiştim. Aklında tutamıyor musun?"

Embesil. Tavrına gözlerimi devirmemek için kendimi zorlarken *aslan ve sinek*, diye hatırlattım kendime. *Aslan ve sinek.* "Getiririm."

Bana, aşağılayıcı olduğunu düşündüğü bir bakış atarken, "Zahmet olacak," dedi.

Umurumda değildi. Hemen yanında oturan adamı görmenin bana neler hissettirdiğinden, sonu ona varan basamakları çıkarken yaşamaya yaklaştığımdan habersizdi.

Sevgilimin yanında oturduğundan da.

Tek kelime etmeden arkamı döndüm ve merdivenleri inerken ağzımın içinden kendi kendime söyleniyordum ki Kurşun'un koruması olduğunu bildiğim Çelebi denilen adam, bana attığı kısacık bakışın sonunda gülüşünü saklamak amacıyla başını önüne eğdi.

Onu kısaca inceledim.

Uzun yıllardır Kurşun için çalışıyordu. Önceden Mavzer'in güvenlik ekibindendi fakat sonradan... Bütün gereksiz detayları savuşturarak basamakları tamamladım ve loca bölümünden ayrılarak ağrıyan bacaklarımla birlikte barın arkasına ulaştım.

Az önce tezgâhta bıraktığım limondan bir dilim daha keserken aklıma gelen şeyle elektronik ekrandan siparişleri okuyan Nil'e baktığımda, ifadem şimdi daha normal görünüyor olmalıydı. Rollerle aram iyiydi. Fazla iyiydi. Tam da şu an dışım buz kesmişken içim yangın yeriydi. Ne dışımdaki buzlar söndürürdü o yangını ne seller ne de yağmurlar.

"Bir baksana VIP locanın ödemesi nasıl yapılmış?"

Bana anlamsız bir bakış attı. "Niye?"

"Bak sen."

Küçük tabaklardan bir tane daha çıkarıp, limonu ona koyarken, Nil ekranda parmaklarını gezdirerek ödeme bilgisini okuyordu.

"Locanın ücreti kredi kartıyla ödenmiş, yiyip içilen şeyler de aynı karttan ödenecek herhalde."

"Kart kimin adına?"

"Yazmaz o burada, Elfida. Son iki hanesi gözüküyor sadece."

"Neymiş?" diye sordum.

"Ne neymiş?"

"Son iki hanesi."

Söylene söylene ekranda gözlerini gezdirdi. "7503. Ne yapmaya çalışıyorsun?"

Ezbere bildiğim o numaralar gözlerimin önünden geçerken, "Kurşun'un şahsi kartı," dedim, kendi kendime söyler gibi fakat Nil duymuştu.

İki saniye kadar yüzümü izledikten sonra ciddi olduğumu görmesiyle, "Yuh!" dedi şokla. "Harbiden yuh!"

Elbette umursamadım. Bilgileri verdiği için, "Sağ ol," diye mırıldanırken tabağı aldım ve beni bir kez daha git gel yaptırmaya kalkarsa kızılı sürükleyeceğim yoldan yeniden locaya çıktım. Oraya bu gece bin kez çıkıyor olsam da bir şikâyetim olmazdı fakat tercih edeceğim yol bu değildi. Gözler önünde aşağılanarak uğraştırılan bir kadın olmak değil.

Planımın itinayla düzenlenen adımları zarar görmemeliydi. Bu onu daha az görmem anlamına da gelse her şey istediğim şekilde olmalıydı.

Beklerdim. Üç yıl beklemiştim. Yine beklerdim.

Ben merdiven basamaklarını üçüncü kez tırmanırken Çelebi sert ifademi gördü ve bu kez gülmeye cesaret edemeden başını önüne çevirdi.

Locaya çıktığımda artık kaslarım ağrıyordu. Bugün maçtaki yorgunluğum, dinlenmem gereken saatlerde ayakta olmamdan kaynaklı şimdi meydana çıkıyordu.

Kurşun'a son gördüğümden daha yakın oturan kızılın önüne tabağı bırakırken dişlerimin birbirine değdiği o noktadan çıkan küçük gıcırtı sesi, kimsenin duyamayacağı alçaklıktaydı. Bu manzaraya daha fazla odaklanmanın bana kontrolümü kaybettirebileceğinin bilinciyle dikkatimi başka bir yere verdiğimde gözüme ilk çarpan Kılıç oldu.

Dövmeli kızdan ayrılmış, locanın tırabzanlarının yanında telefonla konuşuyordu. Arkası buraya dönüktü.

Kızıl bana ters ters bakıp, "Çok şükür, becerebildin," dedi. Tabağa uzanmak için öne eğildiğinde kolu çarptığından koltuğun kolçağında duran çantasını yere düşürmüş olsa da bununla ilgilenmeden bana laf sokmakla uğraşıyordu. Sevgilimin yanında rahatça oturuşunu daha fazla izlemek istemediğimden arkamı dönmüştüm ki, "Baksana!" diye seslendi. Omzumun üzerinden ona dönmeden hemen önce içime derin bir nefes çektim. "Şu çantamı versene yerden."

Kaşlarımı kaldırıp, son saatlerde takındığım yalan kibarlığı bir çırpıda üzerimden atarken, "Sebep?" diye sordum.

Belki de bana bakması için biraz daha ilgi çekici bir diyalog yaşanması gerekiyordu karşısında.

Şaşırmış gibi gözüktü. "Ne demek sebep? Bunun için para ödenmiyor mu sana? Çantamı ver." Ellerini açıp kapayışı, bakışlarımın altında par-

larken gözlerimi kapamamak için kendimi zorlamam gerekti. Kapatırsam orada vahşet resimleri görecektim.

Tavrımı bozmadan ona bakarken olduğumdan çok daha sakin bir profil çizmek adına, "Hayır, ödenmiyor," dedim. "Servisten sorumluyum ben."

Yan gözle Kurşun'un başını telefondan kaldırdığını gördüğümde duruşumu bozmadım. Locadaki -Alkım da dahil- iki kişinin daha bakışları üzerimize kaymıştı. Fakat geriye kalan kimse umurumda değildi.

Dağıldığı yerde veda edeceğim dünyaya beni geri çeken adamın ellerime bıraktığı dünya, binlerce patlama içinde tamamlandı. Uçurumlara çarpan dalgalar kuvvetlendi ve geri çekildi. Varlığım, o dalgaların içindeymişim gibi sarsıldı.

Bana baktı, dedim içimden yüzlerce kez.

Kurşun Alpugan bana baktı.

Üç yıl sonra beni gördü.

Boş baktı. Yanındaki kadının tavrına bir şey söylemedi veya bir şey belli etmedi. Sadece gördü. *Beni gördü.* Belki dikkati telefondayken de duyuyordu ama gördü. Başını kaldırmaya tenezzül edeceği sohbeti sabaha kadar uzatmak istesem de, "Neyse ne," diye devam eden kadın tahammül eşiğimi epey zorluyordu. "İşin hizmet etmek sonuçta. Ve ben senden çantamı kaldırmanı istiyorum."

Çantanın benim mekânımda, benim locamda durduğunu bilsen yine böyle davranır mıydın acaba, sorusu içimden geçip gitti.

Hiçbir zaman dedemin emeğini göz ardı edip *o benim, şu benim*, demezdim fakat on sekizinci yaşımdan itibaren burası kâğıt üzerinde bana aitti. Andıçların evinde birkaç küçük çaplı sayılmayacak kriz yaratan bu olay, beni de her ne kadar şaşırtmış olsa da o an bana tattırdığı mutluluğu dün gibi hatırlıyordum. Bir mekân değildi umurumda olan, buraya sık gelmezdim bile. Kendi soyadını taşımayan birine, kendi soyadına ait bir yeri hediye edişi, her ne kadar özünde iyi yürekli bir adam olsa da Aziz Andıç'a uygun bir hareket değildi ve onlar kadar ben de şaşırmıştım.

"Ne yazık ki düşürdüğünüz çantanızı kaldırmaktan âcizseniz bunun için şahsi bir çalışana ihtiyacınız var."

Gerçekten param vardı. Fazlasıyla. Girdiğim her mekânda en güzel masada oturur, en pahalı yeri ayırtırdım kendime. Bunun, içimdeki o küçük sokak çocuğunu gizleyeceğine inanır, ruhumda öldürmüş olma-

ma rağmen o evsiz kızın eksiklerini telafi ederdim. Ait olmadığım yerlere aitmiş gibi yapar ve inanırdım. Yine de kimseye şu muameleyi yapmamıştım. Ne kadar para ödemiş olursam olayım kimsenin işi benim sakarlıklarımın arkasını toplamak değildi. Çalışanlara saygısızlık etmez, çok güler yüzlü olmasam bile kimseyi aşağılamaya kalkacak kadar aşağılık olmazdım. Buna *görgü*, diyordum. Karşımdaki kadın ise *görgüsüz* oluyordu.

Bana resmen şokla bakarken yüzü sinirden olsa gerek kızarmıştı. Daha fazla oyalanmadan, merdivenlere ilerlerken üzerimdeki bakışların farkındaydım.

"Dur!" Dilimi dişlerimde gezdirerek bir kez daha arkamı döndüm. "Bana bir votka getir."

O sırada başka bir garson merdivenlerin hemen önünden geçiyordu. Kızıla bir şey söylemeden çocuğa bir işaret yaptım ve merdivenlere yönelmesiyle elindeki votka şişesiyle bardağını alarak locaya yöneldim. En azından bu kez inip çıkmak zorunda kalmamıştım.

Kadın ise beni uğraştıramamaktan hoşnutmuş gibi durmuyordu.

Aslan ve sinek, Elfida.

Kurşun, Alkım ve iki kız hâlâ beni izlerken üzerimdeki bir diğer çift gözün yerini koruduğunun farkındaydım. Diğerleri merakla bakıyor, Alkım da apaçık eğlenirmiş gibi sırıtıyordu. Umurumda olan tek gözler ise... Meraksızdı.

Votkayı bardağa boşaltırken kadın elini kaldırdı ve ona vermemi istediğini belli etti. Bardağı eline verdim. Yüzüne küstah bir sırıtış oturtup gülümsemesi gibi itici bir sesle, "Hizmet etmenin tadını çıkart," dedi. "Seni kovdurduğumda çantamı taşımak için bana yalvarırsın."

Aslan ve sinek.

Aslan ve sinek.

Aslan ve... Sikerler.

Ona geldiğimden beri yaptığımın aksine ilk kez boş değil de sert bir bakış attıktan hemen sonra, "Kalk," dedim.

Bana kaşlarını kaldırarak baktı. "Anlamadım, ne?"

"Kalk."

"Sen benimle ne biçim konuşuyorsun? Müdürü çağırın hemen." Kafasını yanına çevirerek dümdüz bakan Kurşun'a baktı. "Kurşun, bir şey söyler misin?"

Onun adını anış şeklinden nefret etmiştim. Sevgilimin ismi başka dudaklara yakışmıyordu. *Bundan nefret etmiştim.*

Kurşun, kadına kısaca baktıktan sonra bakışlarını bana çevirdi ve kısa süre üzerimde oyalanmasına izin verdi. İçinde taşıdığı hisleri anlayamadığım bakışlarının tenimdeki varlığı, bedenimi ateşlere esir ederken hiçbir şey söylememişti. Ona değil, yanındaki kadına bakıyordum ama yine de farkındaydım ve bu farkındalık beni öldürüyordu.

"Bir şeyi bir kerede anlamıyorsun herhalde fakat üç kez tekrar edebilecek sabrım yok. Dediğimi yap," dedim, bütün ilgim ondaymış gibi.

"Sen ne saçma-"

Eğilerek kolunu kavradım ve gücümün çeyreğini dahi kullanmama gerek kalmadan kadını ayağa kaldırdım. Bu saçmalığa daha fazla izin veremeyecektim.

Kusura bakma, dede.

O sırada telefon konuşması sonlanan Kılıç'ın bize doğru ilerlemeye başlamasıyla birlikte, bakışlarım ona kaydı ve beni tanıdığını anladım. Buz mavisi gözlerindeki ifade burada olmamı sorguladığını belli ediyordu. Kızılın kolundaki elime baktıktan sonra bir an kadına acır gibi havalanan kaşları, beni neredeyse güldürecekti. Burada fiziksel gücüm hakkında bilgi sahibi olan tek kişi oydu neticede.

Kadın, gevşettiğim ellerimin arasından kolunu kurtarırken, "Çık dışarı," dedim sadece.

"Ne?"

Nefesimi verip, "Dışarı," dedim, tane tane. "Çık."

"Sen kimsin de beni kovabiliyorsun, hadsiz?" diye bağırarak elini yüzüme doğru kaldırmasıyla Alkım'ın yanında oturan kızın bir şaşkınlık nidası çıkartması bir olmuştu.

Bileğini havada yakalarken, Eflatun'un tüm tavsiyeleri aklımdan uçup gitti. Kadının bileğini, çatlatabilecek güçte sıkarken aniden bağırması karşısında Kurşun'un bakışları önce hızlı bir refleksle yakaladığım ellerimize, daha sonra yüzlerimize değdiğinde ilk kez bir tepki vererek kaşlarını çok hafifçe kaldırdığını gördüm. Tepkisiz dursa da gözlerinin içindeki eğlenir parıltıyı, ona baktığım bir saniyede görebilmiştim. Veya sadece hayaldi.

Kızıl kadın, "Bırak kolumu, manyak!" diye bağırırken sesi acıdan inler gibiydi. "Kurşun!" Kıvranıyordu fakat ben onun aksine dimdik ve epey

rahattım. Gücümü kullanmıyordum bile ve kadın diğer dikkat çekme gerekçeleri boşa gitmiş olacak ki fırsata tutunarak tamamen abartıyordu.

Kurşun yine tepki vermedi.

Sen kimsin, diye sormuştu. Onu yanıtlamak için dudaklarımı aralarken kadın gözlerime baktı ve küstahlığını kaybederek korkaklığını ortaya çıkardı.

"Başkasının parasıyla girebilip de kendini bir bok sandığın mekânın sahibiyim." Yüzümü yüzüne yaklaştırdım. "Şimdi defolup gidiyor musun yoksa seni güvenlikle mi attırayım?"

Alkım bu manzara onu kesinlikle eğlendirmiş gibi bir küfür mırıldanırken Kurşun'un ifadesiz suratına rağmen beni bir kez süzdüğünü fark ettim. Süzmekten kastım, bakışlarının üzerimde çok hızlı bir tur atmasıydı. Sanki ilk kez karşısına geçen bir insanı inceler gibi...

5 Ağustos 2022. Kurşun Alpugan'ın bakışları ilk kez üzerimde boydan boya dolaştı.

Kadının geçirdiği şoku yüzünden okuyabiliyordum. "Se- Sen..." dedi, şaşkınlıkla kekeleyerek. "Kimi kandırıyorsun?"

Gerçekten daha fazla uğraşmaya bile değmeyecekti. Kolunu savurur gibi bırakarak, geriye tökezlemesine sebep olurken gözümü kısaca kulübün kalabalığında gezdirdim ve gördüğüm bir korumaya küçük bir el işareti verdim. Loca yukarıda olduğu için adam kafasını kaldırıp bakmıştı. Beni tanımasıyla hızla buraya gelmeye başladı.

O, insanları aşıp, loca merdivenlerini tırmanırken herkes beni izlemeye devam ediyordu. Böylece bu kadının kimsenin bir şeyi olmadığını anlamış oldum. Kimse ondan yana tek bir kelime etmiyordu. Onun dışında kimse ürkmüş veya çekinmiş de durmuyordu zaten. Herkes eğleniyordu.

Görevli bana bakıp, "Elfida Hanım," dedi. "Bir problem mi var?"

Çenemle kadını işaret ettim. "Hanımefendiyi dışarı alalım."

Güvenlik hızla onayladı ve onu kolundan sakince kavrayarak, "Hanımefendi," dedi ve yolu işaret etti.

Kadın tökezleye tökezleye şok içinde, güvenlikle beraber locadan, daha sonra mekândan çıkartılırken kalabalığın içine karışan dedemle göz göze geldim.

Böyle bir durumda olgun davranıp, kavga çıkarmadan durumun icabına bakmamla sadece gurur duyardı. Eflatun'un *öfke kontrolü*, diye zırvaladığı şeyi başarmıştım sanırım.

Kadın görüş açımdan çıktığında locadakilere dönüp, "Başka bir isteğiniz var mı?" diye sordum. Sakince görevime de geri dönmüştüm.

"Seni alabiliyor muyuz ya?" diye sordu Alkım, şakayla karışık. Sadece espri yaptığı her halinden belliydi ve bardaki adamın rahatsız ediciliğinden çok uzaktı.

Gülmedim. "Hayır."

Fakat o, bu cevabıma gülmüştü.

Kılıç'ın sorgular bakışları üzerimde dolaşırken o korkunç buz mavilerini gözlerime dikti ve ilk kez konuşmak üzere dudaklarını aralamadan hemen önce ıslattı. "Ne tesadüf, değil mi Elfida?" diye sordu. Burada karşılarına çıkmam, bana karşı içinde bir şüphesi varsa biraz daha büyümesine sebep olmuştu, görebiliyordum.

İstediğini düşünebilirdi. Kurşun'un hayatına girebilmek için kurduğum planı düşündüm. Sadece işime yarardı.

"Öyle," dedim, düz bir sesle.

Kurşun'un oturduğu koltuğun başında, ayakta duruyordu. Bir an bakışları aşağı kayarak onu buldu ve aklına bir şey gelmiş gibi kaşlarıyla onu işaret etti. "Tanıştırayım. Kurşun Alpugan. Gerçi tahmin ediyorum ki zaten tanıyorsundur."

Kurşun'a stabil bir şekilde bakıp, "İsmen," demekle yetindim.

TC kimlik numarasına kadar ezberimdeydi. Mecaz falan değil, gerçekten öyleydi.

Kurşun'un soğuk bile denmeyecek kadar tekdüze bakışlarını üzerimde hissetmek kalbimi tekletiyor, durduruyor, attırıyordu. Bana her şeyi tek bir saniyede yaşatıyor ve ölümle yaşam arasında savrulan dalgalara hapsediyordu. Bunu bir tek ben biliyordum.

Hemen sonra eliyle beni işaret etti ve ortaya tanıttı. "Elfida Alaner. Mavzer'in en iyi dövüşçülerinden. Önünde bir tek Çita kaldı. Ondan sonra tek rakibi Kurşun oluyor."

Bu kez Kurşun bile biraz olsun şaşırabilmişti sanki. Gerçi kaşlarını biri daha kavisli olacak şekilde kaldırıp bir gülme ifadesiyle bana bakması ne kadar şaşırma sayılırsa.

5 Ağustos 2022. Yüzüne bakarken mimiklerini tadıyorum. Şaşırdığında yaptığın ifadeyi biliyorum artık. Bakışını biliyorum. Sana dair bir şeyler biliyor ve kendi gözlerimle görüyorum.

Kendisine karşı kazanmama ihtimal dahi vermiyordu, tek bir sani-

yelik bakışından görebilmiştim bunu. Ve ben eğer ki kazanacaksam tam olarak bu sayede kazanacaktım.

Gözlerimiz aynı anda, aynı yerde buluştu.

O an, ilk kez göz göze geldiğimizde, ruhumda kararan her ne kadar yer varsa aydınlığa kavuştuğunu hissettim. Bakışlarımız buluştu, ikimizin gözlerine yansıdı her şey tüm çıplaklığıyla.

5 Ağustos 2022. Ömrün boyunca hiç unutmayacağın o gözlere ilk kez doğrudan baktın. Her şeyden habersiz.

Önce göz rengimi inceledi. Hiçbir şey belli etmese de orada oyalandı kendi gözleri. Değişik bulduğunun farkındaydım. İlgisini çekmişti.

Üç yıl önce ilk kez görmüştüm gözlerini. Ama karanlıkta, ışık benim arkamdan vurduğundan o şu an ilk kez görüyordu benimkileri. İlk olduğunu biliyordu. Peki, ya son olmadığını?

Alkım ve ne ara locaya girdiğini fark etmediğim Safir gülmeye başladığında Kurşun'la tamı tamına dört saniye boyunca bakışmıştık. Rakip olarak. İki rakibin hisleri okunuyordu ikimizin gözlerinden. Sadece bu. Emindim. Gerçekler ise görünenlerden uzak, tek bir dört saniyeyle yaşama döndürüyordu beni. Kendimi kontrol etmeyi biliyordum. Etmezsem onu elde edemezdim ve onu elde edebilmek için dünyada yapacaklarımın sınırı yoktu.

O dört saniyenin ardından gözlerimiz ayrıldığında, üç yıldır çözemediğim göz rengini o an çözmüştüm.

Kahverengi. Kestane. Kehribar. Gri...

Hiçbiri değildi.

Arduvazdı gözleri. Arduvaz rengi.

5 Ağustos 2022. Artık en sevdiğim rengi biliyorum.

Safir'le Alkım'ın gülüşlerinin sebebini açıklamak için Alkım eliyle beni işaret ettiğinde, gelecek şeyi tahmin edebiliyordum. Görselci ve yüzeysel yorumlarına kendimi çoktan hazırlamıştım. "Şu kadının... İki metrelik adamı, üstelik sıradan biri de değil, Kurşun Alpugan'ı yere serdiğini görebilmek için tüm servetimi yatırmaya hazırım."

Safir, yüzünde gülmenin asılı bıraktığı bir alayla bana baktı. "Servetini yatırmana gerek yok, kardeşim. Uykuya dal, yeter. Tam senin rüyalarına yaraşır bir saçmalık."

Kaşlarımı bile çatmadan baktım. Fakat dudağımın kenarını hafifçe yukarı kıvırmama engel olamamıştım. Gerçekten eğleniyorlardı.

Kılıç kendimden emin duruşuma baktı ve hafifçe gülümsedi. "Ben pek öyle söyleyemeyeceğim."

İki kardeş Kılıç'ın sözleriyle saf bir şaşkınlıkla bakışlarını ona çevirdiğinde, yüzeysel olarak bakıldığında birbirlerine benzemediklerini ama dikkat edince simalarının çok benzer olduğunu fark etmiştim.

"Kurşun," dedi Alkım, ona bakarak. "Kılıç ringdeyken başına bir darbe mi aldı?"

Bana bakmamasını fırsat bilerek bakışlarımı hissedemeyeceği kadar kısa bir süreliğine yüzüne çevirdim. Koyu renk saçları, esmere yakın teni, arduvaz gözleri, keskin çene, keskin hatlar, düz bir burun, renkli, düz bir çizgi gibi duran dudaklar, birkaç günlük kirli sakal, bir dövüşçüye yakışır yapılı vücut, kendinden emin o oturuş, siyah gömleğinin kıvrılan kolları, erkeksi bir saat ve iyice belirginleşmiş damarlar... Parmak boğumları işine yakışır şekilde kızarık ve hafifçe örselenmişti.

Kalbim, canımı yakıyordu.

"Ben darbe falan almadım, kardeşim ama biraz daha böyle konuşmaya devam edersen darbe almayacağın konusunda seni temin edemem." Kılıç, kaşlarıyla beni işaret etti. Sözleri net çıksa da kendisinin de durumla eğlendiği belli oluyordu. Muhtemelen beni savunmaktan ziyade sadece ortaya bir bahis atılacağı için keyiflenmişti.

Omuz silktim ve ona bakarken hafifçe gülümsedim. "İlk gördüğünde benzer yorumlarını sen de yüzüme söylemiştin, öyle değil mi?"

Kılıç'la ilk karşılaştığımızda, Mavzer'e kayıt olurken bana söylediği şeyleri hatırlıyordum. Üstelik bunları Safir ve Alkım kadar *nazikçe* de yapmamıştı.

Buz mavisi gözlü adam hafifçe sırıttı ve çenesini kaşıdı. O da hatırlıyordu. "*Burası modellik ajansı değil. Yanlış gelmişsin sen. Yerler seni burada,*" diyerek, bana fırsat bırakmadan kendi sözlerinden bir alıntıyı ortaya attığında, şimdi bunu hakikaten komik buluyor gibiydi.

Safir, telefonunu eline alırken, "Şansına, yeterince dişli biriyle karşılaşmamışsındır," diye bir yorumda bulundu ve gözleri üzerimde son kez turlayıp kendi işine geri döndü.

Üstelemedim. "Öyle olsun."

Kılıç da daha fazla uzatmamaya karar vermiş olmalı ki bir yorumda

bulunmamıştı. Kurşun zaten yorumsuzdu. Onun beni dinlediğini, izlediğini bile bile ailesiyle konuştuğum gerçeği içimi yiyordu.

Mutluluk, bu muydu?

Alkım'ın bu konuyu kapatmaya niyeti yok gibiydi. Bir eli çenesinde, dikkatle beni incelediğini gördüm. Locadan çıkmak için hamle yapmama müsaade etmeden konuşmaya başladığında söylediği şey bir tek ona mantıklı gelmişti, bir de bana.

"O zaman Elfida'yla Safir dövüşsün."

Safir başını telefondan kaldırarak kardeşine baktığında, duyduğunu idrak edememişe benziyordu. "Ne alaka şimdi, amına koyayım?"

Açıkçası, onunla benzer hisler paylaşıyordum. Ne demişti o?

"Abi, biliyorsunuz, böyle kalamaz bu mevzu. Aklıma takılır benim. İçime oturur. Kurşun'la ikisini izlemek daha eğlenceli olur da..." Sırıtışını bastırmak için çenesini kaşıdı. "O kim bilir haç hafta sonra olur. Elfida, Çita'yı geçecek de... Uzun iş. Kılıç öyle deyince kafama takıldı. İkinize bir maç ayarlayalım, dövüşün işte. Hem Elfida da kendini kanıtlamış olur."

"Öncelikle..." dedim. "Kendimi kanıtlama çabam yok." Bakışlarım üzerlerinde dolaştı. "Sizlere."

Safir bana kısa bir bakış attıktan sonra *mümkün değil*, der gibi kaşlarını kaldırıp indirdi. "İmkânı yok, küçücük bir kızı pataklamayacağım. Sonrasında oturup gözyaşı silemem."

O anda kendime hâkim olamamışım gibi dudaklarımdan kaçan gülüş, kesinlikle bilinçli olsa da sorgular bakışları üzerime toplamaya yetmişti. Kısa gülüşümdeki ton çok açıktı.

Yorumlarının beni gerçekten gücendirdiği falan yoktu. Bir *görünen köy kılavuz istemez* meselesiydi onlar için. Genellikle kadın dövüşçülerin sahip oldukları güçlü ve sert dış görünüşe sahip olmayışım, onları Kılıç'ın söylediklerini şaka olarak algılamaya itiyor olmalıydı.

Kurşun ise Kılıç'ın yorumlarından sonra üzerimdeki dikkatini yoğunlaştırmıştı sanki. Şahit olmadığı bir şeyin üzerine yorum yapmayacağını biliyordum.

Safir bana alayla bakıp, "Unut bunu," dedi.

Omuz silktim. "Sen bilirsin." Tavrım öylesine rahat, öylesine umursamazdı ki... Gözlerinde kendisine fazla güvenen birinin portresini çiziyor olmalıydı. Bu da tam olarak birazdan onu rahatsız etmeye başlayacaktı.

Safir de sağlam bir dövüşçüydü. Namı vardı ancak Kurşun kadar de-

ğildi. Bense Kurşun'un karşısına çıkmak için hazırlanırken ondan korkacak değildim elbette. Benim için sadece bir antrenman olacaktı.

Ailelerinin bir hobi edinebilmeleri için spor salonlarında dövüş derslerine gönderdiği çocuklarla aynı segmentte değildim. Hiç olmamıştım.

Tepkim karşısında kaşlarını kaldırdı. "Beni gaza getirmeye çalışma. Kemiklerin kırıldığında kadın düşmanı diye adımın çıkmasını istemiyorum."

"Dedim ya, sen bilirsin."

Kendimden eminliğim, yorumlarına karşı üste çıkma çabam olmaması onları daha çok düşündürtüyordu. Özellikle de arka çaprazımda kalan, bir kez olsun dönüp bakmadığım Kurşun'u.

Kimdim ben ve nereden çıkmıştım? Neden birileri beni ezerken sadece omuz silkiyordum? İsmimi duymuştu. Mavzer'deki güçlü isimleri bilirdi ancak görüntümü böyle beklemediğini tüm benliğimle biliyordum.

Tezatlıklar daima ilgi çekici olurdu.

Kılıç yeniden olaya dahil olarak, "Bana sorarsanız..." dedi. "Bir sakıncası yok. Elfida kaybetse de oturup ringin ortasında ağlayacak değil. Bir keresinde beyin travması geçirmişti resmen. Bir ay sonra kalkıp Tufan'la *bana maç ayarla*, diye kavga ettiğini duydum."

Bu adam Mavzer'in içişleriyle Kurşun'dan daha çok ilgileniyordu resmen ve benim arkamda böyle duruyor olması güzel sayılabilirdi. Şaşkınlık verici olsa da herkes onun atıp tutmayacağını biliyordu.

Safir bu kez gerçekten beni biraz dikkate almayı deneyerek inceledi. Karasız duruyordu. "Bir kadını dövmem için beni ikna etmeye çalışıyorsunuz, amma koyayım."

"Henüz olaya kadın erkek olarak bakacak kadar acemiysen karşıma çıkmanı senin sağlığın açısından tasvip etmem. Bir ringin içindeysen karşındaki kadın veya erkek değildir. Rakiptir."

İhtiyacı olan tek şey egosuna vurulacak küçük bir darbeydi ve bunu halletmiştim.

En sonunda alayla, "Pekâlâ, rakip," dedi. Attığım yemi yutmuştu. Kılıç'ın teşvikinin de etkisiyle ağa oldukça kolay düşmesi komik sayılabilirdi. "Yapalım bakalım maç."

Sessiz sırıtışımı içime gömerken başımı salladım.

Sahi, konu ne ara buraya gelmişti?

Dedem bana *çalışacaksın*, diye ültimatom verirken işin sonunun Kur-

şun'un karşısında kuzeniyle dövüşeceğimizi kararlaştıracağımız yere geleceğini düşünmemiştim ve kaderin bu sessiz yardımına müteşekkirdim.

Alkım, "Yarın," diyerek ortaya atladı.

Benim bir şey söylememe kalmadan Kılıç, "Elfida bugün ciddi bir maçtan çıktı," dedi. "Adaletsizlik olmasın, vücudu dinlensin. İki hafta sonra da Çita'yla maçı var gerçi. O zaman da ona yeterince dinlenemeyecek." Kararsız kalmış gibiydi. Bu adamın bu kadar konuştuğuna daha önce hiç şahit olmamıştım. Bakınca gözleri gibi bir buz kütlesi görüyordum. İçimden bir ses bunun normal hali olmadığını, bir amacı olduğunu söylüyordu. Yüksek ihtimalle içinde bana karşı bir şüphe oluşmuştu ve beni mümkün olduğunca göz önüne alarak ölçmeye çalışıyordu. Otoparkta da düşüncelerini açıkça belli etmişti ve şimdi beni yakından gözlemleme fırsatına tutunuyordu. Kısacası burada beni överken niyeti sadece işini yapmaktı.

Ne diyebilirdim ki? Hisleri kuvvetli adamdı vesselam ve bu oldukça yaygın bir bilgiydi.

"Bir hafta sonra," dedim sakince. "Ondan sonra Çita'ya kadar dinlenmem için de bir hafta yeter."

"Emin misin?" diye sorduğunda sadece başımı salladım.

"Yani ciddi ciddi Çita'dan sonra Kurşun'la mı dövüşecek?" diye soran Alkım, alkolden kaynaklı olsa gerek hâlâ bunu idrak edebilmişe benzemiyordu. "Kurşun'un karşısına en son geçen yıl mı biri çıkmıştı?"

İsminin geçmesi, topu ayağıma kadar atarken fırsatı değerlendirdim ve yeniden ona baktım.

Bana bakıyordu.

Bana bakıyordu.

"Sözleşmeyi kabul ederse," dedi Kılıç. Edeceğimi biliyordu.

O sözleşme, canımı bir kenara bıraktığımın kanıtıydı. Onu imzaladıktan sonra Kurşun oradan cesedimi bile çıkartabilirdi ve imzalardan sonra bunu yapmaktan çekinmeyeceğini bilecek kadar iyi gözlemlemiştim onu.

"Her neyse," dedim, artık konuyu noktalayarak. Her ne kadar buradan gitmek istemiyor olsam da gerekli olan, ardımda kalacak soru işaretleriyle birlikte tadında bırakmaktı. "Anlaştık o zaman. Ben işimin başına dönüyorum."

Onaylamalarıyla oturma grubuna arkamı döndüğümde merdivenlere

bugünlük son kez ilerleyecektim ki bir ses beni durdurdu. Bugün burada benimle hiç muhatap olmayan bir ses.

"Elfida."

İsmim bir duaydı, o da ellerini göğe açan gerçek bir kul. O sesin ismimi söylemesi anca böyle ifade edilebilirdi.

5 Ağustos 2022. İlk kez ismim çıktı dudaklarından. Öyle güzel çıktı ki ismimin anlamını bile unutturdu sesinin güzelliği.

Bugün dümdüz, duygusuzca çıkmıştı o ses. Ama gülerken de çıkacaktı mutlulukla da. Arzuyla da çıkacaktı yakarışlarla da ve bu isim, bir şarkıda kulağına çarpsa dahi onun için asla eskisi gibi olmayacaktı.

Ona dönüp, "Efendim," dedim.

Normalde ismimi direkt Elfida olarak, dümdüz söylerlerdi. Fakat o *i* harfini biraz uzatmış, bambaşka bir ahenkle çıkarmıştı ismimi dudaklarından. Bense bunu yeterince önemsememiş gibi yaparken hiçbir alkolün veremeyeceği sarhoşluğu tadıyordum.

"Biraz aklın varsa o sözleşmeyi imzalamazsın."

Dümdüz bakışlar, dümdüz bir ses. Sakince kurulan net bir cümle.

Tam iki yıl, dokuz ay sonra ilk kez diyaloğa giriyorduk. Yıllar sonra dudakları aralanıyor, bana ulaşmak üzere bir cümle dökülüyordu dudaklarından. Bu, o aradaki yılları süsleyen bir rüyaydı.

İfadesizce suratına bakarken bir kaşımı kaldırdım ve bu gece kurduğum ikinci iddialı cümleyi dudaklarımın arasından yuvarlayıp, "Aklın varsa o sözleşmeyi imzalamamamı dilersin," dedim.

Dudağının kenarı, çok hafif kıvrıldı. Başını yavaşça sallarken alaycı bir onaylama görüyordum soğuk ifadesinin ardında. "Bu kez geçireceğin travmayı bir ay dinlenmek paklamaz ama."

"Göreceğiz."

"Görelim." Gözlerimizin bağını zorlukla kopartarak arkamı dönmek üzereydim ki beni hızlıca süzüp, "Sahi..." dedi, sorarcasına. "Kaç yaşındasın sen? On sekiz var mısın?"

Bakışlarımı kaldırarak gözlerinin içine sabitledim ve tek taraflı dejavu hissinin tadını çıkardım. Üç yılın uzunluğu gözlerim önünden kayıp, giderken burnumun direği sızlar gibi oldu.

"Yirmi bir."

Bu, söylediğim son şey oldu.

Locadan çıkarak, kendimi kadınlar tuvaletinde bir kabine atıp kapağın üzerine oturduğumda, titremeye başlayan ellerimi dizlerimin üzerinde birleştirdim. Kendi hislerimin ciddiyetiyle ilk kez o an, onunla yıllar sonra birkaç kelime konuştuktan sonra tuvalet kabininde ellerim titrerken, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken yüzleşiyordum.

Bu... Bu her neyse kesinlikle sağlıklı değildi.

Bunu birçok kez duymuştum fakat kendim fark etmem farklı bir şeydi. Onu görmenin ruhsalı geçtim, beni fiziksel olarak böyle etkileyebilmesi... Açıklanamazdı. Tarifsizdi içimdekiler. Her an düşüp bayılacak gibi hissediyordum ve bununla nasıl başa çıkılacağını bilmiyordum.

Aklında bir şekilde bir yer edinmiş olmalıydım. İsmimi zaten biliyordu. Şimdiyse ismimle bağdaştırabileceği bir görüntüm vardı. Güzellik algılarına uyan bir görünüşüm vardı. İlgisini çeken gözlerim... Bir duruşum vardı. Kendimden emin tavrımı görmüştü. Alıştığı şekilde etkilendiğimi göstermemiş, ilgimi çektiğini belirten bir hareket yapmamıştım. Adam dövüşçüydü ve mekânındaki en iyi dövüşçülerden biriydim, kuzeniyle maç yapacaktım. Elbette bir kez bile olsa... Üstünkörü de olsa... Bir saniye bile sürecek olsa aklından geçecektim.

Birinci adım böylece tamamlandığında, ilk konuşmamızın planıma uymaması önemli değildi.

Mutluydum.

5 Ağustos 2022. Her şey bugün başladı. En azından senin için, sevgilim.

KURŞUN A. ALPUGAN

Kadın arkasında heyecanlı bir Alkım, düşünceli bir Safir ve amaçsızca keyifli bir Kılıç bıraktığında bana kalan da hepsini dinlerken çekeceğim baş ağrısıydı.

Alkım, özellikle Safir'i kışkırtmak istiyor gibi, "Kıçına tekmeyi yiyip gelirsen ne gülerim yalnız," dedi.

Çok içmişti.

"Yiyeceksin şimdi kıçına tekmeyi. Avucumun içi kadar kızdan bahsediyoruz, ne diyorsun sen?"

Gözlerim locanın aşağısındaki kalabalıkta, dans pistinde dolaştı. Locadaki kadınlar da tartışma yaratarak giden kadının ardından dans etmeye inmişti ve burada biz bize kalmıştık. Önümüzdeki saatleri süsleyecek sohbet konusu ise yeterince açıktı.

Dakikalar önce dönen küçük gösteriyi izlemek, bir şekilde bana keyif vermiş olsa da aynı konunun farklı versiyonlarla saatlerce konuşulması ilgimi çekmiyordu.

"Yerinde olsam öyle demem," diye duruma dahil oldu yine Kılıç, kendisinden beklenmeyecek bir konuşkanlıkla. "Harbi sağlam kız. *Bu sefer çıkamaz o ringden*, dediğim her maçta rakibinin kanını ringe kazıdı."

"Sağlam olması bir şeyi değiştirmez. Dövüşün kuralları vardır ve vücut her şey olmasa da çok şeydir. Tekniği çok iyi bile olsa o sözleşmeyi imzalayıp karşıma çıkarsa kimin kanını nereden kazırız, söylemeye gerek yok herhalde," diye ilk kez yorum yaptığımda, locadaki üç adamın bakışı aynı anda bana döndü.

"Orası öyle de..." dedi Kılıç. "Görmen lazım önce, abi. Tekniğini ben de çözemedim ama taktikleri iyi. Kimleri devirdi, bir bilsen..."

Kılıç, Mavzer'le yakından ilgilenirdi. İnsanları gözlemler ve yorumlardı fakat sahiden de avuçiçi kadar kızı biraz daha göğe çıkartmaya devam ederse baş ağrımın acısını ondan çıkartacaktım.

Dövüşmeyi biliyordu. Mavzer'in bir üyesi olduğuna göre bu kadar şaşkınlık verici olmamalıydı.

"Var bir derdin senin," dedim, ona bakarak. "Kızı beğenmişsin, o kadarını anladık. Yatağına mı almak istiyorsun yoksa kucağına mı ne yapıyorsan yap. Ne gelip kafamızı sikiyorsun burada *Elfida da Elfida*, diye?"

Kılıç güldüğünde ona tepkisizce bakmaya devam ettim. Kişisel ilişkilerini kulübüme taşımaması konusunu onunla yeterince açık bir şekilde konuşmuştum. Şimdi benden bir onay aldığını sanarak topa atlaması ise ikinci bir konuşmaya ihtiyacı olup olmadığını gösterecekti.

"Yok ya," dedi, düşünür gibi. "Manken gibi bir vücut, keskin yüz hatları, sarı saçlar, asi güzellik... Senlik şeyler bunlar. Benim ilgi alanıma girmez."

"İlgi alanına girmeyen kadını nasıl incelemişsin öyle," dedi Alkım, alayla.

Nasıl göründüğüyle ilgilenmiyordum. Söylediği gibi o bir rakipti. Fazlası değil. Fakat zihnimin gerilerinde, rahatsızlık verici şekilde belirgin olan tek gerçek, durup izlenecek türden bir güzelliğe sahip oluşuydu. Asla yüzeye çıkmayacak kadar derinlerdeydi bu.

Garip gözleri vardı. Gün ışığında durup baktırırdı kendine.

Simge'nin küçük düşürücü egosu yüzünden sabırla üç kere inip çıkmıştı merdivenleri. İtaat etmiyordu ancak tavır da göstermiyordu. En azından başında. Sadece umursamaz görünmek istemişti fakat iki saniyelik anda kısacık da olsa titreyen parmakları içine attığı öfkesini açığa çıkarmıştı. Bir yerde onun da sabrı taşmış olmalı ki ufak bir gösteriyle halletmişti işini.

Kafamı geriye atarken Elfida'yı da Simge'yi de aklımdan attım ve gözlerimi kapadım. Sözleşmeyi imzalarsa karşıma çıkacaktı ve ilgilendiğim tek şey bundan ibaretti.

"Sözleşmeyi imzalamamasını sağla," dediğimde bunu üzerine alınacak kişi kendini biliyordu.

"Denerim de sanmam."

"Gözünü korkut biraz. Bünyesine fazla kaçacak yanlış bir hareketime bakar. Ölür orada. Yaşı da küçük daha." Kılıç düşünceli bir şeyler söylediğim konusunda şaşırmak üzereydi ki cümlemi tamamlayarak asıl niyetimi ortaya sundum. "Buranın sahibi olabildiğine göre Andıçlarla akraba. Nüfuzlu bir aile. Aptal cesaretiyle göze aldığı şeyin cefasını arkasından ben çekip başımı ağrıtamam. Kimseyle uğraşmak istemiyorum. Medyayla yüz göz etme beni."

ELFİDA ALANER

Son oturuşumdu bu odada.

Son seansım.

Psikoloğum yurtdışına çıkıyordu ve bugün son kez konuşuyorduk.

Ela gözlü, koyu kumral saçlarını her zamanki gibi maşalayan kadın

ellerini masasının üzerinde birleştirmiş, bana gülümserken gidişi iyi mi yoksa kötü mü bilmiyordum.

Buraya ilk geldiğimde ondan nefret ettiğimi söylemeliydim. Sürekli gülümsüyor ve tüm tavırlarıma sakin bir hoşgörüyle yaklaşıyordu. Bu, başlarda hazırda bekleyen sinirlerimi kesinlikle zıplatıyor olsa da bir şekilde ona ve aldığı para için sunduğu samimiyetine alışmıştım sanırım.

Buraya gelmeyi kendim istememiş, bir psikolog desteğine ihtiyacım olduğunu düşünmemiştim ancak bir yıl önce, Kurşun'un ciddi bir ilişkisi olabileceği haberlerine inanıp da geçirdiğim krizle ortalığı ayağa kaldırdığımda Nil'in beni dedeme şikâyet etme tehditleri yüzünden başlamıştım. Başlamak zorunda kalmıştım.

Ekrem, bunu ona haber verdiğimde gülmekle kızmak arasında bir yerlerde kalmıştı ve bu saçmalığa bakış açısının gözlerindeki yansımasını hâlâ dün gibi hatırlıyordum.

"Nil, bırak!" diye çığlık attım.

"Elfida." Gözleri dolu doluydu, kollarımdan tutmuş, beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Kolumu kaplayan kanlar onun ellerine de bulaşmıştı.

"Rahat bırak beni!" diye bir kez daha bağırdım. Bıçağa uzanmak için hamle yapmaya çalışıyordum fakat Nil'in bir şekilde arayarak haber verdiği Tufan bıçağı arkasına saklamıştı.

"Elfida, çok fazla kanıyor. Gel, doktora gidelim, lütfen sakin ol."

Kırmızı gözlerimle yüzüne bakarken, "Kanasın," dedim. "Bırak yoksa çok daha kötü şeyler olacak."

"Bugün nasıl hissediyorsun?" diye sordu Eflatun, nahif ses tonuyla.

"İyiyim."

Psikoloğum, Kurşun'u ve olanları biliyordu fakat Kurşun'un kim olduğunu bilmiyordu. Ona söylediğime göre ismi Kenan'dı. Bir restoran sahibi olduğunu sanıyordu, bir dövüş mekânı olduğunu değil.

Nil'in yardım almam gerektiği konusundaki ısrarlarının üzerine bulduğum bu kadına detayları vermek istemiyordum. Bilmesine gerek yoktu. Bir gün belki ama o gün, bugün değildi.

"Biliyorsun ki son seansımız olacak," dedi, buruk bir tebessümle. "Umarım yurtdışından döndüğümde çok daha huzurlu ve mental açıdan kendini toparlamış bir Elfida'yla karşılaşabilirim." Başımı salladım. "Çok fazla gelişme gösterdin, Elfida. İlk görüşmemize oranla düşünce-

lerin önemli ölçüde değişti. Bunu yok sayamayız." Bir kez daha başımı salladım. *Sen öyle san.* Önündeki notlarına sakince göz atarken, "Şimdi..." diye girdi cümleye. "Kenan'ı en son ne zaman gördün? Buradan başlayalım mı?"

Dün.

"Bir hafta oluyor. Başka bir restoranda karşılaştık fakat hiç muhatap olmadık. Artık çok ilgimi çekmiyor, biliyorsun."

Gülümsedi. "Kendi değerini daha çok farkına varabilmen güzel."

Kenan hakkında birkaç palavrayı daha konuşmaya devam ederken Eflatun soruyor, ben cevaplıyordum. Beni anlatmaya teşvik ediyor olsa da asla zorlamıyordu. Bense yalan söylüyor, bu işin içinden bir an önce sıyrılmayı diliyordum.

Dakikalar akıp, giderken, Eflatun başını sallaya sallaya not aldığı kalemi parmaklarında çevirdi. "Uyku problemine gelelim şimdi," dedi. "Bu gece güzel bir uyku çektin mi Elfida?"

Hayır.

"Evet."

Başını salladı. "Kaçta uyandın?"

20.08'de.

"04.50 olması gerekiyor, sabaha karşı."

Gözlerini açarak şaşkınlıkla ve biraz da gururla bakarken ellerini yeniden masada kavuşturdu. "Kişisel değişim ve gelişimin için çok mutluyum. Seanslarımıza devam edemeyecek olsak da senin için kuralları biraz esnettiğimi biliyorsun." Hafifçe güldü. "Bir telefon kadar uzağındayım."

"Teşekkür ederim."

Konuyu bir şekilde yeme bozukluğum ve öğünlerime getirdiğinde doğrudan sormuyor, çaktırmadan benim dökülmem için çalışıyordu fakat paslarını yakalayarak ona gerçeklikten uzak cümleler sıralamaya devam ettim.

"Artık daha kolay geliyor bana da. Kusma alışkanlığım azaldı, biliyorsun."

Uyku, yemek düzenim ve Kenan hakkında biraz konuşarak, biraz da Eflatun'un sözlerini dinleyerek doldurduğumuz bir saatin ardından ikimiz de ayakta, karşı karşıya duruyorduk.

Kollarımı kavrayarak bana sıcak bir gülümsemeyle baktı. Hakikaten de çok güzel bir kadındı Eflatun Ata. "Görüşmek üzere. Kendine dikkat et."

Muhtemelen normalde etik olmadığından yeltenmeyeceği sarılışına sakince karşılık verirken, "Sen de öyle," diye cevapladım.

Bana ait olmayan bir telefonun melodisi duyulduğunda Eflatun hafifçe geriye çekilip, "Ah, sessize almamışım, çok pardon," diyerek masasının üzerindeki telefonu aldı. "Önemli olabilir, bunu açmamda bir sakınca var mı?" diye sorduğunda sadece başımı salladım. Bu kadar kibarlık fazlaydı, seansımız zaten bitmişti.

"Efendim, hayatım." Karşı tarafın konuşmasını dinledi ve bileğindeki saate baktı. "Tabii, işim bitiyor, gelirim." Konuşma sürerken kaşlarını çattığını gördüm. "Yine mi kriz oluşturdu? Neye öfkelendi? Öyle mi? Evde mi şu an yoksa çıktı mı? Ben bir ararım fakat biliyorsun, terapi işine pek sıcak bakmıyor."

Telefonu kapatırken, yeniden bana yönelip, "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum," dedi. "Hayat sana daima güzellikler getirsin."

Samimi gözükecek şekilde gülümsemeye çalıştıktan sonra son kez vedalaştık ve bir daha gelmemek üzere klinikten ayrıldım.

Psikolog tedavim an itibarıyla bitmiş bulunuyordu ve Eflatun'u bir daha ne zaman yüz yüze görürdüm, şimdilik belirsizdi.

~

Karşımda oturan Nil'in yemeğini yemesini beklerken telefonumla uğraşıyordum. Derste olmamız gereken saatte deniz kenarında bir kafede oturmuş, kaytarıyorduk. Dedem görse bizi garsonluktan alıp hangi pozisyona koyardı, bilemiyordum.

Mimarlık okuyordum. İç mimarlık.

Hayalim değildi. Fakat dedemin isteği bu yönde olmuştu. Elbette kendi hayat planlarım hakkında kimsenin söz hakkı olmasına izin verecek biri değildim fakat dedem... Bana sunduğu varlıklı hayatın bedelleri vardı ve bunları talep etmekten asla çekinmeyen o adama karşı çıkamazdım.

Tercih hakkım olsa şüphesiz güzel sanatlar okumak isterdim. Hayatta gerçekten sevdiğim tek hobi kalemler, kâğıtlar ve tuvallerden ibaretti. Ancak dedem şirkette bir pozisyona sahip olabilmem için ve orada çalışmasam bile önüme güzel kapılar açılabilmesi için mimarlığı uygun bulmuştu. Sayısala ilgili değildim, geleceğimi bu yönde çizmek de istemiyordum ama bir şekilde buradaydım işte.

Nil ise Fransız Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde okuyordu.

Dedem onun da mimarlık veya mühendislikten yürümesini istemişti

ancak Nil direnmişti. Ne de olsa o bir Andıç'tı. Ben dedemin sözüne ne kadar itiraz edemiyorsam o bir o kadar edebiliyordu. Öz dedesiydi. Gerçek torunuydu. Nil ne olursa olsun gözden çıkartılamayacak olandı. Elfida'ysa gözden düşmemesi için fedakârlık yapması gereken.

Dedem aramızda ayrım yapmaz, bunu yansıtmazdı ancak çoğunlukla görünmese de ortada elbette bir ayrım vardı.

Bu konudaki kıskançlık ve dışlanma hissimi çocukluğumda bırakmıştım. Bunları aşmış olmam gerekiyordu ve aşmıştım da. Bana bahşettiği hayat için Aziz Andıç'a yalnızca minnet besliyordum. Bunun karşılığı istemediğim bir bölümle istemediğim bir hayatı yaşamaksa yaşardım.

Telefonum bir bildirim sesiyle titrerken ekranıma düşen yazıyı okudum ve üzerine tıkladım. Bölümden bir kız mesaj atmıştı.

Elvin (Okul): *PDF dosyası.*

Elfida: *Hesabına bin lira gönderiyorum.*

Elvin'in gönderdiği PDF'ye kısaca göz gezdirdikten sonra maillerime girdim ve sunumun sonuna kendi ismimi ekleyerek ödevimi profesöre gönderdim. Kendi istediğim bölümde okuma şansım yoksa istemediğim bölümü kendi isteklerime göre okurdum ben de.

Tam kafamı kaldırarak Nil'e biraz hızlı yemesini, sıkıldığımı söyleyecektim ki yine bir numaradan mesaj geldi. O bende kayıtlıydı da işin garip yanı benim o kişide kayıtlı olmamdı.

Kılıç Falu: *Mavzer'e geçtiğinde görüşelim.*

Bu adamın benimle derdi neydi?

Elfida: *Kimsiniz?*

Numarasını tanımamış gibi yazmam onun için normaldi. İki buçuk yıldır attıkları her adımdan haberdar olarak kütük numaralarını bile bildiğimi es geçersek tabii. Kılıç'ın da bundan haberi olmadığı için açık vermiyordum.

Kılıç Falu: *Kurt.*

Elfida: *Bugün geçmeyeceğim. Neden görüşmek istiyorsun?*

Benden çok pis şüpheleniyordu.

Kılıç Falu: *Safir'le maç yapmadan önce evrak imzalayacaksın.*

Sözleşmelere olan sadakatlerini, başlarına açılacak işlerden korunma arzularına bağlıyordum.

Elfida: *Tamam.*

Sohbetten çıkmasıyla kaşlarım çatılı halde telefona bakarak, düşünüyorken Nil elini gözümün önünde salladı. "Ne oldu?"

Telefonumu masanın üzerine bırakırken, "Kılıç," diye mırıldandım, düşünceli bir sesle. "Normal davranmıyor."

Uzandı ve telefonumu alarak sohbeti okuduktan sonra omuz silkti. "Normal konuşmuş adam. Şu korkunç olan değil mi bu?"

Başımı salladım. "Bu kadar üzerime düşmesi ve benimle diyaloğa girmesi normal değil. Tanıyorum onu. Kimseye bu şekilde davranmaz, muhatap bile olmaz. Benimle de olmuyordu. Kurşun'a bu kadar hızlı yaklaşmam aklına şüphe mi soktu, bilmiyorum veya bende yanlış bir şeyler hissediyor. Eh, haksız da diyemem ama amacını anlayamadım. Beni ürpertiyor."

Nil de düşünür gibi kızıl kaşlarını çatmıştı. "Bilemiyorum. Ancak dediğin gibi şüpheleniyorsa göze batmamak en iyisidir. Bir de şu Safir olayı falan çıktı."

Sırtımı sandalyeye yasladım. "Yapacak bir şey yok. İstediği kadar araştırabilir, aklımı okuyamadığı sürece hiçbir şey bulamayacak."

~

Kayıtları dinlerken gözüm, önüme yığdığım fotoğraflardaydı.

Kulağımda Kurşun Alpugan'ın sesi, önümdeyse haberi olmadan çekilmiş düzinelerce fotoğrafı...

Küçük kâğıt parçalarına dağılan görüntülerini izledim uzun uzun. Yakalandığı her bir açıda farklı bir detay aradım, çoktan ezbere bilmediğim. Oysa hüsrandı, imkânsızdı. Kameraların ardından ezberlediğim yüzü, benim ellerimden dökülen bir resimmişçesine tüm kusursuzluğuyla ezberimdeydi. Oysa o ne bir resim olabilirdi ne de tuval. Bir faninin parmaklarından dökülemezdi.

Sert sesine kulak kesildim. Evdeydi.

Onun telefonu dinleyemeyeceğim kadar sıkı bir güvenlikle korunuyordu fakat ailenin uyumsuzu olan kız kardeşi için aynısını söyleyemeyecektim. Biraz uğraş sonucu, ona erişmek beklediğimden kolay olmuştu.

Telefon konuşmasını değil, ortamı dinliyordum şu anda ve sesin hafifçe cızırtılı duyulması dışında başka bir problem yoktu. Şu ana dek hiç olmamıştı.

"Yeter artık, Lacivert."

Lacivert Alpugan.

Uyumsuz, asi ve soğuk kız kardeş.

Her birinin isminde bir renk olması, aile geleneğiydi. Edindiğim bilgilere göre kardeş olan anneleri, zamanında böyle bir karar alıp gerçekten de çocuklarına uygulamıştı. Her renkten bir insanın bulunabileceği bu aile, başta kulağa komik gelse de alışıldığında sevimli hissettirecek bir özelliğe sahipti. İsimleri gibi açıktan koyuya renkli ve daima tek bir palette toplanacak kadar bir...

"Sahip olduklarına odaklanmak yerine olmadıkların üzerinden drama yaratarak hepimizin canını sıkıyorsun."

İnce bir ses alayla güldü. "Bu mu sence, abi? Bu kadar basit mi görüyorsun olayları?"

Kurşun, sert fakat yüksek olmayan bir tonla, "Ne o zaman?" dedi. "Yaptıklarının şımarıklıktan başka açıklaması var mı?"

"Var!" diye bağırdı.

Uyarıcı bir ses daha konuya dahil olup, "Lacivert," dedi. "Saygısızlık yapma. Hepimizi yoruyorsun."

"Var ya..." dedi Lacivert, birkaç haşırtı duyulurken. "Ne düşünüyorsanız düşünebilirsiniz. Umurumda bile değil."

Tahminimce odayı terk etmişti.

Lacivert ve Kurşun'un sıkı bir abi kardeş ilişkisi olduğunu, o evde yeterince el üstünde tutulduğunu biliyordum. O sadece uyumsuzdu işte. Problem yaratıyor ve asi tavırlarıyla yarattığı problemleri daha da büyütüyordu. Çünkü nasıl bir güvenceye sahip olduğunun eminliği vardı her daim üzerinde.

Böyle tartışmaların ardından bir araya geldiklerinde her şey eskiye dönüyordu. Buna aile olmak deniyordu, öyle değil mi?

Sen ne anlarsın ki?

Kaydı dinlemeyi bırakarak fotoğrafları biraz daha inceledim ve laptop ekranına düşecek bildirimi beklemeye başladım. Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Bense evimde, çalışma odamdaki beyaz tüylü halıma uzanmış, vakit geçiriyordum.

Aniden bilgisayarımın ışığı yanıp, söndüğünde vaktin geldiğini anlayarak yattığım yerden doğruldum ve bağdaş kurarak laptopu kucağıma çektim.

Ekrandaki sistem ve kodların akmaya başlaması için birkaç tuşa basar-

ken son olarak karşıma çıkan butona dokunduğumda planın bir günlük evresi daha tamamlanmıştı.

Alpugan Holding'in kasasından üzerime kayıtlı olmayan hesaba doğruca para akışı sağlanırken sadece izledim.

Bir süredir şirketin, sızabildiğim kasa sisteminden fark edilmeden belli meblağları bünyeme geçiriyordum. Kimse fark etmiyordu. Edemezdi de. Çünkü kasadan aldığım her paranın bir şekilde gider tablosunda uygun bir yeri olmasını sağlıyordum. Görevliler ve hatta Kurşun bile kasadan çıkan parayla raporları karşılaştırdığında şüpheli bir şey göremezdi.

Elbette bir anda çok büyük bir para çeksem kasada açık oluşur ve fark edilirdim ancak küçük meblağlarla titizlikle çalışıyordum.

Şimdilik.

Bunu neden yapıyordum? Param mı yoktu? Öyleyse amacım neydi? Bunlar, ilk akla gelen sorulardı elbette ve cevaplar ben dışında kimse tarafından yeterince tatmin edici bulunmazdı.

Yaptığım her şeyin tek bir amacı vardı: Kurşun Alpugan'ın hayatında yer edinmek.

Üç yıldır, onu tanıdığımdan ve uçurum kenarında gördüğüm kişiyle aynı adam olduğunu anladığımdan beri hayatına girmenin planını yapıyordum. Birçok plan kurmuş, birçoğunu yırtıp atmıştım çünkü onlar beni hayatına sokabilecek olsa da hiçbiri hayatında tutmaya yetmezdi.

Basit bir aşk hayali değildi bu. Bir göz kırpışa dek planlanan, bir hevesi kalıcı bir ize dönüştürmenin riskli adımlarının hesaplandığı bir tuzaktı. Bugün başlayıp yarın bitebilecek bir *aşk* değil, atan kalbe pompalanan her kan damlasıyla orada kalacak bir hissin hayaliydi.

Başka bir diyarın avcısıydı o, kendi diyarındaki av tarafından ucu sonsuzluğa varacak bir tuzağa çekilecek. Başta yakacaktı tuzak canını, daha sonrasındaysa bağımlı olacaktı acıya. Öyle çok sevecekti ki acıyı, güzelliklere dönmeyecekti yüzü sonrasında.

Bunun aşamaları vardı. Riskleri, çıkıntıları, zorlukları vardı. Hepsini göğüsleyecektim. Ve sonrasında, hepsini göğüsleyecektik.

Şirketinden çaldığım paraya dokunmuyordum bile. Öylece duruyordu. Bunu şimdilik fark edilmeden yapıyordum fakat bir gün fark edilecektim. *İsteyerek.*

Hayatına dolandırıcı sıfatıyla girecektim.

Beni avlayacaktı. Veya ben mi onu avlayacaktım?

Yoksa bu sefer avcının tek istediği av olmak mıydı?

Bu kadar değildi elbette. Sadece bir hırsız olursam beni çekip vurmayacağının garantisi yoktu. Bense şansa küçük yerler bıraktığım bu oyunda, en başında kapı açmayacaktım belirsiz ihtimallere.

Ben bir dolandırıcıydım ama beni öldürmeyeceğinin garantisine sahiptim.

Ona sandığından çok daha yakındım. Sandığından çok daha fazla şey biliyordum. Sandığı ve sanacağından çok daha fazlasıydım. Herkes bir şeyler biliyordu. Ama kimse aklımı okuyamadığı sürece gerçek Elfida'yı bilemezdi.

Hiç kimse, bu yolda göze aldığım şeylerin büyüklüğünü bilemezdi ve yapabileceklerimin fragmanı hakkında biraz olsun bile bilgiye sahip değildi.

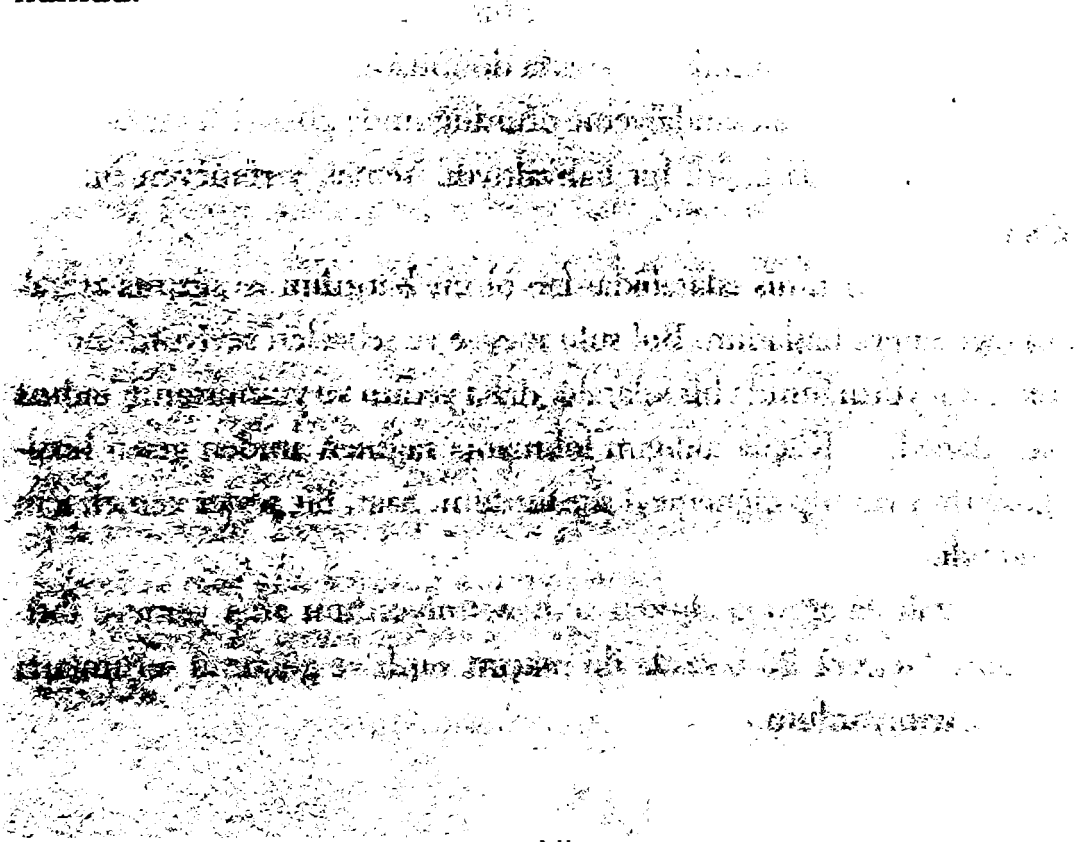
Bu, basit bir takıntıdan çok öteydi.

Ve ben, bu yolda yapabileceklerimi kendim bile kestiremiyordum.

Mantığımı üç yıl öncede bırakmış, sadece arzumla baş başa kalmıştım. Masum bir ilgiden, tehlikeli bir saplantıya evrilen hislerim, gün gelecek beni de ezecekti. Bilgisayarın siyah ekranındaki yansımama bakarken bunu hissettim.

Planlarımın kimi zaman şansa bağlı olduğu bu yolda, emin olduğum tek şey asla bir başka çıkışa sapmayacağımdı.

Başı ve sonu belli olan bu denklem, kaderin değil, bizzat benim oyunumdu.

2

Kelebektim bir gündüz.
Kavanozdaydım ama uçuyordum.
Kelebektim bir gece.
Kanatlarım vardı. Renkleri vardı.
Turuncu.
Ve sonra yarın oldu.
Verdiklerini anlayamadan aldılar ömrümü.
Gökkuşağı bir renk, dünya bir kelebek kaybetti.

Gözlerimi tabaklarda dolaştırdım.

Bir an için daldığım peri masalına tebessüm ederken tavanın sapını kavradım ve ocağın altını kapatarak tezgâhtaki altlığa uzandım. Altlığı masaya koyup, yumurta tavasını üzerine bırakırken iki kişilik, küçük masamın üzeri birkaç kahvaltılık ıvır zıvırla dolmuştu.

Derin bir nefes alarak sandalyeme oturduğumda gözlerim masada dolaştı. Bir kişi için fazla çeşitli bir kahvaltıydı. Yemek yiyemeyen bir kişi için epey fazla.

Çatalımı dilimlenmiş salatalıklardan birine batırdım ve ağzıma atarak yavaşça çiğnemeye başladım. Bol sulu meyve ve sebzeleri seviyordum.

Lokmamı yuttuğumda bir salatalık daha yedim ve yumurtanın tadına bakmayı denedim. Küçük aldığım lokmama rağmen aniden gelen hissiyatla gözlerimi yumup çiğnemeyi sürdürdüm. Saat, bir şeyler yemek için fazla erkendi.

İkinci çatalı da ağzıma alırken aç hissetmiyordum ama yemeye ihtiyacım vardı. Gelecek iki haftada iki maçım vardı ve gücümü serumlarla toplamak istemiyordum.

Ninova

Yaptığım spor, sağlam bir beslenme düzeni gerektiriyordu. Oysa bitmek bilmez noksanlıklarım burada da baş gösteriyor, hayat aksilikleri önüme seriyordu. Ekrem, çok uzun yıllardan beri dövüşebilmem için muhtemelen beni içten içe öldüren iğneler getirtirdi. Onları her daim kullanmama müsaade etmez, kimi zaman ortaya çıkarırdı. Nerelerden, ne şekillerde bulduğunu bilmediğim o şeylerin legal olma ihtimali yoktu ama yine de işimi görüyordu.

Yediğim iki çatal yumurtayla kendimi zorlamayı deneyerek kenardaki taze poğaçanın ucundan küçük bir parça kopardım. Poğaçanın yağlı dokusunu ağzımın içinde hissettiğim anda az önce yediğim iki çatal şey de içimde çalkalanırken ellerimi sıktım ve çiğnemeye devam ettim. *Yiyeceksin.*

Normalden fazla uzun süre çiğnedim ve zorlukla yuttum. Her zaman yiyemiyor değildim. Bazen iştahımın olduğu zamanlar da oluyordu. En azından bazen, şu halimden daha fazla yiyebildiğim kesindi.

Bir parça daha koparırken sabahın bu saatinde fazlasını yiyemeyeceğimi biliyordum. *Yemek zorundasın. Yiyeceksin.* Ağzımdaki poğaçayı çiğnerken midem bulanıyordu. Kendime karşı acımasız davranarak zorla içine sokmaya çalıştığım şeyler karşısında midem bana isyan ederken kapalı gözlerimin arkasındaki perdeye bir görüntü yansıdı.

"Kızım ama neden böyle yapıyorsun? Yemezsen nasıl büyüyeceksin?"

Küçük avucumu annemin damarları belirginleşmiş, olması gerekenden beyaz eline sararken yüzümü buruşturdum. "Anne, ya... Büyüdüm ya ben." Ellerimi kaldırarak altı yaptım. "Tam altı yaşındayım."

Annem tebessüm etti. "Vay canına! Nasıl büyümüş benim kızım ama eğer bunları yemezse hep altı yaşında kalacak." Omuz silktim. Annem bir an için elindeki kaşığa, daha sonra yüzüme baktığında yüzüne üzgün bir ifade yerleşmişti. "Neden böyle yapıyor bu çocuk, anlamıyorum ki. Çok az yiyorsun, Elif'im. Böyle olmaz."

Kaşlarımı çattım. "Bana Elif demesene! Benim adım Elfida."

Aslında evde bana genellikle Elif derlerdi ama neden, bilmiyorum ona itiraz etmek istemiştim. Belki de bana yemek yedirmeyi arada olduğu gibi yine unuturdu. Bugün çok uykulu görünmüyordu. Acaba ne zaman uykusu gelecek ve tüm gün boyunca uyanmayacaktı?

O günlerde, yemek yemem için beni zorlamıyordu çünkü yemediğimi bilmiyordu.

Ninova

Annemin de kaşları çatıldı. "Söyleme o uğursuz ismi. Senin ismini Elif koydum ben. Uzun boylu, zarif kız demek. Tam benim kızıma yakışır. Elfida'nın anlamı ne öyle? Tövbe estağfurullah. Hep babanın işi."

Omuz silktim.

Annem artık bana yemek yedirmekten sıkılmış olmalı ki elindeki kaşıkla pes etmiş gibi bakıyordu bana.

O esnada dış kapının açıldığını duydum. Annem belirgin bir şekilde gerilirken o zamanlar bunu anlayamayacak kadar küçüktüm tabii.

Babam sallana sallana, peşinden ağır bir içki kokusu getirerek mutfağa girdiğinde, altı yaşında alkolün kokusunu tanımamın acınasılığını da bilmiyordum.

Sahi, ne saftım Elif'ken. Hiçbir şey bilmiyorken.

Olduğum yerde babam geldi diye her şeye rağmen gülerken çocuk zihninin affediciliğinin temizliğiyle gülüyordum.

Babam sendeleyerek eşikten annemle bana baktığında ona el salladım. Bana karşılık vermedi. Yüzü sertti.

Annem, "Sen yine mi içtin, Kenan?" diye sorarken bana doğru kaldırdığı, içine ekmek doğranmış çorba kaşığındaki birkaç damlanın masaya döküldüğünü gördüm. Elleri mi titremeye başlamıştı?

"He, içtim," dedi babam, rahatça. "Arayıp izin alayım istiyorsan içmeden önce, ha?" Aralarındaki gerginliği izlerken babamın bakışları bana kaydı. Eksik dişlerimle yine kocaman gülümsedim. "Yine mi yemiyor bu?"

Annem başını hızla iki yana sallayarak, "Hayır, yedi," dedi.

Sanırım babam geçen hafta ben yemek yemiyorum diye kızıp kolumu sıktığı için yalan söylüyordu. Acısı geçmişti ki. Barışmıştım ben babamla. Özür dilememişti ama affetmiştim.

Babam yalpalayarak masaya biraz daha yaklaştığında gözleri kâseyi buldu. "Bu mu yemiş hali? Yalan mı söylemeye başladınız lan şimdi de bana?"

Gülümsemeyi bıraktım. Yine mi kızıyordu?

"Ne yalanı, Kenan? Bak, yiyor işte," diyen annem kaşığı bana uzattığında gözlerindeki bakışa dayanamayıp ağzımı açardım ama midem gerçekten bulanıyordu. Altı yaşındaydım ben, nasıl yiyecektim o koca kâseyi? "I-ıh," dedim, ağzımı kaparken.

Babamın kaşları iyice çatılırken, "Ye," dedi sertçe.

"Midem bulanıyor. Sonra yesem olmaz mı?" diye sordum. Yeniden kızmaması için tatlı gözükmeye çalışıyordum.

Eğilip annemin elindeki kaşığı sertçe aldı. Bana doğru uzanıp, kaşığı dudaklarıma, canımı acıtacak kadar sert bastırarak, "Ye dediysem yiyeceksin!" diye bağırdı.

Üzerinden gelen, içki olduğunu bildiğim koku midemi bulandırıyordu.

Ağzımı açmamak için direnirken, büyük ellerinden birini çeneme koyarak zorla açtırmasıyla kaşığı itmesi bir oldu.

Annem, "Kenan," diye seslenirken babam onu dinlemiyordu bile. "Bırak, tamam. Ben yedireceğim, sen gidip dinlen içeride."

"Sus."

Ağzımın içine giren kaşığın içindeki sıcak çorba boğazımı yakarken başımı geriye çekmeye çalıştım ama babamın çenemi sıkan eli bana engel oldu. Sıcak sıvıyı zorla yuttuğumda kaşığı kâseye daldırıp içine ekmek dilimlerini de aldı ve yeniden sertçe ağzıma soktu. Damağımı acıtmıştı metal.

Ve bir kez daha...

Gözlerim dolmaya başlarken, "Baba," dedim. "İstemiyorum."

Beni dinlemedi.

Bir kez daha ve bir kez daha...

Kâseyi yarılayana kadar yedirdiğinde artık gözümden yaşlar akıyordu. Çenem acıyordu. Aniden gelen dürtüyle öğürürken başımı öne eğdim ve babam kaşığı bir kez daha bana uzatamadan içimdekileri çıkartmaya başladım.

Kusmuğum babamın kazağının da koluna bulaşırken altı yaşında bir çocuğa edilmeyeceğini o zaman bile anlayabildiğim küfürlerini sıralamaya başladı.

Bana zorla içirdiği çorbanın midemden tekrar kâsenin içine çıktığını görmek, daha çok midemi bulandırsa da babamı kızdırmamak için kendimi tutmaya çalıştım. Boğazım acıyordu.

Babam kazağının koluna bakmayı bırakıp, bana öfkeli bakışlar atarken annem onun koluna sarıldı. "Bırak çocuğu, Kenan. Yazık, görmüyor musun? Kızın o senin, yapılır mı öyle?" Gözleri nemli nemliydi.

Babam aniden kolunu silkeleyerek, annemi ittirdiğinde annem geriye doğru sendeleyerek belini tezgâha çarptı. Tam ona seslenecektim ki babamın hâlâ bırakmadığı kaşığı kâseye daldırdığını görmemle gözlerimi kocaman açtım.

"Baba," diye seslendim yavaşça, kusmaktan pürüzlenen ince sesimle.

Bana cevap vermeden kâseye daldırdığı kaşıkla kustuklarımı bana yedir-

meye çalışan babamın güçlü ellerine sardım cılız parmaklarımı fakat nafileydi.

Öncekinden de sertçe sıktığı çeneme bastırarak, zorla ağzımı açmama sebep olurken kaşığı ağzıma soktu ve ağzımdakileri çıkartmamam için büyük avcunu dudaklarıma bastırdı. Burnumu da neredeyse kapatır gibi olduğu için nefes alamıyordum. Boğazım deli gibi yanıyordu ve hıçkırıklarım dışarı boğuk boğuk çıkarken sadece ağlayabiliyordum.

Annemin bana yaklaşmasına müsaade etmeden onu da ittiren babamı affetmemeye başladığım ilk andı o an.

20 Mart 2008. Babamı affetmeyi bırakıyorum.

Bırakamamıştım.

En azından o gün.

Elini en sonunda çekerek, rahatça nefes almam için beni bıraktığında resmen bağırarak ağlamaya başladım. Babam, "Sus be sus!" diye benden de yüksek sesle konuşurken kaşığı bir kez daha kâseye sokmasıyla oturduğum yerden kalkmaya çalıştım.

Beni engelledi.

Aynı şeyi yapmaya devam ederek, bana olan sebepsiz nefretini kusarken içimdeki Elif bile ona bir daha yumuşamayacağını bilecek kadar kırılmıştı. Elif onu yine affetti, çok affetti. Ama onun saflığı bile onu eskisi gibi görmeye yetmedi.

Kapadığım gözlerimi hızla açarak, elimi ağzıma bastırırken midem poğaça yüzünden mi yoksa anılar yüzünden mi bulanmıştı, bilmiyordum ama hızlıca mutfaktan çıkarak kendimi banyoya attım ve klozetin önüne çökerek içimdekileri çıkartmaya başladım.

Dakikalar boyu sadece kusarken içimden çıkan şey neredeyse tamamen sıvıydı. Gözlerim yaşarmış ve kızarmıştı fakat ağlamıyordum. Boş midemle kusmaya çalıştığımdan oluyordu. Tuvaletin önünde yalnız başıma oturmuş, saçlarımı tutacak biri bile yokken kusmak, içimdeki acınası yalnızlık duygusunu tetikledi ve yeniden öğürdüm.

Anlaşılan o ki Ekrem'den iğnelerimi istemem gerekecekti. Reddederse serumlara ve takviyelere başvuracaktım.

Zaman kavramımı kaybedene kadar oturduğum tuvaletin önünden sarsak adımlarla kalktığımda lavabodan destek alarak elimi yüzümü yıkadım, ağzımı çalkaladım. Aynadan kendi aksimle buluşan bakışlarım yüzümde dolaştığında bitkin gözüküyordum. Akşam 20.08'de uyanmış

ve bir daha gözümü bile kırpmamıştım. Dakikalardır da boş midemle kusmaya çalışıyordum. Dolayısıyla bitkin gözükmem doğaldı.

Banyodan çıkıp, derin derin nefesler alarak, kendime gelmeye çalışırken masadaki yiyemediğim yemekleri toplamayı es geçtim ve direkt olarak yukarıya çıkıp boy aynasından kendime baktım. Bugün girmem gereken iki dersim vardı. Tabii insan içine çıkmadan önce tipimi toplarsam iyi olacaktı.

Pijama niyetine giydiğim tişörtle şortumu çıkarıp attığımda mor iç çamaşırlarımla kalmıştım. Kızarık gözlerimle boy aynasından bedenimi inceledim.

Zayıftım.

İnce, uzun bacaklarım, ince belim ve güzel, orta boyda göğüslerim vardı. Zayıf görüntüme rağmen kalçalarım fazla olmasa da dolgun sayılırdı. Normaldi işte.

Vücudum kimi zaman formda gözükse de kimi zaman çok kırılgan geliyordu gözüme. Kemiklerim sayılıyor gibi hissediyordum. Hastalıklı gibi.

Ağır bir spor yapıyordum ve biraz daha yapılı olmam gerekiyordu. Böyle bir beslenme düzeniyle sporu dengelemek kolay olmuyordu. Aşırı kilo kaybettiğim zamanlarda spor planımı değiştirmek zorunda kalıyordum. Alamadığım proteinleri serum takviyeleriyle almaya çalışmak, bir yere kadar yetiyordu.

Dış görünüşümden her ne kadar memnun gibi görünsem de bazen sadece bir aynanın karşısında yere oturup, dizlerimden büktüğüm bacaklarıma sarılarak kendime yeterli olmadığımı bağırmak istiyordum.

Çocukluğumda maruz kaldığım psikolojik baskıların üstüne gelen yetersizlik hissini bir türlü içimden atamamıştım. Daima eksik, yarımı lütuf sayacak kadar çeyrektim hayatta.

Dışarıya bunu yansıtmıyordum. Yansıtırsam gerçekten yetersiz bir insan olurdum. Oysa sadece içimde kaldığı sürece öyle değildim. Kanlı parmak uçlarımla bir bir boyadığım maskeler yüzümü her daim kapatır, benliğimi ulaşılmaz karanlık köşelere iterdi. Böylesi güvenli olandı.

Kusurlarıma odaklanmamak için bedenimi incelemeyi bırakarak dolabımın kapaklarını açtım. Hatlarımı belirgin gösteren beyaz, mini eteğin üzerine koyu yeşil dantellerle işlenmiş askılı bir üst seçerken kombinimi tamamlamak için diğer dolap kapağına yöneldim ve gömleklerin asılı ol-

duğu askıları kaydırarak uygun bir şeyler aramaya başladım. Yaklaşık bir dakika sonra yaka kısmında küçük bir amblem işlenmiş salaş saten gömleği de elime aldım ve seçtiğim parçaları üzerime geçirmeye başladım.

Aynaya yeniden baktığımda havaya uygun şekilde sade ve şık gözüktüğümü fark etmek hoşuma gitmişti. Önünü açarak salaş bıraktığım gömlek rüzgârda uçuşabilecek şekilde ince bir kumaştandı.

Kızaran göz çevremi kapatarak fondöteni eksik etmediğim yüzüme rimel, allık ve dudaklarıma da renk verecek bir şeyler sürdükten sonra açık bıraktığım saçlarımın tepesine siyah bir güneş gözlüğü taktım ve çantamı da aldıktan sonra makyaj masasının başından kalkarak odamdan ayrıldım. En son, kapının hemen önündeki büyük ayakkabı dolabından çıkardığım ayakkabıları da giydiğimde hazırdım.

Üniversiteye vardığımda, dersliğime doğru giderken, çantamın içine fırlattığım telefonumu arayıp huysuzca homurdandım. Düzenli kelimesinin tek bir harfine bile uyum sağlayamayacak kadar dağınık bir insandım ve bu çantanın içinde belki de aylar önce attığım eşyalar bile yerini koruyor olabilirdi. Bütün karmaşanın ortasında parmaklarım telefonu ararken birkaç kişiyle yanlışlıkla çarpışa çarpışa yürüdüğüm koridorların bugün neden böyle kalabalık olduğunu düşünüyordum.

Telefonumu en sonunda çantanın dibinde bulunca, şükrederek çıkardım ve sabahtan beri ilk kez kontrol ederek ekranı açtım. Onlarca bildirim kilit ekranımda dizilmiş, açılmayı bekliyordu.

Birkaç gereksiz grup mesajını, şu an için mesajlarını okunmaya değer bulmadığım kişilerin yazdılarını ve gereksiz sosyal medya bildirimlerini es geçerek okuldan yakın kız arkadaşlarımın olduğu gruba girdim.

Nil de bir şeyler yazmıştı ama gruba baktıktan sonra okuyabilirdim.

Alin: *Arkadaşlar, üniversitede pazar kurulmuş herhalde. Bu ne kalabalık böyle, amfiye gideceğim diye resmen mahalle kavgasının arasında kalmış kadar oldum. Siz iyisiniz, sağsınızdır umarım. Zira ben değilim.*

Çağlayan: *Sahi ya, herkes dersi ekmiş, koridorlarda. Dönem başından beri bir kez okulda görmediğim insanları falan görüyorum.*

Elfida: *Ben de şimdi geldim. Ne oluyor gerçekten? Haberimizin olmadığı bir protesto falan var herhalde.*

Bergüzar: *Bu bir şaka mı?*

Alin: *Ne?*

Bergüzar: *Ne, ne ya? Sizinle aynı üniversitede okumuyoruz herhalde biz.*

Konferans sunumu var. İşadamı gelecekmiş bir tane, son zamanlarda önemli bir girişim mi ne yapmış. Onu anlatacak, tavsiye falan verecekmiş.

Çağlayan: *Aa! E bizim hiç haberimiz yok.*

Bergüzar: *Sadece okuldan gelen mailleri kontrol etseniz haberiniz olur, Çağlacığım :)*

Elfida: *Ne işadamı ya? Kimmiş?*

Bergüzar: *Onu bilmiyorum ama başka bir üniversitede konferans verecekmiş aslında adam. Son anda bir problem çıkınca buraya gelmeye karar vermiş. Dün akşam geldi mail.*

Alin: *Hangi bölümler katılacak?*

Bergüzar: *Mühendislik, mimarlık ve işletme fakültelerindekiler öncelikli fakat ilgilenen herkes katılabiliyormuş.*

Elfida: *Bizim dersler iptal mi yani şimdi? Boşuna mı geldik?*

Alin: *Sayın Alaner, şansınıza. Kırk yılın başında bir okula geleceğin tuttu. O da boşunaymış.*

Bergüzar: *Elfida, sen de mimarlıktasın. Katılman gerekiyor. Gelmişsin bir de o kadar. Konferansa geçeceğim ben şimdi, bekliyorum seni kapıda.*

Elfida: *Yok ya. Takıl sen.*

Bergüzar: *Katılalım konferansa, daha sonra beraber alışverişe çıkarız. Bu kadar kişi katıldığına göre önemli biri. Normalde bu kadar olmaz, biliyorsunuz siz de.*

Elfida: *Umurumda, desem yalan olur. Ben kaçıyorum.*

Bergüzar: *Eğitim anlamında biraz faydalı bir şey yapsan ölürsün, değil mi? Aziz amca duysa nasıl kızar sana katılmıyorsun diye. Konferansın oradayım, gel çabuk. Bu kalabalıkta ölmemek için kaslı birisine ihtiyacım var.*

Elfida: *İyi madem. Bakayım bari bir yarım saat falan.*

Bakışlarımı telefon ekranından kaydırırken, yanımdan geçen bir kız grubunun gülüşerek konuştuklarına kulak misafiri oldum. Hepsini sima olarak biliyor olsam da sadece biriyle daha öncesinde muhatap olmuştum.

"Ne olmuş ben sinema ve televizyon okuyorsam? Adamı görmedin mi kızım, taş gibiydi. Girişim mirişim umurumda değil valla, sırf o adamı izlemeye Fizan'a yayan giderim ben."

"Aynen öyle. *Instagram*'da *like* atmaktan gına gelmişti. Dünya gözüyle görelim bir şu adamı. Bir tavlasak var ya, hayatımız kurtulurdu resmen, Elvin."

Gözlerimi devirirken kalabalığın sebebini şimdi anlıyordum. İşadamları hep konferans verirdi. Ama bu sefer gelen yaşlı, göbekli bir heriften fazlası olmalıydı ki böyle bir kalabalığı -alakasız bölümlerden bile- buraya sürüklemişti.

Şahsen ilgilenmiyordum. Kurşun'un ne yapıyor olduğunu düşünmek, zihnimin tüm köşelerine çarpıyor ve şakaklarıma bir ağrı bırakıyordu. Şu konferans zımbırtısından sonra bir yerde rahatça oturmak, biraz araştırmak istiyordum. Dedemin başıma çıkardığı çalışma mevzusu yüzünden boş vaktim eskisi kadar fazla kalmıyordu. Bu durum canımı sıkmaya başlamıştı, ondan yeteri kadar haberdar değildim.

Yan yana ilerlemek zorunda kalarak konferansa ulaşmaya çalıştığımız kız grubu hâlâ konuşmalarını duyabileceğim mesafedeydi. Elvin kumral saçlarını sırtına atarken, "Öff!" dedi. Kendi işinde, sessiz ve sakin bir kız olduğunu biliyordum. Kaldı ki çalışkandı. Kimi projelerimi para karşılığı yapıyor ve daima beni kurtarıyordu. Yine de onunla ikiden fazla kez konuşmuşluğum yoktu. "Bir zeki de sensin, Dilara. Hadi sen mimarlık okuyorsun da peki ya Sude? Böyle adamların peşinde sizden kaç tane vardır, haberin var mı senin? Adam da gelmiş konferans konuşması yaparken, sizi görüp nüfusuna alacak. Güzel senaryo."

Dilara olduğunu anladığım kız somurttu. Hemen ardından aklına haince bir şey gelmiş gibi güldü. Yürürken yapacak daha iyi bir şeyim olmadığından onları dinlemekte sakınca görmüyordum.

"Evet, adam konferansta beni görüp âşık olmaz ama bana âşık olmayacak olması hiçbir şey olmayacağı anlamına gelmez." Sesinden sinsilik akıyordu.

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Zengin bir işadamı. Elbette güzel kadınları geceleri yatağına misafir ediyordur, öyle değil mi?"

Elvin bir kez daha, "Öff!" dedi. "Hadi diyelim ki adamla konuşup bir şekilde bunu başardın. Hayatını kurtarmak falan diyordun az önce, bunun hayatını kurtarmaya nasıl bir etkisi olacak? Adamla yatıp sabah şutlanmanın yani?"

Sanırım bu kıza ısınmış olabilirdim. Bir beyni olduğunu gösterecek şekilde konuşuyordu en azından.

Dilara, siyah mini elbisesini çekiştirirken, yan gözle onlara bir bakış attığımda sırıtarak göz kırptığını görebildim. "Gece yatıp sabah şutlan-

manın bir etkisi olmaz tabii. Ama diyelim ki mesela ezkaza hamile kaldım. O zaman?"

Elvin aniden, "Yuh, Dilara!" diyerek sesini yükselttiğinde ben de kaşlarımı kaldırmıştım. Yüzüme istemsizce hafiften eğlenen bir ifade otururken bir şekilde bu kızın bunu başarıp başaramayacağını öğrenmek istiyordum. Cevabı her ne kadar bilsem de hüsranını görmek beni eğlendirecekti.

Dilara'nın *dâhiyane* planlarım dinleyerek konferansın kapısına ulaştığımda Nil'le sohbet eden Bergüzar'ı görmem bir olmuştu. İkisi de bana doğru baktı ve Nil gülümserken Bergüzar hafifçe elini salladı.

"Günaydın," dedim, yanlarına ulaştığımda. Ardından bakışlarım Nil'in üzerinde dolaştı ve komik tipine bakarken gülmeme engel olamadım. Kaşlarını çattı. Yataktan iki dakika önce kalkmış gibi gözüküyordu. Kuş yuvasına dönmüş kızıl saçlarını tepesinden gevşek bir topuz yapmıştı. Altında bol, gri bir eşofman, üzerinde tek omzunu açık bırakacak kadar salaş bir tişört vardı. Saçı başı birbirine girmiş halde, somurtkan suratıyla dikilmesi tatlı olduğu kadar komik gözükmesine de sebep oluyordu.

"Savaştan mı kaçtın? Bu ne hal?"

Nil somurturken, "Aziz Andıç'tan kaçtım, canım," diye söylendi. "Alarm falan kurmamış, uyuyordum, ta ki dedem beni zorla kaldırıp derse yetişmem için bu halde evden kışkışlayana kadar."

Bergüzar gülerken ben de hafifçe gülümsedim ve üçümüz birlikte kapıya doğru yürümeye başladık. Nil, dedemle aynı evde yaşıyordu. Dolayısıyla Aziz Andıç disiplininden pay alması normaldi. Ben yalnız yaşadığımdan böyle sıkıntılarla karşılaşmıyordum.

Kendimize oturacak bir yer bulmaya çalışırken, konferans konusunda bizden daha hevesli olan Bergüzar önden yürüyüp, boş yer bakınırken kıvırcık, uzun saçlarını omzundan geriye attı. Aramızda en çalışkan oydu. Dersle ilgili her şeyden her zaman haberi olur, kendini, ek olarak da bizi dahil ederdi.

En sonunda boş bir yer bularak yerleştiğimizde Bergüzar yuvarlak, siyah çerçeveli gözlüklerini gözüne taktı ve ellerini kucağında kavuşturarak beklemeye başladı. "Hadi sizi anladım da ben dil okuyorum. Ne işim var girişim konferansında?" diye söylenen Nil'i de Bergüzar sürüklemişti muhtemelen.

"Ya, dinle işte. Bir şeyler öğrenirsin biraz, fena mı?"

Nil göz devirirken, kendini koltukta kaydırarak dizlerini önündeki koltuğa yasladı ve bana bıkkın bir bakış attı. İkisinin tam ortasında kalıyordum.

Az önce laflarını dinleye dinleye yürüdüğüm kız grubu hemen önümüze yerleşirken kürsüye çıkan kel bir hoca da mikrofonu açmıştı. Çığlığı andıran ince ses, cihazın açıldığını göstererek, cızırdarken yüzümü buruşturdum. Bergüzar yerinde kıpırdanarak sunumu dinlemek için hazır bir pozisyona geçti. Tam bir örnek öğrenciydi gerçekten.

Kel hoca mikrofona iki kez vurdu ve boğazını temizledi. "Hepiniz hoş geldiniz, sevgili öğrencilerimiz." Kısa bir es verdi ve alkışlayan öğrencilerin sesi durulduğunda devam etti. Birkaç gereksiz bilgi ve öğüt verdikten sonra gelecek işadamını sunmak için kulise döndü ve kalbimi durduran o cümleyi kurup, "Alpugan Holding'in sahibi..." dedi. "Sayın Kurşun Alpugan sizler için bugün burada. Kürsüye bekliyoruz, buyurun."

Yelkovan aksadı. Akrep tökezledi. Kum saatinin kumları birbirine bulandı. Duvardaki saat düşüp parçalara ayrıldı. Kumlar akmadı. Zaman durdu.

Nil hızla kolumu kavrarken, o bile koltuğunda doğrulup bana bakmıştı. Felç geçirmiş gibi kımıldayamadan, yerimde oturuyorken alkış sesleri eşliğinde sahneye çıkan adamın kendinden emin yürüyüşüne odaklanamadım bile.

Sahip olduğum tüm zihinsel aksaklıkların baş gösterdiğini, boyut atladığını ve şizofreni tanısını hak edip etmediğimi bana düşündürtecek kadar gerçekdışı hissettiren birkaç saniyelik anın içinde sıkışıp kalmış, nefes alamıyordum.

Nefes alamıyordum.

Onu görmeye, planlı bile olsa görmeye alışmak, imkânsız bir şey gibi geliyordu kulağa. Oysa tüm planların ve hesaplanan adımların kıyısında, benim bize yazdığım kaderden sapıyordu gerçeklik.

O gerçeklik algımı kaybetmiş gibi hissettim.

Adam okuluma sunum yapmaya gelmişti ve benim bundan şu an haberim oluyordu, öyle mi?

Dişlerimi sıktım.

Ne demişti Bergüzar? Başka bir okula gidecekken çıkan problem yüzünden son anda buraya gelmeye karar vermişti.

Ve ben bunu bilmiyordum. Kendime olan öfkem, fiziksel olarak dışarı vurabileceğim kadar yüksekti.

Nil beni dürterken, "Elfida," dedi. "Kızım, bir şey desene. Kal mı geldi, ne oldu?"

Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi sertçe bıraktığımda her şeyden habersiz olan Bergüzar bile bana anlamsız bir bakış atmıştı.

Kurşun Alpugan bakışlarını büyük konferans salonunda gezdirerek elindeki mikrofona doğru eğilip, "Merhaba," dediğinde sakindi. Salonda bir anda ikinci bir alkış tufanı koptu.

Aynı tufan içimde de koptu.

Bildiğim tüm teknikleri kullanarak kendimi sakinleştirme çabam, aradan geçen saniyelerin ardından ne kadar işe yaramıştı, bilmiyordum ama en azından nefes almaya geri dönebildiğimi hissettim. Aldığım nefeslerse öncekilerden çok daha huzurlu hissettiriyordu şimdi.

Onu şöyle bir inceledim. Lacivert gömleğinin üstten iki düğmesi açılmış ve düzgünce siyah pantolonunun içine sokulmuştu. Bir eli pantolonunun cebine yerleşmişken bu hareketi pazılarının belirginleşmesine sebep oluyordu. Kirli sakalları aynı uzunluğunda, yüzü aynı ifadesindeydi.

Fazlasıyla özgüvenli ve ulaşılmaz gözüküyordu. Kesinlikle ulaşılmaz.

Ve tesadüfler böylece ikinci golünü atarken bunca yıldır yanımda olmayan kaderin, bir anda benim tarafına geçişinin şaşkınlığını yaşadım. Dışıma sessizlikle vurup, içten çığlıklar atarak.

Değil bu klişe tesadüfler, kader bizi aynı sokağa bile düşürmezdi yıllardır. Ben adımını bastığı sokakları bulur ve onlardan geçerdim sadece.

Birkaç hafta sonra bu adamla dövüşeceğimi düşündüğümde bu fikir aniden garip hissettirdi. Garip ve heyecanlı.

Alpugan Holding'de en büyük hisse sahibi olan kişi Kurşun'du. Kız kardeşlerinin ve kuzenlerinin de payı vardı fakat şirket Kurşun'un sayılırdı. Asıl ilgi alanı olmasa da işin altından fazlasıyla iyi kalkıyordu. Mavzer'in içinden olmayanların oranın Kurşun'a ait olduğundan haberleri yoktu. Dolayısıyla şu anda kürsüdeki kişi bir dövüşçü değil, başarılı bir işadamıydı.

Kurşun sakince ön bilgilendirme yaparken kullandığı ciddi tonlamasıyla ardı ardına kurduğu akıcı cümleleri sabaha kadar dinleyebileceğimi hissettim. İlgi alanım olmamasına rağmen ağzından çıkan her sözü ezberleyebilirdim.

Bergüzar'ın kucağındaki deftere uzandım. Bir kâğıt koparıp, kalemi de alarak sırtımı geriye yasladım. Tüm dikkatimi sahnedeki adama vermiştim.

Bergüzar bana şaşkın bir bakış atıp, "Hayırdır?" dedi.

"Şşt."

Alpugan Holding yurtiçi ve yurtdışında tasarımlar yapan, kendi tasarımlarını kendi bünyelerinde hayata geçiren bir şirketti. Yani hem mimarlık hem de inşaat alanında yatırımları vardı.

Babasının anlattığı masalı hevesle dinleyen küçük bir kız gibi tek bir kelimesini bile kaçırmamaya çalışırken, elimdeki tükenmezkalemin arkasına basarak ucunu çıkardım ve söylediklerinden önemli olanları not almak için bekledim.

Nil'in beni izlediğini hissedebiliyordum. Ona kısa bir bakış attığımda gözlerinde gördüğüm şeyi yorumlayamamıştım fakat bana burukça gülümsedi.

Nil'in mimiklerini düşünmeden, yeniden kürsüye bakarken şaşkınlığımı atlatmam kısa sürmüş, kendimi ona kaptırmıştım bile. Durup sadece görüntüsünü de izleyebilirdim fakat yetersizdi. Kurduğu her bir cümle benim için önemliydi.

"Mimarlıkta yetenek diye bir şey yok. Köprüyle geçmenin on farklı biçimi olduğunu düşünün. Bunlardan iki tanesini bile bilmeyen ama kalkıp on birinci biçimi icat etmek isteyenler var. Kültür yokluğu yüzyılın hastalığıdır. Mimarın ilk hareketi zihninde inşa etmek değil, yıkmak olacaktır. İlk başta alınan zevk, tıpkı oyuncağını söken çocuğun aldığı zevk gibi bilgiyi, kuralı, inşa sanatını parçalara ayırmaktır."

Cümlelerini özetle not alırken bakış açısını anlayabiliyordum. İki yıldır bir gram ilgi duymadığım, ödevlerini parayla başkalarına yaptırdığım, derslerinde uyuduğum *mimarlık*, bugün sanki bir tutkuydu benim için. Öylesine bir dikkat ve hevesle dinliyordum. Asıl tutku kendisi, tutkuyu körükleyense sözleriydi ve o dudaklardan her ne dökülürse dökülsün benim için bir ihtiras olacaktı.

Dakikalar boyu bir kez bile takılmadan konuştu ve ben, tek bir kelimesini bile es geçmeden dinledim onu. Öyle ki bir ara Bergüzar'ın bile dikkatinin dağıldığını görebilmiştim.

Mühendislik alanında da çalışmaları olan Alpugan grubunun biraz da tasarlama değil, üretme kısmından söz ederken bölümüm olmamasına rağmen onu bile not alarak dinledim.

Bir saati aşkın süre geçtiğinde gözlerini kalabalıkta dolaştırdı. Yavaş

yavaş bitireceğini tahmin ediyordum. Bitirmesini istemedim. Sabaha, sabahtan akşama, akşamdan da bir diğer sabaha dek konuşsun istedim.

"Bu konuda önerebileceğim birkaç eser var. Geçtiğimiz dakikalarda modernizm ve uluslararası tarza yaptığı katkılarla tanınan İsviçreli bir mimarın kitabından söz etmiştim. Var mı hatırlayanınız?"

Gözüm hızla notlarımı tararken, nefesimi bırakarak elimi kaldırdım.

Bakışları salonu tararken en sonunda üzerimde durduğunda herhangi bir şaşkınlık belirtisi vermese de kaşlarının yerinden çok hafifçe havalandığını gördüm. Beni tanımıştı. Gözlerimiz birbirine kilitlendi. Bakışları iki saniye kadar stabil bir şekilde üzerimde durduktan sonra *buyur*, dercesine eliyle beni işaret etti ve başını sallayıp, "Dinliyorum," dedi. Gözleri dikkatle üzerime odaklanmıştı.

"Le Corbusier olarak tanınan Charles-Edouard Jeanneret'ın *Bir Mimarlığa Doğru* isimli kitabı," dedim ve durdum. "Ayrıca İsviçreli değil, Fransız."

Bir kaşım kaldırırken, cebindeki elini çıkartarak bakışlarını üzerimde tutmaya devam etti. "İsviçre asıllı bir Fransız," diye düzeltirken yeniden sunuma çevirdi bakışlarını. "Tebrik ediyorum, dikkatli bir dinleyiciymişsin."

Sadece sen konuştuğunda.

Başka bir şey söylemeden sırtımı rahatça geriye yasladığımda konuşmasını bitirmek üzere birkaç cümle daha kurdu ve mikrofonu kel hocaya teslim etti. Öğrencilerle soru cevap bile yapmamıştı. Muhtemelen bir üniversitede konuşmak da kendi isteği değildi.

Kel hoca dinlediğimiz için Kurşun'un bize etmediği teşekkürü ederken önümdeki bir sarı kafadan çıkan ses bana tamamen unuttuğum bir konuyu hatırlattı.

Dilara ve dâhiyane planını.

Bir saniye!

Dişlerimi sıkarken Kurşun kürsüden iniyordu. Dilara denen kızın saçını başını düzelterek ayaklandığını gördüğümde elimdeki kalemi Bergüzar'ın eline tutuşturdum ve ben de ayağa kalktım. Nil "Ne oluyor be?" diye söylenirken o da sorgulamadan benimle kalkmıştı. Ritmini şaşıran kalp atışlarımın sebebi bu sefer heyecan değil, saf öfkeydi.

Eflatun'un öfke kontrolü saçmalığıyla ilgili söylediği tüm zırvalıklar zihnimden bulanık bir görüntüyle akarken hepsini elimin tersiyle ittim.

Oturmaya devam eden insanların bacaklarına takılmayı önemsemeden, gözlerimle Dilara'yı takip ederek, ne yapacağını görmek için peşinden giderken Nil de hemen arkamdaydı. "Kurşun'a mı gidiyorsun, Elfida?" diye sordu.

"Yok," dedim sadece.

"E nereye koşuyoruz o zaman deli danalar gibi?"

Yanıma gelmesi için onu bekledikten sonra kolundan tuttum ve Dilara'yı işaret ederek konuyu kısaca, iki cümleyle özet geçtim. O anlık olarak şaşırırken ben de bu hengâmenin içinde bir yandan gözlerimle Kurşun'u arıyordum.

En sonunda konferans salonundan çıkıp, koridorda yürürken, peşindeki birkaç öğrenciye bakmadan kısa kısa bir şeyler söyleyen adamı gördüğümde Dilara ona yaklaşmak üzereydi.

Adımlarımı hızlandırarak ana kapıya değil de Kurşun'un gittiği yönün hemen önüne çıkacak az ilerideki kapıya yöneldim. Kapıya ulaştığımda Nil'e bakıp, "Bakma sakın," dedim. "Konuşuyormuşuz gibi davran."

Rahat bir tavır ve sakin adımlarla kapıdan çıkarak sol tarafa döndüğümüzde Kurşun da bizim olduğumuz tarafa doğru ilerliyordu. Gözlerim Nil'in üzerindeyken anlatıyormuş gibi yaptığı bir şeye yalandan kısa bir kahkaha attım.

Üzerimdeki bakışların ağırlığını ruhumda hissederken kafamı çevirsem karşılacağım bakışların bir çift arduvaz olduğuna, ismimin Elfida olduğu kadar emindim.

Bakmadım.

Bakmamak için kendimle girdiğim savaşın kalıntıları dışardan fark bile edilemiyorken parmak uçlarımdaki karıncalanmayı tanıyordum. Ellerimin titrememesi için tırnaklarımı avuçiçlerime batırırken birbirimize yaklaşmaya başlamıştık.

Ona âşık değildim.

Aşka inanmıyordum.

Bir insanın hastalıklı bir hisle, bir başkasına tutunması benim için bir peri masalından ibaretti. Dünya, aşk denilen hastalığın etrafında dönüyor, bunu bize tozpembe bir hismiş gibi gösteriyordu ama aşk denilen şey kapkaraydı. Biriyle kurduğu görünmez bağ yüzünden intihar edenler, yıllarca kafasını yastığa her koyduğunda zihninde dönen anılara ağlayanlar, ölmesin diye ölenler, öldürenler... Sana sunulan hayatın bir bölümünde

rastgele karşılaştığın bir insana duyduğun hastalıklı bağ yüzünden her şeyi yapabilecek kadar delirdiğin tamamen hastalıklı, simsiyah bir histi aşk.

Ve sonsuza dek mutlu yaşadılar, diye biten tüm o romanları düşündüm. Saçmalıktı. O romanın sayfaları arasında kaç gözyaşı, kaç veda, kaç ayrılık vardı? Ve tüm zorlukları aşan çift sonsuza dek birlikte, musmutlu yaşayacaklardı. Yaşayamazlardı. Çünkü sonsuz diye bir şey yoktu. Bir gün biri ölecek, diğeriyse ölene kadar buna ağlayacaktı. Hiçbir aşk mutlu sonla bitmezdi. Çünkü her aşk, elbet bir gün karşısındakini de bitirerek biterdi.

Sonunda iki farklı taraftan yürüyerek ortada birbirimize yaklaştığımız adama bakmak için bakışlarımı kaldırdığımda bu kez bana bakmıyor olduğunu gördüm.

Şimdi konuşmalarını duyabilecek kadar yakındım ona.

Dilara'nın hemen yanında, onun adımlarına yetişmek için hızlı hızlı yürüyerek bir şeyler konuştuğunu gördüğümde tepkisiz kalmak kesinlikle çok zordu. Bomboş, sıradan bir ifadeyle yürüyüp gitmek zordu.

"Dediğim gibi staj programıyla ben ilgilenmiyorum. Şirkete uğrarsan bununla ilgili görüşme yapabileceğin sorumlular var. İnternet üzerinden numaralarına ulaşıp arayabilirsin de."

Dilara hevesle gülümserken ince, uzun parmaklarını Kurşun'un koluna sardı. Bu hareketi karşısında Kurşun adımlarını durdurarak ona baktığında, minnetle gülümseyen Dilara'nın aksine ifadesizdi. Dilara gözlerini kırpıştırarak dudaklarını ıslattı. İçimde bir şeyler boğazıma kadar tırmanarak soluklarımı tıkadı.

"Çok teşekkür ederim ilgilendiğiniz için. Biliyorsunuz, erken yaşta kendimi geliştirmek ve meslek hayatıma katkı sağlamak için en doğru adımları atmaya çalışıyorum. Bu benim için çok güzel bir fırsat." Kurşun başını hafifçe sallayarak sözlü bir yorumda bulunmadı. Dilara'nın, Kurşun'un kolundaki parmaklarını oynattığını görmem, Nil'in bana tereddütlü bir bakış atmasına sebep oldu. "Yalnız şöyle ki şirketinizin yerini ve nasıl ulaşabileceğimi bilmiyorum. Eminim oraya girebilmek için öncesinden randevu almak gerekiyordur. Yanınızda kart varsa verebilir misiniz?"

Bakışları ve hareketleri kesinlikle talepkârdı. Kendini masum gibi gösterse de asıl amacı saf gözükmek değildi. Ne istediğini biliyordu. Niyetini Kurşun'un da anlamasını istiyordu fakat bunu açık bir şekilde yapmayarak kendisini basit konuma düşürmekten kaçınıyordu.

Elbette biriyle birlikte olan kadın basit bir konumda değildi veya biriyle birlikte olmak isteyen bir kadın da öyle. Tercih meselesiydi bu. Fakat az önce koridorda konuşmalarına kulak misafiri olduğum kadın, kesinlikle basit bir kadındı.

Kurşun'un, Dilara'nın üzerinde kısaca bakışlarını dolaştırdıktan sonra cebindeki cüzdanı çıkardığını ve içinden, şahsi kartı olduğunu tahmin ettiğim -muhtemelen yanında şirketle ilgili başka bir kart taşımıyordukartı iki parmağı arasına kıstırarak Dilara'ya uzattığını gördüğüm anda karnımın içine oturan kötü his iyice yayıldı.

"Çok teşekkür ederim."

Kurşun yeniden başını sallarken birkaç adım sonra yan yana gelecek ve ikimiz de tam zıtı taraflara yürümeye devam edecektik. Koridorun kalabalık oluşu işime geliyor, bizi yavaşlatarak onları daha iyi duyabilmemi sağlıyordu.

"Kariyeri konusunda böyle hevesli öğrenciler görmek güzel." Kurşun, gözlerimi kırpıştırma isteğimin oluşmasına sebebiyet verecek şekilde, dudağının bir kenarını çok hafifçe kıvırdığında Dilara da gülümsedi.

Kurşun Alpugan ona gülümsemiş miydi?

Bu çok minik, insanca normal bir hareket gibi gözükse de benim için normal değildi. Kesinlikle değildi.

Niyetini anlamıştı ve atılan topu tutuyordu.

Öfkelendiğimi hissettim.

Neye? Kime? Ne sıfatla?

Üç sorumun da cevabı beni birbirinden saçma yerlere götürdüğünde kafama dank eden şey kendi konumum oldu. *Sen kimsin de bu manzaradan kendine öfkelenebilecek pay çıkarıyorsun, Elfida Alaner?*

Dilara neredeyse topuklarını kıçına vura vura koşacak kadar sevinçli bir şekilde Kurşun'un yanından ayrılırken o da yoluna devam etmeye başlamıştı. Nil'in bana endişeyle baktığını ve kendime veya başka birine zarar vermemden korktuğunu biliyordum. Hiçbir şey yapmadım. Yapmayacaktım. Beni ilaç tedavisine kadar götüren hareketlerimin zamanında kendime ve çevreme verdiği zararların en büyük şahidiydi Nil Andıç. Şimdi o kapının kapandığına seviniyordu.

Kapanmış mıydı sahiden? Yoksa ben açılmasın diye var gücümle bastırıyor muydum o kapıya? Kendimle girdiğim savaştan ve gösterdiğim dirençten bihaberdi.

Bakışlarım ikinci kez Kurşun Alpugan'ın üzerine değmeden, bambaşka yerlere odaklıyken yan yana geldik. Kokusu burnumdan ciğerlerime aktı. Gözlerimi kapama isteğiyle dolup taştığımda bir kez daha bana baktığını hissettim.

Bu kez sessizliğini korumadı. Tam yanımdan geçecekken durdu ve bana ifadesizce bir bakış atıp düz bir tonlamayla, "Tesadüfler artmaya başlıyor," dedi.

Heyecanın tatlı kavuruculuğu damarlarıma yayıldı ve öfkeyi dışarı yansımadan geri plana itebilmek için var gücüyle savaşmaya başladı.

Adımlarımı durdurarak ona baktığımda kaşlarımı kaldırdım. "Efendim, anlamadım."

"Mavzer, gece kulübü, şimdiyse üniversite. Bir anda karşıma çıkmaya başlamana sebep olan tesadüflerden bahsediyorum." Bir eli cebindeyken duruşu rahattı. "Artmaya başlıyorlar."

Söylediklerini yeni anlıyormuş gibi kaşlarımı indirdim. Aslında ilk cümlesinden de anlamıştım ve biliyordum, haklıydı. Bakışları tekdüze bir normallikte olsa da sanki sorgulayan bir şeyler gördüm içinde. Bu bana birini anımsattı.

Kılıç Falu...

Otoparkta benimle yaptığı konuşmadan sonra gösterdiği garip tavırlarla dikkatimi çeken adamın böyle davranmasını tek bir şeye bağlıyordum: Şüphe.

Mavzer'de Kurşun Alpugan'a yaklaşmıştım. Bir tek adım, bir tek basamak kalmıştı onunla karşı karşıya gelmeme ve bu da kulaklarını bana karşı dikmesine sebep oluyordu. Üzerine bir de bardaki küçük karşılaşmamız eklendiğinde beni gözlemlemeye başladığını fark etmiştim. Safir'le dövüşmem için Alkım'ın ortaya attığı fikri kendinden beklenmeyecek şekilde desteklemesini düşününce sanki beni göz önüne almaya çalışıyordu.

Bu karşılaşmaların Kurşun'un da dikkatini çektiğini bilmek, beni hoşnut etmekten çok gerilmeme sebebiyet verirken elbette hiçbir şey çaktırmadım ve omuz silktim. "Okuluma sunum yapmaya gelmeni beklemiyordum, doğru," dedim.

Başını sallarken bana bakmak için boynuna bir eğim vermesi gerektiğini fark ettim ve bu bir ilki daha zihnimdeki o sayfaya yazmama neden oldu.

9 Ağustos 2022. Artık aramızdaki boy farkı sadece hayallerimde değil.

Gerçekte sana bakarken nasıl gözüktüğünü biliyorum. Biz bugün ilk kez karşılıklı konuşuyoruz.

Gözleri gözlerimden ayrılmadan, sanki bir şeylerin açıklamasını okumak istiyor gibi bakıyorken, elimdeki telefonun ekranını çevirerek saate göz gezdirdim. "Gitmem gerekiyor," dedim, yeniden ona bakarak. "Bir şey söylemiyorsan tabii."

Onunla konuşmaya hevesli bir kız olarak görünmeyecektim gözüne. Şu bir gerçekti ki erkeklerin doğasında vardı avcı olmak. Kovalamak, yakalamaya çalışmak, istemek. Öyleyse av olamazdım belki ancak çok güzel av taklidi yapabilirdim.

Bu hikâyede bir avcı varsa şayet o da bendim. Av kılığında, amacı avcıyı avlamak olan, gerçek yüzü saklı bir avcı.

"*Söylemiyorsan* mı?" dedi bastırarak. "Samimiyetimiz benim haberim olmadan ilerlemiş herhalde. *Siz* demeyi geçip *sen* diye hitap etmeye başladığına göre?"

Yüzüne boş bir bakış atarken, "Yanlış hatırlamıyorsam bir dakika önce *bir anda karşıma çıkmaya başlamana sebep olan tesadüflerden bahsediyorum*, diyen sendin," dedim ve kaşlarımı kaldırdım. "*Sizdiniz* mi demeliyim?"

Burnundan nefes verirken güler gibi baktı fakat gülmedi. Bunu nasıl yapabildiğine ben de anlam verememiştim. Oysa az önce Dilara'ya gülmüştü ve ben bu anının tazeliğiyle, tam şu an karşısında durmaya devam edecek kontrolü kendimde bulamıyordum.

"Beni kendinle bir tutma."

Dudaklarımı kıvırarak, hafifçe gülerken, "Pekâla," dedim. Konuyu uzatıp, bir tartışmaya çevirmeden başımı yavaşça eğdim ve yoluma devam etmek üzere hareketlendim. "Sana iyi günler." Bir kez daha bakma gereği duymadan adımlarımı harekete geçirdiğimde arkamda kalmıştı.

Attığım adımlar aramıza yeterince mesafe koyduğunda Nil bana sorgular gibi bir bakış attı. "Adamı tavlamak istiyorken ona, onu ezmek istiyor gibi bakıp, tersleyerek başarı elde edebileceğinden emin değilim."

Dudaklarımı kıvırdım. "Ben eminim."

"Nasıl yani?"

"Ona onu ezmek ister gibi bakıyorum çünkü onu ezmek istiyorum," diye açıkladım. "Unuttun mu Nil? Biz rakibiz. Yani olacağız. Çita'dan sonra... Bir ringin içinde. Şu durumda ona nasıl bakmamı bekliyorsun?"

"İlginçsin," dedi. "Seni anlayamıyorum."

Koridorun sonundaki cam kapıyı açılması için iterken, "Fazla yorma kendini," diye mırıldandım ve kendimi dışarıya attım.

Güneş en tepeye yerleşmiş, parıldıyordu.

Bugün 9 Ağustos'tu. Yani demek oluyordu ki üç gün sonra Kurşun Alpugan yirmi dokuz yaşına girecekti. Doğum günü yaklaşıyordu.

Ondan üç gün sonra ise ben yirmi iki yaşına girecektim. On sekiz ve yirmi beş. Yirmi iki ve yirmi dokuz. Arada ise kalan bütün yaşları etkileyecek o planlar.

Doğum günlerini kalabalık kutlamalarla geçirmekten hoşlanan bir adama benzemiyordu fakat ailesi o günleri asla boş geçmezdi. Alkım'ın her sene olduğu gibi bir organizasyon planladığından emindim. Elbette Safir ve Kılıç'ın da yardımlarıyla.

Planlarını nasıl öğrenebileceğimi düşünmeye çalışırken bahçedeki sarı saçların gözüme çarpması düşüncelerimin akışını değiştirdiğinde gözlerimi kıstım.

Dilara.

Alpugan Holding'de staja başlayacak mıydı gerçekten?

Tenim karıncalandı. Şirkette olanları kontrol edemez, haberdar olamazdım ki. Avuçlarım kaşınırken neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Derin bir nefes alıp bıraktım.

Her şeyin bir yolunu bulurdum elbet. Hep bulmuştum.

"Dede, ya..." dedim, kaba olmamaya özen göstererek. "Başım ağrıyor, ben gelmesem de dinlensem biraz evde, olmaz mı? Ne yapacağım zaten iş yemeğinde?"

Telefonu kulağımla omzumun arasına sıkıştırarak ellerimi tezgâha yasladım ve dedemin kararından vazgeçmesini dileyerek bakışlarımı cama diktim.

Aziz Andıç beni otoriter sesiyle, "Yemek değil, davet," diye düzeltti. "Herkes çocuğuyla, torunuyla geliyor. Sıkılacağını sanmıyorum, otelde olacak zaten. Biraz görünüp sonra istediğin gibi takılırsın ama geleceksin. İtiraz istemiyorum."

Nefesimi sessizce verirken, bugün çalışmaya gitmediğim için olan sevincim kursağıma takılıp kalmıştı. Kurşun'dan haberdar olamıyordum.

Ani şeylerden hiç hoşlanmıyordum ve planlarından haberimin olmaması, yaptıklarını ani tesadüflerle karşıma çıkartıyordu. Hazırlıklı olmadığım anlarla tüketemezdim ilk izlenim bırakma şansımı.

Her şey bir bir, tek tek planlanmıştı ve planın ilk aşamalarından aksaklık yaşamaya tahammül edemiyordum.

Yanaklarımı şişirdim. Sanki dedem özellikle bana müsaade etmiyor, sürekli başıma bir şey çıkartıyordu. Ne işim vardı benim iş yemeğinde ya da davetinde? Sadece evimde oturmak istiyordum.

"Nil gelse?" diye umutla sordum.

"Karnı ağrıyormuş. O yatacak biraz, sen geliyorsun."

Ben de başımın ağrıdığını söylemiştim.

Parmaklarımı soğuk tezgâha bastırıp, bakışlarımı odaklandığım camdan çekerek sadece, "Tamam," dedim ve dedem telefonu kapattı. İtiraz etmem bir işe yaramayacaktı.

Söylene söylene, ayaklarımı vurarak, odama çıkarken şu yemek zımbırtısının bir an önce bitmesini ve eve gelerek kendimi çalışma odamın yumuşak halısına atmayı diledim.

Telefonum titrediğinde cihazın erkanını kendime doğru çevirdim. Henüz odama tırmanan merdivenleri yeni tamamlamıştım.

Aziz Andıç: *Beyaz kıyafet tercih et, kızım. Fazla şık, abartılı olmana gerek yok. Fazla şaşaalı bir davet değil, iş konuşmak için.*

Onay mesajı atarken iş konuşulması için düzenlenen davette ne işim olduğunu bir kez daha sorguladım. Gerçekten de dedem bazen katlanılamaz bir despot olabiliyordu.

Dedemin sohbetinden çıkarak Nil'in üzerine tıkladım ve uzun tırnaklarımı klavyeye dokundurarak tek bir kelime yazdım:

Elfida: *Hain.*

Telefonu yatağımın üzerine fırlatarak, dolap kapağını uygun bir şeyler bulabilmek amacıyla açıp isteksizce içine bakınmaya başladım.

Bir iş yemeği...

Bir umut Kurşun'un da orada olabilme ihtimali olduğunu düşünmek, çok küçük bir şans olsa bile üzerime rastgele bir şeyler geçirip gitme fikrimi kırmaya yetmişti. Her halükârda, üzerime rastgele bir şeyler geçirip bir yere gidemeyeceğimi biliyordum fakat bu kısacık bir düşünceden ibaretti. Aynada gördüğümün beni memnun etmesi, her daim uzun uğraşlar gerektirir ve çoğu zaman yetersiz kalırdı.

Birkaç dakika boyunca Kurşun'un orada olma ihtimalini değerlendirdim. Ne de olsa okuluma gelmişti, değil mi? Neden bir iş yemeğinde olmasındı ki?

Pembe dizi çekmiyorduk ve orada olmama ihtimali, olma ihtimalinden daha yüksekti, biliyordum ancak umut işte. Kader bu aralar bana oynuyordu. Daha yemeğin konusunu, konuluşacak işin içeriğini bile bilmiyordum. Belki de onun alanıyla ilgiliydi.

Dedemi muhtemelen tanıyor, aynı şekilde dedem de onu tanıyor olmalıydı. Bazen bazı davetlerde aynı ortamda bulunurlardı fakat ben orada olmazdım. Sektör geniş olsa da ikisinin bulunduğu kısım biraz daha dar kalıyor ve belirli insanları kapsıyordu.

Son zamanlarda onu, geçtiğimiz iki buçuk yıldan fazla görmem ve konuşmam içime daha önce hissetmediğim bir şeyler ekmişti. *Özlem gibi.* Daha önce onu hiç özlememiştim. Çünkü hiç konuşmamış, yüz yüze gelmemiştim. Kokusunu dibinden duymamış, konuşurken kullandığı mimikleri izleyememiştim. Bunları yapabildikten sonraysa özlememek imkânsızdı.

9 Ağustos 2022. Bir şeyleri özleyebildiğimi öğrendim. Seni özlüyorum.

Nefesimi bırakıp, dedemin söylediği gibi giymek için beyaz bir şeyler ararken abartılı ve gösterişli olmama gerek olmadığını kendime hatırlatıyordum. En sonunda bir şeyler bulabildiğimde dolabın bir köşesine attığım ayakkabılar da kombinim için yeterince uyumlu gözükmüştü gözüme. Eğilerek onları da çıkardım ve üzerimdekilerden kurtularak giyinmeye başladım.

Saten kumaş etek ve aynı kumaştan askılı üstümle kombinlediğim ayakkabılarımla birlikte aynaya baktığımda hoş gözüktüğümü fark ettim. Etek ve askılı, bir elbise gibi görünüyordu. Gözlerim komodindeki saate kaydı. Dokuz olmak üzereydi.

Makyaj masasına oturarak suratımı inceledim. Gözümün altını kaplayan morluk artık iyice azalmıştı. En son ringe çıkmamın üzerinden yaklaşık bir hafta geçmişti. Yarın Mavzer'e uğramalı ve biraz antrenman yapmalıydım. Kaldı ki Kılıç'la görüşmem gerekiyordu.

Artık bir an önce Kurşun'un karşısına çıkmak istiyordum. Ona doyasıya temas edebilmek istiyordum. Bütün ilgisinin bende olacağı o dakikaları tatmak istiyordum.

Daima, çok şey istiyordum.

Düşüncelerimi silerek makyajımı yapmaya başladığımda elimi olabildiğince çabuk tutmaya çalıştım. Ne kadar erken gidersem o kadar erken dönerdim.

En son, eserime bakarken görüntüden yeterince hoşnuttum. Makyajım genel olarak sade görünüyor olsa bile altında sadece profesyonel tekniklerle uygulandığı için hafif gözüken birçok boya taşıyordu. Kıyafetimi ve yüzümün sadeliğini değiştiren tek şey dudaklarıma özenle sürdüğüm kırmızı rujdu. Boynumu boş bırakmış, takıya gerek duymamıştım. Tek aksesuarım kulağımdaki küçük pırlanta küpelerdi.

Elimi çabuk tutup, son eksiklerimi de tamamlarken davetin olacağı otelin konumunu istemek için dedeme mesaj attım.

Hayatım boyunca yalnız hissetmiştim.

Yapayalnız.

Her zaman çevremde insanlar olmuştu. Fakat sadece çevremde, hiçbir zaman yanımda değil.

Varlığı, yokluğuyla bir insanlar...

Sekiz yaşındaydım annem öldüğünde. Babam öldüğündeyse on iki.

Ah, düzeltmek gerek. Yani annem kendini öldürdüğünde, babam öldürüldüğünde.

Annem, geride kalmış olsa da beni koşulsuz sevdiğine inandığım tek insan olmuştu. Beni sevdiğini biliyordum. Hissediyordum. Fakat oturup bana sevgisini yeterince gösteremeyecek kadar yorgun, belki de hasta bir kadındı o. Bana sevgisini veren o olmazdı hiçbir zaman, ben zorbela alırdım ondan. Kollarına sıkışır, öpmesi için yanağımı dudaklarına yaslardım. Sevmememe rağmen yaptığı yemekleri yemeye çalışır, onunla hep konuşmayı denerdim. Çok nadir sorsa da okulu, arkadaşlarımı, dersleri anlatır, onun yorumlarını beklerdim. Az konuşurdu. Az dinlerdi. Az ilgilenirdi. Az öperdi. Ama beni çok severdi. Kendini öldürecek kadar.

Annemin ilgisizliğine olan tüm kırgınlıklarımın bittiğini, cansız bedeni karşımda tavandan aşağı sallanırken anlamıştım. O kırgınlığın hiç geçmeyeceğini, sadece nefretimin altında kalacağını ise öldükten haftalar sonra...

Karanlık bodrum katında, turuncu elbisesinin eteklerine sarılarak,

benimle az da olsa konuşmasını isteyip ağladığım dokuz saat. O dokuz saat, Elif'in tüm kırgınlıklarını açılmayacak mezarlara gömerek yerini Elfida'nınkilere devrettiği dokuz saatti.

Babama karşı Elif olmayı o bodrum katında, turuncu kazağımın koluna sildiğim gözyaşlarımla ölü annemi izlerken bırakmıştım. Saf Elif, affeden Elif, her şeye rağmen herkesi seven Elif. Hataları mazur gören, en küçük bir ilgi kırıntısında kalbinin tüm kırık parçalarını süpüren ve nemli gözleriyle kocaman gülümseyen Elif. Bir gram ilgi belirtisiyle canı hiç acımamışçasına gülen Elif. Onu üzen şeylerin üzerini karalayan değil, direkt silen Elif.

Annemin masum Elif'i olarak girdiğim bodrum katından, dokuz saat sonra babamın, gözden çıkarılmışlığın acısıyla masumluğunu kaybeden Elfida'sı olarak çıkmıştım.

Elif Elfida Alaner.

Elif... Annemin koyduğu, zarif kız anlamına gelen isim.

Elfida... Babamın koyduğu, gözden çıkarılmış kız anlamına gelen isim.

Annem ölmüştü. Elif de onun sallandığı ipin ucuna bağlamıştı kendini. Annemle beraber Elif de intihar etmiş, geriye öksüz bir Elfida bırakmışlardı.

5 Kasım 2009. Annem kendisini ve Elif'i öldürdü.

Bir ölüm kadar kolay olmamıştı Elif'in ölümü. Güneş Alaner'in ölümünden belki de yıllar sonra ancak güçbela yok edebilmiştim onu.

Belki de annem yüzündendi on sekiz yaşına kadar vazgeçmediğim intihar girişimlerim.

On sekiz yaşında, bir uçurum kenarında, o ana kadar yüzünü bile görmediğim bir adam tarafından yaşama bağlandığımda bunun acınası olduğunu o an çok anlayamamıştım. Fakat yıllar geçtikçe kalbimi eşeleyen yalnızlık hissi, beni o ana dönüp dönüp kendime acımaya zorlamıştı.

Beni ölümün eşiğine götüren yalnızlıktı. Ölümün eşiğinden kurtaran da yalnızlığım olmuştu.

Veya yalnız...

Gözlerimi kapatıp düşündüğümde sesini somut bir şekilde duyabiliyordum sanki. Oturduğum bar sandalyesinde, elimde açık yeşil kokteylimle beraber insan kalabalığını izlerken hissettiğim şey yine tam olarak buydu: Yalnızlık.

Aziz Andıç'ın profesyonel bir tavırla konuşmasını seyrettim.

Beni birkaç kişiye torunu olarak tanıtmış, sonraysa istediğimi yapmam için kendi halime bırakmıştı. Bense bara oturmuş, barmenin önerdiği içkilerin tümünü deneme konusunda azimle ilerliyordum.

Bana bakan keltoş barmene şaşırtıcı bir şekilde gülümsedim fakat o, yüzüme değil, elimdeki biten içkiye bakıyordu. Bardağı önüne doğru iterek, "Daha sert bir şeyler," dedim.

Barın önündeki sandalyelerde oturan tek kişi bendim. Diğer herkes davet salonuna dağılmış, kendi halinde takılıyordu.

"Kafayı bulup rezillik çıkartmaya kalkarsan tüm sosyete burada, hatırlatayım. Bence daha fazla içmene gerek yok."

Dirseklerimi tezgâha yaslayıp, sırtımı eğerken, "Fikrini sordum mu?" diye sordum.

"Sormadın da ben söyleyeyim. Bara çıkıp dans etmeye falan kalkarsan indirmem seni, sosyete dergilerinde okursun yarın kendini."

Burnumdan bir nefes verip, gülerken, "Sosyete dergilerinde böyle şeyler yazmaz," dedim.

Omuz silkti. "Hiç sosyetik olmadım. Bilmiyorum."

"Ben oldum. Bok gibi."

Kesinlikle normalde gireceğim diyalogdan fazlasına giriyor, daha fazla konuşuyordum. Sarhoş değildim. Aslına bakılırsa çakır bile sayılmazdım. Sadece sıkıntıdan patlamak üzereydim. Dedem erkenden gitmemin saygısızlık olacağı konusunda ısrarcıydı. Geleli hemen hemen bir buçuk saat oluyordu.

Keltoş barmen bana yeni bir içki hazırlarken, meyve karışımlarını bol, alkolü az koyduğunu görünce esprili bir tebessümle, "Şşt," diye seslendim. "Şuna bak. Parası cebinden çıkıyor sanki. Bol koy biraz, bol."

Bana alttan bir bakış atarken gözlerini devirdiğini gördüm. "Sarhoş mu oluyorsun yoksa normal halin bu mu çözemiyorum."

"Kokteyller beni sarhoş etmeye yetmez."

Başını sallarken yeni hazırladığı içeceği önüme itti. "Umarım."

Ona baktım. "Senin niye bu kadar umurunda?" İçeceğimden bir yudum aldım. Sevmiştim bunu. Yeşilinden daha güzeldi.

"Değil." Barda bir şeyler yapmaya başladı. "Sadece şımarık zenginlerle, üstüne bir de sarhoş olanlarıyla uğraşmak fazla yorucu oluyor."

Tek kaşımı kaldırırken, "Şımarık zengin?" dedim, sorarcasına.

"Aynen. Sen ve senin gibiler."

Fazla mı dobraydı bu keltoş?

Omuz silktim. Oturup elbette ona laf anlatmaya çalışmayacaktım. Sandalyeyi döndürüp, gözlerimi salonda gezdirirken insanların kıyafetlerini incelemeye başladım. Çoğunluğun üzerinde beyaz elbise vardı. Sanırım konsept buydu. Arada farklı renkler tercih edenler de vardı fakat bunlar yaşça büyük, tahminen kırk beşle elli yaş civarında insanlardı.

Gözlerim aniden sarı parlak saçlara takıldığında, tam bu kafanın tanıdık geldiğini düşünüyordum ki kızın dönmesiyle birlikte kaşlarım kendiliğinden havalandı. Bugün okulda gördüğüm, isminin Dilara olduğunu öğrendiğim kız kaderin cilvesiyle birlikte yine karşımdaydı.

Üzerinde kreme çalan beyaz, kısa, dar bir elbise vardı. Boyalı sarı saçlarını düzleştirerek serbest bırakmıştı ve ondan yaşça büyük bir adamla konuşuyordu. Gözlerimi devirmeme engel olamazken iş camiasından birinin kızı olduğunu tahmin ettim. Karşısındaki adam da babası olabilirdi.

Tek amacı maddi kaynaklar değilse Kurşun hakkında yaptığı bu plan neyden kaynaklanıyordu? Muhtemelen elindekinin fazlasını, çok daha fazlasını kolay yoldan isteyen biriydi.

Onun üzerinde fazla oyalanmayan gözlerim salonu tararken kesinlikle beni Dilara'dan daha fazla şaşırtacak biriyle buluştuğunda, elimdeki kokteyl bardağını tezgâha bırakarak kapıdan giren adama odaklandım.

Kılıç buradaydı.

Arkasından girecek ismi tahmin etmek beni zorlamazken, sandalyemi hızla çevirerek sırtımı yeniden kapıya doğru çevirdim ve ani hareketimle bana bakan keltoş barmene baktım.

Kılıç geldiyse elbette Kurşun'la beraber geliyor olmalıydı. Göğsüm, aldığım derin nefesle şişerken soluğumu yavaşça geri bıraktım ve avcumu soğuk bardağa yaslayarak serinlemeyi bekledim.

Barmen bana anlamsız bakışlar atarken, "Atak falan mı geçiriyorsun, ne oluyor?" diye sordu.

"Ne atağı?" diye söylenirken, arkasındaki cam dolabın kapağına yansıyan görüntüden Kurşun'un girip girmediğini çözmeye çalışıyordum. Kalbim çok hızlıydı fakat bu kez gelişi çok beklenmedik olmadığından kendimi kontrol etmek konusunda daha hazırlıklıydım.

Barmen muhtemelen derdimi anlamış olmalı ki hafifçe sırıtıp gözlerini devirdi. "Anladım. Gönül meseleleri."

Ona sert bir bakış attım. "Gönül meselesi falan yok."

"Belli."

Bu adam canımı sıkmaya başlamıştı.

Arkamı dönmeden Kurşun'u nasıl görebileceğimi düşünmeye çalışırken hemen arkamdan geçen birinin, yanımdaki bar sandalyesini çekmesiyle bakışlarımı yanıma çevirdim.

İşte bu hiç iyi olmamıştı. Yine sorgu dolu bakışlara maruz kalacağımı tahmin edebiliyordum.

"Elfida Alaner," dedi Kılıç, yavaşça. Buz mavilerini üzerime dikmişti bile. İsmimi telaffuz edişi yavaş, altındaki tüm anlamları gözler önüne serecek kadar açıktı.

Ona bakarken, "Kılıç," dedim, aynı şekilde.

Beni kısaca süzdükten sonra rahatsız edici bir dikkatle gözlerimin içine baktı. Beni profilimden tanıyıp gelmiş olmalıydı. Kurşun burada olduğu için hissettiğim heyecanı kaçıran tek şey Kılıç'ın da burada olmasıydı. Bu adamın bana deli gibi bir şüpheyle yaklaştığını otoparkta ilk konuştuğumuz andan beri biliyordum. Kurşun'a bu kadar yaklaşmam onu düşündürüyordu. Bardan sonra burada da karşılaşmamız hiç iyi olmamıştı. Şimdiden gözüne batmaya başlarsam sahte tesadüfler ve denk gelişler yaşandığında daha fazla dikkate maruz kalacaktım.

"Tesadüfler, tesadüfler..." Tepkisizliğimi koruduğumda doğal bir tavırla etrafına bakındı. "Ne işin var burada?" diye sordu, sorgular gibi değil de normal bir soru sorar gibi. Ama biliyordum ki sorguluyordu. "İş konuşmaya gelmediğini varsayıyorum."

Başımı salladım. "Dedem rica etti." Bu kısa cevap yeterince açıklayıcıydı.

"Kimdi deden?"

"Aziz Andıç."

Başını sallarken yüzümü inceledi. "Ben üç tesadüf kuralına inanırım."

Kaşlarımı kaldırırken sorar gibi baktım ve kokteylimden rahatça bir yudum aldım. "O nedir?"

Barmenin önüne koyduğu viski bardağını alarak, oturduğu sandalyeden kalkarken bana kısa bir baş selamı verdi. Aynı hareketi barmene karşı da tekrarladığında, onu tanıyormuş gibi görünüyordu.

"Umarım öğrenmen gerekmez."

Yanımdan uzaklaşarak, beni ardından baktırırken, "Deli midir ne-

dir?" diye kendi kendime söylendim. Her karşılaştığımız yerde bana suç işlemişim gibi davranmaya devam mı edecekti? Oysa henüz başlamamıştım bile. Keltoşun, Kılıç'ın arkasından baktığını fark ettim. Hafifçe gülmesinden yüz bularak, "Hapisten kaçmış gibi görünüyor, değil mi?" diye eklediğimde bakışları üzerime kaydı.

Gerçek bir suçlu gibi gözüktüğünü ona her baktığımda düşünmeden edemiyordum. Parmaklıklar ardına çok yakışırdı.

Sandalyemde biraz yan döndüm. Çaktırmadan, Kurşun'a bakmaya çalışırken biriyle konuştuğunu gördüm. Sanırım az önce Dilara'nın yanındaki, babası olduğunu tahmin ettiğim adamdı bu.

Dişlerimi istemsizce birbirine bastırdım.

O nereye gitmişti acaba? Umarım girdiği delikten çıkmak için şu anı seçmezdi. Hazır bir oteldeyken Kurşun'u yukarıdaki odalardan birine sokmak için her şeyi yapabileceğini düşündüm. Bugün koridorda dinlediğim kız şüphesiz bunu yapardı.

Kıyafetimi ve saçlarımı düzeltirken, beni görüp görmeyeceğini bilmiyordum. Onu şöyle bir inceledim. Jilet gibi gözüküyordu. Siyah gömleği, siyah pantolonu, siyah saati ve siyah ayakkabıları. Gömleğinin kolları, yapılı kaslı kollarına oturmuştu. Kolunu hareket ettirdikçe oluşan manzara ağız sulandırıcıydı. Gömleği kaslı bedenini sıkmıyor fakat gözler önüne seriyordu. Burada durmuş, onu incelerken tam olarak Dilara gibi düşündüğümü fark ettim. Her an ondan önce davranıp onu yukarıdaki odalardan birine sürükleyebilirdim.

Elbette yapmazdım. Sadece istiyordum.

Ama bir planım vardı ve bu planın basamaklarını sarstığım an henüz ancak giriş kapısında dolanabildiğim hayatındaki kalıcılığımı da sarsardım. Bir gecelik biri olmasını istemiyordum. Hayatına girdiğim gibi çıkmak değil, girdikten sonra kendim ne zaman istersem o zaman çıkmak istiyordum.

Doyduktan sonra.

Kurşun Alpugan'a tamamen doyduktan sonra.

Koridorların birinden çıkan Dilara'yı gördüğümde esaslı bir küfür savurdum. O sırada, "Hadi be," diyen bir ses daha duymuştum. Keltoş barmen de dirseklerini tezgâha yaslamış, Dilara'ya bakıyordu.

"Sana ne oluyor?"

"Şu kız, şu adama yürüyor, değil mi? Sen de ona yanıksın. Vah vah."

Tespiti karşısında ona ters bir bakış atarken, "Kimseye yanık olduğum yok," diye mırıldandım ve gözlerinden fışkıran kalplerle birlikte Kurşun'a doğru adımlayan Dilara'yı izleme işime kaldığım yerden devam ettim.

Dilara şaşırmış gibi, "Kurşun Bey?" dediğinde dudaklarını okuyordum fakat yüksek çıkan sesi yüzünden okumasam da onu duyabilirdim sanırım. *Korşon Boy!*

Kurşun ona bakıp, "Dilara," diye ismini telaffuz ederken adını bilmesi ve unutmaması karşısında kaşlarımı çattım.

Dilara ona doğru yaklaştı ve babasına baktıktan sonra gülümseyerek, "Babamla tanışıyor musunuz?" diye sordu.

Doğru tahmin etmiştim.

Kurşun, "Bir kez bir toplantıda birlikte bulunmuştuk," diye açıklarken ifadesizdi.

En azından okulda yaptığı gibi gülümsemedi.

Dilara gülümsedi ve Kurşun'un koluna tutundu. "Ya, ne güzel."

İçki bardağımı amaçsızca tezgâha sürttüm. Üçlü sohbet etmeye başladıklarında önüme döndüm. Dudaklarını okuyamadığımdan ne konuştuklarını bilmiyordum fakat ara sıra attığım bakışlardan Dilara'nın şebelek gibi sırıtarak Kurşun'a daha fazla sokulduğunu, Kurşun'unsa ciddiyetini hiç bozmadığını görebiliyordum.

"İkinci kadın mısın?" Barmenin sorusuyla kafamı kaldırdım.

Bu kez gerçek bir sinirle, "Hayır," dedim, dişlerimin arasından. Eminim Nil burada olsa şu ifadem karşısında panikle beni sakinleştirmeye çalışırdı.

Ben asla ikinci kadın olmazdım.

İçinde olduğum bir sıralamada, ismimin bir numaranın yanında yazmaması gibi bir durum sözkonusu olamazdı. Fakat böyle bir konuda sıralamada olmam bile sözkonusu olamazdı. Ben kimse için bir seçenek, bir sıralama değildim. Bir listenin maddesi değildim. Bu kişi Kurşun Alpugan bile olsa her şeyden önce ben Elfida Alaner'dim. Kendime saygı duymadığım takdirde, kimse bana saygı duymazdı ve ben bunu çok acılı yollardan öğrenmiştim.

Belki de öğrenmemiştim ve asla öğrenemeyecektim.

Ezbere cümleler vardı zihnimde, öğretilmiş. Bense daimi bir yalancı olarak içimdeki acınası açlığı görmezlikten gelebilmek adına, bazen kendimi dahi inandırırdım yalanlarıma.

Bardağımı avuçlarımın arasında ezerken, başımı yana çevirerek onlara bir kez daha baktım. Dilara'nın babası gözden kaybolmuş, Dilara ve Kurşun yalnız kalmıştı. Dilara hâlâ onun kolundayken ince elbisesinin üzerinden göğüslerini onun koluna hafifçe sürttüğünü gördüğümde, avuçlarımın arasında çatırdayan camın sesini duydum fakat bakışlarımı oradan ayırmadım. Dişlerimi birbirine bastırmaktan çenem sızlamaya başlamıştı.

Kurşun başını eğerek kendinden bir kafa boyu kadar kısa olan kadına baktı. "Bir şeyi istediğinde..." dedi, düz bir bakışla. Sesleri kulağıma anlaşılmayacak şekilde ulaşıyor, onları anlamam için geriye bir tek ağızlarını okumak kalıyordu. Kalbimin ağzımda attığını hissettim. Onu kabul mu edecekti yoksa geri mi çevirecekti? Dilara'nın ona kapağı atmakla ilgili düşüncelerini ve şirketinde staja başlayarak, sürekli gözü önünde olacağını bilirken nasıl sakin kalabildiğimi ben de sorguluyordum. Sakin kalmadığımda yapacaklarım, burayı içindeki herkesle birlikte yıkardı. "Hareketlerinle belli etmeye çalışmak yerine direkt söylemek, seni sonuca daha hızlı götürür."

Bardak avuçlarımın arasında parçalara ayrılıp, tuzla buz olurken gözlerimi üzerlerinden ayırmadım. Dilara'nın gülümseyerek Kurşun'un kulağına yaklaştığım gördüm.

"Hassiktir!" Barmenin aniden kolumu tutmasını beklemiyordum. "Ne yapıyorsun, kızım, deli misin sen? Bardağı parçaladın."

Boş gözlerim parçalanan camın arasından sızarak tezgâhı ıslatan içki ve avucumu kesen camların akıttığı kanı bulduğunda tepkisizliğimi koruyarak kanayan elimi yumruk yaptım.

Kalbimden başlayan bir his, damarlarımı yakarak şakaklarıma kadar ilerliyordu. Sızlayan şakaklarım gözlerimi kısma isteğimi arttırırken çenemi kasmayı bırakmaya çalıştım, aksi takdirde aynı bardak gibi dişlerimi de kıracaktım.

Barmen bana bir tımarhane kaçkını görmüş gibi bakıyordu. Bir bezle dökülen içkiyi sildikten sonra kolumu tutarak, "Aç şu avucunu," dedi. "Bakayım bir. Kestin kendini, ruh hastası."

Sen buna kendini kesmek diyorsan bir de kendimi gerçekten kestiğime şahit olsaydın ne yapardın acaba?

Konuşmadan avucumu açtığımda elimin içini inceledi. Bir kez daha bakamadım Kurşun ve Dilara'ya. Bir kez daha görmek istemiyordum. Bir kez daha bakıp onları oldukları yerde bulamamaktan korkuyordum.

Kalbim hızlanmamış da yavaşlamıştı sanki. Aniden yine acınası ve yalnız olduğumu hatırlatan hayaletler ruhumdan boğazıma kadar tırmanarak beni kuşatmaya başladı.

Barmen avucumun içini silerken hızla elimi geri çektim ve sandalyeden inerek az önce oldukları tarafa sert adımlarla yürümeye başladım. Orada yoklardı. Başım döndü. *Orada yoklardı.*

Parmaklarım titremeye başladı. Gözlerim davet salonunun duvarlarına çarparak, onları ararken yüzümdeki ifadeyi kontrol etmek için uğraş veriyordum. Seslerin uğultuya, görüntünün karaltıya döndüğünü fark ettim. Olduğum yerde dikleşip, ikisinden birini görmeyi dilerken, boğazımdaki acı tadı yutkunarak atmaya çalıştım. Bir yerlere tutunma, belki de elimi sertçe geçirme isteğim tırnaklarımı avucuma geçirmeme sebep oldu. Şakaklarımdaki sızı artarak, iki saniye kadar gözlerimi kapamama sebep olurken kafamın içine çığlık çığlığa bağıran ses susmuyordu.

Gözlerimi açtım. İçime bir nefes çektiğimde tırnaklarımı geçirdiğim avuçiçlerimde bir ıslaklık hissettim. Kanamaya başlamıştı muhtemelen.

Birden gözlerim salonun karşı tarafında babasıyla konuşan Dilara'yı bulduğunda, yerimde duruverdim. Verdiğim nefesle beraber içimde tırmanan her bir kötü his benliğimi terk etti sanki. Avuçlarıma geçirdiğim tırnaklarımı yavaşça geri çektim.

Onu geri çevirmişti.

Gözlerimi bir saniyeliğine sıkıca yumarak açtım ve burada böylece dikilerek göze batmamak için adımlarımı sakince hareket ettirdim. Ne yapıyordum ben? Kendimi kaybediyordum. Ellerimdeki dizginler gevşiyor, kontrol ellerimden kayıyordu. Buna izin vermemeliydim.

İlaçlara geri dönmek istemiyordum.

Hayaletlerimle savaşmak istemiyordum.

İstemiyorsam kendimi kaybetmemeliydim.

Ciğerlerime misafir ettiğim derin soluğu bırakırken, gözlerimi bir dakika önceye nazaran çok daha sakin bir şekilde salonda dolaştırarak Kurşun'un nereye gittiğini görmeye çalıştım.

Birkaç dakika içinde nereye kaybolmuştu ki?

Gözüm asansörlere giden koridora takıldığında beklemeden oraya saptım. Davet salonunda olmadığından emindim, yani ya dışarı çıkmıştı ya da asansöre binmişti. Şansımı asansörden yana kullanarak metal kapı-

nın önünde durduğumda, duvardaki küçük ekranda artan sayılara baktım. Biri asansörle otelin üst katına tırmanıyordu.

Sayılar yirmi dörtte son bulduğunda diğer asansörün düğmesine bastım ve gelmesi için beklemeye başladım. Şansıma asansör bu kattaydı, tuşa dokunur dokunmaz açıldı.

Yukarı çıkıp ne yapacaktım ve onu orada bulduğumda ne söyleyecektim, bilmiyordum. Sadece çıkmak istiyordum. Kontrol elimde değildi, geri kazanamıyordum. Az önce iki dakikalığına zamanın içinden sıyrılmış, resmen etrafa siyah bir perdenin arkasından bakmaya başlamıştım. Şu an onu görmek istiyordum. Sadece görmek.

Asansöre binip yirmi dördüncü kata çıkmak için tuşa bastım ve beklemeye başladım. Asansörün aynasından kendi gözlerimin içine bakarken heterokromili bakışlarımdaki duyguları sıfırlamayı denedim. Yeniden düz, sakin bakışlarıma kavuşurken asansör üst katlara tırmanıyordu.

Çıkan ince sesle birlikte asansör durup, kapılarını aralarken, hiç beklemeden kabinden çıktım ve bakışlarımı indiğim katta dolaştırdım.

Burası iki koridora ayrılan, süit odaların bulunduğu bir kattı sadece. Ek olarak farklı bir yeri yoktu. Kurşun burada ne yapacaktı ki? Neden birden ortalıktan yok olmuştu?

Gerçi yukarı çıkanın o olduğu kesin bile değildi fakat büyük bir ihtimalle, hislerime göre oydu. *Umarım.*

Topuklarım mermer zeminde soğuk sesler çıkarırken, önümde uzanan ilk koridora girmeyi seçerek yürümeye başladım. Bir odaya girdiyse onu bulamazdım. Bulup ne diyeceksem! Sadece hislerimi takip ediyordum. Yanlış olduğunu, yapmamam gerektiğini bile bile yaptığım pek çok şey gibi şu an sadece aşağıda sakince oturmaya devam ediyor olmam gerektiğinin farkında olmak bir işe yaramıyordu.

Topuk seslerim kesilirken koridor boyu serilmiş kırmızı halının üzerine çıktığımı fark ettim. Karşılıklı odaların bulunduğu kısa koridoru yavaş yürümeme rağmen çabucak aşarak boş bir alana çıktığımda, burada deri bir oturma grubundan başka bir şey olmadığını gördüm. Sağ taraftan ilerlersem diğer odaların olduğu ikinci koridora girecektim.

Koridorla beraber halının da bitmesiyle topuk seslerim yeniden kulaklarıma dolmaya başladı. Sağa döndüm. Az önce görememiştim ama bir de acil çıkış kapısını andıran bir çıkış vardı katta. Yanındaki tabelaya göre terasa tırmanıyordu.

Oradan mı çıkmıştı yoksa ikinci koridorda mıydı?

İlk olarak koridora, orada bulamazsam terasa bakmaya karar vererek koridora saptığımda burası az öncekinin aksine daha uzun bir koridordu. Halıya bastım ve kapı numaralarını inceleye inceleye yürümeye başladım. Kapılar direkt olarak koridor duvarından açılmıyordu, daha içe göçüktü. Bir gömme dolap gibi her kapının özel bir bölmesi vardı ve kapılarla koridor arasında bir adımlık mesafe vardı. Yani kapıların önünü ilerledikçe görebiliyordum. Onun dışında duvarlar önlerini gizliyordu.

Birden koridorun öbür ucunda bir beden belirdiğinde gözlerim üzerinde dolandı.

Bingo!

Telaşın gezindiği damarlarıma serin bir sükûnet tırmandı.

Koridora diğer uçtan giren adamın kemikli yüzündeki ifade sertti. Arduvaz renkli bakışları koridorun ortasındaki beni bulduğunda sorgulayacağını veya burada ne işim olduğunu soracağını sanmıştım ancak hızla adımlarını bana doğru atmaya başlamasını beklemiyordum.

Hareketlerimi durdurarak, ne yapmaya çalıştığını anlamak istercesine ona bakarken siyahların içine çok yakıştığını düşündüm. Yüzündeki ifadenin sebebini bilmiyordum ama bu derece soğuk hatta sert olması onu kesinlikle korkunç gösterirken birkaç geniş adımıyla yanıma ulaşmıştı bile.

Sorarcasına, "Kurşun?" derken aniden büyük elini koluma sarmasıyla şaşkınlıkla tökezledim.

Beklemediğim bir anda beni çekerek hemen yanımızdaki kapı boşluğuna soktuğunda sırtım soğuk duvarla buluşmuştu. Dudaklarım aralanırken bakışlarım yüzüne dokundu. Bana bakıyordu fakat bir şeyler düşündüğünü görebiliyordum. Fazlasıyla öfkeliydi.

"Sen ne yap-"

Avucunu dudaklarıma kapatarak beni susturduğunda sadece gözlerimi pörtletebildim. Diğer eli hâlâ kolumdaydı, sıktığını fark etmiyor olmalıydı. Gözlerimin içine baktı. Omuzları hızla inip kalkıyor, az önce burada neler döndüğünü merak etmeme sebebiyet veriyordu. Bana fazlasıyla yakındı. Beni yasladığı duvarda, hemen önümde duruyordu. Güzelden öte kokusu direkt olarak burnuma gelirken içime çekmemek için zorladım kendimi. Neler olduğu hakkında bir gram bile fikrim olmasa da

onu aniden böyle yakınımda görmek, zihnimdeki soruları susturamasa da seslerini arka plana atmıştı.

Gözlerim parlıyor muydu bilmiyordum fakat tam şu an, onunla bu kadar yakınken ben dünyayı olduğundan çok daha aydınlık görüyordum.

"Elimi çekeceğim. Konuşma."

Başımı usulca salladığımda gözlerime birkaç saniye daha baktı ve avucunu ağzımdan çekti. Rujumun izi dudak şeklinde avucuna bulaşmıştı.

9 Ağustos 2022. Teninde, tenimden bir iz kaldı.

İstesem bu pozisyondan da elinden de kurtulabilirdim. Ancak deli miydim? Neden böyle bir şey isteyecektim ki? Yine de bunu çaktırmamak adına ona sert bir bakış atıp gerçekte olması gerektiği gibi, "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordum,.

"Sessiz ol," diye fısıldarken âdeta bağırıyor gibiydi. Fısıltısı bile sertti. Koridoru kontrol etti. Dikkatli bakan gözbebeklerinin içinde korku yoktu. Temkinle öfke birbirine girmiş, arduvazların rengini koyultmuştu.

Kaşlarımı çattım. "Katil mi kovalıyor? Ne bu haller? Neden sıkıştırıyorsun beni?"

Sessiz kalarak koridora kısa bir bakış attığında ağzının içinden, "Aynen, ondan," diye mırıldandı fakat duyabilmiştim.

Aniden omurgamdan yukarı soğuk bir his tırmandığını hissettim. "Ne?"

Bakışlarını koridordan ayırarak başını eğdi ve bana baktı. Ayağımdaki koca topuklulara rağmen bana bakmak için başını eğmesi gerekiyordu. Ama şu an bundan daha büyük bir problemimiz vardı. Peşinde bir katil olması ihtimali gibi mesela.

Yüzünü yüzüme yaklaştırarak iyice anlamam için sert fakat yavaşça, "Konuşma," dedi. Kolumu sıkan elinden kurtulmak için kıpırdanacaktım ki daha ben hamle yapmadan diğer eliyle de diğer kolumu kavradı ve beni sabitledi. "Sesini çıkarma, haraket etme ve bana şöyle aptal gibi bakma."

Kaşlarım kendiliğinden çatılıp, alnımda bir çizgi meydana getirirken, "Sen deli misin?" diye sertçe sordum. Kolumu silkelediğimde tutuşunu sıkılaştırdı. Onu umursamadan bir kez daha hareketimi tekrarladığımda bakışları gözümün içindeydi. Tek bir hamleyle ondan kurtulabileceğimi biliyordum. *İstesem.*

Bana, sertliğinden sıyırdığı bir alayla bakarken, "Bir de kekeleyecek misin?" diye sordu. "Korkma, Elfida. Sana bir şey yapmayacağım."

Gözlerinin içine gerçek bir sinirle bakarken dudaklarımı araladım ve dilimi şaklatarak bir *cık* sesi çıkardım. "Kekelemeyeceğim. Benim kim olduğumu henüz bilmediğini varsayarsak elinden kurtulmamın sana mal olacağı morluklardan haberin yok demektir. Zorlama beni."

Öfkeli yüz hatlarıma rağmen bir an için söylediklerim onu eğlendirmiş gibi dudaklarını kıvırdı ve tek kaşını havalandırdı. "Kim olduğunu biliyorum. Morluk konusuna gelirsek o iş yaş, sarışın."

Bana herhangi bir lakapla seslenmişti. İlk kez. Bir an için bünyem, bütün bunları neredeyse taşıyamayacak, sindiremeyecekti.

Şu an ne yaşıyorduk, bilmiyordum ve sonsuza kadar sürsün istiyordum.

Bu kez ben eğleniyormuş gibi gülümsedim. "Kendimi yormayacağım. Birkaç hafta sonra bunu görmek için bolca vaktimiz olacak nasıl olsa. Öyle değil mi?" Küstah bir kıvrım kazandırdığım kırmızıya boyalı dudaklarımı yeniden araladım. "Ringde."

Bakışları saliselik bir sürede dudaklarıma, hemen ardından yeniden gözlerime tırmandı. Bu kez *cık* sesi çıkaran oydu. "Kafeste."

Kaşlarımı kaldırdım. Pozisyonumuzu ve bu pozisyona gelme sebebimizi düşünmeden, "Kafeste mi dövüşeceğiz?" diye sorduğumda hafifçe başını salladı. "Sebep?"

Her zaman için kafeste yapılan dövüşler, ringdekilerden daha ağır sonuçlanırdı. Rakiplerden birinin kafasının demirlere vurulmasıyla beyin kanaması geçirtildiği bile olurdu. Belki de daha fazlası.

"Ben öyle istiyorum."

Bir kez daha bakışlarıyla koridoru kontrol ederken eğlenen ifadesini dağıtmıştı. Soru sormamam için mi konuları saptırıyor ve beni sinirlendirmeye çalışıyordu?

"Senin isteklerin neden benim için bir anlam ifade etsin?"

Çok şey ifade ediyor.

"Etmesine gerek yok," dedi, kolumdaki baskısını biraz azaltarak. "Benim kulübümde, ben bir şeyin nasıl olmasını istiyorsam öyle olur."

Başım hafifçe yana çevirmesiyle kemikli çenesine takılan bakışlarımı gözlerine çevirmeye çalıştım. "Hadi ya?" dedim, alaycı bir tonlamayla.

Yeniden bana baktı. "Hoşlanmadığım bir şey varsa Elfida, o da ciddiye alınmamaktır. Ve emin ol, ciddiye alınmak için yapabileceklerim senin canını yakar."

Ses tonu... Derinden çıkan, kalın, erkeksi tonu sabaha kadar konuşması için dua edecek kadar büyülenmeme sebep oluyordu.

Hiçbir şey söylemeden dudaklarıma alaycı minik bir kıvrım yerleştirmekle yetindiğimde arduvaz rengi bakışları gözbebeğimin şeklini ezberlemek ister gibi kararlı bakıyordu gözlerimin içine.

Onunla bu kadar yakındık. Sebebini henüz anlayamamıştım ama yakındık ve ben cennette gibi hissediyordum.

9 Ağustos 2022. Yüzünü tüm detaylarıyla inceleyebilecek kadar yakınım sana. Gözlerin gözlerimde. Elinin sıcak tutuşunu kolumda hissetmek canımı yakıyor ama umurumda bile değil.

5 Kasım 2019'dan sonra ilk kez kollarımdan kavrıyordu beni.

Soğuk bakışlarla birbirimize bakıyorken aniden koridorda bir topuklu ayakkabı ve bir de bir erkeğe ait olduğu anlaşılan adım sesleri duyulduğunda, Kurşun'un omuzlarının gerginleşerek dikkat kesildiğini fark ettim.

"Ne olu-" Beklemediğim kadar hızlı bir şekilde avucunu yeniden dudaklarıma kapadığında istemsizce yaptığını düşündüğüm hızlı hamlesiyle kafam olması gerekenden biraz daha sert bir şekilde duvara yaslanmıştı.

Toslamıştı da diyebilirdik.

Yüzümü buruştururken bakışları kafamın üzerindeki duvara kaydı. Dümdüz baktığında bakışları kafamın üzerinde kalıyordu. Bu adamla bir kafesin içine kilitlenecektim. Üstelik anladığım kadarıyla gücü de bir boğanınki gibi yerindeydi.

Başını iyice eğerek kulağıma yaklaştırdı. Sıcak soluğunu tenimde hissetmemle nefesim aniden kesilirken dudaklarını araladı ve dudağı kulağıma hafifçe sürtündü. Ağzımı kapamıyor olsadı eğer ona *ne yapıyorsun*, diye sorabilirdim. Düşündüm. Sanırım onu da yapamazdım çünkü kendimde değildim.

Bilincim, ufacık bir an kayboldu ve hemen geri gelmeden önce gözlerimin önü bulanıklaşır gibi oldu.

"Şşt."

Sesi, ağzımdan farkında olmadığım bir ses çıktığını anlamamı sağlarken kendime gelmeye çalıştım fakat bu çok zordu. Bu yakınlık, beklenmedik yerden gelen bütün her şey... İpler elimde değil gibi hissediyordum ve bu şartlar altında, maskelerimi yüzüme geçirmek için yeterli fırsatım olamayacağı endişesi içimi resmen kemiriyordu.

"Birazdan, birlikte iki yandaki odaya gireceğiz." O kadar sessiz konu-

şuyordu ki kulağımın tam anlamıyla dibinde olmasına rağmen neredeyse ben bile duyamayacaktım. Kaşlarımı çattım. Bir eli hâlâ dudaklarımda olduğundan cevap veremiyordum. Bunu fark etmiş gibi elini hafifçe çekip, işin ciddiyetini bakışlarıyla destekleyerek, "Sakın sesini çıkarma," dedi.

Kafasını omzumla boynum arasından çıkararak yüzüme baktığında anlık yakınlığımız bir an için kalakalmama sebep oldu. Solukları yüzüme çarpacak kadar dibimdeydi. Öyle ki santimlik bir hareketiyle tenlerimiz birbirine değecekti.

İstemsizce dudaklarımı ıslattığımda dikkati dağılamayacak kadar ciddi gözüküyordu. Oysa ben kendimi anın içinde kaybetmiştim. Mantık denilen şeyi aramıyordum bile. Sözkonusu katil bir uğurböceği gibiydi şu an gözümde. Onu yanıma itmişti. Gerçekten varsa gidip ona teşekkür bile edebilirdim.

Onun gibi fısıltıyla, "Neden?" diye sordum. "Neden bunu yapayım?"

Nefesini yüzüme doğru verirken, "Çünkü..." dedi. Topuk sesleri şimdi daha yakından geliyordu. "Ben öyle istiyorum."

Kirpiklerimin arasından gözlerinin içine baktım. "Sen kimsin, Kurşun Alpugan?"

Arkasına bakmasa da kafasını yan çevirdi ve koridoru dinledi. Hemen ardından yeniden bana baktığında yüzü öncekine oranla çok daha ciddiydi. Kemikli çenesi iyice belirginleşmişti. Fakat bütün bu ketum ifadenin yanında bir de alay görür gibi oldum. İfademi inceledi ve bir gözünü sorarcasına kırparken havaya kaldırdığım elime küçük bir fiske vurdu. "Ne bu erkek Fatma gibi hareketler?"

Sesinin sertliğinden sıyrılarak bir an çoktandır tanışan iki insanmış gibi hissetmeme sebep olacak şekilde sorduğu alaycı soru karşısında şaşkınlıkla ona bakarken ne söyleyeceğimi bilemedim. *Erkek Fatma mı?*

Koridora kısa bir bakış daha atıp, "Hadi," dedi. Dirseğimin iç kısmından kavrayarak beni kendi önünden yürütmek için hafifçe itti. Saklandığımız insanlar her kimse, onun arkasındaki koridorda kalıyordu. "Bakma şöyle, birkaç dakika durup çıkacaksın. Bir şey olmayacak." Çenesiyle koridoru işaret etti. "Dediklerimi yapmazsan birazdan ikimizi de öldürteceksin."

"Ne?" diye sordum, sesimdeki dehşeti somutlaştırarak. "Katil olayı gerçek miydi?"

Tanrı'm, bu adam dövüş ustası değil miydi? Neden katilin üzerine zıplayıp, silahını falan alarak onu etkisiz hale getirmiyordu ki?

Bana bir cevap vermeden hareketini tekrarladığında sabrının tükenmeye başladığını görebiliyordum. O sesler her kime aitse bir diğer koridora sapmış olacaklar ki ortalıkta görünmüyorlardı ve bu süreyi değerlendirmeye çalıştığı açıktı.

Kelimelerimin kifayetsizliğinden mi yoksa bedenimin uyuşukluğundan mı bilinmez, ağzımı bile açmadan sadece gösterdiği odaya doğru adımladım. Onunla bir odada birkaç dakika kalma fikrinin beni endişelendirdiğinde düşündüğü şey... Gerçekler onun için epey trajikomik olacaktı.

Kapının önünde durmamla birlikte omzumun üzerinden uzattığı koluyla elindeki kartı okuttu ve geçmem için ittikten sonra arkamdan girip kapıyı kapadı. Seri hareket ediyor, neler döndüğünü anlamama yardımcı olmuyordu. Bense merakımı geri plana itmiş, zihnimdeki mantığa ulaşmaya çalışıyordum.

Hemen karşımda, bana bakmadan sert bakışlarıyla kapıya odaklanmış Kurşun'u izlerken kaşlarımı çattım. Oldukça sert bir tonlamayla, "Burada ne döndüğünü açıklayacak mısın?" diye sordum.

Bakışlarını kapıdan çekerek aşağı düşürdü ve bana bomboş bir bakış attı. "Senin işin değil. Git, otur şurada. *Çık*, deyince çıkarsın."

Dilimi dişlerimde gezdirirken bu adama beslediğim hayranlık, saplantı, takıntı, artık her neyse o olmasa gerçekten de şu anda tam yüzüne bir yumruk patlatacağımı düşündüm.

"Teşekkürünü böyle mi ediyorsun?"

Arduvazlarına küçümseyici bir bakış yerleştirdi. "Teşekkür?"

Gözlerimi devirdim. "Bana bir açıklama yapmak zorundasın." Son kelimemi bastırmıştım.

Tek kaşını havalandırırken yüzümü inceledi. "Zorundayım demek, ha?"

Başımı salladığımda gerçekten güldü. İki saniyelik, alay dolu fakat samimi bir gülüştü. Ahenkle kıvrılan dudaklarıyla beraber arduvazları üzerimden çekilirken bana arkasını döndü ve odanın içinde ilerlemeye başladı. Beni cevapsız bırakmıştı.

Bu öyle güzel bir gülüştü ki bana rolleri ve oyunları unutturdu.

9 Ağustos 2022. Bana ilk kez güldün.

Beni umursamaması karşısında içimde gerçek bir sinir kaynarken yatak odasında ilerlemeye başladım. Balkon kapısını açıyordu. Ciddiye alınmamaktan nefret ediyordum. Küçümsenmek beni eğlendiriyordu çünkü beni küçümseyen herkesin eninde sonunda uğrayacakları bozgunu biliyordum fakat şu tavrı, içimde ona hayran olan parçamı bir süreliğine arka plana itmemi sağlamıştı.

"Kurşun," dedim, sertçe. Sırtı bana dönüktü. "Tam şu an bana bir cevap verecek misin yoksa odadan çıkıp kaçtıkların her kimse onlarla konuşmamı ister misin?"

Balkon kapısını açarak, kapıyı ittirdiğinde dışarıya çıkmadan durdu ve yavaşça arkasını dönerek bana baktı.

"Sonuçlarını göze alıyorsan durma. Dene."

Bir saniyelik, alay dolu bir gülüş firar etti dudaklarımdan. "Sonuçları biraz açabilir misiniz *Kurşun Bey*?"

Beni baştan aşağı süzdü ve başını iki yana sallayarak dudaklarını sahte bir kederle büktü. "Bir an için küçük bir kaza sonucu yirmi dördüncü katın balkonundan düşerek beynini patlattığını düşündüm de. Talihsizlik olurdu."

Tek kaşımı kaldırdım. "Atarım seni aşağı diyorsun yani?"

Oysa yıllar önce beni yirmi dördüncü kattan çok daha yüksek bir uçurumdan atlamaktan kurtardın. Ve bunu yapmayacağını ikimiz de çok iyi biliyoruz, sevgilim.

"*Atarım*, demiyorum. *Sen düşersin*, diyorum," dedi ve geniş omuzlarını hafifçe oynattı.

"Peşindekilerden bir tarafları tutuşmuş halde kaçan biri için fazla iddialı," dedim, dudaklarımı bükerek. İfadesinin sert bir hal aldığını gördüm. Bu adam kesinlikle alaya alınmaktan hoşlanmıyordu. Ne tesadüf.

Başını geriye atarak derin bir nefes verdiğinde, damarlı boynunda ortaya çıkan âdemelmasına odaklanmamak için sahip olduğum tüm direnci kullanıyordum.

Kafasını yeniden kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Beni kışkırtman senin zararına olur, Elfida."

İçimden geçenleri belli etmeden omuz silktim. "Gerçekleri söyledim. Kaçmıyor muydun yoksa? Benim tarafımdan bakılınca tam olarak öyle gözüküyordu da."

Bana doğru bir adım atarak yüzüme bakmak için başını biraz daha

eğdi. İki eli de rahatça ceplerinde duruyordu. Avuçlarımı bir iki günlük kirli sakalına sürtmek istedim. "Aşağıda bir dünya tanınmış insan varken olası bir cinayeti önlüyordum. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorken karşımda böylesine bir cesaretle konuşmaman gerekiyor." Bir gözünü kırptı. "Kendi iyiliğin için."

Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorken...

Sakin ol, Elfida ve sakın gülme.

"Bırak da kendi iyiliğimi kendim düşüneyim."

Ona bakmak için başımı kaldırmıştım. Oysa tam tersi başını eğmiş bana bakıyordu ve ona her ne kadar sinir olmuş olsam da bu açıdan ne kadar kutsal gözüktüğünü inkâr edemezdim. Elmacıkkemikleri belirgindi. Kirpikleri birçok kadını kıskandırabilecek kadar siyah ve hacimli, kısa kirli sakallarının gizlediği çenesiyse kesinlikle bir başyapıttı.

Yaratıcı cenneti onun gözlerinin içine yerleştirmişti. Cehennemse tam karşısıydı. Karşısında olup sadece gözlerine bakabilmekti. O gözlerde yaşamak isterken, cennetine bakıp bakıp iç çekmekti.

Sadece dudaklarını oynatarak, mimiklerini kullanmadan, "Özgüveninin sebebini merak ediyorum," dedi. "Cahil cesaretiyle düşünmeden konuşan bir aptal mısın yoksa gerçekten özgüvenli bir kadın mı?"

Bilmem, dercesine büzdüm dudaklarımı. Gözlerim gözlerindeydi. "Orasını sen kendin çözeceksin."

"Çözebileceğim kadar yakınımda olacaksın yani? Kaç *tesadüf* daha karşıma çıkartacak seni, Elfida Alaner?" *Tesadüf* kelimesini bastırmıştı. Sanırım Kılıç, şüphelerini sadece kendi içinde yaşamıyordu.

Kaşlarımı kaldırırken, "Tesadüflerin beni senin değil, seni benim karşıma çıkarttığını düşünüyorum. Hatırlarsan seni ilk gördüğümde benim mekânımdaydın, ikinci gördüğümde benim okulumda," dedim. Bu kez ben sorgular gibi bakmaya başlamıştım.

Bana baktı. Mimiksizliği ve düz bakışları karşımda canlı biri değil de bir robot varmış gibi hissettiriyordu. "Şu an..." dedi sakince. "Burada ne işin var? Yemeği geçtim, bu katta?"

Dudaklarıma yok denebilecek kadar küçük bir tebessüm yerleştirirken omuz silktim. "Yemekte tanıştığım biri rica etti, ben de çıktım."

Kaşlarını kaldırdı. "Sanırım seni unutmuş. Dakikalardır yanına gitmemene rağmen hâlâ aramadığına göre." Kaşlarını kaldırıp küçümseyici bir tavırla baktı bana. "Veya o kadar da ilgisini çekmemişsin, gerek duymamış."

Yüzüne kendimden emin bir şekilde bakmaya devam ederken, bakışlarımızı birbirinden koparmadan küçük çantamdaki telefonu çıkardım ve sakin bir hareketle ekranı ona doğru çevirdim. Ekranda iki cevapsız arama bildirimi vardı.

Odaya girdikten sonra sessizde olan telefonumun ekranına kısa bir bakış attığımda Tufan'ın aradığını görebilmiştim. Nihayet bir işe yaramıştı.

Bakışlarını ekrana indirdiğinde telefonu yeniden çantama koydum ve kaşlarımı kaldırdım. "Sanırım o benim yeterince ilgimi çekmemiş ki aramasını yanıtlama gereği duymamışım."

Kurşun, yüzüne güler gibi bir ifade oturttuktan sonra bana baktı ve biraz geri çekilerek balkona çıkmak için hamle yaptı. Bu kez gülüşü alaycı görünmemişti gözüme. Gülmekten kastım, dudaklarındaki ufak bir kıvrımdan ibaret oluyordu. Onu üç yıldır izliyordum ve ağız dolusu gülüşler daima ailesine özgü oluyordu.

Bir gün o ailenin ferdi olduğumda, bana özgü olacaktı.

"Kaç kaç," diye mırıldandım, kendi kendime söylermiş gibi fakat duyacağını biliyordum. Amacım da tam olarak buydu. Onu sinir edebilmek hoşuma gitmişti.

Hoşuma giden şey onu sinir etmek değildi aslında. Bir şekilde benim yüzümden bir duygu hissetmesiydi. Hissettiği duygu sinir olsa bile kaynağı bendim, öyle değil mi?

Arkasını dönmeden, balkona adımını attığında onu takip ederek ben de serin havaya çıktım. Soğuk hava kısa bir an ürpermeme sebep olmuştu fakat üşümüyordum. "Ben kimseden kaçmam, Elfida," dedi. "Hele de cesur gözükmeye çalışan küçük kızlardan." Bana bakmadan kurduğu cümlenin sonunda kullandığı *küçük kız* tabiri gözlerimi devirme isteği uyandırdı içimde.

On sekiz yaşında da küçük bir kızdım onun için. Anlaşılan yirmi bir yaşında da öyleydim.

"Öyle olsun bakalım. Numara yapmamıza sebep olanların kim olduğunu söylemeyecek misin?"

Bana bakmadan, büyük elleriyle tırabzan demirlerini kavrayarak bakışlarını dışarıya dikti. "Söylersem seni öldürmem gerekir. Yine de *çok merak ediyorum*, diyorsan söyleyebilirim."

Güldüm. "Kendini beni öldürebileceğine inanarak pohpohlaman için hayallerini yıkmıyor ve sormuyorum."

Bakışları hâlâ dışarıdayken dudaklarını çok hafif kıvırdı. "Kafesin içinde, ellerimin altında ağlarken sana acımayacağım. O zaman da bu sözlerini hatırla, olur mu?" Saçlarımın uçuşarak, yüzüme çarpmasını önemsemeden kafamı kaldırdım ve rüzgârın getirdiği hisse huzurla gülümsedim. Kurşun sözlerine bir yorumda bulunmamam üzerine bana kısa bir bakış attı. "Aşağılanmak hoşuna falan mı gidiyor senin?"

Sorusu ani ve gerçek bir meraktan ibaret gelmişti kulağıma. Muhtemelen, gece kulübünde güya ilk karşılaştığımız zamandaki tavrımın da bu sorusunda etkisi vardı.

O an ne sorduğu değil, daha çok benim hakkımda bir kanıya varıp soru sorması ilgimi çekmişti. Benim hakkımda bir şeyi merak etmişti. Bir an için tarihi unutacak kadar aklımın bulandığını hissettim. Defterime ilk kez benimle ilgili bir soru sorduğunu kazıyacaktım fakat bana dikkatle bakması, zavallı kalbimle aklıma hiç iyi gelmiyordu.

Kendimi ana dönmeye zorlayarak sorduğu sorunun cevabını düşündüm.

Dövüş sporlarıyla ilgilenmeye başladığım günden bu yana insanlar beni hep küçümsemişti. Bu beni kızdırıyor mu diye yokladım kendimi. Hiç kızdırmıyordu. Üzmüyordu, kırmıyordu. Sadece eğlendiriyordu. Bir şekilde aşağılanmaya karşı tepki göstermiyordu bünyem. Kızmam gerektiğini biliyor ama kızamıyordum sanki.

Eflatun'un buna olan yorumu alışmaktı.

Herkes bir şeylere alışır. İyi alışkanlıklar da vardır, kötü alışkanlıklar da. Öyle ki bazılarını fark bile etmeyiz, zamanla benliğimize dönüşür. İnsan, başka bir insana da alışabilir bir kokuya da. Bir çiçeğe bile alışır. Bazense bir duyguya alışır. Çok sevilerek büyüyen biri ilgiye alışır mesela. İlgisiz kaldığında bocalar, garipser. Bazıları da ilgisizliğe alışır, ilgi gördüğünde şaşırıp sevinir. Fazla söz etmesen de sildiğini ve sana bir şey hissettirmediğini iddia etsen de hayat seni çok büyük bir şeye alıştırmış, Elfida. Hor görülmeye. Sürekli konuşsam neye yarayacak ki kafasındasın. Dahası, bunu aşman gerektiğinin farkında bile değilsin. Sen buna alışmışsın.

Kurşun'un bakışları altında sakince dudaklarımı araladım. "Emil Cioran'ın bir sözü vardır. *Kendi gücünü ancak aşağılandığında ölçebilirsin*, der. Beni tanımayan insanların beni küçümsemesi beni sadece güldürür, Kurşun ve bir de kendi gücümü hatırlatır bana. Hayatımda hiçbir sıfatı olmayan insanlara açıklama yapmayacak kadar değerli benim cümlele-

rim." Onun ifadesiz, inceleyen bakışları altında odaya doğru bakınırken, "Ortada bir tehlike kalmamıştır sanırım," diye mırıldandım. "Ben çıkıyorum."

Eflatun'un sözlerini hatırlamak o an olduğu gibi yine gerilmeme sebep olmuştu.

Başını yavaşça sallarken ben de kapıya doğru yürüdüm. Bakışlarını yeniden dışarıya çevirdiğinde sözlü bir yorumda bulunmayacağını düşünmüştüm ki, "Çık, daha fazla bekletme," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Kimi?"

Ben balkon kapısının tam önünde dikiliyordum. O da tam önümde, gömleğinin üzerinden bile kaslarını belli eden sırtı bana dönük halde dışarıyı izliyordu. "Güya seni bekleyen şu adamı."

Güya.

"*Güya*, derken?" dedim. Bana bakmadığı ve sesi bir robotunki gibi bomboş olduğu için ifadesini çözemiyordum.

"Al sana benim hakkımda bir bilgi daha, Elfida. Yalanın kokusunu alırım. Karşımdaki dünyanın en iyi oyuncusu olsa bile beni kandıramaz."

Bir an için yerimde duraksarken, omuzlarım ani bir ürpertiye esir olarak titredi.

"Bu çıkarımı nasıl yaptığını merak ediyorum?"

Omuzlarını silktiğinde sırtındaki kaslar en derin okyanuslarla yarışır şekilde dalgalandı. "Birkaç saat önce tanıştığın biriyle bir otel odasında takılmak için fazla katısın. Bu teklifi sunan adamın kafasını eline vereceğinden eminim."

İçimde her bir zerresine hayranlık besleyen o parça ona bir kez daha umutsuzca hayran oldu. Güç yayıyordu. Tehlikeli bir güç yayıyordu ama Elif'in yalnızlığı o güçten bir güven buluyordu.

Düşündüğüm şey bir an taş kesilmeme sebep olurken bu aptalca düşüncenin nereden çıktığını anlayamamıştım. Elif diye biri yoktu. Elif ölmüştü. Acınası bir şekilde sevgi dilenen, gördüğü bir gram ilgide acılarını karalamaktan benliğini kaybeden o saf kız çocuğu ölmüştü. Şimdi yaşayan Elfida'ydı. Elif'ten tüm benliğiyle nefret eden Elfida.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," derken kendime olan sinirimin dışarı yansıyarak sesimin olması gerekenden sert çıkmasına sebep olduğunun farkındalığı, cümleyi kurduktan saniyeler sonra çarptı suratıma.

Kurşun yorumsuz kalmayı seçtiğinde balkon kapısının kolunu kavrayıp açtım ve yeniden ona baktım. Aniden öfkelenmiştim. Kendime hâkim olamadan kurmamam gereken o cümleyi kurmak için dudaklarımı araladım. "Sen de daha fazla bekletmeden çıksan iyi olur," dedim, aynı onun bana söylediği gibi.

Kaşlarını çattığını hissettim. Yavaşça bana doğru döndü. "Kimi?"

İfadesizce baktım ona. Duvarların ardındaki kin ve kıskançlığı gizleyerek, "Dilara'yı," dedim.

Yüzüme bakarken kurduğum cümlenin ona dikkat etmiş olduğumu belirteceğini biliyordum. Aslında dikkatlik bir şey yoktu. Gözümün önündeki manzarayı yorumlamıştım fakat bunu yapmam doğru değildi. Biliyordum.

"Arkadaşın mı?" diye sordu. Şimdi tırabzanlara kalçasını yaslamıştı, elleri cebinde balkon kapısının önündeki beni izliyordu.

"Hayır."

"İyi bir gözlemcisin o zaman." Başını yana doğru yatırdı.

Harika. Artık benden biraz daha şüpheleniyor.

"Sadece bir çift göze sahip bir insanım."

Sessizliği üzerine arkamı dönerek çıkmak için hamle yapacaktım ki, "Hayatıma girmek o kadar basit değil," dedi düzce. Bir an için neredeyse benden bahsettiğini sanarak endişeyi kucaklayacaktım ki bu saçmalığın farkındalığı hızlı vurdu. Ağzından çıkan her bir kelimeyi üzerime alınmak isteyen bir yer vardı içimde.

Yine de anlamamış gibi, "Ne?" dedim. Kulağa kaba geliyor olabilirdi ama ona karşı kibar görünmek gibi bir arzum yoktu şu aşamada.

"Dilara."

Başka bir kadına ait ismin dudaklarından dökülmesinden tüm benliğimle nefret ettim. O sesin başka isimleri anışından, başka isimleri bilişinden nefret ettim.

Kurşun, Kılıç gibi değildi. Kısa süreli ilişkiler hayatına dahil olsa da herkesle ve sürekli değildi. Dilara'yı reddettiğini çoktan anlamış olsam da ağzından duymak, içimdeki yangınları, fırtınalarla söndürdü.

Ne söyleyeceğimi bilemeyerek bu beni yeterince ilgilendirmiyormuş, içimdeki savaşları bitirmiyormuş gibi başımı salladım ve bu kez arkamı dönerek odanın kapısına doğru ilerlemeye başladım. Onun da balkonda, yeniden dışarıya döndüğünü yan gözle görebilmiştim.

Bu kadar uzun süre baş başa kaldığımız ilk andı. Ve bitişi acı veriyordu.

9 Ağustos 2022. Bugün sohbet ettik. Bugün benim hakkımda bir şeyi merak ettin. Bugün bana kendin hakkında bilgi verdin. Bugün ilk kez sana sinirlendim. Bugün ilk kez sana bakarken sinirimi unuttum. Bugün kullandığın ağır parfümün altından teninin misk koktuğunu öğrendim. Ben bugün çok mutluyum.

Otel odasının kapısına ulaştığımda kalbim hızlı hızlı atıyordu. Tam kavradığım kapı kolunu indirecektim ki kapının hemen önünde, yerdeki beyaz kâğıt dikkatimi çekti. Üzerinde siyah mürekkebin izleri vardı. Kaşlarımı çatarken balkona kısa bir bakış attım ve Kurşun'un arkasının dönük olduğunu görmemle eğilerek küçük kâğıdı kavradım. Odaya girdiğimizde burada olmadığına emindim.

Öyleyse biri kapının altından içeri ittirmiş olmalıydı.

Peşimizdeki insanlar mı?

Kâğıtta yazanları okudum:

Uyarmıştım, Alpugan.
Onun saçının teline zarar gelirse dünyayı dar ederim, demiştim.
Gözüm dönerse seni bile tanımam, demiştim.
Ne yazık... İyi anlayamamışsın.
Arkanı kolla. Bir düşman daha edindin.

Kaşlarım çatılırken kalbimin sıkıştığını hissettim. *Bir düşman daha...*

Kurşun, birine zarar vermişti ve ondan intikam almak isteyen biri vardı. Koridordayken *ikimizi de öldürteceksin*, demişti. Bile isteye zarar verdiği kişinin yanındaki kişi onu öldürebilecek biriydi.

Kâğıdı bulduğum yere geri bırakarak kapıyı açtığımda kalbimi sıkan duygunun korku olduğunu hissettim. *Onu öldürmek isteyen biri daha...*

Kurşun'un koridorda ilk gördüğüm andaki sert ifadesini ve onlara karşı bir hamlede bulunmadan, rol yaparak sıyrılmasını göz önünde bulundurursak bu seferki düşmanı, kedi-fare oyunu oynadığı diğerleri gibi değildi.

Koridorda adımlayıp, asansörlere ulaşmaya çalışırken ona zarar gelebilecek olması ve ona zarar vermek isteyen kişilerin burada olması mutluluğumu yok ederek endişenin büyümeye hazır tohumlarını tam yüreğime ekti.

Asansörle aşağı inerken sadece bunu düşündüm. Davet alanına girdiğimde de bunu düşünüyordum. Ve muhtemelen, uzun bir süre boyunca sadece bunu düşünecektim.

Bara doğru ilerleyip, keltoş barmeni ararken, anlık olarak Kurşun'un odadan çıkıp çıkmayacağını merak eden iç sesime karşı cevabı çoktan biliyordum. Elbette orada durup saklanmazdı.

Barmen beni gördüğünde kaşlarını kaldırıp, "Gittin sandım," dedi. "İyi misin?"

Başımı sallarken, "Soğuk bir su verir misin?" diye mırıldanarak dakikalar önce kalktığım bar sandalyesine geri oturdum.

Bana koca bir bardak buzlu su uzattı ve gözlerini üzerimde dolaştırdı. Bunu kötü bir amaçla yapmadığı besbelliydi. "Sen çift kişilikli falan mısın? Buradan kalkarken gözün dönmüştü, şimdi bu ne sakinlik?"

Aniden Dilara ve Kurşun'u bulamadığımda yaşadığım paniği düşünerek bardak kırdığımı hatırladığımda avuçiçime baktım. Birkaç cam kesiğinden sızan kanlar avucumda kurumuştu. Kurşun bunu fark etmemişti. Gerçi nasıl edecekti ki? Neden beni avuçiçlerime varana dek inceleyecekti?

Suyu içerken barmene omuz silktim. Bana son bir kez baktıktan sonra kendi halime bırakmaya karar vermiş gibi başını iki yana salladı ve tezgâhtaki şişeleri alarak rafa doğru ilerledi.

Yan gözle salonu inceledim. Kurşun hâlâ inmemişti. Dilara ortalarda yoktu. Dedemse bir grup adamla sohbet ediyordu. Peki, Kılıç?

Kılıç'ı göremediğimi düşünecektim ki salonun en ücra köşesinde, elinde bir içki bardağıyla sırtını duvara yaslamış, bu mesafeden bile fark edilen kısık buz mavisi gözleriyle tam olarak bulunduğum yeri izleyen adamı fark ettim. Ona baktığımı görmesiyle içki kadehini kaldırarak bana *şerefe*, der gibi işaret yaptı ve bardaktaki sıvıyı içti.

Kurşun'la aynı anda salondan çıktığımı fark etmiş miydi?

Gözlerine baktım. Elbette etmişti.

Önüme dönerken ağzımın içinden, "Bir sen eksiksin, Kılıç Falu," diye söylendim. Onunla ilgili ne yapabileceğimi düşündüm? Umarım işlerime taş koymaya başlamazdı. Etrafına çok garip, ürkütücü bir enerji yayıyordu. Sanki her an ensemdeydi de en ufak bir hatamda beni devirmeyi bekliyordu.

Bunca zamadır sesi soluğu çıkmamasına rağmen aniden bana karşı

şüpheci yaklaşması, Kurşun'u da etkilerdi. Ne de olsa sağ kolu sayılırdı. Tehlikeyi sezdiğinde elbette onu da uyaracaktı. Kurşun, Kılıç'ın fikirlerini önemserdi. Kılıç'ın en belirgin özelliğinin sezgileri olduğunu duymuştum. Hissediyordu. Bana karşı güven oluşturması için yapabileceğim şeyleri düşünmeye başladım.

İçgüdülerime güvenerek başımı sola doğru çevirdiğimde Kurşun'u gördüm. Asansörden inmiş, davet salonuna karışmıştı. Kılıç'ın beni izlediğini bilerek tepkisiz kalmaya çalıştım fakat içten içe gergindim. Yukarıdaki katiller bu salonda mıydı?

Su bardağını tezgâha bırakarak ayağa kalktığımda doğal bir tavırla eteğimi düzelttim ve bakışlarımı salonda dolaştırdım. Dedemi gördüğümde ona doğru yürümeye başladım. Asıl amacım dedemin yanına gitmek falan değil, Kurşun'un ne yaptığını görebilmekti ve barda arkamı dönerek salona baktıkça dikkat çekiyordum.

Dedemin yanına doğru yürürken Kılıç yaslandığı duvardan kopmuş, Kurşun'un yanına doğru yürümeye başlamıştı. O sırada Kurşun'un yanındaki kadını fark ettim.

Açanay Zorlu. Kurşun'un asıl sağ kolu.

Kaşlarını yay gibi kaldırmış, ciddi bir surat ifadesiyle Kurşun'a bir şeyler anlatan kadın, sertliğinden ödün vermiyordu. Yeni mi gelmişti yoksa başından beri burada mıydı bilmiyordum fakat ortada ciddi bir durum olduğunu görebiliyordum. Kılıç da ikilinin yanma ulaştığında Açanay bu kez ona bakarak bir şeyler anlatmaya başladı.

Güzel ve zarif bir kadındı. Piyasanın en iyilerinden olduğunu duymuştum. Bir sürü kişinin yanında olmasını istediği biriydi.

Sakin sakin dedemin yanına yürürken üçlünün önemli bir mesele hakkında konuştuğunu anlamış, bunun yukarıdaki olayla ilgili olduğunu düşünmüştüm.

Beni gördüğünde yüzüne bir gülümseme yerleştiren dedeme gülümsedim. Yanına ulaştığımda, altına girmem için bir kolunu kaldırmıştı. Kurşunlarla aramızda on adım kadar bir mesafe vardı ve profilim onlara dönüktü. Kolunun altına girdiğim dedem, "Sıkıldın mı kızım?" diye sorduğunda sohbet ettiği altmışlı yaşlarda bir kadın da bize gülümseyerek bakıyordu.

Yarım saat önceye kadar patlamak üzereydim, dede.

"Hayır," diye mırıldandım. Üzerimde bir bakışın ağırlığını hissedebi-

liyordum fakat kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bakmaya niyetim olduğu da söylenemezdi. *Hisleri kuvvetli olmayan, sıradan, zararsız bir kızdım ben.*

Dedem beni isminin Züheyla olduğunu öğrendiğim kadınla tanıştırırken, dikkatimi onlarda tutmaya çalışarak sohbetlerine katıldım.

Dakikalar su gibi akıp, giderken artık sıkılmaya başlıyordum. Bir kokteyl masasının etrafında duran Kurşun, Kılıç ve Açanay üçlüsünün konuşmalarını duyamıyordum. Tek yapabildiğim, arada göz atmaktı ve bu kesinlikle yetersizdi.

O sırada Züheyla isimli kadın bana nazik bir şekilde, "Sen ne okuyordun, kızım?" diye sordu.

"Mimarlık." *Maalesef.*

Yüzü aydınlandı. "Ne hoş! Aziz'in yolundan gitmek istiyorsun demek."

Dedemin bana baktığını hissettiğimde başımı salladım. Yan tarafta oluşan hareketlilik dikkatimi çektiğinde elimdeki kadehi kokteyl masasına bıraktım. Yavaşça kafamı o tarafa çevirirken üçlünün artık üç kişi olmadığını görmüştüm.

Bir kadın ve bir adam yanlarındaydı şimdi. İkisini de ilk kez görüyordum fakat Kılıç ve Açanay'ın yüz ifadelerini gördüğümde soğuk bakışların hedefi olan çiftin dostları olmadığı çıkarımını yapmak zor olmamıştı. Kurşun dik, rahat ve açıkça umursamaz gözüküyordu.

Kahverengi saçlı, uzun boylu kadının yanındaki adam kesinlikle onu tamamlayan, esmer ve uzun boyluydu. İkisi garip bir uyumla birbirlerine yakışıyordu fakat tekin gözüktüklerini söyleyemezdim.

Kadın gülümseyerek Kurşun'a bir şeyler söylediğinde gülümsemesi samimiyetten çok uzaktı. Kurşun başını eğerek ona üstten bir bakış attı ve keyiflenmiş gibi tek kaşını kaldırdı. Düşman. Kesinlikle düşmanlardı.

Bakışlarımı aşağı kaydırıp, kadının yüksek topuklu ayakkabılarına baktığımda refleks olarak kaşlarımı kaldırdım. Yukarıda bir kadınla bir adama ait olduğunu anladığım adım seslerini düşündüm. Kadının topuklu giydiği belliydi. Önümdeki çifte baktım. Bunlar onlar olmalıydı. Elbette bir topuklu ayakkabı bunu kanıtlamazdı fakat hislerimde nadiren yanılırdım.

Kadının, üzerindeki bakışları hissetmiş gibi kafasını hareket ettirdiğini fark ettiğimde dedeme döndüm. Beni kendisine bakarken görmemişti.

Aralarındaki olayı öğrenmeyi aklımın bir köşesine yazarken zihnimdeki sesler birbirine karışıyordu. Neden düşmanlardı? Kurşun kime zarar vermişti? Olaylara şahit olduğum kadarıyla intikam istiyorlardı. İntikamı Kurşun'a zarar vererek mi alacaklardı?

Yok öyle iş.

Her şeyi öğrenecektim.

Ben dedemi dinleyerek, yerimde sabitçe dikilirken Kılıç'a ait sert sesin ismimi seslendiğini duydum.

"Elfida!"

Kafamı onlara doğru çevirirken hızlanan kalp atışlarımın izini yüzüme vurmamayı denedim. O beşlinin içinde ismimin nasıl geçmiş olabileceği sorusu zihnimde dönerken Kılıç eliyle bana *gel*, der gibi bir işaret yaptı. Buz mavilerinin içinde yakaladığım keyif kırıntısı, kesinlikle hoş gözükmüyordu.

Bakışlarımın odağını hafifçe kaydırarak onu izlediğimde, Kurşun'un ona attığı bir saniyelik katı bakış beni iyice işkillendirirken, yanındaki hareketlenmeyi sezmiş olacak ki dedem de hafifçe bana doğru dönerek kaşlarını kaldırdı.

"Bir arkadaş, dede," diye açıklayarak bana bakan beş insana doğru yürümeye başladığımda ifadesizdim fakat zihnimin duvarlarını tırmalayan merakın sesini duyabiliyordum.

Ona doğru attığım her adım, sebebi ne olursa olsun saf heyecandan ibaretti. Geri kalan sorular köşeye çekiliyor, kalbime pompalanan heyecan merakı dahi gölgeliyordu. Onun varlığının çevremde hüküm sürmesine alışmak imkânsız hissettiriyordu böyle anlarda.

Masaya yaklaşırken tanımadığım kadının bakışları hızlıca üzerimde dolaştı. Dili dişlerinin üzerinde gezindiğinde gülüşü sempatik değil, vahşiydi.

Yaklaşık on adımda yanlarına ulaştığımda direkt olarak beni çağıran Kılıç'a baktım ve soğukkanlı gözüktüğümden emin olduğum bir ifadeyle kaşlarımı kaldırdım.

Elini bana doğru kaldırarak bir omzuma dokundu ve beni karşıya, tanımadığım çifte çevirdi. Boştaki eliyle onları işaret ederek, "Seni tanıştırayım," dediğinde amacını anlamamıştım fakat sesi hâlâ inceden bir keyfe ev sahipliği yapıyordu. Kesinlikle iyi niyetli olmayan bir keyif...

Açanay ifadesiz, Kurşun sert gözüküyordu. Bir şeyler dönüyordu ve bu bir tek Kılıç'ı eğlendiriyordu, farkındaydım.

"Elfida Alaner," dedi, beni gösterirken.

Masanın etrafında, boyu iki metrenin sınırlarında dolaşan üç adamın ortasında kalmak, 1.70'lik boyumla kendimi kısa hissetmeme sebep olduğunda, iç sesimin gamsızlığıma şaşırdığını düşündüm. *Konumuz da buydu, Elfida.*

Açık yeşil gözlere sahip kadın dikkatli bakışlarını üzerimden ayırmadan bana elini uzattığında, yakından çok daha güzel gözüktüğünü düşündüm. Masum değil, fazlasıyla tehlikeli bir güzelliği vardı. Değişik bir enerji yayıyordu.

Herkesin bakışları neden üzerimdeydi?

Ne döndüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kadının uzattığı eline ifadesizce baktım fakat elini indirmedi. Yeşillerinin içinde oynaşan kötücül hisleri görebiliyordum. "Okyanus," dedi, kendini tanıtarak. "Yakut Okyanus Rozarin."

Kılıç kimseye bir şey çaktırmadan omzumda varlığını sürdüren elini uyarır gibi sıktığında, ifadesiz bakışlarımı kadının elinden yüzüne çevirerek, "Elfida," dedim.

Onu göreli, daha doğrusu *onları* göreli birkaç dakika olmuş olmasına rağmen içime, büyümeye hazır nefret tohumları ekilmişti. İyi niyetli olmadıkları belli olan bu insanlar yukarıdaki *katil* olarak adlandırdığım kişilerse şayet tohumlar serpilecek ve büyüyecekti.

Kurşun'a zarar vermek istiyorlardı. Çünkü Kurşun da birine zarar vermişti.

Kadının elini sıktığımda gözleri parladı. Elimi gereksiz bir baskıyla sıkıştırarak bir üstünlük belirtisi göstermeye çalıştığında yüzümde acıyı görmeyi bekledi.

Göremedi.

Parmaklarımı sıkıştırarak kadının elini, ondan daha büyük bir kuvvetle sıktığımda tavrım her ne kadar ifadesiz olsa da aradaki gerginlik hissedilir gibiydi. Yüzü bir saniyeliğine, beklemediği acı karşısında değişse de çabuk toparlamıştı.

Yanındaki adam bunu fark ederek bakışlarını ellerimize indirdiğinde kadının elini bıraktım ve neden burada olduğumu anlamak istercesine Kurşun'a baktım. Yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Okyanus'un yanındaki adam bana, kadından daha normal bir ifadeyle bakarken başını hafifçe eğdi. "Memnun oldum," dedi. "Teo diyebilirsin bana."

Açanay'ın şaşırdığını fark ettim. Teo'ya bakıp, "Sadece yakınlarının sana böyle söyleyebileceğini sanıyordum," dedi, sorgular gibi.

Teo, Açanay'a baktı. Hemen ardından gözlerindeki hain parıltılarla bakışlarını bana çevirip, "Hissediyorum, Elfida'yla iyi anlaşacağız," diye mırıldandı.

Bunların nesi vardı böyle? İkisinin de konuşmaları, bakışları psikopat gibiydi.

Gözlerim Okyanus'un kemikli yüzünde dolanırken ilk bakışta görmediğim yanağındaki izi fark ettim. Sanki bir bıçak çiziğini andıran iz, yanağının bir kısmına ince bir şerit çekmişti. Bakışlarımı fark ederek o da bana baktığında neye baktığımı anlamıştı. Sırıtırken, "Ah," dedi. "Nasıl olduğunu merak ediyorsundur." Sözlerinin üzerine yeşil gözleri ağır çekimde Kurşun'un üzerine kaydığında açıklama yapmasına gerek kalmamıştı zaten.

Kurşun ona dümdüz bakıyordu.

"Etmiyorum," dediğimde bana bakmasını umursamadan Kılıç'a döndüm. "Başka tanışacak biri yoksa gidiyorum," derken sesimin altında yatan kinaye belli oluyordu.

Başını eğerek bana baktığında omzumdaki elini de bırakmıştı. Dudaklarımı kıvırdı. Beni tanıştırmak için tanıştırmadığını biliyordum. Bir şey yapmaya çalışmıştı ama ne? Hepsini öğrenecektim. "Git," dedi sakince. "Nasıl olsa bir iki güne yine karşılaşırız, öyle değil mi?"

İçimden geçen şey Kılıç'la bir maç ayarlayıp ona olan sinirimi çıkartmaktı. Yine benim bir şeylerin peşinde olup da karşılarına çıktığımı ima etmişti. Karşılaşmamızda benim parmağım olmasa dahi bendeki negatifliği hissedebiliyor olmalıydı. İşi ve hayatı gereği insanları izlemeyi iyi öğrenmişti belki de. Fakat bu kez şansına küsecekti.

Başımı sallayıp, yanlarından uzaklaşmaya başlamadan hemen önce, "Aynen," dedim, ağzımın içinde geveler gibi. "Benim mekânıma gelirseniz karşılaşırız tabii yine. Gelmeden önce haber ver de güzel bir yer ayarlayayım sizin için."

Amaçlarının ne olduğunu çözemediğim bu beşliye arkamı dönerek, emin adımlarla kapıya doğru ilerlemeye başlarken dedeme davetten ayrıldığımı telefonla haber vermeye karar verdim.

İstikametim ev değildi.

Önce şu saçmalığı çözmem gerekiyordu.

Çenesini öfkeyle kasan adam, karşısındaki buz mavi gözlere bakarken ikilinin yanındaki Açanay, sessizliğini koruyordu.

"Amacın ne senin?" diye sordu Kurşun Alpugan, sertçe.

Açanay, ortamın sanki yeterince gergin değilmiş gibi daha da gerileceğini fark ederek bulundukları koridoru kontrol etti. Otelin tenha bir köşesindeydiler, kimse yoktu.

Kılıç omuz silkti. "Bir amacım yok."

"Kurt," dedi Kurşun, uyarırcasına. Ona böyle seslendiği zamanlar, sadece öfkelendiği anlar olurdu.

Kılıç kaşlarını kaldırdı. "Neden kızıyorsun bu kadar? Sadece tanıştırdım."

Kurşun bastırarak, "Sebep?" diye sorduğunda Açanay onu sakinleştirmek ister gibi kolunu dostça, adamın taş kesilmiş omzuna koydu. "Benim kapattığım konuyu açmandaki sebebi açıkla bana."

Bu kez Açanay da Kılıç'a bakarak konuya dahil olmuştu. "Hakikaten, Kılıç. Boş yere ortaya attın kızı. Okyanus onun peşini bırakmaz. Görmedin mi psikopatın bakışlarını?"

Kurşun, Okyanus ve Teo'nun merakına bir cevap vererek, konuyu kapatırken Kılıç aklında oynaşan tilkilere kulak vermiş, Kurşun'u sinirlendirecek bir hamle yaparak Elfida'yı yanlarına çağırmıştı.

Kurşun, Elfida'yla öylesine takıldığını söyleyerek konunun üstünü örtmüştü ama Kılıç, imalı birkaç kelimeyle Elfida'nın fazlası olduğunu belli edip, onu o masaya çağırarak bir yem konumuna düşürmüştü.

"Kadının yüzünü getirdiğin halden sonra Teo'nun sana onun kaç mislini yapmak için peşinden geldiğini biliyorsun, değil mi?" dedi Kılıç, sertçe. "Sana şahsi bir şey yapmak yerine, senin için değerli olduğuna inandıkları Elfida üzerinden gözdağı vermelerini sağlamaya çalışmamın nesi yanlış?"

Açanay, "Kadının bir suçu yok, Kılıç," dedi, sertçe. "Kimseyi tanımıyor bile. Vücudunda bırakılacak kesikleri asıl hak eden Kurşun. O değil."

"Sen kime çalışıyorsun, Açanay?" diye soran adamın buz mavileri kısıldı. "Elfida'yı bir yıldan fazladır Mavzer'de izliyorum. Kız kafa travması geçirdi de umurunda olmadı. Üç bıçak kesiğini bir taraflarına takmaz. Ama onlar mesaj iletecek bir yol bulamazlarsa Kurşun'a verecekleri zarar birkaç çizikten fazlası olur."

"Bana zarar verebileceklerini mi sanıyorsun sen, amına koyayım?" diye soran Kurşun, kendisinden iki üç santim daha kısa olan arkadaşına baktı.

Kılıç başını iki yana salladı. "Okyanus konusunda kendine hâkim olmalıydın. Saç teli kopsa olay çıkartmaya yer arıyor Teo. Sen yanağına bıçak sürtüyorsun. Okyanus'un da canına minnet tabii olay çıkması. Kadının psikopat olduğunu unutup nasıl koz veriyorsun eline?"

Kurşun dişlerini sıktı. "Kimseye boşuna bir şey yapmadım. İkisi de biliyor bunu. Kardeşimi bir koza dönüştürerek elindeki bıçağı gözümün önünde salladığında, şükretsin ki o bıçak sadece yanağına sürttü. Nasıl sırıttığını ben biliyorum, o çizik onun canını yakmaz."

Kılıç nefesini sertçe bıraktığında, "Biliyorum zaten ama gel de bunu onlara anlat," dedi. "Elfida aracılığıyla kapansın işte bu konu. Ciddi bir şey olsa ben de atmam zaten kızı ortaya, o kadar değil. Ama ben tanıyorum onu. Siz bir bok görmeden *masum kız* diye edebiyat yapıyorsunuz bana. Okyanus'la Teo psikopat bile olsa konu dışındaki kıza ciddi bir şey yapmayacaktır. Ama ona bir şey yapmazlarsa senin peşine takılacaklar. Bırak, oyunlarını oynasınlar."

Kurşun omzunu silkerek, Açanay'ın elini çekmesini sağlarken, parmaklarını açıp, kapatarak kendisini sakinleştirmeyi denedi. "Bana en fazla ne yapabilirler? Hiçbir bok olmayacağını sen de biliyorsun ama ben senin amacını gayet iyi biliyorum. Ne derdin var senin bu kızla? Söyle."

Kılıç'ın yüzü düşünceli bir hale büründü. "Bir şeyler var. Hissediyorum ve sen de hislerimde yanılmadığımı bilirsin. Normal olmayan bir şeyler var onda. Okyanus'un o deli bakışlarına karşı nasıl soğuk durdu, görmedin mi? Bir de resmen *ben üstünüm*, dercesine kadının elini sıktı. Senin karşına çıkacak Mavzer'de. En son biri karşına çıkalı bir yılı geçiyor. Bir anda her yerde görmeye başladık falan. Bakışlarında bir şeyler saklı. Çıkacak ortaya illa."

Kurşun, hislerinde yanılmadığını bilirdi Kılıç'ın. Elfida, Çita'dan önceki rakibini geçtiğinden beri onu diline dolamıştı. Kendisi de hisleri kuvvetli bir adamdı ve o kadında bir şeyler olduğunu biliyordu. En yakın zamanda da bulurdu fakat avuçiçi kadar kızı, dayanıklı olsa bile iki psikopatın arasına atmak, tamamen Kılıç'ın bok yemesinden ibaretti.

"Sana ne oluyor asıl? Sizi kafese kapadığımızda kızı yerden yere vurmayacakmışsın gibi canının yanmasını mı önemser oldun birden?"

"Kılıç," dedi Kurşun, hırlar gibi. "Bugün sabrımı fazla sınıyorsun. O kafese bir şeyleri kabul ederek girecek. Ben de kabul ettiği şeyin getirisini yapacağım sadece. Okyanus meselesi başka, benim meselem bambaşka. Kadın dövüşçü değil mi? Onu döveyim diye önüme atmıyorsunuz. O, dövüşmek için karşıma çıkıyor. Okyanus'u bilmiyormuş gibi konuşma, çiğ çiğ yer onu."

Üç kişi hararetli bir konuşmanın ortasındayken üçü de olaylardan haberi olmayan bir kişi olduğunu sanıyordu fakat asıl o kişinin her şeyden haberi vardı ve onun haberdar olduğu şeylerden bu üçlünün haberi yoktu.

Elfida Alaner görünmemek için sırtını yasladığı duvarın soğukluğunu çıplak teninde hissederken, başını da duvara yaslayarak gülümsedi. O an bu gülümsemenin Okyanus'unkinden bile psikopatça olduğunu kimse görmedi.

Çiğ çiğ yer onu...

Herkes bir şeyler hissederek ona karşı dikkat kesilmişti. Ama kimse tam anlamıyla bilmiyordu ki Elfida Alaner asla çiğ çiğ yenecek bir rakip değildi.

3

Yaş, beş.
Cama vuran damlalar, odayı aydınlatan şimşek...
Yatağımın altındaki canavarlar...
Yorgana yeterince sarınırsam bana ulaşamazlar.
Yaş, yirmi.
Yatağın altında bir ayna.
Eğilip bakan ben.
Şimdi canavar benim.
Kefene de sarınsam kurtulamam.

Parmaklarım klavyede hızlı hızlı dolaşırken gözlerim, önümdeki ekranda akan verileri kısaca tarıyor ve işe yarar bir şeyler arıyordu.

Siyah ekranın üzerindeki neon yeşili yazıların yanında beliren görsellerde tanıdık yüzler görmeyi beklerken odanın demir kapısının açıldığını duydum fakat kafamı kaldırmaya tenezzül etmedim.

"İşin daha bitmedi mi Alaner?"

"Yok," diye mırıldandım. Elimin hemen yanında duran diğer klavyeyi önüme çekerek ezberimdeki sayıları girmeye başladım. Ekrandaki kilidi gördüğümde kaşlarım çatıldı. "Bu sistemin nesi var? Neden daha derine inemiyorum?"

Çağlar'ın adımlarını bu tarafa doğru attığını hissettiğimde ona baktım. Kaşlarını hafifçe çatmış, bana doğru yaklaşıyordu. "Daha inemeyeceğin kadar nereye indin ki öyle?" Siyah kapüşonlusunun şapkasını indirerek ellerini masaya koyduktan sonra büyük ekrana doğru eğildi ve verilere kısaca göz gezdirdi.

"Charter Web'desin zaten şu an. İşine yarayabilecek her şeye erişebili-

Ninova

yor sayılırsın. Daha altta ne yapacaksın? Ülkelerin savaş planlarına falan mı ulaşmaya çalışıyorsun?"

"İstediğim şeye erişemiyorum Charter'da," dediğimde kafasını eğerek bana baktı. O, ayaktaydı. Bense oturuyordum, dolayısıyla göz göze olabilmek için başımı kaldırmam gerekiyordu.

"Yine *Kurşun*, deme."

Gözlerimi devirdim. "Hayır, onunla ilgili bir şey öğrenmeye çalışmıyorum. Marianas'a inmem gerekiyor." Son cümleme kadar stabil olan yüz ifadesi, en son söylediğimi duyduğunda afalladı.

Burası gizli bir teknolojik sığınaktı. İçinde çok ileri seviye bilgisayarlar, iletişim araçları, bilgi aygıtları ve daha nicesi vardı. Bu küçük gizli yerin kaynağının, Almanya'da çok daha büyük bir örgüte bağlandığını biliyordum. Örgüt demek ne derece doğruydu, bilmiyordum fakat orasıyla ilgili bilgim en düşük düzeyde olduğundan başka ne şekilde isimlendirebileceğim hakkında bir fikrim yoktu.

Çağlar, "Sen kafayı mı yedin?" diye sorduğunda başımı sakince iki yana salladım. Tepkisini anlayabiliyordum.

Charter -yani şu anda ulaşabildiğim- internetin dördüncü katmanıydı. Çok sınırlı sayıda kişinin kullanabildiği bu katmanın özel erişimiyle bilim ve teknolojinin arka yüzüne, devlet projelerinin belli bir ölçüsüne, devletlerin ajanları hakkında bilgilere ve gizli örgütlerle ilgili bilgilere ulaşılabiliyordu. Fakat dediğim gibi bu katmana herkes inemiyordu. İnenlerse tüm bunlara değil, açmayı başarabildikleri kadarına erişiyordu. Üst düzey teknoloji, beceri ve sağlam bir arka gerektiriyordu tüm bunlar.

Marianas ise bir alt, yani beşinci katmandı. Türkiye'den hiçbir şekilde ulaşılamayacağını biliyordum ama dediğim gibi bu küçük yer asıl olarak Almanya'ya bağlıydı. Devletlerle ilgili ciddi boyutta bilgiler içeren bir katmandı. Ve bu teklifi sunarken dahi boşa çıkacağını biliyordum. Ekrem'in, konu bilgi ağına geldiğinde önü arkası bilinmez bir gücü olsa da Marianas benim için imkânsız kalıyor sayılırdı. Boyum o kadar da uzun değildi.

"Elfida, neyi öğrenmek istiyorsun? Marianas'a inmek için önce Almanya'yla iletişim kurmamız gerekir. Biliyorsun, *onu* aramamız lazım. Ama o buna müsaade etmeyecektir."

Sürekli *o* olarak bahsedilen bir kişi vardı. Buranın, burası gibi nice yerlerin, Almanya'daki örgütün ve hatta söylenilene göre Almanya'nın sahibi

denilebilecek kadar güç ve hakka sahip bir kişi. Kadın olduğu dışında bir şey bilmiyordum.

"Ulaş o zaman, Çağlar."

"Sen gerçekten delirmişsin. Ona öyle ha deyince ulaşılmaz. Aradığın şey her neyse Charter'da bulabileceğine eminim. Ona izin vermesi bile bir şanstı. Farklı yollar izleyerek bulmayı dene."

Sıkıntılı bir nefes verirken Çağlar'a ters bir bakış attım ve klavyeyi tekrar önüme çekerek düşünmeye başladım. O da geriye çekildi ve loş, mavi ışıklı, son derece teknolojik gözüken odadan çıkarak demir kapıyı ardından kapadı.

Burayı şans eseri keşfetmiş ve yüzde sıfır virgüllü ihtimali olmasına rağmen girebilmeyi başarmıştım. Elbette Ekrem'in birkaç telefon görüşmesi işimi kesinlikle kolaylaştırmış, bana çok fazla katkısı olmuştu. Özellikle Kurşun Alpugan ve hayatı konusunda.

Ekrana bakarken *yanlış yerde mi arıyorum acaba*, diye düşünerek tüm kodları sıfırladım ve farklı bir şeyler yapmayı deneyerek aklımı kullanmaya çalıştım.

Dakikalar su gibi akıp, giderken aniden karşımda beliren yüzle yerimden resmen zıpladım ve kalçamı hızla sandalyenin ucuna kaydırarak ekrana yaklaştım.

Klavyede birkaç tuşa hızlı hızlı basarken sanırım aradığımı bulabilmiştim. Kalp atışlarım hızlanırken hızla hareket eden görüntüler durdu ve ekrandaki neon yeşili kelimeler birleşerek paragraflara dönüştü. *İşte bu!*

Görseldeki keskin ve kemikli yüz hatlarına sahip yeşil, vahşi bakışlı kadını inceledim. Hemen ardından yanında yazan ismi okudum. Fakat zaten biliyordum.

Yakut Okyanus Rozarin.

Xana.

Xana bir tür kod ismi olmalıydı. Yanılmıyorsam *altın saçlı* anlamına geliyordu.

Bilgileri okumaya başlarken en başta hissettiğim şaşkınlığı saklayamadım fakat odada tek olduğum için okuduğum şeyi merak edebilecek kimse yoktu.

1996, Portekiz / Lizbon doğumlu, KGB (Komitet Gosudarstvennoy Bezopasnosti) ajanı.

Bir ajan?

Bir Rus ajanı.

Yedi yaşında örgütle tanıştırıldı ve yıllar boyu süren eğitimi sonucunda resmi KGB ajanı statüsüne sahip oldu. Sahada ve masa arkasında görev alan Xana'nın gelişim raporu ektedir.

Yerleştirilen bağlantıyı muhtemelen açamayacağımdan üzerinde durmadım.

Patlama, ateşleme, boğma, çıplak el ve nicesi yöntemlerle toplam 2806 ölümün sebebi. Anadil seviyesinde sekiz dil biliyor.

Gözlerim kadının etkileyici kariyeri hakkındaki bilgileri tararken dudağımın bir kenarı hafifçe kıvrıldı. Aynı anda tenime sızan bir ürperti de omuzlarımı dikleştirmeme sebep olmuştu.

Okyanus'un burcu, doğum saati gibi gereksiz bilgileri es geçerek bir diğer görsele baktığımda gördüğüm adamı da pekâlâ tanıyordum.

Demirşah Teo Şahsuvar.

Demirpençe.

1993 doğumlu, MİT (Milli İstihbarat Teşkilatı) ajanı.

O da bir ajandı. *Pekâlâ.* İki farklı örgüt ajanı ve Kurşun Alpugan. Ne alakaları olabilirdi ki?

Kurşun'un isminin istihbaratla ilgili konu ve olaylarda merak verici düzeyde geçtiğini biliyordum ama sebebini bir türlü tam anlamıyla öğrenemiyordum. Bunu yapmak için önümün biraz daha açılması gerekiyordu. Bunun için de *ona* ulaşmak gerekirdi ve Çağlar'ın söylediği üzere bu, bir imkânsızlıklar silsilesiydi.

Şu an ulaşabildiğim, istihbaratta görevli kimselerin birbirlerine gönderdikleri maili andıran raporların parçalarından ibaretti. Tüm soru işaretlerini silemeyecek kadar yetersizdi.

Açık konuşmak gerekirse tüm bunların pek de umurumda olduğunu söyleyemezdim. Ben Kurşun'un kişisel hayatını merak ediyor ve ilgileniyordum. Tüm bu derin konuların kapısı, bilmek istemeyeceğim türden karanlık uçurumlara açılıyordu ve ben kendimi tam olarak neye şahit tutmam gerektiği konusunda hazırlayamadan her şeyi öğrenmek istemiyordum. Veya görebileceklerimin beni ondan uzaklaştırmasından korkuyordum.

Böyle bir ihtimal var mıydı?

Kendime bunu yaşayıp görme fırsatı veremezdim. Gözümdeki yerini zedelemekten korkuyordum yıllardır. Aynı Ekrem gibi o da ardı bilinmez

soru işaretleriyle kalabilirdi zihnimde. Ajanlar ve istihbarat, mitleşemeyecek kadar gözlerimin önündeydi yıllardır. Belki de buğulanan zihnimin arada çıkardığı sesler doğrultusunda etrafımdaydı. Yıllar önce, ucundan kıyısından olmak kaydıyla...

Fakat şimdi sözkonusu onun canıyken kendimi bundan sakınmaya devam edebilir miydim?

Teo hakkındaki bilgileri okumaya devam ettim. Bilgiler erişebildiğim kadarıyla parça parça, tahminen daha alt kaynakta yer alan yazılardan ibaretti. Tüm dosyalarını göremiyor, devamına ulaşamıyordum.

Sekiz yaşında örgütle tanışan Demirpençe, Türkiye için önemli bir güç ve kaynak. Çıplak el, boğma, patlatma, yakma, ateş etme ve nice yöntemlerle sayısı tam olarak tespit edilemese de 3000 üzeri insanın ölümüne sebebiyet verdiği biliniyor. Emir dışı eylemlerin sebebiyet olduğu can kaybı ve yaptırımları, ekteki dosyada belirtilmiştir.

Erişemediğim boşlukları atladım.

Anadil seviyesinde sekiz dil biliyor.

Xana'yla tanışmalarına sebep olan Moskova ll görevi sırasında duygusal bir bağ kuran ikilinin ilişkisinin KGB ve MİT tarafından onaylandığına dair şartlar ve sonuçlar belgesi ektedir.

Yani sevgililerdi. Kılıç'ın beni onlarla tanıştırma sebebinin, Kurşun'u sağlama alarak beni yem konumuna atmak olduğunu kendi kulaklarımla duymuştum. Onların bu insanlarla olan alakasını anlamlandırabilmek için araştırmamı biraz daha derine indirirken işe yarar bir şeyler bulabilmeyi umuyordum.

Düşmanlardı ama neden?

En sonunda Kurşun'un isminin geçtiği birkaç satıra ulaşabildiğimde kalbimin duracak gibi olduğunu ve şaşkınlıkla kasıldığını hissettim.

2014 yılında, Demirşah Teo Şahsuvar'ın annesinin ölümüne sebep olan Kurşun Arduvaz Alpugan'la Demirşah Teo'nun aralarındaki açık düşmanlığın detayı verilmeyen sebepler ötürüyle ölümle sonuçlanmadığı fakat aynı dosyalarda mümkün olduğunca yer almayacakları konusundaki bilgileri okurken durdum.

Kurşun Arduvaz Alpugan.

Arduvaz.

Demek özenle, her yerde kısa bir A harfine dönüştürülen isminin açılımı buydu. O da ailenin geleneğinden nasibini almıştı.

Gözlerine ilk kez baktığımda öğrenmiştim aslında ismini, en sevdiğim rengi.

Aralarındaki ilişki ve iletişimin detayına girilmeden, bahsedilen birkaç kısa bilgiyi okurken başımı ellerimin arasına aldım ve derin bir nefes çektim içime.

Kurşun ve Okyanus arasında, bir *görev sırası* olarak bahsedilen anda geçen fiziksel bir çatışma yaşanmıştı ve bu raporlanarak istihbarat birliklerinden birinin üstlerine gönderilmişti.

Ben neyin içine düşmüştüm böyle?

Okuduğum bir diğer cümle, işleri daha da karışık bir hale getirirken kaşlarımı iyice çattım.

Ek 3'te belirtildiği üzere Kurşun Arduvaz Alpugan, görevlerini sonlandırma teklifini reddetti.

O kimdi ki iki ajanın görevlerini sonlandırma yetkisi vardı?

Birbirine dolanan düğümler misali, bir ipi çekiştirdikçe iyice karışan bir curcunaya dönüşüyordu her şey. Okuduğum her kelime, zihnimdeki soru işaretlerini silmek yerine yenilerini eklerken ne tepki vermem gerektiğini bilmiyordum.

Kurşun, Teo'nun annesini öldürmüştü.

Ürperdiğimi hissettim. Parmak uçlarımdan başlayan titreşim, sadece dört harflik bir kelimenin ifade ettiği büyük anlam, içimde çınlarken bedenim boyu tırmandı ve boynumda son buldu. *Ölüm.*

Neden sorusu yankılandı içimde.

Bir sebebi olmalıydı. Öylece birini, bir *anneyi* öldürebilecek bir adam değildi. Üç yıldır öğrendiğim her şeyi birleştirdiğimde bunu yapmasının bir seçim değil, mecburiyet olduğundan emindim.

Kimdim de emindim?

Kendime uydurduğum onca kılıfın yanında, bir tanesini de ona biçmeye çalışıyordum. Farkındaydım. Daima yapmıştım. Kendime ve çevremdekilere ihtiyacı olan maskeleri giydirir, maskelere gülümserdim. Böylesi kolay ve zahmetsiz olanıydı.

Yine de bir *katildi.*

Tam olarak çözemesem de okuduklarım bundan çok daha fazlası olduğunu söylüyordu. Tamam, Kılıç ve ikisinin pis işlerde parmakları oldu-

ğunu bilmek için müneccim olmaya gerek yoktu ama bu... İşler bambaşka bir boyuta taşınıyordu.

Birini öldürmüş birinin yanında bulunmanın sizi de potansiyel kurban yapacağına dair mantıklı açıklamalar dolaşırdı etrafta. Oysa ben mantığı çoktan arzulara kurban etmiş, çığlıklarla bağıran sesi fısıltılardan bile küçük hale getirmiş, öylece otururken bunları düşünmüyordum.

Katilliği yakıştırmaya çalışıyordum, bana yaşamı çağrıştıran adama.

Belki iyilik için öldürmüştü?

Yine de birini öldürmüştü. *Ölüme alışılır*, derlerdi. *Öldürmeye.*

Her insanın içinde bir katil, her katilin içinde bir arzu yatardı. Güce olan arzu. Hep daha fazlasına. Ezberlemişçesine biliyordum tüm bunları. Şahittim.

Belki bir kazaydı?

Zihnimdeki çığlıklarla fısıltılar bir araya geldi, sesleri yükseldi. Yükselen sesler arasında beliren kelimeler teker teker kayboldu ve en sonunda tüm kuru gürültü fısıldamayı da bırakarak yerini bomboş bir sessizliğe devretti.

Evet, bu bir kaza olmalıydı.

Onun annesini isteyerek öldürmemişti.

Yine de Teo'ya hak vermek gerekirdi. Okuduğum birkaç bilgiye göre annesi kasıtlı çıkartıldığı düşünülen ama kanıtlanamayan bir yangında ölmüştü. Bunun sebebi ise Kurşun olduğuna göre her ne olursa olsun ona zarar vermek istemesi normaldi. Fakat bunu yapmıyorlardı. Yoksa yapamıyorlar mıydı? Okyanus ve ikisi. Neden?

Hem Kurşun'un, istihbarattaki görevlerine son vermesi de ne demek oluyordu? Görevlerinden tümüyle alıkoyulmaları demek miydi bu?

"Çıldıracağım," diye mırıldandım, ağzımın içinden. "Kimsin sen, Kurşun Alpugan?"

Güncelleme tarihi tam olarak birkaç saat öncesi olan istihbarat kaydına ulaşmak için birkaç duvarı kırarken göreceklerimi merak ediyordum.

Birkaç dakika geçtiğinde aradığım şey tam karşımdaydı.

Önce yavaş bir ürperti yayıldı vücuduma, sinsice. Tüylerimi ürperten bilgiler karnımdan kalbime kadar tüm bedenimi ve iç organlarımı kasarken ağzımın içinde bir küfür mırıldandım.

Xana'yla Demirpençe'nin bir ölüm planı yapıyor olması, tarafımızca şüpheli bulunan eylemler sonucu ihtimaller dahilindedir. Kırmızı kod

girilmiş, dosya üst kurumlara aktarılmıştır. Salı günü, ana ofiste gerçekleştirilecek toplantıdan sonra diğer rapor girilecektir. Görev yetkinlikleri şüpheli konuma düşmüştür. Son karar sekizinci kattan çıkacaktır.

Alnımı ovuştururken gördüklerimi hazmetmeye çalıştım. Annesi öldürülen Teo olmasına rağmen Kurşun'a karşı daha sakin gibiydi. Ah, tabii Kurşun sevdiği kadına zarar verene kadar koruyabilmişti sükûnetini.

Fakat Okyanus...

Bilgileri daha detaylı araştırabilirdim fakat bu katmanda çok da fazlasını bulabileceğimi sanmıyordum. Daha derine inmekse Almanya'yla bağlantı şartı taşıyordu. Şimdilik tek görebildiğim, istihbarat içinde birilerinin, birilerine gönderdikleri raporlardan ibaretti.

Sıkıntıyla of çekerken emin olduğum tek şey bu psikopat çiftin Kurşun'u öldürmek gibi bir planları olduğuydu. Ona büyük bir zarar vereceklerinin delili olan yazıları ve bağlı oldukları kurumlar tarafından göz hapsine alınmalarını okumaya devam ederken nasıl bir işe bulaştığımı düşündüm.

Kendimi bir katilin avuçları arasına hapsetmek için uğraşıyordum tam üç yıldır. Belki de çok daha fazlasının... Başkalarının yaşamına son veren o ellerin düşüncesi bana güven veriyordu.

Anladığıma göre Okyanus ve Teo'yu direkt olarak hayatlarını bitirecek şekilde etiketleyebilirdi. Ama bunu yapmıyordu. Neden? Çok mu güveniyordu ona bir şey yapamayacaklarına? Yoksa farklı bir şeyler mi vardı?

İki tane deli ajan için yem konumunda olduğumu hatırladım.

Kılıç Falu sağ olsun.

Bedenimdeki sebebi farklı titreşimleri kontrol altına almaya çalışırken, bu konuda biraz olsun bile korkup gerilmediğimi hissettim. Ben elbette yem falan olamazdım. Söylediklerim cahil cesaretinden ibaret değildi. Yem olmak için fazla emek verilmişti bana. Geride bıraktığı cesetlerden haberdar olsam da bir adım geri atmayacağım o adam hep böyle söyler, düşeceğim o çukurları benden önce görür ve beklerdi. Çukurlara düşmemi bekler, düşecek olduğumda dahi uyarmazdı. Dibe gireyim ve çıkayım ister, çıkabileceğimin eminliğiyle o çukurun başında beklerdi her daim.

Ve ben, kendime bile güvenmediğim yerde Ekrem'e olan güvenimi hiçbir zaman kaybetmezdim.

Bana açıkça *düşersen kaldırmam*, dese de düştüğümde bir tek o orada olurdu. Kaldırmak için değil, kalkabileceğimi bana hatırlatmak için.

İhtiyacım olan küçük şeyleri öğrendiğimde her şeyi sıfırladım ve buradan ayrılmak için ayaklandım.

Karşımdaki insanlar üst düzey eğitim ve güce sahip olmalarına rağmen beni Kurşun, Kılıç, Açanay, Teo ve Okyanus'un bir adım ilerisine atan bir şey vardı: Sahip olduğum bilgiler. Hiçbiri benim bir şeyler bildiğimi bilmiyordu. Ben hayatlarının tam merkezinde durup, onları izlerken hiçbiri beni gerçekten tanımıyordu bile.

Kimse benden büyük hamleler beklemezdi, kimse kendileri için bir tehdit oluşturduğumu bilemezdi. Dolayısıyla kimse bana karşı bir önlem alamazdı. Elbette Kılıç faktörü vardı fakat şu an ne düşündükleri ne de yaptıkları pek bir şey sayılmıyordu.

Ben hepsini tanıyordum.

Fakat hiçbiri beni tanımıyordu.

İşte bu, beni bir adım öne çekiyordu. Ve ben, aradaki mesafeyi kapatmamak konusunda oldukça kararlıydım.

Kaskımı çıkarıp, motorun içine bırakırken gözlerimi geldiğim yerde gezdirdim.

Üç katlı gibi gözüken, hiçliğin ortasında, yıkık dökük eski bir binaydı karşımda duran harabe.

Eldivenli ellerimle saçımdaki peruğu düzelttikten hemen sonra ceketimin cebindeki kar maskesini çıkardım ve motoru bıraktığım geniş gövdeli ağacın arkasından çıkmadan önce her ihtimale karşı yüzümü tamamen gizlediğimden emin oldum. Gözlerimde koyu kahverengi lensler vardı ve açıkçası göz kırpıp, geri açarken pek de rahat hissetmiyordum.

Siyah botlarım çalıları ezerken iki elim de ceplerimdeydi. Sakin adımlarla harabeye yaklaşmaya başladım. Saat gece dört civarı olmalıydı.

Binanın girişini es geçip, arkaya doğru dolanmaya başlarken içimden bir ses bana çıldırdığımı söylüyordu. Çıldırmamıştım.

Üç yıldır Kurşun Alpugan'ın hayatının içindeyim, derken şaka yapmıyordum. Ben gerçekten onun hayatının içindeydim. Çoğu noktada, onun belki de bilmediği küçük pürüzlerde hep bir adım önünde, ona gelmesi muhtemel darbeler için bir zırhtım.

Ona ben ulaşmadan kimsenin ulaşmasına izin veremezdim.

Kimsenin ben ulaşmadan onu öldürmesine izin veremezdim.

Kimsenin onu benim elimde olma fırsatından mahrum etmesine izin veremezdim.

Vermezdim.

Yaşıyor olmalıydı. Yaşamalıydı ki beni benden kurtarsın. Yaşamalıydı ki ona kavuşayım.

Bir gün ondan gidecektim. Elbette önce ona varmalıydım.

Ben aptal bir kadın değildim. Kurşun'un aptal bir adam olmadığını, kendini koruyabileceğini biliyordum. Zeki bir adamdı. Gerçekten tehlikeli olduğunu biliyordum. Fakat bazı noktalarda, haberi olmasa dahi bana ihtiyacı vardı.

11 Ağustos 2022. Bugünkü habersiz ihtiyaçlarına tezat, farkında olacaksın bir gün. Kalan ömrün boyunca daima bana ihtiyacın olacak.

Sakin adımlarla etrafını dolaştığım metruk binanın, tuğlalar dizilmiş duvarına doğru ilerlemeye başlarken buralarda kamera olmadığını biliyordum. Burası örgütler tarafından onlara temin edilmiş olmalıydı. Kamera kayıtları sadece kendi yerlerini de açığa çıkartmalarına yarardı. Teknolojide hiçbir şey yok olmuyor, sadece durumlarına göre diplere gömülüyordu. Şanslıydım ki yeterince dibe inebiliyordum ve bunu yapabilecek kapasitedeki diğer insanların varlığının da bilinciyle, gizlilik kapsamında bu tür yerler izlenmezdi.

Adımımı atmadan önce sağlamlığını kontrol ettiğim tuğlaya yavaşça basarken hafif çıkıntıları olan betondan destek aldım, eldivenli ellerimle. Başımı yukarı kaldırıp baktığımda üçüncü kata kadar tırmanabileceğimi biliyordum. Pek de sağlam gözükmeyen boruya sardığım elime ek, bir ayağımı da borunun yanındaki çıkıntıya attım ve kendimi iyice yukarı çektim. Fazlasıyla sessizdim. Nefes sesim bile duyulmazdı.

Okyanus yukarıdaydı. Teo'yu bekliyordu. Binaya girmek için asıl girişi kullanmak pek mantıklı değildi. Üstelik bu bina iki ajan tarafından kullanılıyorken.

Okyanus'la baş edebileceğimi biliyordum. Kurşun'a zarar gelmesini önlüyordum, evet fakat bunu yaparken kendimi öldürtecek kadar da kafayı yememiştim.

İlk katın siyah balkon demirlerine tutunarak bedenimi iyice yukarı doğru ittirdiğimde ayaklarımı da sırasıyla balkonun dışına attım. Bu, Ekrem'in beni gönderdiği bütün o görevlerden biri gibi hissettiriyordu.

Demirden destek alarak kendimi balkonun içine bıraktım ve kapa-

lı, cam kapının ardından içeriye bakındım. Duvarları rutubetli, eşyasız bir odaya açılıyordu. Hafifçe kapıya doğru yaklaştım. İçeriye buradan da girebilirdim belki. Beni iki kat daha yukarı tırmanma zahmetinden kurtarırdı. Kapı oldukça bakımsız gözüküyordu, bir kez sertçe ittirsem açılacaktı sanki.

Kapıya dokunmadan önce eğildim ve deliğin içine baktım. Kapının diğer tarafını göremiyordum. Üzerinde anahtar takılı olmalıydı. Dizlerimin üzerine çökerek, cam kapıdan gözüken zemine bakarken gördüğüm şey beni gülümsetti. İç kısımdan kapı koluna bağlanan ince bir ip vardı. İpin odanın içinde ilerleyerek bu açıdan gözükmeyen bir yerlere bağlı olduğunu ve kapı zorlandığı takdirde muhtemelen bir şeyleri düşürerek ses çıkartacağını tahmin etmek zor değildi.

Gözlerimi devirerek eğildiğim yerden kalktım ve yeniden siyah tırabzanlara tutunarak vücudumu biraz dışarıya eğdim, kafamı kaldırarak üst katın balkonuna baktım. Bu tırabzanların üzerine çıkarak oraya uzanabilirdim.

Dikdörtgen şeklindeki balkonun en köşesine ilerleyerek bir elimi duvara yasladıktan hemen sonra ayaklarımdan birini kaldırarak ince, siyah demirin üzerine bastım. Sonrasında elimi yasladığım düz duvardan destek alarak bedenimi yukarıya ittirdim ve iki ayağımla bir parmak kalınlığındaki demirin üzerinde durup aşağıya baktım.

Buradan düşsem çok bir şey olmazdı. Düşüş şeklime göre bir çatlak edinebilirdim belki.

Aşağıya bakmayı keserek başımı yukarı kaldırdım ve boştaki elimle üst balkonun zeminine tutundum. Kalın botlarımla demirin üzerinde parmak ucuna kalkarken demirin ses çıkartmaması için ekstra özenliydim. Hızla diğer elimi de havaya kaldırarak yukarıya tutundum. Şimdi bedenim neredeyse boşlukta sallanıyorken kollarım havada, yukarıdaki balkonun zeminine tutunmuş haldeydi.

Eldivenli parmaklarımı betona geçirerek kendimi yukarıya çektiğimde hızla bir ayağımı da zemine bastım ve kontrollü bir şekilde, balkonun dışından ayağa kalktım. Okyanus'un bir üst, yani üçüncü katta olduğunu biliyordum. Bacaklarımı sırasıyla tırabzanın üzerinden geçirerek ikinci katın balkonunun içine girdiğimde bu kez kapıya yönelme gereği duymadım. Muhtemelen orada da bir düzenek vardı. Demek oluyordu ki üçüncü kata da aynı şekilde çıkacaktım.

Nefesimi yavaşça bırakırken aynı hareketleri tekrar etmek için yine dikdörtgen balkonun köşesine geçtim ve adımlarımı sırasıyla tırabzana atarak üzerine bastım. İki ayağımla sabit bir şekilde demirin üzerinde durabildiğimde bir elimle düz balkon duvarından destek alırken, parmak ucuna kalkarak yukarıya doğru uzandım ve tek elimle üst katın balkon demirini yakaladım.

Tam diğer elimi de yukarıya atarak, sadece ellerimden aldığım kuvvetle aşağı doğru sallanmaya başlamışken kendimi yukarıya çekecektim ki duyduğum sesle kımıldamayı bıraktım.

Adım sesleri.

Biri yürüyordu. Tahminimce kendimi çekeceğim balkona açılan odadaydı. Adım sesleri netti ve hemen kafamın üzerinden geliyordu.

Kollarımdan kuvvet alarak, kendimi hafifçe yukarı çekerken, bir ayağımı diğer ayağımın arkasına atarak topuğumla bacağım arasına sıkıştırdım. Barfiks pozisyonundaydım. Sadece sallandığım şey demir bir çubuk değil, bir balkon demiriydi.

Balkonun zemini burnuma değecek şekilde kendimi yukarı çektiğimde kaslarım sızlamıyordu bile. Yıllardır kaslarımı en ağır şekilde çalıştırıyor ve kullanıyordum, elbette bu şekilde ağrımazlardı. Belki burada üç saat boyunca sarkarsam...

Gözlerimle hızla cam kapıdan gözüken odanın içini taradığımda Okyanus'un, elindeki telefonla sakince volta attığını gördüm. Bu tarafa döneceğini fark ettiğimde hızla kendimi yeniden aşağı çektim. Ellerim dışında hiçbir yerim bir yere değmiyordu. Boşluktaydım. Bu hissi hep sevmiştim.

Aradan saniyeler geçtiğinde Okyanus'un, "Alo," diyen sesini duyduğumda telefonla konuştuğunu anlamak zor olmamıştı. "Aynen, geldim. Bekliyorum seni. Hayır, onu buraya getirmen doğru olmaz. Evet, evet, her ihtimale karşı. Tabii ki burada bir bomba bırakamayız, Teo. Anlıyorum, küçük fakat bir şekilde biri görebilir. Riske gerek yok."

Teo'yla konuşuyordu.

Bomba.

Gerçekten yanılmıyordum. Planlarını doğru tahmin etmiştim.

Adım seslerinin uzaklaştığını fark etmemle yeniden kendimi yukarı doğru çekerek odayı kontrol ettim. Okyanus kapıya doğru ilerliyordu, odadan çıkacaktı. Birkaç saniye gözden kaybolmasını bekledikten son-

ra gücümü ellerimden alarak bedenimi tamamen yukarı kaldırdım ve ayaklarımı sırasıyla demirden geçirerek balkonun içine girdim. Hiç ses çıkartmamaya özen göstererek odaya girdiğimde, sakince etrafıma bakındım. Eski püskü bir koltuk dışında başka bir şey yoktu odada. Cızırtılar çıkartan cılız ışığın yanından geçerek odanın kapısına ulaştığımda, önce koridoru dinleyerek kimsenin olmadığından emin oldum. Hemen ardından yavaşça koridora çıktım.

İnce koridor karanlık sayılabilirdi. Az önce çıktığım ve biraz ilerideki odadan gelen ışıkla aydınlanıyordu sadece. Yer yer eksilmiş tahtaların üzerinde ses çıkartmadan, beklerken Okyanus'un diğer odada olduğunu anladım.

Bugün öğrendiğim bilgiler, Okyanus ve Teo'nun plan yaparkenki birkaç görüntüsü ve konuşma kayıtlarıyla Kurşun için yapacakları planı tahmin etmiştim. Elbette şifreli konuşuyorlardı fakat tahmin etmek zor değildi. Onu öldürüp öldürmeyeceklerinden emin olamıyordum. En azından şimdilik bunu yapamayacaklarını biliyordum ama gelecek odaklı planları olması muhtemeldi. Şu an için amaçları sadece büyük bir zarar vermek de olabilirdi. Yine de... Kurşun'un saçına bile zarar veremeyeceklerdi.

Planlarına göre bir bomba patlayacaktı. Tahminimce bu bomba bir gözdağından fazlası değildi. Mala zarar vermek odaklı olduğunu düşünüyordum. İstihbaratta üzerlerine açılan çokça dosya varken bu yaptırımları göze almaları saçmalık olurdu.

Koridorda sessiz bir adım atarken Okyanus'un hemen birkaç adım ötedeki odada bir şeylerle uğraştığını duyabiliyordum. Yavaşça ilerlemeye başladım. Kâğıt sesleri geliyordu. Tahtaların ortalarına değil de kenarlarına basmaya özen göstererek kapının dibine kadar geldiğimde kâğıt sesleri sustu, iki saniyenin ardından yeniden duyuldu.

Eldivenli elimi kapının kenarına koydum ve bedenimi sessizce odanın kapısına doğru sıyırdım. Şimdi odanın girişinde, eşikte duruyordum.

Okyanus, bana arkası dönük şekilde tahta masanın üzerindeki kâğıtları inceliyordu. İnce bedeni rahatça öne doğru eğilmişti.

Burada olduğumu biliyordu.

Hayır, birinin tam burada durmuş, onu izlediğini biliyordu. Bildiğini biliyordum.

Bir ajandı. Bunu göz ardı etmek benim zararıma olurdu. Her du-

rumda, kafamda kurduğum her planda, planımın hedefi olan kişinin her şeyi bildiğini düşünerek hareket ederdim. Her zaman yedek planım, bir açıklamam vardı.

Tahtaların ses çıkartmasını umursamadan odanın içine doğru rahatça adımlamaya başladığımda eğildiği yerden dikleştirdi sırtını. Sakince arkasını dönerken omzularını dikleştirmek dışında bir gerginlik belirtisi göstermemişti.

Bana döndü. Beş adım ilerimde, kolları iki yanından sarkar halde durdu ve vahşi yeşil gözleriyle kamufle olmuş vücudumu baştan aşağı süzdü.

"Kime çalışıyorsun?" diye sorarken sesi eğlenir gibi çıkmıştı. Rahatça kurulan, net iki kelime. Bu durumlara alışkın olmalıydı. *Ne tesadüf!*

Sessiz kalarak ona doğru bir adım attım.

Parmaklarını oynatarak esnetti.

Ben çoktan esnetmiştim.

Anlık bir sessizlik, fırtına öncesi durgunluk misali ikimizi bu odada esir alırken ikimiz de biraz olsun korkmuş gibi durmuyorduk.

Beklediğim gibi oldu. Sakinliği vücudunu bir anda terk etti ve üzerime atılırkenki hızı birinin kendini savunmasına imkân tanımayacak kadar fazlaydı.

Birinin...

Hızla eğdiğim bedenimi doğrultmadan dirseğimi karnına sertçe vurduğumda kısa bir anlığına nefesi kesildi fakat toparlaması çabuk olmuştu. Ona vurduğum kolumu kavrayarak beni odanın diğer tarafına doğru ittirdiğinde gücü kendine yaraşır şekilde yerindeydi. Dişli bir rakipti.

Göremese de maskenin altından gülümsedim. İki darbeyle oturup ağlayanlardan, hemen teslim olanlardan hep nefret etmiştim. İtişi gerçekten kuvvetliydi. Fakat beni devirmeye yetecek kadar değil.

"Ölmek istemiyorsan konuş," diye hırladı. Alaycılığını yok etmişti. "Benim inimde, benim merhametimdesin." Konuşurken sesimi değiştirmek konusunda çok başarılıydım fakat gülerken ona açık verebileceğim için kahkahamı engelledim. Kaşlarını kaldırdı. "Seni tanıyorum, öyle değil mi? Sessizliğini buna borçluyuz."

Sesimi Elfida'dan bir kırıntı bile barındırmayacak kadar profesyonelce değiştirirken, "Belki," dedim.

İkinci kez üzerime atlamaya yeltendiğinde havadaki kolunu hızla kav-

rayarak bedeninin etrafında bir tur çevirdim ve sırtı göğsüme yaslanırken, kolunu bırakmadan boştaki kolumu boğazına sardım.

Sertçe debelenerek anlık bir acı dalgasını kucaklamama sebep olan tekmesini dizimle buluşturduğunda, boğazındaki kolumu sıkılaştırarak, onu aldığım ablukayı bozmadan bir adım geriye çekildim ve sırtını arkaya doğru büktüm.

Karşımdakini alt etmenin tekniklerini çok iyi biliyordum. Kim olursa olsun bir kişiyi hatta birden çok daha fazlasını dakikalar içinde tamamen etkisiz hale getirebilirdim. Kimi zaman zor, kimi zamansa fazla kolay olurdu. Ortası yoktu. Bedenim ve zihnimse bunu hayatta bildiği her şeyden daha iyi bilir, daha iyi yapardı. Gelişmeye başladıkları ilk andan itibaren bunu öğrenmişlerdi çünkü.

Okyanus, alkışlanası bir güç kullanarak, geriye yatırdığım sırtını öne çekerken kendini yeniden dik konuma getirdi. Bir ayağını geriye atarak bacağımı ittirdi ve küçümsenmeyecek biri olduğunu gösterircesine, beni eğildiği vücudunun üzerinden döndürerek karşısına geçirdi. Kolunu kurtarmış, kurtardığı kolunu yüzüme doğru savurmuştu.

Başımı hızla eğdim ve boşa giden hamlesini umursamadan yumruk haline getirdiğim elimi aşağıdan, çenesine geçirdim.

İnlerken bedeni geriledi.

Tekmem karnını bularak tahta masaya kadar savrulmasına sebep olurken yere yapışmasını engelleyen şey iki eliyle sıkıca kavradığı masaydı. Koyu renk saçları yüzünün önüne dökülmüştü.

"Ajan mısın?" diye hırladı.

Üzerine doğru adımlarken tepkisizliğimi korudum.

Kendine soluklanmak için fazla vakit tanımadan, uzun bacaklarından birini kaldırarak bel boşluğuma vurdu ve göremese de yüzümü buruşturmama sebep oldu. Anlık olarak kasılan vücudumda isabet ettirdiği yer tam olarak nokta atışıydı.

Salık saçlarını sertçe kavrayarak, vücudunu aniden çevirip dirseğimle sırtına vurduğumda yeniden öne doğru eğilmek zorunda kalsa da pes etmeden kendini elimden kurtarmak için çırpınmaya başladı. Saçlarım köklerinden sıkıca kavradığımda tekmesini geriye savurdu fakat saç diplerinden tutarak onu yana savurduğumda hamlesi boşa çıkmıştı.

Ben bir dövüşçüydüm. Yıllarımı, hayatımı buna adamıştım. Karşımdakine baktığımda istemsizce onu savunmasız kılacak noktalarını bulur-

dum. Yıllarımı pis bir sokakta, ayağa kalkamayacak kadar darbe yemişken, karşımda duran rakibimi ezmek için yollar deneyip, denediklerim sonuç vermezse üreterek harcamıştım.

İlki, o sokaktan kurtulmak içindi.

İkincisi ise o sokakta var olmaya devam edebilmek için.

Bugün dönüp bakıldığında hem sokaktan kurtulmuş hem de sokakta var olabilmiştim. Çoğu sokak çocuğu gibi Aziz Andıç beni yılların ardından bulup yanına aldığında ikinci kez geri bakmamam gerekirdi. İçimdeki evsiz, küçük sokak çocuğundan kurtulmak ve geri geri kaçmak... Oysa adımlarımın her daim çıktığı yolun sonuydu orası. Ait olduğum yer.

Dövüş dört şeyden oluşuyordu: Kas gücü, doğru teknik, doğru savunma, zekâ.

Biri bile olmazsa kazanmak bir hayale dönüşebilirdi. Dövüş fiziksel güçle alakalı olduğu kadar beyin gücüyle de alakalıydı. Karşındaki sana doğru atıldığında düşünmen için oluşan bir saniyelik boşlukta karar vermen ve uygulamaya geçmen gerekirdi. Zayıf noktaları keşfedip üzerine yürümen, güçlü noktaları keşfedip köreltmen gerekirdi.

Bu benim işimdi.

Karşımdaki kadın bir ajandı ve dövüşmek onun için araçtı. Bense dövüşçüydüm ve dövüşmek benim için amaçtı.

Farkımız burada başlıyor, burada son buluyordu.

Okyanus, yüzündeki vahşi sırıtışı saklamadan, elini karnına bastırarak soluklandı ve aramıza biraz mesafe koyduktan hemen sonra, "Gerçekten güçlü rakipleri hep sevmişimdir ve sende karşımda durabilecek ışığı görüyorum," dedi ve ardından alayla devam etti. "Ama sadece durabilecek. Var sende bir şeyler ama kazanabilecek kadar değil. En fazla zorlayacak kadar."

Ben de güldüm. "Kazanmakla ilgili bir şüphem olsa karşında olmam, Rozarin."

Kaşlarını kaldırırken dudaklarını büktü. "Göreceğiz. Hadi söyle, güzelim, kimin canını yaktım yine? Kim taktı seni oltasının ucuna da yem olarak bana uzatıyor?"

Ellerimi iki yana açarak, *bilmem*, dercesine bir işaret yaptım.

Bana doğru bir adım attı. "Oltayı kim tutuyor, *superwoman*?"

Oltayı ben tutuyordum. Oltanın ucundaki de bendim.

Beklemediğim bir anda, yürürken koruduğu sakinliğini bozdu ve

parmaklarını boğazıma sarıp, beni geriye doğru savurarak sırtımı duvara yasladığında sırıtışı yerli yerindeydi.

Bir saniye dahi beklemeden iki kolumu da hızla havaya kaldırdım ve dirseklerimi boğazımı sıkan kollarına vurarak, gevşetmesini sağlarken, başımı öne eğerek burnuna kafa attım.

Parmaklarını başına atıp, gerilerken buruşan yüzü sırıtışını silmişti, ona doğru yaklaşarak dizimi karnına sertçe geçirdim ve iki büklüm olmasına sebep olurken, durmadan eğilen sırtına da dirseğimi vurdum. Darbeler arasına zaman sıkıştırdıkça toparlanıyor ve kendini üzerime atmaktan geri durmuyordu, öyleyse ona bu imkânı tanımamalıydım.

Okyanus eğilip, nefes almaya çalışırken, ona doğru dördüncü bir atılım yapamadan beni ayak bileğimden kavradı ve yere düşmeme yetecek bir güçle çekerken karnıma oturmak için kazandığı fırsatı kaybetmedi.

Elleri anında maskemi çıkartmak için boynuma ulaşırken, iki kolunu da kavrayarak hızla kendime doğru çektim ve kaldırdığım başımı bu kez dudağının patlamasına sebep olacak şekilde ağzına çarptım. Bu benim de canımı acıtmıştı ama eminim ki onun dudağını acıttığı kadar değildi.

Yere sert düşmüştüm. Sırtım ağrıyordu.

Başı geriye savrulurken, yumruk yaptığı elini maskeyi umursamadan yüzümle buluşturduğunda, elmacıkkemiğimi sızlatan güçlü darbesi bir an için beni sersemletti.

Kendime gelmek için gözümü kırpıp, açarak onu üzerimden ittim ve kolunu inlemesine sebep olacak şekilde sırtına doğru bükerken yüzüstü yatırdım. Sırtına çıkarak boştaki elimi yanağına bastırdığımda üstün konumdaydım.

Oyalanmadım. O, altımda debelenirken, yüzündeki elimi çekerek belimdeki metali çıkardım, emniyetini açtım ve silahın ucunu şakağına sertçe bastırarak başını tahtaya mıhladım. Gözlerimdeki lensler olmasa bakışlarıma yerleşen tehlikeyi somut olarak görebilirdi.

Silahı şakağına daha sert bastırdığımda inledi. Bu, Ekrem'in bana onlu yaşlarımdan kalma bir hediyesiydi. İlk, tek ve son.

Kulağına doğru eğilip, "Kendi ininde, benim merhametimdesin," diye fısıldadım. Fısıldarken dahi sesim olduğundan farklıydı. "Bu seferlik merhametli bir kadın olacağım. Ama o bomba patlarsa Rozarin..." Başımı iki yana salladım. "İşte o zaman benim merhametimde değil, benim merhametsizliğimde olacaksın."

Öksürürken güldüğünü işittim. Gerginleşen kaslarını hissedebilsem de gülmekten geri durmuyordu. Bir tür savunma mekanizması mıydı yoksa gerçekten bir psikopat mıydı emin olamıyordum.

"Oltayı Alpugan tutuyor demek. Bu sefer sağlam yem takmış."

Şakağındaki tabancayı usulca indirerek yanağına kaydırdım. "Küçük aklınızla fark edilmemeye çalışarak kurduğunuz planınız iptal. Bir dahakine bu kadar eğlendirmem seni."

"Tamam," dedi sakince. "Fakat bilmeni isterim ki her koşulda eğlenebilirim, *superwoman*. Benden bunu alabilecek misin emin değilim."

"Şaşırtmayı severim, *Xana*."

Nefesini verirken, "Tamam," dedi. "Bomba patlamayacak." Son cümlesini alayla kurdu. "Şimdi beni bağışlayacak mısın?"

Duraksadım.

Zihnimdeki kartlar karıldı. Parmaklarım üzerlerinde dolaştı ve bir seçim yapmak üzere gidip geldi. En sonunda birini seçtim ve ortaya attım.

"Hangi bomba?" Bedenindeki birkaç kas, ellerimin altında gerildi. "Bomba falan yok, Rozarin."

Okyanus sessiz kalarak, tepkisizce duyduğunu sindirmeye çalışırken kendi içimde kendimi doğruladım. Kurşun'un karşısında duran, böylesine başarılı oldukları söylenen iki ajanın planlarını bu kadar açık etmeleri, kısacık bir an çok saçma hissettirmişti.

Bir bomba patlayacağına işaret eden deliller tuzaktan ibaretti. Bomba konusunu seslice söylediğimde aniden idrak etmiştim durumun anlamsızlığını.

Bunu dillendirirken risk almış olsam da Okyanus'un sessizliği beni doğruluyordu. Muhtemelen ben telefon konuşmasını dinlediğim anda bile dinlendiğini biliyordu.

Gerçek planlarını bilmiyordum fakat bomba tuzağına düşmediğimi belli etmek, onları asıl planlarının ortaya çıktığını düşünmeye itecekti.

Silahın ucuyla yüzüne düşen saçlarını ittirdim. "Kurşun Alpugan'ı öldürecek güçte bir planı yarın bile harekete geçirip onu öldürmeyi başarsanız..." Güler gibi burnumdan üfledim. "Unutma ki ben yaşıyor olacağım. Ben hayatta olacağım ve benim nefes aldığım her saniye, sizin için risk olacak."

Bu seferki gülümsemesi sahtelik kokuyordu. "Kim bilir, belki Kurşun aramızdan çekildikten sonra karşımızda değil, yanımızda olursun."

"Olurum elbette. Emin ol, o aramızdan çekildiği takdirde siz can verirken yanınızda olan kişi ben olurum."

Ceketimin önünü açarak çıkardığım iple Okyanus'un arkasından kavuşturduğum ellerini ve ayaklarını bağlarken gerçekten silahı ateşleyebileceğime inanmış olmalı ki debelenmiyordu. Belki de amacımı anlamak ona yetmişti ve artık savaşmaya gerek duymuyordu. Buraya ona şahsi bir zarar vermek için gelmediğimi biliyordu.

Okyanus'u normalde kolayca açılmayacak fakat muhtemelen onun kolayca açabileceği düğümlerle bağlayarak, ayağa kalkarken, silahımın emniyetini kapatmadan yanıma indirdim ve kapıya yönelmeden önce ona son bir bakış attım.

Sadece peşimden gelmemesi için bağlamıştım onu. Nasıl olsa Teo bu gece buraya gelecekti, onu çözerdi. Kendi yapamadığı takdirde... Ki yapamamasının düşük bir ihtimal olduğunu görebiliyordum.

Elleri kolları bağlı halde yerde yatmıyormuş gibi, "Görüşürüz, *superwoman*," diye arkamdan seslendi.

"Görüşmemize gerek kalmasın, Xana," diye seslenirken çoktan koridordaydım.

Bir ringin içinde bile bir kez karşıma çıkan biri asla ikincisini istemezdi. Ya egosuna zarar geldiğinden ya da daha fazla zarar istemediğinden. Oysa Okyanus, bir dövüş rakibinden farklıydı.

Doğal olarak buraya beni Kurşun'un gönderdiğini düşüneceklerdi. Kurşun'un çevresinden bir ipucu toplamaya çalışacak, onun ağzını arayacaklardı. Fakat bilmiyorlardı ki Kurşun'un da benden haberi yoktu. Dolayısıyla başarısızlıkla sonuçlanacak bir girişim olduğu şimdiden garantiydi.

Binadan ayrılıp, motoruma binerken, gazı köklemeden hemen önce izbe yere attığım bakış bir şeyden, bir kez daha emin olmama sebep oldu.

Kurşun Alpugan hiç kimse tarafından benim gibi korunmayacaktı.

Kurşun Alpugan'ın en çok para ödediği adamı bile ona benim gibi kalkan olmayacaktı.

Kurşun Alpugan, ikinci kez böyle değer görmeyecekti.

Kimse Kurşun Alpugan için yaşama dönmeyecek, kimse onun için ölüme gitmeyecekti.

Ve Kurşun Alpugan, kimseyi benim kadar çok sevmeyecekti.

Motoru oto tamirciye bırakarak orada bıraktığım arabamla eve geldiğimde saat epey geçti. Öyle ki birkaç saat sonra güneş doğacaktı.

Kapımın önünde durarak koridorun ışığının yandığına, üstelik çıkmadan önce salonun ışığını açık bıraktığıma emin olmama rağmen telefonumu çıkarıp, flaşı açarak anahtarımı kilide yerleştirdim. Böylelikle kapı açılırken kısa süreli de olsa karanlıkta kalma ihtimalimi yok etmiştim.

Eve girip, ayakkabılarımı ayakkabılığa doğru fırlatırken, kapıyı arkamdan kapatıp demir sürgüyü çektim ve içeriye ilerlemeye başladım. Boynumdan başlayan maskeyi çıkarıp, Amerikan mutfağın tezgâhına bırakırken üzerimdeki diğer fazlalıklardan da kurtulmaya başlamıştım.

Fazla yorgun hissettiğim söylenemezdi. Aksine enerjik bile sayılabilirdim.

Yüksek bar sandalyelerinden birine yerleşirken, flaşını kapattığım telefonumu elimde döndürerek ekranı açtım ve gelen bildirimlere göz gezdirdim.

Okyanus'un yanına giderken telefonum benimle birlikte değildi.

Bu gece çalışıyor olmam gerekiyordu fakat dedemin bugün oraya uğramayacağını biliyordum. Nil de bir günlüğüne beni idare edebileceğini söylemişti. Dolayısıyla dedem çalıştığımı sanıyordu.

Telefonumu yanıma almamamın sebebiyse çok düşük ve mantıksız bir ihtimal olsa bile Okyanus ve Teo'nun benden şüphelenip bir şekilde bu geceki telefon verilerime ulaşabilecek olmasıydı. Telefonum özenle korunsa bile iki ajan için bazı şeyleri tespit etmek çok zor olmasa gerekti.

Nil bardayken telefonum onun yanındaydı, gece sonunda ise kendi evine giderken buraya, danışmaya bırakmıştı. Dolayısıyla telefon verilerimi kontrol ettikleri takdirde gece boyu barda olduğumu, sonrasındaysa eve geldiğimi göreceklerdi.

Pin kodunu tuşlayarak kilidi açtım ve mesajlar sekmesine girdim.

051119

5 Kasım 2019.

Kurşun Alpugan'ı ilk kez gördüğüm gün.

Dünyanın en güzel günü.

Eflatun Ata: *Elfida, nasılsın? Her şey yolunda mı canım?*

Elfida: *İyiyim, yolunda. Sen nasılsın?*

Sanırım gitmesine rağmen peşimi bırakmamakta kararlıydı.

Söylediğine göre arada telefon konuşmaları yapacaktık, ona anlatmaya ve onu dinlemeye devam edecektim.

Düşününce ona sinir oluyordum fakat bir yerde sanırım onunla küçük, çok küçük bir bağ kurmuş olabilirdim. Yıllardır bana deli muamelesi yapmayan tek kişi olabilirdi. Bazı şeyleri perdeleyip ona yalanlar söylesem bile tüm kaygılarımı anlatabiliyordum. Olay anlatmam değildi, o anlıyordu. Herkese anlatabilirdim. Nil'e de anlatıyordum bazı şeyleri. Fakat Eflatun, diğerlerinin manasız bulduğu şeyleri anlayabiliyordu. Belki de işi gereği rol yapıyordu, bilmiyorum. Yine de kendimi anlatırken, beni ağzını ayırıp, gözlerini pörtletmeden dinleyen tek kişiydi. Belki de çoğu gerçeği gizlediğimden...

Sohbetten çıkıp, gereksiz insanlarla grupların mesajlarını atlayarak gözüme çarpan isme tıkladım.

Kılıç Falu: *Yarın Mavzer'de ol.*

Gözlerimi devirerek, onu yanıtlamadan sohbetten çıktım fakat gideceğimi biliyordum. Öbür gün -aslında iki gün sonra sayılabilirdi çünkü doğum günü gece yarısından sonra başlayacaktı- Kurşun Arduvaz Alpugan'ın doğum günü partisi vardı. Nerede olacağını hâlâ bilmiyordum. Belki Kılıç'tan bir şeyler öğrenebilirdim.

Ağzından laf almayı denemek riskliydi. Adam resmen gözlerini dört açmış, şüpheli bir şeyler yapmamı bekliyor, en ufak bir şeyde ensemde bitiveriyordu.

Nefesimi bırakarak *Instagram*'a girdiğimde, kendi hesabımda öylesine gezinirken yukarıdaki kırmızı bildirim dikkatimi çekti ve tıkladım.

Okuduğum şey anlık olarak ikinci kez okumama sebep olacak şekilde ilginç gelirken doğru okuduğuma emindim.

Alkım Akçay, bana istek göndermişti.

Dudaklarıma garip bir gülümseme otururken, ne yapacağımı bilemezcesine parmaklarımı ritim tutar gibi ekrana birkaç kez vurdum. Sanırım işler düşündüğümden biraz hızlı ilerliyordu. Kurşun'un hayatına beklediğimden hızlı dahil oluyor, ona yaklaşıyordum.

Son günlerde, üç yılda olduğundan fazla karşılaşıp konuşmuştuk. Birbirimize temas bile etmiştik. En yakın dostuyla zaten tanışıyordum ve benden deli gibi şüpheleniyordu. Bir kuzeni, barda başımdaki sapık adamı tehdit etmişti ve benimle dövüşecekti. Diğer kuzeniyse bana sos-

yal medyadan istek gönderiyordu. Düşmanlarıyla bile tanışmıştım. Hatta beni yem olarak görmüşlerdi. Az önce düşmanının yanındaydım ve onu tehdit etmiştim.

Kurşun Alpugan'ın hayatına beklediğimden hızlı ve sert bir giriş yapmıştım.

Belki de kader, tesadüfleriyle benim yanımda olacağını gösteriyordu bana.

Belki de hayatına dolandırıcı sıfatıyla dahil olmama gerek bile kalmayacaktı.

Sık sık karşılaşmaya, çevresindekilerle iletişimde olmaya devam edersem bir şekilde ona yaklaşabilir, hayatına girebilirdim.

Değil mi?

Değil.

Üç yıldır onu takip ediyordum. Ve sadece üç kez doğru düzgün karşılaşmıştık. O da son günlerde. Kısa bir matematik hesabı yapıldığında, bu oranın acınasılığı gözler önündeydi.

Tüm bunların öncüsü Mavzer'de onunla dövüşecek olmam olmuştu. Bir şey yapmazsam dövüşecektik, biri kazanacaktı ve her şey bir iki hafta içinde seyrine dönecekti. Kılıç benimle uğraşmayı bırkacak, Okyanus ve Teo üzerimde durmayacaktı. Kurşun Alpugan sürekli yaptığı gibi bir yurtdışı ziyaretine çıkacaktı ve aylarca onu göremeyecektim. Geri döndüğünde ise Elfida ismini hatırlamayacaktı bile.

Hatırlasa dahi... Yine imkânsızdı.

Muhtemel olasılıklar, düşlerimin ve isteklerimin çok gerisindeydi. Zor olmasına rağmen bu sürede benden hoşlansa dahi bu kalıcı, yeterince etkili bir his olmayacaktı. Olmazdı, biliyordum.

Birkaç ay içinde unutulan, gelip geçen bir aşk masalı olmayacaktım ben. Ondan istediğim şey hayatının birkaç ayını vereceği, üstünkörü ilgisi, sevgisi ve arzuları değildi. Gelip geçici bir durak değil, yolun kendisi olacaktım ben.

Bu, onun tüm duygularını avuçlarımın arasına almaktan, zihnindeki taşları dağıtmaktan ve daha sonrasında dengelemekten geçiyordu. Beynini kendime esir etmekten, karıştırmaktan ve onu çözemeyeceği karmaşalara boğmaktan...

Hayatından geçip gitme ihtimalimle göğsümde bir şeylerin kaynadığını, bu düşüncelerin omurgamı dikleştirdiğini hissettim.

Kurşun'un hayatında, *bir ara Elfida diye biri vardı ya, hatırladın mı sen de*, sorusu sorulduğunda, biraz düşündükten sonra *bir yerden çıkartacak gibiyim*, cevabını vereceği biri olamazdım. Bu kadarla yetinemezdim. Sadece *hatırladım*, deyip geçmesiyle dahi yetinemezdim. *Evet, eski sevgilim*, demesiyle de yetinemezdim.

Asla.

Ben ona âşık değildim. Bu yüzden ondan beklediğim de aşk değildi. Ben onu istiyordum. Onun yanında olmak, bir şekilde, bir yerden yaşamına dahil olmak ve sonrasında yaşamından ibaret olmak...

Başta ne konumda olacağım çok da mühim değildi çünkü o yola bir kez saptığımda, direksiyonu istediğim yere yönlendirebileceğimi biliyordum.

Hayatına dolandırıcı sıfatıyla girecektim, evet.

Bana öfkelenecekti, yine evet.

Belki de gözünde tehlike konumunda olacaktım. Belki de değil, öyle olacaktım. Ama hayatının içinde olacaktım. Onun zihninde yaşamaksa adımın altına yerleştirdiği tüm hislerle birlikte tatmin edecekti beni. Öfkesi bile damarlarıma yayılacak, benim için çıldırışını gösterecekti bana.

Beni çekip vurmayacaktı.

Vuramayacaktı.

Bense direnişini izlerken zevk alacaktım.

Vaktim vardı. Bu süre zarfında gözünde kendimi aklayabilir, işine yarayabilir, onu şaşırtabilirdim. Bana olan öfkesiyle oynayabilirdim. Öfkesinin yönünü değiştirebilir, gözündeki yerimi sağlamlaştırabilirdim. Onun zihnini, ellerimde oyuncak edebilirdim.

Bana ait, bana özel, bana has bir oyuncak...

Ben, Elfida Alaner'sem üç yıllık bu planın her bir adımını gerçekleştirebilirdim.

Kıstığımı farkında olmadığım gözlerimi üç saniyeliğine kırpıp açtıktan sonra telefonu tezgâha bırakarak ayaklandım ve duşa girmek üzere merdivenlere yöneldim. Onu daha fazla düşünmek, onsuzluğu olduğundan çok daha zor kılıyordu.

Henüz havanın aydınlanmasına vardı, dolayısıyla uyumadan önce vakit geçirecek ve kafamı biraz olsun dağıtacak bir şeyler yapabilirdim. Yapmalıydım.

Kıyafetlerimin hepsinden kurtularak banyomda iç çamaşırlarımla kal-

dığımda, çıkardığım koyu renk lensleri tuvalete atıp sifonu çektim. Nasıl olsa onları bir daha kullanmayacaktım.

Lensleri çıkardığım için yaşaran gözlerim aynadan kendimle buluştuğunda, gözümün biraz altında, elmacıkkemiğimin üzerindeki kırmızıyla mor karışımı çok belli olmayan izi görmek, söylenmeme sebep oldu.

Yüzümde maske olmasına rağmen sağlam vurmuştu. Sağ elimin parmak boğumları da kırmızı ve hafifçe örselenmişti.

Herhangi bir yerde Okyanus'la karşılaşma ihtimalime karşı bu izleri iyice yok etmeliydim.

Kendi üzerimde fazla oyalanmadan çıplak bedenimi duşakabinin içine attım. Suyu en sıcağa getirerek banyonun kısa sürede buhar altında kalmasına sebep olacak şekilde ayarladım. Yaz sıcağına rağmen duşun içinde haşlanmayı seviyordum.

Menekşe aromalı şampuan ve duş jeliyle iyice temizlendikten sonra sırtımı soğuk fayansa yaslayarak gözlerimi kapadım. Sıcağa tezat, vücudumun gerilmesine sebep olan soğukluk iyi hissettirmişti. Yukarıdan akan su damlaları göğsümden karnıma, oradan bacaklarıma kadar süzülüyordu.

Avuçiçlerimi soğuk fayansa yasladım.

Kurşun'un sesi sanki o da benimle birlikte bu duşakabinin içindeymiş gibi canlanırken görüntüsü çoktan kafamın içindeydi.

Soğuk fayansa yaslı avuçlarımdan birini çekerek karnımın üzerine koydum. Bana olan yakınlığı, kulağıma eğilmesi, fısıltısındaki o ton, kokusu... Karnımdaki elim yavaşça kasıklarıma kadar kaydı. Yakınlığımızı düşünürken sıcak suyun ıslattığı parmaklarım sakince kadınlığıma değdi. Sıkıca kapadığım gözlerimin ardında bir tek onun yüzü vardı.

Hep onun yüzü olmuştu.

Ortaparmağım klitorisimi bulduğunda belim yavaşça fayanstan uzaklaştı. Parmağımı hareket ettirmeye başlarken sertçe çektiğim nefesi içimde tuttum. Her zamankinden farklı hissettiren bir zevk bedenimde büyüyordu. Bacaklarıma, kollarıma, her bir hücreme dek yayılıyordu. Sanki tam burada, gerçekten karşımdaymış gibiydi Kurşun Alpugan, öyle somuttu zevk.

Sanırım bu zamana kadar tamamen hayal dünyamın kurmacası olan şeyler bu kez gerçekten ona temas edebilecek yakınlığa geldiğim içindi.

Onu gerçekten hissetmiştim. Gerçekdışı şekilde gerçekti.

Dudaklarımdan çok küçük bir ses çıkmasına müsaade ettim. İşaret-

parmağım da ortaparmağıma katılarak bir ritim tutturduğunda içime sıkışan nefesi sertçe bıraktım. Islak saçlarımın bir kısmı fayansa yapışmıştı. Duvardaki diğer elimi de kaldırarak göğsüme koyduğumda, ellerim ona ait olamayacak kadar küçüktü fakat o an bu detayın çok da bir önemi yoktu. Ben kendi bedenime dokunuşumda dahi onun dokunuşunu hissediyordum.

Karnımın içinde kaynayan hisler ince bir yol çizerek, kasıklarıma yayılırken bedenimi ben, zihnimi o doyuruyordu.

Göğüs ucumu parmaklarımın arasına sıkıştırdım. Benim avucumdan taşan göğüslerim, onun eline tam otururdu. Benim ince parmaklarıma oranla, uzun ve kalın olan parmakları işini daha güzel hallederdi.

Aklımdaki düşünceler, buharlı banyoyu kaplayan soluk seslerim ve bedenimde dolaşan ellerim beni sonuca ulaştırırken ağzımdan çıkan sesleri kontrol dahi etmedim. Bir gün bu sesler, onun kulaklarında çınlayacaktı.

Omuzlarım hızla inip kalktı, nefeslerim çoğaldı, bedenim titredi. Rahatlamaktan öte daha aç hissediyordum şimdi. Yakınımda olması fakat benim olmaması beni fazla zorluyordu.

Gözlerimin önünden aktı hayaller. Kurşun'u, bana vereceği ve benim ona vereceğim zevki düşledim. Onu yatağımda istiyordum. Fakat sadece bedenlerimizi doyurmak için değil. Bana dokunursa dokunuşlarındaki yumuşaklık olmasa bile değeri hissetmek istiyordum. İstediğim zevki bana verirken canımı yaksın, yakarken gözlerime baktığındaysa zevk ve duyguları birbirine girsin istiyordum.

Çok şey istiyordum.

Bu zamana dek istediklerimi almak konusunda pek zorlanmamıştım. Bu saatten sonrasını ben de kestiremiyordum. Zorlukların sonu ona çıkacaktı ve önemli olan tek şey buydu.

-

İyice temizlendikten sonra bornozumu giyerek banyonun kapısını buharın dağılması için açık bırakmış, birkaç dilim elma ve bir küçük limon dilimi olan tabağı hazırlayarak salonumdaki kanepeye yayılmıştım.

Küçüklüğümden beri ne zaman öfkeli, gergin, heyecanlı veya stresli hissetsem limon yalardım. Belki de psikolojikti fakat her zaman bana daha iyi hissettirirdi.

Şu an neden tabağımda bir limon olduğunu bilmiyordum. Evimde sakince oturuyordum oysa. Limona ihtiyacım yoktu. Ama içimde tarifsiz

bir şeyler kaynıyordu. Sanki oturuyordum ama oturmak istemiyordum. Enerji doluydum.

Yeşil elma diliminden bir ısırık alırken büyük televizyon ekranındaki film listesine sakince göz gezdirdim. Salonun, mutfağın, çıktığım banyonun hatta yatak odamın bile ışığı yanıyordu. Dolayısıyla cam duvardan gözüken şehrin karanlığına rağmen evimin içi gündüzden halliceydi. Gündüz de olsa gece de olsa evin içinde hiçbir zaman ışık sönmezdi.

Kolay kolay bir şeylerden veya birilerinden nefret edebilen biri değildim. Fakat hayatta her şeye bedel olan sadece birkaç nefretim vardı. Işığın yokluğu ise bunlardan biriydi.

Karanlık iğrenç bir şeydi. En iğrenci olmasa da çok iğrençti.

Tüm kötülükler karanlığa saklanırdı. Karanlık her şeyi örter, içine çekerdi.

Karanlık, insanları öldürür, ölümleri saklardı. Elif bile orada saklıydı.

Karanlık, cinayetlerin en büyük dostuydu.

Karanlık, sekiz yaşında bir kız çocuğunun bodrumuna saklanmış bir canavardı.

Gece katil, yıldızlarsa şahitti.

Güneş masumiyet, ay ve yıldızlarsa karanlığın kirine ortak kötülüklerdi.

Düşündüğüm şeyler elimi limon dilimine uzatmama sebep olurken gergin parmaklarımdan biriyle tuttuğum limonu dudaklarıma götürdüm ve gözlerimi camdan çekerek ışığa sabitledim.

Ev aydınlıktı.

Karanlık burada bana dokunamazdı.

Gerilen bedenim rahatlarken, kendi dikkatimi dağıtarak televizyondaki filmlerin açıklamalarını okudum ve masumiyet yeniden doğana kadar izleyebileceğim bir şey seçmeye çalıştım.

Dakikalar geçtiğinde tam gözüme bir film kestirmiştim ki kalbimi durduracak bir şey oldu.

Limon dilimi parmaklarımdan kayarak tabağa düştü.

Tüm korkular mezarlarını terk etti. Evimin içi hayaletlerin gürültüsüne kapısını araladı. Ay ve yıldızlar camdan içeriyi izledi.

Tüm ışıklar söndü.

Katil evime girdi.

Salon, mutfak, banyo, yatak odası, her yer karanlığa gömüldü.

Dışarıdan gözüken, diğer yüksek binaların da ışığı elinden alınırken bu hisse sekiz yaşından beri hiç de alışık olmayan gözlerim hiçbir şeyi göremedi.

Karanlığın dokunuşunu ensemde hissettim. Gerçekten hissettim. Ellerini bana doladığını, kalbimi avuçları arasına aldığını, ağzımı kapadığını, nefeslerimi susturduğunu hissettim. Fiziksel olarak bana temas eden şeyleri hissettim.

Görmemeyi umursamadan, koltuktan fırlarken, yere düşerek parçalara ayrılan tabağın sesi bana çığlık attırdı. Yüzümü ellerime gömerek, karanlığı görmemeyi dileyerek hareket etmeye çalıştım. Bacağım sehpaya çarptı, sehpa ses çıkartarak geriye doğru düştü.

Titreyen parmaklarım yüzümden saçlarıma kaydı, köklerinden sertçe çekiştirdi. Yürümeyi bile unuttum. Mantık devre dışı kaldı. Duygular çığlık çığlığaydı.

Bir tek nefretin sesini duydum. Terk edilmişliği hissettim hemen yanımda. Vazgeçiş de buradaydı. Gözden çıkarılmışlık, umursanmamak... Ölüm duygusu gelip salonumun orta yerine yerleşti. Korkunun sesi en yüksekti.

Somut olan her şey soyut, soyut olan her şey somuta dönüştü.

Jeneratörler devreye girmeliydi.

"Girecek," dedim, kendi kendime. "Nefes al, girecek. Sadece on saniye sonra. Sakin ol, sakin ol, yalnız değilsin, sakin ol."

On saniye geçtiğinde titreyen tek şey parmaklarım değildi. Dizlerim birbirine çarpıyordu.

"Geçecek. Geçecek."

Göz ucuyla diğer binaların bazılarının ışığının yandığını gördüm. Onların jeneratörleri devreye girmişti. Benimki neden girmiyordu? Buraya taşınmadan önce bu soruyu kırk kez sormuş, kırk kez rahatlatıcı cevabı duymaktan bıkmamıştım. Jeneratör vardı, elektrik kesintisi olduğunda hemen devreye giriyordu.

Siktiğimin şeyi bozuk muydu?

Dudaklarımdan dökülen korku dolu, değişik seslerle birlikte mutfakta bir mum olduğunu hatırlayarak duyguların sesini duymamak için iki elimi de kulaklarıma bastırdım ve Amerikan mutfağa doğru koşmaya başladım.

Görmeden çarptığım, çıplak bacaklarımı acıtan şeyler umurumda bile değildi.

Evden çıkamazdım. Binada elektrik yoktu. Koridorda kalamazdım. Asansöre binemezdim. Merdiven inemezdim. Dışarı çıkamazdım. Burada sıkışmıştım. Ölecektim. Karanlıkta hiçbirini yapamazdım.

Karanlık beni öldürmek için evime gelmişti.

Yıllar sonraki hedefi bendim. Bir ben kalmıştım. Herkesi almıştı. Sadece ben kalmıştım.

Mutfak tezgâhındaki şeyleri gürültüyle yere devirmeyi umursamadan, titreyen ellerimle mumu ararken gözlerim bu iğrençliğe biraz alışmış olmalı ki silik bir şekilde görebiliyordum bazı yerleri.

Aniden parmaklarımın ucunda bir metal hissettiğimde, o ana dek aklıma gelmeyen telefonumu hızla kavradım ve açılması için güç tuşuna bastım.

Ekran karanlıktı.

Şarjı yoktu.

Cihazı fırlatır gibi geri bıraktım tezgâha. Bir dakika boyunca mutfağı talan ettim. Bir şeyler düştü, bir şeyler kırıldı, bir yerlere çarptım, canım yandı. Hiçbirini umursamadım. Ve sonunda bir mum fitiline ulaşabildim.

Ocağın yanındaki ateşle mumun ucunu yakarken cılız ışık titredi, gölgesi tavanı aydınlattı ve tavana yansıyan karaltılar beni geri geri adımlar atmaya, duvara yaslanmaya zorladı.

Cılız mum ışığı beni rahatlatamayacak kadar azdı.

İki elimle sardığım mum, dün camların kestiği avuçiçlerimi yaktı. Önemsemedim. Yaslandığım duvarda sırtımı aşağı doğru kaydırarak soğuk mutfak zeminine oturdum.

Küçükken her çocuk kadar sevmezdim karanlığı. Fakat sekiz yaşından sonra her çocuktan daha fazla sevmedim. Sekiz yaşında, bir bodrum katında, ipin ucunda sallanan kadın yüzünden hem annesiz hem de ışıksız kaldım.

Dokuz saat. Yaşımdan büyük saat boyunca karanlığın cinayetini izlemeye mahkûmdum.

Titreyen ellerimin arasındaki mum, mutfağı aydınlatmaya yetmezken ellerim titrediği için sallanıyor, korkunç karaltıların duvarlara yansımasına sebep oluyordu.

Gözlerimi sımsıkı yumdum fakat gözkapaklarımın ardındaki karanlıktan bile korkuyordum.

Altı yaşım yansındı karanlığa.

Annemin yorgun görüntüsü... Hafifçe kırışan ellerinin yüzümde-

ki hissiyatı... Tek kişilik turuncu örtülü yatağının üzerinde yatan minik Elif'in annesini izleyen gözleri...

Minik Elif bir zamanlar bendim. Şimdi gözümü kapadığımda onu somut bir şekilde gören ise Elfida.

"Anne, ışığı yakalım mı?"

Annem, yanağımı okşamayı bırakmadı. Yatağımda hafifçe yatar gibi oturmuş, kafasını yatak başlığıma yaslamıştı.

"Işıkla uyunur mu hiç, kızım? Öyle alışma. Bak, yanındayım ben, hiçbir şey olmaz."

Yatakta kıpırdandım ve aklıma düşen farklı bir soruyu yöneltip, "Anne, babam ne zaman gelir?" dedim.

"Bilmem, kızım. Gelir."

"Ama ne zaman?" diye direttim.

Yanağımdaki elini saçlarıma çıkartarak okşadı. "Bilmiyorum. Uyu hadi."

"Işık yok. Korkuyorum."

"Korkma. Ay ışığı içeri giriyor, bak."

Camdan bakıp yüzümü buruşturdum. "Çok azıcık o ışık ama."

"Elif, yorma beni, kızım. Uyu hadi. Sonra ben de ilacımı içip uyuyacağım. Her yerim ağrıyor."

Kafamı kaldırarak beni izleyen annemin yüzüne baktım. "Neden uyumak için ilaç içiyorsun ki? Sadece gözünü kapasana."

Saçlarımın bir buklesini parmağına doladı. "Bazen, bazı insanlar uyumak için bile ilaca ihtiyaç duyacak kadar yorgun olabilir."

"Yorgun insan daha kolay uyumaz mı?"

"Bu öyle bir yorgunluk değil. Boş ver sen."

Başımı sallayarak kafamı turuncu kılıflı yastığıma gömdüm. Annemin en sevdiği renk olduğu için onun elinin değdiği her yer turuncuydu, benim de en sevdiğim renk turuncuydu.

"O zaman ninni söyle bari."

Annem nefesini vererek küçük yatakta yanıma kıvrıldı ve mırıldanmaya başladı.

Güneş Alaner'in yıllar önceki sesi kulaklarımda çınlarken gözlerimi açtım.

Eriyen mum çıplak bacaklarıma damlayarak, tenimde izler bırakırken bacağımdan daha çok yanıyordu yüreğim.

Cılız ışığı izlerken dudaklarımı araladım. Bilinen bir ninniyle harmanladığı uydurma sözlerini hâlâ unutmamıştım.

"Benim annem, güzel annem..."

Mırıldanırken dudaklarıma yabancı gelen kelime dilimi yaktı.

"Beni al, kollarına. Kucağında okşa beni, ninniler söyle bana... Bugün hâlâ kulağımda çınlıyor tatlı sesin."

Kelimeler titredi.

"Benim annem, kalbimin sen en büyük neşesisin."

Nefeslerim çok sıktı ama ciğerlerimi doldurmayacak kadar azdı da.

"Benim güzel kızım, menekşe kokulum... Annesinin cesur, korkusuz meleği... Güneş battı, akşam oldu. Işıklar söndü. Ay doğdu. Annesinin Elif'i yatağında hemen uyudu."

Dudaklarından dökülen melodiler benim dudaklarımdan dökülürken mum küçülmeye başlamıştı.

"Annesi, Elif'ini çok seviyormuş, her gece ona ninniler söylüyormuş. Yine gece olmuş, Elif uyumuş. Annesi başında, nöbetini tutmuş. Annesi hep onun ellerini tutacakmış. Annesi Elif'i hiç bırakmayacakmış."

Mumun alevi gözbebeklerimde yanıyordu. Gözlerim yanıyor, canım yanıyordu.

Onun ninnisi biterken ninniye onun söylediği her şeyden daha gerçek bir cümle eklemek için bir cümle daha çıktı dudaklarımdan.

"Elfida'nın annesi de yalancıymış."

Ellerimdeki mum eriyerek, kalıntılarını bacaklarıma dökerken titreyen dizlerime ek, dişlerim ses çıkarıyordu. Bir elimi saçlarıma götürerek bu işkencenin bitmesini, aydınlığı diledim. Bir şeylerin dört bir tarafımdan beni tutsak ettiğini hissediyordum.

Korkunun fiziksel olarak bana temas ettiğini hissedebiliyordum.

Bir cızırtı sesi duyuldu önce. Sonra buzdolabının çalıştığını belli eden küçük ses hayatımda beni hiç yapabileceğini düşünmediğim şekilde rahatlattı.

Ve dakikalar sonra işkence bitti.

Tüm ışıklar bir bir yandı.

Katil, evimi terk etti.

Avuçlarım arasında eriyerek sönen mumun bacaklarımda bıraktığı kalıntıları izledim tepkisizce. Yeni yıkanmama rağmen ter içinde kalmıştım. Ağlayabilen biri olsaydım şayet şu an çığlıklar ata ata ağlıyor olurdum.

Gözlerimi yumdum ve geri açtım. Az önce yolduğum saçlarıma şefkatle götürdüm bu kez ellerimi. Dudaklarıma bir tebessüm yerleşti hafifçe. "Geçti," dedim.

Dakikalar sonra yerimden kalkarak, mutfak dolaplarından birini açarken hâlâ tam olarak rahatlamış sayılmazdım. Güneşin doğmasına çok az kalmıştı.

Elim yavaşça rafta dolaşırken aradığımı buldum ve plastik kutuyu kavrayarak avucuma hapsettim.

Yorgun olanlar daha kolay uyumuyordu.

Yıllar önce boş verdiğim şeyi artık anlayabiliyordum.

Mavzer'in içinde adımlarken gözlerimle içeriyi taradım. Gündüz vakti olduğu için kalabalık değildi. Buraya her adım attığımda yaptığım gibi Kurşun'un burada olmasını diledim fakat muhtemelen bu gerçekleşmeyecekti. Genelde gündüzleri uğramazdı. Uğrasa da odasında oluyordu. Karşılaşmamız zor olsa bile imkânsız değildi.

Benimse Kılıç'ı bulmam gerekiyordu. İmzalamam gereken bir sözleşme vardı. Odasında olduğunu tahmin ederek, adımlarımı asma katın merdivenlerine yöneltirken boş alanda kum torbalarıyla çalışan birkaç kişiye baktım. Ben de çıkmadan biraz vücudumu açsam iyi olacaktı.

Yukarı çıkarken merdivenlerin yanındaki boy aynasından kendime küçük bir bakış attım. Üzerimdeki pantolon, bluz ve ayakkabılar antrenman için uygun değildi. Buradaki dolabımda spor kıyafetlerim olmalıydı.

Kendi yansımamla buluşan gözlerim, hep olduğu şekilde bir kusur bulmak maksadıyla orada takılı kalırken bakışlarım üzerimde dolaştı.

Bol kesimli pantolonları seviyordum. Dolabımda yüzlercesi olmalıydı. Yaz, kış, sonbahar, ilkbahar... Her mevsimde seve seve giyiyor ve asla sıkılmıyordum.

Bunun sebebi bacaklarımı fazla ince buluyor olmamdandı. Hiçbir zaman bacaklarımı saran bir pantolon giyebilecek kadar özgüvenli hissedememiştim kendimi. Uzun boylu, üzerine zayıf olunca tercih etmekten kaçındığım dar pantolonları bir türlü kendime yakıştıramıyordum.

Boy aynasının karşısında durarak saçlarımdan, gözlerimden, bedenime kadar her yerimi özenle incelerken kendime gerekenden uzun süre bakmanın beni strese soktuğunu hissettim. Baktıkça artıyordu kusurlar.

Gözlerim mesela... Nadir rastlanan bir türdü, belki hoş bile sayılabilirdi. Ama neden normal renk gözlerim yoktu ki? Bu, garip gözüküyordu. Burnum belki de daha şekilli olmalıydı, kulaklarım daha küçük... Yüzümdeki benler fazlalıktı.

Kuruntularım saklandıkları yerden çıkmak üzereyken, gözlerimi kırpıp, nefesimi bırakarak merdivenlere yöneldim ve görenin, içimden geçenleri asla aklının ucundan geçirmeyeceği özgüvenli adımlarla merdivenleri tırmanmaya başladım.

Yaptığım şeyin saçmalığını fark ederken içten içe kendime kızıyordum. Durup kendimi incelemem ve bana yetersiz olduğumu bağıran iç sesimle baş başa kalmam gereken an, şu an değildi.

Asma katın merdivenlerini aştım ve kattaki tek kapı olan Kurt'un, yani Kılıç'ın kapısının önünde durarak kapıyı iki kez tıkladım.

Tufan'a rastlamamıştım. Odadan çıkınca ona da bir göz atabilirdim. Belki o, doğum günü *partisi* hakkında bir şeyler duymuş olabilirdi.

Tıkladığım kapının ardından herhangi bir ses gelmeyince kapının kolunu kavradım. Kulağımı yaklaştırarak, içeride birinin olup olmadığını anlamaya çalıştım. Kılıç içeride değilse ve beni odasında yakalarsa düşüneceklerini ancak -varsa şayet- Tanrı bilirdi. Adam su içsem ondan bile işkillenecekti.

Ahşap işlemeleri olan kapının ardından kulağıma takırtıyı andıran bir ses gelince, içeride birinin olduğunu anlayarak kolu rahatça indirdim ve kapıyı açtım. Tıklatmamı duymamıştı.

Karşılaştığım manzara kesinlikle beklediğim şekilde olmazken nasıl bir tepki verebileceğimi hesap etmeye çalışıyordum ki arkası bana dönük duran Kılıç kafasını yan çevirerek gelene baktı.

Dudaklarım hafifçe aralandı.

Kılıç, odasındaki çift kişilik kanepesinde uzanan ve ayrık duran iki bacağından biri omzunda olan kadının içinde gidip, gelirken odaya birinin girdiğini fark etmesi onu durdurmadı. Hareketlerinin rahatlığından anladığım kadarıyla toparlanmayı düşünmemişti bile.

Bana kısa bir bakış atarken önünde uzanan kırmızı saçlı, kaşı ve dudağında *piercing* olan kadın da irkilmemişti.

Kusma isteği midemde baş gösterirken yüzüm anında buruştu.

İkisi de tamamen çıplak değildi. Kadın gömleğini çıkarmadan kısa

eteğini sıyırmış, Kılıç da üzerindekini çıkarmış ve pantolonunu ayak bileklerine kadar indirmekle yetinmişti.

Geri çıkmak için hamle yaparken Kılıç kalınlaşan sesiyle, "On dakika," dediğinde muhatabı bendim. İşleri on dakika sonra bitecekti.

Tamam, güne böyle bir manzarayla başlamak çok da iç açıcı olmamıştı.

Kılıç'ın dövmeli sırtındaki her haraketiyle gerilen kaslarını, kadını belinden tutup sabitleyen kalın kollarını incelemeyi gereksiz bularak odadan çıktım ve kapıyı sertçe kapadım.

"İğrenç," diye söylene söylene, asma kattan aşağı inerken bu adama gerçekten de çok sinir olduğumu düşündüm. Hem ayağına gidiyordum hem de saygısızca karşılanıp bir de üzerine bir *kusura bakma* bile almadan bekletiliyordum.

Mavzer'in çalışan kurallarıyla ilgili çok bir şey bildiğim söylenemezdi fakat o odaya giren ben değil de Kurşun olsaydı, Kılıç'ın yaşayacağı gerginlikle kadından beş metre öteye zıplayacağına emindim.

Belki de onu şikâyet etmeliydim.

Bir umut, belki kovulurdu.

Elbette kovulmazdı ama yine de... Laf yemesi hoşuma gidebilirdi.

Gözlerim Mavzer'in içini tararken, bir ayağımı yere vurarak asık suratımla beklemeye başladım. Ne kadar sabırsız biri olduğum düşünülürse bu eylem hiç de kolay değildi.

"Kimler gelmiş!" diyen ses, arkama bakmama sebep olurken, Tufan diğer tarafımdan dolanarak karşıma geçti ve kafamı bir kez daha çevirmeme sebep oldu. "Naber, mini Joe?"

Tufan'ın alayla kullandığı hitap karşısında gözlerimi devirirken, "İyi, sen?" dedim bıkkınca. *You* dizisindeki, saplantılı âşık rolündeki başrol karaktere atıfta bulunmuştu.

Omuz silktiğinde bol, krem rengindeki tişörtünün altından belli olan geniş omuzları indi ve kalktı. Altında bir spor şort vardı. Kumral saçları ıslak ve karışıktı. "Klasik. Hayırdır, neyi bekliyorsun?"

"Kurt'u. Sözleşme imzalayacağım."

Bir kaşını kaldırdı. "Kurşun'la olacak maç için mi?"

"Aynen," dedim. "Bir de Safir'le."

Kaşları aniden havalanırken yüzüne oturan ifade gerçekten tanımsızdı. "Akçay olan Safir mi?"

Tepkisiyle hafifçe gülerken, "Evet," dedim.

"O ne alaka, kızım? Kurşun'un düşüncesi yetmedi, aileyi toptan kapatıyım mı diyorsun?"

"Saçmalama." Olayları olabildiğince kısa şekilde, sessizce ona özet geçerken Tufan her bir cümlemle biraz daha şaşırıyordu. Durmadan laf etse ve beni vazgeçirmek için elinden geleni yapsa da o da Kurşun Alpugan konusunu Nil gibi yakından biliyordu. Onların yakından bilmesi ise gerçeklerden uzaktı. Sadece biraz ağır bir platoniklik evresi geçirdiğimi düşünürdü Tufan.

"Sikeyim," dedi, *i* harflerini gereksiz şekilde uzatarak. "Olaya bak."

Başımı salladım. "Ani oldu." Kısaca etrafıma bakınarak gözlerimle salonun içini taradıktan sonra, "O uğradı mı?" diye merakla sordum.

Başını sallamasını beklemiyordum.

"Yukarıda gördüm yarım saat önce. Hâlâ orada mı emin değilim."

Yukarısı restoran-bara ayrılan kattı. Anlamıştım ki ne zaman bir yerde olmayacağını düşünsem orada oluyordu. Ters psikoloji buna mı deniyordu?

Kalp atışlarım hızlandı. Onu görmeyecek dahi olsam onunla aynı ortamda bulunabilmek, göğüs kafesi kemiğimi kasılmaya iterdi her daim. Döndüğüm koridorun ucundan onun çıkabilme düşüncesi... Korkunç derecede zararlıydı bedenime.

Tufan yüzüme bakıp, gözlerini devirirken, "Koş hadi, koş," dedi alayla. "Çık yukarı. Koklaya koklaya bulursun sen zaten."

Tam Kılıç'ı beklerken bir şeyler içme bahaneyle yukarı çıkmak üzere harekete geçecektim ki asma katın ucundaki odanın kapısı açıldı ve merdivenlerden inen kadının arkasından, kafasını kapıdan çıkarıp aşağıya bakınan Kılıç'ı gördüm. Beni gördüğünde, "Gel," diye seslendi ve içeriye girerek kapıyı açık bıraktı.

Uzun zamandır yapmadığım şekilde bu adamı yanına alması için Tanrı'ya seslendim. *En yakın zamanda!*

Dişlerimi sıkarken Tufan bana sırıtıyordu. Ona ters bir bakış göndererek, merdivenleri kırmak ister gibi çıkarken Kılıç'ı boğazlamamamın sebeplerini kendime hatırlatıyordum. Bir, Kurşun'un arkadaşıydı ve arkadaşını öldürürsem onun hayatında çok da güzel bir yerim olmayabilirdi. İkinci sebebe geçmeden önce düşündüm. Sanırım başka bir sebep yoktu.

Açık bıraktığı kapıdan geçip, arkamdan kapatırken yüzüm gerçekten de beton gibiydi.

Tamam. Odadan çıktıktan sonra yukarı çıkabilirdim. Bu, sinirimi biraz daha yatıştırırken, masasının karşısındaki tekli kotluklardan birine oturarak bacak bacak üzerine attım.

"Hoş geldin," dedi, soğuk buz mavilerini üzerime dikerken.

Gömleğini rastgele üzerine geçirmiş, birkaç düğmesini salaşça bağlamıştı. Pantolonunun içine sokmaya zahmet bile etmemişti uçlarını. Saçları biraz nemli, boynunun yanı hafifçe kızarıktı.

Iyy.

"Hoş bulduğumu söyleyemeyeceğim," dedim, ağzımın içinden.

"Yanlış bir zamanda geldin." Sandalyesinde geriye yaslandı.

"*Sen özel işlerin için yanlış bir mekân ve zaman seçtin*, desek daha doğru olacak."

Gözleri, samimiyetsiz gülüşümü taradı ve hemen ardından kendi dudağının kenarı da kıvrıldı. Bu hareketi sıcakkanlılıktan epey uzaktı. "Her neyse. Bir şey içer misin?" diyerek konuyu değiştirdi.

"Gerek yok."

İçinde zehir olmayacağının garantisi yoktu neticede.

Başını sallarken, "Evet," diye mırıldandı ve masasındaki yığının arasından bir kâğıt seçerek önüme doğru ittirdi. "Az önce şahit olduğun şeyin aramızda kalacağı konusunda anlaştığımıza göre gelme sebebine geçebiliriz."

Dudaklarımdan firar eden gülüşe engel olamazken ona biraz da olsa rahatsızlık vermek adına, "Öyle bir anlaşma yaptığımızdan pek emin değilim," diye belirttim.

Bu adamın, karşısındakini rahatsız edebilmek için ağzını açmasına bile gerek yoktu. Sadece şu anki ifadesiyle size bakması yeterliydi ve ben de onun sinirlerini biraz oynatmaktan memnuniyet duyacaktım.

Bana alttan, boş bir bakış attı. "Ben eminim."

Kaşlarım çok hafif havalandı. "Seni korkutan şey Kurşun'un öğrenmesi mi?"

"Korkutan?" diye tekrarladı. Ömründe *korkmak* kelimesini ilk kez duyuyor gibi bakmıştı.

Başımı salladığımda sinirlerini bozabildiğimi görmek kesinlikle hoşuma gidiyordu. Arada böyle rol değişiklikleri gerekliydi demek ki.

Fırsatını bulduğum ilk dakika Kurşun'a, şahit olduğum küçük gösteriyi laf arasına sıkıştırmış gibi yaparak anlatacağımdan şüphem yoktu.

"Kurşun neden beni korkutsun?" diye sorduğunda ona bakmayı sürdürdüm. "İş saatlerinde çalışanların özel ilişkiler yaşamasından hoşlanmaz. Açıklık getirmek gerekirse bir çalışandan fazlasıyım ve duyması benim açımdan değil, Ece açısından kötü olur. Bana bir şey olmaz." Omuz silkti. "Ece'yi kovar."

Demek o kadın da burada çalışıyordu.

Karşımdaki salağa hiçbir şey olmazken zavallı kadının kovulmasını elbette istemezdim. Nefesimi bırakıp, "Her neyse," diye geçiştirdim. "Bana ne sizin özel ilişkilerinizden? Sözleşme bu mu?"

Başını salladı. "Kurşun için olan. Tabii Çita'yı henüz geçmedin ama biz erkenden imzalatalım sana."

Klasik sözleşme maddelerine göz gezdirmeye başladım. Her zamanki şeylerdi. Hayatının sorumluluğunu reddediyor, ringin içinde başına gelecek her türlü şeyi senin başına yıkıyorlardı.

Beş dakika boyunca kâğıttaki yazıları okudum ve Kılıç'ın önüme ittirdiği kalemi alarak imzalamak üzere sehpaya koyduğum sözleşmeye doğru eğildim. İmza atıp atmayacağımı düşünmeme gerek bile yoktu. Bu, yıllar önce verilmiş bir karardı.

"Elfida," dedi düzce, henüz imzalayamadan. Kafamı kaldırarak boş, buz mavilerine baktım. "Emin misin?" Sorusu ifadesiz bir tonla dökülse de dudaklarından, beni tartıyor gibiydi vücut dili. Bu adamın düşüncelerini okuyabilmek istiyordum. Başımı sallamakla yetindim. Aniden, "Kurşun'u hiç dövüşürken izledin mi?" diye sorduğunda birkaç saniye düşündüm. "Gerçek bir dövüşten bahsediyorum, antrenman maçlarından değil."

Antrenman dışında denk geldiğim hiç olmamıştı. Antrenmanlarını bile dikkat çekmemek adına üstünkörü, en fazla iki kez izleyebilmiştim geçtiğimiz yıllarda. Sadece duyduklarım vardı. Sık maç yapmıyordu, yaptığı her maçı da herkes izleyemiyordu.

Sessiz kaldığımda başını yavaşça salladı. "Tek isteğin gerçekten dövüşmek mi?" İki saniye kadar sessiz kalırken dövmelerle sarmalanmış ellerini masanın üzerinde birbirine kenetledi. "Bana karşı dürüst olursan hiçbir zaman kaybetmezsin. Ama yalan söyler ve yakalanırsan sana merhamet etmem. Kurşun senin canını ringde yakar, kafeste yakar ama

benim onun gibi bir ahlakım yok. Bir sınırım da yok. İşimin getirisini, düşünmeden yaparım."

Ben de bu kadar dakikadır beni nasıl sorgulamadığını düşünüyordum. Nefesimi sıkıntıyla vererek elimdeki kalemi sehpaya bıraktım ve artık açık olmaya karar vererek, "Ne geçiyor aklından?" diye sordum. "Neden bu kadar tedbirlisin bana karşı? Ne yapacak olmam seni bu kadar geriyor, Kılıç?"

Hiçbir açık vermememe rağmen hisleri nasıl bu kadar kuvvetli olabilirdi?

Sessizce gözlerinin içine sabitlediğim gözlerime baktı. "Nasıl baktığını göremiyorsun. Nasıl bir enerji yaydığını hissedemiyorsun. Sana bakınca Elfida... Sana bakınca bir gün birine çok büyük bir zarar vereceğini görebiliyorum. O zararın çevremdekilerle ilgili olmamasını ve bunu planlamış olmamanı temenni ediyorum sadece."

Başımı iki yana sallarken ona aklını kaçırdığını düşünüyormuş gibi baktım. Şüphesine hak veriyordum ama bakışlarıma kadar rol yapıyordum. "Senin psikolojik problemlerin olduğunu düşünüyorum. Kafanda kurduklarına kaptırmışsın kendini."

Gözlerini indirmeden kaşlarıyla avuçlarımı işaret etti. "Eline ne oldu? Davet gecesi."

Sakince avuçiçlerime indirdim bakışlarımı, omuzlarımı silktim. Cam kırıklarının kestiği derim kabuk bağlamıştı. "Bardak kırıldı sadece."

"Barda tek başına otururken birden bardağı avuçlarında parçalıyorsan belki de senin de psikolojik problemlerin vardır, Elfida."

Görmüştü.

Yine de bu durumu Kurşun'la bağdaştırabileceği bir hareket yapmadığım için rahat sayılırdım fakat beni çoktan radarına almış bir adam için fazla şüphe çekici bir hareketti. Hata yapmış, kendimi kontrol edememiştim.

Ona boş bir bakış attım. "Bir şey düşünüyordum. Fazla sıkmışım, kırıldı. Ne var bunda?"

"Pekâlâ," dedi arkasına yaslanırken. Konuyu kapattığı belliydi. "İmzala hadi."

Ona son kez bir bakış atarak yeniden sözleşmeye yöneldim ve az önce bıraktığım kalemi alarak isminin altındaki boşluğa imzamı attım.

Üç yılımın sonucu, emeklerimin meyvesi, üç yılın sonu fakat kalan bütün yılların başı olacak olan tek bir kalem oynatışı... İçime bir tatmin

hissiyatı yayıldı ve tüm damarlarımda dolaşırken olanlar ve olacaklar, gözlerimin önünden akıp geçti.

11 Ağustos 2022. Sevgilim... Çok yaklaştık.

"Yalan söyleyemem, Kurşun'u yere serdiğini görmek gerçekten eğlenceli olurdu ama bu imza hayatının hatası olacak."

Hisleri kuvvetliydi. Fakat bu kez gerçekten yanılıyordu. Bu imza, benim hayatımın en büyük doğrusu olacaktı.

Sözlerini umursamadan, "Ona da bir sözleşme imzalatacak mısın?" diye sordum.

Kaşları hareket etti fakat çatılmadı. "Neden?"

Önüne ittirdiğim kâğıdı işaret ettim. "Benim alacağım hasarın suçu kimseye kalmayacak. Peki, ya o? Onun alacağı hasarın benim başımı ağrıtmayacağını nereden bileceğim?"

Güler gibi kıvrıldı dudağının bir yanı. "Hasar bırakabil de..."

Ona boş bir bakış atarken, "Bardaki akşam, diğerlerinin küçümsemelerine çok güzel karşılık veriyordun, şimdi ne değişti?" diye sordum. Safir ve Alkım'a beni tanımadıkları konusunda direttiği anı hatırlatmıştım ona.

Az önce imza attığım kalemi parmaklarının arasında çevirmeye başladı. "Başkasının küçümsemesi hoşuma gitmedi. Sözlerim yalan değildi ama Kurşun Alpugan seni o kafeste süründürecek. Bu bir fikir değil, gerçek."

İçimde kaynayan hırs kazanları fokurdadı, damlaları taştı.

O maçı kazanmak değil, o maça çıkmaktı benim için asıl kazanç. Oysa şimdi, suratıma söylenen kendinden emin sözler varken... Hepsinin aklındaki tüm senaryoları alaşağı etme hırsı körükleniyordu içimde.

O maçta kazanan, Alaner olmalıydı.

Sakince serçeparmağımı havaya kaldırdım ve bir elimi masasına yaslayarak ona doğru eğildim. "Var mısın iddiaya?"

Dudağını kıvırarak buz mavilerini gözlerime sabitledi ve serçeparmağını, serçeparmağıma sardı. "Varım."

Gözlerimizin kesiştiği üç saniyelik süre zarfında benim bakışlarım hırs, onunkiler keyif doluydu. Parmaklarımızı ayırmadan önce engel olmak için yeterince çaba sarf etmediğim o küçük tebessümü görmesine izin verdim ve yeniden doğruldum.

"Nesine?" diye sormasını beklemiyordum.

"İstediğim bir şeyi sorgulamadan yaparsın," dedim, ucunu açık bırakarak. Ondan isteyecek çok fazla işime yarar şey olabilirdi.

"Tamam," dediğinde kaşlarımı kaldırarak emin olmak ister gibi yüzüne baktım.

"Caymak yok ama?"

"Verdiğim sözleri tutarım."

Başımı salladım ve öyle olmasını umarak odadan çıkmak üzere sandalyemde doğruldum. Burada işim bitmişti. Bir an önce yukarı çıkmalı ve Kurşun'u görmeliydim. Gitmediğini ummak dışında yapacak başka bir şeyim yoktu.

Kılıç'a arkamı dönüp kapıya doğru adımlayacaktım ki ağzından çıkan cümle, adımlarımı yerine mıhladı.

"Yarın gece Kurşun'un doğum günü için bir davet düzenleniyor."

Yüz ifademi görememiş olması iyiydi. Tüm kaslarımın gerildiğini, mimiklerimin kontrolüm dışı hareket ettiğini ve eski haline döndüğünü görmesi işime gelmeyebilirdi.

Hızlanan kalp atışlarıma rağmen sakince kafamı çevirdim ve kendimi zorlayarak *yani*, der gibi bir bakış attım esmer yüzüne.

Beni çağırmayacaktı. Değil mi?

Şüphelendiği kadını burunlarının dibine sokması deli saçması olurdu. Bir pislik planlamadıysa elbette. Benden kendi düşmanlarına yem yapabilecek kadar işkilleniyordu. Kim bilir aklında neler vardı.

"Dilersen sen de gel."

Bu teklife zıplamak, uçmak, depar atmak, çığlıklar atarak kabul etmek istesem de anlamsız bakışlarımı sürdürerek buna hiç hevesli olmayan birinin ses tonuyla, "Neden?" diye sordum.

Kabul etmeyecek olsam bile *nerede*, diye sorup sonra reddedebilirdim. Böylece davetin yerini öğrenmek için geçen sene olduğu gibi birilerini tehdit etmem, gizlice davetiye çalmam, kamera kayıtlarını silmek için otel güvenliğini baştan çıkartmam gerekmezdi.

Fakat bu adam gerçekten zekiydi. Zekiden de öte gerçeküstü hisleri vardı. Ve bana adres verdiği takdirde beni orada görürse kendi kendine bir şeyleri kanıtlamış olacaktı. Şu an beni denediğini anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu.

Ben elbette ikna edici bir sebeple birlikte o davette olacaktım. Ama adresi ondan öğrenmek işime yaramazdı. Benim orada olmam gerçekten bir tesadüf olmalıydı. Davetin olduğu yerde bulunmam için ikna edici bir sebebim olmalı ve güya onların orada olduğundan haberim bile olmama-

lıydı. Ben masum bir kızdım. Etrafında onun bilgisi dahilinde olmayan olaylar gerçekleşen, tesadüflerin suçu üzerine yıkılan, haberi bile olmadan iki psikopata yem edilen bir masumcuk...

"Bilmem," dedi rahatça. "Mavzer'den birkaç kişi gelir her zaman. Senin de sıradaki rakibi olarak davete katılmanda bir sakınca yok bence. Özel bir şey değil zaten. Genel bir kutlama."

Özel olsa işin olmazdı, demeye çalışıyordu.

Belki de çalışmıyordu fakat ben cümlesinden bunu çıkartmıştım.

Ben, özel değildim.

11 Ağustos 2022. Gelecek. Doğum günlerini baş başa kutlayacağımız günler de gelecek. Saat gece yarısını vururken sana ilk iyi ki doğdun, diyen ben olacağım. O günler de gelecek.

"Yarın demiştin, değil mi?" diye sordum, düşünür gibi. Onayladığında, "Yarın gece okulumun yıl sonu partisi var ama olmasa da gelmezdim," dedim.

Başını sallarken bir şey söylememesi üzerine yeniden arkama dönmek için harekedendim. Buz mavilerindeki yoğun sorgu sanki biraz daha dağılmıştı.

Kılıç'ın güvenini kazanırsam önümdeki engellerden biri kalkacaktı.

Kurşun da bu kadar yoğun bir şekilde benden şüpheleniyor muydu?

Yine de Kılıç kadar kafaya takmadığını, açığımı bulmak için debelenmediğini biliyordum. Yüksek ihtimalle en fazla iki kez bu konu üzerine düşünmüştü. O da Kılıç aklına girdiği için olmalıydı. O böyle şeyler yapmazdı.

Çünkü kimdim ben? Kılıç için işlerinin bir parçasıydım. Kurşun Alpugan içinse henüz rakibi bile olmayan biriydim. Umurunda değildim.

Henüz.

Kendi kendimi doldurarak, içimdeki saldırgan parçayı açığa çıkartmamak için düşüncelerimi durdurmaya çalışırken, ulaşmak üzere olduğum odanın kapısı tıklatılmadan açıldı ve beni irkiltmese de düşüncelerimi dağıtmaya yetti.

Başımı kaldırdığımda gördüğüm yüz, onu her gördüğümde organlarımın böyle düğümlenip düğümlenmeyeceğini düşünmeme sebep olurken yutkunmamaya çalıştım. Onu her gördüğümde her ne yapıyorsam bırakıp çenemin altına birleştirdiğim ellerimle sadece onu izlemek istiyordum. Susmasını izlemek, konuşmasını dinlemek, yürüyüşünü, duru-

şunu, ellerinin hareketini, dudaklarının kıvrımını, heybetli bedeninin her bir hareketini...

Onu görmek tarifsizdi.

Onun alanının içinde olmak, tarifi olmayan bir histi.

Dünya üzerinde eşi benzeri olmayan bir güzelliği vardı, belki enerjisi... Bu dünyaya ait olamayacak kadar kutsaldı. Bu dünyada olduğuna inanılmayacak kadar ulaşılmazdı.

Üç adım ilerimdeydi. Ama gezegenlerce ötemdeydi.

Karşımdayken bile elimi kaldırsam dokunamayacağım kadar uzaktı sanki.

Bakışları Kılıç'ın sandalyesinde oturan görüntüsünden uzaklaşarak odadan çıkmak üzere olan kişiye, yani bana odaklandığında ifadesiz tavrında herhangi bir değişiklik olmadı.

Beni görüyor olması, onun bakışlarının hedefi olmak bile ruhumu besliyordu.

İki saniye boyunca yüzüme baktıktan sonra yeniden Kılıç'a döndü. Yüzü öfkeli olmaktan ziyade sertti. Bir şey söylemeden çıkıp gitmem mi yoksa beklemem mi gerekiyor, emin olamıyordum. Gerçi neyi bekleyecektim ki? Elindeki telefonu sıkıştırdığı iki parmağının arasında sallayıp, "Seni, aramama cevap veremeyecek kadar meşgul edip beni ayağına getirten şey nedir?" diye sordu Kılıç'a. Sesinden çıkan buz sarkıtları Kılıç'a batıyordu.

Aramasına cevap vermediği için yukarıdan aşağı inmek, canını sıkmışa benziyordu.

Kılıç, masasının üzerinden, ekranı ters şekilde duran telefonu aldı ve kendine doğru çevirerek birkaç saniye boyunca baktıktan sonra yeniden masaya koydu. "Sessizdeymiş, görmedim," dedi. "Birkaç basamak indin diye mi bu atar?"

Sanırım çıkmam gerekiyordu fakat Kurşun'un yapılı gövdesi kapının önündeydi, geçmem için biraz bile boşluk bırakmıyordu. Burada dikilmemi önemsiyormuş gibi de gözükmüyordu.

"Sessize alıyorsan iki dakikada bir kontrol edeceksin o zaman. Beni işimden edip buraya kadar getirtiyorsun."

Her daim bu kadar ters ve otoriter miydi yoksa bugüne özel miydi?

"İşim vardı," diye açıklama yapan Kılıç, tepkisizdi. Alınmış gibi de durmuyordu.

Kurşun, profilinden gördüğüm kadarıyla geldiğinden beri ilk kez arduvazlarını Kılıç'ın üzerinde dikkatlice dolaştırdı.

Yarım yamalak kapatılmış düğmeleri, kızarıklıklar olan boynu, birazı kuruyan nemli saçları...

O an aklından geçebilecekler aklımdan bile geçmezken sırıtmak istedim. İş saatinde çalışanlarla fingirdediğini kendi kendine belli etmişti.

Bir saniye sonra sert bakışları benim üzerimde durduğundaysa sırıtma isteğim tamamen kayboldu. İçimdeki gülümseme aniden buz kesti. Aramalarına cevap vermemişti, bir şeyler yaptığı belliydi ve geldiğinde odada benimle birlikteydi.

Benim üzerimde bir dağınıklık görememiş olmasına rağmen kendince yorumladığı Kılıç'ın *işim vardı* sözüne atıfta bulunarak, "Görebiliyorum," dedi.

Açıklayabilirim, diye bağırarak düşüncelerini yalanlamak isteyen bir sesle savaştım kendi içimde. Çığlıklarla inkâr etmek isteyen içime karşılık dışım bir boşluktu.

Hayır, hayır, hayır.

Buna inanamazdı. Arkadaşıyla takıldığımı düşünerek benden böyle uzaklaşamazdı.

Kılıç'a ikinci kez bakmadan, eğim verdiği boynuyla birlikte gözlerini üzerimden ayırmazken ıslattığı dudaklarını araladı. "Elfida'ydı, değil mi?" dedi, doğrulamak ister gibi ancak cevap beklememişti. "Kendini benim mekânımda, benim çalışanlarımla, benim izin verdiğimin ötesinde bir durumun içine sokarsan Elfida..." diyerek gerginlik yayan bir saniyelik es verdi. "Bir daha buranın kapısının önünden bile geçemezsin."

Elfida'ydı, değil mi?

İçimdeki küçük kız çocuğu bakışlarını ellerine indirdi.

Bunu bana aşağılanma duygusunu daha iyi hissetmem için mi söylemişti yoksa gerçekten ismim aklında tutmaya yetmeyecek kadar kıymetsiz miydi bilmesem de boğazıma bir şeyler battı. Ne de olsa iki kez karşılaşmıştık. Hatırlamak zorunda değildi ki.

İlk kez karşılaştığım, hedefi ben olan sert, azarlar bakışları yıllardır yapmamama rağmen içimde ağlama isteği uyandırırken gerçekten zorlasam bunu yapabileceğimi fark etmek, beni kendi hislerimin büyüklüğünden korkuttu.

Odaya ilk girdiği halinden daha gergin ve sinirliydi şimdi. Belirgin bir öfkelenme tepkisi vermeden sabitçe dursa da yüzü ve gözleri sertti. Çenesini biraz sıkıyor olmalı ki hatları iyice belirginleşmişti.

Kılıç, onun ne düşündüğünü anlamıştı. Müdahale etmiyor, Kurşun'un beni suçlamasından zevk alıyordu. Kendince söylediklerini doğrulamış olmuştu böylelikle. *Ece'yi kovar, bana bir şey olmaz*, demişti. Öyleydi. Kurşun Alpugan ona kızacak olsa bile yaptırımı karşısındakine uygulayacaktı çünkü Kılıç sadece bir çalışan değildi.

Kaşlarımı çatarken yüzüne sert bir bakış attım. *Kırgın değil, kızgın.* "Senin kurallarını bilen ve onlara asıl uyması gereken kişi senin çalışanın. Laf söyleme hakkına sahip olduğun kişi de aynı şekilde o, ben değilim." Çıkışıma şaşırmış gibi durmasa da karşı gelmemi beklemediğini hissettim. Sabit bakışlarıyla beni dinliyordu. "Gördüklerinden ne yorumladığını bilmiyorum ama istersen çalışanlarına kurallarını bir kez daha hatırlat. İkinci kez girdiğimde kimseyi alt alta, üst üste bulmak istemiyorum."

Bana yönelttiği öfkesi aniden bana karşı olmaktan çıktı sanki. Bu, bana sapladığı bıçağı geri çekmesi gibi hissettirdi.

11 Ağustos 2022. Böyle küçük bir şey için bile olsa karşında durmak berbat bir hismiş. Bir gün benden nefret edersen ve kötücül bakışlarınla karşı karşıya kalmak zorunda kalırsam buna katlanamayacağımı fark ettim. Sanırım beni çektiğin uçurumun başına geri dönmemek için bir sebebim kalmaz.

Yeniden Kılıç'a döndüğünde bıkmış gibi baktı yüzüne. "Kim?"

Kılıç bana ters bir bakış atarak sessiz kaldığında, "Ece," diyerek onun yerine ben söyledim. "Kırmızı saçlı, *piercing*'i falan var, gri bir etek giyiyordu, üzerind-"

Kurşun, "Tamam," dediğinde tepkisiz olsa da bir an için güleceğini hissettim. Dudağının kenarında ufak bir kıvrım belirmişti. "Sakin ol. Anladım."

Boş boş baktım gözlerine. "Sakinim."

Değildim.

Başını sallarken kapının önünden çekildi. "Çıkıyor muydun?"

Kalabilirim. Sonsuza kadar falan.

"Evet."

"İmzaladın mı sözleşmeyi?"

Sanırım bana bir şeyler sorabilecek, benimle konuşabilecek olması-

na hâlâ alışamamıştım. Ne de olsa üç yıldır benim için bir görüntüden ibaretti. Sesi olmayan bir resimdi. Konuştukça karnım düğüm düğüm oluyordu.

Yine başımı salladığımda bir an yüzüme bu kararım onu hayal kırıklığına uğratmış gibi baktığına yemin edebilirdim. Saliselik bir şeydi. Ağzının içinde her ne mırıldandıysa onu duyabileceğim yükseklikte değildi tonu.

"Efendim?"

"Yok bir şey. Çık hadi, aşağıda antrenman yap biraz. Bir kafesi boşaltayım senin için de kendini demirlere falan vur. Alıştırma olur."

"Bu kadar lafın üzerine kaybettiğinde imajına büyük bir zarar gelecek."

Bunu yapmamalı, bu kadar kesin konuşmamalıydım. Yine de bu, kafasının içinde beni fazladan birkaç kez döndürmesine sebep olacak, potansiyelimi ona düşündürtecekti. Hakkımda daha fazla şey bilmek isteyecek, meraklanacaktı.

Dudaklarını ıslatarak kirli sakallı çenesini sıvazladı. Bir şey düşünmüş gibiydi. Bu süre zarfında arduvazları heterokromili gözlerimin içine odaklanmıştı.

"Gel," diyerek kapıya yönelmesini beklemiyordum.

"Nereye geleyim?"

Sessizliğini koruyan ve herhangi bir yorumda bulunmayan Kılıç'a, onu araması ve açmaması üzerine yanına gelme zahmetinde bulunduğu şeyi söylemeden, odadan çıkarak kapının eşiğinden bana baktığında çenesiyle kapıyı işaret etti.

Anlamsız bir bakışla birlikte odadan çıkarken çantamın sapını sıkmaktan kaçındım. Değişik hareketlerle dikkat çekme lüksüm yoktu.

Kapının kolunu kavramak için omuzlarını hafifçe eğerken kasları siyah gömleğini zorladı ve çaprazında olduğum için dalgalanan omuz kaslarını görebildim. Ne olduğunu, nereye gideceğimizi anlamamıştım ve tam anlamıyla küçük dilimi yutmuş gibi hissediyordum. Ben hafifçe ısırarak, dilimi yoklarken, kapıyı çekmeden hemen önce elini kapının kenarına yaslayan Kurşun'un, Kılıç'a attığı bakış çok ciddi olmasa da uyarıcıydı.

"Şu alan sınırlarında bir daha böyle azgınlık yaparsan geçen seneki olayın tekrarlandığını görmek için gerekli kişilerle küçük bir konuşma gerçekleştireceğim. Alkım zaten fırsat kolluyor, eminim yardımı dokunur."

Kurşun'un bıraktığı küçük boşluktan görebildiğim kadarıyla Kılıç'ın yüzünden resmen dehşetin tanımı okunuyordu.

Kurşun keyiflendi. Aralarındaki olayı bilmesem de öğrendiğim takdirde beni güldürebilecek bir şey olduğunu tahmin ediyordum. Kılıç dehşete düşmüştü, tabii ki gülerdim.

Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırırken hafif alaylı dursa da bir an bir şey düşünmüş gibi yüzünü buruşturdu ve başını, düşünceleri savuşturmak istercesine iki yana salladı. "Tamam. Seks yok." Ürpermiş gibi yaparak, kollarını ovuştururken artık alay ettiği besbelliydi ama gerçekten de hoşuna gitmeyecek bir şey gelmişti başına. Neydi acaba? "O anı tekrar yaşamamak için çükümü bile kestirmeye razıyım."

Kurşun'un kahkaha atacağını düşünsem de dudağının bir kenarı zevk alır gibi kıvrıldı. "Güzel."

Kapıyı çekti ve bana dönerek *önden git*, dercesine kaşlarıyla merdiveni işaret etti. Dümdüz bir ifadeyle basamakları inmeye başladım ama kalbim, böbreğim, dalağım, karaciğerim, pankreasım falan titriyordu.

Basamakların bitmesine iki adım kalmışken, "Sağ," dedi, komut verir gibi. Arkamdan merdivenleri iniyor, hareket ettikçe gölgesi üzerime düşüyordu.

Gittiğimiz yerle pek de ilgilenmiyormuş gibi, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Şimdi kendinden emin, güçlü adımları hemen yanımda, benimle birlikte ilerliyordu.

İplerle çevrili ringlerin yanından geçerken bana bakmıyor, gözleriyle çalışan birkaç insanı kısaca kontrol ediyordu. Bir elini, gömleğiyle aynı renk pantolonunun cebine sokmuştu. Bu hareket ilginç bir şekilde ona gündelik, rahat bir hava katmamış, daha ciddi göstermişti.

Ağır bir adamdı. Ona bakınca bunu görebiliyordunuz. Ufak bir bakış bile yetiyordu, yüksek standartları olan, ağır, ulaşılmaz biri olduğunu anlamaya. Yanında olanlara bile kendini uzak hissettirebilecek kadar soğuk bir enerjisi vardı. Etrafındaki görünmez ellerle kendinden uzakta tutuyordu sanki birilerini.

"Neden vaktimi harcadığımı bile bilmiyorum ama bir şeyler göstereceğim."

Ben de ona bakmadan yürüyordum. "Sözleşmeyi imzalamamla ilgili şeyler, değil mi?" Bıkkınlık işlenmişti sesime inceden. Sessizliği, onaydı. "İmzaladım artık. Her ne göstereceksen bir işe yaramayacak."

Spor alanının sonuna geldiğimizde bir adamla konuşan Tufan girdi görüş açıma. Bakışlarını rastgele salonda dolaştırdı, daha sonra yeniden önündeki adama baktı. Onu izlerken bir an donakaldığını hissettim ve başını hızla Kurşun'la birlikte yürüdüğüm yere doğru çevirdi.

Dudaklarının küfreder gibi hareket ettiğini gördüğümde tepkisiz kalmak zordu. Ona bir baş selamı verdiğimde küçük kafa hareketim Kurşun'un hemen dikkatini çekti ve kendisini toplamayı akıl eden Tufan'a baktı.

Kendisine bakan patronuna selam veren Tufan, Kurşun'dan da sakin bir baş selamı aldı.

Fazla dikkatliydi. Bakmadığı yerlerdeki hareketleri bile farkındaydı bir şekilde. İşte bu yüzden yanında hatta yanlarında tamamen büründüğüm roldeki Elfida olmaktan bir saniye bile vazgeçemezdim.

Demir bir kapının önünde durduğumuzda bu kapının Mavzer'in restoran-bar bölümüne çıkacağını biliyordum. Daha önce hiç bu yolu kullanmamıştım. Bu yol onlara özledi. Gerçi üst katta çok bulunduğum da söylenemezdi.

Kurşun, demir kapının kolunu indirerek, kilolarca ağırlıktaki kapıyı biraz bile zorlanmadan kendisine doğru çektiğinde yol açıldı ve sensörlü ışık yanarken merdivenler gözüktü.

Kapıyı bırakmadan durduğunda geçmemi beklediğini fark ettim ve nedense bu hareketi sıcacık hissettirdi. Yine de ifadesizliğimi koruyarak kapıdan geçtim ve merdivenleri çıkmaya başladım. Bir yandan da yalandan söyleniyordum. "Nereye gittiğimizi söyleyecek misin artık? Gitmem gereken bir yer var, geç kalacağım. Kılıç yüzünden de bekledim zaten." Bir an aklıma gelen şeyle kaşlarım çatıldı. "Sizin isimleriniz niye böyle bu arada? Kılıç, Kurşun... Tanışmadığım bir *Mızrak* falan da var mı?"

Birlikte mermer merdivenleri çıkmaya başladık.

Birlikte.

Bana yandan bir bakış attığını hissetsem de ona dönmedim. Son cümlemle kıvrılan dudaklarının eski şekline dönmesi kısa sürmüştü. Dudakları eski haline döndüğünde onları, kurduğum onca cümleye çok alakasız bir tepki vermek için araladı. "Bana *sen*, diyebilecek kadar samimiyet oluşturmuş olman, her konuştuğunda sinirlerimi bozuyor, Elfida," dedi.

Yandan, baygın bir bakış attım suratına. İşte bu gerçekten sinir bozucuydu. "Kompleksli falan mısın sen?"

"Hayır," dedi düzce. "Üyesi olduğun mekânın sahibiyim, kaldı ki senden yaşça büyüğüm. *Sen* kelimesi fazla samimiyet içeriyor."

Fazla mı samimiyet içeriyor?

Ah, bir de kafamın içindeki samimiyetimizi bilsen sevgilim...

"Üyesi olduğum mekânın sahibisin, çalışanı olduğum değil. Kaldı ki buraya para ödediğimi ve dolayısıyla müşteri olduğumu varsayarsak senin bana *siz*, diye hitap etmen gerekiyor."

Bana *ciddi misin sen*, der gibi baktığında bir an için gerçekten de bana kendine *siz*, dedirtmeye çalışırken konuyu nasıl bana *siz*, demesi gerektiğine çevirdiğimi anlayamamış gibi göründü.

"Ama yaş konusuna gelirsek yaşını benim gibi gençlere göre fazla büyük buluyorsan sana *abi*, diyebilirim," diye bir öneride bulundum. Dudaklarımdan istemsizce güler gibi bir ses çıktı ve bu, bana bakmasına sebep oldu. "Kurşun abi?" dediğimde hiçbir tabirin dudaklarıma bu kadar yabancı gelebileceğini düşünmemiştim.

Kaşlarını kaldırarak, başını hafifçe sallarken, "Hazırcevap, inatçı, ukala ve sinir bozucusun. Kısacası, başımın ağrımasına sebep olan tüm özellikleri taşıyorsun," dedi düzce. "Kaldı ki avucum kadarsın ve beni dövebileceğini iddia ediyorsun. Arıza bir tipsin belli ki. Arızalardan hoşlanmam." Bu, gülüşümü büyütürken bu seferki sözleri beni kırmaktan uzaktı. Adam çok da yalan söylüyor sayılmazdı. İkinci kez gülüşüme bakarken sol kaşını kaldırdı. "Ve hakaret edildiğinde gülüyorsun ya, en çok bu çileden çıkarıyor beni."

Otelde de bu konuya değinmişti. Gerçekten de buna takılmış gibiydi.

Omuzlarımı silktim, hemen ardından yüzüne alaylı bir bakış attım. "Beş dakika önceye kadar ismimden emin olamıyordun ama sohbet arasında geçen konuları gayet iyi hatırlıyorsun. Sıkıntı isim hafızanda sanırım."

Tırmandığımız merdivenlerin sonundaki kapıyı ittirerek geçmemi bekledi ve arkamdan çıkarak yanımda durdu. Şimdi yürümüyor, karşılıklı duruyorduk.

"Seninle sohbet etmedik," dedi, yine olayı bambaşka bir yerden ele alarak.

"Sessiz sinema mı oynadık? Konuştuk işte."

"Konuştuk. Sohbet etmedik."

"Farkını açıklayarak beni onurlandırabilir misin acaba, Kurşun abi?"

Söylediğim kelimeyle yüzüme sabit bir bakış atarken, "Bu daha çok

sinirlerimi bozdu," dedi. "En iyisi sen benimle hiç konuşma. Hem başım ağrımaz hem sinirlerim bozulmaz. Sadece kafa salla."

"Migren falan mı var sende? Neden başın ağrıyıp duruyor?" diye sorarak, bu sefer konuyu ben değişik şekilde yorumlayıp onu daha da sinir ettiğimde dudakları kıpırdadı.

Tamam, bu adamı alaya almaya ve sinir etmeye kesinlikle bayılmıştım. Biliyordum ki bunu fazla abartabileceğim biri değildi. *En azından şimdilik.* Gün gelecek, benim için çileden çıkacaktı.

"Sohbet, yakınlarla edilir," dedi, asıl konumuz üzerinden konuşarak. Yürümeye devam ettiğinde ben de onunla birlikte ilerlemeye başladım. Önce o hareket ettiği için yarım adım kadar önümdeydi ve ayağımdaki spor ayakkabılar yüzünden omzuyla baş başaydım. Adam devasaydı. Oldukça şık ve pahalı gözüken restoranının içinde bir yere doğru adımlıyorduk. "Dostlarla edilir. Konuşmaktan keyif alınan insanlarla edilir. Yakınım, dostum, herhangi bir şeyim veya konuşmaktan keyif alacağım biri değilsin. Konuştuğunda sinirlerimi oynatıyorsun ve sohbet böyle edilmez. Dolayısıyla seninle sohbet etmem, sadece gerektiğinde konuşurum. Seninle konuşmamı gerektirecek sebepler üretmeye devam etmezsen konuşmam da."

Kurduğu cümlelerin her bir kelimesi oklara dönüştü ama beni kalbimden vurmadı. Dilime saplandı oklar. Yerimi bana hatırlatarak etrafındaki eller tarafından beni gerilettiğinde kendime kızmama engel olamadım. Gerçekten başını ağrıtıyordum.

Sesimde yer edinen geri püskürtülmüşlüğün soğukluğuna engel olamayarak, "Pardon," dedim. Gerçekten insan sevmiyor olabilirdi. Alanındaki kişiler onun isteği dışına çıktığında onları alanlarının sınırına kabaca itmekten çekinmiyordu. Onu gerçekten tanımaya yeni başlıyordum. "Ben senin gibi kompleksli ve başkalarına gösterdiğim ilgiyi lütuf sayan biri olmadığım için yabancılarla da sohbet ediyordum. Adı üstünde, yabancı olduğun için senin sohbet etmemek gibi bir ayrıcalığın olduğundan haberim yoktu. Bir daha olmaz."

Omzunun üzerinden, aramıza dilediği mesafeyi sokan sesimin kaynağına baktı ve tepkisiz kalarak düşüncelerini okumama izin vermedi. Belki de sadece bir şeyler düşünmüyordu.

Güzel yüzünün arkasında bir buz kütlesi besliyordu. Çıkık elmacık kemikleri, eşi benzeri görülmemiş gözleri, kıvrımlı renkli dudakları, uzun

kirpikleri, sivri burnu ve kusursuz kemikli hatlarıyla başını eğmiş, bana bakarken bunu anladım.

11 Ağustos 2022. Seni tanımaya başlıyorum. Bu kez başkalarından duyduklarımla değil, kendi yaşadıklarımla. Seni kendim tanıyabiliyor olmak, senin zor biri olduğunu görme gerçeğini arka plana atıyor. Nasıl olursan ol, sen sensin ve ben sana hayranım.

Ona birden istediği soğukluğu vererek mesafe koymam, onu söylediklerinden pişman falan etmeyecekti. Memnun bile edebilirdi. Ama böyle istiyorsa böyle oynardık. Kendine özel Elfida'yı değil de herkese karşı olan Elfida'yı görmek istiyorsa kendisi bilirdi. Benim sevgimi benden dileneceği günlerde, bu anları daima hatırlayacaktım.

Küçük bir saniye normal birine karşı olan davranışı böyleyse onu dolandırdığımı ortaya çıkarttığımda karşılaşacağım Kurşun Alpugan'ı düşünmek zihnimi sarstı.

O zaman soğuk olmayacaktı muhtemelen. Öfkeli olacaktı, çok öfkeli olacaktı ama öfke kolay yönlendirilebilen bir duyguydu. Doğru stratejiyle oynandığında elbette.

Şimdilik her şey akışa uygundu. Bundan sonra da böyle olacaktı. Ve ondan sonra da. Başını sallayıp, "En azından kolay anlıyorsun," dedi.

Yeniden yürümeye başladığında sessizliği seçtim, masaların olduğu bölümün yanından geçiyorduk ki buradaki çalışma odasına gittiğimizi tahmin ettim. Burada çay içecek halimiz falan yoktu ve restoranın dışına çıkmaya yeltenmiyordu.

"Anlamıyorum," diye mırıldandım sakince. "Sözleşmeyi imzaladım ve bitti. Şu an göstereceklerin veya söyleyeceklerin bir şey değiştirmeyecek. Boşuna ikimizin de vaktini harcıyorsun."

Vaktimi istediği kadar harcayabilirdi, orası ayrıydı ama yine de bunu bilmesine gerek yoktu.

"Sözleşmeyi imzalaman, *bitti*, demek olmuyor," dedi. "Ben istersem o imza çöpe gider. Benim bunu istemem için de senin istemen gerekiyor. Vazgeçmen."

Artık ciddi anlamda sıkılmıştım.

Durdum. "Senden daha yetkilisi falan var mı? Onun karşısına çıkayım en iyisi ben. Seninle olacak iş değil çünkü bu. İmzalayana kadar ayrı dert, imzaladıktan sonrası ayrı dert. Benim farklı bir amacım olduğunu düşünen Kılıç gibi ben sizin farklı bir amacınız olduğunu düşünüyorum

artık. Karşına çıkabiliyorsam karşında durabilecek kadar güçlüyümdür. Kimsenin kararlarımı seksen kere sormasına ve müdahale etmesine gerek yok. Bu kişiler fikirlerine değer verdiğim yakınlarım değilse elbette." Ona şöyle bir baktım. "Öyle değilsin. Kılıç da sen de kuzenlerin de... Bana seçim hakkı sunulan konuda söz hakkınız yok ve ben kararımı çoktan verdim."

Konuşmam bitene kadar soğukkanlılığını korusa da cümlelerim bittiğinde cebindeki elini çıkarıp, "Tamam," dedi sadece. Ben yürümeyi bırakınca o da beni dinlemek için durmuştu. "Gidebilirsin."

Az öncekinden farklı bir tavra büründüğünü fark etsem de yorumlamak zordu. Sanki kızmış gibi. Ama değil gibi de. Sakin gözüküyordu fakat bir yandan da sinirlenmişti. Veya sadece pes etmeyeceğimi anlayıp boş vermişti.

"Göstermeyecek misin göstereceğin şeyi?" diye sorduğumda, sesimde merak vardı.

Sağ gözümdeki renk ayrımını incelediğini fark ettim. "Hayır. Kararın kesinse dahası yok. Harcadığım bu kadar efor bile gereksizdi."

Bir şey söylememe kalmadan gitmek için hamle yaptığında bu gerçekten ani olmuştu. Birden böyle kestirip atmasını beklemiyordum ama bir yandan da sözleşme konusunda daha fazla sıkılmamam iyiydi.

"Barda bir şeyler iç istiyorsan gitmeden. Benden olsun." Bu, kurduğu son ifadesiz cümle oldu ve bir koridora saparak gözden kayboldu.

Ne olmuştu az önce?

Fikrimin değişmeyeceğini bilsem de göstereceği şeyi merak etmiştim. Ama vazgeçmişti. Göstermeyecekti.

Israrla karşısında olmamı istemiyordu.

Israrla karşısında olmak istiyordum.

Yerimde dikilerek, dikkatleri üzerime toplamamak için barı es geçip, restoranın kapısına doğru ilerlerken zihnimdeki kelimeler birbirine girmişti.

Odasına gitmişti ve çıkmayacaktı. O halde durup bir şeyler içmeme de gerek yoktu.

Cebimdeki telefonun titrediğini hissettiğimde çıkarıp ekrana baktım. Bir yandan da masaların arasından kapıya doğru ilerliyordum.

Tufan: *O DA NEYDİ ÖYLE, ELFİDA? Her şeyi detaylıca dinlemek istiyorum ama önce... Bir haberim var.*

Tufan: *Doğum gününün yerini öğrendim.*

Okuduğum şeyle yüreğim ağzıma gelirken adımlarım yine durdu. Tufan'ı ilk gördüğümde alnından öpmeyi aklıma yazarken içimden saatlerce zıplamak geçiyordu.

Doğum gününün yapılacağı salonun ismini okuduğumda kaşlarım düşünceli bir biçimde çatılsa da dudaklarımın kıvrılmış olması ortaya ilginç bir görüntü çıkarıyor olmalıydı.

Ben de orada olmalıydım. Olacaktım. Ama nasıl?

Davetin olacağı yer en üst üç katı davetler için farklı salonlara bölünmüş, diğer katları ise otel olarak kullanılan bir gökdelendi. Daha önce bir kez gitmiştim, kesinlikle şıklığın ve lüksün tanım bulmuş haliydi. Üç katta da ayrı ayrı organizasyonlar düzenlenebiliyordu.

Ayrı organizasyonlar...

Okulumun yıl sonu partisi var. Ama olmasa da gelmezdim.

Aklıma gelen şeyle neredeyse gerçekten yerimde zıplayacakken boğazımı temizledim ve sakin gözükmeyi başardım. Yani umarım.

Neden okulumun partisi de aynı yerde, onlardan farklı bir salonda olmasındı ki?

Öyle bir yer için haftalar öncesinden rezervasyon yapılması gerektiğini biliyordum. Muhtemelen dudak uçuklatacak bir bütçeyle birlikte...

Okul partiyi, Boğaz'da bir mekânda yapacağını kararlaştırmıştı ve kırk sekiz saatten az bir süre kala mekânı değiştirir miydi? Değiştirmezdi elbette.

Zorunda kalmadığı takdirde.

Kafamdaki fikirleri tarta tarta bir plan oluşturmaya çalışırken, restorandan çıkarak arabamı bıraktığım otoparka doğru yürümeye başladım.

Üç temel sorunumuz vardı: Birincisi, partinin asıl kararlaştırılan yer olan Boğaz'daki mekânda yapılmasını nasıl engelleyecektim? İkincisi, engellesem bile Kurşun'un doğum gününün olacağı mekân muhtemelen rezerve edilmişti. Orayı nasıl boşaltacaktım? Üçüncüsü, partiyi oraya taşımak için okulu nasıl ikna edecektim?

İkisini hallettiğimiz takdirde üçüncüsü en kolayıydı.

Arabama binerek kapıyı kapadığımda alnımı direksiyona yasladım ve sessizlik içinde düşünmeye başladım. Geçen dakikalar sonucunda bir yerden başlamaya karar vererek Boğaz'daki mekânı aramış ve telefonu kulağıma yaslamıştım. Ama bu adam bana hiç de yardımcı olmuyordu. Ondan

önce konuştuğum adam beni daha yetkili birine bağlayacağını söylemiş ve isminin Sarp olduğunu öğrendiğim bu adama yönlendirmişti.

"Anlıyorum, Elfida Hanım fakat söylediğim gibi yarın gece için boşaltmamız mümkün değil ne yazık ki. Bir okul partisi olacak, kimseyi son gün zor durumda bırakamayız."

Nefesimi uzunca bıraktım ve sesimi ılımlı tutmaya çalışarak, "Haklısınız elbette ama bahsettiğiniz okul zaten kuzenimin okulu," dedim. "Kimse zor durumda kalmayacak yani çünkü bunu ben de istemem. Onlar organizasyonu başka bir yerde sorunsuzca gerçekleştirecekler. Sizden ricam, yetkili kişiyle konuşup yarınki rezervasyonlarını iptal etmeniz."

Adam bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Elfida Hanım," dedi. "Saygıdeğer dedenizi tanıyoruz ve emin olun torunu olarak sizi kırmak istemeyiz ancak lütfen bizi de okulla probleme sokmayın."

Dedemin isminin bana yardımı dokunacaktı.

"Ne kadar ücret ödediler?"

Adam bir an sustu ve hemen sonra gerçekten de normalin epey üzerinde olan bir gecelik, mekânı kapatmanın ücretini söyledi.

Dedemle yeni yaşadığım problem yüzünden şu anlık kendi paramdan böyle bir meblağ harcayamazdım. Ancak elbette ki alternatiflerim vardı.

"Pekâlâ," diyerek söylediği miktarın neredeyse iki katı bir fiyat verdiğimde adam ciddiyetimi anlayarak o da aradan çekildi ve yeniden *daha yetkili* birine bağlandım.

Geçen on dakikalık konuşma sonrası, ücreti hesaplarına yatıracağım ve okulu zor duruma sokmadan mekân konusunda onlara yardımcı olacağım konusunda onları ikna etmiştim. Ek olarak ismimin gizli kalması konusunda ufak bir ricada bulunmuş ve ricamı iyice anladıklarından emin olmak zorunda kalmıştım.

Telefonu kapatırken derin bir nefes verdim. Paranın her sorunu çözmediğini söyleyen adam her kimse halt etmişti, muhtemelen yeteri kadar parası yoktu.

Yaşadığımız bu dünyada para herkesi ve her şeyi satın almaya yetiyordu. Kendi düşüncemin ne kadar yanlış olduğunu biliyordum aslında. Para maddiyattı. Maneviyata bir etkisi yoktu. Param vardı mesela. Annemi istiyordum ben geri. Gelir miydi? Gelmezdi. Dedemin öz torunu olmayı satın alabilir miydim? Alamazdım. Babamın sevgisini alır mıydı

para? Almazdı. Kurşun'u yanıma getirir miydi? Getirmiyordu. İçimdeki korkular rüşvetle rahat bırakır mıydı beni? Bırakmazdı.

Para yüzeysel hisleri doyururdu. Yüzeysel şeyleri ve insanları satın alırdı. Bense paranın alamayacağı bütün arzularımın peşine bir ömür bağlarken yüzeysel hislerimi doyurmak için paranın ardına sığınırdım her daim. Her şey olmasa da çok şeydi para. Yıllar öncesine gitti aklım, başında çatısı olmayan o küçük kıza. Çöp kenarlarında aradığı yemekler, başkalarından çaldığı paralar ve kanlı elleriyle kendine alabildiği suya gülen o kıza.

Düşüncelerimi keserek, bu kez Kurşun'un davetinin yapılacağı yerin numarasını bulup aradım. Bunun da sorunsuz bir şekilde hallolmasını diliyordum. Sonrasında okul müdürümle konuşacak, talihsizce iptal olan rezervasyon için yeni bir öneride bulunacaktım.

Telefonu arabaya bağladım ve aracı çalıştırarak eve doğru sürmeye başladım. Mavzer'in karşısında arabada beklemek, şüphe çekmeme sebep olabilirdi.

Aradan dakikalar geçtiğinde, konuştuğum adam sinirlerimi başımı ağrıtacak kadar bozarken neredeyse pes etmek üzereydim. *Neredeyse.*

"Beyefendi," dedim, sertçe. "Size neredeyse iki katı fiyat vereceğimi söylüyorum. Kârınıza odaklanmak sizin için daha mantıklı olabilir."

"Evet, elbette ancak böylesine saygın insanların planını son anda bozarak kötü yorumlar almamız da gelecekteki kârlarımızın önüne geçer."

Gözlerimi kısıp, direksiyonu sağa çevirerek sağa saptım. "Tamam. O zaman şöyle yapalım, siz salonu kiralayan kişinin numarasını bana verin. Ben bir de onlardan rica edip davetleri için onlara bir mekân bulayım, sonrasmda yeniden sizinle görüşelim ve söylediğim miktara salonu yarın akşam için kiralamış olayım."

Güçbela adamdan Kurşun'un doğum günü organizasyonunun en üst katta olacağını öğrenmiştim ve bir kat alttaki salonu kiralamaya çalışıyordum. Tahmin ettiğim gibi doluydu.m Orada davet düzenleyecek kişileri az önce okulumun rezervasyonunu iptal ettirdiğim yere yönlendirebilirdim.

Adam beni başından attığı için sevinerek, bana Sibel ismindeki kadının numarasını verdiğinde ona geri döneceğimi söyleyip telefonu kapattım ve Sibel denilen kadını aradım. Umarım ılımlı biri çıkardı da bir de ona rüşvet ödeyerek mini bir serveti bir gece için harcamak zorunda kalmazdım.

"Bana çok pahalıya patlıyorsun, Alpugan, çok," diye mırıldandım, gözlerim yoldayken.

"Alo?" diyen orta yaşlı sesi duyduğumda ses tonumu yumuşattım ve samimi bir şekilde konuşmaya çalıştım.

"Merhaba, Sibel Hanım. Numaranızı Edip Bey'den aldım, yarınki organizasyonunuzla ilgili arıyorum sizi."

"Buyurun?" dedi kadın, kibarca.

Böyle ani bir istek için uydurabilecek ikna edici bir yalanım yoktu. Ben de dolaylı yoldan dürüstlüğü tercih ettim.

Beş dakika boyunca kadına yıllardır âşık olduğum biri olduğunu, yarın orada doğum günü olduğunu, benim de okulumun bir davet vereceğini ve yarın akşamın onu görmek için son şansım olduğunu çünkü yurtdışına taşındığını anlattım ve analatacak kimsesi olmadığından bir yabancıya dert döken birinin titrek tonlamalarını kullandım.

Kadın beni sakince dinlerken titrettiğim sesimle duygularına dokunabilmiş olmayı diliyordum. Araya, ailemi kaybetmemin yıldönümü olduğunu da sıkıştırmış ve yalanları önüne sıralayıvermiştim.

"Ah, canım..." dedi, benden yaşça büyük olan kadın. "Nasıl bir duygu bu aşk? Gençliklerinizi, en güzel yaş ve duygularınızı bir kişi uğruna harcıyorsunuz." Sanki bir şeyler hatırlamış gibi huşu içindeydi sesi. Geçmişin yarasını duydum sözlerinden. "Seni çok iyi anladım ama maalesef yarın akşamki organizasyon benim için önemli ve kısa sürede yeni bir mekân bulamam. Dolayısıyla üzgünüm." Sesi gerçekten de üzgündü.

"Aslında..." diyerek kadına Boğaz'daki mekânı önerdiğimde bir süre düşündü. Orası, ayarladığı yerle aynı segmentte, kaliteli bir mekândı.

Beş dakika içinde kadınla anlaşmış ve görüşmeyi sonlandırmıştık. Ona Boğaz'daki mekânın iletişim bilgilerini gönderdim ve Edip denen adamla ikinci kez konuşarak konuyu bağladım. Dudağımın kenarındaki tebessüm yerini korurken, park ettiğim arabanın kapısını açarak aşağı indim ve otoparktan çıkan asansörlere adımlamaya başladım.

Şimdi sırada okul vardı ki bu en kolayıydı. Dedem, Nil'in sorumsuzluklarının ardında durabilmek adına okulumla arasını daima iyi tutardı. Fazla iyi. Nil'in ismi, kendisi farkında bile olmadan birçok kapıyı açabiliyordu.

Asansöre binip, evime çıkarken, aynaya doğru eğilerek saçlarımı düzelttim. Keyiflenmiştim. Kurşun'un bugünkü tavrı, sözleri beni anlık olarak bocalatmanın dışında çok moralimi bozmamış, kırmamıştı. Kıramazdı.

O benim duygularımı incitemezdi. Çünkü karşısında ona âşık olan

bir kadın yoktu. Belki hayran, belki ona arzu duyan bir kadın vardı. Ben duygularını istemiyordum. Bu yüzden duyguları kalbimi kırmazdı. Anlık olarak ilgisizliğine üzülürdüm. Beni geri itmeye çalışan kelimeleri canımı yakardı. Ama gerçek bir öfke ve nefreti yoksa benimle olduğu sürece çok da önemli değildi.

Eve girerken okuldaki organizasyon sorumlusuyla konuşuyordum.

"Evet, hocam. Ben de şimdi Nil'den duyduğum için söyleyeyim dedim. Yarın için dediğim yer boş, dedem bir davet verecekti. İptal olunca rezervasyon alınmış olarak kaldı. Orada yapalım daveti isterseniz. Bu saatten sonra başka yer bulamayabilirsiniz çünkü."

"Hmm... Elfidacığım, çok güzel olurdu fakat bahsettiğin yer bütçe açısından bizi biraz aşabilir."

"Hocam, orasını problem etmeyin siz. Yerin sahibi tanıdık olduğu için diğer yerle hemen hemen aynı ücreti." Tatlı sesime tezat olarak gözlerimi devirdim. Paranın kalanı benim cebimden çıkacaktı elbette.

Dakikalar sonra bu iş de tamamlandığında kendimi üst kattaki yatağıma sırtüstü attım ve kollarım iki yanıma açılmışken bakışlarımı tavana sabitledim. Tavandaki ışık gündüz olmasına rağmen yanıyordu.

Bu iş de hallolmuştu.

Geçtiğimiz yıllardaki doğum günlerine uzaktan bir şekilde dahil olmuş, kendimi göstermeden gitmiştim. Ama bu sene farklı olacaktı. Artık karşılaşsak bile sohbet edebilecektik. Ah, pardon. *Konuşacaktık.* Çünkü biz artık tanışıyorduk.

Aniden andan sıyrılan düşüncelerim aklıma Okyanus'u düşürdüğünde olanlarla ilgili Kurşun'la konuşup konuşmadıklarını merak ettim.

Onun bıraktığı, elmacıkkemiğimdeki morluk izini kapatıcıyla kapatmış, parmak boğumumdaki vurma izlerinin de anlaşılmaması için orayı da makyajla gizlemiştim.

Uzandığım yerden kalkmadan, altımdaki pantolonu çıkarıp ayaklarımla yataktan aşağı itekledim ve yatakta rahat bir konum bulup gözlerimi kapadım.

Gece uykusu çekmediğim için akşamüzeri olduğunda uyuyor ve hava kararınca bir şey yapmama gerek kalmadan direkt uyanıyordum. Gündüz hayatını da gece yaşıyordum.

Saat 20.08'i gösterip de uykuma bir set çekene dek güzel bir uyku çektim.

Tezgâhın üzerindeki pastaya dudaklarımdan düşmeyen geniş gülümsememle bakarken kenardaki çilek parçalarından birini ağzıma attım.

Saat gece yarısını vurmak üzereydi.

Bugün 11 Ağustos'tu, yani birazdan 12 Ağustos'a girecektik. Yirmi dokuz sene önce, bu sularda bir adam doğmuş, farkında olmadan bir ölümü engellemişti. Bir bebek doğmuş, çocuk olmuş, kocaman bir adama dönüşmüştü. O kocaman adam kalbimde atıyordu.

Asıl doğum günü bu gece olmasına rağmen hep bir gün sonraki gece kutluyordu.

Asıl doğum gününü, ailesiyle özel olarak geçiriyordu.

Gözüm mutfaktaki dijital saate dokunduğunda tam olarak 23.58 olduğunu gördüm.

Kendi ellerimle hazırladığım pastayı alarak, salona doğru adımlarken tabağı tek elimle sabitledim ve tam olarak kapatamayacak olsam da duvardaki düğmeden ışığı loş bir hale getirdim. Cam duvardan gözüken şehrin manzarası şimdi daha netti. O şehir, onu taşıyordu içinde. Manzarayı daha da sevdim aniden.

Camın hemen önündeki sehpaya pastayı bırakarak üzerindeki mumları kenardaki çakmakla yaktım ve yumuşak halıda dizlerimin üzerine çökerek pastaya doğru yaklaştım.

Son on.

Alevleri titreyen mumların gölgesi loş ışıkla birlikte tavana karaltılar yaydı. Sehpadaki parmaklarım istemsizce sıkılaşırken gülümsememin küçülmemesi için çabaladım.

"Beş," dedim yavaşça, geri sayarken.

Saniyeler aktı. *Dört, üç, iki, bir...*

Saat on ikiyi, gün on ikiyi vurdu.

Gözlerimi kapadım ve mumu üfledim. "İyi ki doğdun, sevgilim."

12 Ağustos 2022. Son aramayışı gözlerinin beni, saatle tarih on ikiyi vururken. 2022 yılında, son kez aklında benim olmadığım bir yeni yaşa girdin, tam şu an.

Topuklu ayakkabılarım salonun zemininde takırtılar çıkarırken Bergüzar'la birlikte bara doğru yürüyorduk. Bana kampüste tanıştığı bir çocuğu anlatırken onda görmeye alışık olmadığım şekilde heyecanlıydı. O her zaman çalışkan, disiplinli, aşkla meşkle vakit kaybedemeyecek kadar mantıklı biri olmuştu. Şimdi birisinden böyle etkilenmiş olması şaşırtıcıydı.

"Yani bizim okuldan değil muhtemelen, ilk kez gördüm kampüste ama çıkmıyor aklımdan." Koyu renkli, uzun kıvırcıklarını omzunun arkasına doğru ittirdi.

"Ah be kızım," dedim. "İsmini, fotoğrafını, bir şeyini bilsen bulurduk çocuğu."

"Elfi ya, bir fotoğrafla nasıl bulacağız?"

Ona yandan bir bakış attım. "Bana bırak sen orasını."

Bara yaklaşırken salonun her tarafı gülüşen, eğlenen tanıdık suratlarla doluydu. Kimse parti mekânının son anda değişmesinden rahatsızlık duyuyormuş gibi değildi. Duymazlardı elbette. İstanbul'un sayılı mekânlarından birindeydik.

Tüm mekânlara harcadığım paralar ciddi bir miktardı ve ben dedemle yaşadığım son çatışmadan sonra böyle bir bütçe harcayamazdım. Dolayısıyla bir seçeneğim kalmıştı: Kurşun Alpugan'ın şirketinden çıkarak elime düşen paralar.

Onun parasını hiçbir zaman harcamamış, bir gün ona geri dönebilmesi için sakınmıştım. Ancak bu kez başka şansım yoktu ne yazık ki. Bir gecede yüz binlerce Türk lirasını başka türlü veremezdim. Dedem biraz yumuşadıktan sonra eksilen miktarı tamamlayacaktım.

Aslında kendi param da vardı. Henüz üniversite öğrencisiydim. Dolayısıyla bir servetim falan yoktu ama yeterince param vardı. Sadece bir gecede bu miktarı kendi bütçemden vermek, ileriyi düşündüğümde mantıklı gelmemişti. Ekrem'le ne zaman, ne yaşayacağım belli olmuyordu. Kontrollü olmalıydım.

Bergüzar elbisesinin eteklerini savura savura bara yaklaşırken gözlerim istemsizce konsepte uygun giyinen insanları taradı. Okulumuzun garip ve gereksiz bulduğum bir huyu vardı. Düzenlenen tüm partilere illaki bir konsept belirleniyordu ve herkesin bu konsepte uyması gerekiyordu.

Bu gecenin konsepti ise Eski Zaman Balosu'ydu.

Herkes eski zamanlardaki gibi giyinip hazırlanmıştı. Yani bu gece sim-

lere, taşlara çok yer yoktu. Gözlere daha çok inciler ve tüller çarpıyordu. Her ne kadar konseptlerin kısıtlayıcılığından hoşlanmasam da genel olarak ortama göz gezdirdiğimde herkesin bir ahenk ve uyumla oradan oraya salınmasının göze hoş gelen bir yanı olduğunu inkâr edemezdim.

Geniş salonun içi de konsepte uygun dekore edilmiş ve hazırlanmıştı. Bu sadece bir partiydi, gerçek bir balo değildi. O yüzden uzun, kabarık bir elbise giymemiştim. Parti umurumda falan da değildi aslında. İçinde çok rahat hissetmesem de güzel görünmekle yetindiğim, sade, hoş bir elbise tercih etmiştim. Tüm gece kabarık eteğimin içinde bir prensesmişim gibi oturup kalkma sıkıntısı çekemez, bu sıcakta kendime baygınlık geçirtemezdim, dolayısıyla eteğim kısaydı. Genele bakıldığında benim gibi sadeliği tercih edenler de aşırı abartanlar da vardı.

Bardaki Bergüzar'ın yanına yaklaşırken barın ardındaki kel bir kafa dikkatimi çekti.

Keltoş Barmen?

Kaşlarım çatılır gibi oldu. Onun burada ne işi vardı?

Bardaki bardaklarla uğraşan adam da arkasını dönerek müşterilere baktığında beni görmesiyle hatırladığını belli edecek şekilde kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Ruh hastası? Naber?"

Ona gözlerimi devirirken, yaklaşıp bar sandalyelerinden birine oturdum ve Bergüzar'ın çatık kaşlarıyla baktığı adama dikkatlice baktım. "Tanışıyor musunuz siz?"

Başımı yavaşça salladım. O sırada keltoş bize bir içecek hazırlamak için önüne iki bardak çekmişti. Hangimizin birbirimize taktığı lakap daha kötüydü, seçememiştim açıkçası.

Bergüzar bana sorgular bir bakış attığında elimi kaldırıp *deli o, deli, takılma*, der gibi bir işaret yaptım ve dirseklerimi tezgâha yasladım.

Sessiz geçen bir dakikanın ardından önüme bırakılan bardağa uzanmıştım ki keltoş beklemediğim bir şekilde bileğimi kavradı ve elimi kendisine doğru çekerek avucumun içindeki geçmek üzere olan izlere baktı. Benimse aklım burada olmasıyla ilgili karışmaya başlamıştı fakat Bergüzar'ın yanında bir şey çaktıramazdım.

Ben dişlerimi sıkarken o, alaycılığını sildiği ciddi bir ifadeyle avuçiçlerime kısa bir bakış attığında, bu durum Bergüzar'ın da dikkatini ellerime vermesine sebep oldu ve bana ikinci kez sorgulayan bir bakış attı.

"Ne oldu eline?" Sesinde biraz da endişe vardı.

Bileğimi adamın elinden kurtararak, "Yok bir şey ya, bardak kırmıştım geçen gün de elime batmıştı yanlışlıkla," diye açıklama yaptım, her şeyden habersiz arkadaşıma.

Bergüzar fazla sorgulamadan, beni onaylarken, omzumda iki geniş el hissetmemle kafamı arkama çevirerek gelene baktım ve gördüğüm kişi beni gülümsetti.

Onu birkaç haftadır görmüyordum. Aslına bakarsak son zamanlar, Nil ve Bergüzar da dahil olmak üzere arkadaşlarımla en çok görüştüğüm zamanlardan olmuştu. Normalde her gün konuştuğumuz, sürekli buluştuğumuz bir iletişimimiz yoktu. Herkes kendi hayatıyla yeterince meşgul, yeterince yoğundu. Belki de yaz döneminden kaynaklı oluşan rahatlıktan dolayıydı, göz yaşartıcı sosyalliğim.

Bar sandalyesinde dönüp, yüz yüze bakabilmek için kafamı kumral çocuğa doğru kaldırırken, "Doğu," dedim.

"Leydim," dedi, alayla ve karşımda komik bir eğilme hareketi yaptıktan sonra bir kolunu omzuma sararak beni göğsüne doğru çekti, dostça sarıldı. Ben de kolumu ona sararken, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Hiç, aynı. Seni sormalı. Yoksun ortalıkta?"

Doladığı kolunu geri çekerek yeniden karşımda durdu. "Tatil yaptık, geldik," diye yanıtladı sorumu, rahatça.

Bergüzar'la da selamlaşan Doğu'nun yakışıklı yüz hatlarına baktım. "Bizim de babamız idareden olsaydı da dönem ortasında üç haftalık tatile çıkabilseydik," derken söyleniyor gibiydim fakat alay ettiğim sesimin tonuna yansıyordu.

Bana baktı ve dudaklarını büzerek taklidimi yaptıktan hemen sonra gömleğinin en üst düğmesini açarak boğazını rahatlattı.

Doğu, üniversitede sahip olduğum onlarca sahte ve umurumda olmayan insana karşın gerçekten sevdiğim üç beş kişiden biriydi. Onu da sık görmez, okul ve dışarıda organize edilen birkaç parti dışında vakit geçirmezdim ama bana iyi hissettiriyordu.

Neden benden yaşça büyük, imkânsızın sözlük tanımı olan, soğuk ve sorunlu bir adama takılmak yerine okulumdan, sınıfımdan, tasasız yaşıtlarımdan, böyle birisinden hoşlanamıyorum diye düşünürdüm hep. Öylesi çok daha kolay ve az yorucu olurdu.

Düşüncelerim bir an Kurşun'a ihanet ediyormuşum gibi hissettirdi ve onu düşünmek, onu görme isteğimi canlandırdı. Saçmalıyordum. Hayat, bana kolaylıklar sunmayacağını doğduğum gün yazmıştı avcumdaki kader çizgilerine. Aksini düşlemek, saflık olurdu.

Saat akşam ondu. Onların daveti de bir üst katta başlamıştı. Şu an aramızda sadece basamaklar olduğunu bilmek, oturduğum bar sandalyesinde kıpırdanmama sebep olduğunda, yolumu ona çıkartan kader çizgilerini sevdiğimi hissettim.

Onu bu gece görmek için illa bir fırsatım olacağını bilmemin rahatlığıyla ana odaklanmayı seçerek konsepte pek uygun görünmeyen kumaş pantolon ve beyaz gömleğiyle karşımda dikilen Doğu'yu süzdüm. Salondaki ahenkle kesinlikle tezat görünüyordu. Bergüzar da benimle aynı şeyi fark etmiş olacak ki dudakları alayla aralandı.

"Yine bir düzen karşıtı hareket, yine Doğu Koşuyolu."

Bana baktı ve yüzünü buruştururken, uzanıp izinsizce içeceğimin tadına baktı. "O ne kızım öyle, saçma sapan konseptler!" Kaşlarıyla yanımızdan geçen bir grup insanı işaret etti. "Şunlara bak, dük olacağım diye *dick* olmuş millet."

Sözleriyle kısa bir kahkaha atarken bardağımı elinden çektim ve ona uyarıcı bir bakış attım. "Kes artık şunu yapmayı." İçeceğimin yarısını bitirmişti resmen.

İşaretparmağıyla burnuma vurduktan sonra arkasından kollarını ona saran bir kızla dikkati dağıldı ve kafasını yanına çevirdi.

Doğu hep böyleydi. Çoğu zaman bana karşısında bir çocuk varmış gibi davranır, beni sinir eder ama gözümdeki sempatisini hiç kaybetmezdi. Biraz hovarda, biraz umursamaz... Tam bir serseriydi. Ve çoğu üniversiteli kız böyle tiplere tapardı. Tam olarak karşımdaki gibi.

Doğu, kendisine arkadan sarılarak, boynuna öpücükler konduran kızdan biraz uzaklaşarak, "Eda," dedi, soğuk olmayan, normal bir tondan.

Yine takıştıkları belliydi.

"Naber, aşkım?" diye sordu kumral kız, kocaman gülümseyerek.

"İsmim Doğu," dedi Doğu, alayla. "*Aşkım*, değil."

Eda gözlerini devirirken ona çok da alınmış gibi durmuyordu ama kırılmış rolü yaparak soğukça, "Tamam," dedi. "Gidiyorum ben, Doğu."

Bu ikisinin sene başından beri takıldığını bilmeyen yoktu. Normal

hayatta sürekli atışan arkadaş gibiydiler fakat ilginç bir birliktelikleri vardı.

Eda arkasını dönüp, uzaklaşmaya başlarken Doğu arkasından sırttı ve eğilerek elimdeki bardağın pipetini dudaklarının arasına aldı. Aksi bakışlarım altında içeceğimden koca bir yudum daha aldıktan hemen sonra kısaca göz kırptı ve Eda'nın arkasından gitmeye başladı.

Sadece bir dakika boyunca Eda'yı belinden yakalayarak kendine yapıştıran ve yanağına sulu öpücükler kondurduktan sonra kızın yalandan tribini yok eden Doğu'yu izledim ve hemen sonra sandalyeyi çevirerek keltoşa seslendim.

Bana baktığında bardağımı ona doğru ittirdim. "Bir tane daha verir misin?"

O bana yeni bir içki hazırlarken, Bergüzar birilerini gördüğünü söyleyerek kalkmış ve beni bar sandalyesinde olmak istediğim gibi tek bırakmıştı.

Keltoş içkiyi önüme koyarken, "Yok mu bu salonda da dikizleyeceğin biri?" diye sordu, şakayla karışık. Gözleri imalı bakıyor, sesi ciddiyetten uzak olmasa da kulağa dikkatli geliyordu.

"Yok."

"Bu salonda yok tabii. Yukarıda seninki."

Ona attığım hızlı bakış karşısında, kendisi masumca gülümserken, "Benimki diye bir şey yok," dedim, net bir şekilde. Gereğinden fazla şeye şahitti ve Kurşun'u hatırlıyor olması işime gelmezdi. Hiç gelmezdi. İnsanların ne yapacağı hiç belli olmuyordu.

Başını *tabii tabii*, der gibi salladığında kaşlarımı kaldırarak ona sert bir bakış attım. "Benimki diye bir şey yok," dedim yine, tane tane. "O gün biraz gergindim, hoşuma gitmeyecek şeyler oldu. Onunla bir alakası yoktu." Açıklama yaparken kendime bile inandırıcı gelmemiştim. "Hem sen her müşterinin özel hayatını hatırlar mısın böyle?"

Yüzüme kısa bir bakış atarak elindeki bardağı silme işlemine geri döndü. "Özel hayatı patronumu başkasıyla gördüğü için bardak parçalamak olan kızları hatırlarım."

Hazırladığı içeceği içiyor olsaydım tam şu an boğazıma takılmıştı.

"Ne?" diye sordum, frenleyemediğim bir şaşkınlıkla. "Onun için mi çalışıyorsun? Burada ne işin var öyleyse?"

"Mavzer'in bar bölümünde çalışıyorum. Bugün de davet için ben ve

bir arkadaş daha vardı yukarıda, buraya bakacak kişi rica edince yarım saatliğine indim. Ama korkma, ispiyonlamam seni." Parmaklarımı sardığım bardağa kısa bir bakış attıktan hemen sonra uzandı ve bardağı alarak, "Aman," dedi alayla. "Bunu falan da parçalarsın şimdi."

Başımı iki yana sallarken kaşlarımı çattım. "Ben hiç görmedim seni Mavzer'de. Geçen günkü davette ne işin vardı?"

Bu adamın Kurşun'un etrafından çıkması kesinlikle hiç ama hiç iyi olmazdı. Nasıl onun karşısında kendimi kontrol etmeyerek böyle bir salaklık yapabilmiştim?

"Kurşun Bey, bulunduğu davetlerde barmen ve garsonları kendi ekibinden ayarlar. Herhangi bir problem çıkmaması adına."

Tırnaklarımla yüzümü çizmek istiyordum. *Sorun*, derken kastettiği şeyin ne olduğunu tahmin etmek güç değildi. Muhtemelen birileri tarafından satın alınan görevlilerin, kendini zehirleme olasılıklarına kadar tartıyordu. Tekin işlerle uğraşmıyorlardı ve her ihtimali dikkate alacak kadar detaycı olması benim için kesinlikle iyi olmayan bir diğer konu olsa da şu anda önceliğim farklıydı.

"Sakin ol. Gidip de ona yanık olduğunu anlatacak halim yok," dediğinde aklımdan bin bir tane ihtimal geçtiğini görebiliyor gibiydi, karşımdaki adam. Şu an şahit olduklarının Kılıç'ın kulağına gitmesi demek, başlamadan biten bir plan demekti. Onu başkasıyla görüp bardak kırıyordum, üst kata çıkıyordum, barmene göre Kurşun'a âşıktım ama onlara hep tam tersi gibi davranmıştım. Bir şey planladığımı anlarlardı. Beni Mavzer'in önünden geçirmezlerdi.

Barmeni şüpheci gözlerle izlerken, kendimi daha fazla batıracak bir şey yapmamaya çalışarak sakince bardağımı önüme çektim. Düşüncesini doğrulamak için daha fazla bir şey yapamazdım. "Mavzer'de dövüşüyorum," dedim, soğukkanlılıkla. "Saçma sapan yorumlarını birileri duyarsa boş yere başka bir kulüp aramama sebep olursun."

Omuz silkti. "*İlgileniyorum*, desem yalan olur. Yakışıklı, güçlü, zengin bir adamın çevresinde onunla ilgilenen küçük kızlar olmasından daha doğal ne var? Gel bir de Mavzer'in üst katındaki bara gelmelerinin tek amacı Kurşun Bey ve diğerleri olan kadınları gör. Farksızsınız."

Beynime kan sıçramış gibi hissederken keltoşun söz ettiği tüm o kadınları düşünmek beni burada değil bardak, barı parçalamaya itiyordu. İçkimi tezgâha bırakıp, "Bir ağız tadıyla oturtmadın," diye söylenerek,

çantamı sandalyede unuttuğumu fark etmeden bardan uzaklaşmaya başladım. Bu adam kesinlikle sinir oynatıyordu.

Dakikalar önce lavaboya diye çıkan Nil'e bakınıp, salonda göremeyince kapıya doğru adımlamaya başladım. Terasta hava alacaktım. Hem nasıl Kurşun'u görebileceğimi düşünürdüm? Barda bunu yapamayacağım barizdi.

Bir şekilde onunla karşılaşma olasılığım var diye makyajımı, duvardaki aynalardan birinde kısaca kontrol ettikten sonra saçlarımı düzelttim.

Kalabalık salondan ayrılıp, beyaz döner merdivenleri tırmanırken geçen sene geldiğim zaman, terasa yukarıdaki salonun karşısındaki kapıdan çıkıldığını hatırlıyordum.

Sakin adımlarla basamakları aştım ve Kurşun'un içeride olduğunu bildiğim iki kapaklı salon kapısının hemen önünde durdum. Gözlerim işlemeli kapıda oyalanırken bedenim resmen o tarafa doğru çekiliyordu fakat kendime engel olarak adımlarımı teras kapısına doğru geriletmeye çalıştım.

Her yıl olan doğum günü organizasyonlarını pek de seviyormuş gibi durmuyordu. Planları ortaya hep Alkım atıyor, diğerleri destekliyor ve onlarla baş edemeyen Kurşun da *ne olacaksa olsun*, diyerek katılıyordu. Kim bilir içeride kaç tane keltoşun söz ettiği gereksiz tiplerden vardı. Hepsinin, tarihin en büyük iki azgını olan Kılıç ve Alkım'ın başının altından çıktığını tahmin etmek zor değildi.

Bir önceki doğum gününde Kurşun'un doğum günü kutlamasından sonra onun için bir striptiz kulübü kapattırma teklifini onlarca kez tekrarlayan Kılıç'ı hatırladığımda neredeyse o kapıdan girip, ona sağlam bir yumruk sallayıp sakince geri çıkacaktım. Ondan nefret ediyordum.

Nefesimi burnumdan sertçe bırakarak terasın kaç kilo olduğunu merak etmeme sebep olacak ağır demir kapısını omzumla ittirdim ve adımımı açık havaya atarken verdiğim nefesi geri aldım.

Hava kararmıştı fakat teras çok da karanlık sayılmazdı. Karşı binanın terasında bir kutlama vardı ve oranın canlı ışığı buraya geliyordu, ayrı olarak bu boş terasta da birkaç küçük gece lambasını andıran ışıklar vardı.

Yine de beni konforlu hissetirecek kadar aydınlık olmayan yerde fazla oyalanmak istemeyerek geri çıkmak için hamle yaptım. Henüz demir kapının önündeydim ama buraya boşuna çıkmıştım. Huzuru burada da bulamayacağım belliydi.

Geçmek için yasladığım omzumu çektiğim ağır demir kapı aniden kapanarak kulaklarıma ulaştırdığı sesiyle birlikte terasta, elim havada öylece kalmama sebep olurken dudaklarımdan dökülen küfür istemsizdi.

Kapıya uzandım ve kolu olması gereken yerdeki deliğe parmağımı sokarak kendime doğru çekmeye çalıştım. Birkaç dakika sonra kapının tek taraftan açıldığı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmıştım.

Kapıya birkaç kez vurup, "Kimse var mı?" diye seslenirken karanlık çok da yoğun olmadığı için şükrediyordum. Beni duyan kimse olmayınca aklıma gelen şeyle küçük çantamı arayan gözlerim de boş çıktığında, "Şaka mı ya?" diye kendi kendime homurdandım.

El mahkûm, açık terasta ilerlemeye başlarken fazla büyük olmayan bu alanda tek olduğumu fark ettim ve gece lambasını andıran iki ışığı elime alarak masanın üzerindeki üçüncüsünün yanına koydum. Üç ışığın yanına otururken yaz mevsiminde olmamıza rağmen gece ayazı bedenimi ürperterek çıplak kollarımı ovuşturmama sebep oldu.

Yine tutmuştu alışıldık bahtsızlığım. Aksilikler gelince böyle arka arkaya geliyordu işte.

Birinin terasa girmesi için kaç dakika beklemem gerektiğini düşünürken bakışlarımı demirlerin ardından, gökdelenin tepesinden gözüken manzaraya çevirdim. Bilerek şezlonglardan birine uzanmıyor veya kafamı geriye yatırıp yukarı bakmıyordum. Çünkü o zaman yıldızları izlemek zorunda kalırdım. Onları sevmiyordum.

Güneş yoksa gökyüzünü hiç sevmiyordum.

Dirseğimi masaya yaslayarak elimi de çenemin altına koydum ve kısık gözlerle karşı terastaki kutlamayı izlemeye başladım. Seslenemeyeceğim kadar uzak, görebileceğim kadar yakınlardı. Kaldı ki o müzikten beni duyabilmeleri elimde bir mikrofon olsa bile mümkün olmayabilirdi.

Büyük bir *of* çektim.

Ben kendi sessizliğimde kaybolmuş, düşüncelere dalmışken su gibi akan dakikaları saymayı kaçırmıştım. Yarım saattir burada oturuyor olmalıydım ve gelen giden yoktu. Kollarım ve bacaklarım buz kesmişti. Soğukla aram genel anlamda kötü olmasa da bu şu an üşüdüğüm gerçeğini değiştirmiyordu.

Belki de salonda pişmek pahasına, göğün tepesinde rüzgârı engelleyen hiçbir şey yokken soğuk terasta mahsur kalma ihtimalime karşı kabarık etekli balo elbisesi giymeliydim.

Tam ayağa kalkarak oturmaktan sıkıldığım yerde biraz dolaşmaya başlayacaktım ki daha yerimden kalkamadan terasın demir kapısının takırtısını işittim. Heyecanla kapıdan girecek kişiyi beklerken yerimde doğrulmuştum. Kapı, hiç zorlanmayan güçlü bir kol tarafından açıldı ve heybetli bir bedeni gözlerimin önüne sererken dilim lal oldu. Beklediğim zamanlarda karşıma çıkmayıp da beklemediğim tüm anlarda karşımda beliriveren adam sürekli aklımı bulandırıyordu.

Kurşun, tutmaya devam ettiği kapıyı bırakmak üzereyken, ağzımı açıp kapıyı bırakırsa kapanacağını söylemek adına hiçbir şey yapmadım. Deli miydim? Burada, baş başa... Neden kapı kapanmasındı ki? Sanırım o kadar da üşümemiştim.

Buradan rengi seçilmeyen arduvazları beni bulduğunda bu kez tepkisiz değildi, yüz ifadesi şaşkınlığını ele vermişti.

Onu yeni fark etmiş gibi yerimden kalkarken o da kapının önünden çekilmişti. Kapı tutamayacağı bir mesafeye geldiğinde yeni fark etmiş gibi, "Kurşun!" diye bağırdım ve demir kapı yüksek sesle kapanırken, gözlerimi kapatarak homurdandım.

Bir an durumu anlamlandıramayarak kapıya baktı ve açmayı deneyerek sertçe kendine doğru çekti fakat kilide oturan demir yerinden oynamadı.

Zafer gülümsememi dışarı yansıtamadım.

Kapının açılmayacağını anlayan adam fazla uğraşmadan bana döndüğünde, kapıya çatık kaşlarımla bakıyordum ama düşündüğüm tek şey harcadığım tüm paranın ve uğraşın şu ana değeceğiydi.

Ona baktığımda aramızdaki beş altı adıma rağmen gözlerinde öfke gördüğümü düşündüm. Bana mıydı?

"Bu kez nasıl bir tesadüfle karşımdasın, Elfida?" diye sorduğunda derinden çıkan sesi beni mest etti.

"Sen beni mi takip ediyorsun?" diye sorarak Türk dizilerinin klişe repliğini kullandığımda benim sesim, onunsa bakışları sorgular gibiydi. Tek fark benimki sahte, onunki gerçekti.

Sakin adımlarla bana doğru gelmeye başladı. Bu sürede beni baştan aşağı incelemişti. Burnundan nefes verip, "Seni takip ediyorum?" dedi, sorarcasına.

Tam karşımda duracak şekilde bana yaklaştığında ve topuklu giymeme rağmen kafamı kaldırmama sebep olduğunda başımı biraz geriye yatırdım. Beklediğimden fazla yaklaşmıştı ve bu, kokusunu direkt olarak

ciğerlerime gönderdi. Güçlü parmaklarıyla dirseğimi güç uygulamaktan pek kaçınmadan kavradığında bana bakmak için gözlerini aşağı indirmek dışında başını eğmeye tenezzül etmedi.

Bu, fazla ani olmuştu.

Gelmişti, terasta baş başaydık ve dahası dip dibe... *İkimiz.* Kalp ritmim bozuldu. Akıllı saat takıyor olsam uyarı verebilecek kadar çığrından çıkmıştı organlarım.

Kolumu çekmek için hamle yaparken, "Ne yapıyorsun?" dedim fakat parmaklarını sıkarak bu girişimimi durdurdu. Bense yeterince zorlamadım. Kolumdaki teması, tadını saatlerce çıkartmak isteyeceğim türden bir ısı yayıyordu bedenime.

"Ne işin var burada, Elfida?" diye ismimi bastırarak, sorarken sesi olması gerekenden yüksek, gözleri normalden çok daha dikkatliydi. Diğerleri bir yana, bu kez gelişen *tesadüf* onu artık yüksek tepkiler vermeye itiyor olmalıydı.

İşte bu kez haklıydı çünkü bu bir tesadüf değildi.

"Terasta kaldım. Hava almaya çıkmıştım ama kapı kapandı, çantam da aşağıda kalmış," diye açıklarken üstten bakışlarına, her şeyden bihaber birinin masum bakışlarıyla karşılık veriyordum.

"Onu sormuyorum," dedi, sertçe. "Burada ne işin var? Bu binada." Burnundan nefesini bırakarak alayla güldü. "Yoksa yine seni bekleyen biri için mi geldin?"

İlk konuşmamızdaki her detayı hatırlıyordu.

Ona şaşkın bakışlarla baktım. "Okulumun yıl sonu partisi var bir alt katta," diyerek diğer elimi göğsüne koydum ve güya geri çekilmesini istediğimi belirttim ama asıl amacım sateni andıran siyah gömleğinin üstünden de olsa kaslı göğsüne dokunmaktı. "Üstüme çıktın. Gerile biraz."

Çok yakışıklı gözüküyordu. Saçları, kokusu, yüzünün her bir detayı, önümde duran heybetli bedeni gerçeküstüydü.

Sözlerimi umursamadan bana biraz daha yaklaştığında tam anlamıyla bedenini bedenime yapıştırmıştı. Sert karnını kendi karnımda hissedebiliyorken vücudunun sıcaklığı dakikalardır burada kalmaktan üşümüş vücudumu gevşetti ve dudaklarım hafifçe aralandı.

"Okulunun partisi burada mı?"

"Evet. Sen ne yapıyorsun burada?"

Sorumu duymazlıktan gelerek, "Hangi üniversitede okuyorsun?" diye sordu.

Gözlerimi devirip, "Sabancı Üniversitesi," diye yanıtladım onu. "Bir soru sormuştum."

Birazdan gözbebeklerimi kâğıda dökecek bir ressamın dikkatiyle gözlerime bakarken, "Doğum günüm için," diye yanıtladı düzce.

Sanki verdiğim cevaptan sonra öfkesi azalmıştı ama sorgu hâlâ oralarda bir yerlerdeydi. Bense içten içe sorduğum sorunun cevaplanmasına karşı duyduğum sevinci sindiriyordum.

Güler gibi bir ses çıkardım. "Otuz yaşına gelmişsin, hâlâ doğum günü mü kutluyorsun?"

Birkaç saniye boyunca yaptığını gizleme gereği duymadan yüzümü tüm detaylarıyla inceledi. Bakışları sakin sakin gözlerimden burnuma, burnumdan dudaklarıma, yanaklarıma, çeneme geçerken tüm özgüvensizliklerimin kendini göstermek üzere olduğunu biliyordum. Kusurlarımı bu derece yakından görmesi beni gererken bu kez gerçekten ondan kurtulmak için kıpırdandım fakat dirseğimden kavradığı kolumu bırakmadı.

"Hı hı," diye mırıldanırken bakışları yeniden gözlerime tırmandı. "Pinyata* patlatacağız birazdan."

Kahkaha atarken dibimde olmasının zavallı kalbime iyi gelmediğini düşündüm. İyi ki kalp hastası falan değildim. Yoksa şu an ölmüş olabilirdim.

"Alkım'ın her seneki boş işleri," diye beklemediğim şekilde bana zaten bildiğim şeyi açıklarken gözlerimi kıstım. "Ayrıca otuz değil, yirmi dokuz."

Ona baktım.

"Doğum günün kutlu olsun."

Aralanan dudaklarımın arasından yüzüne karşı dört kelime çıktı. Karşısında durdum, ona baktım ve onu hissedebiliyorken doğum gününü kutladım. İlk kez. Son değil, ilk kez.

12 Ağustos 2022. Bugün ilk kez yüz yüze doğum gününü kutladım, sevgilim. Varlığım... Yirmi dokuzuncu yaşın senden habersizce beni sana getiriyor. Gözlerin gözlerimdeyken ismimi yazıyorum kaderin sayfalarına.

Başını usulca salladıktan sonra bana baktı ve kolumu bırakırken, bu hareketinin beni ne kadar boşlukta hissettirdiğini bilmeden uzaklaşmam için izin verdi.

* İçi şekerleme, çikolata veya küçük oyuncaklarla doldurulan, renkli kâğıtlarla süslenmiş, genellikle karton veya kilden yapılan Meksika kökenli bir parti oyuncağı.

"Değişik," dedi sessizce, bakışlarını üzerimden ayırmadan. Kaşlarımı kaldırdım. "Tesadüfler..."

Tabii, tesadüfler.

Başımı sallarken esen rüzgâr çıplak tenimi ısırdı ve ellerimle kollarımı ovuşturdum. Bakışları aşağı düşerek tenimle buluştu ve hemen sonra sakin bir hareketle elini cebine atarak tahminimce telefonunu çıkartmak için hamle yaptı. *Kahretsin.* Kaşları çatılmasa da yavaşça hareket ederken bu kez elini diğer cebine attı.

Sol kaşımı havalandırırken telefon falan çıkmaması üzerine, "*Unuttum*, deme," desem de içimden çığlık çığlığa *unuttum, de*, diye bağırıyordum.

Burnundan nefesini bıraktı. "Salonda kalmış."

Sıkıntılı bir nefes verdim. "Ben de Doğu'yla konuşurken çantamı sandalyeye bırakmıştım, unutmuşum."

Bilinçli verdiğim Doğu detayı gereksiz olsa da niyetim açıktı.

Kurşun Alpugan, Kurşun Alpugan... Gelecek mi beni kıskanacağın günler?

Anladım, dercesine başını sallarken hemen yanındaki sandalyeye yerleştirdi kaslı bedenini. Sıradan bir konudan bahseder gibi düzce, "Doğu, erkek arkadaşın mı?" diye sordu. Merak yoktu. Sorulmak için sorulmuş bir soruydu ama etkisi büyüktü.

Belki de biri gelene kadar burada kaldığımızı kabullenmiş, vakit geçirmeye çalışıyordu.

Karşısındaki sandalyeyi çekip oturana kadar onu yanıtsız bıraktım, hemen ardından bacak bacak üzerine attım ve bir kolumu masaya yasladım. Masa aramızda değildi, sandalyeler masanın hemen yanındaydı ve neredeyse dizlerimiz birbirine değecek kadar yakındık. Karşı karşıya.

Başımı yana yatırarak alaylı bir sorgulamayla, "Kurşun Alpugan," dedim. "Beni sizinle sohbet etme şerefine nail etmeye mi karar verdiniz?"

Rahatça oturduğu sandalyeden, dingin arduvazlarıyla beni izlerken gözlerini kıstı. "Sıkılmamak için uğraşıyorum." Kaslı omuzlarını umurunda değilmiş gibi silkti. "Hem ihtimaller dahilindeki sevgilinin gelip de burada baş başa kaldık diye başımı ağrıtmaya kalkması, bugün için son istediğim şey olur. Çocuklarla uğraşmak istemiyorum."

"Peki," dedim, dudaklarım hafifçe kıvrılırken. "Normal bir arkadaşım. Hem isteyerek kalmadık ya, neden başın ağrısın?"

Profiliyle beni karşı karşıya bırakacak şekilde başını manzaraya doğru çevirirken benim karşımdaki manzara, kusursuzluğun kesin ve net tanımıydı. Fi oranıydı. Mükemmellikti.

Düz burnu, ıslattığı öpmek için öleceğim dudakları, kemikli çenesi, hafif kirli sakalları, elmacıkkemikleri ve bir de siyah gömleğinin kusursuzca oturduğu kaslı bedeni... Siyah pantolonunun sardığı kaslardan dolayı ince olmaktan çok uzak ama aşırı kalın da durmayan bacakları...

Karşımda bir ressamın şaheseri oturuyordu.

"Erkekler böyledir," dedi, düz bir ses tonuyla.

"Nasıl?"

Bakışlarını manzaradan çekti ve yeniden gözlerimin içine baktı. "Sevgililerinin yanındaki her erkek potansiyel bir tehlikedir. Sebepler, sonuçlar... Kimse bakmaz bunlara."

Omuz silktim. "Saçmasınız." Oysa herhangi bir konuda fikirlerini ve yorumlarını duyabilmek, göründüğümün aksine çok mutlu ediyordu beni.

Sanki burada oturan o değil de onun kontrolünde olan bir robotmuş gibi duygudan yoksun bir sesle, "Düşünüyorum," dedi. Gözleri kısılırken bakışları çok kısa üzerimde dolaştı. "O çocuğu suçlayamam. Benim sevgilim olsan farksız davranmazdım."

Bu cümle... Cümle değil. Üç kelime.

Benim sevgilim olsan.

Bu üç kelime beni öldürdü, gömdü, hayata geri döndürdü. Kalbime bir şeyler batırdı, karnımın içindeki kelebekleri uçuşturdu ve içimi ürpertti.

Bu cümle beni benden aldı, hiç hapis değilmişim gibi kendine hapsetti.

Sakin olmaya, onun gibi umursamaz gözükmeye çalıştım. Oysa ağzından *sevgilim* kelimesini ilk duyuşum, yılların ödülüydü aç ruhuma.

"Sadece paranoyaklık."

"Öyle," dedi. "Küçükken çoğu çocuk oyuncaklarını paylaşmaktan hoşlanmazdı ama ben bırak paylaşmayı, onları göstermezdim bile. Özellikle gizlerdim." Hafifçe gülümseyişi, beni ona şokla bakmaya itti. "Bu hisle de büyüdüm ve sadece oyuncaklara karşı olmaktan çıktı zamanla." Gözleri gözlerimin içindeyken başını iki yana salladı. "Bu yüzden hayatımda kalıcı hiçbir kadın olmayacak olması iyi. Düşüncesinin bile başımı ağrıttığı şeylere katlanmak, beni bir aptal yapar."

Onu dinlerken şu anda sohbet ettiğimiz gerçeğini ona söylesem o da inkâr edemezdi, biliyordum. Aşağıda canı sıkılmıştı da o yüzden mi çenesi açılmıştı, bilmiyorum ama bana çocukluğuna dayanan bir şeyler anlatması muazzamdı. Belki de bu, bana bu zamana dek kurduğu en uzun cümle olabilirdi.

"Biraz hastalıklı gibi geliyor kulağa. Şanslısın ki kadınlar sana ait olan oyuncaklar değil ve oyuncaklarında olduğu gibi kontrol sahibi değilsin."

Gözlerini kısarken bir an için bir şeyler hayal ettiğini düşündüm ve oldukça insansı olan bu davranış, o sözkonusu olduğunda nedensizce ilginç geldi. "Düşüncesi beni boğmaya yetti. Kendimi âşık olurken göremiyorum ama öyle bir şey olduğu takdirde âşık olduğum kadını da alıp, kimsenin olmadığı bir adaya yerleşirken görebiliyorum."

Gerçek bir kahkaha dudaklarımın arasından yuvarlandıktan hemen sonra, "Anladım," dedim. "*Diğer erkeklerin ne düşündüğünü bildiğim için,* açıklamasıyla karşındaki kadının giydiği kıyafeti bile ona zehredecek bir tipsin yani."

"Büyürken babamda hep saygıyı gördüm ben. Bir insanı ki *sevdiğim* bir insanı, değiştirmeye kalkacak kadar sahiplik duygusunu hissetmeye muhtaç bir adam değilim. Konu giyim kuşam değil."

Ondan duyduğum, kesinlikle beklemeyeceğim açıklama beni şaşkınlığın kollarına iterken karşımda gerçekten saygıyı ve sınırı bilen bir adam olduğunu bilmek, içimdeki hayranlığı güçlendiriyordu.

Nefesini bırakıp, "Yeterince başımı ağrıtan sorunum varken bir de âşık olmayacağımı bilmek güzel," dedi, gerçekten bunu düşündüğünü belli eden bir sesle. Tonu normale göre sakin, tekdüzelikten biraz daha uzaktı.

"Öyle deme," dedim, sakince. "Belli olmaz ne zaman ne olacağı."

Başını geri yatırdı. "Belli olur. Emin ol, hayatıma tipi, huyu, karakteri farklı onlarca kadın girdi. Olacak olsam birine olurdum."

Gözlerimdeki seğirmeye son anda karşı koyabilirken omuzlarımı silktim. "Peki."

Saniyeler sonra başını kaldırdı ve bana baktı. Belirgin âdemelması artık az önceki pozisyonunda olduğu gibi net değildi.

"Bugün gevezelik etmiyorsun. Seni burada gördüğümde kendimi sinir olmaya hazırlamıştım, hâlâ olmadım. İyi misin?"

Sözleriyle gülerken, "Evet," dedim. "Kolay anlıyorum, unuttun mu?"

Beni kısaca izledikten sonra konudan konuya atlamayı umursamayarak aniden, "Sen neden 1900'lerden çıkmış gibisin?" diye sordu.

Karşımdaki adamın normalden farklı olan tavrının sebebini onu izlerken gözlerine değil de bakışlarına odaklandığımda anladım.

Alkollüydü.

Sarhoş değildi belki ama alkolle biraz dağılmıştı duvarları. Sertliği kırılmış, bahşetmeyi bir lütuf gördüğü kelimeleri uzun uzadıya sıralamaktan gocunmamıştı bu kez.

İçince olduğundan çok daha kötü şeytanlara bürünen adamları iyi tanırdım. Oysa o... Rahatlamıştı sanki. Gözlerime nadir bir manzaraydı.

12 Ağustos 2022. Benimle sohbet edip konuşuyorsun, sevgilim. Kendinden bahsediyor, sorular soruyor ve cevaplar veriyorsun. Sana bakıyorum tam şu an. İçtiğinde nasıl bir adam olduğunu keşfediyorum ve sana dair bir şeyler keşfetmenin bana neler yaşattığının farkında bile değilsin.

"Partimiz konseptli."

Başım yavaşça salladı.

"İkinci sınıf mısın?"

"Evet."

Dingin hissederken, gerginliği, yetersizlikleri, korkuları kenara bırakabildiğim nadir anlardan birindeyken beynimin içine kadar bir ağrı saplayacak bir şey oldu.

Oysa huzurluydum. Onunla oturmuş, sohbet ederken dünyadan soyutlanmış, kötü hislerin olmadığı ayrı bir evrendeydim ama evren bana *hislerin var*, dercesine bir hatırlatma yaptı.

Karşıdaki binanın bu terasa kadar ulaşan kulüp ışıklarını andıran ışıkları mordan kırmızıya, kırmızıdan cinayete dönüştü.

Turuncu.

Turuncu, dönen ışık karşı terastan bulunduğum yere kadar gelip, tam üzerimde dururken elbiseme yansıyan rengi görmek, algılarımı kapattı ve dudaklarımdan dökülen çığlıkla birlikte fırladığım sandalye zeminle buluşarak çığlığıma eşlik etti.

Dışarıdaki müziğe karışan sesim Kurşun'un kaşlarını ilk kez çattığını görmeme sebep olurken, yavaşça oturduğu yerden kalkarak geri geri adımlar atan bana baktı.

"Elfida?"

Işık, üzerimden geçti.

Gözlerimin içine saplandı. Zihnime saplandı, anılarıma saplandı, çocukluğuma saplandı, korkusuzluğuma saplandı.

Gözlerimi sıkıca yumarken ellerimi yüzüme kapadım. Parmaklarım titremeye başlarken bu çok daha farklı bir şeydi. Karanlıkta kalınca yaşadığım o panikten çok daha farklıydı. Boğazımdan ağlamanın işareti olan o ses dökülürken kapalı gözlerimin ardı siyah değildi. O renkti.

Ağlamıyordum.

Ağlayabilirdim.

Ağlayamazdım.

Yüzüme kapadığım ellerimin üzerinde benimkine oranla daha büyük ve sıcak eller hissettiğimde ellerimi yüzümden ayırmaması için dilimden bir şeyler yuvarladım. Ne dediğimi bilmiyordum, ne yaptığımı bilmiyordum. Zihnim kayboluyordu.

"Bak bana. Ne oluyor?" diye sordu, o sert ses.

O sesi umursayamadım. Mezarda bile olsam umursardım ama şu an umursayamadım.

Başımı iki yana salladım. "Olmaz. Olmaz. Yapamam. Çek elini. Git. Bırak," diye sayıklarken her bir uzvum titriyordu.

Bu kez bağırma seviyesine gelecek kadar yüksek bir tonla, "Elfida!" dedi. İsmimi hangi hisle söylediğine bile veremedim dikkatimi. Bileklerimden tutup, ellerimi zorla yüzümden ayırdığında gözlerimi sıkıca yumarak debelendim ama mantıklı hareket edemeyecek kadar bulanıktı aklım. Beni bileklerimden tutmuş, yerimde sabitlerken başımı yana eğdim. Gözlerim sımsıkı kapalıydı.

"Bırak beni," derken sesimde ağlayacak birinin ağlamamak için verdiği savaş vardı. Ama ben savaşmıyordum.

"Ne oluyor? Konuş benimle." Ben debelendikçe o tane tane konuşuyor, beni bırakmıyordu. Beni bırakmasına ihtiyacım olan tek andaydım.

Kapalı gözlerimin arkasına kadar ulaşan delici renk istemsiz bir çığlığı dudaklarımın arasından yuvarlamama sebep olurken o halime rağmen olağanüstü bir güçle bileklerimi Kurşun'dan kurtardım ve arkamı dönerek yüzümü kollarıma gömdüm.

"Anne! Neredesin?"

Çatı katına yürüyen zavallı Elif.

Sekiz yaşında Elif.

Gözden çıkarılmış Elif.

Elif... Elif... Elif... Saf Elif. Yine kandın, yine yandın. Ah, Elif!

Okulan gelen, annesini arayan kız çocuğu.

Saçları örgülü, üstünde turuncu bir kazak. Koltukların örtüleri turuncu. Merdivenleri çıkıyor. Duvarda asılı duran tablolardaki tüm kıyafetler turuncu. Halılar turuncu. Odası turuncu, yatak, yastık, abajur... Turuncu var. Babası yok. O zaten hiç olmaz. Annesi de yok. Ama o, evden dışarı adım atmaz. O hep olur.

"Anne!"

Çatı katı. Karanlık.

Tavanda bir ip.

Ucunda bir kadın.

Ucunda bir çocuk.

Kadının turuncu etekli elbisesi. Turuncunun en canlı tonu.

Morarmış tırnaklarında turuncu ojeler.

Yerde biri bir köşeye, diğeri başka bir köşeye fırlamış turuncu terlikler.

Çatı katına kaldırılmış eski turuncu koltuklar.

Elif'in annesinin en sevdiği renk. Elif'in en sevdiği renk.

Turuncu.

Ölen anne, ölen kızı.

Rüzgârdan çarpan çatı katının kapısını açamayan bir sekiz yaş. "Anne, açamadım, aç," diyemiyor. Annesi ölmüş.

Gözlerinin önünde.

Rüzgâr vurdukça turuncu etek uçuşuyor. Annesi sallanıyor.

Annesi sallanmaktan nefret eder. Bu kez midesi bulanmıyor.

Çatı katında bebekliğinden kalma turuncu ışıklı küçük bir lamba.

Her şeyin korkunç derecede turuncu olduğunu o an görüyor Elif. O zamana dek bayıldığı renk, şimdi korkutuyor onu.

O zamanlar sadece korkutuyor.

Annesinin ayakları soğuk.

İpe boyu yetmiyor.

Turuncu ışık orayı aydınlatan tek şey.

Dokuz saat. O dokuz saatte ölü annesi, turuncu ve Elif var.

Annesi Elif'in okuldan geleceğini bile bile umursamıyor. Elif'i hiç kimse umursamıyor. Annesi on üç yıl sonra bir renk yüzünden çığlıklar atacak olan kızını düşünmüyor.

Her şey dehşete düşürecek kadar turuncu.

Dokuz saat boyunca ölü annesine bakmamak için çığlıklar atıp ağladığı her şey turuncu.

Annesinin cenazesinden sonra yanan o ev sadece turuncu.

"Ne yaptın sen, Elfida?"

Bir tokat. Birden fazla tokat. Biraz tekme, biraz acı. Kopan birkaç saç teli. Kenarından kan sızan bir tebessüm.

"Turuncuyu yaktım, baba."

Turuncu çok içimize işlemiş. Öyle ki turuncuyu yakan alevler bile turuncu.

Boğazım deli gibi yanarken neredeydim, bilmiyordum. Ne Kurşun vardı burada ne de Elfida.

Kenan Alaner vardı. Güneş Alaner vardı. Elif Alaner vardı. Ataner Alaner ise her zamanki gibi biraz yoktu.

Güneş Alaner öldü. Kenan Alaner öldü. Elif Alaner yandı, bitti, kül oldu.

Omuzlarımdaki sarsıcı sert tutuşlar yetersiz, hastalıklı gözüken, sevilesi bir yanı olmayan bedenimi sertçe sarstığında kendimi sabit tutamadım. Gözlerimi açamadım.

"Söyle bana," dedi ses. "Neyden korkuyorsun? Söyle, yok edeyim onu."

Işıklar üzerimdeydi.

Ölüm üzerimdeydi.

İntihar üzerimdeydi.

Beynimin içinde, şakaklarımı uyuşturan ve beni inletecek fiziksel bir ağrı vardı.

Eflatun doğru söylüyordu. *Travmaya bağlı olarak ağır, tetikleyici bir unsur*, demişti. *Duymaktan, kısaca görmekten kaçındığın şeye maruz kaldığında seni psikolojik olarak yıkabilecek, seni bir krizin eşiğine sürükleyip, travma tekrarlanması sonucu zihninde gerçek bir hasar bırakarak seni fiziksel kayıplara sürükleyebilecek bir risk. Sadece psikolojik değil, nöropsikolojik olarak da incelenmesi gereken bir konu. Böyle bir anda yalnız kalman daha da tehlikeli.*

Ben hep yalnızım ki, diyememiştim.

Nefeslerim kontrolüm dışına çıkarak, ciğerlerimi doldurabilecek soluklar almama engel olurken sırtımda büyük bir el hissettim.

Kurşun anladı.

Anladığını anladım.

Büyük bedeni arkamda olmasına rağmen beni gölgesi altına alacak şe-

kilde durdu ve beni *ondan* sakladı. Çok sakin hareket ediyordu. Benimse her yerim titriyor, boğazımdan hıçkırığa benzer sesler çıkıyordu. Kollarını iki yanımdan uzatarak bu kez yumuşakça tekrar bileklerimi tuttuğunda pürüzlü bir sesle, "I-ıh," diye itiraz ettim.

"Hadi," dedi, ondan hiç duymadığım ve bir daha duyacağımdan emin olamadığım kadar yumuşak bir tonla. "Ben buradayım. Bir şey yok." Başparmağını bileğimde, nabzımın attığı yerde okşar gibi gezdirdi. Beni rahatlatmaya çalışıyordu. Başımı iki yana sallarken beni geri çekti ve sırtımı göğsüne yasladı. Başım, omzundan biraz daha yukarıdaydı.

Bileklerim zorla da olsa biraz gevşediğinde tutuşunu gevşetmeden yavaşça, tırnaklarımı acımasızca yüzüme saplayan ellerimi iki yana açtı. Aşağı, iki yanıma indirdi ama bırakmadı.

Titreyen bedenim onunkine çarpıyordu. Beni kendisine doğru döndürürken, gözlerimi daha sıkı yumarak başımı ışığı görmemek için aşağı eğdim. Işığı görmemek için. Işığı, kurtarıcımı. Elfida Alaner, ışıktan kaçıyordu.

Kurşun'un parmaklarını çenemin altında hissettiğimde kafamı kaldırmayı reddettim.

Ve bir kez daha oldu.

Işık üzerimizden geçti. Ama bu kez bedeni önemli ölçüde korudu beni. Yerinde biraz daha kıpırdanarak beni iyice hapsetti ve düşünme işlevini gerçekleştiremediğim bir anda elini başıma bastırarak yüzümü göğsüne gömdü. Titrek soluklarım nefes almamı engelliyordu.

Kurşun, elini başımın arkasından çekmeden, beni korurken onun yanında hiçbir şeyin bana dokunamayacağını anladığım ilk andı.

Zihnim tarihi hatırlayıp bir şeyler karalayamayacak kadar allak bullak olduğundan bu ilki yazamadım defterime.

Bir elimi göğsüne yaslarken, bir bileğimi tutmaya devam eden elini gevşettiğinde beni bırakacağını sanarak, "Kurşun," dedim, titreyen sesimle.

Kafamın içinden sesler geliyordu. Kafamın içinde konuşan anılar vardı.

Ama yanıldım. Beni bırakmadı.

Bileğimden çektiği elini belime koyarak, titreyen bacaklarımla zor durduğum yerde beni sabitlerken alnımı göğsüne yasladım ve derin nefesler almaya çalıştım.

"Geçti," dedi, sert sesinde tezatlık oluşturan yumuşak tonuyla.

Yan terastaki müzik hâlâ kulaklarımızdaydı. Gözlerimi çok yanlış bir anda aralamaya karar verdim. Dudaklarımdan acı dolu sesler döküldü.

Tam kendimi ondan kurtarıp, geriye doğru atacakken, bana izin vermeden belimdeki elinin parmaklarını sıktı.

Ayla Dikmen'in sesine dikkatimi veremeyecek kadar uyuşmuş hissediyorken, Kurşun bugün beni bir kez daha şoka uğratarak sıkıca kendine yasladığı bedenimle birlikte yerinde usulca sallanmaya başladı.

"Müziğe odaklan. Sevdiğin bir müzik var mı Elfida? Neler dinlersin? Hadi, anlat bana." Sesi çok derindeydi, çok dingindi.

Sorduğu soruyu cevaplamak için bir şeyler düşünürken dans ediyormuş gibi sallanmaya başladık. Ama dans falan etmiyorduk. Sadece müziğe uyumlu olarak kasılmaktan ağrıyan bedenimi gevşetiyordu. Aklımı dağıtmaya çalışıyordu.

Kurşun Alpugan'la bu terasta, bu yakınlıkta, bir eli saçlarımın üzerinden beni göğsüne bastırırken, diğeri belimi sıkıca tutarken müzik eşliğinde sallanmak... Bu an böyle hissettirmemeliydi. Korkum ve uyuşmuş kafam bu güzel anı zehirliyordu. Yine bir şeyleri mahvediyordum.

Ayla Dikmen'e vermeye çalıştım kafamı. Neredeyse rahatlamak üzereydim. Titreyip zar zor nefes alsam ve dizlerimde ayakta durma dermanını bulamasam da onun göğsü çok güvenliydi. Onun ağır ama anlamsızca hafif kokusu çok koruyucuydu.

"*Uzaktan bakıyorsam*
Aşkından kaçıyorsam anla biraz beni.
Benden önce birisi görmüş, sevmişse seni,
Hakkın yok, sevme beni.
Hakkın yok, sevmeye beni."

Şarkı devam etti.

"Nefes al," dedi Kurşun. "Kapalı mı gözlerin?"

"Evet."

"Aç gözlerini, bak bana. Kaldır başını. İyi hissedeceksin." Ben bu adamı tanımıyordum. Bu adamın bu yönünü hiç tanımamıştım. Başımı iki yana salladım. "Aç, Elfida," dedi. İtiraz ettiğimde belimdeki elini çekerek parmaklarıyla çeneme dokundu. Kaldırmak için değil, okşamak için gibi. İşaretparmağını sürttü yavaşça. "Kim olduğun mühim değil, şu an benim kollarımdasın ve hiçbir şey seni korkutamaz."

Gözkapaklarım titrekçe aralandı. Kurşun elini yine belime indirip daha iyi oluğumu fark etmesiyle önceki gibi kavramasa da onu hissetmemi sağladı.

Kıpkırmızı gözlerimle güzel yüzüne baktım. Artık çok daha güzeldi. Arduvazları duygulu olmasa da rahatlatmak ister gibi baktı, güven verir gibi.

Bu güveni bir gün alacak mıydı?

Alabilir miydi? Yapabilir miydi bunu?

Ayla Dikmen devam etti.

"Bu dünyaya bir daha gelirsem ilk ve son aşkım sen olacaksın."

Duzenleme
Ny.ozlem

4

Sis, ağaçlar, toprak...
Mezarlık...
Ölü bedenler...
Başlarında gözyaşı dökenler...
Sis, ağaçlar, toprak...
Dünya...
Ölü ruhlar...
Ağlanmayan kimsesizler...
Yaşayan ölüler...
Herkes ölülere ağladı, yaşayanlarsa ölene kadar hiç umursanmadı.

Zihnim yavaş yavaş berraklaşmaya, beni bulunduğum anın içine çekmeye başlarken bir an için ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemedim.

Bu an gerçek miydi?

Gerçek olamayacak kadar gerçek hissettiriyordu. Elif'in aramızdan sıyrılarak bizi baş başa bıraktığı bu an, bildiğim gerçeklere çok tezat bir huzurdu.

Başım hafifçe geriye eğilmiş şekilde gözlerim onun arduvazlarının en içine bakarken arkadan sesi duyulan Ayla Dikmen, yıldızların altında bir teras ve bir eli gevşek de olsa belimde, benim bir elim omzunda duran Kurşun Alpugan.

Tarif edemezdim.

Kalbimin çarpışını kelimelere dökemez, boğazıma dizilenleri yutamazdım.

Gözlerimin içine bakıyordu. Sadece görmek için bakıyordu. Oysa

ben nasıl bakıyordum, bilmiyordum. Kendimi kontrol edemeyecek kadar uyuşmuştum.

Dakikalar önce beni Elfida yapan tüm duvarlarımın yıkılışını izlemiş, Elif Alaner olarak çırılçıplak kalıvermiştim titreyen dizlerim ve ellerimle. Ailemi hissetmiştim. Ailemin olmayışını, gidişini, bir evin yanışını, yıkılışını, intiharı. Bir zamanlar o yanan evde yaşayan bir anne, bir baba ve iki çocuğun yok oluşunu ve ondan sonra tadılan hiçbir ailenin aile olamayışını. Hatıralar, içinde bulunduğum gerçekliği zehirlemişti.

Anne intihar etti, baba öldürüldü ve çocuklar büyüdü. Basit bir denklemdi aslında.

Sakinleşmiş hissetsem de hâlâ tüylerimi ürperten, içimde bir şeyleri kanatan hisler canlıydı. Sadece onun arduvazları karşımdayken olması gerektiği kadar acı vermiyordu.

Rahatladığımı anlamasıyla kıpırdanmayı bıraktı. Belimdeki elini çekerek benimle temasını kestiğinde ürperme hissiyle birlikte gelen titreme isteğime karşı koymaya çalıştım.

Bu kadardı işte.

"İyi misin?" diye sordu, sakince.

Başımı sallamaya çalıştım. Ona bakan gözlerimin aklarının kıpkırmızı olduğunu biliyordum. Ağlamam gereken ama ağlayamadığım zamanlarda böyle olurdu.

12 Ağustos 2022. Sen bugün bana iyi geldin. Sen bugün beni önemsedin, sen bugün beni sakinleştirdin. Sen, osun. Sen, turuncu ışığı kapatansın.

Dudaklarını aralayacağını hissetmiştim ki teras kapısının gürültülü bir şekilde açılmasıyla bir şey söylemeden, refleks olarak sese doğru baktı.

Ben bakmadım.

Biraz aşağıdan gördüğüm profiline bakmaya devam ettim. Engel olamıyordum kendime. Kontrol edemiyordum içimdekileri. Yüreğimi ağırlaştırıyordu bu his. Aklım uyuşuyordu. Bu yakınlık, duvarlarıma zarar veriyordu.

O kadar imkânsızdı ki... Hep o kadar uzaktı ki... Ona doğru yürümeye başlasam sonunda yaklaşabildiğimde ecelim gelmiş olacak ve ben ona ulaşamadan öleceğim gibi hissettiriyordu.

Şimdiyse elim omzunda, bedenim karşısındaydı. Gözlerim kusursuz profilinde, kokusu ciğerlerimdeydi. Beni bir krizin eşiğinden çekip çıkarmıştı.

Doğumumdan bu yana girdiğim her krizde, geçirdiğim her atakta, aynaya bakıp da yetersizliğimle göz göze geldikten sonra cezalandırmak ister gibi tırnaklarımı yüzüme geçirdiğim her anda yalnızdım. Oysa bugün, bu yalnızlığıma ortak olmuştu. Ellerimi tutmuş, tırnaklarımı sapladığım deriden ayırmıştı.

Bugün, ölmeden önce düşüneceğim son şeydi.

Belki de yıllar sonra ölümün kıyısındayken bu anı canlandıracaktım kafamda.

Belki de bir uçurum kenarına geri dönecektim. O uçurumun dibine sabitlemiş olsam bile gözlerimi, adımımı kaldırmış olsam bile boşluğa doğru, aklımda bu an olacaktı.

Ve sonra düşüncelerimden sıyrıldım, gözlerimi zar zor yüzünden çektim. Başım terasın kapısına doğru döndüğünde, burada görmek isteyeceğim son kişi karşımda duruyordu.

Kılıç'ın geceye rağmen sanki içinde ışık varmış gibi parlayan buz mavisi gözleri, hafifçe aşağı düşmüş kaşlarının altından Kurşun ve bana bakarken elektrik çarpmış gibi elimi Kurşun'un omzundan indirdim.

Yine de yakınlığımız, sorguya açıktı.

Gerçi terasın farklı uçlarında birbirimize arkamız dönük şekilde dursak bile Kılıç'tı bu. Bu teras sınırları içinde hatta ben bu bina sınırları içinde olduğum için şüphelenecek bir şeyler bulurdu.

Birazdan başlayacaktı kaçıncı olduğunu sayamadığım *tesadüf* sorgusu. Sanırım bu sefer haklıydı da şüphelenmekte. Şu anda Kurşun'un aklında bir şüphe olduğunu sanmıyordum ama Kılıç bana baktığı anda negatif enerjiler damarlarında dolaşmaya başlıyor, beynine alarm sinyalleri yolluyordu. Aklını okuyabiliyor sayılırdım: *Bu kadın buradan da mı çıktı?*

"Telefonun içeride kalmış, Alper seni arıyordu," diye açıkladığında buz mavileri Kurşun'un üzerindeydi. Hemen ardından bana döndü ve küçük bir baş selamı verdi. "Seni görmek güzel, Elfida." Bir saniye kadar sustu ve sesinden çok belli etmiyor olsa bile imayla devam edip, "Kurşun'un doğum gününü kutladığı binada ve onunla birlikte terasta..." dedi. "Şaşırmayı bıraktım nedense."

Kurşun'un bakışları bana hafifçe kaydığında bir şey söylemeden kısaca baktı, ona bakmasam da farkındaydım. Hemen sonra arduvazlarını yeniden Kılıç'a çevirdi ve ifadesiz sesiyle iki kelime söyleyip, "Sırası değil," dedi.

İçimdeki küçük, umudu bir ses az önce şahit olduğu şeylerden sonra bir de Kılıç'ın üzerime gelmesini istemediğini, bu yüzden konuyu kapattırdığını fısıldadı. Daha yüksek olan, mantıklı ses ise aynı konularla başını ağrıtmamak ve Kılıç'la benim didişmemi izlemek istemediğini söyledi.

Kaşlarının havalandığını gördüm. Alayla kıstı buz mavilerini ve omuz silkti. Hafiften fark edilen bir öfkeyle baksa da sanki gülmekle bağırmak arasında kalıyormuş gibiydi. Sinirleri bozulmuştu sanki. "Sırası değil," dedi, Kurşun'un söylediğini tekrar edip ve güldü. "Peki."

Kılıç Falu'yu biraz tanıyorsam bu konu böyle kestirip atılmazdı. Bu yüzden bıkmış bir sesle, "Okulumun yıl sonu partisi bir kat aşağıda," diye açıkladım.

Gözlerini Kurşun'dan çekerek bana sabitlediğinde tek kaşı havalandı. "Ne zamandan beri üniversiteler yıl sonu partilerini böyle gökdelenlerde yapıyor?"

Umursamazca omuz silkerken dudak büktüm. "Bunu okulla konuşabilirsin."

Bir eli cebinden sarkarken, dimdik durup beni ezmek ister gibi süzdükten hemen sonra başını yana yatırdı. Birine, gözlerini dikip öylece bakamayacağını bilmeyen biri gibi aramızdaki birkaç adımlık mesafeye rağmen gözbebeklerime sabitlediği buz mavileriyle yüzüme uzun uzun baktıktan sonra yeniden Kurşun'a baktı ve çenesiyle beni işaret etti. "Şu kadın, sana kazığı soktuktan sonra ben de şu baktığın şekilde sana bakıp *sırası değil*, diyeceğim. Yaz kenara."

Nedense ikisinin de şahit olduğumu bilmedikleri *yem* konusundan sonra ikili arasında sert rüzgârlar estiğini hissediyordum.

Kurşun'un nefesini burnundan yavaşça bıraktığını fark ettiğimde ben de aynı anda Kılıç'ın ithamına tepkisiz kalmamış olmak için kaşlarımı çatmıştım.

Bir eliyle alnını kısaca ovdu ve sonra indirerek üç parmağını pantolonunun cebine soktu. "Bana kazık sokacağı açıkça belli onlarca insan varken, hobi olarak dövüşen yirmi bir yaşında bir mimarlık öğrencisi yüzünden şizofren gibi davranmayacağım. Sana da tavsiye ederim."

Turuncu ışığı görmüş ve ölmüştüm. Zira Kurşun Alpugan'ın bana güvendiğini belli edecek bir şekilde Kılıç'a benim bir sahtekâr olmadığımı savunması gerçek olamazdı.

Tamam, belki tam olarak böyle olmamıştı ama Kılıç'a *şizofren*, demiş

sayılabilirdi. En kısa zamanda bu tezini güçlendirip onu kovmasını ve Bakırköy'e yatması için işlemleri başlatmasını temenni ettim.

Eğer fantastik olaylara veya süper güçlere inanıyor olsaydım, kesinlikle Kılıç Falu'nun gözlere bakarak insanların zihinlerini okumaya dair bir gücü olduğuna inanırdım. Bir gün fal baktıracak olursam gideceğim ilk kişi olabilirdi. Adamın hisleri çok kuvvetliydi.

Kılıç birkaç saniye ifadesizce Kurşun'a baktıktan sonra düz olsa da buz gibi bir sesle, "Tamam," dedi sadece.

Kurşun bana kısa bir bakış attıktan sonra kapıya doğru yönelmek üzere hareketleniyordu ki Kılıç'ın omzuyla kapanmasını engellediği teras kapısında bir yüz daha belirdi.

Aslında biz böyle iyiydik ya.

Kılıç gelmeden önce tabii.

Şu anda görmek istemeyeceğim bir diğer yüze bakarken terastaki kadronun saçmalığı herkes tarafından fark edilebilirdi.

"Nerelerdesin, Alpugan?" diye soran Teo, Kılıç'ın arkasından çıkarak terasa bir adım attığında gözleri Kurşun'dan önce beni buldu. Ben tepkisizce dikilmeye devam ederken, dudağını hafifçe kıvırarak tarif etmesi güç, ürpertici bir tınıyla, "Seni yeniden görmek güzel, Elfida," dedi Teo.

Herkes ne kadar da sevinçliydi beni gördüğü için!

Teo'yla sadece bir kez karşılaşmıştık. Üstelik iki dakikalık bir şeydi ama ismimi hatırlıyordu. Saçmalıktan ibaret olsa da bir an için Kılıç ve Teo'nun bakışlarını aynı anda üzerimde hissetmek, içimde her şey ortaya çıkmış gibi bir his yarattı.

Başımı hafifçe sallayıp, "Seni de öyle," dedim düzce.

O buradaysa Okyanus da içeride olabilirdi.

Anlamlandıramadığım şey, bu insanların açıkça düşman olmalarına rağmen aynı ortamda bulunması, samimi gözüken samimiyetsiz ve imalı sohbetler ediyor olmasıydı.

Kim düşmanının doğum günü partisine giderdi ki?

Kurşun bana ikinci kez bakmasa da Teo beni baştan aşağı incelerken, beklemediğim şekilde avcunu belime koyarak kapıya doğru yöneltti ve benimle birlikte sakince yürümeye başladı. "İçeri girelim artık."

Alo, 122? Sanırım kalbim atmayı bıraktı.

Belimdeki elin gevşek tutuşu ama parmaklarının güçlü baskısının ver-

diği hissiyat muazzamdı ve bunu yeterince tadamadan bayılmak, kesinlikle berbat olurdu.

Kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Kılıç ilk arkasını dönen oldu ve kapıyı tutma işini Teo'ya devrederek -demir kapıdan bir anda elini çektiğinde kapı son hızla az kalsın Teo'ya toslayacaktı ama adam güçlü bir refleksle kapının kendisine çarpmasını engellemişti- ailesine atar yapan bir çocuk gibi önden önden gitmeye başladı. Kurşun'un benim burada olmamdan işkillenmemiş olmasını yedirememişti anlaşılan.

Teo bir centilmen gibi kapıyı bırakmadan geçmemizi bekledikten sonra kasıdı yapmadığına emin olamadığım bir şekilde kapının sertçe kapanmasını sağladı ve arkamızdan yürümeye başladı.

Nereye gidiyorduk, daha doğrusu Kurşun eli belimde beni nereye yönlendiriyordu, bilmiyordum ama yüzü bir beton kadar ifadesiz, bedeni fazlasıyla rahattı. Ne yaptığını biliyor gibiydi.

Bir an için bu sahneyi farklı hayal ettim. Kurşun'un düşmanının önünde koruma içgüdüsüyle temasını ayırmadığı sevgilisi olduğum bir senaryo birkaç saniye içinde aklımda canlandı ve silinmeden hemen önce beni hafifçe gülümsetti.

Onun doğum gününün kutlandığı salona doğru döndüğünde adımları durdu, dolayısıyla benimkiler de durmuştu. Teo'nun görüş ve işitme mesafesinde olduğumuz için onu bozmuyor, bir şey sormuyordum ama işin aslı hiçbir şey anlamamıştım.

Bizim durmamızla önümüze geçen Teo, salonun kapısını açmadan hemen önce omzunun üzerinden Kurşun'a baktı. Yüzünde gülümser gibi bir ifade vardı ama bu masum bir görüntü değildi. Alaylı gibi ama ürperticiydi de. Biraz da keyifli gibi belki. Yorumlaması zordu. "Okyanus hediyeni vermek için sabırsızlanıyor," dedi. "Onu fazla bekletme."

Şahane! Okyanus da buradaydı.

Kavganın izlerini özenle kapatmıştım. Bana bakmakla o *superwoman* dediği kadının ben olduğumu anlayacağı falan yoktu ama sözkonusu bu manyak insanlar olduğunda her şey mümkünmüş gibi hissediyordum.

Kurşun'un, dudağının kenarını kıvırdığını gördüm. "Eminim her zamanki gibi müthiş bir şeydir. Ona, açmak için sabırsızlandığımı ilet."

Teo küçük bir baş selamı vermeden önce gerçekten eğleniyormuş gibi baktı ve hemen sonra çift kanatlı salon kapılarını açarak gözden kayboldu.

Kapı ardından kapanır kapanmaz Kurşun'un da eli belimdeki yerini terk etti.

Ona kaşlarımı çatarak, "Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordum.

"İçeri gel."

"Pardon?"

Nefesini bırakırken burun kemerini ovdu. "Kılıç yapmaması gereken bir şey yaptı. Teo seni gördükten sonra uğramadan çıkarsan dikkat çeker. Biraz uğra, daha sonra kendi partine inersin," derken sesindeki bezgin ton oldukça açıktı.

Topuklarımı popoma vura vura Kurşun'la onun salonuna girmemem gerekiyor, hayır.

"Onlar senin arkadaşların," dedim. Hemen sonra elimi sallayarak, "Veya neyinlerse işte," diye ekledim. "Ortada dikkat çekecek bir durum yok ki varsa da bu benim değil, senin problemin. Ben aşağı iniyorum." Arkamı dönerken kolumun tutulacağını o kadar iyi biliyordum ki... Kolumdaki temasını bekledim ve yanılmadım. Kurşun parmaklarını koluma sararak, beni durdurduğunda omzumun üzerinden tek kaşımı kaldırarak yüzüne baktım. "Ne var?"

Mavzer'de beni tersleyip bir de göt gibi bıraktıktan sonra bir süreliğine ona karşı istediği *samimiyet* ölçüsünde olmaya karar vermiştim. Bu onu sinir edecek, sinir olmasını ise sorgulayacak ve bir çıkarıma varmaya çalışırken beni düşünecekti. Az önceki ekstrem durumu saymazsak biraz da bu yoldan ilerlemekte sakınca görmüyordum.

"Düzgün konuş," dedi, dümdüz olmasına rağmen soğuk bir ifadeyle. "İçerideki insanları tanımıyorsun ve yanımda seni görmelerinin seni düşürdüğü yerden bihabersin. İçeri gel, birkaç dakika boy göster ve işler boka sarmadan git."

Tam olarak neyden bahsettiğinden haberim yokmuş gibi baktım.

Ah, sevgilim, ah... Bir gün önce içerideki insanlar, diye söz ettiğin kadının kafasına silahım yaslıydı. Sanırım her şeyden bihaber olan sensin ama bozmayacağım seni.

"Ne alaka ya?" diye sordum. "Kılıç da o gün çağırıp beni gereksiz bir şekilde tanıştırdı. Amacınız ne sizin?"

"Amaç falan yok. Yorma beni, yürü içeri."

Hayır, Elfida. Dur, kızım. Sakın içeri koşmaya başlama.

"Bunu ikinci hatırlatışım olacak ama ilkinde anlamadığını varsaya-

rak tekrarlıyorum. Karşında çalışanın yok. Bana *şunu yap, bunu yap*, diye emir verme."

Birden sertçe, "Of!" dediğinde neredeyse irkilecektim. Yüzüme öyle bir baktı ki daha fazla zorlamamam gerektiğini hissettim. Tepkisi kontrolsüz, ani ve birazcık da sevimliydi.

Okyanus'la karşı karşıya gelmek konusunda huzursuzdum fakat birden yok olmam beni kötü bir duruma sokacaksa içeri girmem lehimeydi. Kaldı ki orası Kurşun'un partisiydi. Aynı binada olabilelim diye binlerce lira dökmüştüm. Onu daha fazla zorlayarak, Mavzer'de yaptığı gibi çekip gitmesini ve bu fırsatı kaçırmak istemiyordum.

Sevimlice gülümsedim. "Gelirim."

Arduvazlarını üzerime anlamsızca diktiği iki saniyenin sonunda kapıya doğru yöneldiğinde itti ve geçmemi beklediğini göstermek ister gibi çenesiyle işaret etti.

Koyu lacivert tonlarındaki gömleğinin bir kolunu ne zaman kıvırmıştı, bilmiyordum ama kumaş tenine o kadar mükemmel bir şekilde oturmuştu ki gözlerimi üzerinden çekesim gelmedi. Bir dövüşçüye yakışır şekilde fazlasıyla heybetli bir bedeni vardı. Omuzları geniş ve dimdikti. Kaslarının kıvrımı, hareket ettikçe ince kumaşın üzerinden belli oluyordu. Biri ona vursa o hissetmez de karşısındakinin bileği kırılabilir gibiydi. Tüm yapılı görüntüsüne rağmen aşırı kaba gözükmüyordu vücudu. Sadece güçlü duruyordu, fazla güçlü.

"Tom Ford," dedi birden.

Bakışlarımı yüzüne çıkartırken kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Gömleğin markası. Beğendin herhalde."

İçindekini beğendim.

Boğazımı temizlerken, açtığı kapıdan içeri girmeyi akıl edebilip, "Evet, güzelmiş," diye mırıldandım. *Salak Elfida.*

Kurşun da arkamdan girerek kapıyı kapadı ve o an salonu inceleyebilme fırsatı buldum. Aşağıdaki salondan daha farklı, daha lüks bir dizaynı vardı. Bizim salon daha sadeydi ancak burası olabildiğince ihtişamlı gözüküyordu. Sağ tarafta, camın yanında kalan siyah bar tezgâhında altın işlemeler vardı. Kokteyl masalarınının bacakları camdandı ve adım başı yerleştirilmişti. İçerisi de oldukça doluydu.

İçeri girmemizin üzerinden beş saniye bile geçmeden hissettim. Bak-

mama gerek bile yoktu bakışlarının üzerimde olduğunu anlamak için ama gözlerim yavaşça o tarafa doğru çevrildi.

Deri oturma grubunda Teo ve bir adamla daha oturan Okyanus'un yeşilin en parlak tonundaki gözleri yavaşça üzerimde dolandı ve son olarak gözlerimde sabitlendi. Elini kaldırdığını, uğursuz gülümsemesiyle parmaklarını salladığını gördüğümde tepkisiz kaldım. Sinir gelmişti herkesin beni gördüğünde duyduğu sahte keyiften.

Birazdan o da *seni görmek güzel, Elfida*, derse *ama sizi görmek berbat*, diyerek çığlık atmama ramak kalmıştı.

Onun üzerinde oyalanmayan bakışlarım yanımdaki Kurşun'a döndü. Yüzüm ifadesiz, duruşum yeterince dik ve kendinden emindi. Beni *çiğ çiğ yiyebileceğini* düşünen bu insanlara çekingen bir profil çizmeye hiç niyetim yoktu.

Onunla yan yana, sorgulamadan Açanay ve Kılıç'ın sohbet ettiği kokteyl masasına doğru ilerlerken göz ucuyla Okyanus'un ayaklandığını gördüm.

Kılıç, üzerine bir Elfida dedektörü takılmış gibi aniden bana baktığında neredeyse göz devireceğini görebilmiştim. Konuşmaya devam eden Açanay, onun kendisini dinlemediğini gördüğünde Kılıç'ın baktığı tarafa baktı ve beni gördü. Kılıç'ın aksine onun yüzü tamamen ifadesizdi.

Yanlarına yaklaştık ve Açanay, "Hoş geldin, Elfida," dedi, pek şaşırmış gibi gözükmeden. Kılıç ona anlatmış olmalıydı.

"Hoş buldum."

"Bu masadan ayrılmasın," dedi Kurşun, Kılıç'a değil de Açanay'a ithafen. "Okyanus'tan uzak tutmaya çalış. Çelebi'ye bakıp geleceğim."

Benden mi bahsediyordu o?

Açanay başını sallayarak, Kurşun'u onayladığında kaşlarım bana ikinci kez bakmadan, arkasını dönüp giden adamın peşinden şaşkınlıkla havalandı.

Gerçekten de korunmaya muhtaç biri olduğumu düşünüyorlardı.

Açanay Zorlu, yüzümdeki ifadeye bakıp, "Okyanus biraz değişiktir, sana sarmaması için öyle söyledi," diye açıkladığında bu açıklamayı hiç de tatmin edici bulmamıştım.

Dilimin ucuna kadar gelen kelimeleri yutarak göz devirmekle yetindiğimde Kılıç kişnemekle gülmek arası bir ses çıkardı. Belki de boğulmak.

Ona düz düz baktım. Açanay uzanarak onun elindeki içki bardağını

aldı ve sertçe masaya koydu. "Saçma sapan hareketler yapmaya başladın yine," dedi. Kılıç ona buz gibi bir bakış atarak, elini yeniden bardağına uzatmıştı ki Açanay bileğini sertçe kavrayarak onu engelledi.

Zarif gözüken bir kadındı. Güzel yüz hatları, gür kaşları vardı. Ancak görünüşünün aksine ne kadar sert olabildiğini biliyordum. Kurşun'un asıl sağ kolunun Kılıç değil de Açanay olmasının bir sebebi vardı.

"Ne yiyip içeceğime de mi karar vermeye başladın şimdi?" diye soran Kılıç'ın üzerinde bugün her zamankinden daha karanlık ve soğuk bir hava olduğunu anlamak zor değildi. Tersinden kalkmıştı herhalde.

Açanay gözlerini devirdi. "Saçmalamayı kes artık. Sabahtan beri senin problemlerinle uğraşıyorum. Git, Alya'ya olan sinirini ondan çıkart, bize afra tafra yapma."

Alya kimdi, bilmiyorum ama isminin geçmesiyle az önce buz gibi baktığını düşündüğüm Kılıç birden buzdağına dönüştü. Sıktığı dişleri çene kaslarını öyle belirginleştirmişti ki çenesini geliştirmek için de antrenman yaptığım düşündüm. "O ismi bir daha kullanma," diye resmen hırladı. Evet, bir köpek gibi.

Açanay ona etkilenmemiş gibi bir bakış attıktan hemen sonra hâlâ tuttuğu bardağı dudaklarına götürdü ve Kılıç'ın içkisinin kalanını bitirdi. "Kullandırtma sen de." Bana döndü. "Ee, Elfida... Ne var ne yok? Çita'yla olan maçın bu haftaymış, heyecanlı mısın?"

"Hayır. Neden olayım?"

"Bilmem. Dünkü maçında bir kadının kolunu koparttığını duydum. Belki sen de duymuşsundur."

"Araştırmadım," dedim sadece. Çok da önemli bir mesele değil gibiydi. Benim kolum yerinde kalacaktı.

"Elbette," dedi Kılıç. "Araştıracak başka meseleleri vardır eminim ki."

Evet, hepinizin hayatları gibi mesela.

Ona laf yetiştirmeye çalışmadım bile.

Bir anda zarif bir el yumuşak bir dokunuşla omzuma dokunduğunda kadınsı ama baharatlı kokusu burnumu doldurdu. Temiz fakat acı bir nota vardı parfümünde. Bakmadan tanıdım.

Ben onu kokusundan tanırdım ama o yanına giderken değiştirdiğim kokumdan beni tanıyamazdı. Duş jelleri, şampuan ve parfümüme kadar her şeyi değiştirmiştim.

Okyanus, kokteyl masasına gelip, hemen yanımda dururken ortaya, "Selam," dedi.

Açanay'ın bakışları belirgin bir şekilde soğusa da Okyanus'un omzumdaki eline bakmak dışında bir tepki vermedi. Kılıç da neredeyse onu görmekten keyif almış gibiydi. "Naber?" diye sordu.

Okyanus, "İyi, sen?" diyerek gülümsedi ona.

Kılıç başını eğdi ve yamuk bir sırıtışla baktı Okyanus'un parlak gözlerine. "Çok şıksın."

Okyanus ona göz kırparken gerçekten hiçbir şeyden haberim olmasa dost olduklarını varsayabilirdim. Kaba olmayı umursamadan elinin düşmesine sebep olacak şekilde omzumu silktiğimde hiç bozulmadı ve gözleri beni buldu. "Sen nasılsın, Elfida?"

Yüzündeki izleri kapatmamıştı. Geçen gün, Kurşun'un yaptığını söylediği artık silikleşmiş bıçak izine ek, çenesindeki kızarıklık ve bir gözünün altındaki hafif morlukla birlikte kesinlikle şık kıyafetlere hapsedilmiş bir serseri gibi gözüküyordu.

Yüzüne baktığımı saklamadan, "Ben iyiyim de sen pek iyi gözükmüyorsun," dedim.

Sırıttı. "Ah, görünmez kazalar işte."

"Dikkatli ol," dedim, gerçekçilikten uzak bir öğüt tonuyla.

"Olacağım," dedikten sonra gözlerini üzerimden çekti ve Açanay'a baktı. "Ee, doğum günü çocuğu nerede? Hediyesini vereceğim daha."

Kılıç sırıtırken çenesini kaşıdı. "Ne aldın? Geçen seferki gibi bir şeyse o yüzündekine ikinicisi eklenir, demedi deme."

Bıçak yarasını kastetmişti ama Okyanus kahkaha attı. Çenesiyle hâlâ deri koltuklarda oturmaya devam eden ve gözleriyle Okyanus'u takip eden Teo'yu işaret edip, "Sanmam," dedi sadece. Teo buradayken Kurşun'un öyle bir şeye kalkışmayacağını anlatmaya çalıştığını varsayıyordum. Birkaç saniye düşündükten sonra, "Veya eğlenceli olabilir," diye ekledi. "*Doğum gününde hayatını kaybeden ünlü işadamı Kurşun Alpugan* başlığı etkileyici olur."

Kılıç pisçe güldü. "*Sevgilim, canımı yakanın canını yakar*, diyorsun."

"Canımı yakanın canını kendim de yakarım, Kurt. Ama bilirsin beni. Bıçak, çizik, kan... Eğlenceli şeyler bunlar. Teo'nun böyle düşündüğünü hiç sanmıyorum. Bu üçlüye ben de dahilsem tabii."

Kılıç güldüğünde Okyanus yeniden bana bakmıştı ki aramıza giren

Ninova

bir beden bakışmamızı kesti. "Bugün beni görmek için fazla sabırsızsın," dedi. Kurşun Alpugan'ın soğuk sesiyle yaptığı giriş, Okyanus'un tüm dikkatini onun üzerine çektiğinde Açanay'ın yanındaki boşluğa değil de bizim ortamıza girmiş olması dikkatimi çekti. Muhtemelen beni ondan uzak tutmaya çalışıyordu.

Nasıl da düşünüyordu beni...

"Dakika sayıyorum, Alpugan. Nerelerdesin?" Sesini alçalttı ama duyulmayacak kadar değildi. "Kuzuyu, kurtların masasına bırakmaman gerekir."

Kurşun, sabit bakışlarını Okyanus'un üzerinden çekmedi.

İçimde bir öfke alevi kaynadı, damarlarımı kapladı ve yavaş yavaş tüm bedenime yayıldı.

Bu hikâyedeki kuzu ben, kurtlar ise bunlar mıydı yani?

Güldüm. Gerçekten sesli, gerçek bir şekilde güldüm ve masadaki dört farklı bakış üzerime döndü. Elimi ağzıma doğru kaldırırken, "Pardon," dedim, gülüşlerimin arasından. Derince bir nefes aldım, bıraktığımda kahkahamın ardında kalan bir tebessüm dudaklarımda asılıydı.

Kurşun, bakışlarını yüzümde tutarken gülmem Okyanus'u daha da gaza getireceği için bana sinirlendiğini fark ettim. Bir şey söylemese de gözleriyle anlatmaya çalıştığı şey bu olmalıydı veya sadece *neye gülüyor bu deli*, diye düşünüyor da olabilirdi.

Okyanus da güldü. Onunki sesli bir gülüş değildi ama keyif aldığını gördüm. Birkaç saniyenin ardından, "Her neyse, hediye zamanı!" diye cıvıldadı ve bir yerlere koşuşturmaya başladı.

Kurşun bana üstten bir bakış atarak, "Sen kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?" diye sorduğunda tonu alçak, tavrı sertti.

İstemsiz ve kontrolsüz gülüşüm artık sonlanmış, yüzüm normal mimiklerine geri dönmüştü. Bazen her şeyi bildiğimi bilmediklerini unutuyordum. Bu yüzden bu gerçeği hatırlayarak her normal insanın *öldürtmek* kelimesine vereceği tepkiyi vererek kaşlarımı çattım. "*Öldürtmek*, derken? Sadece güldüm diye mi? " Bakışlarım sırasıyla Açanay ve Kılıç'ın da üzerinde dolaştı. "Kimsiniz ya siz?" diye sordum, son derece ciddi bir şekilde. "Anlayamıyorum hiçbirinizi. Kurtmuş, kuzuymuş. Herkeste saçma sapan tavırlar."

Kurşun nefesini sakince bıraktı. "Lafın gelişi."

Lafın gelişi olmadığını biliyordum.

"Öyle olsa iyi olur," dedim, ters sayılabilecek şekilde.

Ve Okyanus aynı heyecanla yine ortada belirivererek konunun kapanmasına sebep oldu. Bu kez yanında Teo ve bir orta boy kutu vardı.

Kutuyu havada sallayıp, "Al bakalım, doğum günü çocuğu," dedi ve kutuyu masanın üzerine, Kurşun'un tam önüne bıraktı. "Beğenecek misin diye merak ediyorum," dediğinde ben bile bu işin altında bir pislik yattığının farkındaydım.

Kutunun içinden çıkacak şey konusunda meraklanmıştım. Açmasını ve hemen yanında durduğum için içindeki şeyi görebilmeyi planlıyordum ama kolumda bir tutuş hissettim. Kılıç kolumdan tutarak beni sakince diğer tarafına geçirdiğinde söylenebilirdim ama gözlerindeki *dur* bakışıyla zorlamamayı seçtim.

Artık kutu açıldığında görebilecek konumda değildim.

Kurşun, ifadesizce kutunun kapağını kavradı ve Okyanus'un heyecanlı, Teo'nun keyifli bakışları altında hediyesini görmek üzere kapağı çekti. Arduvazlarındaki bakış değişmedi. Nefesini burnundan üfledi ve Okyanus'a güler gibi baktı. "Bir kere şaşırt," dedi.

Kapağı sertçe yeniden kapadığında Okyanus kollarını açtı ve birden Kurşun'un boynuna sarıldı. "Nice yaşlara," dedi.

Kurşun, Teo'ya bakıp, *sevgilini üzerimden al*, dercesine bıkkın bir bakış atarken, bir elini onun sırtına koyarak sanki karşılık verirmiş gibi istemeye istemeye iki kere vurdu. Okyanus da epey uzun boylu bir kadındı ama onun omzundan yukarıya gelemiyordu.

Pek de ayrılmaya meyilliymiş gibi durmayan kadına bakarken bu manzaraya sinir olabilirdim. İkisinin de birbirinden ölümüne nefret ettiğini bilmeseydim tabii.

"Tamam," dedi Kurşun, *hadi*, der gibi. "Kop benden."

Okyanus geri çekildi ve Teo'nun elindeki bir diğer -bu kez küçük olan- kutuyu alarak diğer kutunun üzerine koydu. "Hadi yine iyisin. Senin için masraftan kaçınmadım."

Diğer kutunun içinde ne olduğunu deli gibi merak etmiştim.

Sorsam söylerler miydi ki?

Aynen, Elfida. Özellikle Kılıç'a sor. O kesin söyler!

O, sinir etme amaçlı kötü bir hediye, bu da gerçek hediye gibi duruyordu. Tekrar söylüyorum, kim düşmanına bir de hediye alırdı ki?

Estetik bir şekilde işlenmiş *Cartier* yazısına baktığımda saat olduğunu tahmin ettim ve yanılmadım.

Kurşun kuru kuru teşekkür ettikten ve aralarında birkaç manasız sohbet geçtikten sonra Teo ve Okyanus yeniden ilk geldiğimde oturdukları koltuğa yerleşti ve bizi burada yalnız bıraktılar.

Açanay sırıttı. "Eh, çok da fena değilmiş ya. Geçen seneye göre." Kutunun içini o da görmüştü. Tek bilmeyen bendim.

Omuz silkti. "Okyanus işte. Bir de gerçekten çocuk gibi eğleniyor her seferinde."

Sıkıntıyla yerimde kıpırdandığımda burada ne işim olduğunu sorguluyordum. Evet, Kurşun'la karşı karşıya durmak güzeldi ama ilgisinin benim üzerimde olmasını tercih ederdim. Kaldı ki burada olmaktan memnuniyetsiz biri gibi davranmam gerekiyordu.

Kılıç beni işaret ederek içimden geçeni bir kez daha hissetmiş gibi, "Elfida neden burada?" diye sorduğunda Kurşun beni sonunda hatırlamış gibi bana baktı.

"Öyle gerekti." Ve sonra az önceye göre huysuzluğu azalan Kılıç'a kısa bir bakış atarak, "İyi misin sen?" diye sordu, benim varlığımı kestirip atar gibi.

Kılıç başını salladı. "Fena değil." Yüzüne kesinlikle hoşlanmayacağım bir sırıtış yerleştiğinde kıpırdanma isteğime karşı geldim. "Gecenin kalanında daha iyi olacağım."

Kurşun başını sallarken Açanay onlara çatık kaşları altından kötücül bakışlar atıyordu. Bir elini Kılıç'ın omzuna koydu ve dostça sıktı. "Yarın gelme istiyorsan Mavzer'e."

Tamam, bu adamın bir derdi vardı. Kurşun'u bile ona karşı yumuşatacak bir dert. Ve yine bunu da benim dışımdaki herkes biliyordu. Bugün çok fazla bilmediğim şey oluyordu, sinir olduğumu hissettim.

"Yok," dedi, omuz silkerken. "Ne yapacağım gelmeyip? Evde oturup, dondurma kaşıklarken ağlayacak mıyım?"

Derdinin Alya denen kızla ilgili olduğu barizdi. Eve gidince bunu araştırmayı aklıma yazdım. Beni ilgilendirmiyordu ama merak bir kez zihnime sızdığında, ondan kurtulmadan rahat edemezdim.

"Sen bilirsin," dedi Kurşun ve nefesini üfledi. Arduvazları kalabalık mekânda dolaştı. "Her sene yapmak zorunda mıyız şu boku? Sıkıntı bastı."

Kılıç saatine bakıp, "Sabret," dedi. "Az kaldı. Eğlendireceğiz doğum günü çocuğunu."

Aklımda canlandırdığım şeyler, salondaki herkesi katletme arzumu tetiklerken bununla baş edebilmek üzere Eflatun ve taktiklerine sığındım kendi içimde.

Nedense Kılıç'ın gözüme bir şeyler sokmaya çalıştığını hissediyordum ve imasını yaptığı şeyi yanlış anlıyor olmak için şu anda birçok şey yapabilirdim.

Alkım zıplayarak birden masanın yanına geldiğinde -evet, gerçekten zıplayarak- kolunu Kurşun'un omzuna koydu. Arkasından da Safir topallayarak -evet, topallayarak- yaklaştı ve Açanay'ın yanında durdu.

Bu salonda tek bir tane normal varlık barınmıyor muydu?

Onlara anlamsız bakışlar attığımı fark eden Açanay, bıyık altından gülümsedi. O sırada Alkım da beni fark etmişti. Elini bana doğru kaldırarak parmak şıklattı ve birkaç saniye adımı düşünüyormuş gibi duraksadı. "Elfida," dediğinde hatırladığına sevinmişti. "Naber? Sen ne yapıyorsun burada?"

"İyi," dedim. "Okulumun yıl sonu partisi aşağıda ama Kurşun beni görünce *gel içeri, yanımda dur*, diyerek ısrar etti."

Olayları biraz çarpıtarak açıkladığımda Safir, Alkım ve Açanay şaşkınca birden Kurşun'a döndü. Kılıç da gerçekleri bilen kişi olarak bana bıkkınca bakmıştı.

"Hadi be," dedi Alkım. "Sana mı kaptırdık Elfida'yı?"

Kurşun bana bir bakış attıktan sonra gözlerini yeniden kuzenine çevirdi. "Abuk sabuk konuşma. Okyanus ve Teo yüzünden gözükmesi gerekiyordu."

Alkım ağzını açıyordu ki Safir, "Boş konuşma da git sandalye bul bana," diyerek geriye doğru ittirdi onu. İfadesi kesinlikle yumuşak durmuyordu.

Bakışlarım yeni aklıma gelen şeyle bacağına indi. "Maçtan yırtmak için kendini mi sakatladın?" diye sordum alayla. Görünüşe göre Safir'le olan maç iptaldi.

Kılıç, "Olayları yorumlama becerine hayran kaldım," diye söylenirken Safir gözlerini devirdi.

"Evet. Düşünüyordum Elfida'dan nasıl kurtulurum diye. En son *Alkım, vur beni bacağımdan*, dedim."

Onu kimin, ne için vurduğunu anlık olarak merak etsem de dikka-

timi vermem gereken daha önemli meseleler vardı. Görünen dışındaki işleri hakkında üstünkörü bilgim olsa da detaylara hâkim değildim ve istiyor muydum ondan da emin değildim.

"İyi bir karar olmuş."

Alkım aklına bir şey gelmiş gibi etrafa bakındı. "Ne zaman bitiyor şu davet? Gerçek parti başlasın artık."

Yutkunmamı güçleştiren o his böylece geri geldi.

Her sene. Her sikik sene.

Açanay plandan haberdar olan kişi olarak yüzünü buruştururken küçücük masanın etrafında iki kişi daha beliriverdi. Sarı bir kafa bir anda öne doğru eğilerek, "Bana yalan mı söylediniz?" diye resmen bağırdığında dört erkeğin de yüzünde beliren şaşkınlıkla karışık *korku* ifadesini gözlerimle görebildim.

Kurşun ve Kılıç'ın arasından kafasını uzatan sarı saçların sahibini tanıyordum.

Lacivert Alpugan.

Alpugan ailesinin en küçük kardeşi. Yirmi yaşındaki kız, dört kişinin de betini benzini attırırken ben yine durumları kavramaya çalışmakla meşguldüm.

"Abi?" diye baktı Kurşun'a, hayal kırıklığıyla. Biraz da azarlar gibiydi.

"Güzelim," dedi Kurşun. O sert, derinden çıkan sesten bu kelimeyi duymak bir tek bana mı böyle hissettiriyordu, bilmiyordum ama kalbim çarptı. "Ne yalanı?"

"Yeme beni ya!" diye sesini yükseltti Lacivert. "Alkım da Kılıç da *bu sene yapmıyoruz*, dedi. Sen de öyle demiştin!"

"Bir şey yapmıyoruz," dedi Kurşun, sakince.

Lacivert, işaretparmağını onun yüzüne doğru kaldırıp, "Bana yalan söyleme," diye tısladı.

Minyon olmasa da uzun sayılmayacak, zayıf bir kızdı ve Kurşun'la Kılıç'ın ortasında minicik gözüküyordu. Güzel, resmen parlayan bir yüzü vardı. Görünüş olarak Kurşun'a benzemese dahi diğer kardeşiyle epey benziyorlardı.

Kurşun hiç kendi gözlerimle şahit olmadığım abi şefkatiyle Lacivert'in bileğini tuttu ve dudaklarına kaldırarak kendisine doğrulttuğu parmağını öptü. "Yalan yok, ufaklık," dedi.

Durduğum yerde, sadece ona bakarken bile yüreğim öyle yumuşadı

ki yalnız olsam gülümseyebilirdim. Lacivert ise yumuşamadı. "Bu davet bitince nereye gideceksiniz?" diye sordu.

"Yatla çıkacağız," diyen Kılıç, Lacivert'ten kötü bir bakış kazandı. Açanay ise gülmemek için kendisini sıkıyordu ve bunu gizleyebilmek adına içkisine sığınmıştı.

"Mahir abiye sordum, hazırlatmamışsınız yatı."

Kurşun gelecek şeyi biliyormuş gibi Lacivert'i kendine doğru çekip, "İşimiz var," dedi. "Dün sizinle gerçek doğum günü kutlaması yaptık zaten, bağırma."

"Abi!" diye bağırdı Lacivert. "Nefret ediyorum çifte standartlarınızdan. Ben de kendi doğum günümde istediğimi yaptığımda hiçbiriniz ağzınızı açmayacaksınız o zaman. Safir benim partimde bir çocuğun burnunu kırmıştı, sadece doğum günümü kutlamak için beni öptü diye! Birkaç ay sonra ben de partimden sonra sizi başımdan atacağım ve bir erkek striptizci mekânı kapattı-"

Kurşun, önüne aldığı Lacivert'in ağzına kızcağızın yüzü kadar olan elini bastırdığında, Lacivert cümlesini bitirememişti ama herkes ana fikri yeterince anlamış gibi görünüyordu.

Az önce yüzünde yatıştırıcı ifade olan dört adam aynı anda kaşlarını çatıp gözlerini kıza diktiğinde Kurşun çenesinin altındaki kafaya öyle bir bakış attı ki nasıl tarif edeceğimi bile bilemedim.

"Elimi çektiğimde o cümlenin devamı gelirse önümüzdeki on beş yıl, doğum günlerinin hepsini evde hep birlikte televizyon izleyerek geçiririz."

Lacivert bir şeyler mırıldandı ama anlaşılmadı ve Kurşun elini çektiğinde taramalı tüfek gibi konuşmaya devam etti. "Niye? Siz erkeksiniz diye her şeyi yapıyorsunuz ama ben sizin yaptıklarınızı yapacağımı bile söyleyemiyor muyum?"

Dört erkekten aynı anda koro halinde, "Hayır," diye bir ses yükseldi.

Lacivert yumruklarını sıktı. Bir abisi vardı ama görünen o ki dört abi baskısıyla başa çıkmak zorunda kalıyordu.

Sinir bozucu bir manzaraydı, çifte standardın zirvesiydi ve Lacivert şu anda çok kızgın gözüküyordu ama bir parçam özenerek baktı ona. Kısıtlanmasına değil. Önemsenmesine.

Arkasında, omzuna koyduğu elleriyle ona bakan abisinin, yanındaki kuzenlerinin, kan bağı olmayan Kılıç'ın bile bakışları üzerine titriyordu. Açanay ona bir abla gibi bakıyor, diğer kardeşi de gülümsüyordu. Bas-

kılanmış hissediyordu ama ne kadar şanslı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Hayatımın hiçbir anında bu manzaranın yanından geçebilecek şekilde bir kişi bile bakmamıştı bana. Annem belki... Ama sadece belki. İlaçlarını almadığı ve evdeki varlığımın farkında olduğu o nadir anlarda.

Ne babam ne abim ne de bir başkası işte. Dedem bile...

Hep yalnız bırakılan, *bırakın, ne yaparsa yapsın* kızıydım herkes için. Yetim. Öksüz. İntiharın eşiğinde, hastane yataklarında, sokaklarda, boş evlerde ve bazen de dolu salonlarda. Daima yalnız.

Aklımın ermediği o yaşlarda sevgisiz bir öz aileden, bir üvey aileye geçmiş ve tattığımı sanmıştım *sevgi* dedikleri şeyi. Oysa hayat, gerçekleri doğduğumdan beri bir bir çarptığı gibi yüzüme, binlerce kez daha çarpmıştı ama bu kez adaletsizlikle.

Sadece bir kez birisi bir şey yapmama izin vermemişti hayatta. O şeye izin vermeyen adamsa şu an burada olmama neden olan adamdı. Kız kardeşinin omzularını kavramış, karşımda duran adam, Kurşun Alpugan...

O, uçurumdan atlayıp ölmeme izin vermemişti.

Uçurumun kenarından, çok kısa bir uğraşla geri döndürmüştü beni. Ama şimdi görüyordum ki bu dört adam, iki kadın ve daha fazlası, Lacivert'in o uçurumun kenarına bırakın gitmesine, bunu düşünmesine bile izin vermezdi.

Şanslı bir kızdı. Ve şu an biraz da öfkeli. "Bıktım ya sizden," diye söylendi.

"Gevezelik etme," dedi Kılıç, onun saçını karıştırırken. "Biz abiyiz, her şeyi yapabiliriz."

Lacivert, "Beş yaşındaymışım gibi konuşma benimle," diye tersledi onu.

"Beş yaşında gibi davranma o zaman," diyen Kurşun, onun Kılıç yüzünden karışan saçlarını düzeltti.

Saçlarını düzelten ellerini izledim.

Açanay benim bakışlarımı gördü ve olayları anlamaya çalıştığımı düşünerek kulağıma doğru eğildi. "Lacivert çocukluğundan beri onların yaptığı her şeyi tekrar eder. Bu yüzden onlar da aynılarını yapmasın diye ondan bir şeyler saklıyor hep ama cadı, öğreniyor bir şekilde."

Ona bakarak gülümsemeye çalıştım.

Kurşun, telefonuyla ilgilenen diğer kardeşini de kolunun altına aldı ve o sırada huysuzca dikilmeye devam eden Lacivert'le göz göze geldik.

"Sen kimsin?" diye sordu, direkt.

"Elfida," dedi Kılıç, benim yerime. "Mavzer'in iyi dövüşçülerinden."

Başını sallayan Lacivert, "Mavzer üyelerini de mi çağırdınız?" diye sordu fakat bir cevap alamadan aklına başka bir şey gelmiş gibi kaşlarını çattı. "Hepiniz dövüşçüsünüz, bana izin vermiyorsunuz maç yapmak için. Ne biçim insanlarsınız siz? Kadın erkek eşitliği hakkında bir fikriniz var mı?"

Kurşun ona gerçekten yorgun gözlerle baktı fakat Lacivert sırtını onun göğsüne yasladığı için bunu göremedi. "Kardeşime elini kaldırmaya cesaret edenin kolunu kırarım," dedi Kurşun. "Konuşmuştuk bunu. Hocayla maç yapıyorsun işte, neyine yetmiyor?"

"Adam bana vurmuyor bile korkudan," diye isyan etti.

"Dayak yemeye bu kadar meraklıysan ben yardım ederim sana," diyen Kurşun'un onunla alay etmesine sinirlenen Lacivert, gözlerini devirmişti.

Koyu mavi renkteki gözleri beni inceledi. "O dövüşüyor. İyiymiş de. Öyle dedi Kılıç. Benden de çok büyük gözükmüyor. Elfida yapabiliyorsa ben de yapabilirim, değil mi?"

"Evet," dedi Kılıç. "Onu tanıdığım zamandan beri kaç kere bir yerleri kırıldı, haberin var mı? Kafa travması geçirdi. Göğüs kafesi çatladı. Parmakları, kolu kırıldı. Senin tırnağın kırılsa ortalık ayağa kalkar."

Lacivert bir süre düşünür gibi bakışlarını üzerimde gezdirdikten sonra, "Onunla maç yapayım o zaman?" dedi sorarcasına, umutla. "Alıştırma olur."

Kurşun, "*Kardeşime elini kaldıranın kolunu kırarım* cümlesinin neyini anlamadın?" diye sorduğunda, gözlerim yüzünde takılı kaldı.

Dikkati üstüne toplamak istemeyen bakışlarım konuşmasıyla birlikte, gözleri büyüyen Kılıç'a odaklandığında, Lacivert'i uyarıyordu."Elfida'yla aynı ringe girmeyi aklından bile geçirme."

Kurşun'un sözleri bir şekilde içimi acıtmayı başarırken saçma olduğunu bilsem de kırıldığımı kendi kendimeyken inkâr edemedim. Oysa yanlış bir şey söylememişti bile.

Gülümsedim. "Bir anda son basamağa zıplayamazsın."

Tam Kurşun'a artık gideceğimi söyleyecektim ki kırmızı bir kafanın masanın yanına gelmesiyle ismimi duymam bir oldu.

"Ay, Elfida, neredesin ya?"

Benimle birlikte herkesin bakışları Nil'e döndüğünde, küçük bir kokteyl masasının etrafında sıkış tepiş duran, benimle birlikte sekiz kişiye bakarken anlamsız bir bakış yerleşmişti gözlerine. Eh, haksız da sayılmazdı.

"Buradayım," dedim, sakince.

"Doğu seni arıyor bir saattir. Telefonun da Bergüzar'daymış. Aradım, açmadın. Terasa çıkmıştım sana bakmaya, bir görevli söyledi buraya girdiğini."

Başımı sallayarak Kılıç'ın yanından çıkmak üzere hareketlendim ama tüm bedeni yolumu kapatıyordu. Başı Nil'e dönüktü. Omzunu kibar olmayan bir şekilde dürttüğümde bana baktı ve geriye çekilerek geçmeme müsaade etti. "Size iyi eğlenceler," diyerek, kalabalığın arasından sıyrılırken Kurşun'a bakmadım.

Başka bir zaman olsa yanından ayrılmak zorunda kaldığım için Nil'e söylenebilirdim ama bu kez sinirlenmedim. Daha fazla kalmak istemiyordum.

Kimseye ikinci bir bakış atmadan Nil'le birlikte salondan çıktığımızda çıkar çıkmaz, "Çüş!" dedi sakinliğini bozarak. "Nasıl dahil oluverdin bir anda oraya? Hem Kurşun'un sarıldığı kız, pardon, kızlar kimdi öyle?"

Merdivenleri inerken, "Mavi'yle Lacivert," dedim. "Kardeşleri."

Nil'in ağzının içinden söylendiğini duydum. "Gökkuşağı gibi aile, maşallah. Turkuaz, Safir, Mavi, Lacivert, Kurşun da Arduvaz'mış. Lila vardı değil mi bir de?" Gülmeye çalışırken başımı salladım. Başta kulağa epey komik geldiğini inkâr edemezdim. Bana bakıp, "Sen niye keyifsizleştin?" diye sordu. "Şu anda tepiniyor olman gerekmez mi? Seni çağırdım diye mi bozuldun?"

"Yok ya," dedim, nefesimi bırakırken. "Gelmesen ben gelecektim zaten."

Kolumu tutarak beni durdurdu. "Ne oldu, Elfida?"

Alnımı ovuşturdum. "Buradan sonra erkekler olarak striptiz kulübü kapatmışlar Kurşun için. Kılıç'la Alkım'ın planı herhalde. Ona keyfim kaçtı biraz da geçer. Daha önce yapmadığı bir şey yapmayacak sonuçta."

Nil anlayışla bakarken, uzanarak bana sarıldı. "Ah, Elfi ya. Kendini yıpratmaktan başka bir şeye yaramıyor şu takıntın."

Yorumsuz kalarak davet salonuna girdim. "Doğu nerede?"

"He," dedi. "Doğu falan sormadı seni. Kurşun kıskansın diye öyle dedim ben."

Gülerken başımı iki yana salladım. "Eminim çatlamıştır şu an kıskançlıktan."

"Bence öyle," dedi, şakayla karışık. Hemen sonra kolunu omzuma atıp, "Kahrolsun erkekler," diye homurdandı. "Dertten başka bir şey değil."

Sonraki yarım saati Nil'le dans ederek ve terasta kilitli kaldığımızda olanları konuşarak geçirdik.

Striptiz kulübünün hangi kulüp olabileceğini düşündüğümü söylediğimde bana klasikleşmiş *manyaklaşma* bakışlarını attı ve araştırma girişimlerimin tamamını engelledi. "Tüm gece sapık gibi kameralara bağlanıp Kurşun'un başkasını becermesini izlemene izin vermeyeceğim."

Telefonumu elinden almak için resmen tepesine atlamışken, "Ya, saçmalama," dedim. "Niye izleyeyim, o kadar da değil. Neresi olduğuna bakacağım sadece."

"Yemezler," diyen Nil, telefona kayıp çocuğu gibi sarılmıştı.

Arkamızdan birinin bir anda, "Kız kavgası!" diye bağırmasıyla dikkati dağıldı ve ellerini gevşetti. Cihazı çekip aldığımda doğrularak saçlarımı düzelttim.

Nil bana ters bakışlar atarken ben de kulübü nasıl bulabileceğimi düşünüyordum. Bunun için buradan çıktıkları zaman mobeseleri hackleyerek arabaların gittiği yeri takip etmem yeterli olabilirdi aslında.

Başka bir yöntem düşünmeye çalışırken aklıma bir şeyler gelmemesiyle düşünmek için bara doğru yürümeye başladım. Oturduğumda Keltoş'un gittiğini görmemle barda eğlenme planım da suya düşmüştü.

Aradan hızlıca bir buçuk saat daha akıp gittiğinde artık sıkıldığımı hissederek ayaklanmıştım ki Nil de aynı şeyi söyledi. İnsanlarla vedalaşarak aşağı inmiştik.

Kaldırımda durmuş, valeye teslim ettiğim arabamın gelmesini beklerken Nil'in attığı tasasız kahkahaların sonunun gelmemesiyle başımı ovuşturdum. Buraya dedemin şoförüyle gelmişti ancak onu ben bırakacaktım.

"Yeter, kızım ya," diye söylendim, omzuma yasladığı başını hafifçe ittirerek.

Başını çekerken, burnundan nefesini vererek garip bir tavırla güldü. "Sana yeter. Somurtup durma artık. Gülmek ömrü uzatır hem." Konuşurken dili birbirine dolanıyor, kelimeleri gereksiz şekilde uzuyordu. Nil'in alkole karşı bünyesi çok zayıftı. Ve bugün kendi kapasitesini fazlasıyla aşmıştı.

"Bok var ayyaşlar gibi içi-" Gözlerimi devirerek kurmaya yeltendiğim cümlem, Nil'in topuklarının üzerinde geriye doğru yaylanmasıyla yarıda kesildi ve onu hızlıca kolundan kavrayarak kaldırımın ortasına yığılma-

sına engel oldum. Bu durumu fazlasıyla komik bulan kuzenim dik duramadan öne doğru eğildi ve avuçlarını dizlerine vura vura gülmeye başladı.

Aslında hiç keyfim yoktu ve kendimi tam anlamıyla huysuz, somurtkan yaşlı bir teyzeyle aynı ruh halinde hissediyordum fakat Nil öyle şevkle katıla katıla gülüyordu ki yüzüme istemsizce bir gülümseme yerleşti.

Başımı iki yana sallarken, Nil biraz rahatlayarak nefesini verdi ve doğruldu. Yüzünü buruşturduğunu ve elini ağzına götürdüğünü gördüğümde gözlerimi kocaman açtım. "Nil," dedim uyarır gibi. "Kusayım falan dersen yemin ederim ki..."

Başını iki yana salladı. "Yok, yok, iyiyim."

Ona şüpheyle baksam da aklına kusmayı sokmamak adına başka bir şey söylemedim.

Tam bir türlü gelmek bilmeyen valeyle ilgili söylenmek üzere ağzımı açmaya hazırlanıyordum ki rezidansın çıkışındaki döner kapının biri girdiğinde çıkarttığı sesi duymamla sessiz kalmayı seçerek gelenlerin umduğum kişiler olma ihtimalini tarttım.

Bir erkek kahkahası sesiyle kulaklarım resmen kedi gibi havaya dikildi. Bunun, Kılıç'ın gülüşü olduğundan emindim.

Kapı arka çaprazımda kalıyordu ve kafamı çevirmeden onları görmem mümkün değildi. Yanında Kurşun olup olmadığını düşünmeme gerek kalmadan sorumun cevabını aldım. "Alkım bilmiyordu, aklı çıktı," dedi o derinden çıkan, boğuk, bir o kadar da keyifli ses. Sohbet ediyorlardı.

Beynimdeki çarklar dönmeye başladı. Kafamın içinde hızlı bir muhakeme gerçekleştirirken birden az önce ruhsuzluğum üzerimden gitti.

Bir planım vardı.

Bugün gidecekleri yeri öğrenmek için bir fırsat yaratabilirdim.

Aniden gevşek bir kahkaha atarak Nil'e, "Ay, çok komik," dediğimde kızıl saçlarıyla oynamayı bırakarak bana saçma bir bakış attı. Bildiğiniz nefesim kesilir gibi katıla katıla gülmeye başladım. Verdiğim kısa bir este Nil'e gözlerimi açarak, "Uyum sağla bana," diye mırıldandım.

"Ne diyorsun ya?" diye fısıldadı.

"Sus, Nil. Sarhoşum şu an, uy bana."

Nil bir an durdu ve sonra o da gülmeye başladı. Artık beni sorgulamayı bıraktığını düşünüyordum. Sanırım bana alışmıştı.

Kılıç ve Kurşun'un döner kapıdan çıktığını ve bizim gibi bir valeyle konuştuktan sonra kaldırımda, bizden hemen hemen yedi sekiz adımlık

uzaklıkta dikilmeye başladıklarını yol kenarındaki motorun dikiz aynasından fark edebildim.

Yanılmıyorsam yanlarında Çelebi olduğunu bildiğim korumaları da vardı. Üç kişiydiler ve bizi hem görebilecek hem de duyabilecek bir mesafedeydiler.

Yerimde sallandım. Elbette sarhoş falan değildim. Tamam, alkol almıştım ama fazla değildi ve çakır bile sayılmazdım.

Üzerimde bir bakışın ağırlığını hissetsem de kafamı oraya çevirmedim. Elimle sapını kavradığım çantamın fermuarını ağır hareketlerle açtım, daha sonra elimi içine daldırdım ve güya bir şeyler aramaya başladım. Elimi gevşeterek, yere düşmesine sebep olduğum çantamın içindeki birkaç küçük eşya kaldırıma saçılırken taşta ses çıkarttı. Aslında *yere attığım*, desem daha doğru olurdu.

Sadece durdum. Durdum ve çantaya bakarken gülmeye başladım. Benim yaptığım rolün aksine bu sakarlığı gerçekten komik bulan Nil işaretparmağıyla çantayı işaret ederek, gülmeye başlarken yavaşça eğildim.

Yere dağılan rujumu ve açılan kapağını tuttum, kapağı takmak için fazladan bir çabayla uğraşırken en sonunda başarabilmiş gibi gülümsedim ve onu çantama attım. Telefonumu da kaldırımdan aldım. Ayaklarımın ucunda eğilmiştim ve ağzımdan, "Ay!" diyen ses dökülürken yerimde sarsılmış gibi yaptım. Avucumu yere bastırarak kendimi kontrol ettim. Yerimden kalkarken çantanın fermuarını çektim ve o sırada vale nihayet siyah, spor *Audi*'mle kaldırımın önünde belirdi.

Genç adam araçtan inerek yanımıza geldi ve çıkardığı anahtarı elime uzatıp, "Buyurun, Elfida Hanım," dedi.

Bilerek, "Rica ederim," dedim. Hemen sonra iki saniye kadar durdum. "Ay!" dedim, yanlış bir şey söylemişim gibi. "*Teşekkür ederim*, diyecektim."

Ondan arabamı getirmesini rica ederken son derece ayık olduğumu hatırlayan valenin yüzünde, on dakikada nasıl kafayı bulduğumu düşündüğü belli olacak düşünceli bir ifade oluşurken elindeki anahtarı aldım ve omzuna iki kez vurdum.

Anahtarı tuttuğum elimle çantamı açarak ona bahşiş niyetine bir miktar uzattım. O, parasını alıp, giderken ben de bu kez arabamın anahtarını düşürmüştüm.

Tamam, bu gerçekten yanlışlıkla düşmüştü. Ama durumu kullanarak

izleyen birinin kesinlikle *uçmuş bu*, diye düşüneceği şekilde anahtarı yerden alıp, "Hadi," diyerek Nil'e yolcu koltuğunu işaret ettim.

Nil'in sarhoş kafası durumu çok sorgulamadan, arabama doğru ilerlemeye başladığında ben de kaldırımdan inerek sürücü tarafına dolanmak için hamle yaptım. O sırada içimden de aynı kelime geçiyordu: *Hadi.*

Tam arabamın önündeyken sendeledim ve dengemi sağlamak istiyormuş gibi kaputa tutundum.

Hadi, kahramancılık oynayın biraz.

Bir atak geleceğinden emin sayılırdım ve sonunda geldi de.

Fazla net olmamakla birlikte bir sesin *sen bırak, daha sonra yanımıza gel*, dediğini duymuş gibiydim.

Hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi arabamın kapısını açarak koltuğa geçmek için hamle yaptığımda kolumda bir tutuş hissettim. Kafamı çevirdiğimde gördüğüm yüz tam da beklediğim kişiydi. Çelebi kolumu bırakarak, "Elfida Hanım," dedi. "Araba kullanmaya pek müsait gözükmüyorsunuz. Dilerseniz gideceğiniz yere kadar ben bırakayım. Kaza bela çıkmasın."

Tek kaşımı kaldırdım. "Sen müsait misin?"

Adam kafası karışmış gibi baktı. "Efendim?"

"Sen araba kullanmaya müsait misin?"

Yan gözle Nil'in arabadan çıkmadan dizlerinin üzerinde arka koltuğa geçtiğini ve uzandığını gördüm.

"Alkollüsünüz. Ben kullanmadım, dolayısıyla müsaitim," diye açıkladı.

Elimdeki anahtarı yüzüne doğru sallarken, "Kanıtın var mı?" diye sordum, şüpheci bir tavırla.

Adam ne yapacağını bilemez gibi, "Ee," dedi. Bir yandan da bir emir bekler gibi arkamda kalan Kurşunlara doğru bakmıştı.

"Alkolmetren var mı?" diye sordum.

"Yok."

"O zaman neden inanayım sana? Tanımıyorum bile seni. Belki buldun iki tane fıstık gibi kızı, kaçıracaksın, ha?"

Çelebi kendini gülmemek için zorluyormuş gibi gözükürken, kaldırımı işaret ederek, "Patronumu tanıyorsunuz," dedi. Kaldırımda durmuş burayı izleyen Kılıç'ın yüzünde bir gülme ifadesi, Kurşun'un yüzünde ise bir bıkkınlık ifadesi gördüm. Gülümsedim ve onlara el salladım.

"Evet, tanıyorum. Sanırım bu yüzden kendim gideceğim."

Çelebi şaşırdı. "Niye?"

Ona bir sır verirmiş gibi eğildim ama sesimin tonunu düşürmedim. "Kılıç'ın biraz mental sorunları var. Benim tehlikeli biri olduğumu düşünüyor. Seni buraya gönderdi çünkü..." Elimi ağzıma kapatarak şoka girmiş gibi bir tavır takındım. "Bizi ortadan kaldıracak."

Kılıç'ın büyük bir kahkaha koyverirken, "Pek de fena fikir değilmiş," diye seslendiğini duydum.

Sabrı biten Kurşun Alpugan ise sertçe nefesini bıraktı ve adımlarını buraya doğru atmaya başladı. İki saniye sonra yanımızdaydı. Çelebi'nin centilmen ve uzlaşmacı tavrına tezat elimdeki anahtarı bir şey söylemeden aldı ve Çelebi'nin eline bıraktı.

Anahtarıma kaşlarımı çatarak baktım. Bakışmam, yine Çelebi'nin tutuşunun aksine daha kuvvetli bir elin kolumu kavramasıyla son buldu. "Her konuda böyle geveze ve problemli olmak zorunda mısın sen?" diye söylenip, resmen beni arabanın önünden çekiştirerek yolcu kapısına getiren Kurşun kapıyı açtı.

Tenim karıncalandı. Bu adamın bana temas ettiği anların, sebep ne olursa olsun içimde bir şeyleri uyandırmaması mümkün değildi.

Tam terslenmek için ağzımı açacaktım ki bunu kaldıramayacakmış gibi konuşmama fırsat vermedi ve avucunu kafama bastırarak başımı eğdi. Beni resmen arabanın içine tıkıp kapımı kapadı.

Ben güya ağzımın içinden söylenirken, Çelebi'nin arabaya binerek anahtarı taktığını fark ettim.

Kurşun ise arkasını dönmüş, yeniden kaldırıma doğru yürüyordu. Uzun bacaklarından, sıkı kalçalarından, geniş sırtından, ense tıraşına kadar her bir santimini süzdüm. Yürüyüşünden bile kesinlikle güç akıyordu.

Çelebi gazı kökledi, araba yolda akmaya başladı ve numaramı yiyen iki adam ardımızda kaldı.

Biri de hemen yanımdaydı.

Böylelikle beni mobese fikrimden daha çabuk ve daha kolay sonuca götürecek planımın ilk aşaması tamamlanmış oldu.

Beni eve Kurşun bıraksa -başka zaman bunun için değil sarhoş, ölü taklidi bile yapabilirdim- ondan bir şeyler öğrenmem zordu. Hele Kılıç... O bıraksa tüm yol sorguyla geçerdi ve bana olan şüpheci yaklaşımı sebebiyle ağzından laf almaya kalkışamazdım bile. Çelebi en iyi seçenekti ve

şanslıydım. Üçünü gördüğüm an Çelebi'yi yollayacaklarını biliyordum. Sıra ağzından laf almaktaydı.

"Sen ne iş yapıyorsun?" diye sordum, hiç bilmiyormuş gibi. "Çelebi'ydi, değil mi adın?"

Gözlerini yoldan ayırmadan başını salladı. "Evet, Elfida Hanım. Kurşun Bey'in ve Mavzer'in güvenlik ekibindenim."

"Elfida," diyerek düzelttim onu. *Hanım*, demesine gerek yoktu. Adam muhtemelen benden yaşça epey büyüktü ve bana böyle demesi tuhaf hissettiriyordu.

"Nerede oturduğunuzu tarif eder misiniz?" Kaşlarımı çatarak sorusunu cevapsız bıraktım. Bana baktığında yüzümdeki ifadeden anlamış olmalı ki, "Tarif eder misin?" diyerek düzeltti kendini.

Normalde arabayı ben kullansam Nil'i eve bırakacaktım ama şu an neredeyse sızmış durumdaydı ve bu haldeyken evde dedemle değil de benimle kalması muhtemelen daha iyi olacaktı.

Çelebi'ye oturduğum rezidansın adresini tarif ettikten sonra sanki başım ağrıyormuş gibi şakaklarımı ovuşturdum.

Bana yandan bir bakış atıp, "İyi misin?" diye sordu.

Onayladım. "Biraz başım ağrıyor sadece ve midem..." Duraksadım. "Midem bulandı."

En acilinden gelecek dizi, film tekliflerini bekliyordum. Kariyerim bu sektörde kesinlikle çok iyi parlardı.

"*Kusacağım*, demeyin," dedi, gözlerini kocaman açarak ve hemen ardından, "Deme," diye düzeltti.

"Yok," dedim ama hemen ardından elimi ağzıma bastırdım. Çelebi bana endişeli bir bakış attığında iğreniyormuş gibi değil de gerçekten endişelenmiş gibi gözüküyordu. Aniden aklıma bir şey gelmiş gibi yüzümü buruşturdum.

"Ne oldu?"

"Bir arkadaşım evden bir şey alacaktı, nasıl olsa akşama kadar eve geçmem diye anahtarımı ona bırakmıştım partiye giderken. Evi hemen yol üzerinde, *benden alırsın dönüşte*, demişti. Şimdi hatırladım."

"Tamam," dedi Çelebi. "Tarif et, uğrayalım."

Bu akşamki her şey gibi bu da yalandı elbette. Sanki biraz fazla mı yalan söylüyordum, ne?

"Arayayım önce, evdedir umarım." Çantamı açmaya çalışırken Çele-

bi'ye de numaradan mahcup bir bakış attım. "Sen de uğraşıyorsun böyle, kusura bakma."

Konuşurken sarhoş olduğuma inancını kaybetmemesi için rolden çıkmamaya özen gösteriyordum.

"Ziyanı yok," dediğinde istemsizce güldüm.

O, arabayı sessizce sürerken, çantamdan çıkarmadan önce çaktırmadan kapadığım telefonumun ekranına dokundum ve açılmadığında uzunca *öf* çektim. Çelebi, bir şey söylememe gerek kalmadan ceketinin cebinden çıkardığı kendi telefonunu bana uzattı.

Sanırım bu adamdan hoşlanmıştım. İşime yarıyordu. Kılıç mendeburu gibi değildi en azından. Keşke Kurşun onu kovup yerine Çelebi'yi geçirseydi. Hayat çok daha kolay olabilirdi.

"Teşekkür ederim," dedim telefonu alırken. "Şifre ne?"

"454945," dedi sadece. "Arkadaşının numarasını ezbere biliyor musun?"

Hangi arkadaş, canım?

Düşünceli bir ifadeyle kaşlarımı çattım. "Hafızam iyidir. Bir iki denemede tutturabileceğime inanıyorum."

Başını salladığında sallamasyon bir numara tuşlamaya başladım. Hatırlamaya çalışıyormuş gibi bir yüz ifadesi takınmışken bir kez daha yanımdaki Kılıç değil de Çelebi olduğu için şükrettim. Onun yanında böyle bir şey yapsam o donuk buz mavilerini telefonun ekranına sokar, tuşladığım her bir numarayı incelerdi. Veya bu sözde arkadaşımın adını, soyadını, sosyal güvenlik numarasını sorar, beni çapraz sorguya alırdı.

En önemlisi, Kılıç bu numarayı asla yemezdi.

Çelebi'nin annesi ve babası. İyi ki varsınız!

Telefonu kulağıma yaslarken tuşladığım numaranın Bergüzar'a ait olduğunu biliyordum. Sanırım yalan söylemediğim tek konu hafızamın iyi olduğuydu. Paranoyakça mı düşünüyordum, bilmiyordum ama aradığım numarayı sorgulamaya falan kalkarsa gerçekten bir arkadaşımın çıkması iyi olurdu.

"Alo," dedi Bergüzar. "Kimsiniz?"

"Benim, Elfida," dedim, numarayı doğru tutturduğum için sevinmiş gibi gülümseyerek.

"Elfi," dedi merakla. "Her şey yolunda mı? Kimin numarası bu?"

"Bir problem yok. Anahtarımı soracaktım sadece. Evde misin?"

Birkaç saniye ne dediğimi anlamayarak sustu. Kızı kim suçlayabilirdi ki? Ortada bir anahtar alma verme durumu yoktu.

"Ne anahtarı?"

"Ya," dedim. "Geçmedin yani daha eve?"

"Ne evi?"

"Ne zaman geçersin?"

"Elfida, iyi misin hayatım? Ne diyorsun?"

"Aa, öyle mi?" dedim, şaşırmış gibi. Hemen sonra araba bir tümsekten geçerek hafifçe zıpladı ve bu fırsatı değerlendirerek elimi ağzıma kapadım. Yüzüm buruşurken Çelebi'nin kahverengi gözleri üzerimdeydi.

Derin nefesler alırken, Bergüzar'ın sorularını cevapsız bırakarak camdan gözüken yola kısa bir bakış attım. "Durur musun bir saniye?" dedim, Çelebi'ye. "Bir su alacağım şuradan. Midem bulanıyor." Burada büfe olduğunu da tümsek olduğunu da gayet iyi biliyordum ve telefonunu almak için özellikle bu zamanı seçmiştim. Çelebi arabayı sorgusuzca kaldırımın kenarına çektiğinde, "İyiyim," dedim, telefondaki Bergüzar'a. "Biraz midem bulandı sadece. Sen kime vermiştin anahtarı?"

"Yahu, ne anahtarı, kızım?"

Ben kapıya yönelecektim ki Çelebi, "Sen otur, ben alırım," dedi. "Bir de lavaboyu kullanacağım."

Bu adam alnından öpülesiydi!

Bu saatte, bu halde beni markete gitmek için arabadan indirmeyeceği belli olsa bile kusursuz işleyen planlara bayılırdım. Eğer o böyle bir teklif sunmayıp sadece su alıp gelecek olsa o süre bana yetmeyeceği için ona *yok, ben alırım, bir de lavaboyu kullanacağım*, diyerek arabadan hâlâ hattaki Bergüzar'la -yani telefonuyla- birlikte çıkacaktım. Ama bu adam resmen işlerimi kolaylaştırmak için gönderilmiş bir hediyeydi.

Onaylamamla birlikte arabamdan çıkan Çelebi'nin hemen ardından, "Sonra arayacağım seni, Bergüzar, bu numarayı geri arama, bir arkadaşımın," dedim ve cevabı beklemeden, yüzüne kapatarak kucağımdaki kendi telefonumu açtım.

Birkaç saniyenin ardından açılan telefonumda, Çağrı'yla birlikte oluşturduğum program yazılımına girerek hızlıca birkaç şey tuşladım. Çelebi'nin telefonundan kendimi çaldırarak onun numarasını öğrendikten sonra çağrı geçmişinden kendi numaramı sildim ve ortaya çıkan numarasını kendi telefonumdaki programa yazdım.

Parmaklarımı olabildiğince hızlı hareket ettirirken arada da dışarıyı kontrol ediyor, büfenin camından Çelebi'nin lavabodan çıkıp çıkmadığını kontrol ediyordum.

Uzun bir vakte ihtiyacım yoktu. İki dakika yeterliydi. Her şey hazır olduğunda oluşan yazılımı Çelebi'nin telefonuna aktardım ve gizlediğimden emin olmak için iki kez kontrol ettim. Telefonuna gelen bildirimi onaylayarak sonrasında sildiğimdeyse her şey hazırdı.

Kendi telefonumdaki hazır bir yazılımdan onun telefonuna küçük bir program yüklemiş, konum takibini etkinleştirmiştim. Program elbette ki gizliydi. İşim bittiğinde kendi telefonumdan imha edebilecektim. Yani birkaç saat sonra. Bu birkaç saat içinde telefonunu kontrol ettirmezse ortaya çıkmazdı ve geceki planlarını varsaydığımda böyle bir şey yapacağını sanmıyordum.

Teknoloji bilmek, gerçekten hayat kurtarıyordu.

Kendi telefonumu yeniden kapatarak çantama attım ve Çelebi'ninkini de işim bitmiş gibi kucağıma koyarak masumca geri dönmesini beklemeye başladım. Çok geçmeden elinde suyumla birlikte gelmiş, yeniden yola koyulmuştuk. Ona, arkadaşımın anahtarımı lobideki resepsiyona bıraktığım söylediğini, dolayısıyla bir yere uğramamıza gerek kalmadığını söylemiştim.

Dakikalar sonra zar zor uyandırabildiğim Nil'le birlikte rezidansın önünde arabadan inmiştik. Çelebi bana anahtarımı verirken hafif bir gülümsemeyle, "Rica ederim," dedim, çıkışta şahit olduğu ve güldüğü sohbeti ona hatırlatarak. Dudaklarının kıvrılmasıyla birlikte, "Ay, *teşekkür ederim*, diyecektim," diye eklerken kısa bir kahkaha atan adam bana ufak bir baş selamı verdi.

Arkasını dönüp, çağırdığı taksiye binerken yüzümdeki gülümsemenin tekinsizliğini fark etmedi.

Nil'i kendi yatağıma yatırmadan önce üzerindekileri çıkardım ve başından bol bir tişört geçirdim. Gerçekten de sızmıştı. Arada anlamsız şeyler mırıldansa da daha çok uykusunda konuşuyor gibiydi.

Saçındaki tokaları çıkarıp komodinin üzerine bıraktım. Bu sıkı şeylerle uyursa sabah alkol yüzünden ağrıyan başına ek bir de saç dipleri sızlayacaktı.

Üzerini örterek, odadan çıkmadan hemen önce kendime de dolabım-

dan giyecek rahat şeyler aldım ve kendim yatıyor olsam asla yapmayacağım şekilde ışığı kapatarak aşağıya indim.

Alt kattaki banyoda ellerimi, yüzümü yıkayıp makyajımı çıkardıktan sonra değiştirdiğim kıyafetlerimle de birlikte tamamen ev haline geçiş yapmış oldum. Eve gireli henüz yirmi dakika falan olmuştu ve zihinsel olarak kendimi hazırlamaya çalıştığım şeye hâlâ tam olarak hazır sayılmazdım.

Adımlarım otomatik olarak mutfağa yöneldi. Mutfak tezgâhında bulduğum tokayla saçlarımı başımın tepesinde gevşek bir topuz yaparken kulaklarıma ulaşan melodi benim telefonuma aitti. Saçımı toplarken açmayı birkaç saniye geciktirdiğim telefonumun ekranında yazan isimden arayanın dedem olduğunu okuyabilmiştim.

Aklıma gelen şeyle kendime kızarak saçımı bıraktım, hızla telefonu aldım ve kulağıma koydum. Nil'in eve gitmeyeceğini haber vermemiştik. Dedem o gelene kadar beklerdi hep. Hâlâ bekliyor olmalıydı yoksa gece yarısından önce uyuduğunu biliyordum.

"Dede?"

"Elfida!" dedi, gür sesiyle.

Yüzümü buruşturdum. O sormadan, "Nil bende kalacak bugün," diye açıkladım hemen. "Eve geleli yarım saat oluyor."

Aziz Andıç derin bir nefes verdi. "Nil'i arıyorum, arıyorum, açmıyor. Korkuttunuz beni, kızım. Nerede şimdi? Uyuyor mu?" Gözüm tezgâhın üzerindeki sürahiye dalmıştı ki, "Elfida?" dedi dedem, cevap beklediğini hatırlatmak ister gibi.

"Evet," dedim. "Nil uyuyor, dede."

"İyi, iyi," dedi. Biraz sonra aklına gelmiş gibi, "Nasıl geçti okul partiniz?" diye sordu.

"Güzeldi. Çok bir olayı yoktu öyle. Müzik, dans falan işte."

"Anladım, kızım. Güzelce uyuyun, dinlenin. Yarın akşam ikiniz de istesiniz, bugün kaytardınız zaten, bahane yok."

"Of!" desem de başka bir şey söyleyemedim. "İyi geceler."

"Sana da iyi geceler."

Telefonu kapatıp, tezgâha koyduktan hemen sonra başımı eğerek alnımı da tezgâha yasladım ama gözlerimi kapamadım.

Bugün yorucu bir gündü ve daha da yorucu olacaktı. Ama gecenin kalan saatlerinde oluşacak yorgunluğumun fiziksel olmayacağını biliyordum. Bilsem de umursamıyordum.

Yanlış yaptığımı da biliyordum mesela. *Son üç yıldır.* Kendime zarar verdiğimi, başkalarının hayatına sızıp bir yerde onlara da zarar verdiğimi ve vermeye devam edeceğimi biliyordum. Bunları da umursamıyordum. Biri benim Kurşun'a yaptıklarımı bana yapsa ödüm bokuma karışabilirdi. Muhtemelen o kişiyi manyak olmakla suçlardım. Eh, empati yeteneğim vardı en azından.

Telefonum bir bildirimin sesiyle tezgâhta titreştiğinde başımı hızlıca kaldırdım. Beklediğim yazıları okurken topuzumdan çıkan bir tutamı kulağımın arkasına doğru sıkıştırdım.

İşte başlıyordu.

Çelebi bindiği taksiden inmiş, gideceği yere varmıştı. Giriş yaptığı mekân beni fazla şaşırtmadı. Zaten bunu saatler öncesinden anlamıştım.

Kaptığım telefonumla birlikte çalışma odama girdikten hemen sonra direkt beyaz, pofuduk halımın üzerindeki bilgisayarın yanına attım kendimi. Bilgisayar açıldı ve parmaklarım bir saniye bile oyalanmadan klavyedeki yerini aldı. İşaretparmağımdaki yüzüğün beni rahatsız ettiğini hissettiğimde onu hızlıca çıkardım ve odada bir yere fırlattım, bunu yaparken gözlerim ekranı bir an olsun bile terk etmemişti.

Altı dakika.

Tam altı dakika harcadım kameralara bağlanabilmek için ve sonunda bağlandım.

Bu gece için özel olarak kapatılan mekânın kameraları kutucuklar halinde bilgisayarımın ekranına dağılırken tırnaklarımı gergince avuçlarıma batırdım.

Bu, sana ne katacak?

Zaten bildiğin bir şeyi görmek, sana ne katacak, Elfida?

Ne katacaktı, bilmiyordum. Aslında biliyordum. Hiçbir şey katacağı yoktu. Sadece... Öyleydi işte. Görmem gerekiyordu. Aslında görmemem gerekiyordu ama bunu bilmek, üç senedir yanlış yolda olduğumu bilmekten farksızdı. Umurumda bile değildi.

Bir kutucuğu büyük ekrana aldım. Bu, felaket bir manzara değildi açıkçası. Sadece rahatsızlık vericiydi ama bu kadarıyla kalması için çok şey yapabilirdim.

Bir VIP salonunu andıran yerde, tekli ve konforlu gözüken kahverengi deri koltukta oturan Kurşun'a baktım. Sahneye yerleştirilen direğe ve üzerinde profesyonelce dans eden kadına...

Safir, Alkım, Çelebi ve Kılıç, farklı odaların görüntülerini gösteren kutucuklara sırasıyla dağılmıştı. Onları es geçtim.

Kurşun Alpugan sadece izliyordu. Buraya gelmek onun fikri değildi. Klasik olarak Alkım ve Kılıç'ın başının altından çıkan bir durumdu. Orada oturan her bir adam cinsel açıdan aktif olan ve bunu gündem etmeyecek kadar normalleştirmiş insanlardı. Dolayısıyla bu, onlar için ufak çaplı bir eğlenceydi. Onların eğlencesi ise beni tüketiyordu.

Kamerada Kurşun'u yaklaştırdım. Bakışları düzdü. Ne ilgiliydi ne de ilgisiz. Normal duruyordu sadece. Her zamanki ifadesizliğiyle rahatça oturmuş, göz gezdiriyordu.

Sehpadaki telefonunun ışığı yandı ve viski bardağının yanındaki cihazı alarak ne geldiğine baktı. Maalesef kameraların kalitesi ekrandaki şeyi seçmeme yetecek kadar iyi değildi. Sanırım o kadar yaklaştıramazdım da.

Sanırım burası bir striptiz kulübü gibi bir şeydi. Bugün tamamen onlar için kapatılmıştı. Ve böyle yerlerde elbette ki kulübün her bölümünde kamera olurdu. Çalışan kadınların güvenlikleri son derece önemliydi. Görüntüler, oradan ayrıldıktan sonra anında yok edilir ve bir daha ulaşılamazdı.

Bu kadınları, daha önceden tanıdıklarını biliyordum. Bu işi parayla yapıp yapmadıkları konusu bir muamma olsa da Kurşun'un aynı kadınla başka ülkelerden çekilmiş fotoğraflarına şahit olmuştum.

Araştırmalarıma göre profesyonel bir dansçıydı ve sıklıkla yurtdışında olsa da arada Türkiye'ye geliyordu. Kurşun'la karşılıklı bir çıkara dayalı ilişkileri olduğunu varsayıyordum ve doğum gününde ona eşlik etmek istemiş olmalıydı.

Bu gecenin böyle bir dans şovuyla geçip, bitmesini umarken kendimi acınası ve saçma bir şekilde buldum. Beyaz halımın tüylerini çekiştirdim.

Sahnedeki kadın çok güzeldi. Gösterişli olsa da son derece doğal bir çekiciliği vardı. En az on beş santimlik topuklularının üzerinde rahatça, yaptığı şeyi ne kadar sevdiği belli olacak şekilde süzülüyordu.

Nil görmüş olsa beni delilikle suçladıktan hemen sonra bu görüntüye bayılırdı. Direk dansıyla ilgileniyordu, onun ilgilendiği şey striptiz olmasa da bu gösteri hoşuna giderdi eminim ki.

Dakikalar böyle aktı. Meyve tabakları gelip gitti, alkoller yenilendi. Kadın zarif ellerinden birini Kurşun'un gömleğinin üzerinden omzuna koyduğunda, Kurşun istifini hiç bozmadan oturmayı sürdürdü. Bense

halının tüyleriyle uğraşmaya devam ettim. Diğer eli de diğer omzundaki yerini aldı ve Kurşun'un yarı açık bacaklarının arasına sığdırdığı zayıf bedeniyle onun önünde kıvrak bir şekilde yere kadar eğilip kalktı.

Dişlerimi sıktığım nokta, artık acı verici düzeyde sızladığı o evrede olsa da umurumda değildi. Omzundaki elinden biri göğsüne doğru kaydı ve hafifçe onu okşarken dans hareketlerini sergilemeye devam etti. Bedenini tamamen çevirdiğinde tangasının kalçalarının arasındaki ipi dışında, beyaz yuvarlak poposunu saklayan hiçbir şey yoktu. Kalçalarını kucağına yasladı. Saçlarını omzundan geriye savurdu ve tahminimce çalan müziğe uyumlu olarak hareketlerini sergilemeye devam etti.

Bence Eflatun şu an beni görse -elbette kameraları hacklememi değil- bu manzara karşısındaki sakinliğim ve öfke kontrolümle gurur duyardı. Geçen seneki gibi bir şeyleri kırmamış, dökmemiş ve kendimi de incitmemiştim.

Sanırım öğreniyordum. Kontrollü olmayı öğreniyordum. Burda beni ilgilendiren bir şey olmadığını ve karşılıklı rızaya dayandığı sürece bekâr biri olarak cinsel hayatı olmasında bir problem olmadığını biliyordum.

Bu da bizi az önceki noktaya geri götürüyordu. Bilmek, fayda etmiyordu.

İçimde ilkel bir his vardı. Onun âşık olursa kadını adaya kapatmayı planladığı gibi ben de onu tam şu an adaya kapatmak istiyordum. Ottan, böcekten başka hiçbir canlının olmadığı bir ada... Hayali bile ne güzeldi.

Bir de onu öldürmek istiyordum. Yanmasına tahammül edemediği canını yakmak, ellerimin altında acı çektirmek ve daha sonrasında yaralarını sarmak.

Şakaklarımda beynimin içini sızlatan bir acı vardı ve gittikçe yayılıyor, bedenimi uyuşturuyordu. Yerde öylece çökmüş, görüntüleri izlerken sessizdim. Nefes seslerim bile duyulmuyordu. Belki de nefes almıyordum.

İşaretparmağım bilgisayarın ekranına dokunurken biraz yorulduğumu hissettim. Uzun tırnağım ekran boyu kaydı ve sonra onun görüntüsünün üzerinde durdu.

Üç yıldır hep vardım ama hiç yoktum.

Bir bilgisayar ekranının ardında, gölgelerin arkasında... Hep vardım ben.

Kurşun'un arkasında, yanında, bazen siper olarak önünde. Mavzer'deydim, şirketteydim, evinin içindeydim, odasındaydım. Aslında sadece bir bilgisayarın ardındaydım.

Yoruluyordum bazen tüm bunlardan.

Ondan değil, onsuzluktan.

Şakaklarıma bir ağrı saplanıyor, gözlerim acıyor, karnım burkuluyordu. Kendimle aramdaki yalnızlığımda içimden bir ses soruyordu: *Neden, Elfida? Nereye kadar?*

Bir yoldaydım. Ucunda o vardı. Ona doğru yürüyordum, o gerilemeye başlıyordu. Ben hızlanıyordum, o hızlanıyordu ve ben koşmaya başlıyordum. Yetişmeye çalışıyordum.

Yetişebilecek miydim?

Yoksa o yolda nefesim tükenecek miydi?

Aramızdaki mesafe ilk kez bu kadar azalıyordu. Yetişmeye ilk kez bu kadar yakın hissediyordum. Önce yoruluyordum. Sonra ona giden yollardan yorulmanın nankörlüğü çarpıyordu yüzüme.

O yoksa kim olurdu ki?

Onu hiç görmemiş olsam... Önüme bir kalem bir de kâğıt konulsa ve *mucizeyi çiz*, deseler gözümü kapatıp aklımda canlananları çizeceğim adamdı o.

Beş, on, on beş ve yirmi dakika daha böyle geçti. Saniyeler tükendi, dakikalar tükendi. Ben tükendim.

Güzel bir vücuda sahip olan o kadını izledim. Orta boylu, dolgun vücutlu... Zayıf değildi. Benim gibi değildi. Gözleri bir kameradan bile büyüleyici gözüküyordu. Benimkiler gibi ürpertici değildi. Aynaya baktığında gördükleri onu memnun ediyor olmalıydı. Benim gibi kusurlu değildi. Ve Kurşun'un vücudunun kontrolünü ele almıştı. Ona istediği gibi dokunabilirdi. Benim gibi değildi.

Sıfır tepki ve sıfır hissiyatla, bakışlarımda sıfır duygu belirtisiyle izledim her şeyi.

Mimik oynamayan yüzümle Kurşun'u izledim.

Eksilen kıyafetleri, birbirine değen tenleri izledim.

Yüzlerindeki ifadeleri, arzuyla kısılan gözleri izledim.

Mavzer'deki çoğu kişinin aksine bedeninde tek bir mürekkep izi bile yoktu.

Gözlerim yanıyordu. Aslında *yanmak* doğru tanım mıydı bilmiyordum. Acıyordu belki de. Makyaj yaparken rimeli gözümün içine sokmuşum gibi bir histi.

Yine de ağlamıyordum.

Biraz da böyle geçti dakikalar. Bir süre sonra omuzlarımın ağrıdığını hissederek halıda geriye doğru kaydım ve soğuk mermerin beni üşütmesini önemsemeden, duvar kenarına kadar gidip sırtımı duvara yasladım.

12 Ağustos 2022. Bazen senden nefret edebilmeyi diliyorum. Benim dileklerim genelde gerçekleşmez, sevgilim.

Kaldırım boyu sıralanmış mağazaların vitrinine baka baka yürürken dikkatimin büyük çoğunluğu kıyafetlerde, birazı da kulağımdaki telefonumda, konuşan kadındaydı.

"Anladın, değil mi?" diye sordu Eflatun, her zamanki tatlı tonuyla. Bu kadının sesinde huzurlu bir şeyler olduğundan emindim. Ondan nefret ettiğim kadar sevdiğimi düşünüyordum. Genellikle çok kısa sürüyordu bu anlar.

"Hı hı," diye mırıldandım.

"O yüzden eve döndüğünde senden, söylediğim nefes ve kendi zihnine ses verme uygulamalarından sonra bir şeyler yemeni denemeni istiyorum. Bunca zamandır başardığımız gelişmeleri kaybetmeni istemiyorum, Elfida." *Evet, tabii, başardığımız gelişmeler.* Onu onayladıktan birkaç saniye sonra, "Kenan'ı görüyor musun?" diyerek klasik sorusunu sordu.

Bu kez yalan söylemek gelmedi içimden. Nasılsa artık seans yapmıyorduk. Sadece arada beni telefonla kontrol etme ihtiyacı duyuyordu. Ülkeden bile gitmişti, onu kandırmama gerek yoktu.

"Gördüm."

"En son ne zaman?"

Biri bana dürüstlük ilacı içirmiş gibi, "Dün gece," dedim. "Başka bir kadınla birlikte olurken." O sırada vitrinde gördüğüm şık bir kolyedeydi gözüm. Kolye hoştu ama rengi benim cilt tonuma gitmezdi muhtemelen.

Eflatun bir an için nefesini tuttu. "Peki," dedi sakince. "Bu durumda senin bir etkin var mı? Kenan'ı başkasıyla görmek için oluşan ortamı sen mi yarattın?"

Ben de nefesimi bıraktım. "Belki."

"Tamam. Sonucunda ne kazandın? Kendi oluşturduğun ortam ve şahit olukların sana ne hissettirdi?"

"Eflatun," dedim, biraz bıkkın bir tonla. "Artık psikoloğum değilsin. Bunları konuşmamız gerekmiyor."

Başını ovuşturduğunu tahmin ediyordum. "Psikoloğun olarak değil,

kendine verdiğin zararların en büyük şahidi olarak soruyorum bunu. Potansiyelinin farkında olan biri olarak. En önemlisi de iyiliğini isteyen bir arkadaşın olarak. Bir abla olarak."

Bunların hiçbiri etik değildi. Benden iyi bildiği şeyleri ona hatırlatmadım ama bir psikoloğu bile çizgisinden çıkartabilmiştim. Kaldı ki kendime verdiğim zararların ve potansiyelimin çeyreğini bile bilmiyordu. Yine de onu bozmadım. "Bir şey hissetmiyorum," dedim. "Zaten bildiğim bir şeyi gördüm. Korkma, iyiyim."

"Tamam," dedi, pes eder gibi. Her zaman beni zorlamaktan ve sıkıştırmaktan kaçınırdı. Öyle yaptığında beni uzaklaştıracağını biliyordu.

Kaldırımda sakince yürümeye devam ederken bir mağazanın vitrinindeki mankende takılı kaldı gözlerim. Adımlarımı durdurdum. Daha doğrusu plastik mankene değil, üzerindeki beyaz muazzam elbiseye odaklanmıştım.

"Eflatun," dedim, sözlerini bölerek. "Vitrinde çok güzel bir elbise gördüm."

Sustu. "Öyle mi?"

"Evet. Beyaz, midi boy, günlük bir şey ama çok güzel."

"Tamam, canım. Öyleyse onu satın al. Para var değil mi yanında?" Sesi tedbirli çıkmaya başlamıştı.

"Var," dedim, mağazaya doğru adımlamaya başlarken. "Alacağım şimdi."

"Satın alacaksın, değil mi Elfida?"

"Alacağım işte, Eflatun."

"Elfida," dedi, uyarır gibi. "O elbiseyi satın almanı istiyorum. Para vererek."

Omuz silktim, göremediğini biliyordum ama içimden gelmişti. Telefonu kulağımdan indirirken, "Sağ ol aradığın için, daha sonra konuşuruz," diyerek konuşmayı sonlandırdım ve telefonu çantama attım.

Mağazaya adımımı attığım anda çalışan klimalar sayesinde rahatlatan bir serinlikle karşılaşmıştım. Kapıdan girdiğim anda beni, "Hoş geldiniz," diyerek karşılayan orta yaşlı kadına, yüzüme bir tebessüm yerleştirerek baktığımda o da gülümsüyordu.

"Hoş buldum."

Mağazada ilerlemeye başlarken, "Özel olarak ilgilendiğiniz bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Bakınıyorum."

Ve gerçekten bakındım da. On beş dakika boyunca kaliteli bir butik tarzındaki mağazada dolanmış, ellerimi kıyafet askıları ve takılarla doldurmuştum.

Dört tane bluz, bir kumaş etek, beş ya da altı küpe ve kolyeyle birlikte kasaya doğru yürürken, görevli kadın beni yine gülümseyerek karşıladı.

Elimdekileri kasaya koyduktan hemen sonra kadın onları kasadan geçirip, alarmlarım çıkartmaya başlarken ben de kartımı çıkarmak için çantama yöneldim. Birkaç saniye sonra elimdeki kartla toplam tutarı görmeyi beklerken dirseğim kasadaki takı askılığına çarptı ve askılık geriye doğru düşerek yüksek bir ses çıkardı. Tüm takılar kasanın arkasına, kadının yanına saçılmıştı.

Gözlerimi kocaman açıp, "Kusura bakmayın, kolum çarptı," dedim.

Ben o tarafa yönelerek toplamak için hamle yapacaktım ki sesle irkilen kadın *sorun yok*, dercesine gülümseyerek, "Ben hallederim," dedi ve devrilen askılığı kaldırmak için yere eğildi. O, kasanın arkasına eğilmişken, hızlıca uzanarak alarmı çıkmamış küpelerden birini, bana verdiği alışveriş poşetlerinden birinin içine attım ve poşeti sağ elimde tuttum.

Sonra toparlayacağını söyleyerek askılığı yeniden kasaya koyan kadından tekrar özür diledikten sonra geçirdiği ürünlerin fiyatını ödedim ve ona, "Kolay gelsin," diyerek kasaya arkamı döndüm.

Girdiğim kapıdan çıkmak için yürürken, aramızda belirli bir mesafe kala duraksayarak duvar kenarındaki raflardan birindeki mankende asılı olan kolyeye yöneldim. Birkaç saniye kadar kasadaki kadına arkam dönük şekilde kolyeyi incelerken kafamı çevirdim ve ona baktım.

"Bunun ücreti nedir?"

İlgisini yeniden bana veren kadın hızlıca yanıma geldi. "Kontrol edeyim," diyerek kolyeyle birlikte kasaya gitmek üzere arkasını döndü.

Vitrindeki beyaz elbisenin bedenlerine göre dizildiği askıyı buldum. Bir tanesini çaktırmadan, çıkarıp elimdeki poşete soktum ve gülümseyerek kadının bana ücreti söylemesini bekledim.

Fiyatı söylediğine ise birkaç saniye düşünceli bir ifade takınıp, "Bugün biraz fazla harcama yaptım," diye mırıldandım. "Onu da başka zaman alayım."

Kadın gülümsedi. Böylece yeniden çıkışa yöneldim. Kapıdan geçip de alarm ötene kadar ise hiç bozmadan yürüdüm. Yüzüme anlamsız bir ifade

yerleştirerek elimdeki poşetlere baktığımda kasanın arkasındaki kadın da öten alarm yüzünden bana bakıyordu.

Mağazanın içine girmeden, durduğum yerde neyin öttüğünü anlamak ister gibi sağ elimdeki poşetten başlayarak karıştırmaya başladım. Kadın da bana doğru yürümeye başladı. "Kusura bakmayın, bazen aksilik çıkartabiliyor," dedi sakince. "İsterseniz alarmı çıkmayan bir şey var mı diye kontrol edelim."

Yüzünde veya sesinde şüpheli bir ifade yoktu. Hem hiç hırsız profili taşımıyordum hem de az önce kasada yüklü bir miktar ödeme yapmıştım.

"Tabii," dedim, poşete bakınmaya devam ederken. Kadın yanıma ulaşmadan alarmı çıkmayan, o, takıları toplarken poşete ittirdiğim küpeyi yeni görmüş gibi, "Aa," dedim. "Sanırım bu ötüyor."

Kadın da yanıma gelerek elimdeki küpeyi aldı. "Ah, takılar devrilince alarmı sökmeyi unutmuş olmalıyım. Üzgünüm, hemen geliyorum. Siz de bir kez daha makineden geçer misiniz lütfen?"

Cebimden çıkardığım telefonumun ekranına hoş olmayan bir şey görmüş gibi bakarken dikkatim dağılmış gibi, "Hı hı," diye mırıldandım.

Kadın kasaya doğru döndüğünde poşetteki elbiseyi hızlıca çıkararak mağazanın yanında, kapıdan çıkmadan görülmeyen duvara attım ve bir adımda mağazaya girerek tekrar çıktım, makineden geçmiş oldum. Bu kez ötmedi.

Kadın alarmını söktüğü küpeyi bana getirirken artık sinir olmaya başladığım gülümsemesi yüzündeydi. Şu an gülecek ne vardı da bu kadar mutluydu ki?

Aslında parasını ödemediğim küpeyi poşete attım ve mağazadan çıktım. Yolda bakan kimse yokken duvara attığım beyaz elbiseyi de poşetime sokuşturdum ve sonra sakin adımlarla kaldırımda yürümeyi sürdürürken gülümsedim.

Sadece elbiseyi satın alsaydım bunca ödediğimden daha düşük bir meblağ ödemem gerekecekti muhtemelen. Ama konu bu değildi. Zaten param vardı, istesem o mağazadaki her şeyi alabilirdim. Bunun adı kleptomaniydi. Üzerime konulan birçok teşhisten sadece biri, küçük bir hırsızlık hastalığı. Yanılmıyorsam Türkçeye *hırsızlık deliliği* olarak çevriliyordu. Ve sebebinin kesinlikle parayla alakası yoktu. Gerek duyulmayan şeyleri çalma dürtüsüydü.

Bu dürtüyü hissettiğimde buna engel olamıyordum. Aslında olamıyor

değildim, istesem olurdum belki ama engel olmak adına bir şey yapmıyordum ve dünya üzerindeki her kötülüğe bulunan bir hastalık kılıfı kesinlikle beni olduğumdan daha iyi bir profil haline getiriyordu.

Üzgünüm, Eflatun, diye geçirdim içimden. Aklıma bu konuyla ilgili söylediği birçok şey gelmişti. *Aslında... Değilim.*

Mavzer'in arka otoparkına doğru sürerken, parmaklarımı müziğin ritmiyle uyumlu olarak direksiyona vuruyordum.

Tel kapıya yönelmeden hemen önce diğer taraftaki özel otoparkın içini görebilmek için sürmeye devam ettim. Özel otopark, Alpugan ailesinin arabalarını park ettiği yerdi. Onlar dışında kimse oraya park etmiyordu. Yani benim kullandığım arka otoparkın aksine oldukça geniş ve boştu. Biz zavallılar ise diğer otoparkta çarpışan araba oyununu tersinden oynuyor, birinin arabasına sürtmeden, girip çıkmak için usta şoförlük becerilerimizi kullanıyorduk. Buraya park eden herkesin de Mavzer'de dövüşçü olduğunu varsayarsak biri, birinin arabasına çarptığında çıkabilecek kavganın şiddetini hayal edebiliyordum.

Buradan göründüğü kadarıyla otoparka göz gezdirirken onun *Jaguar*'ını gördüm. Bu, koyu gri olanıydı. Yani Kurşun Alpugan buradaydı.

Garip bir şekilde Jaguar marka arabalara karşı bir zaafı vardı. Başka herhangi bir araba kullandığını görmemiştim. Bu markanın ise eskisinden yenisine birçok modeline sahipti.

Dönerek, kendi park alanıma yönelirken Kurşun'un burada olmasına normalde vereceğim tepkiyi vermediğimi fark ettim ama bunun için pek bir şey yapmadım.

Ona kızgın değildim. Kırgın hiç değildim. Beni biraz bile alakadar etmeyen, özel hayatında kendi isteğiyle yaptığı bir şey yüzünden böyle hissetmem saçmalık olurdu zaten.

Ne düşündüğümü tanımlayamazdım. Ama canım bugün ne söylerse söylesin onu dinlemek, konuşmasa da onu izlemek istemiyordu.

Yani biraz istemiyordu.

Bazen kendi kendime ondan uzaklaşıyor, kızıyor, daha sonra barışıyordum. O benim kırgınlığımı bile bilmezken onu affediyordum.

Kaç özür dilemeyişinin üstünde kaç affediş yatıyordu üç yıldır, ben bile bilmiyordum.

Evet, şu an affedilecek bir şey yapmamıştı ama insandık işte. Farkında olsak da düşüncelerimize engel olamıyorduk bazen.

Arabamı park edip Mavzer'in alt salonuna giriş yaptığımda gördüğüm yüzler klasikti, bu saatte maç olmazdı, öğleden sonra sayılırdı. Herkes antrenman için gelmiş olmalıydı.

Dün gece savaşamadığım kusma krizlerinden sonra duşta, son zamanlarda olanları düşünürken birkaç gün sonra Çita'yla, bir hafta sonra da Kurşun'la maçı olan biri olarak fazla rahat olduğumu, antrenman yapmadığımı fark etmiştim.

Bugünse bedenimi biraz açacaktım. Bunun içinse karşıma dişli bir rakip gerekiyordu, kendimi biraz zorlamak istiyordum.

Ringlerin yanından geçtim. Bir kadınla bir adamın bulunduğu ringin birinde tansiyonu epey yüksek bir maç dönüyordu.

Soyunma odasında üzerimi değiştirerek uygun bir şort ve sporcu atleti giyerek dışarı çıktım. Tufan şaşırtıcı bir şekilde ortalarda gözükmüyordu. Onu bularak boşta kimin olduğunu sormam, antrenman için boş bir ring ayarlatmam gerekiyordu.

Telefonumu çıkarıp onu çaldırdım. İkinci çalışta açıldı.

"Efendim."

"Tufan, neredesin? Mavzer'deyim ben, antrenman yapacağım."

"Kurt'un odasındayım. Prosedür dosyalarını getirdim, bir beş dakika daha işim var."

"Tamam."

Tam telefonu kulağımdan indirirken, "Elfida," diyerek durdurdu beni. Arkadan birinin konuşma sesi daha gelmişti. "Kılıç *beni beklesin, yanına ineceğim*, diyor."

Gözlerimi devirmemek için uğraştım. "Bekliyorum."

Yanımdan, benden fazla büyük gözükmeyen bir adam geçtiğinde onu inceliyordum. Telefonumu koltuğa bıraktığımda o da bana baktı. Ona bakış şeklimde bir anormallik varmış gibi yüzünde değişik bir ifadeyle uzaklaştığında boş bakışlarım arkasından onu takip etmeye devam etti. Bugün üzerimde negatif bir enerji olduğunun ben de farkındaydım.

Adam gözden kaybolana kadar onu izledim. Sonra başka birinin üzerinde onu rahatsız edene kadar tuttum bakışlarımı.

Evet, bunu yapmamalıydım.

Bakışlarımı tanımadığım başka birine yöneltip, dik dik bakmaya başlayacakken tam da bu kötücül bakışlara layık biriyle karşılaştı gözlerim.

Kılıç'ın bana doğru attığı her bir adımını bakışlarla adam öldürmeyi icat etmeye çalışarak, incelerken o buna pek de aldırıyor gibi durmuyordu.

Oturduğum koltukta tepemde bitti ve şaşırtıcı bir keyifle, "Naber?" dedi.

"İyi."

Yüzüme bakmaya devam ettikten sonra, "Ben de iyi," dedi, sormamış olmama rağmen. *Ee*, der gibi baktım, suçlu tipli suratına. "İnsanlar konuşabiliyor, biliyor musun Elfida?" diye sordu, azarlar gibi. "Ağzın var, kullan onu." Göz devirdim. Benim bugün kesinlikle iyi bir maça ihtiyacım vardı. "Neden geldin?" diye sordu.

"Antrenman yapmak için," diye yanıtladım. Galiba ona yalan söylemediğim nadir anlardan birindeydik. Başını sallarken cebinden küçük bir kumanda çıkardı ve başıyla karşıyı işaret etti. Kaşımı kaldırdım. "Bana kaş göz yapma," dedim. "Ağzın var, kullan onu."

Burnundan güler gibi bir nefes bırakıp, "Gel," dedi. "Ben de boşum. Göster marifetlerini bana."

Bugün sinirli ve gergin bir ruh halindeydim. Bu sinirimi çıkartmak içinse antrenman yapmaya gelmiştim. Sinirimi üzerinde atabileceğim birisi için Kılıç'tan daha iyi bir seçenek olabilir miydi?

Olamayacağının bilincinde olarak kalktım ve gösterdiği yere doğru sakince yürümeye başladım. Onunla hiç dövüşmemiştim. Sadece birbirimizin birkaç maçını izlemiştik ve benim onu izlediklerim daha nadirdi. Kılıç, genelde idari kısımda olduğundan burada aktif olarak pek maç yapmazdı.

"Ringler dolu. Kafesi açtıracağım."

Omuz silktim. Fark etmiyordu.

Bir kafesin yanında durduğumuzda elindeki kumandanın tuşuna bastı ve kafesin demir kapısı yana doğru açıldı. Kumandayı bir anda beliren Tufan'ın eline attığında, o cihazı havada yakaladı ve bana kısa bir bakış attı. Bakışlarındaki sorguyu görebilsem de sessiz kalacağını biliyordum.

Kılıç, "Sen ısın, ben de üzerimi değiştireyim," dediğinde sessiz kalarak onu başımla onayladım.

Geçen dakikaların ardından kaslarımı açmak adına yaptığım birkaç ısınma hareketi tam bitmişti ki Kılıç yeniden göründü.

Onun gelmesiyle birlikte, Tufan ondan aldığı sözsüz bir izinle kafesin kenarındaki koltuklardan birine otururken gözlerinde bu maça dair hissettiği merakın yansıması okunuyordu. Benden çok daha hevesli göründüğü kesindi.

Yere eğilip, aldığım siyah bezi eklem yerlerime sararken derin bir nefes bıraktım. Göğsümde bana hasta hissettirecek bir yorgunluk, damarlarımda ise enerjik hissettirecek bir adrenalin dolaşıyordu ve bu tezatlığın ortaya çıkartacağı sonuç gerçekten ilginç olabilirdi.

Kılıç'a baktım. Hazırdı.

Siyah spor şortu dışında çıplaktı ve tüm kasları gözler önündeydi. Kurşun'un bedeninin aksine onunki göze anlamsız gelen dövmelerle doluydu. Mürekkep izleri, açık ten bırakmamaya yemin etmişçesine dört bir yanını sarmıştı. Bacakları, karnı, göğsü, kolları kastan oluşuyordu. Hormon alıp almadığını merak ettim ama pek ihtiyacı olduğunu düşünmüyordum.

Elbette onun kadar olmasa da benim de fit bir vücudum vardı. Ölçüsünde bacak kasım, şekilli bir karnım ve sıktığımda şişkin görüntüyü yakalayan kollarım... Bakıldığında abartı şekilde kaslı bir kadın olarak gözükmüyordum. Bazı hemcinslerime kaslı görüntüyü çok yakıştırıyordum ama bedeni hakkında fazlasıyla tereddüt sahibi olan biri olarak kaslı bir vücutla kendimi iyi hissetmezdim.

Böyle de çok iyi hissettiğim söylenemezdi gerçi. Kendimin herhangi bir versiyonunun beni tam anlamıyla tatmin edebileceğini düşünmek, kulağa gerçeklikten uzak geliyordu.

Düşünceleri zihnimden savuşturarak, kendimi odaklanmam gereken anın içine hapsederken, Kılıç kafesten girmeden önce bir centilmenmiş gibi kolunu öne açtı ve önden geçmem için bana izin verdi.

Kafese girdim, arkamdan girdi ve Tufan kumandayla kapıyı kapadı. Demirin kapanırken çıkardığı ses damarlarımı tanıdık o adrenalin hissiyle şişirdiğinde, saçlarımı başımın tepesinde sıkı bir atkuyruğu yapmak için bileğimdeki tokayı çıkardım.

O sırada Kılıç da karşımda durarak beş saniye kadar beni inceledi ve konuşmak için ağzını açtı. "Gerçek güç kullanacağım," dedi. "Öylesine çalışırmış gibi canını yakmamak için bir çabam olmayacak. Kabul mü? Ağlama sonra."

Saçlarımı toplayarak kollarımı geri indirdiğimde dudaklarımı kıvırdım. "Elbette güç kullanacaksın. Karşında bir çömez yok, Kurt."

"Farkındayım," dedi, itiraz etmeyerek. "Ama senin de karşında bir çömez yok. Bir yumruk, Elfida... Bir yumruğumla o yüzün dağılır."

Omuz silkerken inkâr etmedim. Gerçekten de eli yüzüm kadardı ve vurabilirse bana toplanması zahmetli hasarlar verebilirdi. *Vurabilirse...*

"Yumruğunu yüzüme isabet ettirebilirsen bunu tekrar konuşalım."

Bir maçta, her daim fazla hızlı hareket ederdim. Adaletsiz kütle ve kas dağılımının oluşturduğu farkı aşağı çekmenin en önemli yoluydu bu. *Hız.*

Başını iki yana sallarken güldü. "Şu an böyle bir çabam olmayacak. Bu sadece bir antrenman, o kadar abartmayalım. Beynini dağıtmak istediğim falan yok. Birkaç çıkık en fazla."

"İcraat," dedim sadece ve Tufan'a kısa bir bakış attı. Bu bir işaretti ve Tufan geri sayımı başlattı.

Sayıların bir bir eksilişi, yıllardan beri ezbere bildiğim o savunma mekanizmasına hazır hale gelen bedenimin kasılmasını sağlarken zihnim gitgide boşalıyordu.

Bunu seviyordum. Acı çekmenin ve acı vermenin en nazik hali olan bütün bu maçlar, içimde her daim bir şeyleri besliyordu.

Gözlerim Kılıç'ı dikkatle takip etti. İlk hamleyi yapmak pek tarzım değildi. Çoğu zaman rakibimin hamlesini bekler, kendimi savunarak durumu lehime çevirirdim.

Benim hamle yapmayacağımın farkında olan adam, yüksek ihtimalle onun ilk hamlesini engelleyeceğimin de bilinciyle kolunu kaldırdı. Böylece maçı başlatmış oldu.

Kolunu sakin kaldırışı, beni pek de heyecanlandırmazken, dirseğinin iç kısmına sertçe vurarak darbesini engelledim ve bir saniye içinde dizine de bir tekme savurdum.

Gerilerken gözlerini kıstı. Harelerinde parlayan keyfe, hırs karıştı.

Bir anda ona karşılık vermeyeceğim kadar hızlı bir atakla beni kolumdan çekerek elinin içiyle karnımın alt tarafına vurduğunda, birkaç saniyeliğine nefesim kesilse de çok bozuntuya vermemeye çalışıyordum.

Bir yumruğumu karnıma bastırırken boştaki elimle karnıma vurduğu kolunu yakaladım ve ters çevirerek aşağı doğru çektim. Yüz ifadesi değişirken diğer elini kaldırmıştı. Bunu yapacağını biliyordum. Diğer elimi karnımdan çekerek çenesine bir yumruk savurdum ve bana bir geri darbe gelmemesi için onu hızlıca bırakarak geriledim.

Kolunu sallayarak, rahatlatmaya çalışırken kısık bakışları yüzümdeydi. "Sana iyi davranmaya çalışıyorum, beni zorluyorsun," derken resmen dişlerinin arasından konuşmuştu. Çenesini kütletti.

"Senden böyle bir şey istediğimi hatırlamıyorum."

Bana doğru atılarak bir ayağını bacağımın arkasını doladı ve dengemi bozarak, beni devirirken, yere düşmeden önce kollarımdan tutup ters çevirdi. İleriye doğru ittirerek göğsümü kafesin demirlerine yapıştırdı.

Kabul etmek gerekirse bu iyi bir hamleydi ve bu hareketi onun bana yaptığı kadar kolayca uygulayamazdım ona. Aramızdaki boy ve kilo farkı burada devreye giriyordu.

Bir kolumu sırtıma çekerek bileğimi morartacak kadar güçlü sıktığında dilimi ısırdım. Göğsünü sırtıma dayadı ve beni resmen demire yapıştırdı.

Boştaki dirseğimi sertçe geriye doğru savurduğumda güzel isabet ettirmiştim. Boğazına çarpan dirseğim nefesini kısa süreli olarak keserek gücünü düşürdü. Bileğimi elinden kurtardım ve demirleri tutarak kendimi çok sert bir şekilde geriye ittim. Göğsüne sertçe çarpmamla eli boğazında olan Kılıç geriledi. Hızlıca ona dönerek attığım tekme kasıklarının biraz üstüyle buluştuğunda, art arda üç darbe yiyen adam kendini toparlamaya çalışıyordu.

Yan gözle Tufan'ın ayaklandığını görür gibi olurken, kafamı çevirerek dikkatimi Kılıç'tan çekmek istemiyordum. Hırslanmıştı. Sert bir darbe vurabilirdi. Bir anda bana doğru atıldı, eğildim ve hamlesinden kaçarken bacağına vurdum. Sonra geriye doğru hızlıca iki adım atarak mesafemizi açtım.

Az önce Tufan'ın kalktığı koltuğa iki kişi daha oturmuştu şimdi. Sadece bir saniye, bir saniyeliğine kafamı çevirmek gibi bir hata yaptım ve Kurşun'la Alkım'ın maçımızı izlediğini gören gözlerimin kararmasına sebep olacak kadar büyük bir acıyla saçlarımdan geriye doğru çekildim.

Kılıç beş parmağını atkuyruğumdan sarkan saçların arasına soktu ve kafamı göğsüne dayayarak kolunu boğazıma sardı. Kulağıma doğru eğildiğinde, "Dikkatini maçtan ayırmamalısın, Elfida," diye fısıldadı.

Ayağımı kaldırdım ve iki bacağının ortasına sertçe vurarak koluna sardığım kolumla boğazımı kurtardım. Ağzından çıkan küfür eşliğinde inlediğinde öne doğru eğilmesini fırsat bilerek dirseğimi sırtına vurdum.

Maç başından beri ilk kez yüzüme vurmak için hamle yapmıştı ki za-

ten eğik pozisyonda durmasını fırsat bilerek iki elimi ensesine bastırdım. Alnını dizime vurdum.

Yüzüme vurmak için kaldırdığı eli, geri çekilmeme rağmen çenemi sıyırmıştı ve sıyırması bile sancısız sayılmazdı. Yere düşürmesi zor bir rakip gibi gözüküyordu.

Ben hemen toparlanamayacağını düşünürken, bir işaret bile vermeden birden kalktı. Elinin içini göğsüme öyle bir vurdu ki gücünü biraz daha arttırmış olsa kalbimi durdurabilirdi.

Göğüs kafesim tuzla buz olmuş gibi hissederken tek elimle, yere yığılmamak için sırtımın çarptığı demiri kavradım. Gözlerim kapandı. Nefes almak için ciğerlerimi zorlamaya çalıştım. Oysa ciğerlerim birbirine yapışmış ve içine havayı bile kabul etmeyerek kendini kapatmıştı sanki. Hatalıydım. Dikkatimin dağılmasına izin vermiştim.

Yapabileceği en kötü hareketlerden biriydi. Orantısız güç hesaba katılmadığında öldürücü bir hamleye dönüşebilirdi.

Gözlerimi aralayabildiğimde, yüzünde şaşkın bir ifade gördüm. Bu, yaptığı hamlenin bilinçsiz olduğunu düşünmeme sebep olurken şu anda bunun üzerinde duramıyordum. Bilinçsizliği, sıkışan göğsümü telafi etmiyordu.

Tufan düdüğünü çaldı ama Kılıç zaten başka bir hamle yapmıyordu. Galiba beni öldürmek istemediğini fark etmişti.

Birden açıldığımı hissettiğimde içime sert bir nefes çektim. Ciğerlerim yeniden canlandı ama göğsümün ortasındaki acı yerli yerindeydi. Acının bedenime dağılışını sindirmek için bunun en kötüsü olmadığının farkındalığıyla kendime birkaç saniye verdim.

Kılıç Falu, Elfida Alaner için endişeli görünüyordu. Sanırım bu cümle, yaptığı şeyi yapmaması gerektiğini yeterince açıklıyordu.

Gerçek bir maçta olsak eğer bu bir problem değildi, Mavzer'de işler böyle yürürdü fakat şu an sadece antrenman yapıyorduk ve kalbime bu kadar yakın bir noktaya, böyle bir güçle vurarak göğsümü parçalaması gerekmiyordu.

Elimi göğsüme koyarak başımı aşağı doğru eğdiğimde Tufan kumandayla kapıyı açmak için hamle yaptı.

Kılıç karşımda durdu ve elini çenemin altına koyarak yüzümü kaldırmaya çalıştı.

O an yüzüne yediği yumruğun şiddeti, az önceki vuruşuyla yarışacak

güçteydi. Demirle arasından çekilerek, sersemlemiş halini kullanıp kolumu ensesine çarptım ve alnını demirlere vurduğumda bir elimi Tufan'a *dur*, der gibi kaldırarak kafesi açmasını engelledim.

Az önce gözlerimde hırs, şimdiyse kin olduğuna emindim.

Şaşkınlığını atarak, geriye doğru hamle yaptığında dizimi beline vurarak onu demire yapışık tutmaya devam ettim. Benden fazlasıyla uzun olmasına rağmen yumuşak noktalarını kullanarak onu kontrolümde tutabiliyordum. Şu an omurgasının üstüne vurarak onu bayıltabilirdim, çok müsait bir pozisyondaydı ve böylece kazanmış olurdum. Ama yapmadım.

Önce sinirimi gerçekten çıkartmam gerekiyordu. Buraya girerken olduğumdan daha öfkeliydim. Rahatlamak için gelmiştim, iyice kızışmak için değil. Kılıç'ı dövmeyecektim de kimi dövecektim, değil mi?

Onu bıraktım ve hızlıca gerileyerek toparlanması için fırsat verdim. Bana gözlerini kısarak baktı.

Göğsüm sadece sızlıyordu. İnsanı yerine mıhlayan o yoğun acı kaybolmasa da büyük ölçüde azalmıştı ve hareket kabiliyetim şimdi daha açıktı. Bu ringde bundan çok daha kötü darbeler yiyip de kazandığım maçlar olmuştu. Bu bir istisna olmayacaktı.

Bana doğru adımladı.

Geriledim.

Biraz daha geldi.

Biraz daha geri gittim.

Beni kolumdan yakalayarak alnım göğsüne gelecek şekilde kendine çektiğinde iki bileğimi de karnıma birleştirdi, bacaklarıyla da bacaklarımı sıkıştırdı. Vurmuyor, zapt etmeye çalışıyordu.

"İyi misin?"

Beklemediğim yerden gelen sorusu karşısında debelenemedim. "İyiyim."

"Bir an gözüm döndü. Göğsüne o şekilde vurmak gibi bir planım yoktu, kalbini durdurabilirdim."

Sessiz konuşuyordu. Büyük bedeninin kenarından baktığımda Kurşun ve Alkım'ın tüm dikkatini üzerimizde gördüm. Onların bakışlarını analiz edebileceğim bir anda olmasam dahi Kılıç'ın bu tavrına karşılık ne düşündüğünü merak ederken buldum kendimi. Sonrasında tüm bu düşünceleri geri iteledim ve ana odaklandım.

Ah, şimdi yapacağım şey beynimi sarsacaktı. Kendimi buna hazırla-

dım ve alnımı gözünün altına sertçe vurarak, elinden kurtulmadan hemen önce, "O dediğini yapmak için bir on yıl daha çalışman lazım," diye mırıldandım. Kafa darbem çift taraflı etki uyandıracak kadar sertti. O gerilerken eşzamanlı olarak ben de elimi alnıma götürdüm ve yüzümü buruşturup ovuşturdum. "Ne taş kafalısın ya!"

Kılıç, aksi bir tavırla gözünü tutarken karnına yediği tekmemle az kalsın düşecek gibi oldu ama düşmedi. İkinci tekmemi göğsüyle buluşturmayı planlıyordum ki ayak bileğimi tek eliyle kavradı. Diğer eliyle gözünü tutmaya devam ediyordu.

Bacağımı çekmeye çalışıp da çekemediğimde acısının geçmesi için iyice beklemiş olmamak için kendimi hazırladım ve tuttuğu bacağımdan güç alarak diğer elimi de ensesine atıp, kendimi kaldırarak resmen üzerine çıkmış oldum. Şaşkınlığıyla bacağımı gevşettiğinde, diğer bacağımı da kurtardım ve iki bacağımı boynuna sararak kendimi geriye doğru attım. Böylece onu sonunda devirebilmiş oldum.

Alkım'dan resmen bir uluma ses gelirken sırıtıyordum.

Yerde sırtüstü uzanan Kılıç'ın boğazından bacaklarımı çekmeden oturuyordum. Ellerim de yerde, beni destekliyordu.

Bacaklarımı tuttuğunda boğazını daha da sıktım. Yine de ne yapacağını biliyordum. Kendini hızlıca çevirdi ve oturduğum yerde beni yüzüstü devirip, dizini sırtıma bastırarak sıkıştırdı. Avcunu da kedi tutarmış gibi enseme koydu ve beni yere mıhladı.

Bu, kurtulması epey zor bir pozisyondu. Ama Tufan ondan geri sayımına başlamıştı, bu yüzden bir an önce bir yolunu bulsam iyi olacaktı.

Aklıma gelen tek şeyi yaptım. Gerçek bir maçta olsak şayet kurallar gereği yapamayacağım o şeyi. Aslında başka zaman düşünsem buna gülebilirdim ama şu an gülemeyecek kadar ciddiydim.

Boştaki elimi geriye doğru kaldırdım, göremesem de tahmin ederek istediğim yere götürdüm ve o ne yaptığımı anlayamadan tuttuğum taşaklarını öyle bir sıktım ki su görmüş kedi gibi geriye sıçradı.

Ağzından çıkan inlemelerin yanına ömrüm boyunca duymadığım küfürler sıralarken Alkım ve Tufan öyle bir kahkaha atmaya başladı ki dudaklarım otomatik olarak kıvrıldı. Sesi kulaklarıma ulaşmayan ise tek bir kişi vardı.

Bu fırsatı değerlendirerek, sırtüstü yatıp iki eliyle malum yerini tutan ve küfreden adamın üzerine çıkıp karnına oturdum. Bu zamana kadarki

tüm sinirimi çıkartmak ister gibi yüzüne geçirdiğim yumrukla başı yana savruldu.

Altdudağımı büküp, ona yukarıdan bakarken, "Ağlayacaktım, değil mi?" diye sordum. "Öyle demiştin."

Karşılık olarak küfretti. Topları hâlâ acıyor olmalıydı.

Ondan hıncımı aldığıma karar vererek, bu maçı sonlandırmak adına oturduğum karnında kendimi yukarı kaydırıp dizimi boğazına bastırdım. Kazanacağım artık garantiydi. Üstün pozisyonda olmanın rahatlığıyla başımı kaldırdığımda deri koltukta oturan üç adamı gördüm ama sadece birine baktım.

Kurşun Alpugan dirseklerini dizlerine yaslamış, ben arkadaşını boğarken gözlerini üzerime sabitlemişti. Yüzü bir beton kadar sert, barut kadar yakıcıydı.

Onu son görüşümdeki görüntüler akın etmeye başladı zihnimdeki perdeye. Kadının kucağındaki görüntüsü, altındaki görüntüsü, yanındaki görüntüsü...

Zevk alan yüz ifadesi, zevk veren yüz ifadesi...

Şu anda görünmeyen kollarında ve sırtında olduğunu bildiğim tırnak izleri...

Arduvazlarındaki zevki izleyen o kadın...

Şu an gözlerimin içindeki arduvazları...

Düşündükçe dizimi Kılıç'ın boynuna daha sert bastırmaya başladığımı adamdan bir boğulma sesi çıktığında anladım. Ona bakmadım, baskımı da gevşetmedim. Bu planı kuran oydu, değil mi?

Hayatımdaki tüm sorunların suçlusu oymuş gibi hissettiriyordu. Ben de suçluyu cezalandırıyordum. Sağlıklı düşüncelerimin yavaşça havası kaçan balonlara dönüşüp, uçup gittiğinin farkındaydım.

Kılıç'ın yukarı kayan mavi gözlerine bakmaktan zevk aldım. Debelenişi ve kurtulamayışı beni eğlendirdi.

Tufan bir şeyler söyledi. Onu dinlemedim. Kafamı yeniden kaldırarak karşıya baktığımda bir tek Kurşun sakin bakışlarla gözlerini üzerimde tutuyordu. Yüzündeki taş gibi ifadeye tezat bana dikkatle bakan o gözleri, *nereye kadar gidebilirsin*, der gibiydi sanki.

Alkım panik haline geçmişti, Tufan da ayaktaydı.

Kılıç'ın boğazından zorlukla, "Elfida," diye ismim döküldü.

"Adamı öldürüyorsun, Elfida!" diye bağırdı Alkım.

Tufan maçın bittiğini ve kazandığımı, bırakmamı söylüyordu.

Sesler, gerçekliğe çekilen perdelerin ardından, boğuk şekilde ulaştı kulaklarıma. İkisi de umurumda değildi.

O, sakince izliyordu. Tamamen tepkisizdi. Tufan ve Alkım'ın kaybolan kumanda için bağırıştıklarını duyuyordum.

Kurşun'la ikimizin arasında sözsüz bir savaş varmış gibi göz gözeyken kaybeden o oldu ve sonunda kaşlarını çatarak ayağa kalktı. Tek bir kelime söyledi sakince: "Bırak."

Dizimi çekerek Kılıç'ı serbest bıraktım.

Kazanan, Alaner!

Kılıç öksürerek, bedenini yan döndürürken ona tek bir bakış attım ve ayağa kalkarak sonunda kumandayı bulan Tufan'ın açtığı kafes kapısından çıktım.

Kazanmıştım.

Sevinmedim. Bu benim normalimdi. Ben hep kazanırdım.

Kafesin yanından geçerek Tufan'ın yanına ilerlediğimde bana bağırmaya başladı. Alkım ise karşısında bir deli varmış gibi bakıyordu yüzüme.

"Ne yaptığının farkında mısın sen? Adam saniyelerle ölümden döndü!"

Yorgun bedenimi üçlü ayaklandığı için boşalan deri koltuğa attım ve atkuyruğumdan çıkıp terden yüzüme yapışan saçlarımı yüzümden çektim. Sıcaklamıştım.

"Bu bir maç değildi, Elfida. Bunu yapamazsın. Bir maç olsa bile onu o şekilde boğarak öldüremezsin. Arkanın değil, önün dövüşçüsüsün sen."

Alkım'ı dinlemedim.

Bir o, bir Tufan sırayla beni azarlarken yüzüme doğru bir pet şişe uzatıldı.

Kafamı kaldırarak ona baktım. Kurşun, elindeki suyu almamı beklerken büyük bir soğukkanlılık ve dinginlikle bakıyordu yüzüme.

Arabadayken kendime yalan söylemiştim. Ona kızgındım. Yüzüne baktığımda bunu kabul ettim. Hakkım yoktu belki ama kızgındım. Hakkım olmayan birçok şey yapıyordum ve haberi olsa asıl kızgın olacak kişi o olurdu. Haklı olan bir kişi olacak olsa bu da o olurdu. Ama haberi yoktu. Dolayısıyla kızgın olma hakkını ben kullanıyordum.

Yüzüne ifadesizce bakarken pet şişeyi çeker gibi aldım ve kapağını açarak dudaklarıma dayadım. Bir yudumda şişenin yarısını içmiştim resmen.

Teşekkür etmeden, şişeyi eline geri tutuşturduktan sonra yeterince dinlendiğime karar vererek ayağa kalktım. Ne ona ne de diğerlerine ikinci kez bakmadan soyunma odasına doğru adımlamaya başladığımda güçlü hissediyordum.

Beni küçümsemekten geri durmayan bir adamı boğarken bunu, beni küçümsemekten geri durmayan başka bir adama izletmiştim. Sanırım artık rakiplerini ciddiye almayı öğrenmek konusunda biraz daha ileridelerdi.

Tek kişilik özel soyunma odalarından birine girerek kapıyı ardımdan kapadım ve kilitlemeden ellerimi lavaboya yasladım. Nefeslerimi düzenlerken bakışlarım aynadaki aksimle buluştu.

Boş bakıyordum. Yüzüm hareket etmekten hafifçe kızarmıştı. Terlemiştim. Uzandım ve üzerimdeki sporcu atletini çıkarıp yere fırlattım. Siyah, dolgusuz ve sadece dantelden oluşan sutyenimle kaldığımda bunu çıkarmadığımı yeni fark ediyordum. Mavzer'e gelirken giydiğim tişörtün altında bu vardı, normalde sporcu atletinin altına sporcu sutyeni giyerdim ama kafamın dağınıklığından unutmuştum.

O şey gerçekleştiğinde tam olarak şaşırdığımı söyleyemezdim. Çünkü bir şekilde, çok küçük bir yerde hissediyordum. Nedeni yoktu, kesinliği de öyle. İçine doğmak mı denirdi buna, bilmiyorum ama içime doğmuştu.

Kapıyı kilitlememiştim. Her zaman kilitlerdim.

Benim yapmadığımı o yaptı. Kurşun Alpugan içeri girdi ve kapıyı kapadıktan hemen sonra kilitleyerek anahtarı cebine attı.

Yine de irkilmiş gibi yapmak durumundaydım. Kaşlarımı çatarak, "Ne yapıyorsun?" diye sertçe sordum. Sesim, istediğimden daha sert çıkmıştı.

Bana doğru gelen sakin adımlar, en sonunda tam karşımda durdu. Dirseğimi kavrayarak sırtımı soğuk duvara yaslamasına müsaade ettim. Bunu hızlıca yapmamıştı. Fazla sakin bir ifadeyle önümde durdu, bir avucu başımın hemen yanından duvara dayandı. Tüm öfkeme rağmen kalbim, Kılıç'ın bayağı bir zedelediği kalbim, göğüs kafesimin içinde kasıldı.

Yüzü çok yakınımdaydı. Başını biraz yana yatırdığında arduvazlarının derinliklerinde bir keyif pırıltısı görür gibi oldum. Benimkilerden de aynısının okunmadığını dilemekten başka çarem yoktu. Varlığı, sarsılan dengemi tümüyle yerinden oynatıyordu.

Buz gibi elini çıplak karnıma koymasını beklemiyordum. Soğuk yüzünden irkildiğimde sırtımı istemsizce geri bastırdım ama duvar da elinden farksız değildi.

Karşısında dantelden oluşan bir sutyenleydim. Yine de gözleri göğüslerime kaymadan yüzüme odaklıydı. "Elfida Alaner," dedi yavaşça. Sessiz kalmayı sürdürdüm. Yutkunmamak için çabalamak zorundaydım. "İtiraf etmek gerekirse dikkatimi çekmeyi başardın. Artık maçımız için daha heyecanlı hissediyorum."

Bu adam kimdi ve beni balkondan atmakla tehdit eden, *seninle sohbet etmem*, diye tersleyen Kurşun Alpugan neredeydi?

Böyle derinden konuşması zavallı tansiyonum için hiç iyi değildi. Az önce bana bir şişe su değil de ayran ikram etse şu an daha çok işime yaramış olurdu muhtemelen.

Karnımdaki elini yan çevirdi ve serçeparmağının yanını bedenime sürterek yukarıya çıkmaya başladı. Gözleri, gözlerimde bir tepki arıyordu. Bense ancak cansız bir manken kadar tepkiliydim.

Sutyenimin ortasından geçti ve pürüzsüz tenimde geçtiği her yeri yaktığını bilmeden göğsümde durdu. Parmaklarını boğazıma sardığında, işte o zaman yutkunmama engel olmak gibi bir şansım yoktu. Boğazım, avucuna sığabilecek incelikteydi. Sıkmadı, sadece tuttu.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım, istediğimin aksine.

Arduvazlarını boğazımdan çekti ve gözlerime sabitledi. "Beni mi hayal ediyordun?" diye sorduğunda onu hayal ettiğim anları düşünerek sorusunu kendi içimde çok farklı yorumladığımdan bihaberdi.

"Ne?"

"Kılıç'ı boğarken, gözlerin benim üzerimdeyken..." Çok yavaş ve sakin konuşuyordu. "Beni boğduğunu mu hayal ediyordun, Elfida?"

Evet, tabii. Boğmaktan bahsediyorduk.

Güldüm.

Parmaklarını hareket ettirdi. Sıkmadı ama tutuşunu sıkılaştırdı.

Sessizliğimi koruduğumda artık elinin de duvarın da soğunu hissedemez olmuştum ya da ben o kadar sıcaktım ki ikisini de ısıtmıştım.

"Böyle bakmaya devam etme."

Nasıl baktığımı ve ne düşündüğünü çok iyi bilsem de yüzyıllardır süregelen aşk klişelerini bozmadan, "Nasıl?" diye sordum.

"Elimi biraz daha sıkılaştırırsam gülümseyecekmiş gibi."

Bir an için Kılıç ringde gerçekten kalbimi durdurdu da şu anda cennette miyim acaba diye düşündüm. İçimdeki çığlıklar uyanmıştı. Bu bir rüya gibi hissettiriyordu.

"Sen de böyle bakma."

"Nasıl?" diye sordu, benim gibi.

"Gülümseyip gülümsemeyeceğimi bilmek istiyormuş gibi."

Dilini, altdudağının içinde gezdirdi. Etrafımızı sarmalayan o yoğun hissin sadece benim tarafımdan belirgin olmadığı, yansımamı taşıdığı gözbebeklerinin genişlemesinden anlaşılıyordu. Dünyadan, evrenden ve galaksilerden soyutlanmış; kendimize ait bir kara parçasında birbirimize mahsur kalmıştık zihnimde. Tarifsiz hissediyordum. O, hislerini tarif edebilir miydi?

Biliyordum ki bir adım, tek bir adım atsam bu soyunma odasında bize ait o kara parçasını tüm gücüyle sarsacak kadar güzel şeyler yaşanırdı. Bunun farkındaydım ama yapmamam gerektiğinin de farkındaydım. Anlık bir zevk uğruna, uzun vadeli planımı sarsmayacaktım. Kaldı ki ona olan kızgınlığımda da azalmak adına bir hareketlenme olduğunu sanmıyordum.

Bir kere de o, göt gibi kalsın istedim. "Hayır," dedim. Dudaklarımdan sadece bu kelime döküldü.

"Ne, hayır?"

Elimi elinin üzerine koyarak boğazımdan indirdim ve yüzümü ona yaklaştırdım. "Sorunun cevabı. Seni boğmayı hayal etsem bunu yaparım, emin ol."

Elimi cebine daldırarak anahtarı çıkardım ve yüzüne son bir bakış atarak kapıya yöneldim. Sporcu atletimi üzerime geçirdikten sonra kapıdan çıkıp, gitmeden ve onu orada yalnız bırakmadan hemen önce omzumun omzuna sürtünmesi kaza değildi. Kalbimin bir anda omzumda, ona temas ettiğim yerde atmaya başlayarak tüm bedenimi uyuşturması da öyle.

5

Uçurumlar var.
Can alan uçurumlar...
Dibi deniz olan uçurumlar...
Dibi kayalıklar...
Ve bir de hayatlar arasındaki uçurumlar var.
Denizde boğulmaktan çok yakarlar.
Kayalıklara çakılmaktan çok acıtırlar.
İşte o uçurumlar, umutlarına bel bağlayanların sonu olurlar.
Ve uçurumun kenarına kadar giden küçük kızlar, ebediyen o umutsuzluğa mahkûmdurlar.

Arabanın kapısını kapadım ve gözlerimi doğrudan, kısa bir yürüyüş yolunun ardından ulaşılan kapıya sabitledim. Bir saat önce dedem arayıp kırk dakika içinde akşam yemeğine gitmemi söylemişti. Ve şu anda tam yirmi dakika gecikmiş bulunuyordum. Dedemin tahammül edemediği pek çok şey vardı. Bekletilmek de bu şeyler arasında üst sıralarda yer alıyordu.

Oyalanmak istemeyerek, mümkün olduğunca hızlı adımlarla büyük ahşap kapıya doğru adımlarken saçlarımı, aceleyle giydiğim ceketimin içinden çıkardım. Büyük ahşap kapının yanındaki küçük zile basarken gerginlikle altdudağımı dişlerimin arasına aldım. Dedemin kızıp kızmadığını öğrenmek için Nil'i aramıştım fakat cevap vermemişti.

Saniyeler sonra görkemli köşkün kapısı açıldı ve Sunay abla geçmem için hızla yana çekilip, "Hoş geldin, kızım," diyerek beni içeri buyur etti.

Onun gibi gülümsemesem de samimi bir sesle, "Hoş buldum," de-

Ninova

dim. Orta yaşlarda, hafif toplu, gülen gözlere sahip bir kadındı. Ben kendimi bildim bileli bu evde çalışırdı. "Dedem nerede?"

"Aziz Bey, yemek salonunda." Dedemin modunu anlamak için kadının yüzünü incelerken, "Hadi," diyerek kapıyı kapadı. "Daha fazla oyalanma, geç."

Avuçlarımı pantolonuma sürterek, holde hızlı adımlarla ilerlerken, kısa topuklu botlarımın sesi mermer zeminden yayılarak sessiz köşkü dolduruyordu. Aynalar ve pahalı tablolarla süslenmiş koridoru geçtim, camlı odaya yöneldim. Burası dedemin yemek salonuydu. İçinde büyük, toplantı masasını andıran bir yemek masası dışında sadece ses sistemleri ve bir koltuk vardı.

Salondan içeriye girdiğim anda koltukta oturmuş, camdan dışarıyı izleyen dedemi gördüm. Nil yoktu.

"Kusura bakma, dede. Trafik vardı, geciktim," diyerek ilerlediğimde başı bana döndü.

Kolundaki saate kısa bir bakış attıktan sonra, "Yirmi beş dakika," dedi, barut sesiyle. Sessiz kalmayı seçtim. Gözleri üzerimde oyalandıktan sonra başını iki yana salladı. Çoğunlukla yumuşak bir adamdı. Nadiren bağırır, saygıyı epey önemserdi. Kızdığındaysa gerçekten korkunç olabiliyordu. İşin kötü yanı, ne zaman kızacağı asla belli olmuyordu ve bana böyle baktığında, içimde bir ses o kapı gösteriliyormuş gibi hissediyordu daima.

"Trafiği hesap edip erken çıkmalıydın," derken sesi sertti. "Beklemeyi sevmem, Elfida."

"Biliyorum."

"Biliyorsan ona göre hareket et," diyerek sesini aniden yükseltti.

"Bir daha olmaz, dede. Kusura bakma."

"Olmasın," dedi, koltuğundan kalkarken. "Sana denileni bir kere de doğru düzgün yap. Fevri hareketlerin beni yoruyor."

Ona olan sevgimden ve saygımdan çok, minnet besliyordum. Bu minnet duygusu annemden geçmişti bana. Hayatımda iyisiyle ve kötüsüyle *aile* adı altında bulunan herkes yok olduğunda, küçük bir kızın ellerini tutan o adamdı Aziz Andıç.

Ben, Nil gibi değildim. Bu hayata ait değildim. Bana tüm bunları veren oydu. Bunu yüzüme hiç çarpmamış olsa da tüm bunların farkındalığında olmak, ona karşı sesimi alçaltıyordu her zaman. Benden bekle-

nenler vardı. Bu, bu köşkün duvarlarına çarpan sessiz bir emirdi. Bense bir emir kulu.

O, masadaki klasik yerine otururken sadece başımı salladım. Arkasından masaya doğru ilerleyerek kendi yerime oturduğumda, ahşap merdivenlerdeki hızlı adım sesleri kulaklarıma doldu.

Bir dakika sonra Nil salondaydı. Dağınık topuzu komik bir şekilde kafasında yamulmuş, üzerindeki eşofman takımı buruşmuştu. Uykudan yeni uyanmış olmalıydı. Uykuya çok düşkündü.

"Ay!" diyerek kendini içeriye attı. "Uyuyakalmışım." Dedeme bakarak sevimlice gülümsemeye çalıştı. "Kusura bakma, dedem. Alarm kurmuştum ama çalmamış."

Dedem ağzını açmadan önce de biliyordum. Nil'e ters sayılabilecek bir bakış atarken Nil'in sırıtışı gerginlikle büyüdü. "Nedir bu zamansız torunlardan çektiğim," diye kendi kendine söylendi ve eliyle Nil'in yerini işaret etti. "Otur, kızım."

Sessizce cam sürahiden doldurduğum soğuk suyu dudaklarıma götürürken Nil tam karşımdaki sandalyesine oturdu. Bakışlarım şık, altın süslemeli masa örtüsündeydi.

"Hoş geldin, Elfi."

"Hoş buldum."

Herkes yemeğine başlarken dedem arada okulla ilgili sorular soruyor, Nil'le beni yokluyordu. Dakikalar geçtikçe aramızdaki gergin elektrik azalarak kayboldu ve sohbet keyifli bir hale geldi.

Bu süre zarfında tabağıma doldurduğum şeyleri didikliyormuş gibi yaptım. Arada hayali lokmalarımı çiğniyor, bunun üzerine Nil'in attığı ters bakışlara maruz kalıyordum.

Dedem yemediğimi bilmiyordu.

Ona bir ders için yaptığım ödevin, sınıftaki en yüksek notu aldığını söylediğimde yaşlı adam gözlerindeki gururla baktı bana. Uzanarak elini omzuma hafifçe vurdu. Gülümserken, "Aferin, kızım," dedi. "İstediğin zaman her şeyin en güzelini yapabileceğini biliyorum."

Ona gülümsediğimde Nil de gülümsüyordu. "Ben de yapabilirim, değil mi dede?" diyerek ortaya atladığında gerçekten sevimliydi.

Dedem ona muzipçe bakarak kısaca düşünür gibi yaptıktan sonra, "Sen biraz zor," dediğinde kısa bir kahkaha attım.

Nil bozulmuş gibi yaparken herkes dedemin sadece takıldığının farkındaydı. "Aşk olsun."

Yemek faslı böylece bittiğinde yemek salonundan çıkmış, ana salondaki rahat deri koltuklara yerleşmiştik. Nil'le ben bir ikili koltukta otururak, önümüzdeki tatlı tabaklarını çatallarken, dedem de tekli koltuğunda sadece çay içerek oturuyordu.

Nil bir kendi tatlısından, bir benim tatlımdan yiyerek, tabakları silip süpürdüğünde elini karnına koyarak, "Oy," dedi. "Çok yedim."

Ona gözlerimi devirdiğimde bacağımı çimdikledi. Karşılık olarak koluna vurdum.

Gece sürerken Nil'le sessizce sohbet ediyordum, dedem ise televizyona bakıyordu. Dikkati bizde değildi.

"Seninkinden ne haber?" diye sordu, kısık bir sesle.

Omuz silktim. "Aynı."

Yüzümdeki ifadeyi görerek, "Dökül," diye fısıldadı, tehditkâr bir merakla.

Hafifçe gülerken, "İşleri biraz hızlandırmaya karar verdim," dedim, Nil'den saklamayarak. Onaylamasa da bu yolun küçük bir kısmında benimle birlikteydi. "Aklımda bir şey var."

Ve bu şey kesinlikle üzerime yapıştırdığınız deli etiketini güçlendirecek bir şey.

Elini dramatik bir şekilde alnına vururken bana sahte bir dehşetle baktı. "Yine ne geçiyor kafandan acaba? Şu adam için işlemediğin tek suç cinayet kaldı. Yavaş yavaş oraya gidiyor herhalde işler."

"Yok ya," dedim, gerçekten düşünür gibi. "Henüz gerek yok."

Gözlerini kocaman açarak dizime vurdu. "Senin için bir cinayeti örtbas ederek hayatımı karartamam, haberin olsun."

Gülerken gözlerimi devirdim. "İhtiyacım olacağını sanmıyorum."

Uyarırcasına, "Elfida," dedi.

"Tamam ya," diye söylendim. "Şaka yapıyorum. Onun için adam öldürecek halim yok."

"İnşallah," dedi, kararsızca yüzüme bakarken. "Ee, anlat, ne yapacaksın?" Uzanarak sehpadaki meyve suyunu aldı ve meraklı gözleri üzerimdeyken içmeye başladı.

Dudağımın kenarı yavaşça yukarıya doğru kıvrıldı. "Lacivert'i kaçıracağım."

Cümlem biter bitmez yüzü kırmızıya dönen Nil, zar zor yuttuğu meyve suyunun çenesine damlayan kısmını elinin tersiyle silerken gözleri pörtlemişti.

Dedem ona, "İyi misin?" diye sorduğunda elini sallayarak onu geçiştirdi.

"Ne?" diye fısıldayarak bana bağırdı.

"Şşt," diyerek uyardım, dedemin dikkatini çekmemesi adına.

"Sen delirdin mi?" diye azarladı beni, elindeki bardağı sehpaya geri bırakırken. Bacaklarını altına toplamıştı. "Dolandırıcılık, hırsızlık, adam kaçırma... Bir adam yüzünden tek kişilik bir suç örgütü oldun, çıktın başımıza."

Çok da haksız sayılmayan yorumları üzerine omuz silktim. Her şey bir amaca hizmet ediyordu. Bastığım tahtanın sağlam olduğundan emin olmadan adım atmazdım.

"Amacın adamı âşık etmek mi yoksa kendini öldürtmek mi?"

"Rahatla," dedim, *a* harflerini uzatarak. "Yaptığım hamleler ne zaman boşa çıktı?"

"Muhtemelen yakında," diye homurdandı. Başını ovuştururken duyduklarını sindirmeye çalışıyordu. "Ne için yapacaksın böyle bir şey? Kafanın nasıl çalıştığını gerçekten merak ediyorum," dedi ve düşünür gibi bekledi. "Veya çalışıp çalışmadığını."

Nefesimi uzunca bıraktım. "Bu iş çok uzamaya başladı. Artık bir iletişim halindeyiz, yüz yüze geliyoruz. Kardeşleriyle ve hatta düşmanlarıyla bile tanıştım. Benden etkilenmeye çok müsait bir zamanda. Kılıç her ne kadar gözlerini üzerimden ayırmayıp bana karşı insanları şüpheye düşürmeye çalışsa da Kurşun'a zamanımı doğru değerlendirmezsem belki de bir daha asla bu kadar yakın olamayacak bir andayım." Devam etmemi ister gibi yüzüme baktı. "Birkaç hafta içinde Çita'yla ve onunla maç yapmış, sonuç ne olursa olsun uzaklaşmış olacağız. Bir daha bu kadar sık iletişim kurmamızı gerektirecek bir anda olmayacağız. Doğru değerlendirmem gerekiyor bu zamanı. O an geldiğinde ve isteyerek ortaya çıkardığım gerçek yüzümü gördüklerinde kafama direkt bir kurşun yememek için biraz güvenceye ihtiyacım var."

"Ve bulduğun şey adamın kardeşini kaçırmak mı?" diye sordu, bana aklımı kaçırmışım gibi bakarken.

"Off! Şirketinin kasasında açtığım delik istediğim genişliğe ulaştığında ve hepsi bunu fark ettiğinde hayatına sert bir giriş yapmış olacağım. Bu anın yaklaşması gerekiyor. Bunun için dikkat dağınıklığına ihtiyacı var. Şirketten biraz uzak kalmaya, o her şeyi sıkıca denetlemiyorken öncekilerden büyük bir hamle yapmaya ihtiyacım var. Kardeşi kaçırılmışken tüm dikkati şirkette olmayacağına göre. Hatta sadece o da değil. Açanay, Kılıç, diğerleri... Bana mükemmel bir boşluk açacaklar. Asıl sağ kolu Açanay ve kendini çok ön planda tutmasa da çok keskin bir zekâya sahip. Hepsinin dikkatinin aynı anda dağılmasının başka yolu yok." Nil dudaklarını yiyerek beni dinliyordu. "Kıza da bir zarar geleceği yok zaten. Hem tek kaçırılan o olmayacak," diye ekledim. "Lacivert'le birlikte kaçırılacağız."

Gerçekten bana boş bakışlar atarken, "Anlamıyorum," dedi. "Lacivert'i kaçıracaksın, aynı zamanda kaçırılacak mısın? Kurşun güçlü bir adam değil mi Elfida? Senin yaptığın ortaya çıkarsa ne kurtaracak seni?"

"Çıkmayacak. Diyorum ya, birlikte kaçırılacağız." Kaşlarını kaldırarak *açıkla*, der gibi baktı. "Erkekler basit yaratıklar, Nil. İçlerinde erkeklik güdüsü diye bir şey var ve kahramancılık oynamak bu güdülerini gerçekten kabartıyor. Ringde dikkatini yeterince çektim, güzelim, bana karşı gerçek hisler beslemesi için çok erken olsa da cinsel dürtülerini harekete geçirdiğimi düşünüyorum. Savunmasız bir anıma şahit oldu ve etkileyici, masum, küçük bir kızı kötü adamların elinden kurtarmak her şeyi daha da güçlendirecek."

Asıl kötü adamın o küçük kız olduğunu bilmeden elbette.

Derin bir of çekti ama beni vazgeçiremeyeceğini çok iyi biliyordu. "Nasıl olacak bu?"

"Halledeceğim."

Kurşun, benim bile tam anlamıyla çözüp anlamlandıramadığım bir güce ve bağlantılara sahipti. Kardeşini kaçıran insanları bulamaması gerekiyordu. Halledecektim elbette.

Kafamın içinde planlarımı tekrar edip, eksiklerimi düşünürken, dedem boğazını temizleyerek kendimle olan içsel sohbetimi böldü. Kafamı kaldırdığımda doğrudan bana baktığını gördüm.

"Bir misafirimiz var," dedi sakince. Nedense tonunun altında beni huzursuz eden bir şey hissettim.

"Kim?" diye sordum.

Nil de telefonuyla oynarken kulağı dedemdeydi. O sözkonusu olmadığında, dedem karşısında telefonla ilgilenilmesini saygısızca bulur ve sert tepkiler verirdi. Aramızdaki farklılık sessiz fakat yeterince açıktı. Kimse tarafından dillendirilmez, benim tarafımdansa yutulurdu. Dedemin bana sundukları karşısında, benden Nil'den farklı bir türde saygı beklediğini biliyordum. Bu bir problem değildi.

Dedem boğazını bir kez daha temizledi. Gerilmiş miydi yoksa bana mı öyle geliyordu?

"Pek hoşlanacağını sanmadığım bir misafir. Yine de böyle olması gerekiyordu. Keyfi bir ziyarete gelmeyeceğini bilirsin zaten," diyerek duraksadı. "Aslında tam olarak misafir sayılmaz. O da bu evin bir torunu."

Ona bakmasam da Nil'in kafasını telefondan kaldırdığını ve bana döndüğünü gördüm.

Bir cam kürenin parçalanışı gibi bir ses yankılandı zihnimin içinde. Parçaları kafamın içindeki her bir köşeye savruldu ve değdiği yerlerde yaralar açarken ince kanın süzülmesine sebep oldu.

Beynimin içindeki tüm o gürültünün ardından, "Ataner," dediğini duydum dedemin. Gözlerim doğrudan karşıdaydı. Bir şeyler söylese de yaşlı adamın sesi boğuk bir uğultudan öteye geçemedi.

"Ne?" Sesimin pürüzlü çıkmasıyla boğazımı temizlemeye çalıştım. "Ne zaman?"

Dedem birkaç saniyelik sessizliğinin ardından, "Birazdan," dedi. *Birazdan.* "İşlerle ilgili gelmesi gerekiyordu. Bu süre zarfında burada kalacak."

Gözlerim hâlâ karşıdayken başımı yavaşça salladım. Cama odaklanmıştım ve bir sebepten bakışlarımı oradan ayıramıyordum. Omurgamın ağrıdığını hissettim sebepsizce.

Kendimi yokladığımda artık acı çekmiyordum. Sadece içimde yarattığı boşluğu hatırlıyordum.

Ataner Alaner.

Abilik namına hiçbir şeye sahip olmayan o adam. Yaşayan tek öz ailem ama dünyada ailem olmaya en uzak ve en isteksiz kişi.

Adıyla soyadının uyumunu hep kıskanmıştım. Daha sonrasında kıskançlıklarım isim uyumundan öteye, acılarına bürünmüştü sessizce.

Uzun zamandır görmüyordum onu. Ne kadar olmuştu sahi, ben de bilmiyordum. Yılın belli zamanlarında görürdüm bazen. Sadece gözlerim

yakınlığını görürdü, hiç hissetmemiştim daha önce gözlerimin gördüğü varlığını.

Hep böyleydi. Hiçbir zaman ilgili olmamıştı. Zaten bana gelince kimse ilgili olmazdı ama Ataner ilgisizden de öte, isteksizdi. Gözleri bana kördü onun. Kalbi bana buzdu. On yaşında da böyleydi yirmide de ve hep de böyle kalacaktı, biliyordum.

Aramızda beş yaş vardı ve dedemin İsviçre'deki işlerini büyütüyor, onun başında duruyordu.

Birazdan burada olacaktı.

Nil'in kolumdaki tutuşunu hissettim. Dedem beni izliyordu. "Sorun yok, değil mi kızım?" dedi.

"Yok," dedim, gülümsemeye çalışarak. Sonunda gözlerim onun üzerine dokunabildi. "Yok."

Başını salladığı an zilin yüksek sesinin köşkü kapladığı ve beni irkiltiği andı.

Geliyordu.

Gelmişti.

Kötü biri değildi. İyi de değildi. O, sıfırdı. Ne bir adım önde ne de bir adım geride. Ataner, hayatın avuçlarıma bıraktığı koca sıfırlardan biriydi sadece.

Sunay ablanın holde yürüdüğünü duydum. Dedem ayaklandı, Nil de kalkarken koluma dokundu ve gözlerini kırparak bana *sorun yok*, dercesine baktı.

Sorun zaten yoktu. Onunla sorun olabilecek bir aram dahi yoktu.

Kapının açılmasının ardından Sunay ablanın neşeli sesine karışan o sert sesi duydum. Ağır adım seslerinin koridordan salona kadar yürümesini dinlerken avuçlarımı kotuma bastırdım. Onun adım seslerini dinlemek beni yıllar önceye döndürdü. Sanki annemin ruhu dibimde konuşuyormuş gibi net bir şekilde anımsadım onun sesini. *Aman, kızım, abin geldi. Sakın ona bir şey söyleme.* Annemle yediğimiz dayakları Ataner'den gizlerken kaç yaşındaydım ki? Ataner kaç yaşındaydı? O da aşinaydı aynı dayaklara. Ama Elfida unutur, Ataner ise üzülürdü. Dört kişilik ailenin her ferdine ait sorunlarını ise ortalıkta daima gülerek dolaşan küçük bir kız çocuğu üstlenirdi.

Ve en acı anılarım, en güzel tanıdıklığım içeri girdi.

Uzun boylu, yapılı bedeninin üzerine yerleştirilmiş güzel bir yüzü

vardı. Koyu renk saçları her zamanki kısalığında, aynı özensizlikle koyu renk gözlerine uyum sağlıyordu. Deri ceketi dahil olmak üzere siyahlara bürünmüştü. Parmak ucunda dursa başının tepesi kapıya değerdi.

Dedem, "Hoş geldin, oğlum," diyerek onu karşıladığında dudakları yukarı kıvrıldı ve iki adımda dedemin yanına ulaşarak onun elini öpmek için eğildi.

Dedem onun sırtına vururken o, onun elini öpmüş ve yeniden doğrulmuştu bile. Bakışları bana değmeden Nil'le yan yana durduğumuz koltuğun önüne doğru yaklaşmaya başladığında omurgam dikleşti. Bana gelmesini zaten beklemiyordum ama Nil'i sakince kollarına çekmesini izlemek istediğimden pek de emin sayılmazdım.

O, benim abimdi.

En azından öyle olmalıydı.

Nil'in minyon bedeni onunkinin yanında iyice küçücük kalmıştı. "Hoş geldin," diyerek, onu selamlarken kollarını sırtına doğru sıkıca sardı ve birkaç saniye ona doyduktan sonra geri çekildi. "Senin ergenlik bitmedi mi ya? Boy atmışsın."

"Sen çekmişsin, bücür."

Sesini duymayalı uzun zaman oluyordu. Muhtemelen bir tek benim için öyleydi. İçimdeki boşluk genişledi.

Nil'den koptuğunda, sona bıraktığı benimle selamlaşma sırasının geldiğinin farkındaydı. Dedem olmasa beni es geçebilirdi sanırım. Başı yavaşça bana döndüğünde gözlerinde alışık olduğum o boşluk vardı. Öfkesinin bana mı kendine mi yoksa bir başkasına mı olduğunu hiç anlamamıştım.

Dedem boğazını temizlediğinde ikimiz de sadece karşılıklı dikiliyorduk.

Sonunda, "Hoş geldin," dediğimde bana doğru yarım adım atarak tek kolunu omzumdan attı ve nefesimi tutmama sebep olurken bana sarıldı. Çok da sarılmak sayılmıyordu bu. Nil'e yaptığı gibi samimi değildi. Dedeme yaptığı bir gösteriden ibaret olsa da içimdeki yarayı biraz olsun dindirebilmek adına benden nefret etmediğini hatırlatma ihtiyacı duydum kendime. O sadece boştu. Bomboştu. Bana yoktu Ataner.

Kollarımı yavaşça ona dolarken onun da nefesini bir an için tuttuğunu fark ettim. Kafamda, gerçek olmasını istediğim o şeyi kuruyor da olabilirdim. Sıcak bedeni gözlerimi kapama isteği uyandırsa da bunu

yapmama müsaade edecek kadar uzun tutmadı sarılışını ve geri çekilerek odadaki bir koltuğa ilerlemeye başladı.

Kollarım iki yanıma düştü.

Hep ondan ilgi bekleyen, küçük, baş belası kardeş olmuştum. Ona ne kadar kızsam da zamanında beni ne kadar ağlatsa da saçlarımı okşaması için çok fazla yol denemiştim. Bundan vazgeçtiğimde artık yol mu kalmamıştı yoksa bende heves mi bilmiyordum.

Altılı yaşlarımdayken bir gece yarısı, herkes uyurken mutfak tezgâhındaki bıçakla yanlışlıkla parmağımda gerçekten derin bir kesik açtığımda ve Ataner sese uyanıp da beni bir sandalyeye oturttuğunda, parmağıma yarabandı yapıştırıp, bana *geçtiğini* fısıldarken benimle ilgilenmesi için o bıçakla birçok yerimde delik açabileceğimi hissetmiştim.

Ona sarılmak ise yine içimde bir şeyi yakmıştı. O, küçük Elif'in hayattaki tek ailesiydi. Tek gerçek, kan bağıyla bağlı ailesi. Elfida'nın bir şeyi değildi ama Elif'in içimde olduğunu biliyordum. Elif'se benim içimde olmamalıydı artık.

Belki de ihtiyacım olan bir mutfak bıçağıydı. Sanırım artık çok iş görmezdi. Altı yaşını geçeli çok oluyordu. Muhtemelen artık kendi yaralarımı kendim sarabileceğime kanaat getirmiş olur ve ilgilenmezdi.

İçimin sessiz, karanlık köşesinden bir ses sinsice *ya Nil'in eli kesilse*, diye sorduğunda bakışlarım ahşap zemine indi ve o sesten nefret ettim.

Kıskançlık veya sevgi dilenciliği yapmak için artık fazla büyüksün, Elfida, diye yorgunca mırıldandı iç sesim.

Öyleydim. Altı yaşında bir çocuktan ziyade genç bir kadındım şimdi. Tokat yemeyi bırakmış, bir ringin içinde kendimin üç katı olan adamları devirmeye başlamıştım.

Dedem, onunla konuşmaya başlarken sessizce hepsinin üzerinde gezdirdim bakışlarımı. Aziz Andıç, Nil Andıç, Ataner Alaner ve Elfida.

Nil konuya dahil olduğunda ve üçü sohbet etmeye başladığında dirseğimi koltuğun kolçağına, elimi de çenemin altına koyarak sessizliğimi korumaya devam ettim. Hepsi gülüştü. Ataner, donuk bir adama göre gördüğüm en sıcak gülümsemeye sahipti.

İşte bu andı. Bana amacımı hatılatan an, bu andı. Yıllarımı niye rastgele bir adamın ellerine bağlamış, uğruna hayatımı sürüklediğimi bile bile peşinden koştuğum hakkında kulağa mantıklı gelecek bir açıklama yapamazdım belki ama bu anı gösterebilirdim.

Dolu bir kalabalığın arasındaki koskoca bir yalnızlığın ortasında tutunacak tek şeydi o.

O, kalabalık bir yerde kahkahalar atarken, tüm yalnızlığımla bacaklarım uçurumdan sarkar halde dururken tutunacak tek eldi onunkiler.

O uçuruma dönmemek için bir amaca ihtiyacım vardı. Zor, uzun, uçurumun tersi yönde bir amaç.

15 Ağustos 2022. Bir gün sen de tüm ışıkları kapatıp çıkacak mısın sevgilim? Onları açman için verdiğim bunca uğraş boşa mı? Lütfen olmasın.

"Güzel sanatlar demek?" diye ilgiyle sordum, hemen yanımda oturan Lacivert'e.

Pipetimle, içinde limon dilimleri olan soğuk içeceğimi karıştırdım ve başıyla onaylamasını izledim. Gözlerini hafifçe devirdi. "Abimin veya babamın ilk tercihi olmazdı tabii ama... Yine de bu konuda pek baskı yapmadılar." Ellerini kaldırarak neon yeşili ojeleriyle tırnak işareti yaptı. "Klas bir mimar veya mühendis olup şirkette çalışmam konusunda yani."

Hafifçe güldüm. "İğrenç bir şeymiş gibi söyledin."

Omuzlarını silktiğinde sarı saçları dalgalandı. Lacivert Alpugan çok güzel bir kızdı. Yaşıt sayılırdık, aramızda sadece iki yaş vardı.

Kutlamadığım, dillendirmediğim, yok saydığım doğum günüm gelmiş ve geçmişti. Yirmi ikiydim artık.

Dedem ve Nil, doğum günümü biliyorlar mıydı bilmiyordum bile. Yıllar öncesinde, o eve ilk girdiğimde bundan hoşlanmadığımı söylemiştim. Kalan yılların hiçbirinde doğum günümün kutlanmaya değer oluşu konusu açılmamış, tarih akıllarından silinip gitmişti belki de.

Ataner'i düşündüm. O biliyor muydu?

Bilmiyor olmalıydı. Muhtemelen Alanerlere dair unuttuğu her şey gibi, ben gibi doğum günümü de unutmuştu.

İyi ki doğdun lafını işiten çocuklardan olmamıştık biz hiç. Oysa yeni hayatında bunu telafi ediyor, kendi *iyi ki doğdun* cümlesini işitiyordu. Oysa benim buna tahammülüm yoktu. Yıllarım ölüm arzusuyla geçtikten sonra doğumumun bir *iyi ki* olması fikri içimi ısıtmıyordu.

Düşünceleri zihnimde gerilere iterek yeniden Lacivert'e odaklandım. Onu incelemeye devam ettim. Bana oranla daha kısa olsa da vücut hatları çok güzeldi. Güzel renkli gözleri, kıvrımlı burnu ve dudakları vardı. Üzerinde bacaklarını sarmayan bol bir pantolon, şık bir bluz vardı.

Ona baktığımda özgüven sorunları olmayan biri olduğunu kolayca söyleyebilirdim. *Birilerinin aksine.* Böyle bir güzelliğin arkasında, aynaların karşısında ağlayan bir kız olamazdı.

"Yani bana göre yeterince iğrenç." Yine gözlerini devirdi. Onunla beş dakikalık sohbetime dayanarak aksi biri olduğunu söylemek kolaydı. Biraz suratsız, ters ve şımartılmıştı. Eh, uyumsuz olduğunu söylemeden de olmazdı. Ailesin düşünceleriydi bunlar. Kusur saydıkları her şeye rağmen onu el üstünde tutan ailesinin. "Bir masa başında dirsek çürütmek benlik değil. Sanırım babamlar da bende bir mimarlık veya mühendislik fakültesini bitirebilecek ışığı görmedikleri için çok ısrar etmediler."

Güzel sanatlar ikinci sınıf öğrencisiydi. Naz yapabileceğim bir babam veya öz dedem olsa hiç şüphesiz mimarlık okuyor olmaktansa güzel sanatlar okumayı seçerdim. Ancak bu da örselenen ve bir köşeye atılan önemsiz arzulardan biriydi.

Hafifçe güldüm. Salaş, büyük bir bahçesi ve loş ışıklarıyla şehir merkezinden biraz uzakta olan bir kafenin bar bölümünde yan yana oturuyorduk. Onu takip ediyordum ve planım için nerede olursa oraya gitmem gerekecekti ama buraya geldiğini görmek beni şaşırtmıştı. Gittiğim tüm şatafatlı yerlerden ziyade bu salaş, huzurlu kafe şehrin en sevdiğim yeriydi muhtemelen.

Böyle yerlerde takılacak birine benzemiyordu. Şımartılmış kişiliğinden yola çıkarak biraz daha *sosyetik* takıldığını düşünmüştüm. Anlaşılan yanılmıştım.

İçeceğini içerken başını yana yatırdı. "Sen neden mimarlık seçtin?"

"Aile mesleği."

Burnunu buruşturdu. "Saçmaymış."

Fazla takılmadan güldüm. "Öyle."

Saat akşam beş civarıydı. Onu yerine yerleşene kadar izledikten sonra tesadüfmüş ve barda içecek alırken onunla karşılaşmış gibi yapmıştım. Kurşun'un doğum günündeki küçük tanışmamızdan konuya girerek onu selamlamıştım ve sohbet etmeye başlamıştık. Biraz... Durgun gözüküyordu.

Süzdüğünü saklamadan beni inceleyip, "Abim seni çiğ çiğ yermiş gibi duruyor," dedi aniden.

İçimden *umarım*, diye geçirmek üzereydim ki yanlış anlayabileceğime ihtimal vererek, "Maçta yani," dedi. "Dövüşecekmişsiniz ya. Koca adamları yere deviren biri gibi durmuyorsun. Abim de kütük gibidir."

"Ve bu da en büyük avantajım."

Sesini alçaltarak dudaklarına yasladığı pipetinden bir yudum aldı. Bir hanımefendi gibi oturmak veya elit gözükmekle derdi yokmuş gibi duruyor, bar sandalyesinde mümkün olan en gevşek şekilde ve tezgâha yasladığı kolları yüzünden kamburlaşan sırtıyla oturuyordu. Her anında dışarıdan nasıl gözüktüğünü düşünüyor ve sürekli saçını, duruşunu, ellerini koyduğu yeri bile düşünüyor olmamalıydı. Onu ikinci yüz yüze görüşüm, aynı zamanda ikinci kez özenişimdi.

"Aslında ne var, biliyor musun? Umarım kazanırsın. İyi bir dayağa ihtiyacı var." Etrafına bakındı. "Yine de umarım bunu duymaz tabii."

Neyi kastettiğini bilsem de kaşlarımı çattım. "Nasıl duyacak? Burada bile değil." Oyunculuk yeteneklerimi kullanarak, "Benim söyleyeceğimden endişeleniyorsan onunla öyle bir samimiyetimiz yo-" diyordum ki sözümü kesti. Bana biraz açılması gerekiyordu.

"Hayır, hayır," dedi. "Sadece yerin kulağı vardır işte. Biliyorsun, işleri yüzünden etraf kötü adamlarla dolu. Bu sebepten yedi yirmi dört izlenmemiz, belirli mekânlara gitmemiz ve hayatımız boyunca o sıkıcı çizgileri aşmamamız gerekiyor." Tüm bunlardan gerçekten sıkılmış, dalga geçer gibi konuşmuştu. "Her an bizim için çalıştığını bile bilemediğim biri bir yerde belirebilir ve bana *Lacivert Hanım, geç oldu, dilerseniz eve dönelim*, diyebilirmiş gibi."

Keyfini kaçırmak istemem, tatlım ama birazdan kaçırılacaksın.

Onunla normal bir şekilde sohbet ederken ben de kaçırılacağım için şu anda onu izleyen bir sivil koruma olsa bile benden şüphelenilmeyecekti.

Çakma kaçakçılarımız ise Tayfun ve grubuydu. Yıllar önce, bir şekilde Ekrem'in öncü olduğu kısa bir tanışıklığımız olmuştu onlarla. Fazla samimi olmasak da bu tür işler genelde samimiyet değil, para gerektirirdi. İşin arkası Ekrem'e dayandığından içim rahattı. Herhangi bir pürüze karşı arkamı temizleyeceğini düşünüyordum. Bunun getirileriyse ağır olurdu. Dolayısıyla tüm pürüzleri kendim yok edebilmek adına epeyce kafa patlatmıştım.

Bu işte Tayfunları da tehlikeye atıp öldürtmemek için iki gündür çok sıkı önlemler almış, planlar kurmuştum. Kurşun kardeşini kurtarmaya geldiğinde, birini öylece öldüreceğinden emin olmasam da onları beyninden vurması işten bile olmazdı.

Bir katil miydi?

Bu soru, okuduğum o yazılardan sonra hâlâ kafamın içinde gezinip duruyor, zaten bir türlü gelmek bilmeyen uykularımı kapıdan kovuyordu.

Birini öldürmüş biri...

Sebebi neydi? Vicdan azabı çekmiş miydi? Bu onu korkutmuş muydu? Bunu gerçekten yapmış mıydı?

Bir katili kovalıyor olamazdım.

Birçok katil vardı benim içinde bulunduğum resimleri süsleyen. Birçok katil vardı masasında oturduğum, yanından geçtiğim, ekmeğini yediğim, el uzattığım. Sokakta yaşamaya mahkûm, yetim ve öksüz bir kızın sokakta attığı adımların yolu kansız ellere çıkmazdı. Bu bir rüya kadar gerçekdışıydı.

Oysa o farklı olsun istiyordum. Bana çoktan içinden geçtiğim bir hayat değil, yepyeni bir hayat bahşetsin istiyordum. Onlar gibi olmasını istemiyordum.

Birinin tek yaşam hakkını elinden alıp, ailesini sonsuz bir acıya mahkûm edip, ölü bedenden sızan kanları izleyip hayatına kolayca devam eden tüm o adamlar fazlasıyla tanıdıktı. Kurşun tanımadıklarımdan olsun, bana da tanıtsın istiyordum.

Okyanus ve Teo'yu düşündüm.

Katillerdi. Ama aynı zamanda ajanlardı da. Devletler için çalışıyor ve bir amaç çizgisini takip ediyorlardı. Bu bir görevdi onlar için. Öylesine sinirlenip birini öldürmekle bir değildi.

Yeniden Lacivert'le sohbet etmeye dönerek, "Baskıcılar anladığım kadarıyla?" dedim, sorarcasına. Sanırım beni abisi ve kuzenlerinin yanında gördüğü için kendini açmak konusunda rahatsız veya güvensiz hissetmiyordu. Ya da gerçekten kötü, belki yılgın bir ruh halinde olduğunu sezebiliyordum.

"Şartlar gereği olduğunu savunuyorlar. Aslında onların, onlardan kastım babam, abim ve kuzenlerim... Çizdikleri çizgiler dışına çıkmadığında, adımlarına uyumlu adımlar attığında, tehlikeden sakınmak adı altında sıkıcılaştığında ve hiçbirine laf etmediğinde çok kolay insanlar." Bardağını tezgâhta döndürdü. "Bu saydıklarım da bende yok maalesef. Ama Mavi mesela... Mavi için onlar, onlar içinse Mavi çok kolay."

İçimden bu zamana kadar onlar hakkında yaptığım tüm analizleri düşünüyor ve kendi fikirlerimle onun anlattıklarını karşılaştırıyordum.

"Sizi ayıracaklarını sanmıyorum. Sadece herkes herkesle farklı anlaşır. Senin derdini kızarak anlattığın birine başkası sarılarak anlatmayı tercih edebilir. Eminim ikiniz de aileniz için paha biçilemezsinizdir."

"Beni sevmediklerini söylemiyorum zaten. Gördüğüm değerin farkındayım. Sadece benden bıkıyorlar. Mavi yaparsa *bir dahakine dikkat et, canım*, diyorlar ama ben yaparsam *her zamanki Lacivert işte, akıllan artık*, diyorlar." Omuz silkti. "Mühim de değil. Kendi hayatımı onların çizgilerine göre yaşamıyorum diye bana söylenmeyi seçiyorlarsa ömrümüzün sonuna kadar devam edebilirler."

Barın arkasındaki kırmızı led ışık bir kez söndü ve birkaç saniye bekledikten sonra yine yandı. Böylece işaret gelmiş oldu ve artık vaktin geldiğini anladım.

Onun hayatını bağımsız yaşama kararına saygı duysam da belki de abisinin biraz haklı olduğunu düşündüm. Bir barda sakince otururken kaçırılabiliyorsa onların kurmakta direttiği güvenlik çemberinden çok da çıkmamalı, kaçıp habersizce böyle yerlere gelmemeliydi.

Bana çok bir iş bırakmamıştı. Onu izleyen, abisinin görevlendirdiği korumaları atlatmayı iyi biliyordu. Buraya gelirken de hepsine izini kaybettirmişti.

Önündeki içecek, önüne gelmeden önce mutfaktaki Uygur tarafından içine küçük, uzun vadede zararsız bir ilaç konulmuştu. Bu küçük şey Lacivert'in sadece midesinin birazcık bozulmasına, bulanmasına sebep olacaktı. Ciddi olmayan, anlık bir şeydi. En azından eczacılık mezunu olan Uygur bunun garantisini vermişti.

Sadece dört dakika daha geçtiğinde Lacivert, pipetini dudaklarına yaslamak üzereyken duraksadı ve yüzünü buruşturarak bardağı geri bıraktı.

"İyi misin?" diye sordum, sahte bir merakla.

Saçlarını omzundan arkaya aldı. "Evet. Midem bulandı aniden."

Ona kaşlarımı kaldırıp, endişelenmiş gibi bakarken içine birkaç derin nefes çekti, daha sonra aniden daha şiddetli bir bulantı hissetmiş olmalı ki gözlerini kapatarak sandalyeden ayaklanmak için doğruldu.

Tezgâhtan destek aldığında elimi koluna koyarak mekânın kamera kayıtları izlenilirse -ki Kurşun'un ilk işi olacağına emindim- yeterince endişelenmiş gözükmek için, "Yardım edeyim," dedim.

İtiraz etmeden koluma tutunduğunda diğer elini de ağzına bastırdı.

Yönümü lavabolara doğru çevirmiştim ki kolumdaki parmaklarını sıkılaştırarak, başıyla mekânın bahçeye açılan kapısını işaret edip, "Hava almak istiyorum," dedi.

Gözlerimi devirmek istedim. "Önce bir elini yüzünü yıkayalım istersen."

Lavabolara giden koridorun sonunda bir acil çıkış kapısı ve bodruma inen merdivenler vardı. Orası kaçırılmamız için gözlerden ırak, güzel bir bölümdü ve her şey oraya göre ayarlanmıştı.

"Hava almak şu an daha iyi gelecek. Sonra elimi yüzümü yıkarım," dediğinde zorlayarak şüphesini çekmemek için başımla onayladım ve istediği gibi bahçeye açılan kapıya doğru adımlamaya başladık.

Ahşap ağırlıklı, çiftlik evini andıran mekân fazla kalabalık değildi. Bahçeye çıktığımızda ve hava almak için çayırlık alanda yürümeye başladığımızda herhangi birini göremedim. Hava hafif çiselediği için dışarıdaki masalar içeri kaldırılmıştı.

Başını geriye yatırdı ve derin bir nefes aldı. Gözleri bir süre kapalı dururken ben onun mükemmel oranlardaki küçük yüzünü izledim. Yüzüne düşen hafif damlaları hissediyordu.

Gözlerini açıp, bana odaklanarak, "Bazen herkesten uzaklaşmak istediğin oluyor mu Elfida?" diye sordu.

Nefesimi yavaşça bıraktım. *Bir kişi dışında. O kişiyeyse yakınlaşmak asla yeterli gelmiyor.* "Çoğu zaman," dedim. Gözlerinin daldığını gördüğümde, "Ne oldu?" diye sordum. Artık yürümüyor, öylece duruyorduk.

Omzularını silkti. "Yorgun hissediyorum ama fiziksel olarak değil. Ailemdeki herkesi seviyorum fakat bazen sadece küçük bir evde, ortalama bir ailenin çocuğu olmak istediğimi düşünüyorum. Tüm bunlar benlik değil."

Silahlar ve korumalarla kaplı hayatı onu zaman zaman bunaltıyor olmalıydı.

Hafifçe güldüm. "Eminim o ortalama ailenin çocukları da senin sahip olduğun gibi bir ailenin çocuğu olmak istiyordur. Her hayat yaşayanına zordur, Lacivert. İnsan, elindekinin kıymetini daha kötüsüyle karşılaşana kadar asla bilmez. Hayatımızın belli bir kısmını elimizde olmayana özenerek, belli bir kısmını da yetinmek istemediğimiz o şeyleri kaybettiğimizde onları özleyerek geçiririz."

Bana baktı. "Şiir gibi konuşuyorsun. Sesin bana huzur verdi."

Gülümsedim. Bir de bu kız için *soğuk nevale*, derlerdi.

Aniden aklına bir şey gelmiş gibi elini cebine attığında, "Abimi arayayım," dedi. "Korumalar ona haber verdiğinde çıldırmaya başlar."

Başımı salladım.

Kabanının cebine soktuğu eli boş çıktı. Yüzü bir şey hatırlamış gibi buruştu. "Of, içeride şarja takmıştım. Seninki yanında mı?"

Üzerimi kontrol eder gibi yaptım ama olmadığını biliyordum. "Aniden kalkınca çantamda kaldı benimki de. Gel, girip alalım istiyorsan. Meraklandırma abini."

Başını sallamasıyla yeterince uzaklaştığımızı fark ettiğimiz mekâna doğru adımlamaya başladık. İçeri girdikten sonra lavaboya girmemiz ve artık kaçırılmamız gerekiyordu.

"Miden iyi mi?"

"Daha iyi gibi. Bir de yüzümü yıkasam geçer herhalde."

Fazla hevesli görünmeden onayladım.

Bir deyim vardı, neydi o?

Kendi kazdığı kuyuya düşmek?

Birazdan bu deyimi kanlı canlı yaşayacağımın bilincinde olmadan dışarıdan gerçekten de kasvetli gözüken mekânı inceledim. Tayfunlar bizi bekliyor olmalıydı.

Sadece otuz saniye daha yürümeye devam etmiştik ki omzumda birinin temasını hissettim. Beni kimin dürttüğünü görmek için kafamı çevirdiğimde bir kol neredeyse boynumu kopartacak şiddette kolunu ağzıma bastırarak beni tuttu ve hemen arkamda duran maskeli yüzle karşılaştım.

Ağzımdan şaşkınlık dolu bir ses çıktığında, bir benzerinin hemen yanımdan geldiğini duymuştum.

Normal bir zamanda, öylesine yürürken, biri gelip de canıma kastı varmış gibi ağzımı kapasa endişelenebilirdim fakat şu an içimde hiç de öyle bir his olduğunu söyleyemezdim. Aksine keyiflenmiştim. Demek Tayfunlar olayı fark edip buraya gelmişti.

Sert bir beden siyah ceketinin altında olsa bile kaslı olduğu belli olan kolunu belime -diğeri zaten ağzımdaydı- sararak, beni geri geri yürütmeye başlarken gözleri şok içinde açılmış olan Lacivert'e baktım.

Bir çığlık atmaya çalışarak adamın kollarında kıpırdandığımda bunun hangisi olduğunu düşünüyordum. Uygur? Selim? Sanırım hangisiyse daha sonra benden yiyecek bir yumruğu vardı. Planı kuran bendim, ka-

çacak halim yoktu. Böyle canımı çıkartmak ister gibi beni sıkması gerekmiyordu.

Adam, "Kıpırdama," diye tısladığında Lacivert, ağzını onu tutan adamdan kurtarıp bir çığlık atma girişiminde bulunmuştu. Adamın ağzına bastırdığı eliyle girişimi son bulurken açık renk gözlerinden kolayca okunabilen telaşıyla bana bakmaya çalıştı. Onu tutan adam da geri geri sürüklemeye başlamıştı.

Mekânın kapısına yakın değildik. Dakikalar önce çiseleyen yağmur artık normal bir yağışa dönmüş, dışarıdaki bir iki insanı da içeri tıkmıştı. Kimsenin görüş açısında olamazdık.

Sanırım kaçırılmak için bu şehrin göbeğinden uzak, geniş bir arazinin ortasına konumlandırılmış dağ evi temalı kafeden daha uygun bir yer olamazdı. Gerçi bu ülkede insanlar en işlek sokakların ortasından bile kaçırılabiliyorlardı ya, neyse.

Adam beni daha sert çekiştirdi. Ben bir dövüşçüydüm. Beni biraz ukala gösteriyor olabilirdi ama işimin en iyilerinden olduğum barizdi. Dolayısıyla birinin beni kolayca tutup bir yere sürüklemesi mümkün değildi.

Ancak ben izin verirsem.

Yine de Lacivert'in Mavzer'de abisinin karşısına çıkacak konuma geldiğimi bilmiş olduğunu varsayarsak oynamaya devam etmem gerekiyordu.

Bedenimi sertçe öne çekerek tekmemi arkaya doğru savurdum ve hıncımı çıkartmak istercesine hâlâ hangisi olduğunu çözemediğim adamın dizine sertçe geçirdim. Adamın kolları çözülürken Lacivert'i çekiştiren adam da duraklamak zorunda kalmıştı. Zavallı kızın tepinmekten saçı başı birbirine girmişti. Umarım bana uygulanan kuvvet bana özeldi ve onu biraz daha az sıkıyorlardı.

Kim olduklarını çözmemi engelleyen aptal maskeleri dahil tamamen simsiyahlardı. Kararlaştırdığımız gibi.

Beni elinden kaçıran adam üzerime atıldığında bunu zaten bekliyordum fakat asıl beklemediğim hareket adamın sertçe saçlarıma yapışmasıydı.

Bunlar bu rolü fazla mı ciddiye almıştı?

Dişlerimin arasından, "Ne yapıyorsun?" diye tıslayarak dirseğinin içine kendi dirseğimi vurduğumda diğer eliyle çenemi sıkmaya başlamıştı. Dudaklarımın arasından kısık sesli bir küfür savururken gerçek bir insan kaçakçısı olmadığı için dua etmesi gerektiğini düşündüm. Ona rol icabı

değil de gerçek bir direnç gösteriyor olsam hareketleri üzerine şu anda yerde bilinci kapalı bir şekilde yatıyor olurdu.

Beni yeniden çekiştirmeye başlamasıyla gözlerim mekânın önünde, görüş açımızın tersinde kalan yerde park eden siyah, büyük bir *Mercedes*'e takıldı. Buradan sadece arkası gözüküyor, mekânın duvarı aramızda paravan görevi görüyordu. İnsanların bu tarafa geçebileceğinden endişelenerek, kendisinin iki katı büyük bir adamla cebelleşen Lacivert'e kısa bir göz atıp beni tutmaya devam eden adama, "Çok oyalanıyorsunuz, acele edin biraz, birileri gelecek," diye fısıldadım. "Şuradaki arazi yolundan çıkarsak daha hızlı uzaklaşırız."

Bir saniye kadar duraksadı. Adam beni çekiştirirken elinden kurtulmak istiyor gibi davranıyordum. Burayı net olarak gören bir kamera olmadığını biliyordum, dolayısıyla sonradan izlendiğinde şüphe çekme ihtimalim yoktu. Elbette Kılıç, Lacivert'le böylesine az bilinen bir mekânda *tesadüfen* karşılaşmamı yadırgayacaktı. Ama onunla birlikte kaçırıldığımda, bunun arkasından çıkacak ne gibi bir şeyin Mavzer'deki dövüşçülerden birine yarayacağı konusu muammaydı. Bunu düşünemezler, düşünseler de destekleyecek kanıta ulaşamazlardı.

Beni tutan adam kollarımı yakaladı, bileklerimi arkamda birleştirdi ve beni sırtımdan ittirerek yürütmeye başladı. Dişlerimi sıktım. Lacivert benim kadar direnemediği için şu anda bizden daha ileridelerdi.

Arazinin dibine ulaşmamız ve Lacivert'in çığlıkları eşliğinde hemen önümüzde duran siyah bir VIP araca doğru itilmemiz sadece beş dakika sürdü.

Hâlâ debeleniyor gibi görünmem gerektiği için adam çok güçlüymüş ve elinden kurtulamıyormuş gibi yapıyordum. Saçlarım yüzümün iki yanından önüme dökülüyor, karşımda ne olduğunu görmemi engelliyordu. Görüş açımın kötülüğü sebebiyle arabayı incelememe fırsat olmamıştı.

Yanımızdaki adam Lacivert'i kollarından tuttu. Lacivert ağzındaki ele rağmen boğuk boğuk bağırırken ayaklarını havaya kaldırmasıyla ayakları yerden kesilmiş oldu ve adam onu son anda düşmekten kurtarabildi.

Zorla arabanın içine tıkılırken adam da arkasından binmişti. Parmaklarını kapıya geçirdi ve tahminimce ağzına bastırılan eli ısırarak başını iki yana salladı. Açıkçası korkmuştan ziyade çok sinirli gözüküyordu. Adam uzanarak elini kapıdan çekti ve ben de onun girdiği yolu izleyerek içeri girdim. *Ah, pardon, sokuldum.*

Adamlar bizden kurtulmanın rahatlığıyla krem rengi deri koltuklara yerleşirken tavan ayakta durmaya müsaade etmeyecek kadar uzun olmadığı için biz de oturmak zorunda kalmıştık. Adamlar karşımızda yan yana rahatça otururken, koltukta yana kayarak cama vurmaya başladım. Dizilerde falan hep böyle yapıyorlardı. Ne saçma.

"Sizi geberteceğim. Sizi mahvedeceğim!" diye bağırdı Lacivert, kapıları açmak için başarısızca çabalarken. Araba hareket etmeye başlamıştı. Mekânın tarafındaki anayoldan değil de arkadaki çiftlik yolundan gidecekti.

"Siz benim kim olduğumu bilmiyorsunuz!"

Gülmemek için dudağımı dişledim. Biraz fazla banel bir tepki olmuştu.

Sanki söyleyeceklermiş ve ben de koca bir salakmışım gibi, "Kimsiniz siz?" diye bağırdım. "Bırakın bizi."

Bak, şimdi bıraktılar, Elfida.

Adamlar tepkisizce oturmaya devam etti. O an tanınmamak için siyahlara bürüdükleri bedenlerini iyice incelemek için bulduğum ilk fırsattı. Şöyle bir baktım. Sanki gözüme sabahkinden biraz farklı gelmişlerdi. Gerçi, boyunları ve saçları da dahil her yerlerini kapatan kar maskesi yüzünden gözüm yadırgamış da olabilirdi.

Bindiğimiz araba Tayfun'un aracıydı. Plakası değiştirilmiş, her şey ayarlanmıştı. Mobese görüntüleri ise Ekrem'in sağlamak konusunda uzun uğraşlar sonucu ikna olduğu üzere halledilecekti.

Lacivert'in yanımdaki bedenine baktığımda artık tepinmediğini, düşünmek için ellerini alnına yasladığını gördüm. Muhtemelen abisine ulaşmak için elde edebileceği şansları tartıyordu.

Bir nebze daha kısık sesle olsa da sakin gözükmesi için kendini zorladığı belli olan bir sesle, "Bakın," dedi. "Amacınız ne? Para mı?" Sesinden yorumladığım kadarıyla para olmasını umuyordu. Çünkü biliyordu ki para değilse bunu yapan ailesinin düşmanlarıydı ve bu çok daha tehlikeliydi.

Onun karşısında oturan adamın güldüğünü fark ettim, ilk kez ses çıkarıyordu.

Gözlerim refleks olarak çok hafif kısıldı.

Lacivert aniden, "Cevap ver bana!" diye çığlık attı. Öyle bir çığlıktı ki şoförün bile dikkati dağılmış, arabanın dengesi bir anlığına bozulsa da

hemen toparlamıştı. Bu durum aklıma, kafasının arkası gözüken şoföre bakmayı getirdi.

Cama vururken yasladığım ve orada kalan elim yavaşça kayarak camdan düştü.

Lacivert'in sesi üzerine kafasındaki maskeyi bir çırpıda çıkarıp atan ve belindeki silahını alarak, ona çeviren adamın gerilen yüz hatlarına bakarken omurgamdan yukarı buz gibi bir his tırmandı.

Hani bazı anlar olurdu, çığlık atmanız gerekirdi. Elinizin, ayağınızın titremesi, başınızın dönmesi gerekirdi ama sadece kalakalmış bir halde öylece dururdunuz.

O an, bu andı. Çünkü şu anda elindeki silahı Lacivert'in alnına dayayan adamın kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Şoför koltuğunda oturan adamın sahip olduğu kadar açık sarı renk saçlara sahip kimse de benim kurduğum *kaçırma* planına dahil değildi.

Lacivert birden burnunun dibine sokulan silahla kaşlarını çatarak, susarken irkildi ama geri çekilmeye veya çığlık atmaya kalkmadı. İlk kez silah görmediği zaten bir gerçekti. Korkusunu gizlemeye çalışıyor, kuyruğu dik tutmayı deniyordu.

Silahlının yanındaki, yani beni sürükleyen adam da daralmış gibi aniden maskesini çıkarıp attığında donuk tepkisizliğim olduğu gibi kaldı. Onu da tanımıyordum.

Böylece parçalar bir araya oturdu.

Bir gerçek, zihnimin içinde patlayıp, art arda uyarılar vererek hislerimi alarma geçirdi. Panikten küçük bir yudum kanıma karıştı. Kalp atışlarım hızlandı. Kucağıma düşen ellerim üşümeye başlamıştı.

Kaçırılmıştık.

Hayır, bunu zaten biliyordum.

Fakat biz *gerçekten* kaçırılmıştık.

Benim planlamadığım bir kaçırılmaydı bu.

Kafam hızlıca Lacivert'e döndüğünde, bakışlarımda soru işaretleri vardı. Onda da aynıları olduğunu görebiliyordum. Gözleri benimkilere benzer şekilde büyüdüğünde *ne yapacağız*, dercesine salladı başını.

O an sadece susabildim. Çünkü benim de hiçbir fikrim yoktu.

Kafayı yemek üzereydim.

Ciddi anlamda kafayı yemek üzereydim.

Ava giderken avlanmıştım. Kelimenin tam anlamıyla boka basmış hissediyordum kendimi.

Arabadan ineli ve bu şehrin epeyce dışındaki, bizi donduracak kadar soğuk olan depoya getirileli bir saat olmuştu. Bağırışmalar, kavgalar ve sonunda onlarca adamı ellerimizle ağzımızı silahlı tehditler eşliğinde bağlattıracak kadar çıldırttığımız araba yolculuğu sadece bir saat sürmüştü.

Kafamı geriye yatırarak duvara yaslamış, rutubetli tavanı izlerken bahtıma küfürler diziyordum.

Lacivert en sonunda bıkkın bir tonla, "Neyi beklediğimizi söyle bari," diye söylendi. Bağırmaktan yorulmuş olmalıydı.

Bizden iki metre ileride, tahta bir sandalyede bir bacağını diğerinin üzerine atarak oturan adam, bakışlarını elindeki telefondan kaldırdı ve kaşlarının altından Lacivert'e bir bakış attı. Bizden beş altı yaş büyük gözüküyordu.

"Abini," diye cevapladı, kısa ve öz bir şekilde. Hafif kıvırcık saçları, sert yüz hatları vardı. Gerçekten de insan kaçakçısına benziyordu.

"Abim çoktan öğrenmiş ve ortalığı ayağa kaldırmıştır," dedi Lacivert, sakince. Sanki tartışacak tüm enerjisi bitmişti. "Muhtemelen yarım saat bile geçmeden burada olacak. Sana tavsiyem, telefondan saçma sapan videolar izlemeyi bırak ve *başıma bir silah dayalıyken nasıl kurtulabilirim*, diye araştır."

Sesinde saf bir güven vardı. Korksa bile kendinden emindi. Daha doğrusu kendinden değil, ailesinden. Abisinin onun için geleceğinden emindi. Sadece onun da değil, herkesin. Güzel bir histi. Onu ilk gördüğümde onun için *bu kız bir uçurum kenarına yaklaşamaz bile*, demiştim. Öyleydi.

Burada sonsuza kadar kalmayacağımızı biliyordum elbette ancak bu güveni bana ne kendi abim veriyordu ne de dedem. Yanımdaki kızın ailesine güveniyordum. Benimkiler benim için gelir miydi? Şu ana kadar aklıma bile gelmemişti bu fikir. Aklımdakiler, kendimi nasıl kurtarabileceğim yönündeydi. Ama onunkiler gelirdi.

Dümdüzdüm. Bu olayın absürtlüğüne gülsem mi yoksa kızsam mı bilmiyordum bile. Eğer bir kaçırılma planlamasaydım ve gerçekten Lacivert'le öylesine yürürken, iki kişi gelip bizi kaçırmaya çalışsaydı şu anda burada olmazdık. Onları etkisiz hale getirmiş olurdum ancak nereden bilebilirdim ki ben bizi kaçırtmayı planlarken birinin de bizi kaçırmayı planladığını?

Eğer bu adamlar Lacivert'e gerçek bir zarar verirlerse pek sahip olmadığım o vicdan azabı duygusunu çekerdim. Çünkü bizi kurtarma şansım varken kurtarmamıştım. Ancak işlerin ciddileştiği nokta, sayıca epey fazla ve silahlı adamlarla karşı karşıya olmamızdı. Denediğim takdirde başarılı olacağım da yüzde yüz bir gerçek değildi ve bu bana iyi hissettirmeliydi.

Bağlı kalmaktan ağrıyan kollarımın acısını omuzlarımı sallayarak dindirmeye çalıştım.

Adam öne eğilip, dirseklerini dizlerine yaslarken, "Karşındakileri yeterince tanımadan arkandakine güvenmek aptallıktır," dedi. Göz kırptı. "Sana abi tavsiyesi olsun."

Lacivert ona gerçekten baygın bir bakış attı. "Çok iyisin, sağ ol."

Adam bizi kısaca inceledikten sonra bir kaşı havalandı. "Siz niye hiç korkmuyorsunuz?"

İkimiz de senkronize bir şekilde göz devirdik. Aynı cümle aynı anda ağzımızdan döküldüğünde bu, adamı eğlendirmişti.

"Senden mi?"

Teslim olur gibi ellerini iki yanına kaldırdı ve yeniden rahatça arkasına yaslanarak telefonuna döndü. "Sizi fazla hırpalamamam istendi. Burada tir tir titremediğiniz için teşekkür edebilirsiniz."

"Müteşekkirim," dedi Lacivert.

"Olmalısın."

Lacivert'in göz devirerek sırtını yeniden duvara yasladığını fark ettim, kısaca ürperdiği gözümden kaçmamıştı. Hem yerde oturuyorduk hem de burası dağ başında olduğundan en fazla beş derece falan olmalıydı. Üşümesi doğaldı.

"Üşüdün mü?" diye sordum, başımı ona doğru çevirerek.

Kafasıyla onayladı.

"Ceketimi al," dedim sakince.

Gözlerini kocaman açtı. "Sen donarsın o zaman. Gerek yok."

"Ben soğuğu severim, üşümedim. Al sen."

Üşüyordum. Ama mühim değildi. Şu an burada olmamızın sorumlusunu biraz da kendim olarak görüyordum. Sanırım bir süre üşümem sorun olmazdı.

Bağlı olan ellerimize baktıktan sonra, "Nasıl alacağım?" diye sordu, ipleri işaret ederek. Sağ olsunlar, halatı on kez dolamışlardı.

Sandalyedeki adama, adını bilmediğimden dolayı nasıl sesleneceğimi bilmediğim bir saniyenin sonunda dudaklarım aralandı. "Şşt."

"Ne var?" diye sordu, bakmadan.

"İki dakika ellerimi çöz."

"Hanımefendi," dedi alayla, yine bana bakmadan. "Kahvenizi nasıl alırdınız?"

"Orta," dedim. "Ceketimi ona vereceğim, bağlarsın yine."

Sonunda başını telefondan kaldırdı ve ayaklanarak bize doğru yürümeye başladı. Uzundu. "Nasıl da fedakâr bir arkadaş," diye mırıldandıktan hemen sonra ıslık öttürmeye başladı ve yanımda eğilerek sırtımı duvardan ayırdı.

Cebinden çıkardığı çakıyla halatları kestikten sonra ceketimi tuttu ve ben bileklerimi ovuşturmaya çalışırken, ceketi kollarıma indirerek üzerimden çıkardı. Ani soğuk hava dalgasıyla titredim. Lacivert bunu görmedi ama adamın gözünden kaçmamıştı. Bana kısa bir bakış attığında yaptığım harekete anlam veremediğini anladım.

Yine de bir şey söylemeden, "Kımıldama, beni yorma," diyerek bir adım attı ve Lacivert'e yaklaştı, ceketimi omuzlarına bıraktı. Önünün kapanması için yakalarını düzeltirken Lacivert ona ters bakışlar atıyordu.

En sonunda geri çekildi ve ellerimi bağlamak için yeniden arkamda eğildi. O an ovuşturduğum bileğimi bıraktım ve yerimden kımıldamadan yüzüne sert bir yumruk çaktım.

Ani hareketim yüzünden ağzından bir şaşkınlık nidası çıkarken bir benzeri Lacivert'ten de gelmişti. Yüzümde mimik bile oynamadan, yüzünü tutan adama bakarken sırtımı yeniden duvara yasladım. Yüzü acıyla kasılmış ve gerilemek zorunda kalmıştı.

Elim pek hafif sayılmazdı. Yine de onu etkisiz hale getirerek bu depodan çıkmanın salaklık olacağını biliyordum. Kapıda onlarca silahlı adamın olmasının yanı sıra şehirden epey uzakta, hiçliğin ortasındaydık. Boşuna aksiyona gerek yoktu, Kurşun birazdan burada olacaktı nasılsa. Bu adamların niyetinin kimseye zarar vermek olmadığı belliydi, bir gözdağı verme şeklinden fazlası olduğunu sanmıyordum.

Çenesini kütleterek bana baktığında ona dümdüz bir bakış attım. Adamın gözleri koyulaşırken, "Şu anda kafana sıkacağım bir mermi seni bu dünyadan uğurlamaya yeter," dedi, soğukça. "Asıl ihtiyacımız olan bu kız." Başıyla Lacivert'i işaret etti. "O anda yanında olduğun için bura-

dasın. Aldığım emir, ona zarar vermemem doğrultusunda ama senin bir güvencen yok."

"Bana zarar verebilmen için bir emir almamış olman yeterli değil."

"Hmm," dedi, bir kaşını keyifle havaya kaldırırken. Dudağı patlamıştı, yanağında güzel bir morluk oluşacağını şimdiden söyleyebilirdim. "Az önceki hareketini tekrarlasam ne yapabilirsin ki? Kadınlara vurmak, tercihim olmasa da vurmam gerektiği durumlar olabilir ama *onlara* vurmam. Sadece bir soru."

"Senin yaşın kadar adam bunu yapmaya çalıştığında yerden kan kusarak kalktı. Yerinde olsam kendime fazla güvenmem."

Bana sinir olduğunu biliyordum ama yine de eğlenmiş gibi baktı. Ellerimi arkamda kavuşturdu ve ben sakince beklerken yeniden bağlamaya başladı. Hemen sonra arkamdan kulağıma doğru eğildi. "Ben de senin yaşın kadar adam öldürdüm, onu ne yapacağız?" diye fısıldadı. İçimden ürpermek gelse de kendime engel oldum. Bir cevap vermeme müsaade etmeden ayağa kalktı ve yeniden sandalyesine döndü.

Lacivert'in beni izlediğini fark ederek ona baktım. "Güçlüsün," dedi, sadece bir tespit yapar gibi. Gülümsedim. "En fazla kaç adamla aynı anda dövüştün?" diye sordu, alakasız bir şekilde. Belki de kendisine kafa dağıtacak bir konu arıyordu.

"Bilmiyorum." Eskilerde, içlerinde bir başına kaldığım gruplar olmuştu. Fakat en fazlası neydi, ne kadardı, hatırlamıyordum. O günlerin üzerine set çekeli çok oluyordu.

"Bizi arabaya bindiren iki adam çok mu güçlüydü?"

Ne demeye çalıştığını anlayarak başımı *hayır*, dercesine iki yana salladım ve yalanlarımı sıralamaya başladım. "Şok anıydı, ne olduğunu tam olarak idrak edebilmiş değildim, bu yüzden fazla karşı koyamadım. Elindeki silah patlayabilirdi."

Anladığını belli etmek ister gibi başını salladığında bu sefer, "Korkmuyor musun?" diye sordu. "Yani ben bu olaylara biraz daha hâkimim. Daima, her an birinin bize bir şey yapabilme ihtimaliyle kollanarak büyüdüm. Senin için ilk olduğunu varsayıyorum."

Onayladım. "İlk ama daha korkutucu zamanlardan geçtiğim de olmuştu. Bu adamların kimseye zarar vermeyeceği besbelli zaten."

Açıkçası *ölüm* fikri beni hiç korkutmuyordu. Ölüm, hayattan beklentisi olanların korkusuydu bence. Benim buradan beklediğim pek bir şey yoktu.

Ölümü düşünmek aklıma o uçurumu, o uçurum ise *onu* getirdi.

Biri sana kollarını açsa buradan koşarak geri geri kaçacak gibisin. Biri biraz dil dökse ona hemen kanacak birinin aptallığını seziyorum sende. Ama kimse kollarını açmamış sana, kimse dil dökmemiş, kimse hiçbir şeyin canından değerli olduğunu söylememiş. Öyle değil mi? Sen de çareyi ölüm sanmışsın.

Nefesimi uzunca bırakırken on sekizinci yaşımın üzerinden çok uzun yıllar geçmiş gibi hissettiğimi düşündüm.

Lacivert tam bir kez daha ağzını açacaktı ki art arda duyulan fren ve lastik sesleriyle konuşamadan başını kapıya doğru çevirdi.

Kaç tane olduğunu tahmin edemediğim araba sert fren sesleriyle depoyu inletirken, sandalyedeki adam bekledikleri buymuş gibi elini belindeki silahına atıp ayaklandı. O, depodan çıkarken anlamsız gürültülerin sesi içeriye kadar geliyordu.

"Abim geldi," dedi Lacivert, başını arkaya atarken.

Kalp atışlarım hızlanırken, sakin gözükmeye çalışarak başımı salladım. Planım bozulmuş olsa da planımın getirilerinde bir değişiklik yok sayılırdı.

Dışarıdan bir silah sesi geldi ve hafifçe irkilmeme engel olamadım. Hararetli bir kavga var gibi duruyordu.

Nasıl bir hayatın içine atıyordum kendimi böyle?

Aniden Kurşun'un, sesinin depoda bile yankılanmasına sebep olacak kadar yüksek bir sesle, "Sikerim ulan sizi!" diye bağırdığını duydum.

Biriyle konuşuyordu.

Bu işin arkasında kim olduğunu merak ettim aniden. Onlara ne olacağını da öyle.

Birkaç el silah sesi daha... Bağırışlar, gürültüler...

Ve hemen hemen on dakika sonra açılan deponun kapısının demir sesi duyuldu. Bu ana dek sakince oturan Lacivert, vaktin geldiğini anlamış gibi ayaklanırken başından beri bizimle içeride oturan adam, "Kalk," dedi ona bakarak. "Gidiyorsun."

"Anladık," dedi tersçe ve bağlı ellerini yere bastırarak destek aldıktan hemen sonra ayağa kalktı, başını eğerek bana baktı. "O?" diye sorduğunda demir kapının yanındaki adamın gözleri de benim üzerimdeydi.

"O kalıyor."

Lacivert şaşkınca adama döndüğünde, içimde o kadar yüksek bir pat-

lama sesi duyuldu ki az önce dışarıdaki silah sesleri yanında sinek vızıltısı gibi kalırdı. İçimde kırılan o anlamsız parçaların kırıklarına rağmen dudaklarıma bir gülümseme oturtup, "Git," dedim, Lacivert'e. "Ben çıkacağım."

"Saçmalama." Yeniden adama baktı. "Bana bak, buradan sağ çıkmak istiyorsan çeneni kapat. Ve bir daha açma." Yeniden bana dönüp, "Kalk, Elfida," dedi sertçe.

Adam sabrı taşmış gibi sağ elinden sarkan silahı kaldırdı ve birkaç adımda yanımıza gelerek ayaktaki Lacivert'in başına dayadı. "Ya şimdi dışarı çıkarsın ya da bir daha asla çıkamazsın."

"Ben de yedim," dedi Lacivert, alay eder gibi. "Yiyorsa sıksana." Adamın gözlerine resmen kışkırtmak ister gibi bakıyordu.

Adam bu yolun işe yaramayacağını anlayarak silahı onun başından ayırdı ve bana doğrulttu. Sakince oturmaya devam ettim. Lacivert'in bakışları endişeyle büyüdü. "Şu anda sana bir kurşun sıkamam belki ama ona sıkmamın bana bir geri dönüşü olacağını sanmıyorum." Son cümlesini tane tane kurdu. "Direnme ve dışarı çık."

Galiba tetiği çekse bana daha az zarar verirdi.

Bana hâlâ tereddütlü bakışlar atan Lacivert'e "Hadi," dedim. "İyi olacağım. Şu an kalman benim için daha çok tehlike içeriyor."

Kendi tehlikemle derdim falan yoktu aslında. Onun çıkmasını istiyordum.

En sonunda Lacivert çekiştirilerek dışarı çıkartıldığında ve deponun kapısı beni yalnızlığımla baş başa bırakarak kapandığında zorlayıcı baskının gözpınarlarımı yaktığını hissettim.

Dışarıdan birkaç konuşma sesi duyuldu. Algılayamadım. Kafamın içi o kadar uğultuluydu ki... Kendi içimdeki parçalar bile beni azarlıyordu.

Sen onun ruhu bile duymadan, arkasını kollarken o, kapıya kadar gelip senin canını yok sayıyor. Bir cümle. Sadece bir cümle sarf ederek seni çıkartmayacağı kadar önemsizsin. Senin canın hiçbir zaman değerli olmadı. Bir kez seni uçurumdan döndürdü diye ikinci kez ölümle burun buruna olmanı umursayacağını mı sanmıştın?

İç sesime çığlıklar atmak istesem de sadece orada sessizce oturmaya devam ettim.

Arabalar haraket etti ve toprak zeminde lastik izleri çıkartarak bu kez gittiler.

Şu an canım, olması gerekenden daha fazla yanmıyordu. Ben her zaman arkalarda kalmış kız çocuğuydum. Arkalara itilmiş miydim yoksa orada unutulmuş muydum bilmiyordum. Tek bildiğim bunun artık olması gereken gibi hissettirdiğiydi.

Elifler hiçbir zaman ilk sırada olmazdı. Hep Nillerin, Lacivertlerin eli tutulurdu. Ne de olsa Elifler kendi kendilerine de yürüyebilirdi.

Ne kadar geçtiğini bilmediğim dakikaların sonunda aynı adam yeniden içeri girdi. Onun bana doğru yürüyüşünü izlerken bana ne olacağının üzerinde çok durmadım. Belki beni bırakacaktı. Belki öldürecekti. Bir an bunun çok da büyük bir sorun olmadığını düşündüm. Ne de olsa *intihar edenler cennete giremezdi* ve o, benim yerime günahımı üstlenebilirdi.

Adam yanıma geldi ve eğildikten hemen sonra ellerimi çözmeye başladı. Haraketlerinde acele ve gerginlik yoktu artık. Normal davranıyordu.

"Çıkıp çıkmayacağını sormayacak mısın?" Başımı iki yana salladım. "Seni bıraktılar." Bu sefer yukarı aşağı salladım. Ellerimdeki ipleri çözmeyi bitirerek yeniden başımda dikildi ve sahip olduğunu düşünmediğim bir nezaketle elini kalkmam için bana doğru uzattı. "Donup gebereceksin burada, hadi kalk."

Uzattığı eli tuttum ve ayağa kalktım. Dizlerim ağrımıştı. Düzgün hatta hiç düşünmüyordum. Şu an biri beni nereye çekse oraya gidecek vaziyetteydim.

Karşısında dikilirken *seninle ne yapacağız*, der gibi bana baktığında, yemin ederim ki içimden gülmek geldi ve güldüm.

Kafayı sıyırıp, sıyırmadığımı tartmak için bana bakarken telefonu çaldı ve bu, bakışlarını üzerimden çekmesi için yeterli oldu. Aramayı cevapladı ve cihazı kulağına yasladı.

"Evet, abi. Aynen, karşımda. Sen geliyor musun? Anladım. Yok, sorun çıkarmadı. Tamam, bende." Birkaç kelimelik konuşması sonlandığında kolumu tuttu ve beni deponun içinde çekiştirmeye başladı. "Gel bakalım. Seni biraz daha misafir edeceğiz. Saçma bir şekilde kaçmaya çalışıp olay çıkarırsan seni vururum." Güler gibi bir ses çıkarırken peşinden adımlamaya başladım. "Deli mi ne ya?" diye söylendiğini duydum, ağzının içinden.

Cebinden çıkardığı anahtarla deponun içinde bir odanın kapısını açıp da beni içeri ittirene kadar rahattım. Ta ki kapıyı üzerime kapatıp kilitleyene kadar.

Elimi kalbime bastırırken hızla birkaç adım geriledim. Kalbimi durduracak kadar hızlı attıran kilitlenmem değil, *karanlıktı.* Bu odada biraz bile ışık yoktu.

Dehşet dolu bir çığlık atarken, gözlerimi kapatıp kapıya yaklaştım ve yumruklarımı vurmaya başladım. "Aç kapıyı! Çıkar beni buradan! İçeride durmak istiyorum! Kaçmayacağım, çıkar!"

Deponun demir kapısı yüksek bir gürültüyle kapandı. Yumruklarım güçsüzce iki yanıma düştü. Boğazımı yakacak bir çığlık daha serbest kalırken, sırtımı kapıda kaydırarak yere oturdum ve ellerimi gözlerime bastırarak karanlığı görmemeyi diledim. Karanlıktan saklandım.

Dedem güçlü bir adamdı. Kaçırıldığımı fark ederse beni bulurdu. Ama aynı evde yaşamıyorduk. Eve gelmediğimi göremezdi, böylece endişeleneceği bir durum yoktu. Beni öyle sık da aramazdı. Nasıl fark edecekti ki?

Kalbimin atışı göğüs kafesimi acıtıyordu. Tırnaklarımı saç diplerime gömerek, çekiştirmeye başlarken oturduğum yerde sallanmaya başladım. Parmak uçlarım titriyordu ama soğukla bir ilgisi yoktu. Karanlıktı burası. Ölüm buradaydı.

Ağlayamasam da boğazımdan bir hıçkırık kaçtı. Alnımı dizlerime yaslarken gözlerim sıkıca kapalıydı. Gözkapaklarımın arkası da en az oda kadar karanlıktı. Karanlık her yerdeydi. Karanlık etrafımı sarıyordu. Ölecektim.

Hıçkırıklarım odada duyulan tek sesken birden sırtımı yasladığım kapı şiddetle sarsıldı. Ben irkilirken kapı bir kez daha sarsıldı. Hızlıca ayağa kalktığımda mümkün müydü bilmiyordum ama kalp atışlarımı iki katına çıkartacak kadar kuvvetli o sesi duydum.

"Kapının arkasından çekil!"

Ben yerimde kalakalırken kapıya bir kez daha vurmasıyla kendime geldim ve hızlıca kenara çekildim. Dudaklarım aralanmış, gözbebeklerim büyümüştü. Şimdi karanlığın içinde olduğumu bile unutmuştum.

Kapı yüksek bir gürültü çıkararak yere devrilerek bir toz bulutunu havalandırdığında kapının ardındaki, arkasından ışık vuran o silueti gördüm.

Kurşun Alpugan buradaydı.

Hayır.

Kurşun Alpugan, benim için buradaydı.

Ne yaptığımı gerçekten bilmiyor muydum yoksa sadece öyleymiş gibi mi yapıyordum, ben de bilmiyordum ama iki adımda ona yaklaşıp kollarımı boynuna sardığımda tek bildiğim bunun kutsal bir his olduğuydu.

Bedeni kasılırken yerinde sabitçe durdu. Ben kollarımı biraz daha sıkılaştırarak, topuklu botlarıma rağmen ona yetişebilmek için parmak ucuna kalkarken bedenimin titrediğini fark etmiştim. Ama bunu düşünemedim bile. Bu anın gerçekliği, benim titrememden çok daha önemliydi. İlk kez böyle sarılıyordum ona. Bu her şeyi geri plana itmeye yeterdi.

Az önce kör edici karanlık beni içine çekmeye çalışırken boğazımdan çıkan hıçkırıklardan bir tane daha kaçtığında omuzları gerildi ve silah tutan sağ elini çıplak belime yaslayarak, "Şşt," diye mırıldandı. "Buradayım."

Silahın soğukluğu veya bana bir koluyla olsa da sarılmasının getirdiği heyecanla ürperdim. *Buradayım. Buradayım. Buradayım.*

Biri, benim için burada. Biri, yeniden benim için bir yerde. Ve o. Yine o.

Birkaç saniye sonra beni belimden tutarak geri çekti ve yüzüme baktı. Arduvazları dağılmış saçlarıma takıldığında çenesinin kasıldığını gördüm. "Bir yerine bir şey oldu mu?" diye sordu. Başımı iki yana salladım. Onayladı. "Buradan çıkacağız. Sadece sessiz ol ve yanımdan ayrılma, tamam mı?"

"Tamam," derken karanlıktan çıkmanın getirdiği hisle kendime geldiğimi hissettim. Beni ikinci kez savunmasız görmesine izin vermiştim. "Neden geri döndün?" diye sorarak aklıma takılanı dillendirdiğimde koridoru kontrol ediyordu.

"Geri dönmek?" diye sordu, anlamsızca. İfadesi düzdü. "Gittiğimi mi düşünmüştün?"

Ağzımı açıp bir balık gibi ona bakmamak için gerçek bir çaba sarf etmem gerekti. "Nasıl yani? Gittiniz ya," dedim. "Lacivert'i alıp."

Güler gibi dudağının bir kenarını kıvırdı. Gülmekle uzaktan yakından alakası olmayan bir ifade olsa da öyle olduğunu tahmin ediyordum. "Onu alıp seni bırakacağımızı mı sanıyordun?"

Başımı salladım. Ağzının içinde bir şeyler geveledeğinde içinde *aptal* kelimesini barındırıyor gibi gelmişti kulağıma. Kaşlarım çatılırken, "Pardon?" dedim.

"Kendi kardeşimi kurtarıp başkasının kardeşini, benim yüzümden kaçırılan küçük bir kızı dağ başındaki silahlı adamlarla bırakacak biri gibi mi duruyorum?"

"Biraz," dedim, kararsızca.

Beni sırtımdan itip, önüne geçirirken, "İyi," dedi. "Olmadığımı öğrenmiş oldun. Gevezelik etme de yürü şimdi."

Anlamsızca yürümeye devam ederken dışarıdaki adamlara gözükmeden nasıl girdiğini düşünüyordum. Silah veya bağırış sesi duymamıştım, yani ya susturucu kullanmıştı ya da bir şekilde onlara gözükmemenin bir yolunu bulmuştu. Bir şekilde onları öldürmemiş olması -en azından öyle düşünüyordum- onun bir katil olması düşüncesini zihnimde biraz daha arkalara itti.

Asıl şaşırdığım şey buraya bizzat kendisinin girmiş olmasıydı. Tek gelmediğini düşünüyordum. İçeriye yollayabileceği bir adamı olmalıydı. En basitinden Kılıç'ın bile dışarıda olduğuna emindim. Gerçi onu göndermediği için sanırım teşekkür etmem gerekiyordu. O adam içeriye gelip, beni bir silahla vurup Kurşun'a *ölmüş*, diye açıklama yapabilirdi.

Deponun kirli koridorundan çıkarak Lacivert'le oturtulduğumuz o geniş alana çıktık ve oradan da demir kapıya doğru ilerlemeye devam ettik. İkimizin sessizliğini, topuklarımın sesi dolduruyordu.

Açık demir kapıya yaklaşırken, Kurşun kolunu karnıma yaslayarak sert bir hareketle beni arkasına aldı ve rahatça silahını kaldırarak önce dışarıyı kontrol etti.

Onun için anlık yapılmış bir hareket olsa da beni neredeyse tökezletebilecek bir şeydi bu. Olası bir tehlikeye karşı kendini öne koymuş, beni korumaya almıştı.

18 Ağustos 2022. İlk, ilk, ilk. Yine bir ilk, yine bir sen, sevgilim. Bugün ilk kez biri kendini bana siper ediyor. O sensin. Üç yıl sonra yine beni kurtarmaya geldin. Yine bana aptal, dedin. Ve ben bu kez sana hiç sinir olmadım.

En sonunda tehlike olmadığına kanaat getirmiş olmalı ki kolumu dirseğimin iç kısmından tutarak beni yanına aldı, silahını diğer eline geçirdi.

Şu anda onların hayatı hakkında hiçbir fikri olmayan, yirmi iki yaşındaki bir kıza göre fazla karmaşık ve gergin bir an yaşanması gerekiyordu. Ben dövüşmek dışında karanlık bir tutkusu olmayan, basit bir mimarlık öğrencisiydim. Silahlı adamlardan, dağ başlarındaki karanlık depolardan korkmam gerekiyordu. Ben de gözlerimi elindeki silaha çevirerek sertçe yutkundum ve bunu görmek beni ürkütmüş gibi yaptım.

Tepkimi elbette ki fark etti ve omuzları gerilirken, "Tedbir amaçlı," diye kısa bir açıklama yaptı.

Gerilmesi aklıma Kılıç'ı ve bu durum karşısında düşüneceklerini getirdiğinde gerçekten de o depoya dönüp yerime geri oturmak istedim. Manyak adam beni Lacivert'i kaçırmakla suçlamasa iyiydi. Gerçi... Sanırım bu fazla öngörülü bir iddia olurdu. Yine de bu olayları gördüğüm için hiç hoşnut olmayacağı su götürmez bir gerçekti.

Uzun zamandır aklımı kurcalayan o soru ağzımdan dökülüverdiğinde gecenin karanlığında rengi belli olmayan arduvazları yüzümdeydi. "Birini öldürdün mü?"

Yüzü biraz bile seğirmedi. Bakışları sırasıyla bir gözümü, daha sonra diğer gözümü inceledi ve hemen ardından yeniden beni de yanında sürükleyerek yürümeye devam etti. "Kafa ütüleme."

Topuklu botlarımla ona yetişmeye çalışırken tek problemimiz buymuş gibi, "Sana hiç nezaket nedir, öğreten olmadı mı?" diye homurdandım.

"Sana hiç zekâ oyunu oynatan olmadı mı?" diye sordu, dümdüz bir sesle. "Birini öldürmüş bile olsa birine bunu sorduğunda *evet* cevabını alacağını düşünecek veya *hayır*, demesine inanacak kadar aptal mısın?"

Gerçekten haklılık payı olan bir şey söylemesiyle herhangi bir karşı argüman sunamadım. "Senin yüzünden kaçırılıyor, bir de üstüne aptal damgası yiyorum," dedim, söylenir gibi. "Kusura bakma ya."

"Bakmam."

Dişlerimi sıkarken profiline ters bir bakış atsam da bunu görmedi. Veya fark etti ama umurunda olmadı. Muhtemelen ikincisiydi.

Aklıma gelen bir başka şeyi dillendirerek, "Neden beni de Lacivert'le aynı anda çıkartmadınız ve tüm o adamlar nereye yok oldu?" diye sorduğumda dudaklarının arasından bıraktığı bıkkınlık nefesi soğuk havayı bir buhar bulutu olarak deldi.

"Benim için önemsiz biri olmak, hayatımın dışında kalmak can sağlığın için daha iyi," diye açıkladı, şaşırtıcı bir şekilde. "Orada onca insanın önünde senin de çıkartılmanı istesem bu, peşinden soruları getirecekti."

"Peki, ya adamlara ne oldu?" diye sorduğumda sessiz kalarak yürümeye devam etti. Biz nereye gidiyorduk? Deponun arkasına doğru dolaşmış, patika yolda yürüyorduk. "Sana bir soru sordum."

"Ve farkındaysan ben de cevaplamadım." Tam ağzımı yeniden açacaktım ki aniden durmasıyla ona çarptım ve kelimelerim boğazıma tıkılırken, elimi alnıma koyarak ona ters bir bakış yolladım. Başını eğmiş, alışılmış mimiksizliğiyle bana bakıyordu. "Elfida," dediğinde, o sert sesiyle bunu

söylemesinin içimde hep bir şeyleri kıpırdatıp kıpırdatmayacağını merak etmekten alıkoyamadım kendimi. "Canımı sıkıyorsun. Sıkma."

"Sende de ne can varsa hep sıkılıyor. Şu an bağırıp çağırmadığıma şükret. Kaçırıldım ya, senin yüzünden kaçırıldım! Ben senin yüzünden beş saat pis bir depoda oturmak zorunda kaldıktan sonra sen de bir zahmet beş dakika dayanıver konuşmama."

Parmaklarıyla burun kemerini sıkarken bir şey söyleyeceğini düşünüyordum ki bakışları arkamdaki bir noktaya takıldı. Her şey birkaç saniye içinde gelişti. Kurşun beni hızlıca geriye doğru çekti ve yüksek bir patlama sesi ormandaki kuşların havalanmasına sebep olurken karnımın biraz üzerinde dayanılmaz bir acı hissettim. Bu, öyle bir acıydı ki bedenimi geriye doğru savurmuş, gözlerimin kaymasına sebep olmuştu.

Kurşun bir koluyla sıkıca bedenimi kavrayarak, yere yığılmamı engellerken ilk kez o arduvazlarında sertlikten başka bir şey gördüm. Şaşkınlık belki. Biraz endişe ya da.

Bir inlemenin döküldüğü dudaklarım şaşkınlıkla aralanmışken hızlıca bakışlarını üzerimde gezdirdi ve yaralandığım yeri buldu. Parmakları, kısa kazağımın hemen altına, yani vurulduğum yere dokunurken bir küfür mırıldandı ve kanımın bulaştığı elini bacaklarımın altından geçirerek beni kucağına aldı.

Başımı sabit tutamadım. Eliyle destekleyerek, kafamı omzuna yaslarken yine ileride bir yerlere baktığını görüyordum ama aniden pek bir şey düşünemeyecek kadar uyuşmuş hissetmeye başlamıştım. Belki de şoktu bunun adı.

"Seni bu kez geberteceğim," dediğini duydum sertçe, hâlâ göremediğim beni vuran kişiye ithafen.

"Küçük sevgilini, hiç kimseye belli etmeden, öylece alıp götürebileceğini mi düşündün, Alpugan? Onu önemsediğini anlamayacak kadar salak mı sandın beni?"

Onun küçük sevgilisi olma fikri, karnımdan kanlar sızarken bile bu sesi tanıyor olduğum gerçeğini arka plana itmişti.

Kurşun Alpugan'ın küçük sevgilisi.

Ve sonra mantığımı buldum. Bu sesi biliyordum. Bu sesle konuşmuştum.

Teo.

Kurşun beni taşıyarak, patikada ilerlemeye devam ederken Teo'nun

beni bayağı bir uzaktan vurduğunu fark ettim. Hâlâ ona yaklaşıyorduk. Uzun bir kaban giymiş, sigarayı dudaklarında tutarken ellerini ceplerine sokmuştu.

Canımın acısıyla dudaklarımdan kısık bir inleme kaçtığında Kurşun yüzüme baktı.

Teo sigarayı parmaklarının arasına sıkıştırıp, "Korkma," dedi, son harfi uzatarak. "Ölmeyecek. Zararsız bir vuruştu. Hiçbir organının yanından bile geçmedi muhtemelen."

"Biliyorum," dedi Kurşun, buz gibi bir sesle. "Yine de bu, acısını çıkartmayacağım anlamına gelmiyor."

Onu neden şu an vurmuyordu? Aklıma onlar hakkında okuduklarım geldi. Bir sebepten birbirlerini öldüremiyorlardı. Sonra içimden bir ses yükseldi: *Sen kimsin de seni vurduğu için birini vuracak?*

Teo hafifçe güldüğünde başımın dönmeye başladığını hissettim. Kurşun bunu fark edip, "Elfida," diye uyardı beni. "Bilincini açık tut. Arabaya az kaldı, tamam mı?"

"Tamam," diye mırıldanmaya çalıştım ancak sesim çıkmadı. Karnımı uyuşturan dayanılmaz bir ağrı çekiyordum. Biri bir demir çubuğu içime sokmuş ve durmadan çeviriyormuş gibiydi.

Teo'nun yanından geçerken Kurşun bir an bile durmadan, "Sevgilinin yanına dön, Teo," dedi, havadan bile soğuk sesiyle. "Maazallah, şu anda Emirgan'da kahvesini içtiği kafede bir saldırıya kurban gitmesin. Kim bilir, belki bu sefer yüzündeki küçük bir kesikle yırtamaz."

Arkamızda kalan Teo dişlerini öyle bir sıktı ki sesi ben bile duydum. Başım Kurşun'un omzuna yaslı olduğu için onu görebiliyordum.

"Gerçi..." dedi Kurşun, yürümeye devam ederken. Artık Teo görüş açısında olmasa da burada başka tek bir ses bile olmadığı için onu çok rahat duyabilirdi. "Okyanus sever böyle şeyleri. Fantazi dünyası biraz haraketli. Sanırım senin karşılayabileceğinden biraz daha farklı." Sonrasında kurduğu cümlenin altında yatan ima zaten bulanan midemi iyice karıştırdı. "Ortak ilgi alanlarımız olması güzel." Başını çenesi yanağıma değecek şekilde yan çevirdi ve Teo'ya kesinlikle pis niyetler barındıran bir gülümsemeyle baktı. "Dikkatli ol. Sende bulamadığını başkalarında aramaya kalkmasın. Kulağıma bir şeyler geliyor."

Teo'dan tarif edemeyeceğim bir ses yükselirken Kurşun başını öne çevirdi. Önüne döndüğü an sırıtması kaybolurken yüzüne anlık, tiksinir

bir ifade yerleşmişti. Başını eğip, beni kontrol ederken gözlerine yeniden o endişe, merak karışımı yerleşti. "İyi misin?"

Gülümsemeye çalışsam da dudaklarımın ne kadar kıvrıldığından emin değildim. "Süperim. Kaçırıldığım yetmiyor, bir de senin yüzünden vuruluyorum. Artık on yıl konuşsam bile şikâyet edemezsin."

Sesimi nasıl bulmuştum da böyle uzun bir cümle kurmuştum, bilmiyordum ama Kurşun dudağının bir kenarını kıvırdı. "On çok oldu. Beşte buluşsak?"

"Düşünülür," dediğimde gözlerim yarı yarıya kapalıydı ve başımı sabit tutmakta zorluk çekiyordum.

Teo arkamızdan, "Güvenliğini sağlamlaştır, Alpugan!" diye seslendi. Kendisini tutmak için çok büyük bir çaba sarf ettiği her halinden belliydi. "Bu iki oluyor. Üçüncüde kardeşine bu kadar nazik davranmayız." Onu görebildiğim için cümlesine devam edeceğini hissettim fakat bir nedenden cümlesine devam etmedi.

Kurşun ona hiçbir şey söylemeden, adımlarını hızlandırırken, "Arabaya gidiyoruz," dedi. "Açanay, Kılıç ve Çelebi arabada. İyi olacaksın."

"Hastan-" Boğazımı temizlemeye çalıştım. "Hastaneye mi gideceğiz?"

"Evime."

Kolumu zorlukla kaldırarak omzuna tutundum. Çıplak sırtımdaki başparmağıyla tenimi okşar gibi oynattı. Niyeti bilincimi açık tutmak ve beni sakinleştirmek olmalıydı.

"Canın yanıyor mu?" Onaylarcasına başımı salladım. "Geçecek. Sadece ayık kalmaya çalış." Bir kez daha başımı salladım ama artık gözlerim kapalıydı. Arduvazlarını yüzümde hissedebiliyordum. "Karanlıktan da mı korkuyorsun?" diye sordu birden. Başımı onaylarcasına salladığımda, "Ağzını kullan, Elfida," dedi.

"Evet." Sesim neden bu kadar cılızdı?

"Renk, karanlık... Problemli bir küçük kızdan fazlası değilsin, öyle değil mi?" Sözlerine rağmen sesi merhametli geliyordu. Bu, onda ilk kez tattığım bir tondu. Bu tonu duyabilmek için onlarca kurşuna razı gelirdim.

"Neden gülümsedin?" diye sorduğunda fark ettim gülümsediğimi ama ona açıklayamazdım. Bu yüzden sustum. Titrediğimde beni göğsüne doğru çekti. Gülümsememin büyümemesi için çabalarken vurulmayı hiç sıkıntı etmediğimi düşündüm. Gerçekten, *biraz bile.* Bu da içimdeki Elif için bir *mutfak bıçağı* olayıydı.

Ardından ilgiyi getiren acı, en sevdiğim acıydı.

Bir dakika geçmeden bir kapı sesi duydum, hemen ardından Açanay'ın telaşlı sesi kulaklarıma ulaştı. "Ne oldu?"

Kurşun, "Arkayı aç," dediğinde gözlerimi açmaya zorlayarak arabaya baktım. Siyah, büyük bir araçtı. Kaçırılırken geldiğimize benziyordu. Şoför koltuğundaki Çelebi'yi hayal meyal görebildim.

Açanay arka kapıyı açar açmaz Kurşun benimle birlikte içeri girdi ve krem rengi deri koltuklara otururken, sırtımı destekleyerek canımı yakmamaya çalıştı. Arabaya biner binmez bir sıcak hava dalgası tarafından karşılanmış olsam da bedenim hâlâ üşümekten titriyordu.

Yarı aralık gözlerimle arabanın içindekilere bakarken, "Eve," dedi Kurşun, sertçe. Araba deponun içindeyken, duyduklarıma benzer şekilde bir ses çıkartarak patikada hızla hareket etti. Tek fark, bu sefer ben de içindeydim.

Onun kucağında yarı yatar pozisyonda olduğumu fark etmem, neredeyse yarım dakikamı aldı. Kolu hâlâ sırtımı destekliyordu. Omzundaki elim göğsüne doğru kaymıştı ve kalp atışlarını avcumda hissedebiliyordum. Bu his beni yarı yarıya canlandırdı. Beyaz gömleğindeki kan lekeleri koca bir kırmızı nokta oluşturmuştu. Gören biri onu vuruldu sanabilirdi.

Bu kanlı manzarayı, "Teo," diye açıkladığında Kılıç bir küfür savurdu. Ben Kurşun'la bir koltukta, Açanay ve Kılıç ise karşımızdaki üçlü koltukta yan yana oturuyordu.

Açanay dişlerini sıkarken, "Onu öldürmeyeceğine fazla güveniyor," dedi. "Artık kontrol edilemez bir boyuta geldi, Kurşun. Bunun önünü kesmek lazım."

Kurşun'un başını salladığını gördüm. Bilincim açıkla kapalı arası bir yerdeyken hissizlikle uzanıyordum. Bildiğim tek net olan şey burada, bu insanların yanında kendimi güvende hissettiğim ve karnımdan akan kanlara rağmen hayatta tutulacağımdan emin olmamdı.

18 Ağustos 2022. Sırtımı birine dayıyorum bugün. Hayır, o arkama geçiyor ve sırtımı kendisine yaslıyor. İlk kez gözlerimi güvenle kapatabiliyorum. İlk kez gözlerimi açtığımda yalnızlığı görmeyeceğimi biliyorum.

Soğuk parmakların yüzüme dokunduğunu hissettiğimde kirpiklerimi kırpıştırarak gözlerimi aralamak için delicesine bir çaba sarf ettim. Bu kadar üşümeme rağmen saçlarım terden yüzüme yapışmıştı. Gözleri yüzümdeyken tutamları yavaş yavaş kenara çekti.

"Elfida tam bir hedef haline geliyor artık. İyice tehlikenin göbeğine düştü," diyen Kılıç'ın sesi düşünceliydi. "Hiç karşılaşmamalıydılar." Sesinde bir pişmanlığın tınısını sezer gibi oldum.

Kurşun'un çenesi kasıldı. "Bu saaten sonra benim yüzümden saç teline bile zarar gelmesine müsaade etmeyeceğim."

Bir elini kanamamı durdurmak ister gibi karnıma bastırdığını yeni fark ediyordum. Eli kan içindeydi. Göğsündeki elim kaydı ve kucağıma düştü.

Gözkapaklarım kapanırken Çelebi'ye, "Hızlı," diye seslendiğini duydum. Birkaç kez adım seslenildi ama dudaklarından dökülen ismim ve yanağımdaki parmakları bile gözlerimi açmama yetmedi.

Bilincim kapanırken karanlığa düştüm. *Ve ilk kez karanlık o kadar da korkutucu değildi.*

~

Yine güçlü kollarının arasındaydım.

Hayal meyal anlayabildiğim kadarıyla çok büyük bir araziye girdiğimizi, bir gölün üzerinde konumlandırılmış köprüden geçtiğimizi ve taş yoldan yürüdükten sonra kapıya ulaştığımızı gördüm.

Bahçelerinde bir göl vardı. Kapı açıldı. Telaş dolu sesler yükseldi. Birkaç erkek, birkaç kız sesi uğultular halinde kulaklarıma dolarken onların arasından bir tek Lacivert'in sesini algılayabildim. "Ne oldu? Onu bırakıp çıkmamalıydım. İyi mi?" diye ardı ardında sorarken Kurşun bir şeyler söyledi.

Ve bilincim yeniden kapanırken, başımın geriye düşmesine izin vermeden bir elini yanağımın altına koyduğunu hissettim.

Alpugan malikânesine girmiştim.

~

Gözkapaklarıma iğneler batıyordu.

Gözlerimi açmak o kadar zordu ki neredeyse inleyecektim.

Uzuvlarımı sıra sıra hissetmeye başlarken konuşmalar kulaklarıma dolmaya başladı.

Bulanık görüntü yavaş yavaş netleşmeye başladığında çalışma odasına benzer bir yerde, kanepede uzandığımı fark ettim. Oda kalabalıktı ancak kimse henüz ayıldığımı görmemişti.

Koyu renk ağırlıklı, sade tasarımlı odadaki görkemli çalışma masasının ardında oturan Kurşun, düşünceli bir şekilde elindeki kalemi çevirirken

Açanay *iPad*'le bir şeyler yapıyordu. Kılıç ve Safir bir şeyler konuşurken diğerleri de onları dinliyordu. Kılıç ve Açanay masanın karşısındaki tekli deri koltuklarda, sırasıyla Mavi, Lacivert, Safir ve Alkım dörtlü, benim uzandığıma benzer bir kanepede yan yana oturuyordu.

Kalabalık bir ailelerdi. Bir evde bu kadar kişi yaşamak, *sıkılma* problemini ortadan kaldırıyor olmalıydı. Güzel görünüyordu.

Ayıldığımı ilk fark eden Kılıç oldu ve lafını yarıda bölerken, ayaklanarak yattığım koltuğun başına kadar geldi. "Elfida, iyi misin?"

Başımı sallamaya çalıştım. Hâlâ sersem gibi hissediyordum. Kolumdaki sızıdan anladığım kadarıyla bir serum takılmış ve çıkartılmıştı.

Başımda ikinci biten isim Lacivert olurken, "Elfida!" diye resmen çığlık attı. "Seni orada bıraktığım için çok özür dilerim. Nasılsın? Ağrın var mı?"

Herkes başıma toplanırken ve her kafadan bir ses çıkmaya başlarken kuruyan dudaklarımı aralayıp, "Su," diyebildim sadece. Bu ilgiyi sindirmek için zamana ihtiyacım olduğunun bilincindeydim.

Kurşun sakince cam sürahiden bardağa su doldurarak bana uzattığında, ben doğrulmaya çalışıyordum. Bunu başaramayacağımı anladı ve büyük elini sırtımdan destekleyerek beni oturur pozisyona getirdi. Bardağı elime bile vermeden, dudaklarıma yaslayarak suyu kendisi içirdi.

Suyun yarısını içerek kafamı geriye çektiğimde bardağı sehpaya koydu ve gözlerime baktı. "Daha iyi hissediyor musun? Doktor geldi, yarana baktı. Çok ciddi bir şey yok. Birkaç gün istirahat etmen yetecek ve düzenli pansuman."

"Daha iyiyim," diyebildim.

Açanay koltuğumun kenarına oturarak elini alnıma yasladı. "Biraz ateşin vardı, serum taktılar. Kurşun yarası ateş yapabiliyor."

Başımı salladım. Şu an fazla konuşamayacak hatta düşünemeyecek kadar bitkin hissediyordum. Kaç saattir uyuduğumu bile bilmiyordum ancak hava hâlâ karanlıktı.

Alkım bana bir şeyler söylemeye başladığında Kurşun, "Yeter bu kadar, daha fazla yorulmasın, siz de yatın," diyerek herkesi susturdu ve hatta biraz kovmuş oldu.

Odadakiler bir bir dağılırken, Açanay kalarak yardım etmeyi teklif etmişti ancak Kurşun *ben hallederim*, diyerek onu da göndermişti. Odada sadece ikimiz kaldığında oksijenin ciğerlerim için yetersiz kaldığını hissettim. Varlığı büyük bir yoğunluk getiriyordu.

Yanımda dikilerek, "Bu gece kal, sabah her şeyi konuşuruz, şimdilik dinlen," diyerek benden bir onay bekler gibi suratıma baktı.

"Tamam," dedim.

"Seni odana çıkarayım. Yürüyemeyeceğini tahmin ediyorum," derken bir kaşını kaldırdı.

Belki zorlasam yapardım ancak zorlamayı anlamsız bularak başımı iki yana salladım. Bunun üzerine ifadesizce koltuğa doğru eğildi ve yarama dikkat ederek beni kucağına aldı. Bir kolu bacaklarımın altından, diğeriyse sırtımdan geçiyordu.

Hayatımda pek çok rahat yatakta yatmıştım. İpek kumaşların, orijinal satenlerin üzerinde uyumuştum. Fakat hiçbiri bu adamın kucağından daha sıcak, daha rahat hissettirmiyordu.

O, kapıya doğru yöneldiğinde başımı yorgunca omzuna gömdüm ve sessizce beni taşımasının tadını çıkardım. Teo'ya sarılmak istiyordum. Ona kocaman sarılmak, yerimde tepinmek ve bir lamba cinine dönüşüp ona üç dilek hakkı vermek istiyordum.

Evindeydim. Onun, Kurşun Alpugan'ın evinde, kucağındaydım. İlk kez gördüğüm ilgili gözlerinin odağı, insanların endişelerinin merkezindeydim.

Herkesin cennetinin farklı olduğuna inanıyordum ve Elfida Alaner'in cenneti buydu: Ateşini ölçmek için alnına yaslanan eller, ilgili sözler, meraklı gözler, güçlü kollar...

Çalışma odasından çıktık, beni kucağında bir litrelik su şişesinden fazlasını taşımıyormuş gibi rahatlıkla merdivenlerden çıkardı. İlk ulaştığımız kapalı kapılarla dolu, yatak odalarından bazılarının bulunduğunu tahmin ettiğim kattı, oraya girmeden yine merdivenleri tırmanmaya başladı.

Bu ev, içinde bulunduğum bütün o görkemli köşk ve malikânelerden başkaydı. Gezmeye başlasam kaç gün sonra biterdi, bilmiyordum. Fakat büyüklüğünün yanında sıradanlıktan uzak, özel bir tasarımı vardı.

Merdivenlerin yanındaki küçük balık havuzuna bakarken bunu düşünüyordum. O da ilgimi fark etmiş olmalı ki, "Sevdin mi?" diye sordu.

Kusursuz yüzüne baktım. "Sevdim."

İkinci katın merdivenlerini tırmandıktan hemen sonra tahminimce uyuyacağım odanın kapısının önüne yaklaşırken koridorları aydınlatan hafif loş ışıkların aniden sönmesi ve merdivenler dahil buradan gözüken

tüm katları karanlığa gömmesiyle dudaklarımdan bir çığlık kaçarken Kurşun'un da adımları durmuştu.

İrkilmemle beni kucağına bastıran adam dudaklarından kısık sesli bir küfür yuvarlarken, "Jeneratör," diyebildim zorlukla.

"Bozuk," dedi sadece. "Normalde bugün tamire geleceklerdi ama olaylar karışınca aklımdan çıktı."

Kapının önünde, onun kucağında öylece dururken, alnımı omzuna yaslayarak nefeslerimi sakinleştirmeye çalıştım.

Karanlık.

Çok karanlık.

Ölüm kokuyor.

Kurşun, "Odada kalabilecek misin?" diye sorduğunda kafamı kaldırmadan hızla başımı iki yana salladım.

Korkuyordum, kemiklerime kadar titriyor, bir güç tarafından kontrolsüzce aşağı çekiliyormuş gibi hissediyordum. Ama onun kollarının arasındayken ve etrafım cinayet fısıltılarıyla dolu bir karanlığa bürünmüşken ilk kez boğuluyor gibi değildim, zor da olsa nefes alabiliyordum.

"Elfida," dedi, boğuk sesiyle. Veya sadece ben boğuk duyuyordum. "Titriyorsun."

Hiçbir şey söylemediğimde kendi kendine anlamadığım bir şeyler mırıldandı ve koridordan çıkarak yeniden yukarı tırmanan merdivenlerin başına geldi. O, yukarı çıkmaya başlarken nereye gittiğimizi bile sorgulayamıyordum.

İki kat daha çıktık. Ve en sonunda tek kanatlı, oymaları olan ihtişamlı bir kapının önünde durduğumuzda bunun son kat olduğunu ve kattaki tek odaya girmek üzere olduğumuzu anladım.

"Nereye geldik?" diye sorarken sesimi kontrol etmeye çalıştım.

"Benim odama."

Pek inançları olan bir kız değildim. Belki yeterince derin düşünmüyordum, bilmiyorum ama fazla sorgulamazdım. Yine de bunun kader olup olamayacağını tarttım. Ben kendi kendimi zorla hayatlarına dahil etmeye çalışırken kader de kendi oyununu yazıyordu belki de. Vurulmam, tam beni bırakacağı odaya girerken elektriklerin gitmesi, jeneratörün bozuk olması ve beni kendi odasına getirmesi...

Sonra bütün bunların başlangıcının, daima benim kendi planlarımın arkasından gelişen olaylar olduğunu hatırlayarak bu fikri aklımdan sil-

dim. Ben bir adım atıyordum ve evren sadece bazen bana küçük yardımlar ediyordu. Bugün burada olmam, sadece benim çabamdı. Kader değil.

Karşısına çıkmam ve Mavzer'de beni tanıdığından dolayı gelişen her şeyi bir kenara itersek en basitinden bugün burada olmam bile benim çabamdı. Kaçırılma işini ben planladığım için o kafeye gitmiştim, o adamlara isteyerek engel olmak için uğraşmamıştım. Aksi olsa kaçırılan ve kurtarılan bir tek Lacivert olacaktı. Çünkü orada olmayacaktım.

Dedemin beni sürüklediği davette, peşine takılmasam onunla muhatap olmayacak ve aynı salonda birbirinden uzak o tüm insanlardan biri olacaktık. Ben kendimi hayatına sokmasam okuluma konferansa geldiğinde tanışıyor olmayacağımızdan yan yana yürüyüp geçecektik. Tesadüfler, tesadüflerden ibaret bile olmayacaktı o zaman.

Hiçbir şey söylemediğimde kapıyı açtı ve içeriye girerken beni sabit tutmaya dikkat etti.

Kapı, arkasından kapanırken bu odanın geldiğimiz koridorlara nazaran çok daha aydınlık olduğunu ve bunun tamamen odanın bir duvarının teras kapısının cam olmasıyla alakalı olduğunu fark ettim. Ay ışığı doğrudan içerideydi.

Sonra odayı inceleme fırsatı buldum. Büyüktü. Fazla büyük. Lavaboya açılan bir kapı vardı. Oturma grubu kadar kalabalık olmasa da özenle yerleştirilmiş biri ikili, biri tekli iki koltuk televizyon ünitesinin karşısında, sehpanın etrafındaydı. İleride giyinme odasına ait bir bölüm vardı. Yatağı, zeminden üç basamak yukarıdaki kısımda kalıyordu. Âdeta bir kralın odası gibi gözüküyordu.

Ben içeriyi incelerken neredeyse karanlığı unutacak kadar hayran kalmıştım buraya. Zengin ve büyük gözükmesi değildi dikkatimi çeken şey. Farklıydı. Evin kalanı gibi değişik bir havası, ilginç bir tasarımı vardı. Ülkenin sayılı başarıdaki mimarlık şirketlerinin sahibi olan aileden daha azı da beklenmezdi herhalde.

Kurşun yatağına doğru ilerleyerek gri nevresimler geçirilmiş, neredeyse üç kişilik yatağına beni dikkatlice yatırmak için eğildi. Başımı yastığa yerleştirirken kafamı ona doğru çevirdiğimde aniden ne kadar yakın olduğumuzu fark etmek, göğüs kafesime bir ağrı saplanmasına sebep olduğunda, soluğumu dudaklarımdan sertçe bıraktım.

Arduvazlarını indirdi, bakışlarını gözlerime sabitledi. O an yutkun-

mamak için çok büyük bir savaş veriyordum. Çünkü kafamı biraz kaldırsam onu rahatlıkla öpebilirdim. Ellerinden biri hâlâ belimdeydi.

"Yeterince deldin, Elfida. Artık çekebilirsin," dediğinde yüzüne boş boş baktım.

"Ne?"

Belimdeki elini çekerek boynuna götürdü ve orada olduğunu bile fark etmediğim elimin üzerine koydu. İşte o an fark ettim. Tırnaklarımla resmen adamın derisini deşiyordum.

Parmaklarımı hızla çekerek boynunda çıkan hilal şeklindeki izlere baktım ve dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Elimi boynundan çekerek, yatağa bırakırken sessizliği seçtim. Bir şey söylememi bekleyerek, yüzüme bakarken hâlâ üzerime eğilmiş halde olduğunun farkında mıydı acaba?

"Bir *affedersin*, demek bile yok mu?" diye sorduğunda kaşlarım çatıldı.

"Farkındaysan şu anda senin düşmanın tarafından vurulmuş ve muhtemelen litrelerce kan kaybetmiş halde, yürümekten bile âciz bir şekilde yatıyorum." Sesimin aksi çıktığını biliyordum. "Benden boynundaki üç tırnak izi için *affedersin*, dememi beklemek yerine, sen özür dilemeyi düşünebilirsin."

Nefesini bıraktığında bunu yüzümde hissetmek, az kalsın maskeme zarar verecekti ancak bunu engelledim.

"Kucağımda ve yatağımdayken pek şikâyetçi görünmüyorsun," diyerek başını yana yatırdığında, arduvazları neredeyse gözlerimi delecekti.

Şikâyetçi olmak mı?

"Bağırıp çağırmamı mı bekliyorsun? İnan, bunun için biraz bile halim yok."

"Gelmiş, gelmiş," diyerek, doğrulduğunda onu tutup neredeyse geri çekecektim. Şükür ki içimde az da olsa mantık kalmıştı.

Ay ışığı, cam duvardan içeri girerek içeriyi o kadar güzel aydınlatıyordu ki karanlık burada değilmiş gibi hissediyordum. Karanlığın korkusunun bile geri planda kalacağı kadar güzeldi her şey. İnanılmayacak kadar güzel.

Ayakta durmuş, yüzüme bakarken aniden, "Gözlerin doğuştan mı böyle yoksa sonradan mı oldu?" diye sorduğunda, bu hiç beklemediğim bir soruydu.

"Küçükken değişmeye başlamış."

Bana dair bir şey merak etmiş ve dayanamadan sormuştu. Gülmek is-

tiyordum. Çokça ve uzunca, bugün yaşanan her şeye gülmek istiyordum. Mutluydum. *Çok mutluydum.*

Başını salladı ve ensesini kaşıyarak odanın içine bakındı. Düşündüğü şeyi tahmin ederek, "Sen nerede uyuyacaksın?" diye sordum. Hemen sonra, "Yanımda değil herhalde," diye ekledim, bu düşünce absürtmüş ve ben bunun için sağ böbreğimi feda etmezmişim gibi.

"Yatak paylaşmayı sevmem," derken, arkasını dönerek odanın ortasındaki koltuklara doğru adımlamaya başladı.

"Orada mı yatacaksın?" diye sormama engel olamadım.

Burnundan alaylı bir nefes üfledi. "Bu evde yirmiden fazla oda var, Elfida." Koltuklardan tekli olanına oturdu ve sehpanın üzerindeki bilgisayarını kucağına alırken bana yandan bir bakış attı. "Uyu."

Hiçbir cevap vermeden gözlerimi kapadığımda ve karnımdaki hafif ağrıya rağmen tepkisizce uzanmaya devam ettiğimde ona gece uykularını sevmediğimi söyleme gereği duymadım. İlk kez bir gecenin, bir kısmını da olsa onunla aynı odada geçirecektim.

Üç yıldır, her bir bakışmanın dahi hesabını yapan, tek bir kelimenin fırsatını kollayan o Elfida, belki de acil bir ihtiyaç olması durumunda benimle aynı odada bekleyen adam sayesinde içimde çığlıklar atıyordu.

18 Ağustos 2022. Evindeyim, odanda ve yatağındayım. Sevgilim... Artık hayatındayım. Ve bu yüzden biraz özür dilemem gerekiyor, biliyorum. Çünkü istediğimi elde etmeden seni asla bırakmayacağım. Kaybedeceklerim veya kaybedeceklerin umurumda bile değil.

Kulaklarıma onun klavyede gezen parmaklarının tıkırtısı ulaşırken yatağa yatalı hemen hemen bir saat oluyordu. Artık sopa yutmuş gibi yatmaktan sıkılmıştım. Tek tesellim, gözümü açtığımda onun hemen görebileceğim bir mesafede olmasıydı.

Çalışıyor olmalıydı. Arada araladığım gözlerimle gördüğüm kadarıyla yerinden hiç kıpırdamamıştı. Hâlâ dizlerinin üzerindeki bilgisayarı, dimdik fakat rahat oturuşuyla o koltuktaydı.

Onu yandan görebiliyordum. Bu adam, kesinlikle kutsanmış bir güzelliğe sahipti. Her bir bölümü altın oranla işlenmişti ve bir insanın böylesine bir güzelliğe sahip olması, kalan herkese bir cezaydı.

Nefesini bıraktığını duydum ve hemen ardından bakışları hâlâ ekran-

dayken sesi odayı kapladığında istemsizce yatakta irkildim. "Artık uyuman gerekiyor," dedi.

İki saniyeliğine ağzımı açtığımda ne söyleyebileceğimi bulamamıştım fakat kolay toparlayıp, "Nasıl anladın?" diye sordum.

"Düzensiz nefes alıyorsun ve yaydığın gerginliği hissedebiliyorum."

Başımı geriye attım. "Sıkılıyorum."

Dikkatini bilgisayardan ayırdı ve ilk kez başını bana döndürdü. "Bitkin değil misin?"

"Evet ama uyumak istemiyorum."

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, "Bir de uyumak için pışpışlanmaya ihtiyacın olduğunu söylersen hiç şaşırmayacağım," dedi. "Problemsizce gerçekleştirebildiğin bir eylem var mı?" diye sorduğunda sesi her zamanki kadar ciddi ancak biraz alaylı çıkıyordu. Fakat bu kez, biraz daha merhamete dair kalıntılar vardı sanki altında. Sadece azarlıyor gibi değildi.

Gözlerimi devirdim. "İhtiyacım olsa pışpışlayacak mısın?"

Nezaketsizce, "Hayır," dediğinde bir kaşım havalandı ve yatakta az da olsa doğrulmaya çalıştım. "*Senin yüzünden vuruldum*, diye gevezelik etmeye başlayacaksan başlama," diye uyardı. "Yeterince bebek bakıcılığı yaptım. Bu ev bir nazlı bünyeyi daha kaldıramaz."

Öyle güzel kaldıracak ki sevgilim...

"Bunu konuşacak mıyız?" diye sordum, ciddi bir ifadeyle. "Bugün resmen kaçırıldım ve vuruldum. Kimsin sen, Kurşun? Ve benim tüm bunlarla alakam ne?"

Nefesini bırakırken bilgisayarı sehpanın üzerine koydu ve bir eliyle çenesini kaşıdı. Yeniden sırtını koltuğa yasladığında bakışları sakindi. "Senin bir alakan yok," dedi.

"O zaman neden içinden çıkartılmış bir kurşunla burada yatan benim?" dedim, biraz sonra çileden çıkacak gibi.

Gözleri üzerimde hızlı bir tur attı. "Yanlış zamanda, yanlış yerdeydin," dedi.

"Ve bu her şeyi açıklamaya yetiyor, öyle mi?" diye sordum, dalga geçiyormuş veya onun dalga geçip geçmediğini anlamaya çalışıyormuş gibi.

"Evet," dediğinde dudaklarımdan dökülen ismi, numaradan da olsa bu zamana kadar hiç söylemediğim kadar sertti. "Kurşun." Başını *efendim*, dercesine yana yatırdı. "Beni bunları tek başıma çözmek zorunda bırakma."

İlk kez ifadesinden eğlenen bir şeyler geçti. "Çöz, Elfida. Merak ediyorum, nasıl çözeceksin?"

Ona bazı şeyleri çoktan çözdüğümü söylemeyi reddederek sırtımı zar zor doğrulttum ve yatak başlığına yasladım. Bu hareketim bakışlarını bedenime çekmişti. Sanki bunu yapmamam gerektiğini söylemek üzereymiş gibi göründü gözüme ama yapmadı.

Dudaklarımı alayla *bilmem*, dercesine büktüğümde bunun hoşuna gitmeyeceğini biliyordum. Biraz kafası karışmalıydı.

Bana doğrudan bakarken sakince koltuğundan ayaklandı. Niyeti, içimi rahatlatmakmış gibi, "Bilmen gerken tek şey, bir daha böyle bir şeyle karşılaşmayacağın," dedi.

Ben aksi yüz ifademle sessiz kalmayı seçtiğimde, bana arkasını dönerek banyo olduğunu tahmin ettiğim yere doğru ilerlemeye başladı. Giderken, elini ensesine atarak üzerine geçirdiği tişörtü bir hamlede çıkartmasıyla aksi ifadem bir toz bulutu haline geldi ve yok oldu.

Onun gibi bir adamın vücudunun mürekkeplerle kaplı olacağını düşünürdünüz. Ama bedeninde tek bir iz bile yoktu. Gergin sırt kasları, heybetli vücuduna mükemmel şekilde yakışıyordu. Damarlarla sarmalanmış çıplak kolları kalındı. Yıllar süren emeğin sonucunda oluşacak türden bir kalınlıktı bu. Ağız sulandıracak, dokunmak için yakacak türden.

Banyonun kapısını açarken hafifçe bana döndü. "Duşa gireceğim. Üzerime bir ton kan akıttığını düşünürsek geç bile kaldım. İhtiyacın olursa seslen." Kapıyı açtı, içeriye girdi ve ardından kapadı.

Yutkundum.

Onun çıkmasıyla oda aniden yine çok karanlıkmış gibi hissettirmeye başladığında elimi boğazıma attım ve yakamı biraz aşağı çekiştirdim.

Suyun sesi açıldığında ve ben aklımdan onun çıplak görüntüsünü atmaya çalışırken odada bir bildirim sesi duyuldu. Ay ışığıyla aydınlanan odada dolaştı bakışlarım. Bildirim sesi bir kez daha duyulduğunda bunun nereden geldiğini anlamıştım.

Bilgisayarından geliyordu.

O an kendimle bir içsel savaş vermem gerekti.

Beni o depoda yalnız bırakmamış, kurtarmış, ilgilenmişti. Bense onun kasasından para eksilten bir hırsızdım ve yatağında uzanıyordum.

Her zaman çok adaletli hareket ettiğim söylenilemezdi. Duygularıma

kulak verdiğim, onları kale aldığım da öyle. Öyleyse içsel savaşımın pek uzamasına gerek de yoktu.

Yatak başlığından destek alarak bacaklarımı sıra sıra yere attığımda çıplak ayaklarım soğuk zemine değdi ve aklıma botlarımın nerede olabileceğini getirdi.

Elimi yatağa bastırdım ve komodine tutunurken, dişlerimi sıkarak ayağa kalktım. Bakışlarım boy aynasından kendi bedenimle buluştuğunda, gözlerimdeki hırsı görmek beni rahatsız etmedi.

Bir hırsıza kapıyı açarsanız içeri girerdi.

Yatağa tutuna tutuna, yaramdaki kasılmaları önemsemeden, yürürken kulaklarım akan suyun sesine odaklıydı. Henüz yeni girmişti. Bir dakikada kimse yıkanamaz diye düşünüyordum.

Yatağın bölmesine çıkan üç merdiveni indim, yavaş ve kontrollü adımlarla kalktığı koltuğa doğru ilerlemeye başladım. Arada gelen zorlanmayla dişlerimi sıkıyor fakat duraksamadan devam ediyordum.

Bu işlerin hızlanması gerekiyordu. Benim çizdiğim yolda, avuçlarında olmam gerekiyordu. O beni tuttuğunu düşünürken onu tutsak etmem gerekiyordu. Artık ondan uzak olmaya dayanamazdım, yakınlığı bir kez tatmıştım ve bu bir bağımlılıktı.

O, bir bağımlılıktı.

Zorlanarak da olsa bilgisayarın başına ulaştığımda, ekrandaki kapatmadığı sekmeye baktım. Sayılar, çizimler ve işle ilgili birkaç şeyden ibaretti.

Evinin içinde tek bir kamera bile olmadığını biliyordum. Evin dışında ve hatta evine giden yolda yüzlercesi olmasına rağmen. Bu yüzden rahattım.

Henüz bir şeye dokunmadan, ekrandakileri incelerken gözüme aşağıda açılmış bir sekme takıldı. *Teo Şahsuvar* yazıyordu.

Ona tıklamak için bir saniye bile düşünmedim.

Düşünmeye gerek mi vardı?

Tıklasam en büyük aptal olurdum.

Böylesine zeki bir adamın benim sorularımı cevaplayabilecek bir dosyayı bilgisayarda açık bırakıp odadan çıkmasının hiçbir mantıklı yanı olamazdı.

Bu oltaya atlamayacak kadar zeki biriydim. Bana tam olarak güvendiğini zaten düşünmüyordum. Ama Kılıç gibi paranoyak da değildi. Ona

bir zarar vermek istesem verebileceğim zararın büyük olabileceğine inanmıyordu.

Bilgisayar kamerasının önünde durmaktan endişe duymadım. Bu bilgisayarın kamerası kullanım dışı bırakılmıştı. Bunu evimden kamerasına bağlanmaya çalışırken öğrenmiştim.

Kamerasına girmeye çalıştığım adamın evinde, onun odasındaydım şu an. İnanması hâlâ güçtü. Ama bugünün geleceğini ve burada olmanın normal hissettireceğini de biliyordum. Düzenli bir adamdı. Bense hiç değildim. Bu koltuklara saçılacak kıyafetlerimi, kâğıtlarımı, ortalıkta duracak makyaj malzemelerimi şimdiden gözümde canlandırabiliyordum.

Burası çok renksizdi.

Benim eşyalarımla renklenecekti.

Bilgisayardaki açık dosyayı bozmadan, hızlıca bakınmaya başlarken, yanlış bir şeyler yapmadığımdan emin olarak dikkatli hareket ediyordum.

Çalışan dosyasını buldum, kendime gönderdim ve bağlantıyı temizledim. Aynı şekilde lazım olabileceğini düşünerek birkaç ihaleyle ilgili dosyayı da şifreli bir ağdan kendime gönderdim. Ne işime yarayacağını henüz tam olarak bilmesem de bunların da vakti gelirdi elbet. Fazla bilgiden kim ölmüştü, değil mi?

Parmaklarımı hızla klavyede dolaştırarak, yaptığım tüm hareketleri silerken duştan çıkma ihtimaline karşı daha fazla oyalanmayarak onun açık bıraktığı sekmeyi eski haline getirdim ve yeniden yatağıma yürümeye başladım. Beni denemek üzere orada bıraktığı asıl şey Teo'yla ilgili olan o dosyaydı.

Oda soğumuş gibiydi veya ben yataktan çıktığım için üşümeye başlamıştım. Ben yatağa yattıktan sadece dört dakika sonra kapıyı açtı ve altında siyah bir eşofman dışında çıplak halde dışarı çıktı.

Banyo buharı arkasından süzülüp, onu sisler arasındaymış gibi gösterirken gözlerim istemsizce pürüzsüz bedeninde dolaştı. Kasları o kadar biçimli ve şişmiş gözüküyordu ki onu gören aklı başında bir insan, onu yere sermeyi aklından dahi geçirmezdi.

Ne yazık ki beni tanımlamak için kullanılan en iyi sıfat *aklı başında* değildi.

İçeriye adımlamaya başladı. Eşofmanı bol bir modeldi fakat yine de bacaklarına çok güzel oturmuştu. Koyu renk saçları ıslaklığın etkisiyle daha da koyulaşmıştı ve bedeninden su damlaları süzülüyordu. Eşofma-

nının bel lastiğine doğru kayan bir damlayı gözlerimle takip ederken yutkundum.

"Sanırım yatağımda küçük bir kız varken giydiklerim konusunda daha dikkatli olmalıydım," dediğinde bakışlarım hızla alaylı gözlerine tırmandı. Aramızdaki yaş farkını ciddi gördüğü belki de her cümlesine yansıyor ve beni delirtiyordu.

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdığımda güldü. Dudağının köşesini kaldırmadı veya alayla bakmadı, gerçekten güldü. Ses çıkarmadı veya kahkaha atmadı ama o dudakları ilk kez bu kadar belirgin ve mükemmel bir şekilde kıvrıldı. *Benim için.*

"Sadece maçımızdan önce küçük bir kalite kontrol yaptım."

"Bir çıkarıma varabildin mi?" diye sorduğunda sesi keyifliydi.

"Doping kullanman dışında mı?"

Kızmadı veya bozulmadı. "Gerçekliklerini test etmen için sana biraz izin verebileceğimden eminim."

Gerçekliklerinden şüphem olmasa da test etmek için üşümüş avuçlarım kaşınıyordu.

"Ringde yeterince test edeceğimden eminim."

Ağırdan almak, geri durmak ve nicesi kocakarı taktikleri olarak adlandırılan bu şeyler bazen beni epey zorluyordu.

Başını iki yana salladı. "Hâlâ geri çekilmek için şansın var."

Sıcaklık iyice düşmüş gibi hissettim. Bir de sanırım, bu saatlerde imkânsız olmasına rağmen uykum geliyordu. Onunla sohbet ediyor olduğumdan, bedenimdeki değişimlere yeterince kulak veremiyordum şu an.

"Geri çekilmemi bu kadar istediğini belli etme, Kurşun," dedim, kısılan sesimle. "Seni korkak gösteriyor."

"Korkak?" Tek kaşı havalandığında birinin bunu ona ilk söyleyişi olup olmadığını merak ettim.

"Korkak," dedim, onaylar gibi.

Bana kısaca baktıktan sonra duran adımları hareketlendi ve yeniden koltuğa yerleşti. "Öyle olsun bakalım."

Onu daha net görebilmek için başımı yana yatırdığımda yastığın kumaşı çok soğuk hissettirdi.

Bilgisayarı bu kez kucağına almadı, öne eğildi ve bir şeyler yaptı. O *Teo* sekmesini açsam ne olurdu, bilmiyordum ama muhtemelen bunu

anlayabilecek bir sistem ayarlamıştı. Böylece gözünde *sıradan küçük kız* kategorimi koruyacak veya *tehlike* bölümüne atılarak uzaklaştırılacaktım.

İlki olmalı ki arkasına yaslanarak, bir elini dudaklarına götürüp bana baktı. İnceleyen bakışları üzerimdeydi. Sanki tartıyordu.

Birkaç saniye sonra bakışlarındaki ifadenin değiştiğini fark ettim ama aynı sırada gözlerim önüne bir sis perdesi inmiş gibi bulandığından ötürü buna çok kafa yoramıyordum.

O, koltuktan kalkarken başım ağırlaşmış gibiydi.

"Yüzün niye o kadar kızardı senin?" diye sorduğunda, sesi alışıldık sertliğindeydi.

"Seni çıplak görünce utanmışımdır."

Yanıma ulaştı ve sözlerimi dikkate almadan elinin tersini alnıma bastırdı. Arduvazları yüzümdeyken ağzının içinde bir şeyler mırıldandı ve üzerimdeki yorganı aşağı çekti. "Ateşin var. Neden söylemiyorsun?" dedi.

Bunun ben de farkında değildim. Aniden sersemlemiş halimin sebebi bu olmalıydı.

Gözkapaklarımın ağır hissiyle gözlerimi kapadım. Soğuk ellerini karnımda, kısa kazağımın bittiği yerde hissettim. "Aç gözlerini," dedi.

Pembe kazağımı yukarı doğru sıyırdığında, "Ne yapıyorsun?" diye söylendim ama sesim dakikalar öncesine göre gücünü epey kaybetmişti.

"Havale geçireceksin," dedi, kazağımı bir eliyle daha yukarı sıyırırken ve diğer eliyle sırtımı yataktan kaldırdı.

Karşı koyacak ve hatta bir şeyler düşünebilecek gücü zihnimde bulamadım. Sadece bu halde bile ellerinin beni heyecanlandırdığını biliyordum.

Kollarımı havaya kaldırdığımda kazağı başımdan çıkarıp yere attı. İçimde aynı tonlardan pembe, dantelli bir sutyen vardı. Arduvazları bir saniyeliğine sutyenime takıldıktan sonra sırtımı bırakarak beni yeniden yatırdı ve parmaklarını bu sefer de pantolonumun düğmelerine götürdü.

Bir an kendimi küçülmüş hissettim. Aramızda daha çok yaş farkı varmış, o çok daha büyükmüş gibi. Veya yıllar süren ilgi eksikliğine karşın gösterdiği tavırlar bulanıklaşan zihnimi karıştırmıştı.

Kolay hasta olmaz fakat hastalıklarımı zor geçirirdim. Başıma yaslanan eller, ağzıma tutuşturulan çorba kaşıkları olmazdı. Genelde soğuk duşlar, dolaptaki haplar ve kuryenin kapıya bıraktığı çay paketleri olurdu.

Pantolonumun düğmelerini açtı ve iki eliyle yanlarından tutarak aşağı

çekti. Bunları yaparken tavırlarındaki soğukkanlı ciddiyet, odaklandığın tek şeyin ateşim olduğunu gözler önüne seriyordu.

Aniden yatağında, vücut kusurlarımı saklamak için tercih ettiğim en uygun kıyafetler üzerimden bir bir ayrılırken rahatsız hissettim. Kalkanımın altından çıkıyor gibiydim. Hoşlanmayacak kadar ince bulduğum bacaklarım soğuk havayla buluşup, titrememe sebep olurken onları gizleyen bol pantolonum dizlerime kadar indi.

Onları sıyırıp, tamamen çıkarabilmek için bacaklarımı sırasıyla kaldırırken bu kez pembe, dantelden olan külotuma baktım. Bu gece için uygun bir takım seçmiştim.

O, pantolonumu yere bıraktığında ben titreyerek yorganı tuttum ve beni biraz ısıtabilmesi için üzerime çektim fakat yorganı benden ayırdı, yatakta uzaklaştırdı. Artık dişlerim birbirine çarpmaya başlamıştı.

"Soğuk."

"Seni buz gibi suyun altına sokmadığıma dua et," derken yeniden uzaklaşıyordu.

Birkaç dakika sonra elinde ıslak bir havluyla geldi ve soğuk havluyu alnıma koydu. İrkildim ve elini ittim. "Çek şunu, donuyorum."

Bileklerimi bir eliyle kavrayarak aşağı indirdi ve soğuk kolu karnıma değdi. Yine ürperdim. Havluyu alnımdan boynuma indirdi. Bakışlarının bir an için aşağı kaydığını ve ellerimi tuttuğu yere kadar incelediğini fark ettiysem de bunu çok hızlı yapmıştı.

Aynı onun gibi imayla, "Sanırım büyük adamların önünde kıyafetlerim konusunda daha dikkatli olmalıydım," dediğimde arduvazları gözlerime çıktı.

Dudağının kenarı alayla kıvrılırken ıslak havluyu boynumun diğer tarafına bastırdığında, soğuğun etkisiyle dudaklarımdan tıslar gibi bir ses döküldü. Bütün bunları algılayamıyor, içinde bocalıyordum. Alışık olmadığım yerden yiyordum darbeleri ve savunmasızdım.

Bu, tattığım en güzel savunmasızlıktı.

Bir eli, ellerimi tutmakla meşguldü. Diğer eliyle soğuk havluyu boynuma bastırdığı için üzerime eğilerek ateşimi dudaklarıyla kontrol etti. Alnım sıcak olmasına rağmen dudakları çok daha sıcaktı. Gözkapaklarım aşağı indi. Titrediğimde, bunu neye bağladığını bilmiyordum ama muhtemelen gerçekler aklındakilerden çok uzaktı.

"Şikâyet edecek konumda değilsin."

Başımda durmaya, havluyu vücudumda gezdirmeye devam etti. Bense gözlerimi kapatıp sadece uzandım ve ona izin verdim. Dikkatimi karşısındaki çıplaklığın heyecanına, biraz endişesine veremeden bu anı tatmak için kendime de izin verdim.

Bu anın hayatım boyunca yaşadığım en güzel an olduğuna karar verirken büyük avcunu alnımda hissetmek, bunu görerek ne düşüneceğini umursamadan gülümsetti beni.

18 Ağustos 2022. Artık yalnız değilim.

KURŞUN A. ALPUGAN

Ertesi gece...

Açık, parlak renkteki gözleri acıyla titrese de Okyanus acısını asla dillendirmezdi. "Bunları aştığımızı sanmıştım," dediğinde hafifçe kısılan sesi alaycıydı.

Dudaklarımın arasına sıkıştırdığım sigaranın dumanını, sigarayı çekmeden, üflerken elimdeki av bıçağını birkaç kez çevirdim. "Bu gidişle asla aşamayacağız, *Vittoria*."

Yakut Okyanus Rozarin'in tepki göstereceği çok az şey vardı. Dişlerini birbirine kenetledi. "Bana şöyle seslenme," dedi.

Boştaki elimle, sigarayı kıvrılmak üzere olan dudaklarımdan ayırdım. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

Bağlı olduğu tahta sandalyesinde gerildi ve konuyu değiştirme ihtiyacıyla elimdeki bıçağa baktı. "Bir av bıçağı, ha?"

"Senin gibi bir sırtlanı daha azı kesmezdi."

"Sadece Teo'yu daha fazla sinirlendirmeye çalışıyorsun, Alpugan."

Sigaramdan uzun bir nefes çekip üfledim. "Kızması ve tasmasından kurtulamayan bir köpek gibi tepinmesi hoşuma gidiyor." Bir süre yüzüne bakarak bekledim. "Onu kızdırmak için seni acıtmam. Ama Okyanus, sana baktığımda ondan daha azını görmüyorum. Ne zaman masum insanlarla uğraşacak birine dönüştün sen?"

Kendini tepkisizliğe zorladı. "Konu Elfida yani? Senin yüzünden kaçırılmışken Teo onu vurdu ve sen bıçaklarınla üzerimde oynayarak vicdanını rahatlatıyorsun, öyle mi?" diye sordu. "Çok şeker."

"Söz ettiğim masumun bir tek Elfida olmadığını çok iyi biliyorsun."

Bıçağımın kenarıyla yüzüne düşen saçı kenara ittim. "Artık sana baktığımda sadece Teo'nun yarattığı bir kadın görüyorum."

Onu ilk gördüğüm halinden, bir hapishane hücresindekinden çok farklı bir kadındı şimdi. İyiliğe adadığı hayatında, kendini Teo'nun kollarına bırakmak gibi bir gaflete düşmüş ve kaybolmuştu.

İçsel değişimlerinin yanında fiziksel olarak da Vittoria'yla biraz bile alakası kalmamıştı. Masum bir yüzü yoktu artık. İçe çökük elmacıkkemikleri, sert yüz hatları, donuk bakışları vardı. Yıllar önce, karşılıklı sandalyelerde oturduğum kadından eser yoktu.

"Buraya hayatım hakkında konuşmak için mi getirdin beni?"

Vittoria'da kurtarılmaya değer bir şeyler vardı. Ama Okyanus, bunların hepsini kaybetmişti.

Dilimi damağıma vurarak *cık*, diye bir ses çıkardım. Elimdeki bıçak boynuna, şahdamarına sürtündü. "Hayır," dedim. "Buraya Elfida'ya ikinci kez bir zarar gelirse seni öldüreceğimi haber vermek için getirdim."

Onu vuran Teo olsa da arkasında yatan Okyanus'tu. Asıl beyin, daima oydu. Sadece aksiyon alma kısmını Teo'ya bırakıp bir köşede gülümsemeyi severdi.

Ve Elfida... Benim yanımda olduğu sanılan birine, böyle açık zarar verilebiliyor olması imajımı sikip atardı. Karşılıksız kalması da öyle. Bunun önü kesilmezse göreceği zarar bir kurşunla kalmayacaktı ve onu korumak adına gerekenler artacaktı.

Onun ismini karşısında dillendirerek önemsiyormuş gibi davranmam, Elfida'yı olduğundan daha fazla ava dönüştürüyordu belki de ama Okyanus bunun sadece bir kişiyle ilgisi olmadığını çok iyi biliyordu.

Artık saçmalıklarına tahammülüm yoktu. At koşturmalarına izin verişimin, gösterdiğim tüm sabrın bir sonu olacağını biliyorlardı. Sözümün ağzımdan tek bir kez çıkacağını da öyle.

Dudakları kıvrıldı. "Âşık mısın Alpugan?"

"Cık, hâlâ insanım." Başım yana yattı. "Bir zamanlar olduğun gibi. Hatırlıyor musun? Yoksa Teo sana ait olan her şeyi sildiği gibi hafızanı da mı sildi?"

Boğazından, kulağa hoş gelmeyen bir ses çıktı.

Rahatça ayağa kalkarken küçülen sigaramdan son bir nefes çektim. Ve iki parmağıma sıkıştırdığım sigarayı sandalyede bağlı duran koluna

yaklaştırdım. Korkmadı. Tepkisizce kaldı ama vahşi bakışlarının ardında Vittoria'ya dahil bir şeyler gördüm. Küçük, kırık şeyler. Sigara izmaritleri.

Sigarayı koluna değdirmeden sandalyenin kolunda söndürdüm ve ona arkamı dönerek bodrumdan çıkmak için yürümeye başladım.

Arkamdan güldüğünü işittim.

"Sen merhametsizlerin en merhametlisisin, Alpugan."

Elimdeki havuç suyundan bir yudum aldıktan sonra bardağı elimden bırakmadan oturduğum tekli koltuğun kolçağına koydum ve bakışlarımı herkes gibi büyük salondaki televizyon ekranında tuttum.

Sabahın erken saatiydi fakat herkes uyanıktı.

Kılıç elindeki telefonu dizinin üzerine bıraktı. "Kameraları hallettim," dediğinde başımı salladım.

Açanay bağdaş kurarak oturduğu koltukta başını Kılıç'ın omzundan kaldırdı ve bakışlarını üzerime dikti. Israrlı bakışı sebebiyle kafamı ona çevirdiğimde dudakları aralandı. Göz teması kurmadan konuşamıyordu. "Kıza ne açıklama yapacaksın?" dedi. "Buradan çıkıp polise gitmeyeceği ne malum?"

"Gitmeyecek."

Karşımdaki tekli koltuğa yan bir şekilde oturup ayaklarını kolçaktan aşağı sarkıtan Lila bana yandan bir bakış attı. "Ben olsam kesin giderdim."

"Kız vuruldu, Kurşun," dedi Açanay. "Bir üniversite öğrencisi. Muhtemelen hayatında ilk kez silah görüyordur. En azından patladığını."

Havuç suyundan bir yudum daha aldım. Onun kadar geveze birinin bu konuda dün olduğundan daha fazla şikâyet edeceğini, en azından korkacağını düşünürdüm. Oysa neredeyse her zamanki gibiydi. Geveze, meraklı ve baş ağrıtıcı.

"Onu ben vurmadım. Gidip Teo'yu şikâyet edecekse etsin."

"Sen vurmadın fakat elinde bir silahla onu senin yüzünden kaçırıldığı yerden kurtardın. Aziz Andıç'ın torunu değil mi? Dedesine anlatsa bile hoş olmaz."

Olmazdı elbette. Ancak büyük bir sorun da görmüyordum. Polise giderdi, ifadesini veremeden bu kulağıma gelirdi ve dosya açılmadan kapanırdı.

Cevap vermemem karşısında Açanay'ın söylendiğini duydum. Bu kadının inadı, beni sinir etmiyor değildi.

"Konuşurum," dediğimde Kılıç'ın keskin gözleri benimkilere değdi.

"Bunun işe yarayacağından şüpheliyim. Sen bir laf edersin, o iki eder. Fazla yüz verdin. Senden korkmuyor."

Bardağı döndürürken sesim düzdü. "Neden korksun?"

Benden korkması gerekmiyordu. Canımı sıkmadığı sürece bir köşede olduğu gibi durmasında bir sakınca yoktu.

"Korku sıkı tutar. Adımlarını tartarak atar."

Açanay, tepki vermeme kalmadan bunu benim yerime yaptı ve Kılıç'a baygın bakışlar atarak, "Şu aşırı şüpheci tavrın ne zaman bitecek, merak ediyorum," dedi. "Kızda bizim görmediğimiz bir şeyler mi görüyorsun, anlamıyorum ki. Veya... Etkilendin de onu mu gizlemeye çalışıyorsun?"

Bakışlarım yavaşça ona kaydı. Bardağı elimde çevirirken Kılıç'ı bir kez süzdüm. Yüzüne bıkkın bir ifade oturdu. Artık onun hakkında o kadar çok mızıldamıyordu. Omuz silkti ve telefonunu yeniden eline aldı. "Benim zevkime göre fazla temiz gözüküyor. Bir şey demiyorum artık size de. Ne yapıyorsanız yapın."

Onun zevki kendisi gibi kızlardı. Elfida gibi değil.

Açanay bir süre bakışlarını onun üzerinde tuttuktan sonra yeniden bana baktı. Asıl konuya dönerek, "Bence de sen konuşma, daha az muhatap olduğu biri olması iyi olur," dedi. "Kılıç konuşsun en kötü."

Bakışlarım bu öneriyi kale almadığımı belli edecek şekilde salonda dolaştı ve Safir'in üzerinde durdu. "Safir konuşacak," dedim.

Kılıç'ın onunla konuşma şekli hakkında gözümde canlananlar hoşuma gitmemişti.

Safir başını sallarken gözleri hâlâ televizyondaki gündemi takip ediyordu. Elfida'nın en az iletişim kurduğu oydu. Konuşur, tehdit içerikli birkaç cümle sunar ve bu konu kapanırdı.

Safir bana baktı. "Silah kullanacak mıyım?"

"Hayır."

Kafasına bir silah yaslanması fikri doğru hissettirmiyordu. Canımı sıktığı ve bana baş ağrısı getirdiği doğruydu ama benim gibi biri için uzakta durması gereken biriydi. Yakınımda olmak, ona benzer zararlar getirmeye devam edecekti. Benimse gözetmem gereken koca bir aile varken bir kişiye daha açacak boşluğum yoktu.

Gözümde onu oturtup ağır bir metali alnına bastırdığım bir sahne

canlanamıyordu. Heterokromili gözlerindeki korkulu bakışı hayal etmek, bana bu düşünceleri aklımdan attırdı.

"Tamam," dedi, gözleri dikkatle yüzümde turlarken. "Rica ederim, lütfen aramızda kalsın."

Burun kemerimi sıkarak ona ters bir bakış attığımda alaylı bakışları üzerimden ayrıldı. Bu ifademden sonra gelecekleri hepsi biliyordu.

"Şakaya da gelemiyorsun."

Aniden yankılanan bir çığlık sesi televizyonda haber sunan kadının sesini bastırdığında salondaki hiç kimsenin kılı bile kıpırdamadı. Çığlığın bu tonuna herkes alışkındı.

Bir dakika bile geçmeden Mavi elinde tuttuğu kumaş parçalarıyla salonda belirdi. Saçları tepesinde toplanmış, kendince sinirli olduğuna inandığı bir ifade takınmıştı. Sakince ona baktığımda, arkasından bir ayaklı bela içeriye giriyordu. Mavi'nin dudakları şikâyet etmek için aralandı.

"Abi!" diye bağırdı. Kaşımı kaldırdım. Elindeki kumaş parçalarını göstermek için havaya kaldırırken büyüttüğü mavi gözleri gözlerimin içine odaklıydı. "Elbiseme ne yaptığına bir bak. Bıktım artık bu kızdan."

Bir elimi çenemde gezdirirken arkasında, duvara yaslanmış elindeki makasla rahatça dikilen Lacivert'i inceledim. Omuzlarını silkti.

Burnumdan bıraktığım soluk, Mavi'nin hızlı hızlı alıp, verdiği nefeslerine karışırken, "Yenisini alırız," dedim, sakince.

Siniri biraz dinmiş gibi gözüktü ve Lacivert'e ters bir bakış atarak yanıma doğru adımlamaya başladı. Tekli koltukta zorla yanıma sıkışarak başını göğsüme yasladığında, elimi sarı saçlarının arasına soktum.

Lacivert, makası sehpaya koydu ve önümüzden geçerek, Açanay'ın yanma oturmadan hemen önce Mavi'ye alayla bakarak ağzının içinden, "Zırlak," dedi.

İkisinin yaşları hemen hemen aynıydı. İlişkilerinin gidişatı genel olarak böyle olsa da gün sonunda sarılıp uyurlardı. Beş yaşında bir çocuktan farksız davranmadıkları anlar sayılıydı.

Gözüm televizyonun yanındaki saate kaydığında aklıma yukarıda, yatağımda yatan kız geldi ve ayaklanmak için Mavi'yi yavaşça kenara çektim. Uyanmış olmalıydı. Yardıma ihtiyacı olmadan aşağı inebileceğini sanmıyordum. Dün elektrikler gittiğinde kucağımdaydı ve eminim ki onu o titreyen haliyle bir odaya yalnız başına bıraksam kalbi dururdu.

Mavi, kalkacağımı anlayarak, bana müsaade ettiğinde sabah yürüyüşe çıkarken giydiğim eşofmanın arka cebine uzandım. Cüzdanımı çıkarıp içinden siyah renkli kredi kartını aldım ve eline bıraktım. Kartı alırken bana bir öpücük gönderdi ve Lacivert'in homurtusu salonu kapladı. Bu sabah için daha fazla bağırışma dinlemek istemediğimden salondan ayrıldım ve odama giden merdivenlere yöneldim.

Katları çıktığımda ve odamın kapısına ulaştığımda içeriden hiçbir ses duyulmuyordu. Hâlâ uyuduğunu düşündüm.

Kapıyı yavaşça açarak içeriye girdiğimde sıcak bir hava dalgasıyla sarmalandım. Odanın ısıtmasını çıkmadan önce yükseltmiştim. Sakin adımlarla içeriye girerek yatak görüş açıma girecek kadar yürüdüm. Gözüme çarpan ilk şey yastığımda dağılmış, sarıya çalan kumral saçlar oldu.

Nefeslerinin düzenli, sakin seslerini duyduğumda burnuma dolan yoğun kokunun kimden yayıldığını fazla düşünmeye gerek yoktu. Yoğun bir menekşe kokusu duyularımı açarken birkaç saniye boyunca onu inceledim.

Sırtüstü yatıyordu. Odadan çıkmadan önce uyurken dönüp de dikişlerine zarar vermemesi için yanına yasladığım yastık aynı şekilde duruyordu. Sadece biraz daha yamulmuştu. Çıplak bacaklarından biri yorganın kenarından çıkmış, başı yana düşmüştü.

Bakışlarım bir an bacaklarına düştüğünde, zihnimde bir görüntü oynadı. Gelip gitmesi o kadar kısa sürmüştü ki gerçekten düşündüğümü bile anlayamadım. Muhtemelen bu saçma fikri aklıma sokan, yatağımda yatıyor olmasıydı.

Bacakları güzeldi. Onu gördüğüm ilk anda hakkında fark ettiğim ilk şeylerden biri olan bu düşünceyi yeniden doğrularken, bir sapık gibi durup kendimden yedi yaş küçük bir kızı izlememek için onu uyandırmak üzere yatağa doğru adımlamaya başladım.

Başına dikildiğimde ve hafifçe omzuna dokunduğumda hiçbir tepki vermedi. Yandan gözüken kalkık, sivri burnuna bakarken uyandırmak amacıyla bir kez daha dokundum.

Ona güvenmiyordum.

Güven, dünya üzerindeki en kuvvetli, hak edilmesi en güç duyguydu. Bana kalırsa asla düşülmemesi gereken bir tuzaktı. Bunu doğrulayacak

çok kişi tanımıştım. Ona güvenip güvenmemenin ise hayatımda bir etkisi yoktu. Bir süre sonra birbirimizi bir daha görmeyecektik.

Dokunuşumun etkisiyle yüzünü çevirdiğinde artık birkaç tutam saçın ardından tüm yüzü gözler önündeydi. Bu halini gören kimse onun kötü işler peşinde olan biri olduğunu sanmazdı. Yine de şeytan her zaman hayatınıza güzel bir yüz ve etkileyici gülümsemeyle girerdi. Şeytana baktığında onun şeytan olduğunu anlarsan ne anlamı kalırdı?

Dün bilgisayarımda özellikle Teo'yla ilgili bir dosya açık bırakarak duşa girmiştim. Çıktığımda dosya açılmamıştı. Açması bir şey kanıtlamazdı. Açmamasının da kanıtlamadığı gibi.

Mekânımın iyi dövüşçülerinden biriydi. Ve mekânımda sadece iyiler dövüşürdü. O da iyileri alt edebildiğine göre onların da iyisiydi. Bu, dayanıklılık gerektirirdi. Yataktan kalkamayacağını düşünmüyordum. Belki de sadece şımartılmıştı.

Aslına bakılırsa şu anda derin bir uykuda mı onu bile biliyor sayılmazdım. Dövüş, kuvvetli hisler getirirdi. Başında dikilen, ona dokunan birini hissetmiyor muydu?

Lüzumsuz tesadüflerin artışı, hareketlerini kötüye yoracağım bir izlenim bırakmıyordu bende. Onlarda da karşılaşmamızın sebebi genellikle bendim. Dolayısıyla sıfırdaydı. İlerisinde veya gerisinde değil.

Dün yürümemesini, kendisini bir prenses gibi kucakta taşıtmasını bunu yapamayacak olmasına değil de nazlanmayı sevişine yoruyordum.

Kirpikleri titredi. Sonunda uyanacağını anlayarak elimi ona temas ettiğim çıplak omzundan çektim. Teni, gece olduğu kadar sıcak değildi. Ateşi, birkaç kez kontrol ettiğim seferden bildiğim üzere düşmüştü.

Boğazından sevimli, küçük bir ses çıktı ve üç saniye sonra heterokromili gözleri gözlerimdeydi. İlginç gözlerdi. Karşısındaki durmaya ve gerekenden uzun bir süre boyunca kendine bakmaya itiyordu.

"Günaydın."

"Günaydın," derken saçlarını yüzünden ayırdı ve o an gözlerinden sonra bedeninde hoşuma giden ikinci şeyin yüzündeki benler olduğuna karar verdim.

Gözüme ilk kez çarpıyordu, normal zamanda onları ihtiyaç duymadığı boyalarla kapatıyor olmalıydı. Güneş gibi parlayan yüzüne onlarla yazık ediyordu.

Gözlerimi kırpıştırarak, açmaya çalışırken dudaklarımın arasından çıkan inleme kulaklarıma boğuk bir şekilde ulaştı.

Aralanan gözkapaklarımın ardına sızan güneş ve karnımdaki sızıyla yüzümü buruştururken ayılmak için kendime birkaç saniye verdim. Dirseklerimin üzerinde zorla doğrularak bakışlarımı odada gezdirdim. *Onun odasında.*

Boştu.

Gözlerimi kapatarak yattığım fakat uyumadığım saatler boyunca o, koltukta oturmuş, sessiz ve hareketsizce bilgisayarıyla uğraşmıştı. Güneşin doğmadan önce gökyüzüne yaydığı aydınlığın ardından uyuduğumda ise gitmiş olmalıydı.

Ateşim düştükten ve örtüyü üzerime çekip beni yatakta bıraktıktan sonra tek bir kelime bile etmemiştik. Bugünün gidişatını merak ediyordum.

Bu, onun evinde ilk uyanışımdı. Şüphesiz ki son da olmayacaktı. Buna asla izin vermezdim.

Kapının çıkardığı küçük tıkırtıyı duyduğumda, başımı yastığa geri koyarak gözlerimi hızla kapadım ve nefeslerimi düzenledim.

Makyajsız yüzümün en azından yarısını kamufle etmesi için saçlarımın birazını yüzüme yaydığımda kalp atışlarım hızlanmıştı.

Nasıl gözüküyordum?

Güzel kokusunu da peşinde getirerek odaya girdi ve birkaç adım sonra durdu. Kıpırdamadan, yeterince uyuyor gözükmek için uğraşarak, öylece yatarken ne düşündüğünü merak ettim.

Gözleri benim üzerimde miydi yoksa odasında bir şeylere mi bakıyordu?

Sadece birkaç saniye daha bekledi ve başıma gelerek omzuma dokundu. Artık yüzümü daha yakından görebildiğini fark etmek, endişemi arttırdı.

İkinci temasıyla birlikte mırıldandım ve gözlerimi araladım. Bir insanın sabah gözlerini araladığında görebileceği hangi şey şu manzaradan daha güzel olabilirdi ki?

"Günaydın."

Yakışıklı yüzüne baktım ve her şeyi kendi içimde idrak etmeye çalış-

rım. Oysa zordu. Onlu sabahlara başlamak, onun odasında, onun yatağında olmakla ilgili her şeyi idrak etmek zordu. "Günaydın."

"Daha iyi hissediyor musun?"

Başımı sallarken, "Dikişlerim biraz ağrıyor," dedim ve doğrulmak için avucumu yatağa bastırdım.

Bir elini çıplak sırtıma koydu ve beni doğrulttu. Eli soğuktu, sırtım sıcak. Ve bu mükemmel bir uyumdu. Daima sürmesi gereken mükemmel bir uyum...

Çıplak olduğumu tamamen unutmuş gibi -ki bunun fazlasıyla farkındaydım- battaniyeyi üzerimden iterek ayaklarımı yere sarkıttığımda, bakışları sanki refleksmiş gibi uykumun etkisiyle iyice aşağı düştü ve neredeyse göğüs ucumu gösterecek pembe sutyene indi, ardından yeniden hızla gözlerime çıktı. O an çıplak olduğumu hatırladım ve etrafa bakınarak giysilerimi arıyormuş gibi davrandım. Bir yandan da boğazımı temizleyerek sutyenimi düzelttim. *Sanki önünde iç çamaşırlarıyla durmak benim için bir sorunmuş gibi...*

"Kıyafetlerin kanlıydı," diye açıkladı, düşüncelerimi anlamış gibi. "Sana dikişlerini sıkmayacak yeni bir şeyler vereyim." Bir an bana kendi kıyafetlerinden vermesini istesem de bu evde yaşayan dört kadın varken, bunun saçma olacağını fark edip başımı salladım. "Ayağa kalkabilecek misin?"

"Kalkarım," diyerek yataktan destek aldığımda, sakince beni izledi. Kolumdan ve bacaklarımdan kuvvet aldım. Ayakta, tam karşısında durdum. Çıplak ayaklarla omuz hizzasından yukarıda değildim.

Bir elini, bana destek olmak ister gibi dirseğime yerleştirdi ve önümden çekildi. "Biraz yürümeyi denemen gerekiyor."

Onu onaylarken gözlerim banyo kapısına ulaştı. "Elimi yüzümü yıkayayım."

Birlikte banyoya doğru küçük adımlar attık. Dün bana ağrı kesici vermiş olmalılardı, bu nedenle fazla sancı çekmemiştim fakat şu an karnımda belirgin bir sızı hissediyordum. Resmen dikilmiştim.

Vurulmaktan çok şikâyetçi olmamak, beni hasta bir insan yapar mıydı?

"Kahvaltı ettikten sonra ağrı kesici içersin. Sızı hissetmen normal."

Aklımdan geçen her şeyin üzerine yorumda bulunması, bizim ruh eşi olduğumuzun işaretiydi bence.

Kahvaltı etmiyordum. Diğer öğünlerle aşk yaşadığım da söylenemezdi ama şu an bunu dillendirmek istemedim. Daha fazla problemli gözükmek, ona kendimi tamamen açmak istemiyordum.

"Beni kim dikti?"

Sorum, onu kısa bir anlığına dudaklarını kıvırmaya itti.

"Doktor," dedi ve eksik kalmış gibi ekledi. "Dikti."

"Sık sık vurulur musunuz? Veya birilerini vurdurur musunuz? Sizin özel dikim işleriniz için evinize gelecek bir doktor olduğuna göre..." Sesim, yaşananlar göze alındığında olması gerektiği şekilde ters ve biraz imalıydı.

Beni cevapsız bırakarak öne uzandı ve ulaştığımız banyo kapısını açtı. "Girmeme ihtiyacın var mı?" Sorumu tamamen kestirip atmıştı.

Ona son bir bakış atarak cevapsız kaldım ve banyoya girerek kapıyı ardımdan kapadım. Tavrımı temkinli görmeliydi.

Ferah banyosunu inceledim. Mermer bir zemin, büyük bir lavabo aynası ve dolaplardan oluşuyordu. Odasında da burada da düzensizliğe dair hiçbir emare yoktu.

Lavabonun önüne geçerek elimi yüzümü yıkadım ve biraz daha toparlanmış gözükmek için kirpiklerimi düzelttim, renk gelmesi için yanaklarımı tokatladım ve canlı gözükmesi için dudaklarımı ısırdım.

Yüzümde bir şeyler yokken kendimi en iyi halimde hissetmemin imkânsızlığını bilerek kendimi çok incelemiyor, kusurlarıma odaklanmamaya çalışıyordum.

Cildimin kusurlarını kapatacak hiçbir şeyim yoktu. Aynadaki Elfida bana tiksinir gibi baktığında gözlerimi hemen ondan ayırdım. Bileğimdeki tokayla saçlarımı tepeden, özensiz duracak olmasına rağmen dakikalarca uğraştığım bir topuz yaptıktan sonra banyodan ayrıldım.

Kurşun kapının önünde, kalçasını rafa yaslamış beni bekliyordu. Yanındaki yarım şifoniyerin üzerinde tahminimce benim için olan kıyafetler duruyordu. Aşağıdan istemiş olmalıydı.

Aşağıya indiğimde küçük bir sohbet yaşayacağımızı ve bunu onun yapmayacağını biliyordum. Muhtemelen konuşmanın anahtar kelimeleri *polis, sır* ve *aramızda* olacaktı. Birkaç kötü bakış, biraz tehdit sözcükleri de eklersek tam oluyordu.

Uzanarak katlanmış giysileri elime bıraktığında onları inceledim. Düşük belli bir tayt ve bol bir tişörttü.

Kahretsin.

Tüm özgüven eksikliklerim bir aradayken, daha ne kadar kötü hissedebileceğimi düşünerek önce beyaz renkli tişörtü aldım ve kafamdan geçirmek için kolumu kaldırdım fakat bu girişimim onun kolumu tutarak durdurmasıyla son buldu.

"Kollarını o şekilde sert hareket ettirme."

"Hareket etmeden nasıl giyineceğim?"

Tişörtü iki eliyle tuttu ve başımın geçeceği kısma ulaşana kadar küçülttükten sonra, "Eğ kafanı," diyerek kumaşı kafamdan soktu. Kollarımı yavaşça yarıya kadar kaldırdığımda eliyle dirseğimden destekledi ve kollarımı geçirdi. Tişörtü dikkatle üzerime geçirdikten sonra çekildi ve taytı giyerken, kolumdan tutarak bana yardımcı oldu. Bakışları beni rahatsız etmek istemiyor gibi tenimin hiçbir santimine dokunmuyor, sadece işimi bitirmemi bekliyordu.

19 Ağustos 2022. Birinin canının yanmaması için uğraşması güzel bir hismiş. Artık ben de biliyorum. Bu da birkaç gün geciken yirmi ikinci yaş günü hediyem senden bana.

Doğrulduğumda ve elinin sıcak teması kolumdan ayrıldığında artık giyiniktim.

Üzerimde yamuk duran külotlu çorabım ve düğmeleri yamuk iliklenmiş gömleğime bakarken aynadaki aksime dudaklarımı büzdüm. Sanırım bunları düzgün giymeyi beceremeyiştim. Bir de elimde duran saç kurdelesi vardı tabii. Kurdelem ve yamuk kıyafetlerimle odamdan çıkarak salona doğru adımlamaya başladığımda, evin sağır edici sessizliğinde duyulan tek şey adım seslerimdi.

Salona girdim. "Anne," diye seslendim, koltuktaki kadına. Bana cevap vermedi. Biraz daha yaklaştığımda gözlerinin kapalı olduğunu gördüm. Bir kez daha seslendim. "Anne." Gözleri aralanır gibi oldu. "Anne, kıyafetlerimi giyemedim. Yardım eder misin?" Gözlerini yeniden kapadı ve yastıktaki başını biraz daha yana itti. "Anne," dedim, bu sefer biraz daha üzgünce. "Bugün gösteri yapacağım. Güzel olmak istiyorum."

"Güzelsin, Elif'im," dedi mahmurca, oysa bana bakmamıştı bile.

Annem bazen çok yorgun olurdu.

"Düğmelerim yamuk."

"Bir şey olmaz."

"Gösterimi izlemek ister misin?" diye sordum, umutla.

"Yorgunum, kızım."

Üzgünce bakışlarımı üzerinden çekerek sehpaya çevirdiğimde turuncu kutuyu ve yanındaki bir bardak suyu gördüm. Bu kutuyu ne zaman görsem annem çok bitkin oluyordu.

Ayaklarımı sürüyerek onu dinlenmesi için yalnız bıraktım ve kendi kendime uğraşarak düğmelerimi daha güzel bağlamaya çalıştım. Biraz olmuştu sanırım.

Servisimin gelmesine az kalmış olmalıydı. Çantamı aldım ve kapıya doğru yürümeye başladım. O sırada Ataner önümde belirdi. Ben anaokuluna gidiyordum, o ise çok büyüktü. İlkokula gidiyordu.

"Abi," dedim, gülümseyerek. "Bugünkü gösterime gelmek ister misin?"

Bana kısa bir bakış attı. "Ödevim var," diyerek, yanımdan geçerken gözlerimin birazcık dolduğunu hissettim.

Servis kornaya bastığında babamın yatak odasının kapısını açıyordum.

Yatakta uyuyan adama sessizce, "Baba," diye seslendim. "Baba."

"Ne var?" diye homurdandı.

"Bugün gösterim var, gelmek ister misin?"

Gözünü bile açmadı. "Bunun için mi uyandırdın beni? İşim gücüm yok, çoluk çocuk işiyle mi uğraşacağım?"

"Ama herkesin babası geliyor."

"Çık dışarı."

Başımı kaldırıp da arduvazlarına baktığımda benim gördüğüm boşluktu ama onun heterokromili gözlerimde gördüğü neydi, hiç bilmiyordum.

Bir çiçeğe su verip de açmamasını bekleyemezdiniz, öyle değil mi? Bir damlaya, bir ömür verecek bir çiçektim ben, kökünden koparılmış.

Islattığı renkli dudaklarına, hafif kirli sakallarına, sivri çenesine, düz burnuna, biçimli kaşlarına ve galaksiler kadar derin gözlerine bakarken içimde Elfida'ya ait olamayacak kadar güçlü bir hayranlık belirdi.

Ellerimi yüzünde gezdirmek, parmaklarımın tersini sakallarına sürtmek istedim. Ben bugün ilk kez birine teşekkür etmek istedim. Bugün ilk kez biri beni teşekkür edebileceğim kadar düşündü.

Boğazım sızladığında bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Anneme kızdım o an sebepsizce. Babama kızdım. Abime kızdım biraz da. Beni bir gram ilgi için üç yıl çaba harcayacak kadar susuz bırakan herkese kızdım. Bu kadar acınası olmayı seçtiğim için kendime kızdım.

Biraz da inancımı kaybettim. Gözyaşlarımın fark edilmesi için bir

mutfak bıçağına, biraz önemsenmek için bir tabanca kurşununa ihtiyacım olduğu için Tanrı'ya kızdım.

İşte şimdi yine onun gibi hissediyordum. *Elif gibi. Yazık edilmiş.*

"Sorun ne?" diye sordu, derinden gelen sesi.

Dudağımın içini dişleyerek gözlerimdeki duyguyu silmek için farklı şeylere odaklanmayı denedim. Duvara bakarken, "Sorun yok," diye mırıldandım.

Elini çeneme koyarak başımı yukarı doğru kaldırdı ve beni ona bakmaya zorladı.

"Canın mı acıyor?"

Arduvazlarına baktım. Sorgular gibi bakıyordu.

"Canım acıyor."

Yemin ederim ki gözlerinde merhameti gördüm. Uydurmuyordum. Bana az da olsa merhametli baktı. Hemen kayboldu ama bakmıştı işte.

Çenem elinde, yüzüme bakmaya devam ederken burnundan alaylı gibi gözüken ama alaylı olmayan bir nefes bıraktı. "Bir de beni dövecek." Çenemi bıraktı ve elini sırtıma koydu. "Gel, oturalım. Daha iyi hissettiğinde ineriz."

Başımı iki yana sallarken toparlanmaya çalıştım. "Hayır, inelim. İyiyim." Biraz oksijene ihtiyacım vardı.

Kararsız kalmış gibi gözükse de fazla uzun sürmedi ve ben yavaş adımlarla kapıya doğru yürürken bana eşlik etti. Merdivenler gözükene kadar yürürken tek kelime etmemiştik. Ancak uzun basamakları görmek beni duraklattı.

"O kadar katı tek başıma inebileceğimi sanmıyorum."

Dudağının bir kenarı kıvrılırken ince bir alayı işlediği sert sesiyle, "Birileri yine kucakta taşınmak mı istiyor?" diye sordu. Bana olan bakışında ufak bir şeyler değişmişti.

Evet.

"Ne alaka ya? Meraklıydık kucağına."

Pembe küçük yalanlardan kime zarar gelirdi ki?

Kurşun bir şey söylemeden, koridorda birkaç adım daha atıp sağa döndüğünde nereye gittiğini anlamak için yavaş adımlarla ben de sağa döndüm. Gördüğüm şey ise çok hoşuma gitmiş sayılmazdı.

Asansörün önündeki düğmeye basarak kapıyı açtığında kapı kapanmasın diye elini içeri soktu ve bana bakarken neredeyse bıkmış gibi gö-

züktü. "Hızlan biraz. Doksan yaşındaki bir kadından yavaş yürüyorsun," dedi.

Ona kaşlarımın altından ters bir bakış yolladım. "Vurulduğum için olabilir mi?"

Beni cevapsız bırakarak, asansörün içine soktuğu kaslı koluyla sıkılmış gibi dikilmeye devam ederken derin bir nefes aldım ve adımlarımı hızlandırarak ona yaklaştım.

Sonunda asansöre binip aşağı, geniş salonun ortasına indiğimizde bir anda bu kadar kalabalık görmeyi beklemediğim için bir saniyeliğine afalladım. Evde resmen bir ordu gibi yaşıyorlardı.

Beni ilk fark eden Lacivert, gözlerini üzerimde dolaştırarak ayağa kalktığında yüzünde endişeli sayılabilecek bir ifade vardı. "Elfida," diyerek arkası asansör kısmına dönük topluluğun dikkatini de bana yöneltti. "Nasıl oldun?"

Adımları bana yaklaşırken başımı salladım. "İyiyim."

Karşımda dikilerek elini koluma yasladı. "Gel, sana yardım edeyim."

Ona baktığımda bu kadar samimi biri olduğunu düşünmezdim. Hakkındaki araştırmalarım da öyle olduğunu göstermiyordu ama şu an bana karşı mahcup hissettiğini hissediyordum.

O beni tutarken Kurşun da beni bıraktığı gibi ilerlemeye başladığı koltuğuna ulaşmış ve bilgisayarla uğraşan Açanay'ın yanına rahatça oturmuştu.

Lacivert'le beraber salondaki oturma grubuna adımlarken buranın gündüz gözüyle çok daha güzel olduğunu düşündüm. Çok büyük ve ferahtı. Tavanda göze çok batmayan işlemeli şekiller, yerdeki mermere uyuyordu. Bazı bölümlerde heykeli andıran dekorasyonlar duruyor, koyu renk koltuk takımıyla tezat görünse de bir bütünlük oluşturuyordu. Göz yormayan ama yaşanmıyormuş gibi soğuk da gözükmeyecek şekilde doluydu.

Kaydırmalı cam kapının yanından geçerken bahçede dolaşan birkaç takım elbiseli adam gördüm ve bunların korumalardan olduğunu düşündüm.

Salona girerken Kurşun dışında herkesin bakışı beni takip ediyordu.

Lacivert bana yardımcı olarak beni Kılıç'ın da oturduğu üçlü koltuğun ortasına oturttu ve yanıma yerleştiğinde gözlerim istemsizce Kurşun'a kaydı. Açanay'ın kucağındaki bilgisayarda bir şeye odaklanmıştı.

Açanay'ın gözleri beni takip etti ve samimi bir sesle, "Günaydın," dedi. "İyi misin canım?"

Süperim, canım.

Başımı salladım.

Hemen yanımda bacaklarını iki yana açmış, rahatça oturan Kılıç, "Çabuk toparlamışsın," dedi. Kafamı soluma doğru çevirdiğimde buz mavisi gözleri doğrudan gözlerimin içindeydi. "Onlara senin dayanıklı olduğunu söyledim ama yine de sanki beyninden vurulmuşsun gibi davranmayı bırakmadılar."

Ona dümdüz, hiçbir ifade içermeyen bakışlarla bakarken o da bana aynı buz bakışlarla karşılık veriyordu. Benden biraz bile hoşlanmıyordu. Ve bu resmen artık somut bir duyguydu.

"Karnımı delen bir mermiye pek de dayanıklı olduğum söylenemez," dedim, buz gibi bir sesle. Biraz poz kesme zamanıydı. "Malum, her gün vurulmuyorum."

Bana düz düz bakmaya devam ettiğinde kafamı çevirerek odağımı ondan ayırdım. Kurşun'a bakmak istiyor ama dikkat çekmek istemediğim için bu isteğime engel oluyordum. Direkt odaklanmasam da Açanay'la sessizce konuştuğunu, bilgisayardaki bir şeyleri gösterdiğini fark edebiliyordum.

Nasıl hissettiğimle ilgili gelen birkaç rastgele soruya belki de yadırgamışlığın getirdiği bir mesafeyle kısa cevaplar verdim.

Adının Mavi olduğunu bildiğim, Alpugan ailesinin bir diğer ferdi elini dizlerine koyarken, "Eh," dedi. "Kadro tamam olduğuna göre kahvaltıya geçelim artık, kurt gibi açım. Hem Elfida'nın ilaçlarını içmeden önce yemek yemeye ihtiyacı vardır."

Herkes onaylama mırıltıları çıkartarak, ayaklanırken ben de kalkmak için koltuktan destek alıyordum ki kolumda sert bir tutuş hissettim. Bunu yapan beklediğim kişi değildi ne yazık ki ama kesinlikle şaşıracağım biriydi. "Yardım edeyim," dedi Kılıç, sorgulamama sebep olacak bir centilmenlikte.

Desteğini yok saymadan, ayağa kalkarken, "Birden bırakmazsın, değil mi?" diye alayla sordum.

Dudaklarını kıvırıp, "Cık," dedi. "Yeterince büyük bir zarar vermez."

Yüzünde biraz eskimiş gözüken yaraları kaşlarımla işaret ettim. "Büyük zararların nasıl verildiğini öğretirim istersen."

Göz ucuyla Açanay'ın Kurşun'a telefonundan bir şeyler gösterdiğini ve yan yana buradan tam gözükmeyen yemek masasına ilerlediklerini iz-

liyordum. İkisinin de ciddi ifadelerine bakılırsa işle ilgili bir şeyler konuşuyorlardı.

Kılıç bana göz devirdiğinde dengemi koruyarak yürümeye çalışıyordum. Lacivert, Kılıç'ın bana yardım ettiğini görünce biraz önümüzden, Safir'in yanında yürümeye başlamıştı. Onların yanında ise Alkım bir kolunu Mavi'nin omzuna, diğerini Lila'nın, yani kardeşinin omzuna atmış, ilerliyordu. Kılıç'la bense en arkalarında kalıyorduk.

"Hayret," dedi, yandan bir bakışla beni süzerken. "Senden ortalığı ayağa kaldırmanı beklerdim."

Umursamazca ona baktım. "Önce karnımı doyurmam gerekiyor."

Karnını mı doyurman gerekiyor? Cidden mi Elfida?

Bana boş bir bakış attı. "Doyur bakalım."

On iki kişilik yemek masasına oturduğumuzda ve görevli kadın servisleri açtığında masa genel anlamda sessizdi. Kurşun masanın, hemen yanımda kalan başında oturuyor ve gözlerini telefonundan ayırmıyordu. Karşımda Açanay, onun yanında Kılıç, Safir ve Lacivert; benim yanımda ise Alkım ve Lila oturuyordu.

Renk skalası oldukça geniş bir ailelerdi doğrusu. Kazara bir akrabaları daha olmuş olsa ona koyacak bir renk daha bulamazlardı muhtemelen.

Açanay elinden bırakmadığı *iPad*'inden gözlerini ayırmadan tabağındaki bir dilim peyniri ağzına attığında, ben de boş gözükmemek için tabağımı salatalık ve domatesle dolduruyordum.

Göz ucuyla Kurşun'un mükemmel yüz hatlarını bozmayan çatık kaşlarını izlediğimde ikisinin de işle ilgili bir şeylerle uğraştığını, bu ciddiyetlerinin ondan kaynaklandığını düşündüm.

Çatal bıçak sesleri bir süreliğine masada duyulan tek sesken, kapının açılıp kapanma sesi duyuldu ve birkaç saniye sonra kilolu, orta yaşlı, sevimli tipi olan bir adam kapıda gözüktü. Yüzünde telaşlı denilebilecek bir ifade vardı.

Kurşun başını telefondan kaldırarak kapıya baktığında, yüz ifadesinin bana aklımı kaybettireceğini düşündüm. Kaşları sorgular şekilde kalkmış, başı hafif yana eğilmişti. Bu açıdan kesinlikle nefes kesiciydi.

Adam ağzını açmıştı ki Kurşun onu keserek çenesiyle beni işaret etti. "Bir misafirimiz var." Sesinin altına işlenen ince, uyarı dolu ton, ona sözlerini filtrelemesini ima ediyordu.

Adam bana baktı ve başını salladı. "Merhaba, kızım. Ben Hüdavendigâr, evin aşçısıyım."

Adamın ismini algılamaya çalışırken otomatikman, "Âmin," diye bir kelime döküldü dudaklarımın arasından. Boş bulunmuştum. Bu evde barınmanın ilk kuralı, değişik bir isme sahip olmaktı anlaşılan. Açanay'dan güler gibi bir ses gelirken Alkım'ın kahkahasını işittim. "Pardon," dedim adama alınmaması için. Ardından niye panik içinde içeri giren aşçıyla tanışma faslı gerçekleştirdiğimize anlam veremeden, "Elfida," diyerek kendimi tanıttım.

Adam başını sallayarak yeniden Kurşun'a baktığında, "Bir misafiriniz daha var," dedi. "Kapıda bekliyor. Akçal size iletmemi istedi." Fakat bunu normal bir şekilde söylememişti. Misafir pek de sevilen birisi değildi herhalde.

"Kim?" diye sordu.

"Çaka."

Kurşun, gözlerini adamın üzerinden çektiğinde Açanay'ın *iPad*'ini kapatarak masaya koyduğunu ve Kurşun'a odaklandığını gördüm.

Kurşun stabil ifadesini bozmadan Açanay'a baktı ve başıyla *git*, der gibi bir işaret yaptıktan sonra çay bardağına uzandı. Açanay, o izin vermeden masadan kalkmayacakmış gibi Kurşun'un hareketinden hemen sonra masadan ayaklandı ve aşçı adamla birlikte odadan çıktı.

Kaşlarımı çatmamak için uğraşırken Alkım ve Kılıç arasında bir bakışma geçtiğini fark ettim. Misafir hakikaten de sevilmiyordu.

Çaka... Kimdi ki? Tek bildiğim anormal isimlilerden biri olduğuydu. Belki de lakabı buydu.

Kurşun demli çayından bir yudum aldıktan sonra bardağı masaya geri bıraktı ve bakışlarını yüzüme, ardından tabağıma indirdi.

"Düzgün bir şeyler koy tabağına."

"Aç değilim."

"Aç olup olmadığını sormadım. *Düzgün bir şeyler koy tabağına*, dedim."

Emir veren o tonunu duyduğumda yeniden en başa döndüğümüzü anladım. Sanırım biraz daha insancıl olabilmesi için gereken şey vurulmamdı. Şimdi de olayın üzerinden on iki saat geçtiği için sıfırlanmış olmalıydı.

Düz olsa da sert bir şeyler çağrıştıran arduvazlarına bakarken ilk kez

bana karşı düşünceli olması veya ne yediğimi umursaması beni o kadar da mutlu etmedi. Yemek masasında, bir şeyler yememle ilgili duyduğum emir cümleleri küçüklükten beri beni hiç mutlu etmezdi.

"Canım istemiyor," diye geçiştirirken bir salatalık dilimine çatalımı batırdım ve ağzıma attım. Gözlerimi ondan çekip, ifadesizce Açanay'ın kalktığı sandalyeye çevirirken gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ama umursamadım.

"Alkım," dedi sertçe ve yanımda oturan Alkım'ın bakışları ona döndü. "Elfida'nın tabağına yumurtadan koy."

Gözlerimin önüne bir perde indi ve yıllar öncesine ait, bir masada oturan aynı kıza ait oyun orada oynamaya başladı.

"Hadi, bitir o yumurtanı, Elif'im. Baban gelip kızacak, canını yakacak, canımızı yakacak yine."

"İstemiyorum, anne."

Bir anahtar deliğe sokuldu, tam iki kez çevrildi ve evin kapısı açıldı.

Aniden çatalımı tabağa koyarak, "*İstemiyorum*, dedim," diye sesimi yükselttiğimde başım da yeniden çenesi kasılmış yüzüne çevrilmişti.

"Bir daha sakın bana sesini yükseltmeye kalkma," dediğinde sesi bir devi bayıltabilecek kadar sertti.

"Sen de bir daha sakın bana emir vermeye kalkma."

Çenesini oynattı. "İlaç içeceksin," dediğinde sesi kendisini düz tonda konuşmak için kontrol ediyor gibiydi. Bu adam gerçekten lafını dinletmeye alışmıştı. "Üç salatalığın üzerine içemezsin."

"İçebilirim."

Çatalını tabağa resmen vurdu ve dirseklerini masaya yaslayarak yüzünü yüzüme iyice yaklaştırdı. "Bir kez daha bana itiraz et de gör bak neler oluyor," dedi.

Soğukça gözlerine bakarken, "İçebilirim," diye tekrarladım.

Arduvazları gözlerimin içindeyken iki saniye bana baktı ve bakışlarını ayırmadan tek bir hareketle çenesiyle bir işaret yaptı. "Kalk masadan."

Yankılanan kelimelerinin tonuna irkilecektim neredeyse.

Sertçe ayağa kalkarken, o da sandalyesinde geri yaslanmıştı ki ani hareketlerimle dikişlerimin zorlanmasını umursamadan elimi masaya, onun tabağının hemen yanına sertçe vurdum. Gözlerim ona düşmanca bakıyordu ve ben bundan nefret etmiştim. Arkamda kalan kimseyi umursamadan, "Sorun, ne yediğim mi?" diye bağırdım. "Saatler önce se-

nin yüzünden vurulmuşken sorun ne yediğim mi? Bana hemen şimdi bir açıklama yapacaksın."

Bir saniye için tavrımı süzdü ve sol kaşını kaldırırken az öncekinin aksine sakince, "Yapmazsam?" diye sordu.

"Beni fazla hafife alıyorsun, Kurşun."

"Aldığım kadar hafif olmak için dua etmelisin o halde, Elfida." Kaşlarım çatıldığında bir an için aldığı kadar hafif olmamanın sonuçlarını düşündüm. Ve sonra bu sonuçları çoktan kabullendiğimi hatırlayarak aklımdan attım. "Dünkü olayın seninle şahsi hiçbir alakası yoktu," dedi. Oturduğu yerden gözlerini hafifçe yukarı kaldırmış, bana bakıyordu. "Benimle de yoktu. İş dünyasını dedenden bilirsin; ihaleler, anlaşmalar ve daha nice sorun. İnsanlar para için her şeyi yapar. Kaçırılıp vurulman tamamen tesadüf eseri kardeşimin yanında bulunmanla ilgiliydi. İşle ilgili, burnunu sokmaman gereken meseleler yani." Uyarıcı bir sesle, "Anlıyor musun?" diye sordu.

Anlıyor muydum? Anlıyordum fakat inanıyor muydum?

İş dünyasında gerçekten böyle şeyler olduğunu biliyordum fakat Teo'yla olan ilişkilerinin şirketleriyle bir ilgisi olmadığından emindim. Hayatları o kadar basit değildi. Ama ben şu anda bunları bilmeyen, masum bir kızdım. Tabii ki de inanmalıydım!

"Bunca yıldır dedemin işleri yüzünden ne kaçırıldım ne de vuruldum. O halde sanırım güvenlik önlemlerinizi arttırmanız gerekiyor."

Bana alttan, düz bir bakış attı. "O halde sanırım deden işleri benimkiler kadar büyütememiş."

"O halde umarım büyütmez."

Bakışmamız birkaç saniye daha devam ettiğinde başını iki yana sallayarak kendince bu konuyu kapadı. "Safir," dedi, gözlerini üzerimden çekmeden.

Devamında başka bir şey söylemese de Safir ne demek istediğini anlıyormuş gibi ayağa kalktı ve bana doğru sakince adımlarken, "Gel benimle," dedi.

Birkaç saniye boyunca yerimde dikildikten sonra sonunda pes ederek yemek odasının kapısına doğru Safir'le birlikte ilerledim. Konuşma zamanı gelmişti demek. Gerildiğimi söyleyemezdim, zaten bekliyordum.

Ben kapıdan çıkmak üzereyken Açanay'ın da aniden içeri girmesiyle az kalsın çarpışacaktık ki omzunu hızla yana çevirerek temasımızı engelledi.

Bakışları doğrudan masanın başında oturan Kurşun'u bulduğunda, Kurşun da sakince ona bakıyordu. "Misafirimizi uğurladım," dedi Açanay, düz bir tonla. Gözlerim yavaşça beyaz gömleğinin koluna bulaşan kana takıldığında belindeki potluk da dikkatimi çekmişti.

Kurşun başını salladıktan sonra bana bakacağını hissetmemle gözlerimi Açanay'ın silahını koyduğunu tahmin ettiğim yerden ayırdım ve başka bir yere odakladım.

"Kombinimi beğenmedim, üzerimi değiştireceğim," diye mırıldanan Açanay, masadan bir elma dilimi kaparak rahatça merdivenlere doğru adımlamaya başladığında ürperdiğimi hissettim.

Birini vurmuştu.

Yemek masasından kalkıp birini vurmuş, kan bulaşmış gömleğiyle geri gelmiş ve elmasını yiyerek odasına çıkmıştı.

Masaya kısaca bir göz attım. Lila ve Lacivert umursamazca telefonlarıyla uğraşıyor, Mavi'yle Alkım bir araba hakkında sohbet ediyordu. Kimsenin biraz bile umurunda değildi. Buna alışmış olmalılardı.

O an doğruladım... Alpugan ailesi gerçekten tehlikeliydi.

-

Oturduğum tahta sandalyede, karşımda rahatça ayakta duran Safir'i izlerken ifadesizdim. Beni boş, içinde sadece masa ve sandalyeler olan, bodruma benzeyen bir odaya getirmişti.

"Seni dinliyorum."

"Hayır," dedi rahatça. "Ben seni dinliyorum, Elfida. Anlat bakalım, buradan çıktıktan sonra neler yapacaksın?"

Kaşlarım çatıldı. "Nasıl yani?" Bana, neyi kastettiğini anladığımı biliyormuş gibi bakmaya devam ettiğinde, "Polise gidip gitmeyeceğimi mi soruyorsun?" diye sordum.

Gözlerimin içine bakıp başını salladı. "Kısaca canını sevip sevmediğini de diyebiliriz."

İç sesim ojelerini izlerken tam şu an *bitse de gitsek*, diye mırıldanıyordu.

Karşımdaki sandalyeye oturmak için hareket etti ve otururken ceketinin kenarı hafifçe geriye kaydı. O boşluktan tabancasının ucunu gördüğümde bakışları bakışlarımı takip etti. Görmemi kendisi istemişti.

"Dün kontrol dışı bir durumda vuruldun. Kurşun'un da söylediği gibi iş ve ihalelerle ilgili, yaşanmaması gereken bir meseleydi. Seni bu konuda

başına ikinci kez bir şey gelmeyeceği konusunda temin edebiliriz," dedi ve biraz bekledikten sonra, "Anlaşabilirsek," diye ekledi. Ona düz düz bakmaya devam ettim. "Sus ve hayatına kaldığın yerden devam et. Emin ol, bu konuyu ailenden biriyle paylaşsan dahi Kurşun'un haberi olur. Ve o zaman canını bir kurşun yarasından daha çok yakacak şeylerle karşılaşırsın. Anlıyorsun, değil mi? Kurşun yarası acıttı, evet ama emin ol, *Kurşun* yarası çok daha fazla acıtır."

Bir cümlede geçen iki *kurşunun* anlamlarının aynı olmadığı barizdi.

"Anlıyorum."

"Bazen bilinçsizce kurulan bir cümle, çok büyük sonuçlar doğurur. Yaşadıklarını kendine sakladığın takdirde başına bir şey gelse bile arkanda seni koruyacak insanlar edinmiş olursun. Ama saklamazsan... İşte o zaman aynı insanlar karşında duramayacağın insanlara dönüşür."

Başımı salladım.

Bitkin hissediyordum. Konuşmaya mecalim yoktu.

Polise asla gitmeyeceğimi, yaşadıklarımı ise kendime saklamaktan başka çaremin zaten olmadığını söylemedim. Zihnim, dakikalar önce Kurşun'la yaşadığım ilk gerçek sayılabilecek tartışmada takılı kalmıştı ve aynı sahnede dönüp duruyordu.

Sevgilim... Yakınlaşıyoruz.

"Bir şeye ihtiyacın olursa mutlaka haber ver," dedi Açanay, omzumu sıvazlarken.

Salona geri dönmüş, Açanay ve Lacivert'le vedalaşıyordum. Safir'le konuşmamın üzerinden sadece on dakika geçmişti ve Açanay'a eve gitmek istediğimi söylemiştim. Biraz kararsız gözükse de beni burada tutacak halleri yoktu. Yine de bana net bir cevap vermeden önce telefonunu çıkarmış ve birine mesaj göndermişti. Birkaç saniye sonra ise bildirim sesiyle titreyen telefon ekranına bakmış ve beni onaylamıştı.

Kahvaltı masasından beri görmediğim Kurşun, gitmeme izin vermiş olmalıydı.

Salonun sürgülü cam kapısının önünde, Açanay'ın getirdiği çantam ve botlarımla dikilirken, Lacivert'e bakarak, "Adresi verebilir misin?" diye sordum. Açanay çalan telefonunu açmış, Ümit Bey diye biriyle görüşüyordu. "Taksi çağıracağım."

Bu lafın üzerine Açanay telefonu kulağından ayırıp, "Bir şoförle gönderelim seni," dedi.

Tam gerek olmadığını söylemek için ağzımı açıyordum ki birisi bunu benim yerime yaparak, "Gerek yok," dedi.

Salonda beliren Kurşun'a baktım. Baktım, baktım ve biraz daha baktım. Üzerindeki siyah eşofmanla siyah düz tişörtü başkası giyse günlük gözükürdü ama o en basit kıyafeti bile öyle güzel taşımıştı ki görkemli gözüküyordu. Tişört çok bol sayılmazdı. Bu yüzden kol ve vücut kasları iyice belirgindi. Kısa kollu kumaşın bittiği yerde nefes kesici derecede şişkin kasları gözler önündeydi.

Yanıma gelip sürgülü kapıyı tek bir hareketle açarken, "Gel," dedi. "Ben götüreceğim."

"Gerek yok," dedim, masadaki konuşmamızdan sonra koymam gereken sahte mesafeyle. Gururum, daima yalanlardan ibaret olurdu. Tek kelimeye bile gerek bırakmayan, tek bir bakışla suya inecek yelkenlerim vardı acınasılığımı tescilleyen.

"Gerek olup olmadığını sormadım. Yürü."

Beni cam kapıdan dışarı çıkardı ve bir şey söylemek üzere olan Lacivert'in lafını ağzına tıkarak sürgülü kapıyı geri kapadı.

Onun rahat şekilde attığı seri adımlarına yetişemeye çalışırken arka bahçeye girmiştik. "Beni beklemeyi düşünüyor musun?" diye huysuzca seslendim.

"Hayır."

"İyi," dedim, adımlarımı durdururken. "Gelmiyorum."

Arkasında olmama rağmen durduğumu fark etti ve omuzlarını yukarı aşağı hareket ettirecek derin bir nefes aldıktan sonra yavaşça arkasına dönerek bana baktı.

"Elfida," dedi, gerici bir sakinlikle. "Yürü."

Bakışlarımı ondan ayırarak umursamazca bahçeyi seyretmeye başladım. Yeni evimin güzel bir bahçesi olacaktı. Buradan gözüken yan bahçenin tasarımı çok ilginçi. Dönem saraylarının bahçelerini andırıyordu. Şu an bulunduğumuz yerden o kısma geçen bir yol vardı. Oranın aksine ön bahçe son derece normaldi. Bu evin ne kadarlık bir araziyi kapladığını merak ettim. Sonsuzluk gibi gözüküyordu.

"Bahçe kaç metrekare?" Başımı çevirdiğimde bana dik dik bakan gözlerle karşılaştım. "İlginç bir tasarımı varmış," diye devam ettim. "Siz mi

tasarladınız?" Sorularıma ısrarla cevap vermemesi üzerine dik bakışlarına, "Ne?" diye karşılık verdim.

"Saçmalamanın bitmesini bekliyorum."

"Saçmalamıyorum."

"Saçmalayanlar genelde saçmaladıklarını kabul etmezler." Kaşlarım çatıldığında konuşacağımı anlamış gibi buna müsaade etmeden yolu işaret etti. "Beni kızdırma ve yürü."

Omuz silktim. "Kızabilirsin."

Sol kaşı kalktı. "Kızabilirim?" Başını yavaşça yana yatırdı. "Ben kızdığımda neler olur, biliyor musun Elfida?" Sesinin sakin ve gizemli tonunda kaybolmaktan kendimi zar zor alıkoyabildim.

"Gösterebilirsin."

"Ben gösteririm ama sen dayanabilir misin?" Alay eder gibi güldüm. Bunun üzerine bana doğru yavaş bir adım attı. Şimdi aramızda yalnızca üç adımlık mesafe vardı. "Hep öyle derler, biliyor musun?" dedi, tüm soğukluğunun altında yatan eğlenceyle. Sesi alayla harmanlandı. "*Dayanabilirim.*"

Onu izlemeye devam ederken bana doğru iki adım daha attı ve tam karşımda dikildi. Başımı geriye yatırarak yüzüne baktım. O da dimdik dursa da sadece kafasını eğmişti.

Elini kaldırdı ve yüzüme düşen bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Kalbim sıkıştı. Bu an bozulmasın diye nefes almayı bile bırakabilirdim.

İşaretparmağı yanağımdan aşağı yavaş ve sakince kaydı, gözleri parmağını takip etti. "Güzel, küçük yüzün insafıma kaldığında sana çok yazık olacak," dedi. Dudağımın kenarı kıvrıldığında gözleri gözlerime ulaştı ve arduvazları parladı. Hissettiklerimi o da hissediyor muydu? *Umarım.* "Hâlâ vazgeçmemekte kararlı mısın?"

"Evet."

İşaretparmağı çenemde dolaştı. Dokunduğu yerler yandı, tutuştu ve söndü. Yanık izleri oraya sonsuza kadar kazındı.

Heybetli, güçlü ve uzun bedeniyle önümde başını eğmiş dikilirken, geniş omuzları görüş açımı bedeniyle kapatırken ondan etkilenmemek mümkün değildi. Onu hiç tanımıyor veya onun sandığı kadar tanıyor olsam bile şu an, yine tenimi karıncalandırırdı.

19 Ağustos 2022. Senden asla vazgeçmeyeceğim, sevgilim. Bu ölmek ve öldürmek anlamına da gelse sana gelen yoldan asla dönmeyeceğim.

Seni çok kızdıracağım, belki hayal kırıklığına uğratacağım ama kendimi öyle bir sevdireceğim ki bunlar umurunda bile olmayacak. Şu an gözlerimin içine bakan arduvazların bir gün benim için yaşlarla bile dolacak. Yüzümdeki parmağın benim için kendine çevireceğin bir tetiğin üzerinde bile duracak. Belki gideceğim ama ruhunu da kendimle götüreceğim. Sana beni asla unutturmayacağım.

Bir gün, şimdi bir çift gözden başka bir şey görmediğin gözlerime benim üç yıldır hissettiğim muhtaçlıkla bakacaksın. Sen bir gün benim dokunuşlarıma, benim seninkilere duyduğumdan çok daha fazla ihtiyaç duyacaksın. Hepsini yapacağım, yemin ederim.

Başparmağı dudağımın kenarını sıyırdı. "Dudaklarının arasından kanlar akarken böyle gülümseyemeyeceksin, biliyorsun, değil mi?"

"Neden?"

"Neden?" diye tekrarladı. "Canın acıyacak. Çok acıyacak."

Beni yeniden caydırmaya mı çalışıyordu yoksa deniyor muydu bilmiyordum. Başımı hafifçe yana yatırırken gözlerimde bir şeyler parladığından emindim. Beni denediği şekilde, onu denemek için söylememem gereken bir şey söylemek üzere dudaklarımı araladım. "Belki hoşuma gider."

Arduvazlarının ardında bir saniyeliğine yanan alev gözbebeğini titretti ve dudakları kıvrıldı. "Bir kafesin içindeki acı, zevk verecek olanından değildir, Elfida."

"Hmm..."

İfademdeki rahatlığı ve dinginliği incelerken aynı türden bir dinginlikle, "Hı hı," diye mırıldandı. Birkaç saniye daha göz göze kaldığımızda benim kalp atışlarım ritmini iyice şaşırmaya başlamıştı ki başını yavaşça iki yana salladı. "Ne yaptığını bilmiyorsun, öyle değil mi?" *Bilmem*, der gibi dudaklarımı büktüm. *Kesinlikle bilmiyordum.* İçinde bulunduğumuz enerji balonunu patlatarak yakınlığımızı bozduğunda, "Yürü artık," dedi ciddiyetle. "Vaktimi çalıyorsun."

Gözlerimi deviriyordum ki elinin sert tutuşu kolumu kavradı ve beni peşinden, sert fakat yaramı zorlamayacak kadar seri bir şekilde yürütmeye başladı.

Adımlarıma dikkat ederek, peşinden ilerlerken düz yolu bitirdik ve sağa doğru dönerek üzeri brandalarla kapatılmış bir otoparkın yanından geçtik. İçinde hiç değilse on araba olmalıydı. İnceleyecek kadar fırsatım olmasa da hepsi birbirinden parlak ve pahalı gözüküyordu.

Oraya gireceğimizi düşünüyordum ki aksi yöne saparak beni şaşırttı. "Otopark burası değil miydi?" diye sordum.

"Diğerlerinin arabaları onlar."

Öyleyse sanırım o, arabalarını farklı bir yere park ediyordu. Bu evin kapladığı alanı gerçekten daha çok merak etmeye başlamıştım.

Sadece iki dakika daha yürüdük ve diğer otoparktan daha büyük gözüken garajın önünde durduk. Kepenk inik olduğu için içerisi gözükmüyordu fakat Kurşun kapının önünde durduğunda kepenk yukarı kalkmaya başladı.

Birkaç saniyenin ardından garaj artık gözler önündeydi. Gerçi buraya garaj demek ne kadar doğru olurdu, bilmiyorum. Burası bir garaj değildi, burası bir galeriydi.

Yan yana dizilmiş on iki arabaya bakarken istemsizce, "Oha," dedim.

Roller de bir yere kadardı!

Kurşun'un bakışlarını üzerimde hissettim fakat benim gözlerim garajda dolanıyordu. Burası, ayrı bir şeydi. Gözlerim kapatılsa ve buraya getirilsem bir evin, bir adama ait garajında değil de bir galeride olduğumu düşünürdüm.

"Hepsi senin mi?" diye sorduğumda sadece başını sallamakla yetindi. Elleri ceplerinde, incelememin bitmesini beklediğini gördüm. "Neden sadece *Jaguar*?" diye sordum, uzun süredir merak ettiğim o sorunun cevabını alabilmek üzere. En klasiğinden son modeline kadar on ikisi de Jaguar'dı.

"Seviyorum."

Demek ki sevdiğine sadıktı. Bu iyiydi.

Dudaklarımı bükerken başımı salladım ve ona baktım. "Senin daha çok Range Rover veya Lamborghini tarzı bir adam olduğunu düşünürdüm," dedim.

Yüzü ifadesiz kalsa da saydıklarımdan hoşlanmadığını hatta neredeyse iğreneceğini gözlerindeki bakışla anladım. "Hayır." Ardından arduvazları kendi arabalarına döndü ve resmen gururla parladı.

Burada beni rahatsız eden bir şeyler vardı. Ne olduğunu anlamak için birkaç saniye düşünmem yetmişti. Her şey rahatsız edici derecede simetrik duruyordu. Tüm arabalar, koltuklar, langırt masasının içindeki adamlar... Aynı odasındaki gibi bir çeşit düzen hastalığını anımsatıyordu bana.

Duvardaki asılı anahtarlardan birini alıp, siyah bir arabanın kilidini açarken, "Hadi," dedi. "Ağzının sularını sil."

Ona gözlerimi devirerek arabaya doğru yürümeye başladığımda o çoktan yolcu kapısının yanında dikilmiş, beni beklemeye başlamıştı bile.

Tek eliyle kapıyı açtı ve oturmamı bekledi. Bunu yaparken kibar gözükmesi gerekiyordu ama yakınından bile geçmemişti açıkçası.

Arabaya yerleştiğimde ise kapıyı kapadı, sürücü tarafına dolanarak kendisi de arabaya bindi, bense kapımı açması, içimde bir yerleri yumuşacık etmemiş gibi ona baktım.

Arabayı çalıştırarak garajdan çıktığında başımı filmli camlardan dışarı çevirerek gittiğimiz yolu incelemeye başladım. Bir gözüm de ondaydı elbette. Tek eli direksiyondayken diğer eli de araba otomatik olmasına rağmen vitesin üzerinde rahatça duruyordu. Arabayı kullanışı bile son derece gevşekti ama güçlü duruyordu. Veya ben onu övebilmek için bulduğum her bahaneyi kullanıyordum.

Hemen hemen on dakika bahçelerinin araba yolunda ilerledik ve nihayet güvenliklerin bulunduğu bölüme ulaşabildik. Arabanın sesini duyan adamlar uğraştıkları işleri bırakırken neredeyse hazır ola geçecekti. Büyük kapı yana kayarak açıldı ve adamlar iki yana ayrıldı.

"Bu kadar güvenlik neden?" diye sorduğumda, dikiz aynalarını kontrol ederek patika yolda sağa döndü. Evin dışı da ormanlık gibiydi. Merkezi bir konumda yer almıyordu.

"Güvenlik için."

"Neden bu kadar çok korunmaya ihtiyacınız var?"

"Dünkü gibi olayların sık yaşanmaması için."

"Güvenliğinizde çok etkili değiller o halde."

Nefesini bırakıp, "Elfida," dedi, uyarır gibi. "Başımı ağrıtıyorsun. Ve ben başım ağrıdığında çok kötü bir adama dönüşüyorum."

"*Majezik* ister misin?" diye sordum, yalandan bir merakla. "Çantamda olacaktı. Bu baş ağrısı problemine bir çare bulunmalı artık. Sinüzitin mi var acab-"

"Elfida!" Tonundaki belirgin yükseliş, beni ellerimi havaya kaldırıp bir fermuar çekiyormuş gibi yapmaya ittiğinde gülümsemek istiyordum. Yine de sadece aksi bir tonla, "Seni düşünende kabahat," demekle yetindim.

"Beni düşünmek sana kalmadı."

Bakışlarım profilinden ayrılıp, ön camdan yola odaklanırken gülümseme isteğimin geldiği gibi kaybolmasıyla birlikte gözlerimde yanan mum alevlerinden birinin, bir ışığın söndüğünü hissettim.

Herkesin arkasında duran bir adamın arkasında durduğumu bilmiyordu, bu yüzden onu kimsenin düşünmediği anlarda benim düşündüğümü bilmeyen bir adama göre yanıldığını bir tek ben biliyordum.

Radyoya uzandı ve bir tuşa basarak arabanın içini müziğin doldurmasına müsaade etti. Tanıdık gelen müziğe odaklanıp, ona kırılmamaya çalışırken arabanın hızı arttı.

"Evimin adresini tari-"

"Gerek yok.

Sorgulamadım. Nil'le beni eve bıraktığı günden sonra adresimi Çelebi'den biliyor olmalıydı. O bırakmamış olsaydı bile bulması fazla zor olmazdı muhtemelen.

Araba yolda kayarken burnumdan ciğerlerime ulaşan ve beni derin nefes alma isteğiyle kuşatan kokusuna odaklıydım. Baktığım camdan gördüğüm şey yol değil, oydu. Koku arabayı kaplayıp beni tıkayacak veya yakacak kadar ağır değildi ancak belirgindi, derin bir nefes çektiğinizde ciğerlerinizin ikinicisi için yalvaracağı türden belirgin.

Yoğundu. Sadece kokusu da değil, adamın kendisi de yoğundu. Ağır güçlü, bulunduğu ortamı hâkimiyeti altına alacak kadar etkiliydi.

Bir nefesle ciğerlerimi sevindirdim ve bu muazzam zevk, düşünmeme müsaade etmeden hemen önce dudaklarımın açılmasına engel olamadı.

"Parfümün ne?"

Sormayı ve ağzımdan çıkarmayı planladığım cümle kesinlikle buydu. Bakışlarımı ön camdan ayırıp da başımı ona çevirmeme sebep olansa onun da tam olarak benimle aynı şeyi planlaması ve benimle aynı anda aynı soruyu sormasıydı.

Kokumu duyuyordu.

Kokumu duymuş, beğenmiş ve sorma ihtiyacı hissetmişti. Bir kurşunu da kalbime yemişim gibi hissettim ama bu, mermi olan kurşundan çok daha heyecan verici bir Kurşun'du.

Dudaklarımı kıvırmamak için ciddi bir çaba sarf etmem gerektiği sırada o da aynı anda aynı şeyi sormanın bastırılmış şaşkınlığıyla bana baktı ve neredeyse güleceğini hissettim. *Neredeyse.*

Bir cevap beklediğini belli etmek istercesine başını *ee*, der gibi salladı.

"*The Merchant of Venice, Concentree*," dedim. "Ama vurulduktan ve küçük çaplı bir kan banyosu yaptıktan sonra hâlâ üzerimde kaldığını sanmıyorum."

"Kalmış," dedi sadece.

İç sesim sırıttı ve *kalmış*, dedi, doğrular gibi.

Bir elini direksiyonun altına koymuş, bir ayağı gazdayken diğerini yana doğru rahatça açmıştı. Heybetli bedeniyle gevşekçe araba kullanırken dudağımın kenarının kıvrılmasına engel olamadım. Kokumu merak etmişti. Evde olsam tek kişilik dev kadro olarak dans etmeye başlamıştım bile. Bu soğukkanlılığıma şükretmek gerekirdi.

Bakışlarını çoktan üzerimden çekmiş olsa da gülümseyişimi fark etti. "Hoşuna mı gitti?"

Umursamaz gözükmeye çalışarak omuz silktim. "Kokumdan iltifat almayı severim."

"İltifat etmedim."

"İsmini merak edecek kadar beğendin. Dolaylı yoldan bu da bir iltifattı."

Bana yandan bir bakış attı. "Belki o kadar beğenmedim ki kazara birine hediye falan almayayım diye sordum."

Burnumdan nefesimi bırakarak, gülerken inanmadığımı biliyor olmalıydı. "Herkes zevkli olacak diye bir şey yok."

Direksiyondaki elini çekti ve başparmağıyla çenesini kaşıdı. Sanırım başını ağrıtmıyordum. Eğleniyor gibi de durmuyordu ama kesinlikle sinir olmamıştı. Bu da bir şeydi.

"Elini direksiyondan çekme," diye söylendim. "Yaralanma kotam yeterince doldu."

Bana ters bir bakış atarken direksiyonun altını yine kavradı. Bacakları uzundu. Eli bacağının üzerinde dururken parmaklarıyla direksiyonu alttan tutarak hâkimiyet sağlayabiliyordu.

Direksiyonu düz yolda önce sola çevirdi, hemen ardından araba sola yönelmişti ki aniden hafifçe sağa çevirerek arabanın içinde bez bebek gibi oynamama sebep olduğunda, aynı anda kafam da yanımdaki cama tosladı. Elbette çok sert değildi ama *tak* sesi çıkartacak kadardı.

Elimi kafama koyarken, "Ah!" dedim. "Ne yapıyorsun ya? Kullanmayı bildiğine emin değilsen sağa çek, ben geçeyim."

"Boş konuşuyorsun, aklın başına gelsin diye sana yardım ettim." Bu kez sesinin altında inceden eğlenen bir ton vardı.

Tersçe, "Sağ ol," dediğimde yandan bakışla beni süzdüğünü hissettim.

"Ehliyetin var mı senin?"

"Var," dedim, yine tersçe. Bu adam harbiden sabır işiydi. Beni bile bu kadar zorluyorsa gerçekten onu tanımayan, rastgele biri olsam onun kafasını hemen yanındaki cama, benim az önce vurduğumdan çok daha sert geçireceğimi düşündüm.

"Hadi ya," dedi. "Yaşın tutuyor mu?"

Dişlerimi gıcırdattığımda bakışları kısa bir anlığına çeneme indi ve dudakları gerildi.

"Yirmi iki yaşındayım," dedim. "Yirmi iki. On beş değil. Fatih Sultan Mehmet, yirmi bir yaşında İstanbul'u fethetmiş. Bir çocuk olmadığımı kabullenmen gerekecek.."

"Sen Fatih Sultan Mehmet misin?"

Başımı koltuğun gerisine yaslarken derin bir nefes aldım.

Fatih Sultan Mehmet yirmi bir yaşında İstanbul'u fethetmiş, ben seni fetheteceğim, sevgilim. Kim ne yapsın İstanbul'u?

Sanki beni sinir etmiyormuş da normal bir sohbetin ortasındaymışsız gibi, "Maçını erteleteceğim," dedi, ani bir konu değişikliği yaparak.

Başımı salladım. "Ne zamana?"

"İki hafta sonra."

"O zaman büyük karşılaşmamıza üç hafta kalmış oluyor." Direksiyondaki parmaklarını oynattı ve arabayı sağa doğru yöneltti. Başını da hafifçe salladığını gördüm. "Heyecanlı mısın?" diye sordum.

Altdudağını ıslattı. "Çok," dediğinde sesindeki kinaye açıktı.

"Belli oluyor." Uzanarak elimi kaslı omzuna koydum ve hafifçe sıktım. "Çok da takma kafana ya, merak etme, acırım sana."

Kendimin de nereden ulaştığını bilmediğim samimiyete karşı kızacağını düşünürdüm ama güldüğünü gördüğümde çenem aşağı düşmesin diye kendimi sıkmam gerekmişti. Sesli bir gülüş değildi ama son derece keyifli olduğu kesindi.

"Çok incesin."

Elim hâlâ omzunda duruyordu ve bunu uzatabilmek için karşıma çıkacak tüm bahanelere dört kolla sarılabilirdim.

"Öyleyim."

Bir arabayı sollayarak trafikte biraz daha önlere kaydı. "Kaslarımı okşamak için böyle bahaneler üretmene gerek yok. İstediğinde söyle, elletirim sana." Bunu söyleyişi o kadar sıradandı ki hava durumundan bahsediyor olsa ses tonu abes kaçmazdı.

Küçük, yumuşak bir kahkaha attığımda bana omzunun üzerinden kısa bir bakış attı.

"Okşamak böyle olmuyor yalnız." Yalandan üzgün bir ses kullandım. "Hiç kimse okşamadı mı daha önce?"

"Nasıl oluyor?" diye sordu, çocuğuna bildiği bir şeyi yalancıktan soran bir baba gibi. Gözleri direkt olarak yoldaydı. "Göster bakalım."

Kalbim göğüs kafesimdeki kemiklere zarar verecek taklalar atarken karnımda bir alev yandı.

Göstereceğim, sevgilim. Bir gün çok güzel göstereceğim.

Omzundaki parmaklarımı, ojeli tırnaklarımı hafifçe tişörtünün üzerinden derisine sürtecek şekilde geri çektim ve dudaklarımı büzdüm. "Maalesef pek ilgimi çekmedi."

Bunun için sol böbreğimi feda etmeye razıydım ama çizmeye çalıştığım bir profil, izlediğim bir yol vardı ve ben, konu o olsa bile asla iradesiz bir insan olmamıştım.

Biraz bile alınmadan dudağının bir köşesini kıvırdı, aynı anda burnundan nefesini üfler gibi gülmüş sayılırdı.

"Komik mi?" diye sordum, düz bir surat ifadesiyle.

"Sana hislerim hakkında bir şey söylemiştim, hatırlıyor musun?" diye sordu.

Yalanın kokusunu alırım, Elfida. Karşımdaki dünyanın en iyi oyuncusu olsa dahi beni kandıramaz.

"Hayır."

"Şimdi yavaşça o içinden geçirdiğin cümleyi düşün ve cevabını düzelt."

Bir an için kalakalsam da hızlı toparladım. Başımı cama yaslayıp, gözlerimi kapatırken, "Yorma beni, Kurşun," diye mırıldandım. "Vuruldum ben."

Şaşırtıcı bir şekilde başka bir şey söylemedi ve evimin önüne gelene kadar da konuşmadı.

Araba, rezidansın ön giriş kapısının önünde durduğunda uyumuyordum. Sadece gözlerim kapalıydı. Gözlerimi araladım ve koltuğumda doğrularak Açanay'ın bana verdiği terliklere baktım. Botlarımı ve çantamı elimde tutuyordum.

Kurşun sessizdi. Kendi kapısını açarak dışarı çıktı ve arabanın önünden dolaşarak benim tarafıma geldi. Kapımı açtı. O kapımı açtığı sırada

hafifçe öne doğru eğilmiş, botlarımı giymeye hazırlanıyordum. Ama içeri uzanarak bacaklarımı kısa bir hareketle dışarıya, kendine doğru çevirip yavaşça eğildiğinde bu girişimim son buldu.

Küçük dilim... Sanırım seni yuttum.

Ben şaşkınlıkla ona bakakalırken sakince ve dümdüz bir ifadeyle bir botumu aldı, fermuarını indirdi. Bileğimi arkadan tuttuğunda parmaklarını etrafına tam tur sarabileceğimi düşündüm. Elleri büyüktü ve benim bileklerim inceydi. Yutkundum.

Dizlerinin üzerinde, bana ayakkabılarımı giydiren o adamı izlerken bugünün tarihini unutacak kadar bocalamış hissediyordum.

19 Ağustos 2022. Sevgilim, sen bu dünyaya ait olamazsın. Sen ayakkabı bağcıklarını bağlayabilmek için soğuk merdiven basamağında her sabah dakikalarca oturan Elif'in başına gelmiş en güzel şeysin.

Ben başının tepesini en saf şaşkınlığımla izlerken arabanın önünden geçen bir kadının özenen ve takdir dolu bakışlarını fark ettim. Bu bakışların odağındaydık. Biz. Bir olarak.

İçime çektiğim nefesle aklımın biraz olsun başıma gelmesini dilediğim sırada Kurşun diğer botumu bana giydirmiş, fermuarını çekiyordu.

Fermuarı çekti ve ayağa kalkarak çıkmamı söyler gibi kapıyı sonuna kadar açtı. "En azından birkaç gün eğilme. Aldırana kadar dikişlerine dikkat etmen gerekiyor." Güneş tenine çarparken elini kısaca ensesine attı. "Acil bir şey olursa haberim olsun."

Arabadan çıktım. "Ne zaman aldıracağım?"

"Vakti var."

"Ama ne kadar?"

"Ben söyleyene kadar."

Nefesimi bırakarak başımı salladıktan sonra ona son bir bakış attım ve başka bir şey söylemeden arkamı döndüm. Ne yapacağımı bilmezliğin getirdiği panik, beni bunu yapmaya itmiş olsa da tek dileğim bir şeyler söylemesiydi çünkü ondan böylece ayrılmaya hazır değildim.

"Teşekkür bile yok mu?" diye seslendiğinde durdum. Omzumun üzerinden ona bir bakış atmadan önce dudaklarıma konup silinen tebessüm saniyelikti.

"Senin yüzünden vurulduktan sonra zahmet edip beni evime bıraktığın için teşekkür ederim. Kaldı mı sizin gibi centilmenler?"

İfadesizce, bakışlarını üzerime dikmiş halde durmaya devam etti. Ona böyle bir cevap vereceğimi çoktan biliyordu.

Başka bir yorumda bulunmaması üzerine önüme döndüm ve yoğun arduvazların bakışlarının altından sıyrılarak döner kapıdan geçtim, lobiye girdim.

Tek başıma asansöre bindim ve tek başıma evime girdim.

Kapı açıldığında ve arkamdan kapandığında bakışlarım boş salonumda, boş mutfağımda dolaştı.

Mutluydum, evet. İyiydim. Yine de dolu bir aile, kalabalık bir evden sıyrılıp kendi küçük, yalnız evime girmek galaksi değiştirmiş gibi hissettiriyordu.

Kendime gelmeye çalıştım. "Ne oluyor sana, Elfida?" diye mırıldandım, kendi kendime.

Ne zamandır hayatımdan bu kadar şikâyetçiydim? Ne zamandır bana verilmemiş şeyler için üzülüyordum? Ne zamandır bu kadar acınası davranıyordum ben?

Ben bu değildim. Ben geçmişine takılıp üzerinde kötü anların acısının getirdiği karanlıkla gezinen o kadın olmamıştım hiç. Öyle davranmamıştım.

Şimdi neden üzülüyordum?

Ben neden yalnızlığımı kendi yüzüme vuruyordum?

Sanırım başka hayatların da varlığını görmeye başladığım içindi.

Derin bir nefes aldım. Bu, saçmalıktı. Bu, Elif'ten başkası değildi. Onun duyguları olurdu, onun zaafları olurdu, onun gözünde yaşlar, kalbinde ağrılar, yüreğinde yaralar olurdu. O küçük bir sevgi dilencisiydi. O, yalnızlıktan korkardı. O, güçsüzdü.

Ben Elfida'ydım. Benim duygularım olmazdı, saplantılarım olurdu. Gözlerimde yaşlara, kalbimde yüklere yer yoktu. Yaralarım yüreğimde değil, bedenimdeydi artık. Yalnız ama güçlü olandı Elfida. Buna canı yanmayacak kadar büyümüş olan.

Gözlerimi sıkıca yumup açtım ve yalnızlıkla ilgili tüm saçmalıkları kafamdan atarak evin içine doğru girdim. Sakindim, ta ki evimin içindeki o silueti görene kadar.

Sesli bir çığlıkla geriye doğru sendelediğimde hemen karşımda, birkaç adım ötemde duran adamın yüzü son derece soğukkanlıydı. Onun kim olduğunu beyin süzgecimden geçirdiğimdeyse sakinleşmem mi gerekiyordu yoksa daha da paniklemem mi emin olamamıştım.

Elimi göğsüme koyarken, "Ne işin var burada?" diye sormaya çalıştım ifadesizce. Ama ona karşı rol yapmak konusunda normalde olduğum kadar iyi değildim. "Evime nasıl girdin, Ataner?"

"Neredesin?" diye sordu sadece, soğuk yüz hatlarını mümkün olduğunca az hareket ettirerek.

Avcumun altındaki kalbim tekledi. Beni merak mı etmişti?

Ataner beni merak etmezdi ki.

"Nil ulaşamıyormuş dünden beri, endişelendi," diye açıklık getirdi konuya ve avcumu kalbimin üzerinden indirdim.

Nil.

Bir tebessümle yanından geçip salonuma girdiğimde hemen arkamdaydı.

"Sana bir soru sordum, Elfida."

"Duydum."

"O zaman cevap ver," dediğinde tekli koltuğa yerleşiyordum. Yaramı fark etmemesi için mümkün olduğunca rahat gözükmeye çalıştım.

Şaşkın ve değişik hissediyordum. Ona bakıp da ellerini tutmak için geri kaçacağı adımları bile bile üzerine ilerlememek içinse kendimi sakinleştirmeye ihtiyacım vardı.

İlk kez evime geliyordu. Ataner, bana ilk kez geliyordu.

"Ne zamandan beri özel hayatımla ilgili sana hesap veriyorum?" Bir kaşım kalktı. "Veya ne zamandır ilgileniyorsun, *sevgili abiciğim*?"

Yüzü hafifçe buruştu ve karşımda duran üçlü koltuğun ortasına yerleşip, dirseklerini dizlerine koyarak koyu renk gözlerini üzerime dikti.

Siyah bir pantolon, siyah bir tişört giyiyordu. Yapılı olsa da ince, uzun boylu görünen bir adamdı ve koltuğumda alışılmadık bir görüntü sergiliyordu.

"Gece evde kalmadın mı?"

"Hayır."

Sanırım çoğu kardeş abisine geceyi evde geçirmediğini rahatlıkla söyleyemezdi ama bizim hiçbir zaman öyle bir ilişkimiz olmamıştı. Neden burada olduğuna bile anlam veremiyordum. Nil merak etmişti, aramış ama ulaşamamış olmalıydı. Öyleyse Ataner neden buradaydı? Nil, kendisi gelmeye üşenmiş olmalıydı.

Çıkmadan önce çalışma odamı kilitli bıraktığım için memnundum. Ben yokken evimi gezmeye karar verip oraya girmesi ve Kurşun'la ilgili

birçok şey görmesi hiç iyi olmazdı. Ama Ataner bana veya evime dair bir şeyler merak etmez ve bunu yapmazdı. Sadece bir anlığına, abisinden bir şeyleri saklamanın heyecanını tadan biri gibi hissetmek istemiştim.

"Bir şey mi oldu?" diye sordum, bana bakmayı sürdürmesi üzerine. "Seni buraya atan ne? Başın falan mı belada?"

Belki ona karşı hâlâ Elif'in beslediği hisleri besliyor olabilirdim ama Elif gibi davranamazdım. Onun karşısındayken Elfida olmam gerekiyordu. Çünkü o, Elif'i bulduğunda, herkes gibi parçalamaktan hiç çekinmiyordu. Elif de onu parçalayanların yakasına yapışıp sevgi dilenmekten.

"Başım belada olsa sana mı geleceğim?"

"Ben sana gelirdim," dediğimde aralık camdan odaya kara bir ruh süzüldü ve ikimizin üzerine çökerek geçmişlerimizin gölgelerini salonumun yerine düşürdü. "Önceden."

Ona gitmiştim. Önceden.

İşaretparmağıyla kumral, hafif sakallarını kaşıdı. "Bunun sonucu pek de faydalı olmamıştı," dedi duygusuzca. "Bir daha gelme."

Alay eder gibi güldüm, oysa ruhumda gülmekten çok uzak hisler yatıyordu. "Gelmiyorum zaten."

Gözlerini üzerime dikti ve bir süre düşünür gibi gözüktü. Yavaşça başını salladı.

Ortam gergindi. Onunla baş başa oturmayalı yıllar olmuştu. Ve ben yıllar boyu kendimi Elfida olduğuma, ondan nefret ettiğime inandırmaya çalışırken nasıl olmuştu da yine ona koşmak isteyen o çocuğa bürünmüştüm, bilmiyordum.

Daima bir özlemdi varlığı. Sonunda kavuşma olmayan, daimi bir özlem. Elfida olmak bile yetmiyordu bundan kurtulmaya. Yetmezdi.

Bir dakika daha oturmaya devam ettikten sonra ayağa kalktı ve bana son bir bakış atarak kapıya doğru yöneldi. Bu kadardı işte. Hayatımdaki varlığı gibi ziyareti de tadı damakta bırakan türden kısacıktı.

Yerimde sessizce otururak, gidişini izlerken, bir şey söylemek üzere durduğunu fark edip gözlerimde saklı olduğunu umduğum ışıklarla ona baktım.

"Nil'i ara."

Son sözü bu oldu ve kapıdan çıkıp gitti.

Bense karnıma yediğim bir kurşun olduğundan dahi habersiz çekip giden abimin yokluğunun yarattığı boşluğu izledim uzunca.

Yokluğu, yıllardır boşluktu Elif'ten miras kalan yüreğimde.

Dolmaz, doldurulmaz bir boşluk.

Yavaş adımlarla yerimden kalktım ve ışıkları açarak odama çıktım. Dinlenmek istiyordum. Kafamı vurmak ve haftalarca uyumak. Bir *nasılsın*, demeyi çok görülüşümü unutmak ve uyumak.

Üzerimi bile değiştirmeden yatağıma yattığımda hareketlerim yavaştı. Hemen yanımda duran telefonum titredi ama uzanamadım. Sadece baktım. Baktım, baktım ve baktım. Kendimi, bir tek bana karşı acımasız olabilen, bir tek beni affedemeyen ve bir tek beni sevemeyen zihnime hapsetmiştim çoktan.

En sonunda yorgunca komodine uzanıp telefonumu aldım ve gelen mesajı okudum.

Tufan: *Kurşun, Çita'yla olan maçını iki hafta sonraya ertelemiş. Eğer kazanırsan bir hafta sonra da onunla maçın olacak.*

Elfida: *Bir şey mi oldu?*

Tufan: *Konuşuruz.*

Tufan'ın gergin bir sertlikle donattığı ağır bakışları altında ellerime bezleri sararken onun aksine ifadesizdim.

"Son basamak," dedi.

Dudaklarım kıvrılmak istedi ve bunda masumiyete dair hiçbir şey yoktu. "Son basamak," diye tekrar ettim.

Üç yıl. Üç yıldır hedeflenen yerdi burası. Son adım. Kurşun Alpugan denilen adamın karşısında olmak için gereken son basamaktı.

Mavzer'in bu arka odası, üç yılın tüm heveslerini tatmıştı. Duvardaki çentikler, kazanılan her bir maçı simgeliyordu. Bugün buraya bir çentik daha attığımda her şeyim bitmesine sadece çok az kalmış olacaktı.

Açıkçası Kurşun'la tanışıp da o ve çevresi tarafından ona karşı asla kazanamayacağım ima edilene kadar onu yenmek umurumda bile değildi. Karşısında olmak yeterliydi. Fakat artık bu, hırsa dönüşmüştü.

Pek çok konuda özgüvensizliklerim olabilirdi, hiçbir zaman en mükemmeli olduğuma inanmazdım ama en iyisi olduğuna inandığım tek bir şey varsa o da burada, bir ringin içinde dönüştüğüm kişilikti.

Bir aynanın karşısında oturup eksiklerimi saatlerce düşünebilecek kadar kırılgan olabilsem de burada birinin beni kırabilmesine imkân yoktu.

Karşımda Kurşun Alpugan da olabilirdi bir başkası da. Ama ben bunun için yaratılmıştım.

Kazanırdım, kaybetmek isteyene kadar.

Burada benim yapabileceklerimi az çok bilen tek kişi Kılıç'tı. O da bildiklerinin bir hiç olduğunu bilmiyordu.

Dövüştüğüm tek yer burası değildi. Tecrübelerim Mavzer'den ibaret de değildi. Burada kötü şeyler yaşadığıma şahit olmuştu, evet ama onların en iyisi olduğundan habersizdi. Kurşun olmasa buradakiler benim vakit kaybedeceğim maçlar bile değildi.

Ben çok uzun yıllardır ailesizdim. Bu kötü gözüken ve yer yer kötü hissettiren bir şey olsa da bulunduğum yer için başıma gelen en iyi şeydi.

Çocukluğumda başımı sokabileceğim bir evim olmuştu. Ama o evin içi yuva olmadıkça beni oraya bağlayan hiçbir şey olmamıştı. İçindeki insanlar sadece ruhen değil, fiziken de yok olduklarında yeni yuva arayışım sokaklardaydı. Çünkü ortada bir ev de kalmamıştı. Yuva, sokaktı. Yıllarca. Çatı gökyüzü, duvar banklardı.

O arka sokaklar yıllar içinde beni en kötüleriyle tanıştırmıştı. En kötüleri ise işlerinin en iyileriydi. Yaş sekiz, on, on beş... Yıllar geçmiş, sayılar artmış, sayılarla birlikte o sokaklardaki insanların sayısı da artmıştı.

Buradaki herkesten kötü şartlarda, iyi şekillerde yetişmiştim. Özel hocalarla alınan dövüş dersleri yoktu, sekiz yaşında bana teknik öğreten kimse yoktu. Ben bu işi en vahşi yerde, olabilecek en vahşi şekillerde öğrenmiştim.

Mavzer benim için büyük resimdeki küçük noktadan ibaretti sadece. Ben buradaki *elit* dövüşçülerden biri değildim.

Ben Aziz Andıç'ın parasıyla süslediği sevimli, güzel torunu da değildim.

Özümde, gerçekliğimde o sokaklardaki kızdan fazlası değildim.

Buradaki herkes benim tabağımdaki küçük bir yemden fazlası olamayacak olsa da Kurşun'u dışarıda tutuyordum. Onun da görünmeyen kısımları vardı. Kolayca *halledilir*, diyemeyeceğim bir tek o vardı. Yasadışı dövüşte ismi söylendiğinde duraksanan bu adamı küçümsemek bana zarar verirdi. Kaldı ki onu Ekrem'den dinlemiştim.

Ancak o, Kurşun Alpugan ben de Elfida Alaner'dim. Bu şaşaalı yerden çıkıp da gerçek maçların döndüğü o cehenneme inip benim ismimi söylemesi de onu duraksatırdı. Haberdar mıydı dillerde dolaşan onlarca farklı lakabımdan?

Ben geçmişimi gözden geçirip, anıların kesitlerini parça parça izlemeye başlamışken, "Hadi," dedi Tufan. "Birazdan maça çıkacaksın."

"Tufan..." Bu soruyu dikkatimi dağıtmaması için geldiğimden beri hiç sormamıştım ama artık öğrenmem kaçınılmazdı. "Burada mı?"

Bana bakarken nefesini yavaşça burnundan bıraktı. "Burada."

Başımı salladım. O, maçları izlemezdi. Çok ortalıkta bile gözükmezdi. O kadar uzak bir adama haftalar önce odasına girebilecek kadar yakınlaşmış olmak, kalbimi karıncalandıracak şekilde değişikti. İki haftadır onu ne görmüş ne de konuşmuştum. Dikişlerimi alması için evime bir doktor göndermesinin dışında onunla ilgili hiçbir şey de olmamıştı.

Haftalar geçmişti. Mavzer olmasa her şey böyle olacaktı işte. Tesadüflerin getirdiği sonuçların etkileri son bulacak ve o iki haftalar katlanarak diğerlerine gebe kalacaktı.

Planladığım şeylerin getireceği ağır sonuçları göze almazsam her şey bitecekti. Onun karşısına çıksam da o bile bitecekti. Benim kalıcı olmam lazımdı ve bunu ne şekilde başardığım umurumda bile değildi.

Soyunma odasından çıkmadan önce kolunu kapının kenarına yaslamış olan Tufan uzandı ve iki eliyle omzularımı kavrayarak gözlerimin içine sabitledi açık kahvelerini.

Başımı kaldırarak ona baktım. Beni hiçbir zaman onaylamasa da hep destekliyordu. "İhtiyacın olmayacak ama olursa bana göz kırpman yeterli, biliyorsun."

Hafifçe gülümsedim. "Kovulursun ama."

Mavzer'de biri galip olana kadar kafeslerin açılması yasaktı. Biri ölecek bile olsa her şey tamamen kafestekilere kalmıştı. Biri kazandığını ilan edene kadar kafese müdahale edilmezdi. Fakat Tufan her maç öncesi söylediği gibi gerçekten çıkmak istersem kafesi açacağını belirtiyordu.

Bu hareket onu, kovulmaktan öteye götürürdü.

Omuz silkip, "Hadi bakalım," dedi. "Git ve bir kez daha *Kazanan Alaner* anonsuyla kulaklarımızın pasını sil şimdi."

"Şüphen olmasın."

Odadan çıkıp da iğne atsan yere düşmesine engel olacak kalabalığın arasına karışmadan, arkadan dolanarak kafese çıkan merdivenlere ulaştığımda salondaki uğultu kesilmiş, herkes tezahüratlara başlamıştı.

Kafes yerden bir miktar yüksekte, demir çubuklarla sabitlenmişti. İn-

sanlar ister ekranlardan ister kalabalığın içinden ister de kafesin iki kenarındaki iki locadan maçı izleyebilecekti.

Büyük, kafesle direkt dip dibe olan locada genelde Kılıç, Açanay veya Alpugan kadrosundan birileri otururdu. Kurşun'un, benim Kılıç'la yaptığım ufak maç dışında hiç oturup izlediğini görmemiştim ama izlerse eğer o locada olurdu herhalde.

Kafesin kapısı açıldığında ve içeriye ilk adımımı attığımda ismim onlarca kişinin ağzından aynı anda, aynı ritimle dökülmeye başladı. Birçok kişinin bahsini benim üzerime yatırdığını biliyordum.

Akıllı seçimdi.

Saçlarım sıkı bir atkuyruğuydu. Altımda, kalçalarımın altında biten bir şort tayt, üzerimde kısa bir spor üst vardı. Beni en az rahatsız edecek ve engelleyecek kıyafetlerdi. Küçük ve esnek.

Eklem yerlerime sarılmış siyah bezleri düzeltirken Çita lakaplı o adam da kafese girdi.

İnce görüntülü, benden sadece biraz uzun bir adamdı. Saçları sıkıca örülmüştü. Kemikli yüzü, sürmeli gözleri vardı. Onu sima olarak zaten tanıyordum. İşinde iyi olduğunu da biliyordum. O da görünüşüyle yanıltıyordu, aynı benim gibi.

Kafesin kapıları gürültüyle kapanırken büyük locada oturan Kılıç'a baktım. Tek değildi. Alkım, Safir ve Lacivert de ona eşlik ediyordu. Alkım heyecanlı, Safir ve Kılıç ise stabil gözüküyordu. Lacivert oraya baktığımı görünce bana el salladı. Safir'le göz göze geldiğimde o da hafifçe başını eğerek selam verdi.

Beni destekliyorlardı. Ve hepsinin burada oluşu, beni izleyecek olmaları... Garip bir sızı yarattı burnumun direğinde, hızlıca belirip kaybolan.

Ve bütün herkesin yanında, en sona bıraktığım *ona* kaydı bakışlarım.

Locanın önündeki alçak tırabzanlara yaslanmış, elindeki içki bardağını dudaklarına götürmeye yeltenmeden bana bakıyordu. Benim için buradaydı.

Merak ediyordu.

Görmek istiyordu.

Kavurucu hisler dolandı damarlarımda. Dikkatimi yeniden rakibime verdiğimde kafesin kapıları gürültüyle kapandı ve salon sessizleşti.

Derin bir nefes aldım. Başlıyorduk.

Daha sakin olamazdım sanırım. Çita ise gözlerinde aşırı bir kinle ba-

kıyordu. Beni rakipten çok düşman yerine koymuş gibiydi. Bazıları öyle olurdu.

Benim heterokromili bakışlarımla buluşturduğu kinli gözlerin görebildiği tek şey buz gibi bakışlar olmalıydı. Kafeste soğukkanlı olurdum.

Bir anonstan sonra geri sayım yapıldı. Salon alkışlamaya, bağırmaya başladı. Işıklar kısıldı, ortam kasvete bürünürken kafesin üzerindeki ışıklar arttı.

Ve başladı.

Kafesin içinde birbirimize doğru yaklaştık. İlk hamle yapan olmayı sevmezdim. Bunu rakibime bırakmayı tercih ediyordum. O bana atılmalı, ben de kolayca savuşturmalıydım ki cesareti kırılsın.

Bir süre ikimiz de ilk hamle yapan olmayı reddettik ama sonunda dayanamadı ve aramızdaki üç adımlık mesafeyi hızla kapattı.

Üst bedenimi hızla geriye doğru yatırdım ve doğrulmadan, kolunu yakalayarak bacağımı kaslı karnına vurdum. Kolunu bırakmadığım için geriye savrulamayan adama ikinci tekmemi de atarken, onu bırakarak darbe almamak için hızla geriledim ve mesafemizi yine açtım.

Geri sendeleyen Çita, dilini dişlerine sürttükten sonra beklediğimden daha hızlı bir şekilde kendine geldi ve zıplayarak ayağını belimin yanına vurdu. Çok sert olmasa da bana dişlerimi sıktıracak kadar sertti.

Yakınlığını bozamadan onu dirseğinin içinden tutarak yüzüne art arda iki, çok sert kategorisine şüphesiz girebilecek yumrukla ödüllendirdim ve bana kalkan kolunu engelleyerek geriye ittirdim.

Dürüst olmak gerekirse güçlü rakiplerin hamlelerinin karşısında sarsılmayacak kadar ağır, uzun bir bedenim yoktu. Dolayısıyla sert hamlelerden çok iyi kaçmayı ve savuşturmayı bilmem gerekiyordu. Hızlı olmalıydım.

Üzerime koştuğu sırada kendimi yere atarak iki bacağının arasından geçtim ve o bana dönemeden tekmemi sırtına geçirdim. Öne savrulan adam beklemeden, üst bedenini çevirerek elinin tersini sertçe yüzüme çarptığında neredeyse sağa doğru fırlayacaktım.

Elmacıkkemiğim sızlarken kendime gelmek için gözlerimi kırpıştırdığım sırada, bakışlarımın önünde beliren adam kendime gelme süremi uzattı ve ben Kurşun'un locadaki varlığını anlamlandırmaya çalıştığım sırada bacağımdan sertçe itilerek kafesin demirine yapıştım.

Sırtım soğuk demirin sert baskısıyla sızlarken, kolumu kapatarak yü-

züme ardı arkasına gelen darbeleri engelledim ve dizimle onu sertçe ittirerek gerilettikten sonra yüzümden çektiğim kollarımdan biriyle yüzüne sert bir yumruk attım.

Adam gerilerken, toparlanmasına fırsat vermeden, ayağımla bileğinden çekerek onu düşürdüm. Düşmeden önce çevik bir hareketle kolundan tutarak ters çevirmem sonucu sırtüstü değil de yüzüstü düşmüştü. Maç o kadar hızlı ilerliyordu ki seyircilerin takip etmekte zorlandığını düşündüm.

Dizimi sırtına bastırarak kafasının arkasına kan çıkana kadar art arda vurduğum Çita, bilincini kaybetmeden önce beni üzerinden itmeyi başarabildi.

Tezahüratlardaki ismimin tonu iyice yükselmişti. Sanırım Kurşun'un izlediğini bilmek, içimdeki hırsı söküp yüzeye çıkartıyordu. Şu anda birçok insanın ismimi bağırdığını duyması bile bana tatmin edici hissettiriyordu. *İsmimi duyuyordu.* Birçok ağızdan, aynı anda...

Yerden kalkmak için elimi zemine bastırdığım sırada saçlarımdan geçen parmaklar, kırmak ister gibi kafamı sırtıma doğru yatırdığında, acı bir ses ağzımdan kontrolsüzce çıktı.

Çita ayağa kalkmıştı. Ben ise yatmasam da oturuyor sayılıyordum ve başımı, onu aşağıdan görebileceğim kadar geriye bükmüştü. Boyun kemiklerimin zorlandığını, kırılma tehlikesinin sınırında gezindiğini hissettim.

Bacaklarımı altımdan çekerek elimi yere bastırdığımda ve kalçamdan güç alıp tekmemi havaya, yüzüne doğru savurduğumda burnuna yediği ani darbeyle eli saçlarımın içinden çıktı ve başımı çekerek hızla ayağa kalktım. Ağrıyan boynumu sağa sola yatırarak, gevşetmeye çalışırken demirlerin arasından üzerime sabitlenen arduvazlarla göz göze geldik. Beni destekleyeceği, arkamda duracağı günler için sabırsızlanıyordum.

Hiçbir zaman korunmaya muhtaç bir kadın olmamıştım ama onun beni koruma içgüdüsüyle yanıp tutuşacağı günler için sabırsızlanıyordum.

Kalp atışlarım hızlanırken, dikkatimin dağılmaması için gözlerimi üzerinden ayırarak kafeste Çita'dan uzaklaştım.

Adam sesler yüzünden duyamadığım bir şeyler söyleyerek, bana doğru yaklaşıp ikinci kez saçlarımı kavramaya yeltendiğinde alnımı burnuna o kadar sert çarptım ki kemiğin sesini tüm gürültüye rağmen duyabildim.

Burnundan sızan kanlar dudaklarından içeri akarken, inleyerek geri

çekildi. Üzerine doğru iki adım atarak boğazını kavradım ve parmaklarımı sıkarken, kaldıracağını hissettiğim kolunu tutarak geriye büktüm. Burnu kırılmış olmalıydı. Sert kafa atmıştım. Alnımın da sıyrıldığını, hissettiğim kanın sıcaklığıyla anladım.

Ben nefesini kesmeye devam ederken gözlerimde beliren Azrail'in farkındaydım.

Hayat beni buraya, bu kadın olmaya hazırlamıştı. Hayata çok isyan ederdim. Hayatıma çok küserdim. Ama bazen, güçlü hissettiğim anlarda onu seviyordum. Şu an olduğu gibi.

Bazen güçsüz olmayı da sevebileceğim geldi aniden aklıma. Eğer beni düştüğüm yerden kaldıracak, omzuma elini koyacak olan *o* olursa seve seve güçsüz de olurdum.

Saracak olan o olursa şayet binlerce kez yaralanmaya hazırdım.

Eğer geri çevirecek olan oysa şimdi bile giderdim o uçurum kenarına.

O, beynimin içinde sinsi bir yılan misali süzülerek gözlerimin gördüğünü bile bulanıklaştırdığında her zaman olduğu gibi tüm odağım ona kaymıştı ama bu büyük bir hataydı.

Çita'nın çıkardığını son anda fark ettiğim bıçak, yüzümün yanından geçerek, yanağımda ıslak bir kesik bıraktığında onu bırakarak hızla geriledim. Yanağım boyunca geçen yol sızlarken düşüncesinin bile beni bu kadar savunmasız bıraktığı adamın gerçeği bana neler yapar diye düşünmeden edemedim.

Buradaki üst düzey maçlara kesici, yaralayıcı alet sokmak yasak değildi. Ben sokmuyordum, pek tarzım sayılmazdı ama rakibimin sokabileceğini göz ardı etmemeliydim.

Elinde, yukarıdan vuran ışığın etkisiyle parlayan bıçağı sırıtarak havaya kaldıran adamın yüzünde burnundan akan kanla kaplı psikopatça bir gülümseme oluştu.

Yanağıma sürdüğüm parmaklarıma bulaşan kan aşırı fazla sayılmazdı. Rahatladım çünkü yüzümdeki kalıcı izlerden hoşlanmazdım. Daha fazla kusura ihtiyacım yoktu. Bende onlardan yeterince vardı.

Bıçağı savurup, üzerime doğru atıldığında ondan çevik hareketlerle uzaklaşarak kafeste aramızdaki mesafeyi açtım. Bu maçı kazanacağımı biliyordum. Sadece biraz oynamak istiyordum. İşin eğlencesi buradaydı.

Bıçağını kaldırdığı koluna eğilerek güçlü ve kesinlikle havalı gözü-

kecek bir tekme atarken bu kadar sofistike bir hamle seçmemin sebebi belliydi. Normalde dövüşürken seksi gözükmek gibi bir gayem olmazdı.

Bıçak, kafesin bir köşesine fırlarken, kaybettiği silahına çok üzülmeden elmacıkkemiğime elinin içiyle sert bir darbe vurdu.

Tamam, bu acıtmıştı.

İkinci yumruk gelemeden, onu savuştururken kesikten yüzüme yayılan kanları hissedebiliyordum. Atkuyruğumdan çıkan saç tutamlarından bazıları yüzüme yapışmıştı.

Onu hızla çevirdim ve omzundan abanarak, sırtına çıkarken kollarımı başına sardım. Sonuçsuz bir hamleyle kollarımı tuttu ve beni sırtından atmaya çalıştı.

Boynunu kolaylıkla kırabilecek bir konumda olsam da rakiplerimi öldürmek gibi bir huyum olmadığından bunu es geçerek sadece ona acı verecek şekilde büktüm.

Benden kurtulamayacağını anlayan adam son çare hırlayarak geri geri koşmaya başladı.

Beni demire vuracaktı.

Demire ulaşamadan, omzundaki dirseklerimden güç alarak kendimi hızla yukarı ittim ve dizlerimi omzuna bastırdıktan sonra kendimi öne bırakarak, üzerinden çevik bir takla atıp yere indim. Dövüşte ağır ve uzun olmanın da bir avantaj olduğu gibi hafif ve çevik olmak da ayrı bir avantajdı.

Benim aradan çekilmemle hızını düşüremeyen adam sırtını demire vurduğunda kendime engel olamayarak gülmeye başladım. Salondan da birkaç kahkaha duyulmuştu.

Dudaklarımda asılı kalan gülümseme iziyle locaya baktığımda, Kurşun'un ifadesiz tavrında biraz, çok az beğeni hisseder gibi oldum. Beğeniden çok bir düşüncesini haksız çıkarmamışım da bu hoşuna gitmiş gibi bakıyordu.

Simsiyah gömlek ve pantolonu ona çok yakışmıştı. Bacaklarını açarak oturduğu deri, siyah koltukla uyumluydu. Bir kafeste kanlar içinde olan ben olsam da kalp durduracak kadar tehlikeli gözüken oydu.

Kılıç bile keyiflenmiş, gülüyordu. Safir, Alkım ve bana hayranlıkla bakan Lacivert gibi.

Çita toparlanıp, oturduğum zeminde beni bacağımdan çekerek yatırdığında ve karnıma oturduğunda kendi kendime bir daha Kurşun'a bakmama sözü verdim. Yüzüme yediğim yumrukla da bu sözüm pekişti.

3 Eylül 2022. Hiçbir şey yapmadan, otururken bile eğlenmi, bacaklarımın arasını ve kalbimi karıncalandırıyorsun, sevgilim. Bir şeyler yapacağın günler için sabırsızım. Ve ben, yüzüme yediğim bir darbenin acısını sindirmeye çalışırken bile içimden sana notlar yazıyorum.

Onu üzerimden atmaya çalışırken gözlerim yerde, biraz ilerimde olan bıçakla kesiştiğinde ona uzanmak için hamle yapmıştım ki Çita avantajlı konumunu kullanarak bıçağı benden önce aldı.

Yine de üzerimde eğilmesi işime gelmişti.

Onu iterek üzerimden attığımda, yerde ilerlememe müsaade etmeden beni bacağımdan yakaladı. Fakat yakalama şekli tutmak değildi, tuttuğu bıçağı saplamaktı.

Bacağımı, yanağıma göre çok daha derin yaralayan bıçağın soğuk metali sıcak kanımla karıştı ve ani acıyla kirpiklerimi titretti.

Nefesimi burnumdan bırakarak, bacağımdaki derin acıya rağmen yerden kalkarak karşısına dikildiğimde salon da nefesini tutmuş gibiydi. Ayağa kalkmamla salondaki kalabalığın ağızlarından hırslı, övgü dolu birkaç cümle uçuştu.

Göz göze gelmemizle Çita'nın bakışlarındaki tereddütü görür gibi olduğumda yüz ifademin nasıl göründüğünü merak ettim.

Bu kadar oyun yeterdi.

Kurşun izlerken tüm hamlelerimi ve gücümü gösterirsem ona benimle yapacağı maç için taktikler vermiş olurdum. Benim dövüş mantığımı anlarsa ben onun nasıl dövüştüğünü hiç görmemişken karşımda avantajlı konumda olurdu.

Hızlı bir hareketle Çita'nın elindeki bıçağı alarak sivri kısmını boğazına dayadığımda gerilemekten başka çaresi yoktu.

Onu burada öldürsem Kurşun kolayca örtbas eder, bunun üzerine kimse de bana laf söylemezdi. Şanslıydı ki bu benim dövüşme stilime pek uygun değildi.

Çita bir adım gerisindeki demire yapıştığında bıçağı geriye doğru fırlatarak kafasını sertçe kavradım ve arkasındaki demire vurdum.

Bir, iki... Tam üç kere.

Ta ki alnından akan kanlar ellerimi kirletene kadar bacağımın yerde oluşturduğu kan gölünü umursamadan kafasını çarptım. En sonunda başını bıraktığımda ve adam yere yığıldığındaysa kazandığımın anlaşılması

için ihtiyacım olmasa da hoparlörden, "Kazanan, Alaner!" diye yüksek bir ses duyuldu.

Yüzüme düşen tutamları başımın arkasına ittirdiğimde göğsüm hızla inip kalkıyordu. Keyifle kısılmış gözlerim Kurşun'un gözleriyle buluştuğunda yavaşça göz kırptım. Dudaklarım, okuyabileceği şekilde hareket edip, "Sıra sende," dedi.

Kafesin kapıları yüksek sesle açılmaya başladığında dudağının bir köşesi kıvrıldı. Kollarını sıvadığı siyah gömlekli kollarından birini kaldırdı, başparmağıyla altdudağını ovuşturup *hay hay*, der gibi başını eğdi.

Kapıya kadar yürürken topallıyordum. Adrenalinin etkisiyle acısı bastırılan bacağımın sızısını yeni yeni hissetmeye başlamıştım.

Lacivert beni hayatı buna bağlıymış gibi alkışlarken salondan da gürlemeler, bağırış ve tezahüratlar yükseliyordu.

Kafesin kapısına kadar gelen Tufan, basamakları inmem için elimi tutup, bana yardımcı olurken yüzünde keyifli bir ifade vardı. Muhtemelen rakibime ciddi bir hasar vererek kazanmam ve Çita'nın bacağıma bir bıçak sapladıktan sonra günlerce bilinci açılmayacak kadar kötü darbeler almış olması onu memnun etmişti. Mavzer'de daima beni desteklerdi.

"Tebrikler."

"Sağ ol."

Basamakları onun yardımıyla indim ve Tufan'la soyunma odasına doğru yürümeye başladık. Aşırı sevinçli kalabalığın arasından geçmeden, arka taraftan giderken bana bir şeyler söylese de onu duymuyor, Kurşun'a bakmama savaşı veriyordum. Dikkat çekmeme gerek yoktu.

"Elfida," dedi, uyarır gibi.

"Hı."

"İlkyardımı yollayayım diyorum, bacağına pansuman lazım. Derin gözüküyor. Orospu çocuğu, göz kırpmadan sapladı."

Tufan'a baktım. "Ne yapsaydı?"

Bana göz devirirken soyunma odasının kapısına gelmiştik. Bir duş almaya ihtiyacım vardı, terliydim. Yine de bacağımda açık bir kesik varken duş almanın sağlıklı olmayacağını biliyordum.

Kapıyı açarak geçmem için yol verdi. "Üzerini değiştirmene yardım edeyim mi?" diye sorduğunda ben zaten reddedecektim ama biri bunu benim yerime yaptı.

"Gerek yok, çık."

Kurşun'un normal sertliğindeki düz sesinin üzerine Tufan bana kısa bir bakış atarak eşiğinde durduğu kapıdan çıktığında benim gözlerim Kurşun'un üzerindeydi.

İçeri girerek soyunma odasının kapısını kapadı.

Bir hamsterin kafesindeki oyuncakta koşması gibi dörtnala koşan zavallı kalbim tekledi. Günler sonra yeniden onun varlığına bir tepki veren iç organlarım dahi lütuf gibi hissettiriyordu.

"Neden geldin?" diye sormak zorunda hissettim kendimi. Bunun mantıklı bir cümle olup olmadığını bile bilmiyordum. Aklıma ilk gelen buydu.

Sırtını kapıya yasladı. Elleri rahatça pantolonunun ceplerindeydi. Bir kaşını kaldırarak sakince, "Tebrik etmek için," dedi.

Ona onun sakinliğinde cevap vermeye çalışıp, "Her kazananı tebrik eder misin?" diye sordum.

"Seni etmek istedim." Benimle göz teması kurabilmek için başını eğik tutuyordu. "Tebrikler."

Kibarlıktan yana bir şey barındırmayan sesi aslında tebrik etmediğini hissettiriyordu bana. Gördüklerinden etkilendi mi yoksa beğendi mi hiçbir şey bilmiyordum ve sonsuz dileklerimden birini gönderdim gökyüzüne.

"Teşekkürler. Bir dahaki maçtan sonra da gelirsin," dedim ve yorgunluğuma rağmen eksiltmediğim alaylı bir gülümsemeyle, "Tebrik etmeye," diye ekledim. Onunla olacak maçtan bahsediyordum.

Gülümsediğinde, çocuğu bir cümleyi yanlış telaffuz etmiş bir ebeveyn gibi gözüküyordu. Onu komik bulmuş ama hevesini kırmak istemezmiş gibi.

"Mezarına mı?"

İstemsizce dudaklarımdan kaçan gülüş samimiydi. Arduvazları dudaklarıma indiğinde ve kendi dudakları da hafifçe yukarı doğru gerildiğinde bu dingin ruh halini neye borçlu olduğunu merak ettim. Bu kez enerjisi tehlike ve karanlık duygulardan ziyade sakinlik yayıyordu. Ve bir şey daha, bacaklarımı karıncalandıran bir şey...

"Senden üç tane bile olsa bir benimle baş edemez, Elfida. Beni, bir yumruğunla sendeletebildiğin rakiplerinle karıştırma."

Dudaklarımı büktüm. "Yiğitliğe bok sürmüyoruz, peki."

Bakışları yüzümden ayrılarak bedenimde aşağı doğru kaydığında,

sırtını yaslandığı kapıdan çekerek, başıyla arkadaki tahta, oturma yerini işaret edip, "Otur," dedi.

Tahtaya bile ilerlemeden olduğum yere çökmekten son anda alıkoydum kendimi.

"Pansuman mı yapacaksın?"

Ben otururken, arkasını dönerek ilkyardım dolabına eğilen adam, cevabımı vermiş oldu. Siyah, yumuşak dokulu gömleğin örttüğü geniş sırtına diktiğim bakışlarımı ayırarak onu güzelce inceledim. Bileğindeki saat de dahil olmak üzere baştan aşağı siyahlardan oluşuyordu.

Gerekli malzemeleri alarak önüme geldiğinde ve eğildiğinde nefes almaya devam etmek epey zorlaşmaya başlamıştı.

"Bir hemşirenin ücretini karşılayabilecek bütçeniz yok sanırım, ha?"

Gülümser gibi olurken, kesik bacağımı kaldırarak dizine koydu. "Bu, özel servis," dedi.

"Hmm," dedim. "Talep etmemiştim ama..."

Ukalaca kıvrılan dudağı bana aksini düşündüğümü bildiğini söylüyordu. Ve bu an, çok ani bir şekilde flörtleşiyormuşuz gibi hissetmeme sebep olmuştu. *O ve ben. Biz.*

Belki bu, darbe alan kafamın oyunlarından biriydi ama yine de biraz bile umursamadan sadece karşımdaki varlığının, bana sunduğu cümlelerinin ve gülüşlerinin tadını çıkardım. Ona alışıyordum. Bu, kelimelere dökülemeyecek türden bir histi.

Onun, yanımdaki varlığına alışıyordum.

Bakışları, bacağımdaki yarada dolaştı. "Acıyor mu?" dedi.

"Biraz."

"Dikişe ihtiyacı yok, pansuman yeterli olur," dedi, aldığı tentürdiyot şişesini açarken. Bacağımı tutarak siyah pantolonunun üzerinde sabitledi ve pamuğa döktüğü sıvıyı bacağıma yaklaştırdıktan sonra kaşlarının altından uyarıcı bir bakış attı. "Bacağını kımıldatıp, kanlarını pantolonuma bulaştırırsan yalatarak temizletirim. Sabit kal." Güldüm. Yüksek tondan, gerçek bir gülüştü bu. Ruh hallerini yakalayamıyordum. Pamuğu bacağıma bastırdı ve derim aniden yanarken her nedense canımın acısını unutmam için ortaya beni sinir edeceğini bildiği bir laf attığını düşünmeme sebep olacak bir tonla, "Hoşuna gitmiş gibi güldün," dedi.

"Sorma," dedim, yanan bacağımdan dolayı çatallaşan sesimle. "Bayıldım."

Maçtan çıkmıştım. Oysa peşimden gelmiş ve bana pansuman yapıyordu. Ona sinir olabileceğime nasıl ihtimal verebilirdi? Kafamın içinde bu anın gerçekliğini sorguluyorken ona kızmamın yolu var mı sanıyordu?

Sevgilim, her şeyden bihaberdi.

Pamuğu tenimde gezdirmeye devam ederken, kafamı geriye yatırarak soğuk duvara yasladım ve tavanı izlemeye başladım. Burada olduğuna inanamıyordum. Kendi mekânının bir soyunma odasında oturmuş, bana pansuman yaptığına inanamıyordum. Bunu yapacak son adam gibi görünüyordu.

Bana karşı normal birine davranacağı gibi davranmıyordu şu anda. Bu benden hoşlandığı anlamına gelmiyordu, yine de bir şeyler vardı işte ve o şeyler mermilere dönüşüp beni kırk yerimden vuruyordu. Ve ben, elbette kendi umutlarımı besleyecek tek bir kelime bulabilmek adına bunun üzerine gidecektim.

"Neden buradasın, Kurşun?"

Bana bakmadan işine devam etti. "Öyle istedim."

"Her istediğini yapar mısın?"

"Genelde insanlar her istediğimi yapmama müsaade eder."

Sessiz kaldım.

İşini bitirdi ve bacağımdaki kanları temizledikten sonra dizinden indirdi. Şimdi hafif aralık duran bacaklarımın önünde eğilmiş halde duruyordu. Bu, çok özel hissettirdi.

Saçları, ellerimi kaldırsam parmaklarımı geçirebileceğim kadar yakındı. Her göz kırpışımda gözümde sahneler belirdi, sahneler silindi. Hafifçe ürperdiğimde bunu gizlemek için tepkisiz surat ifademi korumaya çalışıyordum.

Arduvazları gözlerime çıktı ve orada bir süre oyalandı. "Ne düşündüğünü söylemek ister misin Elfida?" diye sordu.

İnkâr etmedim. Havadaki ağırlığı o da hissediyor olmalıydı.

"Hayır," dedim sadece. "Ama sen söylemek istersen..."

Yüzümü inceledi. "Belki biraz büyüdüğünde."

Derin bir of çektim. Gerçek, samimi ve karşı dağları yıkabilecek bir *of* çekmekti bu. "Seninle ikinci bir Fatih Sultan Mehmet muhabbetine girecek enerjim yok. Gerçekten."

Dudağının kenarı, eğlenircesine bir kıvrım kazanırken bir kaşını kaldırdı. "Yani beni yeterince büyük olduğuna ikna etmek istiyorsun, ha?"

Ninova

Sustum.

Güzel ve bilerek açıklık bıraktığım bir noktaya parmak basmıştı. Bense o parmağı orada tutmaya devam etmesi dışında bir şey arzulamıyordum. Onunla sadece böyle gizli imaların gölgesinde konuşabilmek bile bedenimi alevlere atıyordu.

Doğrularak ayağa kalktığında, oturduğum yerden gözlerime aniden çok büyük göründü.

Koltuktan destek alarak ben de ayağa kalktım ve karşısına dikildim. Fazla yakındık. Bedeninin gölgesi üzerimdeydi.

"Beni ne için ne kadar küçük gördüğün hiç umurumda değil," dedim, kendini pohpohlamasına izin vermeden. "Yeterince büyüğüm, bunu doğrulayacak pek çok kişi vardır eminim ki." Dillendirmesek de ikimizin de anladığı konu üzerine kurduğum imalı cümlelerden sonra yanından hafifçe sıyrıldım ve duşakabine doğru yürümeye başladım.

Ben cam kabini açarken hâlâ yerini koruyordu.

Sert maskemi takınmak ve yutkunma isteğimi bastırmak zor oldu. "Çıkmayı düşünüyor musun? Yoksa canın duş alırken beni izlemek mi istiyor?"

Şikâyetim yoktu.

Bana baktı. Dört saniye boyunca gözlerini dikti ve ifadesizce, tüm düşüncelerini saklayarak yüzüme baktı. Ne düşündüğünü anlamıyordum. İnsanları kolay okurdum ama onu nadiren okuyabiliyordum. Benden etkileniyor muydu yoksa rahatsız mı oluyordu? Şüpheleniyor veya inceliyor mu belli değildi. Muhtemelen hepsiydi.

Arduvazlarını üzerimden ayırdı ve beni ardında öylece bırakarak, sakin hareketlerle kapıdan çıkıp gitti. Varlığının yoğun etkisi odada kalmıştı.

Duşa girdim. Suyun başımın üzerinden akmasına izin verdim ve sırtımı mermere yaslarken gözlerimi açtım. Kirpiklerime takılan damlalar görüşümü bulanıklaştırırken aklımda olan tek şey onun yüzüydü.

Dudaklarım masumiyetten uzak bir kıvrım kazandı. Suyu soğuturken avuçlarımı soğuk mermere bastırdım.

Bu, korkunç bir seviyeye ulaşmaya başlıyordu.

Elimdeki cam, içki bardağı dudaklarımla buluşurken gözlerimin sabit bakışı Kılıç'taydı.

Lacivert, locadan kalkmıştı. Arada gözlerimle salonda konuştuğu insanları takip ederken Kılıç'ın sözlerini bitirmesini bekliyordum.

"...Teklif etmeyi düşünmelisin."

Beş dakikadır anlattığı konuya, "Hayır," dedim, ikinci kez.

"Neden? Uygun biri. Başa çıkabilir."

Uygun biri değildi.

"Altın üyelik ciddi bir şey," diyerek konuya dahil olan Safir'in sesi düşünceliydi. "Sırf iyi dövüşüyor diye herkese o kapıyı açamazsınız."

Başımı sallarken içkimden bir yudum daha aldım. Cevabımı çoktan vermiştim.

Elfida kafesin merdivenlerinden inmek için Tufan'ın elini tuttu. Parmaklarını onun eline kapatan Tufan'ın ellerini incelerken ellerimdeki bardağı döndürdüm.

Kanlar süzülen, ışıklar altında parlayan pürüzsüz bacağını son basamağa attı ve zemine bastı. Yüzünde bir acı veya zorlanma belirtisinin kırıntısı yoktu. O kafese adımını attığı ilk andan beri kendinden emindi.

Kılıç, "Kurşun," dedi, dikkatimi üzerine almak istiyor gibi. Ona baktım. "Son maçı seninle olan olacak. Ne yani? Böyle bir dövüşçüyü kaybedecek miyiz?"

"Benim düşünmem gereken şeyleri kendine vazife etme."

"Vazife ederim. Benim işim bu."

"İşinin ne olup olmadığını sana ben söylüyorum."

Kılıç, Mavzer'e fazlasıyla bağlıydı. Fikirlerinin onaylanmamasını çoğu zaman kabul etmezdi. Her ne kadar dost da olsak bana belli seviyede karşı çıkardı ve şu anda o seviyenin sınırındaydı.

Sunduğu fikir, Elfida'ya altın üyelik teklif etmekti.

Mavzer'in görünen kısmı bir dövüş kulübüydü. Bir de görünmeyen kısmı vardı, orasıysa dövüş cehennemiydi. Elektrikli kafeslerin içine konan iki rakipten biri ölmeden o maçın asla bitmediği, birinin çıkmak için yalvarsa bile parmaklıkların kımıldamadığı maçlar...

Buradaki maçlarda genelde bulunmazdım bile. Çoğunlukla arka ta-

raftaydım. Mavzer bana aitti. Arkadaki veya öndeki tüm maçları ben organize ederdim. Ama arkayla daha çok ilgileniyordum.

Elfida Alaner ise arkaya atılması gereken biri değildi. İyiydi, evet. Bunu az önce gözlerimle görmüştüm. Yine de altın üye olmak için küçük, oradakiler kadar tecrübeli değildi. Ve sesli dillendirdiğimde bana çenesini açıp saatler boyunca kapatmayacağını bildiğim için yüzüne söylemeyecek olsam da kadındı.

Bunu onu küçümsemek için söylemiyordum. Kendi ligi ve liginin üzerindeki adamlarla baş edebildiği aşikârdı. Ama arkada, kafesteki iki boktan adamın birbirini ölüm döşeğine getirmesini, uzuvlarını parçalamalarını ve son darbeyi vurarak öldürmelerini izlemek zevkliydi. Yine de oturup bir kadının parçalanmasını izlemekten zevk alacağımı sanmıyordum. Minik, temiz yüzlü bir şeydi. Arkada işi yoktu. Arkada her ölüm, artı puan demekti. O puanlarınsa onlara büyük getirileri vardı. Onluk değildi.

Kılıç'ın pek dinlemediğim cümleleri bittiğinde gözlerim koridordan dönerek kaybolan Tufan ve Elfida'nın bıraktığı boşluktaydı.

"Birini öldüremez," dedim. Konuyu kestirip attığımda ve yerimden kalkarak locadan çıktığımda gideceğim yer belliydi. Kenardaki Çelebi'ye kısa bir bakış attım. "Lacivert'in yanına git. Ortalıkta çok dolaşmasın, içerisi kalabalık."

Elfida'nın gittiği soyunma odasına ilerlerken bunu yapmak için bir sebebim yoktu. Onu bir kafesin içinde görmek hoşuma gitmişti, inkâr etmeyecektim. Yanındayken hissettiğim garip bir şey vardı. Olumsuz bir şey. Gözlerine baktığımda, ardındaki bir şey içimden bana uyarı sinyali gönderiyordu sanki. Yine de henüz çözememiştim.

Bunun sebebini anlamalıymışım gibi hissediyordum. Belki de değişik gözleri yüzündendi. Onda bir sorun olup olmadığını düşündüm. Zaman geçtikçe Kılıç'ın şüpheleri bana da sıçramış olmalıydı ama yersiz olduğunu düşünmek istiyordum. Aksi takdirde arkaya yollamayı ve vahşetin ortasına bırakmayı reddettiğim kız için kötü bir değişim olurdu. O vahşeti organize eden benken hislerim doğrulanırsa ona ne olacağını ancak Allah bilebilirdi.

6

"Tebrikler."

Kılıç'a küçük bir baş selamıyla teşekkür ederken ıslak saçlarımı omzumdan geriye ittim. Kurşun beni soyunma odasında bırakıp çıktıktan sonra kısa bir duş almış, üzerimi değiştirmiştim. Yürüdüğüm koridorda ise Kılıç'la karşılaşmıştım.

Normalde kazandığım her maçtan sonra bir ikramiye zarfı alırdım, çoğunlukla Tufan verirdi. Fakat bu sefer ne Tufan'dan ne de Kılıç'tan ses vardı.

Her neyse, diye geçirdim içimden. On dörtlü yaşlarımdan beri o zarflar benim için ego tatmini olmaktan öteye geçmemişti nasıl olsa. Artık ihtiyaçlarımı karşılayabilmek için kanlı ellerim, kanlı yüzümle geceleri uyanık kalmak zorunda kalan kız değildim.

O kızın aklıma düşen suratı ve eskinin karabulutları etrafımı sardı. Geçmişi düşünmek, hep bir sonuca çıkarırdı beni. Elif kahrolası derecede acınasıydı. O, ölmeyi hak etmişti.

Kılıç'ın derinden çıkan sert sesi beni düşüncelerimden kopardı. "Kurşun'un odasına git. Sana zarfını o verecek."

Boş bulundum. "Niye?"

Kılıç bana ters bir bakış atarken, "Öyle olması gerekiyormuş," dedi ve hızlı adımlarla ilerleyerek yanımdan kayboldu.

İçime derin bir nefes çekerken arkamı döndüm ve ringlerin bölümünden çıkarak arkaya, dar ve karanlık o koridora yöneldim. Daha önce oradan hiç geçmemiştim. Çünkü o koridorun çıktığı tek yer onun odasıydı.

Yüzümde bir gülümseme peydah olmak istese de ona müsaade etme-

Ninova

dim. Onu daha yarım saat önce görmüştüm. Ama yarım dakika önce bile görmüş olsam onu görme fikri beni hep heyecanlandıracaktı. Sonu ona çıkan koridorları hep sevecektim.

Saçlarımı yüzümün iki yanına çekerek sadece allıkla renklendirdiğim suratım hakkında fazla düşünmemeye çalıştım. Maalesef Mavzer'de bulabildiğim tek makyaj malzemesi allık olmuştu. Kurşun'u tekrar göreceğimi bilsem daha fazla uğraşabilirdim.

Yüzümün -en azından her zaman- çirkin olmadığını biliyordum. Yine de doğal halimi seviyor muydum? Hayır. Bedenim, yüz hatlarım, gözlerim... Elfida'da dış görünüşe dair sevdiğim pek bir şey olduğu söylenemezdi.

Bazen özgüvenli bir kadın olurdum. *Hazırlıklıyken.* Kendimi kandırırdım. Omzularımı dik tutar, bakışlarımı soğuturdum. Kimi zaman yaptığım role kendim de inanıyordum. Fakat bazen çok savunmasızdım. O zamanlarda ise kendime dair hiçbir şey beni tatmin etmiyordu.

Karanlık koridorun başında duran adam geleceğimden haberdar olmalı ki geçmeme bir şey söylemeden dümdüz ileri bakmayı sürdürdü.

Koridora ilk adımımı attım. Oldukça karanlık olan yeri aydınlatan tek şey tepedeki kırmızı şerit şeklindeki loş ışıktı. Ambians değişikti.

Hemen hemen yirmi adımda koridoru bitirdim ve büyük, siyah kapının koridor boyu gözüken tek renkli şey olan altın kolunu tutarak indirdim. Kapıyı bilerek çalmamıştım. Bunun için bana kızacağını biliyordum. Ama fazladan gireceğimiz birkaç diyalogtan ne zarar gelirdi ki?

Oda koyu renk ağırlıklıydı. Geniş, dolu ve görkemli. Gözüme ilk çarpan bunlar olmuştu. *Kasvetli*, denilebilirdi.

Odada fazla oyalanmayan bakışlarım masasının arkasında, sandalyede oturan adamı bulduğunda onun için de aynı şeyleri düşündüm: *Geniş ve görkemli.*

Bir kelimeyle tarif edemeyeceğim bir aurası vardı. Bu yaşıma kadar tanıdığım yasadışı dövüş mekânı sahiplerinin veya onun Mavzer'deki statüsüne yakın insanların hepsi bir tahta sandalyede, ağızlarında puro, üzerlerinde bir atlet ve ellerinde tespihle oturup benim sahip olduğum kelime dağarcığından fazla olan küfür dağarcıklarından seçtikleri cümleleri havaya savururlardı.

Fakat o, öyle değildi. Sinirini bozdu diye bir hareketiyle pis depolarda birilerini öldürtecek izlenimi vermiyordu. Onlardan farklıydı.

Nasıl denir, bilmiyorum ama sanırım *elit* bir adamdı. Takım elbisesiyle ve güzel diksiyonuyla kurduğu sert cümleler bile ağzına yakışıyordu. Her ne kadar kaba olsa da centilmen olduğunu da inkâr edemezdim. Kapılarımı açıyor, ayakkabımı giymeme yardımcı olmak için diz çökmekten gocunmuyordu. Üstelik bunları rakibiyken ve bana zerre güvenmiyorken yapıyordu.

Kim bilir, ileride neler yapacaktı.

Kısılmış, ifadesiz arduvazları üzerimde bir tur dolaştığında neredeyse titreyeceğim kadar ürpertici gözükmüştü. Siyah gömleğini dirseklerine kadar sıvamıştı. Elinde tuttuğu siyah tükenmezkalemi çeviriyordu.

İçeri girip kapıyı arkamdan kapadım. Bakışlarım ve tavırlarım düzdü. İçimdeki davul zurna ekibinin sesini mümkün olduğunca dışarıya duyurmamaya çalışıyordum.

"Odama böyle girmeye cesaret edebilen ilk kişisin."

Tek kaşımı kaldırarak ona baktım ve masasının karşısında, karşılıklı yerleştirilen iki sandalyeden birine doğru birkaç adım atarak oturdum.

Bana baktı. Şimdi aramızdaki tek mesafe bir masa kadardı.

"*Otur*, demedim."

"Sorduğum bir zaman dersin," dedim, geçiştirircesine ve odaya bakındım. "Daralmıyor musun burada? Cam yok, bir şey yok."

Elinde çevirdiği kalemi masanın üzerine bıraktı. Hareketi sakindi ama çıkan ses sertti. Arduvazlarını gözlerime dikti ve dudaklarını araladı. "Kim veriyor sana karşımda böyle gamsızca durabilme cesaretini?" dedi.

"Gamsız?" dedim, sorar gibi. "Oturmak için izin almıyorum diye gamsız mı oldum?"

Yüzümü inceledi. "Karşımda iki kişi var gibi," dedi, sert sesiyle. Araştırıyor gibiydi. Devam etmesini bekledim. "Biri küçük, masum, korkuları olan, bir ışıktan veya ışıksızlıktan kaçmaya çalışırken parmak uçlarına kadar titreyen bir kız çocuğu." Es verdi. "Diğeri... Aptal, cesur, korkusuz, bir ringde adamları dövebilen, geveze ve ukala bir kadın. Bir baş ağrısı. Hangisisin, Elfida Alaner?"

Beni inceliyorsun. Düşünüyor, yorumluyor ve çıkarımlar yapıyorsun. Sen, Kurşun Alpugan, çözülmeye başladığını fark bile etmiyorsun.

Omuzlarımı silktim. "Ne görüyorsan oyum."

"İkiyüzlü bir kadın."

Dudaklarımı bükerek *nasıl istiyorsan*, der gibi bir ifade takındım.

Karşısındaki herkesin, onun bir sözüne eğilip büküldüğünü tahmin etmek zor değildi. O insanlar arasında başı çeksem de çaktırmazdım. Buna alışık bir adamı umursamazlıkla sınamak, hep kafa karıştırırdı.

"Zarfımı verecek misin?"

Başını salladı ve bakışlarını birkaç saniyeliğine benden ayırarak masasının çekmecesini açtı. İki parmağının arasına sıkıştırdığı siyah zarfı çıkarıp bana doğru kaldırdı. Dirseklerini masaya yaslayarak öne doğru eğilmiş, bana üstten bakışlar atan adamın ciddi surat ifadesine bakarken elindeki zarfa odaklanamadım bile. Bana, dünyaya hükmedermiş ve bense o dünyadaki minik bir taştan ibaretmişim gibi baksa da arduvazlarındaki o güç, dizlerimi titretmeye yetecek kadar belirgindi. Aramızdaki birkaç karışlık mesafe hiç bu kadar uzak hissettirmemişti.

Gözbebeklerime tüm dikkatini vermiş gibi bakıyorken yavaşça altdudağını ıslattı. Kaşları hafifçe hareketlenmişti. "Seni bir yerden tanıyor muyum Elfida?" diye sordu.

Düşünmekle vakit harcıyormuş gibi görünüp, "Sanmıyorum," dedim.

Konuyu kestirip, atarken, "Pekâlâ," dedi ve elindeki zarfı burnumun ucunda salladı. "Yüzümü yeterince ezberlediysen artık zarfını alabilirsin."

Kaşlarımı çatarken zarfı çekip aldım. "Ezberleyeyip ne yapayım yüzünü?" diye ağzımın içinden söylenirken bakışlarımı üzerinden koparmış, huysuzca zarfın ucunu açıyordum.

Sandalyesinde arkasına yaslanırken keyiflenmiş göründü. Az önce bıraktığı kalemi yine parmaklarında çevirmeye başlamıştı. "Gerekli vakitlerde hayalini kurarsın belki," dedi.

Sırtımdan aşağı soğuk bir ürperti indi. Zarfın üzerindeki parmaklarımın donakalmasını engelleyerek açtığım zarfın içinden çeki çıkardım ve ona sorgular bir bakış atmaya zorladım kendimi. Kastettiği şey benim için fazla açıktı. Hatta fazla yaşanmıştı. Ama bunun imasını ondan duymak, kesinlikle hazırlıksız yakalandığım bir şey olmuştu.

"O gerekli vakitlerde aklıma gelecek kişi olduğunu sanmıyorum."

O gerekli vakitlerde senden başkasının dünya üzerindeki varlığını unutuyorum, sevgilim.

Dudağının bir kenarı kıvrılırken sol kaşı havalandı. "Sözkonusu *vakti* biraz açarsan mutlu olacağım."

Hemen hemen iki yüz bin lira yazan çeke baktım ve zarfın içine geri sokuşturdum. "Mutluluğunla ilgilendiğimi kim söyledi?"

Ters çıkışlarım onun için bir eğlence unsuruymuş gibi görünmeye devam ederken parıldayan arduvazlarını gördüğüme emindim. "Sadece ergen kafanın aklına gelen fikri uzaklaştırmak istemiştim. Ben maçtan bahsediyordum da..." Beni kısaca süzüp başını salladı. "Malum, zamane çocukları."

"Çocuk kategorisine dahil olmayı bırakalı dört sene oluyor."

"Hmm. Benim de on bir sene oluyor."

Ee, der gibi baktım. "Sorduğumu hatırlamıyorum."

Elindeki kalem bir tur daha döndürdü. "Ben de sormamıştım."

Gözlerimi devirirken ifadesiz olmasına rağmen anlamsızca keyifli görünen suratına baktım. "Amacın ne senin? Garip bir şekilde keyifli gözüküyorsun bugün."

Kalemi masaya atarak başım sandalyede geriye yasladı. "Sıkılıyorum, Elfida. Normalde insanlara hakaret ederim, onlar da susar. Hayal edebiliyor musun ne kadar bunaltıcı olduğunu? Ring dışında canım çok sıkılıyor. Kimse bana karşılık vermez. Veremez."

Bana neden izin veriyorsun öyleyse sevgilim?

Bu hali gözüme alışılageldik olmayacak şekilde tatlı gelirken hâlâ tüm soğuk duruşuyla karşımda oturmasına rağmen bugün üzerinde farklı bir enerji taşıdığım fark ettim.

Bu kez içimden geçeni dillendirip, "Ben neden verebiliyorum?" diye sordum. Sadece son kelimeyi eklemek için biraz erkendi sanırım.

Bir süre beni süzdü. "Bilmem. Şaklaban gibi düşünebilirsin kendini." Biraz daha düşündü. "Veya tuşuna dokununca saçma sesler çıkaran bir oyuncak bebek gibi." Bana alenen hakaret etmiş olmasına rağmen bunu kötü bir niyetle yapmaması, aksine son derece normal sohbet ediyormuş gibi konuşması komiğime giderken hafifçe güldüm. Yeterince ciddi gözükse bile biraz daha ciddileşti. "Hadi çık şimdi, vaktimi çalıyorsun."

Biz böyle iyiydik.

Buradaki güvenli vaktimi uzatmak için bir şeyler düşünmem gerektiğini düşündüğüm sırada gözlerim masadaki dolu su bardağıyla buluştu.

Sırttım. *Tabii içimden.*

Kaşlarımı kaldırırken, masadan destek alarak ayağa kalktım. O sırada elimdeki zarfın kaymasıyla onu havada yakalamak için kolumu uzatmıştım ki masadaki su bardağına çarptım. *Kesinlikle bir kazaydı!* Bir çınlama sesiyle masadan devrilen bardağın içindeki neden sıcak olduğuna anlam

veremediğim su üstüme ve masanın birazına dökülürken beklemediğim sıcak suyla dudaklarımdan çığlığa benzer bir ses kaçtı. Soğuk olduğunu düşünmüştüm.

Kurşun yerinden kalktı, ağzının içinden söylenirken masadaki kâğıtların bazılarını su gelmemesi için kenara çekti. Sakin ama her zamanki kadar gergin gözüküyordu.

Ben burada yanıyordum yahu!

"Ay!" diye bağırdım. "Niye sıcak bu? Off, yandım."

Aniden kalkan adam, ayağımdaki spor ayakkabıların da etkisiyle gözüme her zamankinden daha uzun ve yapılı gelince, bir an bu duruma tökezlesem de dikkatimi ondan ayırarak üzerimdekini derime yapışmasın diye çekiştirdim.

Hafiften karabiber esintisi aldığım temiz, ağır ve erkeksi kokusu burnuma dolduğunda aniden dıştan yandığım kadar içten de yanmaya başladığımı farkettim.

Kolumdan tutarken diğer eliyle elimdeki zarfı aldı ve masanın kuru yerine fırlatarak beni odada bir yere yürütmeye başladı. "Gel buraya."

Peşinden yürürken odada yan yana duran iki siyah kapıdan soldakine yöneldi. Girdiğim anda odayı inceliyor gibi gözüksem de onun dışında pek bir şeyle ilgilenmediğimden şu an biri gelip bana odada ne olduğunu sorsa söyleyemeyecek kadar habersizdim her şeyden. Dolayısıyla kapılar da dikkatimi çekmemişti.

Kapıyı açtı ve beni siyah, mermer ağırlıklı dizayn edilmiş, fazla büyük sayılmayan banyosuna soktu. Musluğa elini gösterip, suyu akıtırken, "Çıkar üzerindekini," dedi.

Ona dik dik baktım. "Kendim de halledebilirdim."

Yanlış anlama, sevgilim, senin halletmenle hiçbir problemim yok. Sadece... Bilirsin... Kız evi naz evi.

Bıkkınca bakarak suyu kapadı ve kaşlarıyla musluğu işaret etti. "Hallet bakalım." Sesinde *halledebiliyorsan hallet*, der gibi bir ton vardı. Uzandım ve sensörlü musluğun önüne elimi getirdim. Ama su akmadı. Salladım, yine akmadı. "Sus şimdi," diyerek elini yine musluğa gösterdi ve ben akan suyu kaşlarımı çatmış, izlerken bana üstten bir bakış yolladı.

Hâlâ üzerimdekini çıkarmamıştım. Bunun üzerine omuz hizasına anca gelen başıma, başını eğerek baktı. *Hadi*, der gibi kaşını kaldırdı. "Üzerine yapışan ıslak tişörtten de her bir detayını yeterince görebiliyo-

rum zaten, Elfida. Daha fazla direneceksen çıkıp işini yukarıda bir yerde hallet, vaktimi alma."

Haşlanırken, daha fazla uzatmanın anlamsız olduğuna kanaat getirerek tişörtü uçlarından tuttum ve başımın tepesinden çıkarıp lavabonun yanına koydum. Aynadan gördüğüm kadarıyla cildim kızarmıştı. Canımın acısını biraz bile önemsemeden burada bu konumda olmaktan son derece memnun olan kalbim tekledi. Boğazımda atmaya başlamıştı.

Güya zarfı tutmak için masaya doğru eğildiğim sırada çarptığım bardaktaki su, göğsüme doğru sıçramıştı. Dolayısıyla duştan sonra rastgele giydiğim ince dantel sutyen de göğüslerime yapışmıştı.

Bakışları herhangi bir duygu belirtisi göstermezken göğüslerime odaklanmamıştı bile. "Eğil, durula kendini."

Dediğini dinledim. O, elini sensörün önünde tutarken, avcuma doldurduğum soğuk suyu göğsüme sürerek yanan derimi serinletmeye çalıştım.

"Masanda neden kaynar bir su duruyor ki? Onu içmeyi planlamıyordun herhalde."

Aynadan göz göze geldik.

"Sıcak su sağlıklıdır. Ilımasını bekliyordum."

Bana gerçek bir cevap vermesinin şaşkınlığıyla başımı sallarken, göğüslerime yapışan sıcak sutyeni de çaktırmamaya çalışarak çekiştirdim.

Bana aynadan bıkkın bir bakış yolladı. Ücretsiz dadılık yapan ve bundan son derece hoşnutsuz olan biri gibi gözüküyordu. Bense son derece hoşnuttum.

"Çıkar onu da." Kaşlarımı çattım. "Utangaç kızı oynama, Elfida."

"Ne?" diye sordum anlamamış gibi.

"Burada benimle yarı çıplak durmaktan çok da rahatsız olmayacağını tahmin ediyorum."

Güldüm. Tamamen alaylı bir gülüştü. Bedenimi ona doğru döndürürken sakince, "Sana neden böyle bir izlenim verdiğimi merak ettim," dedim.

Alan fazla geniş sayılmazdı. Yakınımdaydı. Arduvazlarını aşağı indirerek yüzüme baktı. Su durdu.

"Nasıl baktığını gördün mü hiç?"

Asıl sen arduvazlarının bir bakışını görsen benimkilerle ilgilenmezdin bile, sevgilim. Dünyadan cennete girişin kapısı onlar. Benim gibi günahkâr bir kadını bile sevap arayışına sokan...

Tepkisiz kaldım.

"En başta garipliğin, gözlerinin renginden olduğunu düşünmüştüm. Fakat sonradan olayın gözlerin değil, bakışların olduğunu fark ettim."

"Nasıl yani?" diye sordum, yutkunma isteğimle savaşırken.

"Tam olarak ne bu, bilmiyorum. Ama bir şekilde bir yandan bana sinir olurken küçük, ergen zihnin derinlerde farklı şeyler düşünüyor, değil mi?"

Başımı geriye yatırarak büyük bir kahkaha attım. Son derece inandırıcıydı hatta kendim bile neredeyse gerçek olduğuna inanıyordum.

Elimi rahatça omzuna yaslayıp, gözlerinin içine bakarken, "Bence..." dedim. "Karşına senden etkilenmeyen bir kadın çıktığı için ne yapacağını şaşıran zihnin bu senaryoyu uydurmuş."

Dudakları gülecekmiş gibi titrese de gülmedi. "Karşıma benden etkilenmeyen bir kadın çıktı mı sahiden?"

Boştaki elimi gözünün önünde salladım. Sanırım zihnimi okuyabiliyordu. Ama bazı şeylerin farkında olması beni korkutmadı. Böyle düşünmesinde şu anlık bir sakınca yoktu. Ne de olsa planımın son aşamalarındaydım, onlar da tamamlandığında ve Elfida Alaner ismi onun için küçük bir şaklabandan ibaret olmayı bırakarak tehlike kategorisine girdiğinde bunların hiçbir önemi kalmayacaktı.

Yaş farkımızı ciddi gördüğünü, beni küçük bulduğunu biliyordum. *Değişecekti.*

Öfkesini sadece öngörebiliyordum. Beni korkutuyordu elbette ama sonrasını düşündüğümde göze alamayacağım kadar değil.

O halde sadece anın tadını çıkartmaktı elimde kalan. Çünkü sadece kısa bir zaman sonra devam etmek için elimde kalan tek şey anılar olacaktı.

"Yanlış anlama, Elfida," dedi, son derece normal bir tonla. "Çevrendeki yaşıtlarının aksine egosunu tatmin etmek için kadınların beğenisine ihtiyacı olan, özgüvensiz bir adam değilim. Aksiyle hiç karşılaşmasam da herkesin önümde diz çökeceğini de söylemiyorum ama sen..." Gözlerimi sırasıyla inceledi. "Sen kesinlikle bundan bir şikâyetin olacakmış gibi durmuyorsun. Aslında duruyorsun ama bakmıyorsun."

"Önceki karşılaşmalarımızdan yola çıkarak doğru çıkarımlar yapabilen, hisleri kuvvetli bir adam olduğunu düşünmüştüm," dedim, yüzünü sakince incelerken. "Ya ben tespitimde yanılmışım ya da sen hislerinde."

"Hislerimde hiç yanılmam," dedi yavaşça.

"O kadar emin olma."

O halde ilk yanılgın olacağım için üzgünüm, sevgilim. Çünkü sen baktığın bedende masum, küçük bir kız görüyorken ne kadar yanıldığını bir gün anlayacaksın.

Yüzüme düşen bir saç tutamını işaretparmağıyla geri ittirip, "İtiraf etmende bir sakınca yok," dedi, alay eder gibi. "Hepimiz senin yaşından, o dönemlerden geçtik, Elfida. İnsani hisler bunlar. Seni yargılamam." İlk kez gerçekten kendini gülmemek için tuttuğunu hissettim.

Kısa bir kahkaha attım. Bu adamın, Kurşun Alpugan denilen, buz kütlesi görünümlü bu adamın başkalarıyla da bu tarz konuşmalar yaptığına, dalga geçtiğine inanmak zordu. Hayatının hiçbir anında gülmemiş gibi gözüküyordu.

Ona bir bakış attım ve yeniden arkamı dönerek peçetelikten çıkardığım iki peçeteyle üzerimi kurulamaya başladım.

Bakışlarım aynadan, arkamdaki siluetinin tepesine, arduvazlarına odaklanırken bir elimi sırtıma attım ve dantel işlemeli sutyenin kopçasını tek bir hamlede açarak kollarımdan aşağı indirdim.

Gözlerinde yakalamayı beklediğim şaşkınlık bakışlarına işlemeyen, dudaklarında küçük bir gerilmeyle geldi. Tamamen ifadesizdi.

Gözleri aynada bulduğu gözlerim dışında bir şeye kaymadı. Arkamdan uzandı ve elini bir şekilde niyeyse sadece onun dokunuşuyla çalışacak şekilde ayarlanan musluğa uzattı.

Su akmaya başlarken sutyenin altından göğsüme işleyen sıcaklığı da soğuk suyla durulamaya başladım. Elim göğsüme değdikçe kalp atışlarım avuçiçlerime vuruyordu.

Bu çok sıradan gözüken ama delicesine özel hissettiren bir andı. İkimiz de birbirimize dair hiçbir şeyi umursamıyor gibiydik. Ne ben onun önünde çıplak olmaktan çekiniyordum ne de o, gözleri önünde yarı çıplak bir kadın olmasından etkileniyor gibiydi. Bu görünen manzaranın ardındaki tek gerçek kadının, umursamadığı adam için herkesi ve her şeyi harcayabileceğiydi.

Tenime işleyen sıcaklıktan kurtulduğumda o da arkamdan uzandığı musluktan elini çekmişti. Peçetelikten iki peçete daha alarak üzerimi kuruladım.

Sabırla bekledi. Tüm bu süre zarfında gözleri bir kez bile üstü çıplak

bedenime kaymadı, dolaşmadı veya incelemedi. Tüm sakinliğiyle arkamda dikilerek işimin bitmesini bekledi.

Belki de daha kolay bir adam olsa tam şu an içimde büyütmeye devam ettiği elde etme arzusu bu denli kuvvetli olmazdı. Ama o, ateşi körüklemekten başka bir şey yapmıyordu.

Körüklediğin ateşte yakacağım seni de sevgilim.

"Giyin."

Ağzından çıkan tek kelimelik emrin üzerine tam zaten bunu yapacağımı söyleyecektim ki açık banyonun kapısının dışından, odanın kapısından açılıp kapanma sesi geldiğinde bakışlarım refleks olarak içeriye doğru kaydı.

İki adımıyla görüş açıma giren Alkım'a şaşırma fırsatı bulamadan, dirseğimden kavrayıp beni arkam kapıya dönük olacak şekilde çeviren Kurşun'un sert tutuşunu tenime tüm baskısıyla hissettim. Beni, kendi bedeninin arkasına geçirdikten sonra Alkım da banyodaki varlığımızı fark etti.

Aniden takındığı korumacı tavır beni âdeta eritirken bulunduğum, teşhirciliğe açık konumu hiç sorgulamadım bile.

Arkam dönük olduğu için içeriyi göremesem de Alkım'ın şaşkın yüz ifadesini hayal edebiliyordum. Ben olduğumu anlamış mıydı acaba?

"Dingo'nun ahırı mı lan burası, kapıyı çalmadan giriyorsun?" Sertçe kurduğu cümle, sonuna soru işareti konulsa da bir soru değildi.

"Kılıç olsa neyse de nereden bileyim senin kuytularda aşna fişne yapacağını," diyen Alkım'ın eğlenen sesinin üzerine kolumu bırakmayan Kurşun, tutuşunu sıkılaştırdı.

"Ben kırmadan kapat çeneni, defol."

Alkım'ın adım seslerinin uzaklaştığını ve kapanan kapının sesiyle odadan çıktığını anladıktan sonra parmaklarını kolumdan ayırdı.

"Yanındaki dolaptan bir tişört alıp giyin sen de. Çık dışarı," diyen adamın sesindeki anlamsız sertlikteki tınıyla duraksarken, beni banyoda bırakıp çıkması üzerine öylece kalakaldım.

Birden oluşan gergin aurası karşısında sessiz kalarak, bahsettiği dolabı açarken değişken ruh halini düşünüyordum.

Dolabın içi en az otuz tişörtle doluydu ve hepsi neredeyse üç renkten oluşuyordu: Siyah, beyaz, gri.

Siyah bir tişörtü tutarak önce kokusunu alabilmek için burnuma gö-

ürdüm fakat hemen sonra bunun onun gibi değil de temiz deterjan gibi koktuğunu anlayarak yüzümü buruşturdum ve üzerime geçirdim.

Aynadaki aksime baktım. *Onun* tişörtünü giyiyordum. Bunun ne kadar büyük bir şey olduğunu kimse anlayamazdı. Bazen ben bile anlamıyordum. Onu uçurum kenarında ilk gördüğüm, o gün giydiği gibi siyah bir tişörttü.

Burada daha fazla oyalanmamaya karar vermem üzerine aynadaki aksime son bir bakış atarken enseme doğru uzandım. Boynumdaki altın, küçük pırlanta taşlarıyla süslü kolyenin klipsini açarken hafifçe gülümsüyordum. Klipsi açtım ve çıkardığım kolyeyi bırakarak yere düşmesine müsaade ettim.

Kolyeyi bana geri vermesi demek, fazladan birkaç diyalog demekti.

Islak kıyafetlerimi de aldım ve banyodan çıktım.

Kurşun, masasına kalçasını yaslamış, telefonla konuşuyordu. Gözleri beni buldu ve üzerimde dolaşarak kendi tişörtüne baktı. Ardından gözlerime tırmanan arduvazları *çık*, der gibi kapıyı işaret ettiğinde ona düz bir bakış yollamakla yetindim. Birkaç adımda masasının önündeki sandalyeye ulaştım ve bıraktığım, içinde çek olan zarfı aldım. Kulağım, telefondaki konuştuğu kişiye kurduğu cümlelerdeydi.

"Şirketi zarara sokar o anlaşma. Önderlere yapılacak ödemenin de vakti yarın. Unutmadan hallet onu. Farkındayım, şirket hesabına dokunma, şahsi hesabımdan hallet ki açık çıkmasın. Adamın hesap numarasını mail olarak yolladım sana."

Zarfı aldım ve kapıya doğru ilerlemeye başladım.

Hadi, diye geçirdim içimden. Konuştuğu kişiyi bilmem gerekiyordu. *Bana bir isim ver.*

Kapının kolunu kavramıştım ki, "Tamam, Seda," dedi Kurşun.

Kolu indirdiğimde yüzüme yerleşen o sırıtışı ise elbette ki göremedi. Odadan çıktım ve kapıyı ardımdan kapadım. Mavzer'den ayrılarak otoparktaki arabama binene kadar dokunmadığım telefonumu, park ettiğim yerden çıkarken çantamdan çıkarıyordum.

Güneş gözlüğümü taktım. Küçük bir işim vardı. Dikiz aynasını kontrol ederek yola çıktım, tek elimle direksiyon hâkimiyetimi sürdürürken diğeriyle de telefonu tutuyordum.

Önce Alpugan Holding'in internet sayfasına girdim ve çalışan kadrosunu incelemeye başladım. Beş dakikalık araştırmamın sonucuna göre

şirkette iki tane Seda isimli çalışan vardı. Biri yazılım departmanında mühendisti. Onu eledim. Diğeriyse ihtiyacım olan kişi, yani Kurşun Alpugan'ın asistanlarından biriydi. Telefonda *unutmadan ödemeyi hallet*, demişti. İş ödemelerini yazılım mühendisine yaptırmayacağına göre aradığım Seda, asistan olandı.

Sonraki iki dakikamı da Seda'nın şirket mailini bulmaya harcadım. Üstün teknoloji bilgisi falan gerektirmiyordu, zaten ortadaydı.

Gülümseyerek mail hesabının ekran görüntüsünü aldıktan sonra telefonumu yolcu koltuğuna attım ve sinyal verdikten hemen sonra direksiyonu çevirerek sağa saptım.

Bugün, güzel bir gündü.

Bilgisayarın klavyesinde gezdirdiğim parmaklarımı çıtlatmakla bir dakika harcadıktan hemen sonra işime kaldığım yerden devam ettim. Uzun veya meşakkatli bir şey yapmıyordum. Benim için iki dakikalık, kolay bir şeydi. Getirisi büyük olacaktı elbette.

Evimdeki çalışma odamda, yumuşak tüylü halımın üzerinde, rastgele ev topuzum ve pijamalarımla bağdaş kurmuş otururken para aklıyor gibi değil de *Netflix*'ten dizi seçmeye çalışıyor gibi göründüğümün farkındaydım.

İlk işim Seda'nın mail hesabına erişmek oldu.

Hesaba girdim ve Kurşun'un gönderdiği, Ali Önder isimli işadamının hesap numarasını buldum. Mail içeriğini değiştirerek sahte kimlikle, profesyonelce açılmış bana ait olan bir hesap numarasını Ali'ninkiyle değiştirdim. Bu, şirketten geçirdiğim tüm paraların olduğu hesaptı.

Hesap kullanıcı adımın, para yatırılırken görünecek ilk harflerini de bir şekilde Ali Önder ismiyle uyumlu olacak şekilde değiştirmeyi başardıktan sonra -kesinlikle legal olmadığına emin olduğum, pek de kolay sayılmayan bir yolla- tek yapmam gereken beklemekti.

Hemen hemen kırk dakika boyunca bilgisayar başında boş boş bekledikten sonra sonunda o bildirim geldi. Yatacak meblağadan haberim yoktu. Dolayısıyla miktar bana da sürpriz olacaktı.

Bunca zamandır şirketlerinden para aklandığından haberleri yoktu. Gelir gider tablosunu hep tutarlı tutmuş, açık vermemeye son derece dikkat etmiştim. Miktarları da mantıklı ve küçük düzeylerde tutuyordum. Ancak bu artık haberdar olmaları için attığım bir adımdı. Çünkü yavaş

yavaş sona yaklaşıyorduk. Ben isteyene kadar beni bulamazlardı ama yakında bulunmak istediğim o gün gelecekti. Çok yakında.

Hesaba yatan miktara baktım.

3.000.000$

Boğazımı temizlerken sırtımı dikleştirdim. Pekâlâ, şey... Bu, ortalamanın biraz üzerindeydi sanırım. 54 milyon Türk lirası ediyordu.

Seda'nın mail hesabına girerek paranın asıl yatması gereken adamın hesap numarasında yaptığım değişikliği, kontrol etme ihtimalleri üzerine eski haline getirdim ve ağı temizleyerek bütün izlerimi yok ettikten sonra hesaptan çıktım.

Biraz uğraş ve gerekli yerlere yapılan küçük telefonlarla üç yıldır akladığım tüm paranın, artı olarak az önce kendi elleriyle gönderdikleri 54 milyonun olduğu hesaptaki parayı farklı bir sahte hesaba yönlendirdikten sonra diğer hesabı imha ettim.

Bu, bu kadar kısa sürecek bir iş değildi elbette ama yüksek mevkideki tanıdıklar demek, telefonundan yazdığın birkaç kelimeyle eline bırakılan dünyalar demekti. Bu tanıdıkların çoğunu bana veren adamın, önüme açtığı sınırsız kapıları kullanış şeklimden memnun olmayacağını biliyordum.

Bilgisayar ekranını kapatırken gülümsedim ve Kurşun'un, duvardaki kendi çizdiğim karakalem resimlerinden birine baktım. Onlardan nicesiyle doluydu bu oda. Onun portreleri, çizimleri, magazinlerden alınan fotoğrafları...

Şaklabanlar hep güldürmüyormuş demek ki sevgili sevgilim.

7

KURŞUN A. ALPUGAN

"Asıl suç Seda'nın. Onun dikkatsizliği."

Öfkeyle elimdeki dosya defterini masama bırakırken, "Sikerim ulan şimdi senin babanın şarap çanağına!" diye bağırdım.

"Kurşun Bey..." diye lafa giren Hakan'ı bir el hareketiyle susturdum.

"Üç milyon dolar açığı kapatacak paran var mı?" Sessiz kaldı. "Kes sesini o zaman."

Şirketteydim. Odamdaki sandalyelerden birinde mahcup bir halde başını eğmiş, dolu gözlerle bana bakmaya çekinen Seda'ya sinirli bakışlarımı atarken sakin olmak adına yumruklarımı sıkıyordum.

"Sizin gönderdiğiniz hesap numarasına gönderdim parayı, üç kez kontrol ettim. Alıcı kısmındaki isimde de Al* Ön*** yazıyordu. Yemin ederim ki."

"Nerede lan o zaman?" Sertçe dudaklarımdan dökülen cümlenin üstüne derin bir nefes alarak ses tonumu alçalttım. "Nerede o zaman?" diyerek bir nebze daha sakince yineledim sorumu. Sakin olarak adlandırdığım soruyu onun sakin bulmadığıysa gözlerindeki bakıştan belliydi.

Kadın sustu.

Üzerimdeki gömleğin yakasını çekiştirirken bunun bir *karışıklık* olmadığına emin sayılırdım. Seda'yı kovmak yerine, bilişim güvenliğinden sorumlu Hakan'a bağırmam da bu yüzdendi.

Bu, kendini akıllı sanan küçük bir sıçanın işiydi.

Para telafi edilirdi, üç milyon dolar için burada kendimi yırtacak ha-

lim de yoktu. Ancak bu dünyada açığa ve düzensizliğe tahammülü en az olan biri varsa o da bendim.

Bir bilgisayarın klavyesinde bir şeylere tıklatıp benim şirketimin kasasından para indiren bir sıçanın şu an yaşadığı keyfi düşünmek bile parmak uçlarımı sızlatıyordu.

Kapı bir kez tıklatıldığında ve Safir içeri girdiğinde, "Çıkın," dedim, Seda ve Hakan'a ithafen. Olabilecek en hızlı adımlarla odayı terk ettiler.

"Tahmin ettiğin gibi bir şey muhtemelen, abi. Paradan da hesaptan da iz yok." Dişlerimi birbirine bastırdım. "Ana hesaptan yollatıyorum Önder'e parayı."

"Yollat," dedim sadece. "Bugün üç milyon dolar aklayan, yarın beşe, öbür gün ona çıkarır. Adıma ve şirketin imajına zarar gelirse o sıçanı..." Nefesimi bırakarak sustum ve Safir'e baktım. "Var mı tahminin?"

O sırada kapıyı tıklatarak odaya giren Kılıç güler gibi oldu. Keyifli bir gülüşten uzaktı. "Sait'tir, kim olacak?"

Kılıç'a baktım. Benim de aklıma gelen ilk isim oydu. "Var mı onda o cesaret?"

"Cesaret yok da aptallık var."

"İyi," dedim. Masadaki telefonumu pantolonumun arka cebine sokarak kapıya doğru yürümeye başladım. "Getir bakalım depoya."

~

Rastgele *çıkar*, der gibi bir işaret yaptığımda Çelebi, Sait'in kafasını, soktuğu buzlu varilden çıkardı.

Ağzımdaki puronun dumanını üflerken oturduğum, deponun ortasındaki tahta sandalyede bir bacağımı diğer bacağımın üzerine attım ve rahatça, soluklanmaya çalışan Sait'i izlemeye başladım.

"Benim parmağım yok bu işte, abi. Siksinler ki yok."

"Öyle deme." Dudaklarımdan çıkan duman havaya doğru dağılırken hafifçe sırıttım. "Sikerler bak."

Parmağımla bir işaret daha verdim ve Sait'in kafası yine varilin içine girdi. Kollarıyla çırpınıyor, çelimsiz bedeniyle Çelebi'nin elinden kurtulmaya çalışıyordu.

Boğulmayı andıran seslerini huzurla dinlerken puromdan bir nefes daha çektim ve ısınmaya başlayan depoda bunalıp gömleğimin bir düğmesini daha açtım. Zaten dört düğmesi açık olan gömleği çıkarmamla üzerimde kalması arasında çok bir fark kalmamış gibiydi.

Çelebi, Sait'in kafasını bir kez daha çıkardı. "Ben para falan akıtmadım ama babam bunu duyunca bir şey akıtacak." Hızlı nefeslerinin arasında kanlı yüzüyle ne kadar çirkin bir görüntü oluşturduğundan habersiz güldü. "Kan."

"Ulan, seni de babanın üstüne koyar, götünüzden kan akıtırım. Kime, neyin raconunu kesiyorsun sen?"

"Babamla ilgili ağzını topla."

Güldüm. "Babana karşı bu kadar hassassan onun hakkını da senden alırız." Oturduğum yerde kemerime uzandım. "Fedakâr bir oğulcuk ol."

Adamın yüzündeki ifade yemin ederim ki neredeyse bana kahkaha attıracaktı. Kendini gizlemekte benim kadar başarılı olamayan Çelebi'nin, bir yandan tepinen Sait'i tutarken bir yandan da bıyık altından sırıttığını gördüm.

"Ne diyorsun, lan?" diye sertçe cümleye girse de yerimden kalkıyormuş gibi yapmam üzerine, "Abi, Allah canımı alsın ki ben bir şey çalmadım," diyerek alttan almaya karar verdi.

Bu adam hakikaten de arka taraflarıyla ilgilendiğime inanmıştı. Aniden iğrendim. Kemerimi bırakıp, "Analla bir derdim yok ama tipim değilsin be Sait, şansına küs," dedim. Uzunca bir nefes veren adamın rahatlamış gözükmesi hoşuma gitmese de, "Belki baban tipimdir," diye ekleme gereği duydum. Ve Sait yeniden tepinmeye başladı.

Aptal adam.

Bu kez kendini tutamayan Çelebi, kahkaha atarken kenarda bir sandalyede oturmuş, telefonuyla ilgilenen ve işimin bitmesini bekleyen Kılıç'ın da güldüğünü duydum. "Babişkosunun makatına övgüler yığılıyor, abi. Duymadın mı hiç?" diye sorduğunda ilgilenmiş ve şaşırmış gibi yaptım.

"Hadi ya!"

Bakışlarını telefonundan bir saniyeliğine ayırarak bana baktı. "Cemil'in dediğine göre en az Sait'in ağzı kadar iyiymiş."

Yaptığımız muhabbeti gözümde canlandırmamak için ciddi bir çaba sarf ederken karşımdaki piçe ve babasına olan tiksintim arttı. İnsan kaçakçılığı yaptıklarıyla ilgili iddialar vardı.

Sait'e bir köpeği çağırırmış gibi işaret yaparken, "Gel, göster marifetini," dedim.

Sait bağırmaya ve klişe, sıkıcı küfürler savurmaya başladı. Bir yandan da Çelebi'den kurtulmaya çalışıyordu.

O ağızla olabilecek tek ilişkim, içini mermi doldurmak olurdu. Bu gerçeğin, içine su serpeceğinden pek emin olamadığım için şimdilik susmaya karar verdim.

Aynı anda telefonumun melodisi depoda yankılanmaya başladığında Sait hâlâ ilginç gösterisiyle beni eğlendirmeye devam ediyordu. Ekrandaki ismi okuyup adama baktım ve işaretparmağımı dudağımın üzerine götürerek, "Şşt," diye fısıldadım, bir çocuğa yapar gibi. Çelebi işareti aldı ve elini onun ağzına kapatarak bağırışlarını boğuk uğultulara dönüştürdü.

Sesimi normal tonuna sokarak, Lacivert'in aramasını yanıtlayıp, "Efendim, bir tanem," dedim.

"Abim ya, ne zaman geliyorsun?"

"Çalışıyorum şu an. Niye?"

"Tamam o zaman, gelince konuşuruz. Kolay gelsin sana."

Telefonu kapatıp kulağımdan indirdikten sonra, "Bu kadar yeter," dedim, artık sıkıldığımı hissederek. "Sık şunun kafasına."

Çelebi şaşırdı. "Sait'in mi? Kanıtlanmadı ki abi hırsızın o olduğu."

"Sık, ulan," dedim sertçe. "Sinirimi bozdu. Götünü istedik sanıp, çıkıp da elâleme rezil etmesin bir de şimdi bizi."

"Silahım masada," diyen Çelebi'nin işaret ettiği masada duran silahına baktım ve yavaşça bir of çektim.

Ellerim belime gitmeden hemen önce boynumdaki muskayı çıkartmak için hareketlendi. "Muskayla adam öldürtüp günaha sokacaksın şimdi bizi."

Sait bağırmaya ve tepinmeye başlarken deponun paslı kapısı yüksek bir gürültüyle açıldı ve topuklu ayakkabı sesleri yankılanmaya başladı.

Birkaç saniye içinde görüş açıma giren Açanay ellerini kabanının ceplerinden çıkardı ve bakışlarını üzerimizde dolaştırdı. "Trafik vardı, geciktim." Soğuktan olsa gerek yanakları kırmızıydı.

"Gel gel," dedim, sandalyeden ayaklanırken. "Sohbetimiz bölünüyor, Sait ama sen öbür tarafta iblislerle devam edersin artık."

Az önceki seviyeli sohbet Açanay'ın gelmesiyle son bulmuştu ve bundan pek de şikâyetçi olduğumu söyleyemezdim.

Açanay gülümserken, kaşlarımla belini işaret etmem üzerine kabanının altına uzanarak silahını çıkardı. Emniyetini açarken bir yandan şakayla karışık söylendi. "Günah keçisi belledin beni iyice."

Yanağından bir makas alarak deponun kapısına doğru ilerlemeye baş-

ladığımda, bir el silah sesi duyuldu. Omzumun üzerinden geriye kontrol amaçlı bir bakış attığımda, silahını pantolonuna geri sokan Açanay'ı ve kafasından sızan kanlarla birlikte Çelebi'nin kollarından yere düşen Sait'i gördüm.

Ellerimi pantolonumun cebine soktum, bir ıslık melodisi dudaklarıma yerleşirken depodan çıkmış, arabama yöneliyordum. Depodan ayrılmamla kapıdaki iki adam sohbet etmeyi bıraktı ve ellerini önde birleştirdiler.

Gerçek sıçanı bulma işini yarına erteleyerek, arabama binerken telefonun yüksek sesli melodisi yine çalmaya başladı.

Aramayı kabul edip, "Konuş," dedim. Telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırdım, bir elimle el frenini indirdikten sonra diğeriyle direksiyonu çevirdim.

"Abi, yarınki maç için kâğıt işlerini hallettim. Zenan biraz sıkıntı çıkarsa da..."

Yolcu koltuğundaki sigara paketinden aldığım bir dalı dudaklarımın arasına sıkıştırarak ateşledikten hemen sonra, "Neymiş derdi?" diye sordum ve içime bir nefes çektim.

"Komisyonunu arttırmak istiyormuş. Dallama, sınırdaki mekânlardan pay istiyor. Vermezsen ringini kapatacakmış," dedi, gülerek.

Güldüm. "Sıkamadın mı pezevengin kafasına bir tane?"

"Abi, sıkardım da gömleğim beyazdı be."

Sigaramı direksiyondaki parmaklarımın arasına aldım, diğer elimle de kapı kolundaki düğmeye dokunarak camımı araladım. "Canın sağ olsun."

Aynadan gözümü ikinci kez alan selektör ışığı canımı sıkmaya başlarken hangi dangalağın bu dağlık, tek şeritlik yolda benden ısrarla yol istediğini anlamaya çalışıyordum.

Bir kere daha selektör yaptı.

Sigaramdan bir nefes daha çektim ve dikkatimi kulağımdaki Adem'e verdim. Yarınki maçla ilgili bir şeyler anlatmaya devam ediyordu. "O at hırsızı o ringden sağ çıkmasın diye özellikle tembihledim. Merak etme, abi, yarının kazananı Yavuz olacak."

Bir kere daha aynadan gözüme yansıyan selektör ışığını izledim.

El frenini sertçe çekerken, "Kapat, Adem, kapat," diye mırıldandım ve aramayı sonlandırarak, telefonu koltuğa attıktan hemen sonra kapımı

açıp arabadan indim. Benim durmamla arkamda durmak zorunda kalan arabaya doğru yürümeye başlarken gözlerim eski model arabanın içindeki dört adamı buldu.

Serseri tipli, orta yaşlı dört adam.

Sürücü kapısı açıldığında ve adamlardan biri dışarı çıktığında burnumu çektim. "Yak ulan o ışığı bir daha."

"Belanı mı arıyorsun lan bu saatte? Bas git. Tek kişisin, harcamayalım seni burada."

Benden bir hayli kısa olan adam bana doğru yürümeye başlarken arabanın kapıları açıldı ve diğer üç adam da aşağı indi.

Bu akşam, basınla ilgili işlerimi yöneten Arzu'nun sözleri üzerine uzak bir tanıdığımın mekân açılışına gidecektim. İmajımı temiz tutmak adına basına sıradan görüntüler vermem gerektiğiyle ilgili birçok cümle sıralamış, en sonunda beni ikna etmişti ama çoktan geç kalmıştım. Biraz daha geç kalmam problem olmazdı.

Elimdeki sigaradan keyifli bir nefes daha çektikten hemen sonra kemerime taktığım silahı çıkardım, aşağı doğru doğrultup emniyetini açtıktan sonra bir adım ileri attım ve adamın alnına yasladım. Gözlerini pörtletmiş, yüzüme bakan adamın yüzüne donuk bir bakış atarken dudaklarımı araladım. "Dördünüzü de dinlene dinlene sikerim burada." Adam geriledikçe ben de alnına dayadığım namluyla birlikte üzerine doğru ilerliyordum. "Ulan, *sabırlı olayım*, diyorum, *sakin olayım, karizmayı çizmeyeyim*, diyorum ama illa üç beş dümbük çıkıp kıroya çeviriyor beni." Artık küçülen sigaramdan yanaklarımı içeri çökertecek derin bir nefes daha çektikten sonra parmaklarımın arasına sıkıştırdığım izmariti birden adamın boynuna bastırdım ve silahımı başından indirdim. Adam ciyaklarken dördüne de kısa bir bakış attıktan sonra silahı yeniden kemerime soktum ve arabama doğru ilerlemeye başladım. Binip de kapımı kapamadan hemen önceyse tatlı dille uyarımı yapmayı ihmal etmeyip, "O selektörü bir daha yakarsan şu dağdaki ayılara karı ederim seni," dedim.

Arabayı yeniden çalıştırdığımda dikiz aynasından geriye baktığımda gördüğüm şey sadece boşluktu.

ELFİDA ALANER

Boğaz'ın karanlık suyunu izlerken arkada çalan hafif müziğin uykumu getirdiğini hissettim. Sıkıcı bir açılıştı bence. Normalde yırtıp atacağım davetiyeyi kabul etmemin tek sebebi, o davetiyenin gittiği başka biriydi.

O birinin ise şu an nerede olduğu meçhuldü.

Mekânı açan adamı, yani Burak'ı küçüklükten beri tanıyordum. Çok samimi olmasak da hâlâ aramız iyiydi. O zamanlar Ataner'in züppe sınıf arkadaşlarından biriydi, benim çok hatırlayamayacak kadar küçük olduğum yaşlarda, her hafta sonu evimizin bahçesine oynamaya gelirdi. Ta ki bir evimiz olmayana kadar.

Ben o evi yakana kadar.

Küçüklüğümün nasıl geçtiğini hatırlamak istemediğim birkaç yılın sonunda, Ataner'le hayatımız yine düzene girmeye başladığında ise nadir de olsa onunla görüşmeye devam ettiğimizi hatırlıyordum. Elbette Ataner'le daha yakındı. Bu gece onun da burada olacağını düşünerek tereddüt etmiştim aslında ama o, ailesiyle olmalıydı. Ortalarda gözükmüyordu.

Cam kenarında, iki kişilik bir masada karşılıklı oturduğumuz Bergüzar bana dersler ve seminerlerle ilgili anlat anlat bitiremediği bir şeylerden bahsetmeye devam ederken başımı geriye yatırdım ve hiç de kibar olmayan bir ses çıkarıp, "Yeter," dedim. Açıkçası son on dakikadır onu dinlemiyordum bile.

Kıvırcık, uzun buklelerini geriye atarken bana göz devirdi. "Sen de biraz okulla ilgili olsan şaşarım zaten. Seni nasıl atmıyorlar, anlamıyorum."

"Son notlarımın senden yüksek olduğunu hatırlatmama gerek var mı?" diye sorarak sevimlice sırıttığımda dudaklarını büzdü. *Bratz* bebeklerine benziyordu.

"Derse girmiyorsun, çalışmıyorsun. Gastronomi bölümündekilerin bile mimarlığa senden daha çok ilgisi olduğuna eminim. Nasıl yaptığını çözemedim ama sen işin içinde olduğun için çok da sorgulamıyorum. Çevirmişsindir yine bir dümen."

Kısa bir kahkaha atarken dudaklarımı *bilmem*, dercesine büzdüm. "Bazen benimle nasıl arkadaş olduğunu düşünüyorum," dedim alayla. "Dünyanın en zıt iki insanı falanız."

Gerçekten öyleydik. Bergüzar düzenli, sakin, adaletli, çalışkan, okulunda başarılı, dürüst, nahif... Kısacası tüm *örnek insan* özelliklerinin bir araya toplanmış haliydi.

Bense üç lafından ikisi yalan olan, düzenbaz, okulunda başarılı ama bunu çalışmaya borçlu olmayan, çoğunlukla kaba, obsesif, hak hukuk yemeyi önemsemeyen biriydim. Sanırım ailelerin, çocuklara nasıl olunmaması gerektiğini anlatırlarken kullanabileceği bir örnektim.

Bergüzar güldü. "Ben de sorguluyorum, inanır mısın? Allah'tan sevimli bir şeysin de dayanıyoruz bir şekilde."

Ona bir öpücük yolladım.

O sırada gözüm açık alanda rahatça dolaşıyordu. Gördüğüm bedenlerle bakışlarım sertleşirken gevşekçe yanımdaki sandalyenin sırtına attığım kolumu indirdim ve yerimde dikleştim. "Bunların ne işi var ya burada?"

Bergüzar kimden bahsettiğimi anlamak için büyük mekânda bakışlarını dolaştırdı. Onun da kaşları çatılmıştı. "Bilmem ki. Sen niye gerildin böyle?"

Bergüzar'a, Kurşun'un gelme olasılığı olan bir mekâna giren Dilara ve yanlış hatırlamıyorsam ismi Elvin olan arkadaşının geldiğini nasıl açıklayacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yanlarında ismini bilmediğim diğer arkadaşları da vardı.

Kahretsin.

Burak, tanınan bir ailenin çocuğuydu. Dolayısıyla sosyeteden çevresi olması, Dilara'nın ailesini tanıması normal karşılanabilirdi. Yine de bu, beni memnun edecek son olaydı. Basın, bu mekân açılışını ve içindeki bilindik yüzleri görüntülemek adına burada olacağından, fırsatını bulan gelmiş olmalıydı.

"Sevmiyorum," diye tek kelimelik bir açıklama yaptım sadece. Tırnaklarımsa masanın altından avcuma batmaya başlamıştı bile.

Elini *boş ver*, der gibi salladıktan sonra, "Ben de sevmiyorum," diye katıldı bana.

"Şu üçüncünün adı ne?" diye sorduğumda oraya kısa bir bakış attı.

"Ece," dedi.

Peşimizde Okyanus ve Teo'nun olduğu, odaya saklanmamız gereken davet gününden sonra Kurşun ve Dilara'nın bir daha karşılaşıp karşılaşmadıklarını bilmiyordum. Fakat onu burada görecek olursa Dilara'nın insandan sülüğe nasıl hızlı bir geçiş yapacağını tahmin etmek zor değildi.

Üzerindeki bordo, yandan fermuarlı küçük elbiseye baktım. Benim zevkim için yeterince kaliteli bir görünüme sahip değildi ama güzel taşımıştı. Kötü gözükmüyordu.

Adının Ece olduğunu öğrendiğim kız da siyah, sade fakat şık bir elbise giymişti ama Elvin'in kombinine baktığımda nereye geldiğini pek idrak edemediğini düşündüm. Şıklıktan uzak kot pantolonunun üzerindeki krem rengi bluzuyla 2017'de sahilde yürümeye çıkmış gibi gözüküyor-

du. Yine de çirkin değildi. Yüzünün güzelliği, kıyafetlerine dikkat dahi çekmiyordu.

Burnumu kırıştırarak yeniden önüme döndüm.

Beyaz şarabımı daha güçlü bir şeyle değiştirirken ve Bergüzar'ın hocalarla ilgili konuşmasına müsaade ederken aradan bir yarım saat daha geçmişti. Kenarda, kalabalıktan uzakta bir masa seçmiştik ve artık sıkılmaya başladığımı hissediyordum ki kokteyl masalarının arasından dolaşarak, konukları kontrol eden Burak'ı görmemle bardağımı masaya bırakıp ayağa kalktım. "Gel, Burak'ın yanına geçelim. Canım sıkıldı burada."

Bergüzar da ayağa kalktı. İki yıl önce şans eseri bir karşılaşmada ikisini de tanıştırmıştım ve iyi anlaşmışlardı. Şaşırtıcı bir şey değildi, Bergüzar herkesle iyi anlaşırdı.

Burak, ona doğru ilerlediğimizi görmesiyle kollarını açarken konuştuğu kişiden müsaade istedi ve iki adımda önümde biterek beni kucakladı. Yakışıklı, uzun boylu bir adamdı. Ataner'le yaşıt sayılırdı. Aramızda beş yaş falan vardı.

Ayaklarım yerden kesildiğinde, ağzımdan küçük bir çığlık çıktı. "Ay, rezil ettin beni, indirsene."

"Nerelerdesin, küçük cadı?"

Belini çimdiklediğimde canı yanar sanmıştım fakat gülerek burnuma fiske vurmakla yetindi.

Ataner'in arkadaşıyla, Ataner'le -yani öz abimle- olduğumdan çok daha yakın olduğum zamanlar geçirmiştim. Hayat herkesi ayrı noktalara atarak nadir bulduğum samimiyetlerden beni koparsa da Burak'ın her görüşümde bana beş yaşındaki o çocuk gibi davranmasına engel değildi.

Ataner'in sevgisizliğine üzüldüğüm küçüklük zamanlarımda Burak bana hep iyi gelmişti.

Yüzümü ortaya çıkaran sıkı atkuyruğumdan çıkan küçük bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırırken Burak beni bıraktı ve Bergüzar'la da sarıldı.

Bir kokteyl masasının etrafına geçerek, sohbet etmeye başlarken, çaktırmadan yan gözle girişi izliyordum. Boku bokuna maçtan çıkmış, yorgunluktan geberen halimle evimde oturmak yerine buraya geldiysem çok sinirlenecektim. Hazırlanırken sabahki maçın getirisi olan yüzümdeki ve bacaklarımdaki kızarıklarla morlukları kapatmak için bir saat harcamıştım. Yüzümde, elmacıkkemiğimin sağ tarafındaki bıçak kesiğini tam olarak kapatmak mümkün olmamıştı tabii.

İçtiğim vitaminlerle enerjimi toplamış olsam da aslında gerek bile yoktu. Son iki aydır gerçek bir maç yapmadığımı düşündüm. Bahsettiğim maçlarda kazanan bile olsanız haşat olan vücudunuzun kendine gelmesi için en az dört beş gün gerekirdi. Kırık ve çıkık yoksa tabii. Genelde olurdu.

Anlattığı bir şeye gülerken Burak yüzüme baktı ve tahminimce elmacıkkemiğimdeki çiziği fark ederek kaşlarını çattı. Uzanıp, başparmağını kesiğin üzerinde dolaştırırken, "Maç mı?" diye sordu yavaşça. Birkaç adım ileride telefonla konuşan Bergüzar duymasın diye biraz daha yaklaşarak sessizce sormuştu. Bergüzar'ın, Mavzer'den veya diğer şeylerden haberi yoktu. Sadece dövüş dersleri aldığımı falan düşünüyordu. Burak da sadece bir yerlerde profesyonelce dövüşüyorum diye biliyordu.

Onaylar gibi başımı salladığımda eli hâlâ yüzümdeydi. Tam önemli bir şey olmadığını söylemek için ağzımı açıyordum ki araya giren sert bir ses bana engel oldu.

Kurşun Alpugan hemen arkamdan sert bir sesle, "Kusura bakma," dedi. "İşlerim vardı, geciktim."

Sanki Burak'ın asistanının bilgisayarına sızıp davetli lisesini okumamış ve burada olmamın sebebi o değilmiş gibi omzumun üzerinden arkama dönerek Kurşun'a şaşkın, bir o kadar da sinir olmuş bir bakış attım.

Kafamı çevirmemle Burak'ın eli yüzümden inmişti. Zamanlaması beni keyiflendirmişti. Elbette *henüz* kıskançlık gibi bir duygu yaşaması için çok erken olsa da birazcık sinir olması bile yeterdi.

İkisi her ne kadar çok yakın sayılmasa da aynı camiadandı.

Arduvazlarım, ayağımdaki hatırı sayılır topuklulara rağmen aşağı indirmek zorunda kalarak gözlerime diktiğinde ona ters bir bakış yolladım. Ağzımın içinden, "Burada da mı ya?" diye söylenirken duyduğunu biliyordum.

İfadesiz gözlerini üzerimden çekerek Burak'ın uzattığı eline baktı.

Ne düşünüyordu acaba?

İçimdeki Elfida kendi halinde dans ederken dışımdaki, ketum bir surat ifadesiyle öylece dikiliyor ve tokalaşan iki adamı izliyordu.

Siyaha çalan koyulukta lacivert bir gömlek giymişti. Üstten iki düğmesi açık bırakılmıştı. Siyah kayışlı, tahminimce *Patek Philippe* bir saat takıyordu. Kemeri, ayakkabıları, pantolonu, saati, yani gömleği dışında

her şeyi siyahtı. Çok, çok fazla yakışıklı görünüyordu ve göğüs kafesimin içindeki kalbime bu görüntü çok da iyi gelmemişti.

Tokalaşmaları bittiğinde Burak bana bakıp, elini kendinden biraz daha uzun olan Kurşun'un omzuna koyarken, "Gel, kardeşim," dedi. "Tanıştırayım sizi."

Her şey çok başka olsaydı, üç yıl önceki o uçurum kenarında karşılaşmamış olsaydık kader bizi yine burada, tam bu noktada karşılaştırır mıydı diye düşünmeden edemedim.

O, uçurum kenarına gelmese ben muhtemelen şu an ölü olurdum. Ancak o gün hiç yaşanmamış olsa yine bir şansımız olurdu belki. Burak ikimizin de ortak tanıdığı çıkmıştı. İkimiz de gelen davetiyeyi kabul ederdik ve normal, sıradan bir tesadüfle başlayan sevimli bir aşk hikâyemiz olurdu.

Onun geleceğini bilmesem burada olmayacağım gerçeğini yok sayarak bunu düşündüm,.

Bir davette karşılaştığın, sıradan, sadece haddinden fazla yakışıklı olan bu adam o zaman senin için bu kadar önemli olur muydu Elfida, diye fısıldadı iç sesim.

Onu duymazlıktan geldim. Her şey yaşanmıştı ve durum çok başkaydı.

Ben ne diyeceğini görmek için sessiz kalırken, Kurşun bana düz bir bakış atıp, "Tanışıyoruz," dedi sadece.

"Hadi!" dedi Burak, şaşkın bir ifadeyle. "İyi o zaman." Bakışları salonda bir yere takıldıktan sonra yeniden bize döndü. "Siz beş dakika takılın, hemen geleceğim," diyerek bir yere doğru gitmeye başladı. Şimdi onunla yalnız kalmıştık. Şans, bugün bana gülmeyi seçmişti anlaşılan.

Bergüzar'ın nerede olduğunu anlamak için salona bakındım ancak göremedim. Sanırım telefon konuşmasına dışarıda devam etmek istemişti. Umarım uzun sürerdi.

Gözlerini üzerimde hissetmemle yeniden kokteyl masasında, karşımda duran Kurşun'a baktım ve bıkkın bir şekilde, "Sakın yine tesadüf mesadüf diye saçmalamaya başlama," dedim. "Benden sonra gelen sensin."

"Bir şey söylemedim."

"Söyleyecektin."

Sol kaşım kaldırırken yanımızdan geçen bir garsonun elindeki tepsiden kendine kapalı şişedeki sulardan birini aldı. Bana kısa bir bakış attı-

gündaysa bunun *bir şey istiyor musun sen de*, diye sorma şekli olduğunu anlayarak, tepsidekilere göz gezdirip, "Kırmızı şarap," diye mırıldandım.

Bir şarap bardağını alarak önüme bıraktı. Kendisi de suyunu açarak dudaklarına yasladı ve iki yudum aldıktan sonra masaya koydu.

Parmaklarımı soğuk şarap bardağına dokundurdum. "Alkol kullanmıyor musun?"

"Nadir," diye yanıtladı beni.

Bu adamla da hiç sohbet edilmiyordu yahu.

Arkamdan gelen yüksek tonlu, alaycı, "Vay!" diyen ses, beni irkiltti. Dönmesem bile bu çirkin sesin kime ait olduğunu biliyordum. "Elfida," dedi Kılıç ve yalandan bir sevinçle kokteyl masasına dirseklerini yaslayarak bana baktı. "Seni gördüğüm kadar Kurşun'u görmüyorum bu sıralar, inanır mısın?"

Şarabımdan bir yudum alırken, "Al işte," diye söylendim, bıkkınca. Kılıç'a bir cevap bile vermemiştim. Adam tüm söylediklerinde ve şüphelerinde haklı olmasına rağmen bu imalarına sinir olmaya başlamışken bir de gerçekten tüm karşılaşmalarımızı ben ayarlamıyor olsam ne kadar sinirlenirdim diye düşündüm.

Kurşun, Kılıç'la göz göze geldiğinde, aralarında ufak bir bakışma geçti ve Kılıç beni sorguya çekmekten vazgeçti.

"Açanay nerede?" diye soran Kurşun, kapıya kısa bir bakış attı.

"Küçük bir işi varmış, halledip geliyor."

Başını salladığında Kılıç'ın gelmesiyle ortamın gerginleştiğini hissederek bir kez daha Bergüzar'a bakındım. Neyse ki yüzünde, yanımdakilerin kim olduğunu sorgulayan bir bakışla masaya doğru geliyordu.

Ona bakmıyordum ama ürperen tenimle bir şekilde arduvazlarının üzerimde kısa bir tur attığına emin sayılırdım. Sonunda güzel ve hazırlıklı bir halimle karşısındaydım ve kafamın içinde *nasıl görünüyorum acaba* düşüncesi dönüp durmuyordu.

"Elfida," diyerek yanıma yaklaşan Bergüzar, Kılıç ve Kurşun'a kısa bir bakış attı. Kibar ama mesafeli ses tonuyla, "Merhaba," dediğinde Kılıç'tan sesli bir karşılık, Kurşun'dansa bir baş selamı almıştı.

Masaya bıraktığım, elbisemle aynı renk küçük çantamı alarak, "Gel, masamıza geri geçelim," dediğimde Bergüzar da başını salladı.

İkisine de tek bir kelime bile etmedim. En ketum Elfida halimi takınıp, Bergüzar'la birlikte yürürken içimden sırıtmak geliyordu.

Kaçan kovalanırdı, değil mi? Gerçi benim kaçma anlayışım, kendimi burnunun dibine sokup, bir de memuniyetsiz gibi davranıp uzaklaşmak olsa da işe yarar diye düşünüyordum.

Sonuçta Kurşun'un gördüğü, onunla ilgilenmeyen bir kızdı. Sanırım yine de etrafındayken hissettiğim cinsel tansiyonu biraz daha gizlemem gerekiyordu. Ama mümkün değildi. İnanın, değildi. Benim gibi bir palavracı bile bunu bir yere kadar saklamayı başarıyorsa kimse gizleyemezdi.

Bergüzar'la birlikte masaya yerleşirken, "Bizim okula konuşmaya gelen adam değil miydi o?" diye sordu. Hiç umurumda değilmiş gibi başımı salladım. "Nasıl tanıştınız ki?"

"Dedemle bir iş yemeğine gittiğimizde tanışmıştık. Öyle çok bir samimiyetimiz yok."

Başını salladı. "Anladım, canım. Bir şeyler atıştıralım mı ya? Ben acıktım gibi."

"Ben tokum ama sen ye."

~

Bergüzar'la ve arada her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek için yanımıza uğrayan Burak'la sohbet ede ede doldurduğumuz kırk dakika boyunca gözüm Kurşun'un üzerindeydi. Tabii ki asla izlediğimi çaktırmıyor, sadece salona bakınırken küçük bakışlar atıyordum.

Kırk dakikada altı erkek, yedi kadınla muhatap olmuştu. Durduğu masaya selam vermeye giden herkesle mesafeli konuşmalar gerçekleştiriyordu. Bir ara, görüntü vermek adına kısa süreliğine ön tarafa çıktığını tahmin edebiliyordum.

Ta ki Dilara, adamın koluna yapışana kadar.

Açanay, Kılıç, Kurşun üçlüsünün etrafında durduğu kokteyl masasına giden ve beş dakikadır bıkmadan kendisine bir şeyler anlatan kızı dinleyen Kurşun hâlâ mesafeliydi. Yine de dinliyor ve tek tük de olsa arada küçük bir şeyler söylüyordu. Onları duyabilecek kadar yakın değildik. Biz kenarda, onlarsa mekânın tam ortasındaydı.

Nefesimi sertçe bıraktım. Son günlerde öfke kontrolü konusunda beni fazlasıyla aşacak şekilde iyiydim. Eflatun'un haberi olsa eminim o güzel gözlerinde bir gurur ifadesiyle bana çok iyi gittiğimi söylerdi.

Dördüncü şarap bardağım bitmek üzereyken çakır olmaya başladığımı hissettim. Neyse ki bünyem sağlamdı da kolay çarpmıyordu.

Ben gözlerimi dikmiş, mermer zemine bakarak, orada Dilara'yı boğazladığım hayali bir manzarayı izlerken birden sandalyemin arkasına konulan ellerle irkildim.

Burak sandalyemi geri çekip, beni zorla kaldırırken, "Hadi, kalk," dedi.

"Ne oluyor?" diye homurdandım.

"Dans ediyoruz. İçin geçmiş gibi senin. İki saattir buradasın ve tek bir kargaşaya bile sebebiyet vermeden burada oturuyorsun." Bana baktı ve kaşlarını çattı. "Hiç senlik değil, Alaner."

Güldüm. "Ne dansı ya?"

Oysa içimde haince sırıtan sesin sahibi çoktan dans etmeye başlamıştı bile. Kurşun ve Dilara'ya güzel bir dans gösterisi yapmaktan hoşlanmayacak değildim.

Burak'ın elini tutarak, ortaya doğru ilerlerken bize dönen birkaç göze onun arduvazlarının da dahil olup olmadığını görmek için kafamı masalarına doğru çevirmedim. Nasıl olsa görürdü.

"Başım dönüyor," diye mırıldandığımda Burak bana doğru döndü ve belimi tuttu.

"Ne kadar içtin?"

Değişen müzikle sakince dans etmeye başlarken ellerimi omzuna yerleştirdim. Başımı yana yatırdım ve dudaklarımı büzdüm. "Saymadım."

Kaşlarının çatıldığını fark ettim. Bana her zaman bir abi gibi yaklaşırdı. Yani benim abim değil, gerçek bir abi gibi. Yapısal olarak herkese benzer şekilde davranan sıcakkanlı biri olsa da iyi hissettiriyordu. Zira Ataner'in bana hiçbir zaman, kendime zarar verecek bir hareket yaptığım için kızdığını hatırlamıyordum. O bana genel olarak kızgındı. Muhtemelen var olduğum için.

"Abartma, bücür."

Gerçekten yetersiz yaş bunalımına girmeme ramak kalmıştı. *Öyle bir şey varsa tabii.*

"Ben yirmi iki yaşındayım. Reşitim yani."

Bana alaylı bir bakış atarken beni etrafımda döndürdü ve adımlarımızı hareketlenen müziğe uydurdu.

"Büyüdüğüne inanamıyorum. Daha geçen gün sana getirdiğim saçma

bir *Barbie*'nin saçını kestim diye elektrikli arabamı baltayla parçalamışsın gibi."

Aklıma gelen anıyla kocaman bir kahkaha attığımda bunu bütün salonun duyduğuna emindim. Burak daima tüm oyuncaklarını toplar ve evimize girmiyor olsa da bahçeye yığardı.

Bir an *keşke abim Burak olsaydı*, diye düşünmeden edemedim. Bu düşünce içimde bir yerlerde ölü bedeniyle yatan Elif'in kalbini sızlatsa da gerçek buydu. Ailemden beni seven bir tane insan evladı olması fena olmazdı.

"Yedi yaşında bir kız nasıl kendi kadar baltayla kocaman bir oyuncağı parçalar, hâlâ aklım almıyor. Her yaşta ayrı belasın."

Bilmem, dercesine omzularımı silktikten sonra bir kol kasımı sıktım ve göz kırptım.

Müzikle kimi zaman uyumlu kimi zaman uyumsuz bir şekilde, yaklaşık on dakika dans ettikten sonra ağırlaşan başımın iyice dönmeye başladığını hissediyordum.

"Sanırım üzerine kusmadan durmamız gerekiyor." Burak, yüzünü abartılı bir tepkiyle buruşturdu ve beni hızlıca döndürüp koluna yatırdı. Yaptığı hareketle gözlerim kararırken dişlerimin arasından, "Salak," diye tısladım. Beni yatırdığı kolundan kaldırmadan gülüyordu.

Alkış sesleri salonu kapladı. Durduğum yatay pozisyondan başımı hafifçe eğerek ayağa kalktığımdan beri ilk kez oraya doğru baktığımda, anında gözbebeğimin içine odaklanan koyu arduvazları görmek, bulanan zavallı beynimi beş kat daha bulandırmıştı.

Elinde bir bardak su ve sabit bir ifadeyle bize bakıyordu. Onu tersten gördüğüm için mi yüzü bu kadar katı görünüyordu, bilmiyordum ama artık yanında konuşan Dilara'yı dinlemeyi bırakmıştı.

Burak beni doğrulttu ve sırtımdan destekleyerek yönümü bara doğru çevirdi. Artık gözlerimiz ayrılmıştı. "Git, bir su iç ve kendine gel."

Gecemin keyifli bir hal aldığını hissettim. Başımı sallayarak bara doğru adımlamaya başladığımda yorgunluğum azalmıştı. Çok sarhoş değildim, kafam hâlâ yerindeydi. Sadece sarhoşluğun başladığına işaret olan o hafif ağırlık ve enerji üzerimdeydi.

Bara yaklaştım ve sandalyeden birine çıktıktan sonra barmenin bana doğru gelmesini bekledim. Tezgâhın arkasından bana doğru yaklaşan siyah, sırma saçlı barmeni görmemle burnumu kırıştırdım.

"Ee, bu kel değil."

"Efendim?"

"Cin, lütfen."

Adam onaylayarak içkimi hazırlamaya başladığında, Burak'ın beni buraya su içmem için gönderdiğini hatırlatan zihnimi susturdum. Bana her denileni yapsam benden geriye bir şey kalmazdı ne de olsa.

Adamın önüme koyduğu içkinin son damlaları da boğazımdan aşağı kayarken arkamdan uzanan bir el dudaklarımdaki bardağı tuttu ve ellerimden ayırarak sertçe önümdeki tezgâha bıraktı.

Aniden irkildim. Keyfimi bölenin kim olduğunu görmek için omzumun üzerinden geriye bir bakış attığımda, gördüğüm yüz gerçekten şaşkınlık vericiydi. Bu hareketi yapan Kurşun bile olabilirdi ama...

Kalp atışlarımın seyri düzensizleşti. "Ataner?" diye şaşkınlıkla mırıldandım.

"Oturduğun yerden bile *sarhoşum*, diye bağırıyorsun. Bu ne hal?" diyen adamın suratına bön bön baktım. *Kelimenin tam anlamıyla bön bön.*

Bana çok içtiğim için mi kızıyordu? Heyecanlandığımı hissettim. "O kadar fazla içmedim ki," dediğimde kekeleyecek gibi çıkan sesimin şaşkınlığını iliklerime kadar hissettim. Biraz bile korkmuyordum. Stres de olmamıştım. Ataner, korkulacak bir abi bile değildi ki. Kalbimi hızlandıran, gözlerimi parlatan bu saçma his neydi öyleyse?

Dudakları düz, yüzü ifadesizdi. Kahveleri üzerimde dolaştı ve burnundan yavaş bir nefes bıraktı. "Sabit bile oturamıyorsun. Bakışlarına bak. Kalk, bir yüzünü yıka."

Onaylayarak yerimden kalktığımda başım dönüyordu, evet. Ama sendeleyip Ataner'e tutunacak kadar değil. Yine de yaptım. Ataner'in kaslı koluna tutunduğumda o da aynı anda düşmemem için diğer eliyle omzumu dengelemişti.

Sıkıntılı bir nefes verdi. Birkaç saniyeliğine bakışlarını havaya dikerek sabitçe bekledi ve hemen ardından yürümeye başladı. *Benimle birlikte.*

İçimde eski, çok eski, adını bile söyleyemeyeceğim biri sevinçli bir ses çıkardı. O artık ben olmasam bile bir aptal olduğu için ona kızdığımı hissettim. Küçük şeylerle mutlu olan bir aptal.

Şu bir gerçekti ki küçük şeylerle mutlu olmayı öğrenirseniz hayat her daim size küçük şeyler verir ve sizden onunla yetinmenizi beklerdi.

Ataner beni dengeleyerek, lavaboya doğru yürütürken bakışlarım dümdüz duran profiline kaydı. Sabitçe ileriye bakıyor, hiçbir duygu belirtisi göstermiyordu. Ne gösterecekti zaten? Onda onlardan fazla yoktu. En azından bana karşı. Ben de bakışlarımı yüzünden ayırdım ve önüme çevirdim.

Kurşun Alpugan ve diğerlerinin durduğu masanın hemen yakınlarından geçerken de bakışlarım Kurşun'a dokunmadı. Tüm odağım Ataner'deydi. Omzumu umursamaza ama sıkıca tutan elinde, gergin parmaklarında ve yıllar sonra bana verdiği ilgi kırıntısındaydı.

Ataner'i umursamayı bırakalı çok oldu diye kandırıyordum hep kendimi. Açıkçası görmediğim sürece, farklı ülkelerde ayrı hayatlarda olduğumuz sürece acı çekmiyordum. Yokluğuna ve dünyadaki kan bağımın olduğu tek ailemin sevgisizliğine üzülmüyordum. Ama bedeni yanımdayken ruhunun çok uzaklarda olduğunu görmek yaralayıcıydı. Eskisi kadar olmasa da yorucuydu.

Birlikte lavaboya giden koridora girdik ve en sondaki kapıya kadar sessizce yürüdük. Kadınlar tuvaletinin kapısını açarak benimle birlikte içeriye girdiğinde, kısa bir an şaşırsam da çok çaktırmadım ve lavabonun kenarlarına tutunarak aynadaki yüzüme baktım. Hemen arkamda, dümdüz ifadesiyle dikiliyordu.

"Yüzünü yıka."

Önüme düşen saçlarımı geriye ittim. Bir elimle lavabodan destek alırken diğeriyle suyu açtım. Tutunmamı gerektirecek kadar kötü değildim. Ama özlemiştim. İtiraf etmekten ve ondan nefret etsem de şu dünyada ilgi denilen şeyi tatmayı ben de hak ediyordum ve ailem varmış gibi hissetmeyi özlemiştim.

Saçlarımı tekrar geriye ittiğimde ve tutamlar yeniden önüme düştüğünde sesli bir of çekip işaretparmağının ucuyla saçlarımı kulağımın arkasına itti. *Sonunda*, diye nefesini bıraktı iç sesim. Diğer elini suyun altına sokarak soğuk suyu yüzüme çarptığında hareketleri nazik değildi. Bir robot gibi hareket ediyordu.

Başımı kaldırarak aynadaki yansımasına baktım. Yüzüme bir kez daha su çarptı ve kirpiklerime takılan damla, görüşümü bulanıklaştırdı.

"Çek gözlerini üzerimden, Elfida."

Ataner birkaç peçete koparark yüzümü silerken, "Neden?" diye sordum. Bu soru, içinde çok fazla şey barındırıyordu.

Neden? Neden? Neden?

Her bir kötü bakış, her bir zehirli sözcük için bir neden.

"Gözlerin beni rahatsız ediyor. Saçma sapan bir renk."

Hafifçe gülümsedim. "Küçükken gözlerimi kıskanırdın."

Yüzümü kuruladığı peçeteyi tutan eli bir an duraksasa da sadece bir saniye sürmüştü. "Hatırlamıyorum," dedi.

Burnumdan alaylı bir nefes verdim. "Eminim."

"Ayıldın bakıyorum," dedi, konuyu saptırarak. Diyaloğu uzatmak istemediği belliydi.

Başımı salladım. "İyiyim, gidebilirsin. Zahmet oldu."

Kelimelerime takılan küçük imayı anlamıştı. Peçeteleri kenardaki çöpe atarken, "Oldu," dedi, ağzının içinden.

Yüzüme yapışan ıslak tutamları tenimden ayırırken yavaşça güldüm. Sarhoş olmama yetmeyen alkolün, damarlarımda kaynadığını hissediyordum. "Vah vah," dedim, yalancı bir hüzünle. "Bir tek bana gelince zahmet olur, değil mi zaten?" Bana kaşlarının altından donuk bir bakış attı. Dudaklarımdaki gülümsemeyle kolumu duvara yasladım ve rahatça "Merak ediyorum, Nil için oradan oraya koşuştururken de zahmet oluyor mu?" diye sordum. Düz düz bakmaya devam etti. Kısa, küçük bir kahkaha attım. "Ah, pardon, unutmuşum. Olur mu hiç, değil mi?" Ellerimi havada sallayarak çok önemli bir şeyden bahsediyormuş gibi yaptım. Tuvaletler boştu ama kapı açıktı, koridora giren birileri bizi duyabilirdi. Umursamadım. "Nil çünkü o. Nil Andıç!"

Tuvaletten çıkmak için hamle yaptığında kolumu önüne set çektim ve açık kapının kirişine yaslayarak geçmesini engelledim.

"Sarhoşsun, çekil."

"Yalan mı?" diye sordum, heterokromili bakışlarıma yerleşen nefret parıltılarıyla.

"Sarhoş insanlardan nefret ederim, Elfida. Çekil önümden."

Su içerken boğazıma takılmış gibi güldüm. "Sarhoş değilken çok farklıymış gibi..." Bana olan nefretinin sarhoşlukla uzaktan yakından alakası yoktu. Bunu ikimiz de biliyorduk. "Gören de düşmanlığının bana değil, alkole karşı olduğunu sanar, Ataner Alaner." Yanlış bir şey demiş gibi avcumu ağzıma kapadım. "Ah, Andıç mı demeliydim yoksa? Sahi, soyadını nasıl değiştirmediğine şaşırıyorum." Onu süzüp, "Alaner," dedim, dilime nasıl hissettirdiğini çözmek için. Ve yüzümü buruşturdum. "Aynı aileden mişiz gibi bile hissettirmiyor."

Bu ana kadar sadece donuk bakışlarla sözlerimin bitmesini bekleyen ve gitmek için sabırsızlanıyormuş gibi görünen adam ilk kez konuya dahil olarak, "Sen ailene istediğin kadar bağlı olabilirsin, soyadına da," dedi. Sonrasında gelecek şeyi daha söylemeden biliyordum. "Günün sonunda ebeveynlerinin hayatını sikip gittiklerini bilmenin ve bir Alaner olmanın gururuyla zırlayarak uyursun."

Ona, en az onunkiler kadar buzdan bir bakış attım. "Bana ait olmayan bir soyadı için kendimi paralamaktansa kendime ait olan bir şeye üzülürüm, daha iyi," dedim, alaylı bir bakış atarak. "İsterdin, değil mi? Bir Andıç olmak? Yoksa seni soylarına almıyorlar mı?"

"Kapa çeneni. Sahip olduğun tüm hayatı sana verenlere saygısızlık etme. Nereden çıktığını unutma." Çok ifadesiz olsa da yavaş yavaş sinirlenmeye başlayacağını hissediyordum.

Güldüm. Sindire sindire, yavaşça güldüm. "Ben değil de sen nereden geldiğini çok fena unutmuşsun, Ataner. Bu hayatı, o aileyi kendine ait sanıyorsun."

Dedeme bu zamana kadar tek bir kere bile saygısızlık etmemiştim. Nil'le hiç gerçek bir kavga etmemiştim. O aileden kimseyle atışmamıştım. Susmuş, her şeyi sindirmiş ve oturmuştum. Onlar hakkında tek bir kötü şey bile söyleyemezdim. Minnet o kadar büyüktü ki bazı acıları gömmeye yetiyordu. Tüm öfkem Ataner'eydi. Beni, gerçek ailesinin son parçasını yok sayıp gerçekten ait olmadığı bir yeri yuva sayan abimeydi.

Dişlerini sıktı. "Bir şeyi unuttuğum yok. Unutsam dahi sana hesap verecek halim yok. Ne sanıyorsun kendini?"

"Ah, çok özür dilerim," dedim, harfleri uzatarak. "Bir an kardeşin olduğumu falan sandım da."

"Seni umursamak bir hataydı, Elfida."

"Beni kaldırıp yüzümü yıkadın diye bunu da bir lütuf saymazsın herhalde. On yıldır falan senden abiliğe hatta insanlığa dair gördüğüm tek hareketti. Ama istersen yine de teşekkür edebilirim." Gözlerine alay dolu, zehirli bir bakış attım. "Çok teşekkür ederim, abi."

Son kelime ağzımda o kadar eğreti durdu ki bunu hiç kullanmadığımı, bizi tanımayan biri bile anlardı.

Çalan telefonunu çıkarıp, ekranına kısa bir bakış attığında aramayı onaylamadan telefonu cebine geri soksa da üç harflik o kelimeyi okumak zor olmamıştı.

"Çekilecek misin artık şuradan? Sinirlenmeye başlıyorum."

"Aa!" dedim, ayıplar gibi bakarken. "Niye açmadın telefonu? Merak eder şimdi Nil. Belki bir şeye ihtiyacı vardır, ha? Koşarsın ona." Sonlara doğru sesimdeki alay yok oldu. "Hiç zahmet de olmaz ona gitmek." Karşı koyamadığım bir nefretle baktım ona. "Çünkü senin kardeşin o, değil mi?"

Neden bir sinir krizinin eşiğinde olduğumu hissediyordum? Ataner bana bunu hâlâ yapabiliyor olamazdı. O benim yaram olmaktan çoktan çıkmıştı.

Son haftalarda içimde tutmayı başarabildiğim sinirimin hepsi ona patlasın istemiyordum. Öfkelendiğimde karşımdaki kim olursa olsun onu devirecek kadar güçlü, öfkem bittiğindeyse çöktüğüm yerden kalkamayacak kadar güçsüz olurdum.

Ataner, Elif'le muhatap olmayı bırakalı çok olmuştu. Karşısında Elfida duruyordu ve o, Elfida'yı güçsüz göremezdi. Çünkü Elfida asla güçsüz olmazdı.

Elimi kapıdan çektim ve dudağımı kıvırırken ona içten gelen, soğuk bir gülümsemeyle baktım. "Siktir git şimdi ait olduğun yere." Yüzüme konuşmanın başından beri ilk kez boş olmaktan uzak, değişik bir duyguyla baktığında bunu yorumlayamadım. "Keşke o evi yaktığımda içinde sen de olsaydın, Ataner."

Gerçekten ölü olması, yaşarken ölü olmasından daha az acı verici olurdu.

Neredeyse şaşıracaktı ama tepkisini soğukluğunun arkasına gizlemeyi başardı.

"Normal değilsin."

"Hmm... Sen çok normalsin." Elimle kapıyı işaret ettim. "Hadi, gitsene. Git ve evcilik oynamaya devam et. Bir daha da bana yardım falan etme."

Burnundan alaylı bir nefes bıraktı. "Etmem zaten."

Yanımdan rüzgâr gibi geçip gittiğinde alaycı duruşumun tuzla buz olduğunu, nefesimin boğazıma tıkandığını hissettim. Böyle durumlarda sadece ağlayabilmek istiyordum. Yere çöküp içim çıkana kadar ağlamak ve rahatlamak.

Nefes almaya çalışarak alnımı kapının kirişine yasladığımda, içeriden gelen müzik sesi kulaklarıma boğuk olarak ulaşıyordu. Biri kafamı ellerinin arasına almış, iki yandan bastırıyormuş gibi hissediyordum.

Bu hayatta yalnızsın, Elfida. Elif bile yalnız değildi. Onun bile ailesi vardı. Elif'ten bile acınasısın sen.

Üç yıl önce bir kasım akşamı beni uçurum kenarına sürükleyen his gibi ürpertici bir his, bedenimi sarmalarken titredim ve gözlerimi yumdum. Sıktığımin dünyasında yanımda tek bir insan bile yoktu. Arkadaşım vardı. Arkadaşlarım vardı. Bana değer veren üç beş kişi vardı ama bu değildi işte. İliklerime kadar yalnız hissettiren o duyguyu geçirecek şey bu değildi.

Anne... Bu dünyada birine en koşulsuz, en büyük sevgiyi verebilecek, en büyük fedakârlığı yapabilecek kişiye denirdi anne. Beni en çok sevmesi gereken kişi bile gözümün önünde boynuna sikik bir ip geçirmiş, beni onu saatlerce izlemeye mahkûm bırakmıştı. O bile beni bu kadar az sevmişken, bu dünyadan kim çıkıp bana gerçekten değer verebilirdi ki?

Yumruğumu sertçe kapıya vurduğumda omuzlarım titriyordu.

Nefes alamıyordum.

Ölmeliydin, dedi içimde sakince oturmuş, tırnaklarına bakan Elfida.

"Ölmeliydim," dedim, kendimin bile duyamayacağı kadar kısık bir sesle.

O uçurumdan aşağı düşmeli ve cesedimin bile teşhis edilemeyeceği kadar çok parçaya ayrılmalıydım.

Ondan önce, kalbime yasladığım o silahı sıkmalıydım.

Ondan önce, o ipi boynuma geçirmeyi başarabilmeliydim.

Ondan da önce, o bıçağı daha sıkı bastırabilmeliydim.

İntihar edenler cennete giremiyor, denmişti bana. Ne kadar umurumdaydı şu an? Boğazım daha fazla acımaya başladı. Eflatun olsa ne derdi, düşünemiyordum. Nefes alamıyordum. Ciğerlerim acıyordu. Tam şu an buradan çıkıp gitmeli ve daha cesur bir kadın olmalıydım.

Yaşama katlanamama sebebim Ataner falan değildi ama beni böyle tetiklediğini bilse üzülür müydü acaba? Belki bir not yazmalıydım. Kendini yiyip bitirmesi, vicdan azabından her gün daha da erimesi düşüncesi bana keyif verdi.

Vicdan azabı çekerdi, değil mi?

Sımsıkı kapadığım gözlerimden düşemeyen damlalar gözlerimi yakarken önce omzumda bir el hissettim. Hemen ardından biri derin bir sesle ismimi söyledi.

"Elfida."

Kafam buz gibi bir suya sokulmuş da ciğerlerim yanmış gibi hissetmeme sebep olan o sesi duyup algılayabilsem de kıpırdayamadım. Gözlerimi açmayı reddettim. "Elfida," dedi bir kez daha, bu sefer sertçe.

Kımıldamadım.

Diğer elini de diğer omzuma koydu ve beni zorla alnımı yasladığım tahta kapıdan ayırıp kendine doğru çevirdi. Burnuma dolan kokusuyla nefes almam kolaylaşırken gözlerimi araladım.

Kısık sesle, "Kriz mi geçiriyorsun, ne oluyor?" dedi.

"İyi-" Nefesim yetmedi. "İyiyim."

Her zamankinden çok daha koyu görünen arduvazlarını yüzüme diktiğinde kasları gerilmişti. Dirseğimde duran kolunu tutarak nefeslerimi düzenlemeye çalıştım. Tırnaklarım derisine batıyordu ama önemsemedim. O da önemsemiş durmuyordu. Şimdiden bile daha iyi hissediyordum. İçine girdiğim o baloncuk patlamış, gerçek dünyaya geri dönmüşüm gibiydi.

O an burada olmasını sorgulayabilecek veya buna anlam yükleyebilecek kadar berrak olmayan zihnimdeki sesler azalmaya başladı.

"Burası karanlık değil ve turuncu falan da yok. Bu sefer tetiklendiğin şey ne?" İçeride gözlerini gezdirdi. "Ayna, lavabo, peçetelik?"

Gülebilirdim. Gerçekten düzgünce nefes alabiliyor olsam gülebilirdim. Amacı aklımı dağıtmak olmalıydı. Duruşu şaka yapacak havada gibi görünmeyecek kadar sertti.

Bir süre sessizce, sabırla kendime gelmemi bekledikten sonra büyük avcunu sırtıma yasladı ve yavaşça ovuşturdu. Dokunduğu yerler yanmış gibi hissettim. Başım, ayağımdaki topuklularla omuz hizzasına anca geliyordu ve alnımı göğsüne yaslamamak için kendime gerçekten engel olmam gerekti.

Sessiz ve her şeye rağmen huzurlu hissettiren bir dakika daha bittiğinde, çenemin altına koyduğu parmaklarıyla başımı kaldırarak ona bakmamı sağladı. Nefes alabiliyordum. Ciğerlerimdeki acı azalırken beni arduvazlarına bakmaya zorladı. Yüz hatları bu kadar keskin olmasa zavallı nefesim yine tıkanmazdı belki.

"Senin için dövmemi istediğin biri var mı Elfida?" Sesinin derin, boğuk tınısı dizlerimi titretti.

Dudaklarımı kıvırmaya çalıştım. Gözlerine bakan gözlerimin akı kır-

mızı olmalıydı. Ağlayamadığım zamanlarda öyle olurdu. "Sence benim için birini dövmen gerekir mi?"

Saç tutamlarımı kulağımın arkasına itip, "Hmm..." diye mırıldandığında neredeyse düşüp bayılıyordum.

Sesi... Sesi çok başka bir şeydi.

"*Hmm*, derken?" dedim.

"İyisin," dedi, durum tespiti yapar gibi. "Şimdi, ne olduğunu anlat."

Yeniden sertleşen ifadesine bakarken, oturup ona tüm içimi dökmek, beni teselli etmesini beklemek istemiyormuşum gibi, "Bir şey yok," dedim. Yine de bazı şeyleri anlatmaya kelimeler yetersiz kalırdı ve ben kendi içime, kendime dahi tam anlamıyla açamazdım. "İyiyim."

"Geberiyordun," dedi.

Yüzümü buruşturdum. "Geberdim mi?"

"Ben seni gebertmeden önce bana kimi gebertmem gerektiğini söyle ve vaktimi çalmayı kes."

Beni düşünüyordu.

"Emin ol şu an karşında, biri canını sıktığında o kişiyi hırpalaması için başkasına ihtiyacı olacak son kişi duruyor."

Çenemin altındaki parmaklarını yavaşça okşar gibi hareket ettirip indirdi. "Hırpalamaktan fazlasını yaptığımı söylerler."

"Öyle mi?" dedim, başımı yana yatırırken. "Güzel bir tesadüf. Ruh eşi falan mıyız dersin?"

Diyeceğin günler de gelecek, sevgilim.

"Demem ama daha iyi hissedeceksen diyormuş gibi yapabilirim," dedi.

Gerçekten kötü bir anıma şahit olduğu için ve muhtemelen burada ölüp başına kalmamam için bana ılımlı gelmeye çalışıyordu. Terslemiyor, sakin cümleler kuruyor ve yatıştırıcı hareketler yapıyordu.

İçime derin bir nefes çekerken beni izledi. Muhtemelen nefes alabildiğim için ciğerlerimi rahatlattığımı düşünüyordu. Oysa niyetim kokusunu içime çekmekti.

Kriz anı, beni tam anlamıyla içine çekemeden bitmişti. Böyle küçük kopma anları hep yaşanırdı. Herkes yaşıyor olmalıydı, değil mi? Ve böylece biter, giderdi işte. Hayatımı kötü deneyimlere üzülmekle geçirsem muhtemelen çoktan ölmüş olurdum. Gamsız olmak beni hayatta tutuyordu.

Aniden, stabil bir sesle, "Birlikte yürüdüğün adam kimdi?" diye sordu. Bakışlarımı yüzüne diktim ve gizem yaratmak için sessizliğimi korudum. *Kıskandın mı sevgilim?* Çenesi seğirir gibi oldu. Ya da artık hayal görmeye de başlamıştım. "Sana bir soru sorduğumda bana cevap ver."

Sorduğu sorunun cevabını ben de pek biliyor sayılmazdım aslında. Ne diyecektim? *Kardeşiz.* Ondan bu şekilde bahsetmeyeli çok olmuştu. Biz onunla çoktandır hiçbir şeyden biraz bile ötesi değildik. Yine de dudaklarımı aralayıp, "Abim," dedim, o eğreti kelimeyi kullanarak.

Yüzümü inceleyip, "Abin," diye tekrarladı.

Gözlerimi yüzünden çekerek, onaylarcasına mırıldandım. Gerçekten de soyadını Andıç yapmalıydı belki de. Hâlâ ondan o şekilde bahsetmek hoşuma gitmiyordu.

Kendine göre yumuşak bir tonla, "Abiler bazen fazla sert olabilir," diyerek beni şaşırttı. Bir de nasihat mi verecekti? "Emin ol, hiçbir abi, kardeşi için kötü bir şey istemez." O kadar güzel konuşuyor, bu an o kadar güvenli hissettiriyordu ki bizim durumumuzun çok farklı olduğunu söylemeye gönlüm el vermedi. "Lacivert'e sorsan benimle ilgili nefessiz kırk tane kötü şey sayar mesela. Ama günün sonunda ne kadar kızarsam kızayım, canını ne kadar sıkarsam sıkayım, ona bir şey olduğunda ilk koşacak kişi benim."

Ona çaktırmamaya çalışarak tırnaklarımı avcuma batırdım ve zayıfça gülümsemeye çalıştım. Nil'e bir şey olsa Ataner de koşardı.

Gözleri gözlerimdeyken beni şaşırttı ve tırnaklarımı tenime batırdığım elimi büyük avcunun içine hapsederek parmaklarımı sakince ayırdı. Bakmadan nasıl anlamıştı, bilmiyordum.

"Seninki bir istisna demek ki."

"Demek ki," diye mırıldandım.

"Ama sen de bir istisnasın, Elfida," dediğinde gözlerinin içine devam etmesini bekler gibi bakıyordum. "Lacivert'ten de Mavi'den de farklısın. Başına bir şey geldiğinde bir abiyi aramaya ihtiyacı olacak biri değilsin." Bakışlarımı izledi. "Bu yüzden şimdi derin bir nefes al ve siktir et."

Başparmağı avcumda dolaşırken derin bir nefes aldım.

"Ettin mi?"

"Ettim."

"Aferin." Elimi bıraktı ve kapıdan geçmem için bana yol verdi. "Millet karanlık köşelerde küçük kızlarla oynaştığımı düşünmeden önce buradan

çıkalım." Burnumdan bir nefes vererek güldüğümde, "Gülme," dedi, söylenir gibi ama düzce. "Tam bir baş ağrısısın."

Omuz silktim. "Gelmeseydin."

Yanımdan yürümeye başlarken bana yandan bir bakış attı. "Abilik damarım kabardı."

Şu an bir şey içiyor veya yiyor olsam muhtemelen gerçekten boğulmuş ve ölmüş olurdum. *Abilik damarı* mı demişti o?

Yanlış bir yol izleyip izlemediğimi düşündüm. Hatayı nerede yapmıştım?

"Abilik mi?"

Başını salladı ve bir elini omzuma koydu. "Bu saatten sonra seni manevi kardeşim ilan ediyorum." Yüzüm öyle bir hal almış olmalı ki bana üç saniye sessizce baktıktan sonra dudağının bir kenarı yavaşça kıvrıldı ve elini geri çekti. "Sakin ol, Elfida," diye mırıldandığında kalın sesinin altındaki alaylı tınıyı duyar gibi oldum.

Gözlerimi devirirken içimden derin bir oh çekmek gelse de dıştan bunu çaktırmadım. Kurşun Alpugan'ın şaka yapabiliyor olması bana hâlâ çok ilginç geliyordu.

Göz kırptı. "Gizliden gizliye bana hayran olduğunu bu kadar çaktırma."

Cümlesinin bitmesiyle son derece inandırıcı bir kahkaha yuvarladım dudaklarımdan. *Sen buna hayranlık diyorsan düşüncelerimi okuyamaman isabet olmuş, sevgilim.*

"Tüh ya, nasıl anladın ki? İyi bir oyuncu olduğumu düşünürdüm halbuki."

"Anlarım ben."

Hayal kırıklığına uğramış gibi dudaklarımı büzdüm. Yan yana yürürken yüzüme bakmasa da yaptığım mimiği fark etti. Dudakları gerilir gibi olsa da gülümsememişti. Ben onu neredeyse gülümsetecek olmamın sevincini yaşarken, dudaklarımı parmaklarının arasına sıkıştırarak yaptığım mimiği bozdu. "Şımarık."

Göğüs kafesimin içinde bir yerlerde bir ağrı peydah olurken gülmemek için dudaklarımı dişlemek zorunda kaldım.

Bu, aşırı sevimli bir şeydi. Bu zamana kadarki sert kabuğunun en belirgin olmadığı, aramızda bir duvar varmış gibi hissettirmeyen ilk andı.

Olduk ya biz.

Yan yana yürüyerek tuvaletten çıktığımızda aydınlık mekân bir an gözlerimi acıttı. Gözlerim koridor ve tuvaletlerin loşluğuna alışmıştı.

Gelen bir bildirim sesiyle Kurşun telefonunu cebinden çıkardı ve bir yandan yürürken bir yandan bir şeyler yazmaya başladı.

"Of, çok susadım," diye söylenirken yanından geçtiğimiz kokteyl masalarının üzerinde buzlu, bir bardak suyu gördüm.

Bardağa baktığımı gören, masada dikilen adam bakışlarını telefondan kaldırarak beni kısaca inceledikten sonra gülümsedi. Otuzlu yaşlarında olmalıydı. "Alabilirsiniz, temiz."

Ona gülümseyerek masaya uzandığımda ve bardağı kavradığımda Kurşun da başını telefondan kaldırarak bana baktı. Adama kısaca teşekkür ettikten sonra iç kısma ulaşabilmek için yürümeye devam ederken, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Susadım."

Elimdeki bardağa pis bir şey tutuyormuş gibi bakarken, "Oradan aldığın şeyi içmeyeceksin herhalde?" diye sordu. Sesi sormaktan çok söylüyormuş gibiydi.

"Niye? Temiz."

"Başkasınındı."

"Adamın haplayacak hali yok ya."

Bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki onu dinlemeden dudaklarımı bardağa yasladım ve içimi ferahlatan soğuk suyu içmeye başladım. Koca bardağı neredeyse yarılarken sakince bana bakıyordu.

Son yudumlarımı da aldım ve bardağı yanımdan geçen bir garsonun tepsisine bıraktım.

"Su, otururak içilir."

Kaşlarımı çattım. "Neden? Gerçi daha sağlıklı olduğunu duymuştum sanırım."

Telefonuna gelen başka bir bildirime kısa bir cevap yazarken, "Hayır," dedi. "Biyolojik olarak hiçbir farkı yok. Sünnet sadece."

Kaşlarımı kaldırdım. Dini değerlere önem veren biri olduğunu ilk kez fark ediyordum.

Ben... Pek öyle sayılmazdım. Kendime *inançsız* diyemezdim sanırım ama *inançlı* da diyemiyordum.

Elif, sekiz yaşında küçük bir kızken küsmüştü Tanrı'ya. Kendi kendime ağlarken bu cümleyi kurduğumu hatırlıyordum. Üzerinden on üç

yıl geçmişti. Hâlâ barışamamıştım. Elif'ten, Elfida'ya kalan bir mirastı bu kırgınlık.

Kalabalık alana giriş yaptık. Bir köşeden beni görüp hızlı hızlı yanıma doğru gelmeye başlayan Bergüzar, yüksek sesle ismimi seslendiğinde endişesi somuttu. "Elfida," dedi. "Ataner'in sinirle çıktığını gördüm. İyi misin?" Kurşun'a kısa bir bakış attı ve yine bana döndü.

"İyiyim, canım," dedim, hiçbir şey yokmuş gibi gülümseyerek.

Ürpermeme sebep olan bir şeyler hissettiğimde bakışlarımı içeride gezdirdim. Tahmin ettiğim gibi. Kılıç'ın buz mavisi bakışları üzerimdeydi. Sanki bir şeyler düşünüyor, yine kendi kendine çıkarımlar yapıyor gibiydi.

Ona sevimlilikten uzak bir şekilde gülümsedim.

Beni son kez gözleriyle kontrol eden Kurşun iyi olduğuma kanaat getirmiş olmalı ki küçük bir baş selamı verdi ve beni Bergüzar'la baş başa bırakarak Kılıç'ın oturduğu yere doğru ilerlemeye başladı.

Kılıç'ın gözlerinin üzerimde olduğunu bildiğim için arkasından fazla bakmadan Bergüzar'ın koluna girdim ve sorularına sallamasyon cevaplar vererek masaya doğru yürümeye başladık.

Mutlu hissediyordum.

Öfkeli bile değildim artık. Ruh halim dinginleşmişti. Artık emindim, o adama gerçekten ulaşmam gerektiğine çok emindim.

Masamıza yaklaşırken, dolu olduğunu görmemle kaşlarımı çatıp Bergüzar'a baktım. "Ee, masamızı kaptırmışsın."

Omuz silkti. "Sıkıldım, kızım, otur otur."

Tam ona cevap vermek için ağzımı açıyordum ki bir ses neşeyle adımı haykırarak omzuma tutundu. Önce uzun, koyu kumral saçlar görüş açıma girdi ve sonra bedenini tamamen önüme geçirerek karşımda durdu.

Neredeyse küfredecektim. Bu akşamı daha da saçmalaştırabilecek tek şey duruyordu karşımda.

"Okyanus," dedim, düz bir tonla.

"Ah, hayatım, adımı unutmamışsın," diyen kadının yüzündeki aşırı büyük gülümsemenin sahteliği midemi bulandırdı. Çirkin bir aurası olan çok güzel bir kadındı.

Bergüzar'ın telefonu çaldığında, şüphelenmemesi için onu Okyanus'la tanıştırmak üzereydim. Ama açıkçası müsaade isteyerek telefonla konuşmak için uzaklaşması işime gelmişti.

"Söyleyecek bir şeyin yoksa bana geçiyorum," dediğimde kibarca defolmasını söylemiştim ama bunu görmezlikten gelen Okyanus koluma girdi ve benimle birlikte yürümeye başladı.

Burada ne işi olduğunu bilmiyordum. Camiaya dahil olup olmadıklarını, gizli kimliklerinin dışında paravan bir şirketleri olup olmadığını da öyle. Belki de sadece Kurşun'u takip etmek ve rahatsızlık vermek niyetiyle gelmişlerdi.

"Sana eşlik edeyim."

Sakin bir nefes alırken adımlarımı durdurdum ve sert olmasını umursamadan kolumu çektim. Bugün daha fazla saçmalıkla uğraşacak enerjim yoktu.

Gülümserken teslim olur gibi kollarını havaya kaldırdı. "Birileri ters tarafından mı uyanmış?"

"Amacın ne, bilmiyorum ama canımı sıkıyorsun. Yapma."

Gülüşünü azaltırken değişik derecede parlak gözlerini gözlerime sabitledi. "Diyelim ki sıktım. Ne olacak?"

Bunun cevabını sana bir kez göstermiştim ama sanırım anlayamamışsın, diye geçirdim içimden.

Sol kaşım kalktı. "Cevabını kendin öğrenebilirsin."

Bir şey söylemesine kalmadan belimde sıkı bir tutuş hissettim. Daha bakmadan bile kim olduğunu biliyordum.

"Oo, hoş geldin, hayatım. Biz de kız kıza sohbet ediyorduk."

Tek odağım Kurşun'un belimi sıkıştıran parmaklarıyken Okyanus'un varlığına ikinci kez duacı olduğumu düşünüyordum. *Siktir et, bu kadını seviyorum.*

Kurşun, Okyanus'a düz bir bakış attığında, aralarında sanki dillendirilmeyen bir muhabbet varmış gibi Okyanus'un yüz ifadesi değişti. Fazla belirgin değildi ama yine de o kendinden emin ifadesi hafifçe çatlamıştı.

Sabitçe dururken ve sessiz anlaşmalarını kavramaya çalışırken onun heybetli bedeninin koruması altındaymış gibi hissediyordum. Belimdeki elinin tutuşu sıkıydı. Teninin sıcaklığı elbisemin kumaşının altından bile belime işliyordu.

Okyanus gözlerini ondan çekerek yine bana çevirdi. "Eh, iyi bari," diye mırıldandı. "Size iyi eğlenceler." Tam dönüp gideceğini düşünüyordum ki omzunun üzerinden Kurşun'a imalı, küçük bir bakış attı. "Teo da buralarda olacaktı. Dikkatli ol." Göz kırptı ve geldiği gibi hızla yok oldu.

Kaşlarımı çatarken durumdan memnuniyetsizmişim gibi Kurşun'un elinin altından çıktım. "Neydi şimdi bu?" Mantık olarak peşime bu belayı açtığı için ona kızgın olmam gerekiyordu.

"Seni ilgilendiren bir şey yok. Keyfine bak."

Sinirle dudaklarımı ıslattım. "Beni ilgilendiren bir şey olmadığı için mi bu kadın her fırsatta soluğu yanımda alıyor?" Etrafıma bakındım. "Teo da buradaymış." Okyanus gitmeden önce Kurşun'a onunla ilgili imalı bir gönderme yapmıştı ve neyle ilgili olduğunu az çok tahmin edebiliyordum. "Ona yine bir zarar mı verdin?" Bana düz düz bakmaya devam etti. Konuşmamdan hiç etkilenmiyordu. "Kurşun," dedim, sesimi sertleştirerek.

"Ne var?"

"Okyanus'a yine bir zarar verdiğin için mi böyle davranıyor?" Es verdim. "Ne yaptın? Şiddet mi uyguladın? Hem de bir kadına."

Okyanus'un biraz bile umurumda olduğu yoktu aslında. Bu soruyla geleceğe dair farklı bir cevap almayı hedefliyordum. Kaldı ki bazı durumlarda cinsiyet ayrımı yapılması durumunu son derece gereksiz buluyordum.

"Kadın olması ona her şeyi yapma ve bunlardan paçayı sıyırma özgürlüğü mü veriyor?" Sessiz kaldığımda devam etti. "Sen, seni ilgilendirmeyen konulara burnunu sokma. Ortalıktan da kaybolma. Gözümün önünde otur."

Daha bir cevap vermeme kalmadan, beni orada bırakıp gitmişti bile. Arkasından bakakaldım. Ruh hali çok değişkendi. Bazen tamamen sert, etrafı duvarlarla örülü biri oluyor, bazense serseri bir havası oluyordu. Gülmeden espri yapıyor, daha eğlenceli bir adama dönüşüyordu.

Bergüzar telefon konuşmasını bitirip yanıma geldiğinde ona Okyanus'un uzaktan bir tanıdık olduğunu söyleyip konuyu kapattım ve farklı bir sohbet açarak aklını dağıttım.

-

Gece böyle ilerlemeye devam ederken artık sıkıldığımı hissediyordum. Normal şartlarda kalkıp giderdim ama Okyanus ve Teo'nun burada olması demek, olası bir tehlike ihtimali demekti. Kurşun buradayken ben gidemezdim. Ve garip bir şekilde terlemeye, oturduğum yerde duramamaya başlamıştım. Bunalıyordum.

Soğuk, alkolsüz içeceğimden bir yudum daha aldım. Zaten hafif çakır sayılırdım, bir de daha fazla sarhoş olmaya niyetim yoktu.

"İyi misin sen?" diye sordu Bergüzar, kaşlarını çatarak. "Yüzün falan kızardı."

"Bilmiyorum," dedim. "Bir şey çarptı herhalde, bir garip oldum. Farklı bir şey de içmedim aslında ama."

"Allah Allah," diye mırıldandı, düşünür gibi.

Yan gözle Açanay'ın Teo'yla konuşmasını, ettikleri sohbetin arasında samimiyetsizce gülüşmelerini izliyordum. Okyanus da Kılıç'ın yanındaydı ve Kurşun bir süredir ortalıkta görünmüyordu. Hepsi birbirinden bu kadar açıkça nefret ederken neden birbirlerine karşı bile iyi anlaşıyor gibi davrandıklarını anlamıyordum. Sanki hepsi bunu yaparak eğleniyordu.

Kurşun'u merak etmeye başlamıştım.

Gözüm kenardaki masasında oturan Dilara'yla arkadaşlarını buldu. İstemsizce yüzümü buruşturdum.

Dakikalar akıp gidiyordu. Artık gerçekten huzursuz hissetmeye başlamıştım. Ellerimle yüzümü yelledim. Sıcaklıyordum ve ne olduğunu tarif edemediğim garip bir şey hissediyordum. Bir enerji patlaması gibi ama bunaltıcı türden bir patlama. Sanki yerimde duramayacak gibiydim. Bir şey istiyordum ama ne istiyordum?

Bergüzar'a bakıp masadan kalktım. "Elimi yüzümü yıkayacağım."

Bana endişeli bir bakış attı. "Gelmemi ister misin?"

"Yok, otur sen." Aynı zamanda çaktırmadan Kurşun'a da bakınmayı planlıyordum çünkü hâlâ gelmemişti. En azından Okyanus ve Teo göz önündeydi.

Tenha koridordan geçerek tuvalete girdim ve elimi yüzümü soğuk suyla yıkadım. Ataner de yüzümü yıkadıktan sonra uçan makyajım iyice azalmıştı ama kötü görünmüyordum. Dudaklarım hâlâ renkli, kirpiklerim kıvrıktı. Allığım gitmiş olmalıydı ama yandığım için yüzümde doğal bir kırmızılık vardı.

Ellerimi lavabonun kenarına yaslayarak kendime baktım. Alkolden miydi bu?

Bünyesi zayıf biri değildim. Yemek yiyemeyip, mutfak zeminine oturup kendimi alkolle doyurduğum pek çok gece hatırlıyordum. Hatta bu benim için bir alışkanlık bile sayılabilirdi. Evimde asla bitmeyen, azaldıkça yeniden doldurduğum koca bir içki dolabım vardı. Muhtemelen elli yaşını göremeden karaciğerlerim iflas edecekti. Belki o kadar bile sürmezdi.

Aniden en son ne zaman gerçek bir yemek yediğini düşündüm. Belki de yemediğim için vücudum bir şekilde isyan ediyordu. Ekrem'in getirttiği iğnelerden kaynaklı olabilir miydi? Bu seçeneği eledim. O iğnelerin yan etkileri daha kötü olurdu.

Derin bir nefes aldım ve doğrularak peçeteliğe uzandım. Yüzümü nazikçe kuruladıktan sonra tuvaletten çıktığımda, bir anda yerimde zıplamama sebep olacak kadar yüksek bir *pat* sesi duydum.

Sanki bir şey bir yere sertçe çarpmış gibiydi.

Değişik haşırtı ve boğuk insan sesleri kulağıma ulaşırken bomboş koridorda bunların nereden geliyor olabileceğini düşünüyordum. İçeriden olmadığı kesindi, ses o taraftan gelmiyordu. Ses, çok derinden geliyordu.

Yavaş adımlarla koridorun diğer tarafına, sese doğru ilerlemeye başladım. Burada başka bir yere açılan bir kapı falan mı vardı? Heyecanlandığımı hissettim.

Bir an gözlerim kararır gibi olurken görüntüm netleşsin diye gözlerimi kırpıştırdım. Bacaklarımdaki ağırlık azalmış gibi hissediyordum ama şu an merakım daha ağır basıyordu.

Kapının ardında her ne oluyorsa bir süredir ortalıkta görünmeyen Kurşun'la ilgili olabilir miydi?

Koridordun sonundaki, şu ana dek fark etmediğim, özellikle kamufle edilmiş gibi duran siyah kapıyı ittim. Açılmadı. Kaşlarımı çatarak biraz daha sert ittiğimde yine açılmaması sinirlerimi bozmuştu. Dışarıdan mı kilitlemişlerdi bunu?

Bir adım geri çekilerek karanlığın izin verdiği kadarıyla kapıyı inceledim. Başka çare yoktu. Bu kez yan dönerek omzumla kapıyı sertçe ittim. Kapı çatırdadı ancak açılmadı. Bir adım geri gittim ve kapıyı öncekinden çok daha sert bir güçle ittirince kilidi kırılan kapı hızla açıldı.

Aniden açılan kapıyla dışarı doğru savrulmam bir olmuştu. Topuklularımın üzerinde dengemi zor bulurken gözlerimi hızla arka sokağa açılan bu kapının dışında gezdirdim ve gördüklerimle gözbebeklerim kocaman oldu.

Burası çıkmaz bir arka sokaktı. Dar sokağın girişine siyah, büyük bir cip park edilmişti.

Sert girişimle bana dönen gözlere bakarken yerimde öylece kalakaldım. Ne beklediğimi bilmiyordum. Aslında çok da farklı bir şey beklemediğim kesindi.

Kurşun dışında dört adam daha karşımda birbirinden dağınık vaziyetteydi. Bir tek o, cilt bakımından yeni çıkmış gibi duruyordu. Bir tek gömleğinin düğmelerini çözmüş, böğrüne kadar açmıştı. Onun dışında görüntüsünde dağınık duran tek bir şey bile yoktu.

Kurşun yüzüme, bu zamana kadar gördüğüm en sert bakışlarından birini atarken yüzüne doğru bir yumruk savruldu. Dudaklarım aralanırken, daha konuşmama fırsat olmadan yüzüne gelen eli milimetreler kala yakaladı ve adamın arkasına doğru büktü. Kemiklerinden çıkan ses tüm arka sokakta yankılanırken kırık teşhisi koymak için bir doktora ihtiyacımız yoktu.

Bu hareketi yaparken efor bile sarf etmemişti.

"İçeri," diye sinirle soluyan Kurşun, bir başka adamın suratına yaşımın yarısından daha fazla olan dövüş hayatım boyunca gördüğüm en sert yumruğu savurdu.

Bunu ben söylüyordum. En pis yasadışı kulüplerin hepsinden geçmiş olan biri olarak böyle bir yumruğu, son derece lüks bir mekânın arka sokağında ilk kez görüyordum.

Gözlerim hayranlıkla yere savrulan adamı takip ederken avuçlarım karıncalanmaya başlamıştı bile. Adamakıllı dövüşmeyeli ne kadar oluyordu?

Sanırım burası Kurşun'a karşı rol yapmayı bırakabileceğim, saf kız hallerimden sıyrılıp kendimin bir bölümünü yansıtabileceğim bir yerdi.

Bunu hissetmiş gibi bana ürpertici bir bakış attı. Her zamanki resmi havasından sıyrılmış gibiydi. Şimdi çok, çok daha sert gözüküyordu.

"Elfida," dedi, dişlerinin arasından. "İçeri gir."

Yüzüne gelen hamleleri savuşturarak, bir adama yeri öptürürken diğer eliyle ona arkadan yaklaşan kel bir adamı tuttu ve sadece iki vuruşta kan kusmasına sebep olarak bir tekmeyle park halindeki cipe kadar savurdu.

Bu... Büyüleyiciydi.

Hayattaki en büyük iki tutkumun birleşimini izlemek, dizlerimin bağını çözüyordu.

Bir dakika içinde yerde bana doğru sürüklenen adam, topuklu ayakkabılarıma çarptığında dudaklarımı kıvırarak Kurşun'a baktım. "Tam da yardıma ihtiyacın olup olmadığını soracaktım."

Bana yandan bir bakış atarken çok kızgın görünse de sanki bir şekilde burada durup bu durumdan bu kadar keyif almam ona da keyif vermiş gibi dudağının bir köşesi hafifçe titredi.

"Üçe kadar saydığımda yok olmamış olursan sıra sana geliyor." Karşısındaki adamı ensesinden tuttu ve aşağı doğru çekerek havaya kaldırdığı dizine vurdu.

Üç saniye geçtiğinde hâlâ yerimden bir milim bile kıpırdamamıştım.

Böylece iki dakika bile geçmeden dört adamı alt etmişti. Bana döndü. Saçları hafifçe dağılmıştı. Gömleğinin açık kısmından sallanan muskayı incelerken buna ilk kez dikkat ettiğimi fark ettim. Siyah ipin ucunda sallanan kahverengi üçgenin içinde dua yazıyor olmalıydı.

Bana doğru bir adım attı. "Ne işin var burada?"

"Lavaboya gelmiştim, seslerinizi duyup merak ettim."

Bir adım daha. "Her şeyi merak eder misin böyle?" Kapıya kısa bir bakış attı. "O kapıyı kırdın mı sen?"

"Evet." Omuz silktim. "Yardıma ihtiyacı olan birileri varsa kurtarmayı umuyordum."

Dudakları gerildi ama kıvrılmadı. "Umduğunu bulabildin mi bari?"

Buruk bir ifadeyle başımı iki yana salladım. Tam bana doğru bir adım daha atarak kalbimin göğüs kafesimde takla atmasına sebep olmuştu ki üzerimize düşen far ışığının aydınlığının altında ikimizin de bakışları fren sesine doğru döndü.

İfadesi yeniden aynı sertliğe bürünürken büyük siyah SUV aracın içinden inmeye başlayan, ardı arkası kesilmez adamlara baktım. Sokağı aydınlatan far ışığı gözlerimi kamaştırdığından arabayı tam olarak net bir şekilde göremiyordum.

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldığında Kurşun bir elini karnıma bastırdı ve beni kapıya doğru kibarlıktan yoksun bir hareketle ittirdi. "Kaybol."

Güldüm. "Dalga mı geçiyorsun?" Ceketimi omzularımdan sıyırdım ve kaldırıma bıraktım. "Ben de bu gecenin çok sıkıcı olduğunu düşünüyordum."

Adamlar arabadan indi. Tam olarak sayamasam da beşten fazla oldukları kesindi.

Dişlerinin arasından, "Manyak mısın sen?" diyerek küfredermiş gibi konuşan Kurşun'un yüzüne düz bir bakış attım.

"Niye ki?"

Arkasına kısa bir bakış attıktan sonra cehennemi hapsetmiş gibi duran arduvazlarını yeniden bana çevirdi. "İçeri giriyor, kıçını kalktığın sandalyeye koyup kokteylini içmeye devam ediyorsun."

"Saçmalama," dedim, çok absürt bir şey söylemiş gibi.

"Elfida!" diye bağırdığında diğer adamlar sokağın ortasına diziliyordu.

"Kurşun," dedim sakince.

Buradan gitmemin tek yolu, onun da benimle gelmesiydi. Başka türlü, onu yalnız bırakmam ihtimaller dahilinde bile değildi.

Nefesini sertçe bıraktı ve bana bıkkın bir bakış attı. "Tamam," dedi. "İzle. Ama bir adım dahi kıpırdadığını görürsem sana yemin ederim ki hiç görmediğin ve görmemeyi dileyeceğin bir yüzümle karşılaşırsın."

Tabii, sevgilim, tabii.

Elleri boynuna uzanıp muskasını çıkardı. Kolyeyi andıran muskayı kafamdan geçirdiğinde şaşkınca onu izliyordum. Bana göz kırpıp, "Orada kal," dedi, yerine geri dönmeden hemen önce.

Karşısına dizilen adamları gözleriyle aşağılarken elleri ceplerindeydi. "Ulan, ne boş adamlarsınız," diye söylendi. Sokakta çıt çıkmıyordu.

Yaşça benden büyük olduğu belli olan bir adam, "Boşaltacağım ben şimdi seni," dedi.

Kurşun eğlenmiş görünüyordu. "Gel, boşalt."

Burada ben dururken sevgilim... Alınıyorum.

Kelimelerinin ardındaki pis ima komiğime giderken birden Kurşun'a doğru yönelen adamla dikkatim yeniden oraya kaydı.

Adamın kolunu havada yakalayarak, arkasına büken Kurşun'un yüzü son derece sakinken diğerininki buruşmuştu. Arkadaşlarına yardım için ortaya adayan iki adamdan biri burnuna yediği dirsekle gerilemek zorunda kalırken diğeri de karnına yediği yumrukla iki büklüm olmuştu bile. Hamleleri çok sertti. Bir yumrukla üç yumruk etkisi yaratabiliyordu.

Elim boynuma taktığı muskasının ucuna değdiğinde istemsizce gülümsedim.

Adamın kolunu bıraktı ve çenesine bir yumruk vurduktan sonra iterek yere fırlattı. Yerde öksüren adama gülerken üzerine atlayan bir başkasıyla hiç çaba sarf etmeden uğraşıyordu. Adam demirden gibiydi.

"E bu kadar hızlı mı? Daha ben boşalmamıştım," diye alay ederken bir başkasının boğazını kavradı.

Adam öksürüklerinin arasından içinde *sikmek* fiili geçen bir küfür savurduğunda Kurşun'un eğlencesi katlandı.

"Alınma bu kadar." O hengâmenin arasında tahminimce adamın yüzükparmağındaki alyansa baktı. "Karın da mı aynılarını söylüyor yoksa?"

Ve ortalık kızıştı.

Kenardaki diğer adamlar da birden Kurşun'un üzerine çullandıklarında, aynı anda kaç kişiyle boğuştuğunu sayamıyordum bile. Durumu iyi idare ediyor, demirden yumruklarını savurarak etrafındaki halkayı sürekli genişletiyordu. Yumruklarını, dirseklerini, kafasını ve tekmelerini ardı arkasına kullanırken yorulmuş gibi bile durmuyordu. Aldığı darbeler ise onu devirmekten çok uzaktı.

Yakasından çektiği bir adamın burnuna kafa attıktan sonra tekmesiyle kasıklarına doğru vurarak onu ittirdi ve kendinden uzaklaştırdı.

Adrenalin duygusuyla unuttuğum his geri geldiğinde, dizlerimden yukarı bir elektrik tırmandığını hissettim. Onu arka plana atarken bu manzaranın hayatım boyunca izlediğim en çekici şey olduğunu düşünüyordum. Haraketlerinin kendinden eminliği ve yaydığı maskülen enerji bacaklarımın arasına doğrudan bir elektrik gönderiyordu.

Genç duran bir adamın savurduğu darbeden kaçarken adam ona bir şeyler mırıldandı. Herhalde küfrediyordu. Kurşun'un havaya kalkan kaşlarına baktım. Alnından aşağı bir ter damlası düşüyordu. "Ankaralı mısın?" diye sorduğunda dudaklarım aralandı.

Bu muydu konumuz gerçekten?

Adam onayladı.

Kurşun bu habere sevinmiş gibi gözükürken yumruğu suratıyla buluştu.

"Hemşeri çıktık, bebe."

Kurşun Alpugan da Ankaralıydı. Bunu zaten biliyordum.

Pürdikkat, sağlıklı bir insanın hissedeceğinden çok daha fazla bir keyifle onu izlerken bana doğru yaklaşan bir adama kaydı dikkatim. Ona boş bir bakış attım.

"Çekil önümden, bir şey izliyorum."

"Prenses," dedi adam, sırıtarak. "Keyifler yerinde mi?"

Onu omzundan tutup, yana doğru çekerken, "Yerinde," dedim. Artık önümü kapatmıyordu.

Kurşun dudağını kanatacak bir yumruktan kaçamazken ona vuran adamın sol gözüne şaşırtıcı bir hızla iki kez art arda vurdu.

Birden dirseğimin iç kısmından tutularak çekildiğimde o kadar odaklanmıştım ki neye uğradığımı şaşırdım. "Yorulduysanız sizi araca alalım,

hanımefendi," diyerek sırıtan adam, beni gerçekten bir hanımefendi sanmış olmalı ki kolumdaki elini çok gevşek tutuyordu.

Kolumu kendime çekerek yüzüne bir yumruk savurmam ve kolundan tutarak sırtını kendime yaslayıp kolumla boğazını sıkmam on saniyemi almıştı.

Biri kızgın bir sesle, "Elfida!" diye seslendi.

"Ne?" diye homurdanırken adamın nefesini kesmeye devam ediyordum.

"Arkan," diye bağırdığında kolumdaki adamı hızla ittim ve arkamı dönerek havadaki kolu yakaladım. Bana büyümüş gözlerle bakan tanımadığım adama göz kırparken son derece eğleniyordum. Bu geceyi keyifli hale getiren tek olaydı bu. Kurşun'un burada olmasından sonraki elbette.

Kurşun iki kişiyle aynı anda uğraşırken yan gözle beni kontrol ediyordu.

Adamın kolunu çekerek aşağı doğru eğilmesini sağladıktan sonra alnımı sertçe burnuna vurarak onu sersemlettim ve kısa elbisemi umursamadan karnına dirseğimi sertçe vurdum.

Kurşun, "Elfida!" diye bağırdığında kafamı ona çevirdim. Çattığı kaşları alnında kırışıklık oluştururken, "Gel buraya," dedi sertçe.

Otomatikman ona doğru ilerlemeye başladığımda bir yandan yerdeki adamları sayıyordum. Ayakta sadece üç kişi kalmıştı. Biri topallıyordu, yani yarı yarıya ayaktaydı.

Yaklaşmamla beni kolumdan tutarak arkasına çekti ve topal adama kafa attı. Zaten sallantıda olan adam başını tutup, yere devrilirken, boş durmaktan hoşlanmayarak bir adamı yanıma çektim ve çenesine aşağıdan bir yumruk attıktan sonra o sersemlemiş bir haldeyken, kravatını boynuna dolayarak başını aşağı çektim, dirseğimi ensesine geçirerek onu bayılttım.

Kurşun'un iki saniyede bir beni kontrol etmesi beni sinir etmeye başlıyordu.

Bir el saçlarıma sarındığında ve başımı geriye doğru çektiğinde ağzımdan bir çığlık kaçtı. Kurşun anında uğraştığı adamı ittirerek saçımı tutan adamı boğazından yakaladığında, saçım yeniden serbest kalmıştı.

Uzanarak adamı ensesinden çektim ve o, eliyle Kurşun'a vururken, sırtını eğerek dizimi omurgasına vurdum. Kurşun onun darbesini savuşturduktan sonra etkisiz hale getirdiğim adama baktı ve kolumdan tuttu. "Sana *kımıldama*, demiştim," derken resmen tıslamıştı.

"İlk onlar başlattı."

Bakışlarımı üzerinden çekerek karşımdaki birine yumruk attım. Bir darbeden eğilerek, kaçarken her yerden uçuşan yumruklardan kaçmaktan sıkılmaya başlamıştım. Geriye son bir adam kalana kadar ona yardım ettim. İçerideyken hissettiğim bunalma hissi artmıştı. Nefeslerimin sıklaştığını hissediyordum, başım dönüyordu.

Kalan son iki adamdan birinin yere yatırdığım vücudunu bırakarak ayağa kalktığımda, Kurşun ve diğer adam dövüşmeyi bırakmıştı. Bana yandan bir bakış attı ve kolunu bana doğru uzattı. Kaşının köşesinden ince bir yol şeklinde akan kan kesinlikle çok çekiciydi. Onun dışında neredeyse belirgin bir yara almamıştı bile. Vücuduna gelen birkaç darbeyi gördüğümü hatırlıyordum ama çaktırmıyordu.

Elini tutarak kaşlarımı kaldırdım.

Ne oluyordu? Niye son adamı da etkisiz hale getirmediğimizi anlayamadım.

Beni önüne gelene kadar çekti ve sıklaşan nefeslerimi tıkayacak bir hareket yaparak avcunu kafamın arkasına yasladı. Alnımı göğsüne bastırdıktan sonra bir koluyla duymamı engellemek amacıyla kulaklarımı kapamadan önce yüzüme kısa bir bakış attı. Kolu başımın etrafından dolanmıştı ve bir eli kulağımı kapatıyorken diğer kulağımı da koluna bastırmıştı.

Şu an ne görebiliyor ne de duyabiliyordum.

Kokusunu çaktırmadan içime çektim. Terlemesinin etkisiyle kokusundaki kesinlikle iğrendirici olmayan hafif terin altından kendi kokusunu hâlâ alabiliyordum. Hareket etmesinin etkisiyle hızlı ama düzenli atan kalp atışlarını dinlerken dünyada hiçbir yerin bana bu kadar huzur veremeyeceğini fark ettim. Burada böyle dururken bu anı kaçırmak pahasına kendi canımı gözden çıkardığım anlar için kendimden nefret ettim.

Kolunun baskısı sertti ama çok da sıkmıyordu.

Göğsündeki titreşimlerden konuştuğunu anlasam da amaçladığı gibi ne dediğini anlamıyordum.

Bir merak duygusu içimde kavrulmaya başlarken onu geri plana atacak kadar huzurluydum ve bu anın tadını sonuna kadar çıkartmak için kafamdaki her şeyi sildim. Ne bacaklarımdaki karıncalanmayı ne de başımdaki ağırlığı önemsiyordum.

Bu huzur, otuz saniye daha devam ettikten sonra bitti. Diğer adam uzaklaşarak geldiği arabaya binmiş ve gitmişti.

Kurşun kolunu çekerek, beni serbest bıraktığında kirpiklerimi kırpıştırarak başımı kaldırdım ve gözlerine baktım. O da başını eğmiş bana bakıyordu. "Bir yerinde bir şey var mı?"

"Yok."

Kaşları hafifçe çatıldı. "Yüzün niye bu kadar kırmızı senin?"

Parmaklarımın arkasını yüzüme sürdüm. Göğsüm hızla inip kalkıyordu ama sebebini ben de anlayamıyordum. Yorgunluktan veya heyecandan değildi. "Hareket ettim ya, ondandır," dedim.

Bakışları kalkıp inen göğsüme indi. "Ne oluyor sana?"

Derin bir nefes aldım. "Bilmiyorum. Aniden sıcaklamaya başladığım için elimi yüzümü yıkamaya kalkmıştım. Sonra sesleri duyup buraya geldim. Geçti sanmıştım."

Elinin arkasını alnıma yasladı. "Başka ne hissediyorsun?"

Yutkundum. Sanki kontrolümü kaybediyordum. "Bilmiyorum. İçimde kıpır kıpır bir his var gibi. Bunalıyorum." *Devam et,* dercesine bakmaya devam etti. "Çok susadım. Başım ağırlaşmış gibi ve bacaklarım... Karıncalanıyor," dedim, doğru kelimeyi bulamamış gibi.

Küfretti. "Ne içtin sen, Elfida?"

"Son bir saattir alkol bile içmiyorum. Ondan önce de her zaman içtiklerimden içmiştim."

Telefonuna mesaj geldiğinde cebinden çıkarıp bir bakış attı. Sokakta adımlamaya başlarken, beni de peşi sıra çekiştirerek, "Yürü," dedi. "Buraya bi grup daha yığılmadan gidelim."

Onunla gitmeye ne kadar hevesli olsam da durdum. Bu kadar kolay ikna edilebilir görünmemem gerekiyordu. "Bergüzar içeride. Birlikte geldik, onu yalnız bırakamam."

Bana kısaca baktıktan sonra yine yürümeye başladı. "Kılıç'a söyleriz, bırakır evine sağ salim."

Gözlerim büyüdü. Beni çekiştirmeye devam ediyordu ama yine durdurdum. "Kılıç mı? Kılıç asla olmaz."

Arkadaşımı o salağa tabii ki emanet edemezdim.

Bıkkın bir nefes verdi. "Tamam. Açanay da içeride, o bırakır." Bu düşünce biraz daha içime sinmişti ama tam olarak değil. "Arayacağız yoldan, Elfida, yürü."

İkna olmuş bir halde onu takip ederek sokağın dışına, siyah cipin arkasına park edilmiş arabasına bindiğimizde camımı indirerek içeriye hava girmesini sağladım.

Arabayı çalıştırırken yan gözle beni izliyordu. "Fena değilmişsin," diye mırıldandı.

Güldüm. "Sen de idare edersin."

Dövüş becerilerimizden bahsediyorduk. Gördüklerimin onunla yapacağım maç konusunda beni endişelendireceğini düşünüyorsa çok yanılıyordu. Aksine daha da heveslendirmişti.

"Seninle karşılaştığım her anda başıma senin yüzünden farklı bir dert geldiğinin farkında mısın?" diye imayla sordum.

Direksiyonu çevirirken gözleri yoldaydı. "Sana içeri girmeni söylemiştim. Belanın ortasına atlamaya fazla hevesli olan sensin."

"Seni yalnız bırkmaya gönlüm el vermedi."

Yarım ağız güldü. "Ne kadar da merhametli, küçük bir kız." Ben de gülerken camımı biraz daha indirdim. "Daha iyi misin?"

"Aynı."

"Bana içtiğin şeyleri say."

Bu, ilgisiz gibi gözükmesine rağmen ilgili olan haliyle mest olurken tek tek içtiklerimi saydım. Bir süre düşündükten sonra o da bir sonuca varamamış olmalı ki sessiz kaldı. Ona baktığımda rahatlıkla araba kullandığını görmemle ağrılarının çok mühim olmadığını düşündüm. İkimiz de fiziksel olarak son derece iyi sayılırdık. Adamlar dünya üzerinde yumruk yarıştırabileceklerini düşündükleri en yanlış iki kişiye bulaşmıştı muhtemelen. Bizi öldürme niyetlerinin olmaması ve işin içine özellikle silah sokulmaması ise iyiydi.

Bu olayın sebebinin Okyanus ve Teo'yla ilgili olup olamayacağını tarttım. Kurşun'dan cevap alamayacağım barizdi.

Bir süre sessizce ilerlerken, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum, kapalı gözlerimin ardından. Başımdaki ağırlık hissinin geçmesi için gözlerimi kapasam da çok etkili olduğunu söyleyemezdim. Ama bu konuda endişeli değildim. En fazla ne olabilirdi ki?

Gözlerimi açtığımda dikiz aynasından arkasını kontrol ediyordu. "Bir yere," diyerek yanıtladı.

Bir yere?

Beklentim beni eve bırakacağını söylemesi yönündeydi.

Oturduğum yerde doğruldum. "Neden eve değil?" Bana bir yanıt vermedi. Aklıma gelen ilk şeyle aynadan arkayı kontrol ettiğimde, panik barındırmayan bir tonla, "Takip mi ediliyoruz?" diye sordum.

Direkt bu çıkarımı yapmam onu şaşırtmış gibi olurken yüzüme baktı. "Korkma."

"Korkmadım."

O, yanımdaydı. Şu anda bizi bir arada tutacak her türlü sebebe razıydım. Takip edilmek bizi birlikte *bir yere* götürüyorsa arkamızdaki arabaya evren aracılığıyla içten teşekkürlerimi yolladım.

"Nasıl bir arızasın sen?"

"Ne?"

"Rastgele sesler duyup merakından kapı kırıyor ve kendini karışıklığın ortasına atıyorsun. Orada dikiliyor, bu durumdan eğleniyorsun. Takip ediliyoruz, korkmuyorsun." Bana baktı ve sorgular gibi göz kırptı. "Ne iş?"

Gülerken, "Ne iş mi?" diye sordum.

Tam bir açıklama yapacaktım ki karnıma saplanan bir sızıyla yüzüm buruştu, dudaklarım gerildi. Bakışları yoldan bana geçerken, "Ne oldu?" diye sordu. "Umarım kalp krizi falan geçirmiyorsundur, Elfida. Bugün çok fazla dertle uğraştım."

"Karnıma bir sancı girdi," diye açıkladım, camımı biraz daha indirirken.

Yüzü aniden bir şeyi açıklığa kavuşturmuş gibi bir ifadeye büründü. Bakışlarını kısa bir süreliğine yola çevirirken arabanın hızı artmıştı. Yeniden bana baktığında sorguluyordu. "Karnına mı yoksa kasıklarına mı?"

Sorduğu soru karşısında şaşırırken kaşlarımı çattım. Bir cevap bekliyordu.

"Kasıklarıma sanırım." Karnımdan kastım, karnımın aşağılarıydı aslında. Yani kasık oluyordu. Bir çıkarıma varmıştı ama söylemiyordu. "Neyim var, doktor?" diye alayla sordum. "Yaşayacak mıyım?"

Yüz ifadesini düz tutmaya uğraştığını fark ettim. "Haplandın," dediğinde kaşlarım şaşkınlıkla havaya fırladı.

Neylendim?

"Azdırıcı."

Dudaklarım aralanırken yüzüne öylece bakakaldım. "Ne?" diye sorarken sesim daha çok ciyaklıyor gibi çıkmıştı. "Nasıl anladın?"

Dilini altdudağının iç kısmında gezdirdi. Bilmesem *eğleniyor*, diyebilirdim. Hatta sanırım... Gerçekten hafiften eğleniyordu.

"Terliyorsun, hızlı nefes alıp verişler, başın ağırlık hissi veriyor." Es verirken, dikiz aynasını kontrol ederek hızını biraz daha arttırdı ve ara bir yola saptı. "Muhtemelen on dakika içinde yerinde duramamaya başlayacaksın. Kasıkların sızlayacak." Güleceğine beni inandırdı ama gülmedi. "Umarım üzerime atlamazsın, Elfida."

Açık kalan ağzımla ona öylece bakakalırken, "Nasıl yani?" dedim, ağzımın içinden. Tüm bunları bilmesini bir kenara bırakırsam bu duruma şaşırdığım kadar eğlenebilirdim. Ancak onun yanında kendimi kontrol etmek için zaten küçük çaplı bir iç savaş veriyordum. Şimdi bir de dıştan müdahale olduğunda...

"Kim?" demek üzere ağzımı açmıştım ki bana ters bir bakış attı. Sanki onun da aklına yeni gelmişti.

"Sana tanımadığın insanların verdiklerini yiyip içmemen gerektiği söylenmedi mi hiç?" diye sorduğunda sorar gibi değil de azarlar gibiydi.

Söylenmedi, sevgilim ama sen boş ver.

"O adamı bulayım, geberteceğim," dedim, gözlerimi kısarak fakat gercek şu ki o adamı bulursam alnından öpecektim. Sonra da bir kafa atardım belki.

Kurşun durumu anladığında dudağı hafif bir kıvrım kazandı. Gülmekten tamamen yoksun bir adamın bu derece eğlendiği durumun trajikomik olduğu gerçeğiyle yüzleşirken ona numaradan sert bir bakış attım. Aklıma gelen şeyle dikiz aynasına baktığımda gördüğüm şey karanlıktan ibaret oldu. Arabayı atlatmıştık ve bunu ben kendi derdime düşmüş bir haldeyken, fark ettirmeden yapmıştı.

"Seni bağlamalı mıyım?" diye alayla sordu. "Zaten libidosu yüksek, küçük bir ergendin. Şu anda benim için iyice tehlike arz ediyorsun."

"Kurşun," dedim, sinirle soluyarak. "Tüm içtenliğimle söylüyorum ki devam edersen ağzının ortasına bir tane yapıştıracağım."

Gözleri radyonun üzerindeki dijital saate kaydı. "Yapıştırmak değil de ağzımla başka şeyler yapmak istemene son beş dakika kaldı." Kurduğu cümleyle içimde bir şeyler yer değiştirirken dudaklarımı ıslattım. "Şimdiden mi?" diye sordu. "Biraz sonraya da sakla, bebeğim, gece uzun."

Yemin ederim ki hayatımın en yoğun hissettiren anını yaşıyordum.

Bir yandan bana ilk *bebeğim*, deyişini kaydetmek için zihnimdeki defterde tarihi hatırlamaya çalışıyor, bir yandan kasıklarımdan aşağılara inmeye başlayan sancılarla mücadele ediyordum.

Oysa bunu isteyerek yapmıştı ve tepkimi fark etmiş olacak ki rahat, büyük bir kahkaha attı. Benimle eğlendiği, ağzında yavan duran *bebeğim* kelimesinden dahi belliydi. Normalde bu hitabı kullanmadığını tahmin ediyordum.

Benim yanımda rahat bir adama dönüşüyordu. Bunu bir kez daha doğruluyordum. Bu beni ciddiye almadığından mıydı yoksa bir şeyler sonuç mu vermeye başlıyordu, emin değildim ama her halükârda çok güzel hissettiriyordu.

Sevgilim... Bu kelimeleri ağzından duyabilmek için kaç hafta, kaç ay, kaç yıl beklediğimi tahmin bile edemezsin.

"Özellikle mi yapıyorsun?"

"Elbette," dedi. "Benim de eğlenmeye ihtiyacım var, Elfida." Derin bir nefes aldığımda kendi kapısına uzattığı elini aşağı indirdi ve bir şişe su çıkardı. "Al," dediğinde kibar bir şey yaptığını düşünüyordum ki, "Hararetini alır," diye ekledi.

Şişeyi elinden çekip aldım ve dudaklarıma yaslayarak birkaç yudum içtim.

İç sesim başını dizlerine yaslamış, bu durumla üç yıllık planımı nasıl bok etmeden mücadele edebileceğimin hesabını yapıyordu.

Beş dakika geçtiğinde bir arazi yoluna girmiştik. Ona nereye gittiğimizi ikinci kez sorduğumda bir cevap alamamıştım.

Bergüzar konusunu açtığımdaysa bana Açanay'a mesaj attığını ve onu bırakacağını söylemişti ama ırz düşmanı Kılıç'ın orada olmadığından emin olmak için fotoğraf konusunda ısrarcı olmuştum. Sonuç olarak Açanay, Kurşun'a Bergüzar'la arabada çektiği, Bergüzar'ın duruma anlam vermeye çalışır halde kameraya baktığı bir fotoğraf yollamıştı.

Ona zaten *ailesel*, acil bir işim çıktığına ve onu oradan bir arkadaşımın bırakacağına dair bir mesaj atmıştım.

Kurşun beni gözleriyle kontrol etti. Ama gözleriyle kontrol ettiğinde göremeyeceği yerlerimde kesinlikle hiç iyi değildim. Kadınlığım nabız gibi atıyor, sürekli yerimde kıpraşmama sebep olan hisler karnımı gıdıklıyordu.

"Koltuklarıma damlamazsan iyi olur."

Başımı geriye atarak bir of çektim. Durumdan zevk alıyor muydum? Evet. Ama zevk almadığım nokta, içimdeki bu hislere rağmen bunların karşılığını bugün alamayacağımı biliyor olmam ve bunun getirdiği öfkeydi. Bu öfkeyi ona yansıtmayı seçiyordum. Her şeyi mahvedemezdim. Üç yıllık planımı anlık bir zevk uğruna yok sayamazdım. Çünkü o planın sonunda, o zevki kalıcı hale getirecek yollar vardı. O zaman geldiğinde bir kereliğine bana ait olmayacaktı. Canım her istediğinde bana ait olacaktı.

"İstiyorsan Açanay ve Kılıç'a haber verip gelmemelerini söyleyebilirim."

"Niye?" dedim tersçe, içimde biriken öfkeyi ona yönlendirerek. "Kılıç'ın üzerine atlarım diye mi endişelendin?"

İç sesim yüzünü buruşturduğunda ona hak veriyordum. Şu dünyadaki hiçbir hap, beni Kılıç'ın üzerine atlatamazdı.

Yüz ifadesinde küçük bir seğirme yakaladığımda o kadar belirsizdi ki bunun her zamanki sert ifadesinin bir parçası olup olmadığını anlamak bile zor oldu.

"Saçma sapan konuşma."

"Konuşursam?"

Arkamı yaslandığım koltukta boğulmamak için kemerimi bile çıkarmış, iyice yayılmıştım. Bu yüzden ters bir bakış kazansam da şu durumda umurumda bile değildi. Boncuk boncuk terliyordum.

"Bir süre sonra boş konuşan ağzını doldurmam için fazla hevesli olduğunda, karşında dirayetli bir adam olabilmem için dua et, Elfida."

O halde boş konuşmaya devam etmem gerekiyor, sevgilim. Sadece henüz vakti değil.

Bir şekilde bu durumda bana asla yaklaşmayacağından emin olduğum kadar emin olduğum başka bir şey yoktu.

"Lütfen..." dedim, ona karşı bu kelimeyi ilk kez kullanarak. Özellikle yanlış yorumlaması için beklerken tuzağa düştü ve bana hızlı bir bakış attı. Söylediği cümle için *lütfen*, dediğimi düşündüğünde takındığı ifade dilimi damağımı kuruttu. Boynunda bir damar atmaya başlamıştı. Yeteri kadar beklediğimi düşünerek, "Şöyle konuşma," diye bitirdim cümlemi. Dudakları gerildiğinde yalandan şaşkın bir bakışla ona baktım. "Ne o? Bir hap da sana mı verdiler?"

Direksiyonu tutan parmaklarını sıkılaştırdı. Boştaki elini çıplak bacağıma koyduğunda irkildim. Bana attığı yandan bakıştan arduvazlarındaki

hain parıltıları resmen somut olarak görebilmiştim. "Canımı sıkma, Elfida. Yemin ederim, dizlerinin üstünde en ufak bir temas için yalvaracak hale getiririm seni."

"Kurşun," diye tısladım, dişlerimin arasından.

Mini eteğimin bittiği yerin hemen altında duran elini okşar gibi oynattı. "Efendim."

Elimi, elinin üzerine koyduğumda amacım itmek değildi. Dokunuşlarını biraz daha hissetmek uğruna bu işkenceye katlanmaya razıydım.

Tırnaklarımı elinin üstüne batırdığımda dudaklarını ıslattı. Dakikalar akarken kalçalarımı koltukta tutmakta iyice zorlanır hale gelmiştim ve Kurşun bunun son derece farkındaydı.

Elinin üstüne kapadığım elimi istemsizce sıkıştırırken sanki sakinleşmemi istiyormuş gibi parmaklarını çıplak tenimde hafifçe oynattı.

Neden elini çekmediğini bilmiyordum. Belki de elini sıkıca bastırarak çekmesine engel olan bendim ama bana bu kadarını verebileceğini düşünüyor olmalı ki geri çekmek için bir hamle yapmıyordu.

Artık zihnim iyice bulanırken otokontrolümün son damlalarının da buharlaşmak üzere olduğunun bilincinde olarak, belki fark etmez diye düşünerek elini bacağımda biraz daha yukarı çıkardım. *Sadece birkaç milimcik.*

Tabii ki anında bana döndü. "İyi ki seni orada bırakmamışım," diye ağzının içinden söylenen sesini neredeyse zor duymuştum. "Kim bilir yarın hangi fırsatçı pezevengin yatağında uyanırdın."

"Şu durumdan iyi halde olacağım kesin," diyerek, boş bulunmuş gibi kelimeleri ağzımm içinden yuvarlarken aslında tam aksini hissettiğimden habersizdi.

Kalçalarıma engel olamadan, kendimi biraz daha aşağı kaydırarak onun elinin daha yukarılara çıkmasını sağladığımda elini geri çekti. Hayal kırıklığıyla inlediğimde bunu dışımdan yaptığımı fark etmek, beni bile neredeyse utandıracaktı.

"İleri gidersen yarın kendinden utanacaksın," dedi, beni uyarırcasına. Kötü niyetle değil de beni düşünerek söylediği belliydi. Bu halde bile bunun için zihnimde küçük bir dans gösterisi sergiledim.

"Kolay utanan biri değilim," diye mırıldandım ve uzanarak, kendi kucağına koyduğu elini tutup zorla kendi kucağıma yerleştirdim.

İlk kez şakayı bir kenara bırakarak bana ciddiyetle baktı. "Elfida," dedi, uyarıcı bir tonla.

"Sadece elin, tamam mı? Dikkatimi dağıtıyor temasın."

Bir yalan daha.

Başını sallasa da bundan çok memnun olduğunu söyleyemezdim. Kendimi iyice kaybetmeye başladığımın farkındaydı.

Araba bir dağ evinin önünde durduğunda bulanan gözlerimi geldiğimiz yerde gezdirdim. Hemen hemen bir saattir yoldaydık.

Arabadan inerek gece ayazıyla karşılaştığımda, tenimi ısıran soğuk bana çok iyi gelmişti.

Kurşun yanıma gelip, beni omzumdan desteklerken, "Donacaksın," dedi. "Ceketin de kaldırımda kaldı."

Bu kadar iyi birine dönüşmesi karşısında bunun benim rüyalarımdan biri olup olmadığını düşündüm bir an. Öyleyse çok büyük hayal kırıklığına uğrayacaktım.

Hatırlattığı ceketimle dudaklarımı büzerken, "Hep senin yüzünden," diye söylendim. "O bir Fendi'ydi."

Bir Fendi'yi arka sokak kaldırımına atmış ve terk edip gitmiştim. Hapçı adamı bulursam elimden çekeceği vardı.

Beni cevapsız bırakarak eve doğru yürümeye başladığında onu takip ettim. Burası çok huzurlu gözüken, şirin bir yerdi. Muhtemelen Açanay ve Kılıç'ın da geleceğini düşündüğümde içimi kaplayan huzur hissi bir anda yok oldu.

İşin yoksa bir de Kılıç'ın sorgusuyla uğraş şimdi!

Kurşun, klişe bir şekilde paspasın altından çıkan anahtarla ahşap kapıyı açtığında, evin içinden yayılan temiz ağaç kokusunu burnuma doldurdum. Yürümek bile işkence gibi hissettirmeye başlamıştı. Bacaklarımın arasındaki sürtünme beni deli ediyordu.

Duvardaki ışık düğmesine bastı ve beni bir odaya yönlendirdi. Bir dağ evine göre son derece modern duran oda, sade fakat şıktı. Kafamın içi şu an ev dekorasyonuyla ilgilenemeyecek kadar dolu olduğundan sadece ilerledim ve kendimi beyaz koltuklardan birinin üzerine attım.

Kurşun da hemen arkamdan gelerek tam önümde, ayakta durdu. Başımı kaldırarak ona baktığımda gözleri boynuma düştü ve uzanarak saçlarımı kaldırdı, boynumdaki muskayı başımdan geçirerek çıkardı. Varlığını unutmuş olsam da yokluğunun yarattığı boşluk açıktı. Ona ait bir şeyi boynumda taşıyor olmanın tadına henüz varabilmiş sayılmazdım.

Tuttuğum nefesimi geri bıraktığımda muskayı kendi boynuna takıyordu. Arduvazları üzerime düştü. "Heveslenmiş miydin? Pardon."

Başımı geriye yatırdığımda yanıma oturdu ve alaycı sesini filtreleyip, "Daha da kötüye gidecek," dedi. "Muhtemelen o sokaktayken çoktan kanına işlediği için seni kusturmak fayda etmeyecekti."

Göğüs kafesim hızlıca inip kalkmaya devam ediyordu. "Ben..." dedim, bulanan zihnimin kelimeleri süzgecinden geçirmesine fırsat vermeden. Şu kafadayken öyle bir süzgecin varlığını bile unutmuş sayılırdım. "Temasa ihtiyacım var." Bacaklarımı birbirine bastırdığımda rahatça oturduğu koltuktan arduvazlarını yüzüme dikti. Sessizliği seçiyordu. "Kurşun," diye yineledim.

"Senin için yapabileceğim bir şey yok, ufaklık."

Sinirle soludum. Bu ilacın yan etkilerinden biri de öfke kontrol problemi olmalıydı. *Sanki hiç yokmuş gibi...* "Ne demek yok?"

"Basbayağı." Benim aksime rahat görünüyordu. "Kendi başının çaresine bakmak istersen odamı kullanabilirsin." Çenesiyle ilerideki kapıyı işaret ederken haddinden fazla utanmaz, fazla rahattı. "Belki biraz daha iyi hissedersin." Ona anlamsız bir bakış attığımda, "Seni daha da ıslatmayacak kelimeler seçmeye çalışıyorum," dedi, anlamadığımı fark ederek. "Mastürbasyon, Elfida."

Başımı koltuğun sırt kısmına yaslayıp, derin nefesler alırken başımı iki yana salladım. Karnım kasılıyordu. Nasıl dayanacaktım? Kontrolün ipleri yavaş yavaş ellerimden kayıyor, parmak uçlarım aşınıyordu.

"Utanma. Fazla ses çıkartanlardansan televizyon açabilirim."

"Kurşun!"

Bir yastığı ona fırlattığımda, havada yakaladı ve yanına yasladı. Kendisi gülmüyordu ama gözlerinde parlayan eğlence kırıntılarını görür gibi oldum. Her daim yanında haplanan biri varmış kadar rahattı.

"Efendim."

"Filtreli konuş."

Kaşları havalandığında gerçekten düşünceliydi. "Bu, yeterince filtreli değil mi zaten?"

"Hayır."

"O zaman filtresiz konuşmamı hiçbir zaman duymaman gerekiyor." Es verdiğinde dudakları gerilmişti. "Sıvı kaybını önlemek için."

Kendime engel olamayıp, gülerken gerçekten de perişan bir halde görünüyordum. "Ne zaman geçer?" diye sordum.

"Nereden bileyim ben, Elfida?"

"Her şeyi biliyorsun," diye homurdandım. "Bunu da bil."

"Yeterince cazgır bir şey değilmişsin gibi iyice agrasifleştin."

Kasıklarıma ardı arkası kesilmeyen iğneler batıyormuş ve bu iğneleri durdurmamın tek bir çaresi varmış gibi hissederken başımı kaldırdım ve bir dağ evinde, koltukta biraz ilerimde oturan Kurşun Alpugan'a baktım.

Bu cümleyi kuruyor olmak bile çok ilginçti. Kurşun Alpugan yanımda, benimle aynı evde, aynı koltuktaydı. Kurulan hayallerin hayatıydı resmen. Sadece biraz daha farklı bir versiyonuyla.

Ona bakışımı fark eden Kurşun da arduvazlarını camdan ayırarak yüzüme sabitlediğinde, koltukta ona doğru kaydım. Hareketlerimi izlerken öylece oturmaya devam etti. İçimde ikiye bölünen sesler vardı: Kalan bir iki damla otokontrolümün yönettiği mantıklı tarafım ve diğer tarafım.

Elimi yüzüne dokundurmak için kaldırmıştım ki kolumu havada kavradı ve geriye uzatarak beyaz koltuğa bastırdı. Başını yavaşça iki yana salladığında yıllar sonra ilk kez bu an ağlayabileceğimi hissettim.

"Anlayabiliyorum, çok muhtaçsın. Hatta görebiliyorum." Gözlerimin içine bakıyordu. "Sadece bir dakikada seni parmaklarımın üzerine getirebilirim, Elfida ama şu an bu haldeyken hayal kırıklığına uğraman, yarın uyandığında uğrayacağından çok daha az. Emin ol."

Kurduğu cümlede takıldığım sadece tek bir nokta vardı ve o da altdudağımı dişlerimin arasına almama sebep oldu.

Yüzü yüzüme yakındı.

Ah, yüzü yüzüme bu kadar yakın olmamalıydı.

"Sen hani beni manevi kardeşin ilan etmiştin ya," diye söylendim, bileğimi elinden kurtarırken. "Manevi abiler, manevi kardeşlerine böyle cümleler kurmaz."

Bana bakarken dudağının bir köşesi titredi.

"Manevi kardeşler de manevi abilerinin yanında sırılsıklam bir halde kıvranmaz."

"Kurşun!" diye bağırdığımda koltuktan kalktı ve görünen Amerikan mutfağa doğru yürümeye başladı.

"Kılıç'ı arayacağım, daha geç gelsinler. İnsan içinde oturacak halde değilsin."

Başımı geriye atarken bu gecenin nasıl biteceğini düşünüyordum. Yirmi bir yıllık hayatımın sayılı zor gecelerinden olacağı şimdiden barizken arkasını dönmüş, tüm ihtişamıyla yürüyen adamın sırtına bakmak bile canımı yaktı.

Söylediği gibi muhtaçtım. Sadece şu an sandığı şekilde değil.

Bir muhtaçlıksın içimde, sonu görünmeyen.

Ninova

8

Bir kum saati var,
Kumları yavaşça düşen,
Kumları yavaşça biten.
Bir kadın var, kumları yakalayan.
Bir adam, saatin camını kıran.
Ve bir de zaman var.
Yavaş yavaş tükenen zaman.
Maskeleri, kum tanelerinin arasına düşürecek olan zaman.
Kumlar bitiyor.

Üçten geriye saydım:
Üç. İki. Bir.
Ve ne mi oldu?
Hiçbir şey. *Hiçbir. Şey.*

Bu hapın etkisi ne zaman bitecekti, bilmiyordum ama ben bitmek üzereydim. Bu eve geleli hemen hemen kırk dakika olmuş olmalıydı. Ve ben kırk dakikadır ecel terleri döküyordum.

Kurşun, Açanay'ı aramış ve onlara sabah gelmelerini söylemişti. Anlayabildiğim kadarıyla Kılıç, telefonu Açanay'dan almış ve ona, onu sinir edecek bir şeyler söylemişti. Tahmin etmek pek zor sayılmazdı ama şu anda yatar gibi gevşekçe oturduğum -zorla oturtulduğum- koltukta nefes egzersizleri yaparken buna çok da kafa yormamayı seçtim.

Belirli takıntıları olan bir kadındım. Her zaman saçımı başımı düzeltir, çantamda her daim taşıdığım küçük aynamla yüzümün nasıl göründüğünü kontrol ederdim. Kombinlerimin ve makyajımın yeterince iyi gözükmesi için ayna karşısında saatler geçirirdim. Bir tırnağımın ucu dahi

Ninova

kırılsa strese girer, kaşlarımın şeklinin bozulduğunu düşünerek panik olmaktan kendimi alıkoyamazdım. Aynaya her baktığımda bir öncekinden daha fazla kusur görür, hepsini düzeltmek için kendimden daha fazla şey verirdim. Mükemmel görünmeye, mükemmel olmaktan çok daha fazla önem veriyordum. Mükemmel hissetmekten de öyle.

Ama iş bu adama geldiğinde, her seferinde nasıl bu halde özensiz, bitkin, sağlıksız, krizlerin içinde veya eşiğinde, makyajsız, dağınık ve saçma kıyafetlerle kalabildiğime anlam veremiyordum.

Neyse ki aklım şu anda bunun yüzünden çok da endişelenemeyecek kadar bulanık ve karışıktı. Sözkonusu Kurşun beş dakikadır ortalıkta gözükmüyordu. Ev küçüktü. Bir yatak odası, şu an bulunduğum açık salon ve içine dahil olan Amerikan mutfaktan ibaret olan bir yerdi.

Tam ona seslenmek üzereydim ki salonun girişinde belirdi. Üzerini değiştirmişti. Ve inanın bana, bir siyah tişörtle eşofman ancak bu kadar enfes gözükebilirdi. Loş ışıkların arasındaki yüzüne gölgeler düşmüş, karanlık yüzünün keskin hatlarını taçlandırmıştı. Başının, kapının tepesine değmesi için sadece biraz parmak ucuna kalkması yeterdi ki bu kapı, standart kapılara göre daha uzun tasarlanmıştı. Benim evimdeki kapılardan geçmesi için eğilmesi gerekecekti muhtemelen. Görkemliydi. Bir eşofman takımının içinde, olabilecek en standart şekilde özensizken bile kutsaldı.

Ben, bol ama değişik şekilde hareket ettiğinde kaslarının kıvrımlarını ortaya serecek kadar dar tişörtünü izlerken bana doğru adımlamaya başladı.

"Sana uygun bir şeyler var mı diye baktım ama çok bir seçenek olduğunu söyleyemem." Bir elindeki kıyafet parçalarını yeni fark ediyordum. "İdare edeceksin artık."

Yayıldığım yerden doğrulurken başımı salladım ve terden yüzüme yapışan birkaç saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım.

Elime tutuşturduğu parçaları incelerken başımda dikilmek yerine kendini koltukta yanıma attı. Ağırlığının etkisiyle sallanan koltukta kıpırdanırken elimdeki tayt şortu inceledim. Ardından dantelli, lacivert iç çamaşırı takımına bakarken kaşlarım kendiliğinden hareketlendi.

Bu kadın kıyafetleri de neyin nesiydi?

Burada kıyafetlerinin bir kısmını bırakabildiğine göre buraya birden fazla kez gelmiş olan bir kadın olmalıydı. Giyinik gelip çıplak gitmediyse elbette.

Hapın etkisini dahi geriye itebilecek ateşler düştü içime.

Ona bakmasam da arduvazlarını yüzümde hissedebiliyordum.

"Lacivert'in."

Tek kelimelik açıklaması içime görünmez bir su serperken kafamı ona doğru çevirdim. Tabii ya, adamın iki tane kardeşi, kız kuzenleri vardı. Aklım hep en kötüsüne çalışıyordu.

"Sormadım."

"Senin merakını dindirmek için söylemedim zaten," dedi, düz bir sesle. Yayıldığı koltukta başını, sırtını yasladığı büyük minderlerden birine yaslamış, oturduğu yerden kafası yana dönük şekilde bana bakıyordu. Bedenlerimiz arasında iki karşılık mesafeden fazlası yoktu. "Yarın bir gün ezkaza Lacivert'in yanında evimde kadın kıyafetleri varmış gibi konuşursan bir yıl boyunca başımın etini yer ve eşitlik arayışı altında yapacağı hareketler yüzünden beni peşinden koşmak zorunda bırakır."

Ona baktım. Çok güzeldi.

"Lacivert'i bir daha nerede göreceğim de ona bunu söyleyeceğim?" Durdum ve kaşlarımı hafifçe çatarak, "Hem yaptığın şeylerin aynısını yapmak istemesinin nesi yanlış?" diye ekledim. "Göremediğim ekstra bir özelliğin mi var?"

Gözlerini devirdiğinde bu küçük hareketi aniden çok sevimli geldi gözüme. Şu an tam anlamıyla kıvransam da bu, onunla tartışacak bir konu bulmama engel değildi.

"Küçük."

Ona, tek kelimelik açıklamasını hiç de tatmin edici bulmadığımı belli eden bir bakış attım. "Onun yaşındayken eminim kendin için de aynısını düşünmüşsündür!"

"Ben başka, o başka."

Sırtımı onun gibi geriye yasladım ve bir elimi çenemin altına koyarken gözlerimi kırpıştırdım. "Farkınız neymiş, bir anlatsana."

Koltukta yan yana, rahatça ve yakın bir şekilde oturuyorduk. O kalçası önde, yayılır gibi oturmuş ve beni görmek için kafasını yan çevirmişken ben direkt yan bir şekilde oturuyordum.

Aniden loş ışıkların altında baş başa sohbet ettiğimiz, herkesten uzak bu küçük anı çok sevdiğimi fark ettim.

Bir süre sessiz kaldı. "Biraz daha zorlarsan Lacivert'le kan bağın olduğuna inanacağım. Aynı cümleler, aynı küçük surat, aynı havada burun."

Cümlelerini umursamadım. "Soruma cevap bekliyorum," dedim, tavrımı bozmadan.

Karnımdaki kasılmaları umursamamaya ve koltuğa sürtünmemeye çalışırken ciddi bir efor harcıyordum ama çaktırmamaya çalıştım. Ne kadar becerebiliyorsam artık!

Parmaklarıyla başını ovdu. "Bilmem," diyerek pes etti en sonunda. "Sadece o benim küçük kız kardeşim işte. Dar görüşlü bir insan değilim, Elfida, gerçekten değilim," dediğinde bu samimiyeti bir an için beni afallattı. Karşımda kendini açmaya hazır, tüm duvarları aniden inmiş bir Kurşun Alpugan duruyordu. "Onun yapmasını istemediğim her şey onun iyiliği için. Birinin benim gözümden sakındığım kardeşime birkaç saatlik bir eğlence olarak bakmasına tahammül edemem."

Onunla çatışır gibi değil de anlar gibi sakince ve dingince kurdum bu kez cümlelerimi. Anın büyüsü beni içine çekmişti. "Kardeşine yapılmasını istemediğin şeyleri başkalarının kardeşlerine yapmamalısın öyleyse."

Çok hafifçe güler gibi bir nefes bıraktı burnundan. "Benim çevremdekilerle Lacivert'i bir mi sanıyorsun? Onun gibi nahif ve duygusal birine, yaşıtlarına zaten yaklaşmam. Ama herkes benim gibi düşünmez. Lacivert ise bu gerçekleri canının yanacağı yoldan öğrensin istemiyorum sadece." Biraz sustu ve arduvazları heteroktomili gözlerimdeyken, "Senin gibi mesela," dedi. "Sen de Lacivert gibisin. Aksi, ukala, baş ağrıtıcı ve küstah olabilirsin ama özünde küçük, kırılgan, toy bir kız çocuğusun. Bunu kötü bir şey sanma ama şu an baktığım gözlerinde seni kırmanın ne kadar kolay olduğunu çok iyi görebiliyorum."

Senin için kolay olabilir. Ama yapma, sevgilim. Lütfen.

Dudaklarından dökülen gerçekleri inkâr etmek için başımı yavaşça iki yana salladım. Beni tanımlamak için kullandığı ilk kelimeler tam olarak beni anlatıyordu. Elfida'yı. Ama o *ama* ve *sonrakiler*... Onlar kimsenin görmemesi için yok ettiğim başka birini anlatıyordu. Ve bunu görmesinin arduvazlarının bir bakışı kadar kolay olduğunu kabul etmek, hayali bir mezarın altına gömülü o ruhu sızlatıyordu.

"Şu an tek bir hareketle seni kucağıma çekebilirim. Ve buna itiraz bile etmezsin." Sakince konuşmaya devam etti. "Sana zevk verebilirim, sana çok değerli hissettirebilirim." Biraz es verdi. "Ama sabah buradan öyle bir çıkmanı sağlarım ki hiç olmadığın kadar değersiz hissedersin." Onu dinlemeye

devam ederken dudaklarını ıslattı. "Bunu ben yapmam. Ama birçok kişi yapar. Ve benim, baktığımda hâlâ oyun halısında oyuncaklarıyla oynayan küçük bir kız olarak gördüğüm kardeşlerimi değersiz hissettirmeye kalkacak bir adam olursa ona neler yapacağımı ancak Allah bilebilir. Çünkü biliyorum, tanıyorum. Bir değer arayışına gireceklerini görüyorum."

Bu konuşmada ona hak vereceğimi hiç düşünmemiş olsam da düşünce şeklini anlayabiliyordum ve bu saçma değildi. Hiç saçma değildi. Sadece bir koruma içgüdüsüydü işte. Lacivert dinlese sadece kısıtlanma görebilirdi bu cümlelerde ama ben, benim asla sahip olamadığım türden bir değer görüyordum.

Ben sessiz kalırken arduvazlarını üzerimden birkaç saniyeliğine ayırdı ve ne hissettiğini anlamama izin vermezken, "Öyle bakma," diye mırıldandı.

Kendi anılarımın bu anı zehirlemesine izin vermemeye çalışırken, "Nasıl?" diye sordum.

"Kırgın."

Kırgın.

Beni kıranlar bile fark etmezken kırgınlığımı gören ilk kişiydi. Belki beni tanıyor sayılmazdı ama bana baktığında beni tanıyanlardan daha çok şey görüyordu.

Herkes Elfida'yı görüyordu. Tüm kusurlarıyla, tüm kötü düşünceleriyle ve tüm haksızlıklarıyla... O, Elfida'ya bakıyordu ama farklı birini görüyordu. *Onu* görüyordu.

Elfida tam olarak görmemesi gereken kişiydi belki de. Takıntılı, problemli ve hırsız olan Elfida. Üstelik en çok ondan çalıyorken. Elfida yerine yıllar önce ölmüş o kişiyi görmesi daha iyi miydi yoksa çok mu kötüydü karar veremedim.

Acı bir farkındalık bana onun yanında, o yıllar önceki kişi olmaya çok daha yatkın olduğumu düşündürttü. Ve hemen kayboldu. Bu olmayacaktı çünkü *o* ölmüştü.

Zorla güldüm. "Ne alaka?"

Beş saniye boyunca gözlerime baktı. "Alakasını sen bileceksin." Gözleri elimdeki kıyafetlere kaydı. "Üzerini değiştir," dedi, konuyu kapattığını belli edercesine.

Başımı sallayarak, doğrulurken bu sohbetin bitmesi işime gelmişti. Karnıma giren bir krampla dudaklarımı dişlerken doğruldum ve kıyafet-

geri alarak ayağa kalktım. Aklıma gelmesiyle odadan çıkmamı engelleyen şey yüzünden dururken yeniden koltuktaki adama baktım. *Ne oldu*, dercesine tek kaşını kaldırdı.

"Fermuar."

O davetten doğruca eve gitsem bu fermuarı paşalar gibi kendim açıp elbiseyi üzerimden çıkaracaktım. Ama şu an fazladan uğraşmaya ne gerek vardı, öyle değil mi? O ne güne duruyordu?

Bana attığı düz bakışın ardından doğrulup ayağa kalktı. "Gel."

Ona yaklaşarak sırtımı döndüm. Hemen arkamda durarak, saçlarımı sırtımdan çekip omzumun önüne attığında nefesimi tuttum. İlerdeki cam dolaba belli belirsiz gölgelerimiz yansıyordu ve arkamdaki bedeni bacak kaslarımı sıkmama sebep oldu. Topuklularımı çıkarmıştım. Şu anda önünde, söylemeyi sevdiği şekilde ufaktım.

Parmakları fermuarı bulduğunda ve garipsemeden aşağı çekmeye başladığında sıcak nefesi kafama vurdu. Mini elbisenin fermuarı omurgamın altından bel boşluğumun altına kadar uzanıyordu. Elinin tersi çıplak sırtıma değdiğinde yutkundum ve tüm suçu hapa atmayı seçerek ağırlığımı tek bir ayağımın üzerine geçirdim. İfadesini göremesem de bu durumun onu eğlendirdiğini söylemek için kahin olmaya gerek yoktu.

Yapmamam gerektiğini biliyordum ama yaptım.

Yarım adım geriye giderek bedenimi ona yasladığımda, elleri vücutlarımızın arasında sıkışmıştı. Ellerini aramızdan çıkarırken eli yarıya kadar açtığı fermuarın çıplakta bıraktığı tenime sürtünmek zorunda kalmıştı ve bu, işleri sadece daha da kötüleştirdi.

"Elfida," dedi yavaşça, uyarır gibi.

Arkamda tüm bedenini, *tüm bedenini* hissedebiliyorken adımı söylememeliydi.

Bir elini kaldırdı ve yumruğunu atkuyruğuma yavaşça iki kez dolayarak başımı aşağı doğru çekti. Göğsüne yaslanan kafam geriye doğru yatmak zorunda kalırken artık yüzünü alttan görebiliyordum.

"Şansını zorluyorsun."

Dudaklarımda yavaş bir gülümseme peydah olurken saçlarımın arasındaki yumruğunu sıkılaştırdı. Saç diplerim ve boynum eşzamanlı olarak hafifçe sızladığında sadece dudaklarım biraz daha kıvrıldı. Gözleri çok hafif kısıldığında sırtımın yaslı olduğu kaslarının gerginleştiğini hissettim.

"Yüzünü buruşturman gerekiyordu, gülümsemen değil."

Onu alttan izlemeye devam ederken, "Çoğunlukla karşında küçük bir kız görsen de kulübünün en iyi dövüşçüsü olduğumu unutuyorsun. Hissetmiyorum bile," dedim.

"Hmm," dedi yavaşça. "En iyilerinden biriyken en iyiye mi yükseldin birden?"

"Birden değil," dedim. "Oraya adım attığımdan beri öyleyim."

En iyileri olarak geçen bir grup insana karşı olan maçların hepsini kazandıktan sonra en iyi olduğumu rahatlıkla söyleyebilirdim.

Arduvazları gözlerimde beni incelerken, yumruğunu biraz daha geriye çekip, "Bunu?" diye sakince sordu. Az önce yaptığım *hissetmiyorum* yorumundan bahsediyordu.

"Biraz."

Sorarcasına, "Biraz?" dediğinde nefesim kesilir gibi oldu. Başını iki yana sallayarak, "Elfida, Elfida," dediğinde geri çekilmesinden o kadar korkuyordum ki sesimi çıkarmadım. Ona ihtiyacım olduğunu son üç yıldır zaten biliyordum ama şu anda ona tam anlamıyla muhtaçtım. "Sana istediğin şekilde dokunmayacağım. Sadece kendini daha çok kıvrandırıyorsun," diye mırıldanırken boştaki eliyle yüzüme düşen bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

İnkâr etmek anlamsızdı. "Bu işin sonu bana *istediğim şekilde* dokunmanla bitmeyecekse neden bu pozisyonda olduğumuzu sormamın bir sakıncası var mı?"

Dudaklarını kıvırdı. "Seni bir kez olsun pasif bir pozisyonda görmek hoşuma gitti," dedi. "Ve bir açıklık getirmek gerekirse..." diye ekledi. Belki de ışık yüzünden daha koyu görünen arduvazlarına baktım. "İsteklerimizin çatışacağı bir başka noktadayız."

Göğsüm hızla inip, kalkarken sessiz kaldım ama bedenim aklımla bir ilerlemiyordu. Kalçalarımı ona daha çok yapıştırmayı gerçekten kendim seçmemiştim.

"Sana benden uzaklaşmana sebep olacak bir mesaj veriyorum ama almamakta ısrarcısın."

Verdiği mesajı alıyordum. Gerçi bunu şu an almama gerek yoktu, zaten biliyordum. Bilmesem dahi şu ana dek çoktan anlamış olurdum.

"Almadığımı kim söylüyor?" derken boynumun ağrıdığını hissettim ama bir şey yapmadım. Bu ağrıda dahi bana zevk veren şeyler vardı.

"Kimse söylemiyor." Bakışları üzerimde dolandı. "Görüyorum."

Güldüm. "Ne gördüğünü biraz daha açar mısın?"

Kısa bir bakışın ardından konuşmaya başladı. Bacaklarımın titremeye başlamasına ramak kalmıştı. Normal zamanda bile bu pozisyon bana ciddi anlamda kalp krizi yaşatabilecekken şu durumda hâlâ ayakta durabildiğime şükretmek gerekirdi.

"Muhtemelen fanteziler yerine normal seksten hoşlanan ve arzuladığını bende bulamayacağının henüz farkında olmayan bir kadın."

Ağız dolusu güldüğümde boynumdaki sızı artsa da onu geri plana atarak yüzünü görebildiğim kadarıyla tersten inceledim. "Belki de mesajı alamayan sensindir," dediğimde, ifadesinde gülmeye benzer hiçbir şey yoktu.

Dudakları gerilirken yumruğunu daha da geriye çektiğinde istediği gibi yüzüm hafifçe buruştu. Bir saniyelik bir şey olsa da elbette yakalamıştı ve tutuşu anında gevşerken nefesini bıraktı. Yüzümde hissettiğim soluğa dahi çarpan kalbim, aniden başını eğerek omzumla boynum arasındaki boşluğa yasladığında parçalara ayrıldı ve sanki hızla yeniden birleşti. Kirpiklerinin tenimdeki karıncalandırıcı temasından anladığım kadarıyla gözlerini kapadı. Sabır dileniyor olmalıydı. Bulamamasını umdum veya kendim bulabilmeyi.

Teması, sanki hiç varolmamışçasına hızla yok oldu. Doğruldu. "Odaya git ve üzerini değiştir," dedi.

"Kur-"

"Odaya git."

Bir dakika öncesinden çok farklıydı şimdi. Kontrolünü kısa bir anlığına kaybetmiş olsa da mantığın sesine yeniden ulaşabilmiş gibi.

Bu bir reddedilme miydi bilmiyordum ama istediğim şeye sahip olamamak içime kötü, huzursuz, aşağılanmış gibi bir his ekmişti ve bu, yüz ifademe de yansımış olmalı ki yüzü, yüzüme yakın konumda duran Kurşun yanağımdaki parmağını hafifçe oynattı.

Bana küçük dilimi yutturacak bir şey yaptı.

Bu çok doğal bir hareketmişçesine bir rahatlıkla yavaşça dudaklarını kafamın üzerine dokundurdu. Bunun için başını hafifçe hareket ettirmesi yetmişti. Öpmedi veya uzun tutmadı, sadece dokundurdu. "Bir ilacın etkisinde, iraden dışı bir durumdasın." Tane tane, açıklayıcı olabilmek için yavaşça konuşuyordu. "Hadi."

Bana tüm duyguları yaşatıyordu.

Beni öfkelendiriyor, hırslandırıyor, delirtiyordu. Bana önemsiz hissettiriyor, aşağılıyordu. Sonra bir anda bana değerli hissetmeye layıkmışım gibi davranıyor, en savunmasız anlarımdan beni tutup çıkarıyordu. Beni hayata döndüren o olmuşken bazen bana öldürecek gibi bakıyor ama beni bir krizin eşiğinde bulduğunda *benim için kimi dövmesi gerektiğini* soruyordu. Bir gün onun için küçük olduğumu iddia ediyor, ertesi gün benim için sertleşiyordu. Öyle veya böyle, nasıl hissettiğimi umursuyordu.

Elfida'yla konuşuyor, Elif'le oynuyordu.

Dilim o kadar tutulmuştu ki gerçekten benim için rekor sayılabilecek bir süredir sessizdim. Alışamıyordum. Sindiremiyordum.

Elleri bedenime dokunurken ona arkamı dönmemi sağladı, ben ayakta zor duracak bir haldeyken elbisemin fermuarını bir hamlede sonuna kadar açtı ve bollaşan kumaşı düşmemesi için tutarak benim fazlasıyla işlevsiz olduğunu fark ettiği ellerimden birini, kumaşın üzerine tutmam için bastırdıktan hemen sonra kendi elini çekti.

"Sana hayal etmen için yeterince malzeme verdim. Şimdi odaya git. Daha iyi hissedeceksin."

Bir elimde kıyafetleri taşırken diğeriyle de düşmemesi için elbisemi tuttum ve nefesimi, mantığımı, kontrolümü bulmaya çalıştım. *Haklıydı.*

Bu, şu an olamazdı. Şu an hiçbir şey olamazdı.

En ince detaya kadar her şeyin vakti ve gidişatı öyle planlıydı ki... Bu planı biraz kaydıracak olmak her şeyi bozardı. Bense mantığımı kaybetmek için bulduğum bir bahaneye tutunuyor, içimdeki heyecan ve hevesi baskılamakta zorlanışıma aldanıyordum.

Gözlerimi kısaca kapatıp açtım ve ona ikinci kez bakmadan, salondan çıkarak doğrudan odasına girdim. Sakinleşmem gerekiyordu. Göğüs kafesimi kırmak ister gibi atan kalbimi bir şekilde kontrol altında tutmam gerekiyordu çünkü iyi değildim. Veya o kadar iyiydim ki delibalın fazlasının zehir olacağı o noktada kendime zarar veriyordum.

Kendime birkaç dakika ayırıp elimi göğsüme bastırdım ve derin nefesler aldım. En sonunda, en azından bulunduğum yeri inceleyebilecek kadar iyiydim. Evindeki odasına kıyasla oldukça minimal şekilde dizayn edilmiş ahşap ağırlıklı oda hiç kalabalık değildi, aksine ferahtı.

Kendimi yatağına bırakarak derin nefesler almaya başladığımda gözlerimi sıkıca yumdum ve göğsüme bastırdığım elimi hafifçe hareketlen-

dirdim. Az önce olanlara bir açıklık getiremeyen bulanık zihnimdeki kelimeler birbirine dolanırken sırtımı soğuk saten çarşafa bıraktım ve onun sözünü dinlemek için bollaşan elbiseyi üzerimden tamamen sıyırdım. Kapalı gözlerimin ardında dönen sahne dudaklarımı dişlememe sebep olurken hiçbir ses çıkarmamak için uğraşıyordum. Parmaklarım yavaşça aşağı kayarak çoktan sırılsıklam olmuş o noktayı bulduğunda, bir kolumu dudaklarıma bastırdım ve onları hareket ettirdim.

O, içeride oturmuş, ne yaptığımı bilirken utanamıyordum bile. Sadece tüm bedenimi kaplayan o zevkin kollarında, onun kollarında olduğumu düşlüyordum. Düşlerimin gerçeğe döneceği o gün... O günün görüntüleri yansıdı kapalı gözkapaklarımın ardına.

KURŞUN A. ALPUGAN

Islak saçlarımı tek elimdeki havluyla kurularken kendimi bir garip hissediyordum. Bir şey hissediyordum ama ne olduğunu tanımlayacak bir sözcük henüz bulamamıştım.

Saçma?

Evet, saçma hissediyordum.

Yirmi dokuz senelik hayatımın son on bir yılında yapmadığım şeyi yapmama sebep olan şey ise ona verdiğim kıyafetleri giymiş, bacaklarını toplayarak oturduğu koltukta telefonumdan saçma videolar izliyor olmasıydı.

Odamda her ne yapıyorsa içeride ne yaptığımdan haberi yoktu. Asla olmayacaktı.

Bunu, ben bile unutacaktım.

Kendi şarjı olmadığı için bir çocuk gibi telefonumu istemiş ve gereksiz yer işgal etmekten çekinmeyerek saçma sapan bir vakit hırsızlığı projesi olduğuna emin olduğum bir uygulamayı indirmiş, yarım saattir oyalanıyordu.

Duştan çıkmış, ıslak saçlarını koltuğa yaymıştı.

Kılıç'ın, şu manzarayı gördüğü takdirde onun eline telefonumu verdiğim için dört saat söyleneceğini biliyordum fakat telefonumda işle ilgili veya herhangi önemli bir şey yoktu. Meraklı davransa ve biraz karıştırsa belki özel hayatımla ilgili üç beş önemsiz şeye denk gelebilirdi.

Ona karşı ne hissettiğimden emin sayılmazdım ve bu nadiren yaşa-

Ninova

nırdı. Aslında hiç yaşanmazdı. İnsanları koyabileceğim sadece dört kefe vardı ve bu sınıflandırmayı yapmak son derece basitti: Ailem, vasıfsızlar, benim için çalışanlar ve düşmanlarım.

Ailem veya çalışanım olmadığı barizdi ancak diğer ikisi tartışılırdı.

Bir sebepten onu düşman kefesine koymak hoşuma gitmiyordu. Güvenmiyordum, evet ama birinci kefenin dışındaki kimseye güvenmezdim zaten. Onunla ilgili problemli olan bir şey mi vardı yoksa problem başlı başına o muydu bilmiyordum ama içimde onu tamamem *düşman* kefesinden alıkoymamı engelleyen bir şeyler vardı.

Aynı şekilde vasıfsız kefesinden de.

Daha önce hiçbir vasıfsız için kendi pantolonumu kendim indirmemiştim ve bu utanç vericiydi. Hayallerle tatmin olmaya ihtiyaç duymazdım.

Kendimi anın etkisine kapıldığıma ikna etmiştim. Genelde sertleşmeme sebep olan insanlar, bu durumu çözmemi de sağladığından yarım kalmak kafamı bulandırmıştı. Yine de onunla bunu yapamazdım. Bir hap takviyesiyle mantığını geriye atmış olsa da şükür ki benimki yerindeydi.

Elfida... Sinir bozucuydu. Her şeye itiraz ediyor, dikbaşlılık yapıyor, söz dinlemiyor ve baş ağrıtıyordu. Tam olarak itaatkârlık karşıtı tüm özelliklere sahipti. Oysa dakikalar önce sahip olduğu o bakışlar, tüm bunlara çok tezattı. Ve bunda bana bile kontrolümü kaybettirecek bir şeyler vardı. *Elbette bir seferliğine.* Kendi çapında domine edilmek ona zevk vermiş olabilirdi ama benim çapım ona zevk veremezdi.

Oturduğum mutfak sandalyesinden salondaki koltuğumda oturan bedenini izlerken hangi kefeye ait olduğunu düşünmeye devam ettim.

Belirsiz şeyleri sevmezdim. Aklımı kurcalar, vaktimden alırlardı. Ve o tam olarak belirsiz bir şeydi. Bu sandalyede oturup kefesini düşüneceğim kadar kıymetli olmamalıydı.

Vasıfsızlar evime girmezdi. Vasıfsızları teselli etmek için kelimelerimi sarf etmezdim. Vasıfsızlara sarılmazdım. Vasıfsızların krizlerini önemsemezdim. Vasıfsızlarla sohbet etmezdim.

Öyleyse Elfida Alaner neydi?

Bu kefe karmaşasını çözmek için ona iş teklif edip çalışanım haline getirme fikri aniden çok mantıklı geldi.

O, odama girdikten ve duş alıp çıktıktan sonra ben de duşa girmiştim

ve çıktığımdan beri telefonumu alması dışında hiç muhatap olmamıştık. Burada oturmuş, onu izlerken onunla ilgili ilk kez böylesine derin düşünüyordum.

Neden hayatımdaydı?

Mavzer'de karşıma çıksaydı ve bir maç yapsaydık, sonrasında bir daha muhatap olmazdık ve tamamen vasıfsız olabilirdi. Şimdi de öyle sayılırdı. Sanırım onun için vasıfsızdan bir tık fazlası denilebilirdi. *Bir tık fazlası* olmasının sebebiyse kaderin saçma tesadüflerine dayanıyordu, fazlasına değil.

Bu kadar düşünecek kadar önemli olmamalıydı. Sandalyeden kalkarak mutfağa kısaca bakındıktan sonra, "Aç mısın?" diye sordum.

Başını telefondan kaldırıp, " I-ıh," diye mırıldandı.

Islak saçlarıyla yaptığı topuza bakarken, ağzımı açacak gibi olsam da bir şey söylememeyi seçerek, "Saatlerdir bir şey yemedin," diye hatırlattım.

"Yani?"

"Yani açsın."

Bana ters bir bakış atabilecek kadar cesaretli kadın, bakışlarını tekrar telefonuma indirdiğinde ona doğru ilerlemeye başladım ve başında durduktan sonra telefonumu elinden aldım.

"Yaa," diyerek söylendiğinde bakışlarımı kafasını geri yatırmış, bana bakan yüzüne indirmekle hata yaptığımı düşündüm aniden. Sonra bu düşünce midemi o kadar bulandırdı ki kısa bir tiksinti hissiyle mücadele etmek zorunda kaldım. Bir saniye için gözüme -ona bakmamış olmayı isteyecek kadar- sevimli gelmiş olması, kabak yemeği yemiş gibi hissettirdi ve kabak yemeği midemi bulandırıyordu.

Duştan çıkmıştı. Islak ve makyajsızdı. Şartlar düşünüldüğünde çirkin olmalıydı. Yine de bu gecenin başında, bir *Barbie* bebeği andıran halinden daha güzel gözüküyordu.

Gerçek görünüyordu.

Ne zamandır ona baktığımda bir baş ağrısından fazlasını gördüğümü düşündüm. Cevabı ben de bilmiyordum. Tüm bu saçmalıklar, onu kolundan tutup bu ıslak haliyle kapıya koymak istememe sebep oluyordu.

Koltuğa otururak, telefon ekranımı kendime çevirdiğimde refleks olarak uygulama geçmişine baktım ve önemli bir şey görmemem üzerine ekranı kapadım. Başımı geriye atarak tavanı seyretmeye başladım.

Koltukta kıpırdandı.

Çok sinir bozucuydu.

"Sosyal medya kullanıyor musun?"

Çok konuşuyordu.

"Hayır."

Bir saniye sustuktan sonra, "Niye?" diye sordu. "Hiç mi?"

Benimle sohbet edebileceği izlenimine kapılması için ona ne verdiğimi bilmiyordum. Yine de nefesimi bırakırken, "Sadece *Instagram*," diye mırıldandım.

"E kullanıyormuşsun işte," dediğinde gözlerimi kapadım. Bana zorla hesap açtıran Mavi, bazen telefonumu alıp benim yerime fotoğraf yüklüyordu. Onun dışında uygulamaya, en son bir yıl önce yanlışıkla tıkladığımda girmiş olmalıydım. Bunları bilmesine gerek yoktu.

Ağzını açacağını hissettiğimde gözlerimi açtım ve kafamı yasladığım yerde yan çevirerek ona baktım. Koltuğa yan bir şekilde oturmuş, büktüğü bacaklarını kollarıyla sarmıştı. Ona verdiğim, üzerine uyacak tek şey olan şort güzel bacaklarının büyük bölümünü açıkta bırakıyordu.

Hapın etkisini atlatmıştı. Burnumuzdan getirdiği saatlerin sonunda ikimiz de derin bir nefes almıştık. Tanıştığımızda burnu havada bir kadındı. Etrafımdayken çoğunlukla bana çocuk bakıcılığı yaptırılıyormuş, şımarık, küstah küçük bir kızla uğraşıyormuş veya bir ringin içindeki *kaybetmek* kelimesinden haberdar olmayan, bana kafa tutacak kadar aklını peynir ekmekle yemiş bir rakibimle konuşuyormuş gibi hissetsem de son saatlerde karşımda, kafamı on bir yılın üzerine ilk kez kendi elimi kullandırtacak kadar bulandıran bir kadındı.

Gözlerim üzerindeyken çenesini çıplak dizlerinin üzerine koydu ve heteroktomili gözlerini rastgele üzerimde dolaştırdı. Yüz hatlarımı inceledikten hemen sonra küçük turu gözlerimde son bulduğunda bazen de böyle olduğunu düşündüm.

Akıtmadığı gözyaşlarının silinmesine ihtiyacı varmış gibi.

İçimden geçirirken bile huzursuz olacağım kadar saçma bir şekilde neler yaşadığını düşündüm. Tuvalette abisiyle bağırışmasının, onu krize girmenin eşiğinden döndüren bir kısmına şahit olmuştum. *Keşke o evi yaktığımda içinde sen de olsaydın, Ataner*, demişti. Bana hiç duyurmadığı bir ton vardı sesinde. Bu ufaklık bir ev yakmıştı. Muhtemelen kendi evini.

Onda normal olmayan bir şeyler olduğu en başından belliydi. Karanlığa ve turuncuya karşı olan aşırı korkusu, kolayca girebildiği krizler, ani-

den bakışlarına yerleşen ve sonrasında hemen kaybolan o hisler... Yirmi iki yaşında genç bir kadınken sıradan olmayan bir dövüş kulübünde şu an sahip olduğu seviyeye gelmesine sebep olan şeyler olmalıydı.

Kötü şeyler yaşadığını düşündüğümde parmaklarımda anlamsız bir sızı oluştu. Öğrenmem muhtemelen kırk saniye sürerdi ama buna kalkışmak, bana onun vasıfsız olmadığını kanıtlardı. Çünkü vasıfsızların araştırmaya değer hayatları olmamalıydı.

Böyle bir şey yapmayacaktım. O, sıradan biriydi.

"Uyuyacağım," dedim, koltuktan kalkmak için doğrulurken. "Kalk."

Kaşlarını çattı. "Niye kalkıyorum, gidip uyu."

"Ben burada uyuyacağım. Kalk, odama git."

Bir an yüzüme anlamsız bir bakış atsa da hemen ardından kafasını yana yatırdı ve değişik bir ses çıkardı. "Beni mi düşünüyorsun?" diyerek alaycı bir tavır takındığında ona bakmaya devam ettim. Yine şımarıyordu ve düşünülmekten kastı bu olmamalıydı. Cevap vermediğim sorusu üzerine, dudakları bir kez daha aralandı. "Teşekkür ederim ama gerek yok. Uykum gelmedi, sen git." Bir kaşımı kaldırdım. İkna etmek ister gibi hafifçe gülümsedi. "Git. Televizyona falan bakacağım, uykum yok. İyi geceler."

"Sen bilirsin," diye mırıldanarak odadan çıkmak için arkamı döndüğümde, bakışlarını kapıdan çıkana kadar sırtımda hissetmeye devam ettim. Ürpermez, gerilmez veya telaşlanmazdım. Ama aniden bakışlarından sırtıma akan, tanımsız, negatif bir şey hissettim. Ve bu sadece yüz ifademin sertleşmesine neden oldu. Bu durum mantığa aykırıydı. Önemsiz diye hakkında yeterince bilgi sahibi olmadığım biri özel alanımın içinde bulunmamalıydı.

Ailemle, kardeşlerimle muhatap olmamalı, benimle sohbet edecek bir statüde olmamalıydı. Kılıç'a, hayatımda bir konumu bile olmayan biri hakkında bu kadar şüpheci davranmamasını söyleyip, dururken işin geldiği yer, ailemi tanımış olması, odamda kalması, sadece kız kardeşimle geldiğim bir evde onun kıyafetleriyle hemen yan odada kalmasına müsaade etmek için ikinci kez düşünmeme gerek duymamam ve yan yanayken verdiği bir yabancıylaymış hissiyatının azalmasıydı. Her şey o kadar yavaş ve sebeplere bağlıydı ki durup düşündüğümde tanımaya tenezzül etmediğim biri olması, şu anki durumunu garip kılıyordu.

Bir yabancıdan ayrıcalıklıydı. Bu zamana kadar onun hakkında derin-

lemesine bir şeyler öğrenecek kadar önemsememiş miydim vakit mi bulamamıştım yoksa ertelemiş miydim bilmiyordum ama odamın kapısını arkamdan kapadığım anda parmaklarım mesajlar sekmesindeki bir isme iki kelime yazdı: *Elfida Alaner.*

Güneşin doğmadan önce gökyüzüne sadece aydınlığının bir kısmını göndermeye başladığı bir saatte, yürüyüşe çıkmak için uyanıp da onu kanepede gözleri kapalı bulduğumda, altmış dört saniye boyunca kapının eşiğinden ona baktım ve en fazla kim olabileceğini düşündüm.

Kapıdan çıkmadan önce yanına yaklaştım. Islak saçlarıyla yaptığı topuzundaki tokayı çıkarıp, koltuğa koyarken ve kenardaki pikeyi üzerine örterken ise kendimi, mesajıma gelecek cevabın, onu koymam gereken kefeyi direkt olarak göstermemesini dilerken buldum. Ve hemen ardından kendime esaslı bir küfür savurdum.

ELFİDA ALANER

Güneşin doğmaya başlamasıyla muhtemelen saçımdan düşmüş olan tokayı bileğime takarak, alnımı ovuşturup uykulu gözlerimi salonda gezdirdim ve ayaklarımı koltuktan aşağı sarkıttım.

Bu iğrenç ses neydi böyle?

Buruşmuş yüzüm cam duvardan içeri giren güneşe tepki gösterirken, "Günaydın," dedi, tok bir ses. Bakışlarımın, Amerikan mutfaktaki tezgâhın arkasında duran adamı bulmasıyla ayılmam bir olmuştu.

Sikeyim!

Açılan zihnim her şeyi hatırlarken evimde yalnız olmadığımı idrak etmem çok ani olmuştu. Tamam. Açıklık getiriyordum. Ona ait bir evde, gözümü açtığım ilk kişi o olacak şekilde uyanıyordum.

Sevgili bugün, artık en sevdiğim günsün.

Kısa kollu siyah tişörtünün açıkta bıraktığı kollarındaki kaslar her hareketiyle dalgalanırken, blenderın iğrenç sesini kulak arkası ederek bir şaheseri andıran adama baktım.

Ve sevgili sevgilim, sen hâlâ en sevdiğim insansın.

Onu, aksi olmaya zorladığım, artık alıştığını tahmin edebileceğim o sesle, "Günaydın," diye yanıtladım. "Uyuyana saygı nedir, bilir misin?" Arduvazları üzerimdeyken çalışan blenderın arkasında durmaya devam

etti. Gözlerimi devirirken, "Saat kaç?" diye mırıldandım ve sırtımı geriye bırakarak yarı yatar bi pozisyona geldim. Güneş doğacağını belli ederek, karanlık geceyi aydınlatmaya başlamadan önce uyumazdım ve henüz uykumu alamamış gibi hissediyordum.

"Dokuza geliyor."

Homurdandım. Dokuz neredeyse benim uyku saatimdi, uyanma değil!

İki saatten biraz daha fazla uyumuş olmalıydım. Yine de şikâyetçi olduğumu elbette ki söyleyemezdim. Hatta her gün böyle uyanmaya çoktan razıydım.

Blenderın, canına kastedilen bir kurbanı andıran sesi sonunda sustuğunda, Kurşun önüne iki bardak çekti ve içlerine yeşil, tadının iğrenç olduğuna emin olduğum bir sıvı doldurdu.

Bardakları alıp yanıma geldiğinde ve birini önüme bıraktığında ona yüzümü buruşturarak baktım. "Bu ne?"

"Ispanak suyu." Koltuğa oturdu ve kendi bardağından benim dört yudumuma tekabül edecek bir yudum aldı. Yüzünde tek bir mimik oynamazken ona hayrede baktım.

"Her sabah bunu mu içiyorsun?"

"Hayır. Genelde havuç suyu içerim," diye açıkladığında, onunla ilgili bir şeyler öğrenmek beni heyecanlandırdı.

Anladığımı belirten bir ses çıkarıp, "Bugün niye ıspanak?" diye sordum. "Havuç yok muydu?"

Arduvazları birkaç saniyeliğine gözlerime tutunduğunda tüm duygusuzluğuyla beni cevapsız bırakmıştı. Değişik bir şeyler sezdim. *Evet* veya *hayır*, demek bu kadar zor olmamalıydı.

Kaşlarıyla önümdeki sehpada duran bardağı gösterdi. "İç."

Mideme girecek şeyler konusunda çok hassasım. Kimsenin bana ne yiyip içeceğimi söylemesine, beni zorlamasına tahammülüm yoktu. Sabahın erken saatlerinde boğazımdan bir şeyler geçmesine tahammülümün olmadığı gibi. Aslında... Biz ona günün tüm saatleri de diyebilirdik. Yine de öne doğru eğildim ve bardağı parmaklarımla sardım. Nefret edeceğimi biliyordum. Yine de bunu o yapmıştı işte. İlk kez elleriyle bana bir şey yapıyor ve içmem için önüme bırakıyordu. Ona *hayır*, diyemezdim.

Bardaktan küçük bir yudum alıp dudaklarımı ıslattığımda gözleri

Ninova

üzerimdeydi. Tadı güzel değildi, evet ama dürüst olmak gerekirse beklediğim kadar kötü de değildi. Yine de bu koca bardağı bitirebilecek bir mideye sahip olmadığım aşikârdı, bu yüzden yüzümü buruşturarak beğenmemiş gibi yaptım.

"Abartma, abartma," diye ağzının içinden konuşurken kendi bardağını bitirmek üzereydi.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından sesime oturttuğum, her şeyden habersiz birinin kendi hakkında duyacağı türden bir endişenin ciddiyetiyle, "Kurşun," dedim. Bana baktı ve *söyle*, dercesine başını salladı. Göz teması kurdum. "Neden buradayız?" Ellerimi havaya kaldırarak odayı gösterdim. "Neden sürekli etrafında olduğumda böyle garip durumların içinde kalıyorum? Bunu artık ciddi bir şekilde konuşmamız gerekiyor."

Rahatlığımdan şüphelenmemesi için biraz eşelemem gerekiyordu.

İki saniye kadar bekledikten sonra bardağında az bir şey kalan sıvıyı da bitirdi ve bardağı sehpaya bıraktı. "Denk geliyor." Arkasına yaslanarak bir kolunu koltuğun sırt kısmına rahatça uzattı. Ama sesi ciddiydi. "İş dünyası böyledir, Elfida. Böyle şeyler her zaman olur ve sen sadece biraz fazla şahit olmak zorunda kaldın. Yine de için rahat etsin diye söylüyorum, benim yüzümden bir zarar görmeyeceksin."

Hafif alaylı bir bakış attım ona. "Emin misin? Zarar görmemiş halimden kastın kaçırılmam, vurulmam veya seninle arabadayken peşimize düşen adamlar yüzünden geceyi bir dağ evinde geçirmek zorunda kalmamsa zarar görmüş halimi düşünmek bile istemiyorum."

Arduvazları vurulmamdan söz ederken karnıma kadar doğal bir hareketle düşmüş ve yüzüme geri tırmanmıştı. "Ve hâlâ buradasın," dedi.

"Ne?"

Dudaklarını ıslattı ve arduvazlarına daha derin bir şeyler oturdu. Düşünceliymiş gibi, "Benim yüzümden kaçırıldın, vuruldun," dedi. *Neyse*, dercesine elini salladı. "Öyleyse neden hâlâ etrafımdasın? Beni görünce yolunu değiştirmen ya da arabama binmekten kaçınman gerekmiyor mu?"

Doğru bir noktaya parmak basmasıyla ifademi sabit tutmak için uğraşmak zorunda kaldım ve omzumu silktim. "Her şey kontrolsüzce gelişiyor." Onu inceledim. "Ve sanırım senden korkmuyorum. Hatta başıma bir şey gelse bunu engellemek isteyeceğine eminim."

Bu, klişelerden seçme, *masum kızın aptallığı* ismini taktığım bir rep-

likti. Ondan korkmuyor olmamın, içine ekeceği ve muhtemelen kendisinin bile ne olduğunu adlandıramayacağı bir gurur yaratacaktı.

Kaşları hafifçe hareket etse de ifadesi sabit kaldı. "Gerçekten birinin seni düşünmesine ihtiyacın var. Bunu kendin için yapamadığın bariz."

"Neden ki?" diye sordum, tamamen safa yatarak.

İşaretparmağını yavaşça kendine doğrulttu. "Az önce bana güvendiğini ifade ettin ve bir de korkmadığını." Gözlerinde, bu onu eğlendiren bir durummuş gibi bir his oynayıp yok oldu. "Tanımadığın insanlar hakkında daha dikkatli olmalısın, Elfida."

İnce zil sesinin evin içini doldurmasıyla arduvazlarını üzerimden yavaşça ayırdı ve mekanik bir hareketle kapıyı açmak için ayağa kalktı. Bana arkasını döndüğünde geniş omuzlarını inceledim.

Ne var, biliyor musun sevgilim? Sanırım sen de tanımadığın insanlar hakkında daha dikkatli olmalısın.

Sessiz birkaç dakikanın ardından, Açanay'a ait olduğunu tahmin ettiğim topuk sesleri ve tok iki ayak sesi yükselerek oturduğum koltuğun olduğu salonda son bulduğunda, karşımdaki üç insanı inceledim.

Kurşun koltuğuna tekrardan yerleştiğinde Açanay boynuna doladığı şalı çıkarıyordu. Kılıç, bir eli cebindeyken buz mavilerini benim üzerime dikmişti bile.

"Günaydın."

Ona başımı eğerek, karşılık verirken, bakışını ilk kim kaçıracak yarışı yapıyor gibi diktiğim gözlerimi, gözbebeklerinden koparmadan oyununu sürdürdüm.

En sonunda gözlerini kıstı ve bakışlarını üzerimden çekerek koltuğun bir köşesine, yeni oturan Açanay'ın yanına sıkıştı.

Açanay bana, Kılıç'a oranla daha sıcak bir bakış attığında, ona onun gibi karşılık verdim. Bu kadın başta soğuk nevale olsa da samimi biri gibiydi veya biz ona, *gözlem yeteneği Kılıç kadar iyi olmayan biri* de diyebilirdik.

Kılıç Falu, yemek yemek gibiydi. Yani hiç sevmiyordum ama arada ona tahammül etme zorunluluğum vardı işte. Yine de dürüst olmak gerekirse ondan o kadar da nefret etmiyordum. Bu adam, başından beri bir gün bile haksız olmamıştı.

Açanay bakışlarını Kurşun'a çevirip, "Hallettim," dedi sadece.

Kurşun başını salladıktan sonra bana baktı ve tavrım bozmadan, "De-

diğim gibi, Elfida," dedi. "Bu durumda senin endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

Cümlesinin ardından sanki devam etmesini ister gibi Açanay'a baktığında, Açanay oturuşunu dikleştirerek sözü devraldı. "Biliyorsun ki arkadaşlığımızın dışında Kılıç ve ben, Kurşun için çalışıyoruz. Bizi bir güvenlik sorumlusu olarak düşünebilirsin. Böyle durumlarda önemleri almak benim görevim ve Kurşun için de bunu sağlarım fakat..." Kısa bir es verdi. "İki kez böyle bir olaya dahil olman üzerine, Kurşun'la birlikte senin için de tamamen önlem amaçlı, kısa süreli bir koruma programı düşündük."

Kılıç sessizce, başparmağıyla çenesini kaşırken yüz ifadelerimi inceliyordu.

Dürüst olmak gerekirse böyle bir şey beklemiyordum ve istemiyordum da. Onlar için bir düşman konumundayken beni bir koruma programına almaları demek, yakından izlenmek demek oluyordu. Bu durum planlarıma zarar verebilir, beni savunmasız kalacağım, beklemediğim durumlara sokabilirdi.

Ben bu oyunda her halükârda kazanacaktım. Ancak yalnızca, ipleri elimde tutmaya devam edebildiğimde olacaktı bu. Planları ve zamanlamaları kendim ayarladığımda. Bunun içinse ihtiyacım olan son şey izlenmekti.

Düşünür gibi davrandıktan sonra, "Gerek olduğunu sanmıyorum," dedim. "Kendimi fiziksel olarak koruyabileceğimden emin olabilirsiniz." Bekledim ve Kurşun'a kısa bir bakış attım. "Hem daha Mavzer dışında nerede karşılaşacağız ki? Kaldı ki dedem bu durumu fark ederse benim için hiç iyi olmaz."

Açanay gülümsedi. "Biz fark edilmeden çalışırız, Elfida." Gözleri gözlerimdeydi. "Hatta öyle ki izlendiğinden senin bile haberin olmaz. Rahatsız olmazsın."

Benim haberim olurdu ve kesinlikle rahatsız da olurdum.

Kurşun'un sesi olaya noktayı koyacak kadar net çıktığında, yüz ifadem hâlâ düşünceliydi. "Kabul edecek. Uzatmanın manası yok."

"İstemediğimi söyledim."

"Çok bir şey ifade etmiyor."

Bir tartışmanın fitilini ateşleyecek o cümleyi kurduktan sonra girdiğimiz münakaşa yirmi dakika daha devam etmiş ve itiraz etmeye devam edip şüphe çekmemek için susmak zorunda kaldığım dakikaların sonunda kabul etmemle birlikte son bulmuştu.

Kocaman bir of çekmek istedim.

Açanay'ın anlattığına göre olay sadece beni, bana bile fark ettirmemeye çalışarak uzaktan izleyecek ve herhangi bir tehlikeli durumda onlara bildirecek birinin korumalığımı yapmasından ibaretti.

Kulağa çok da kötü gelmiyordu. Ama Kurşun için bir şeyler yapmam gereken zamanlarda, Okyanusların deposunu bastığım gibi nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bu işin kısa sürmesini umuyordum. Sürmezse de bir adamı atlatmak çok da zor olmayacaktı.

Dağ evinden ayrılıp da Kurşun'un arabasına bindiğimde, Açanay ve Kılıç da Mercedes marka bir cipe binmişti ve toprak yolda arkamızdan ilerliyorlardı.

"Eve mi gidiyoruz?" diye sordum, direksiyonu kavrayan ellerini izlerken.

Espri yapmaktan uzak çıkan ses tonuyla, "Başka bir yere mi gitmek isterdin?" dedi. Sadece gözlerimi devirerek sessiz kaldım ve başımı geriye yasladım. Bir dakika geçmeden kafasını yana çevirdiğini ve kısa bir bakışın ardından yeniden önüne döndüğünü fark etsem de ona bakmadım. "Ne oldu?" diye sordu sakince.

Gözlerimi profiline sabitledim. "Ne olmuş?"

"Durgunlaştın."

Heteroktomili gözlerim her bir zerresinde dolaşırken dudaklarım yorgunca kıvrılmak istedi. Ona ulaşmaya başlıyordum. Ama yine de başımı önüme çevirdim ve umursamaz bir ifadeyle omuz silkebildim. "Sadece yorgunum."

Sessiz kalmayı seçerek arabayı sürmeye devam ettiği süre boyunca içime dadanan bu huzursuz hisle mücadele etmeye çalıştım. Bu, bilinçaltımın bana bir uyarısı mıydı bilmiyordum ama göz ardı etmeyi seçiyordum. Sona yaklaşıyordum. Çok az kalmıştı artık. O maç olacaktı. O maçtan sonraysa... Bir uçurumdan aşağı son hız yuvarlanmaya başlayacaktık.

Şarja takarak açılmasını sağladığım telefonum, bir bildirimin sesiyle titrediğinde uzandım ve ekrana baktım. Gördüğüm isim, onun yanında beni hafifçe gererken bunu gizledim.

Ekrem Ş: *Vereceğimi verdim, sıra alacaklarımda.*

Stabil bir yüz ifadesiyle okuduğum mesajın üzerine telefonu yeniden kucağıma bıraktığımda, Kurşun'un ilgisinin benim üzerimde gibi görünmüyor olması içimi rahatlattı.

Bir an için içimdeki o küçük ses yeniden canlandı ve bana her şeyi mahvedip mahvetmediğimi sorgulattı. Yaptıklarımla ona yaklaşacağım yolu mu hazırlıyordum? Yoksa kendi idam ipimi tavana mı asıyordum? Başladığım yerden çok uzaklaşmıştım. Zaman zaman yolumdan şaşmış, amacımdan uzaklaşmış, merakıma ve hırsıma kapılmıştım. Çok eşelemiştim. Çok batmıştım ve her batış, çıkmamı daha da zorlaştıracaktı. Bunu biliyordum. Ama duracağım o nokta yıllar öncede kalmıştı.

Bir mesaj sesiyle daha aydınlanan ekrana baktım. Gelen dosyaları üstünkörü, karnımda huzursuz bir sancıyla inceledim.

Sene 2017'ye ait bir dosya. Kurşun Alpugan, şirketinin yasadışı yatırımlarını bir adama yönlendiriyor. Adam yirmi beş yıl hüküm yiyor.

Sene 2018. Art arda meydana gelen, bağlantılı görünen dört cinayetin kapanan dosyası. Buraya kadar her şey normal. Ancak yazıların devamında, Kurşun'un dosyanın kapanmasını sağlamak için yaptığı şantajların küçük delilleri var.

Sene 2020. Kurşun Alpugan ve İzel Sarca isminde bir kadının karıştığı, on dört ölüme sebep olan yasadışı dövüş kulübü olayı. Dosyanın neden kapatıldığına dair hiçbir bilgi yok. Tek yazan, *dosya üst kurumlara aktarılmıştır* bilgisi.

Birçok yıl, birçok üzeri örtülen yasadışı olay. Duyulmadan, yayılmadan kapanan olaylar dizisi. Kurşun'un hayatının çok küçük, minicik kısımları. Ekrem'in söylediği kadarıyla bir gün beni hayatta tutması için ihtiyacım olacak her bir bilgi kırıntısı.

"Kötü bir haber mi?"

İrkilmemi son anda engellerken telefonun ekranını kapatıp, "Sayılır," diyerek onu normal bir şekilde yanıtladım.

Sadece suç geçmişin, sevgilim. Biraz canını yaktığın biraz da malını yaktığın insanlar... Hepsine rağmen buradayım. Hiç kimse olmasa bile, ben yanında olacağım.

Düzenleme
Ny.ozlem

Karnımdan sızan kanları durdurmak amacıyla yumruğumu bastırdığım kesiğin sızısını unutmak için dişlerimi sıkarken acıdan dolan ama yaşlar akmayan gözlerimi karşımdaki Koca Adam'a diktim.

Beni inceleyen gözleri, tartan bakışları ve soğukkanlı duruşuyla elindeki, üzerinden kanlar damlayan bıçağı parmaklarının arasında çevirdi.

Sırtımı dikleştirmeye çalıştım. İzbe binaların arasında kalan, loş, ara sokakta bulunan diğer insanların gözleri de üzerimdeyken mimiklerimi kontrol altına almaya çalıştım. *Ben güçsüz değildim.*

Adam başını yavaş yavaş, bir şey düşünür gibi salladı.

Karnımın biraz üstüne sapladığı bıçağın sancısına alışmaya başlarken duruşumu bozmamak, yere çöküp ağlamamak zordu. Ama inatçılığım ve gururum buna asla izin vermezdi. Çok zordu. Yapamazdım. *Çok zordu.*

Parmaklarını gevşetti ve bıçağı yere bıraktı. Kolumu tutup, elimin karnımdan ayrılmasına sebep olurken hiçbir mimik barındırmayan suratıyla diğer elini karnıma bastırdı ve gözlerimdeki acıyı görmeyi bekledi.

Bıçak yaram çok derin sayılmazdı. Beni kan kaybından öldürmez veya bayıltmazdı. Ama en can yakanı böylesiydi zaten. Bilincini açık tutmaya yetecek ama direncini düşürecek türden kesikler. On yaşındaydım ve tüm bunları, adımdan çok daha iyi biliyordum.

Parmaklarını yaramın üzerinde sertçe oynattığında, dişlerimi sıksam da tepkisiz kaldım. O da biraz daha bastırdı. Beş, on, yirmi, otuz üç saniye...

Sonra elini çekti, kan damlayan parmaklarını yere doğru salladıktan sonra gülümsedi. Parmakları saçlarımın üzerinde hafifçe gezerek kendince okşadığında karnımdaki gerginlik büyüdü.

Başını aşağı doğru eğdi ve kısa olan boyuma tepeden bakarken, "Aferin," dedi.

Aferin.

Bu lafı en son ne zaman duyduğumu hatırlamıyordum bile. Sanırım annem hâlâ yaşıyorken, yani yıllar önce boyama kitabımı hiç taşırmadan boyadığım için söylemişti. Bakmamıştı ama önemli değildi.

Artık boyama kitaplarını boyamıyordum. Bunun için fazla büyük-

tüm. Bu sokak içinse çok küçük olduğumu söylüyorlardı. Ama olmadığımı biliyordum.

Aferin kelimesiyle mest olurken Koca Adam'a gülümsedim. Bana bakıp, "Sende var," dedi sadece.

Ne var, diye sormadım. Sorsam da söylemezdi. Değişik bir adamdı. Hakkında kesin olarak söyleyebileceğim tek şey çok acımasız olduğuydu. Çok.

Bir keresinde kolumu yerinden çıkarmıştı ve ben ona küsmüştüm. Nasıl, bilmiyordum ama daha sonrasında barışmıştım da.

Ben kıvranırken sadece tahta sandalyesinde oturmuş, dakikalarca bağırmamı, gözümden akan istemsiz yaşları izlemişti. Adamları da öyle. Dakikalar, belki de saatler boyunca sokakta kimsenin ne mimiği oynamış ne de sesi çıkmıştı. Ses ve hareketin kaynağı sadece bendim. Bunu bana nasıl doğru yumruk atılması gerektiğini anlatırken dikkatim bir kediyle dağıldığı için yapmıştı.

En sonunda ayağa kalkmış, yavaşça yanıma gelip kolumu tutmuş ve herkesin duyabileceği kadar yüksek çıkan *tak* sesiyle birlikte çıkan kolumu geri takmıştı.

Yine de ondan nefret etmiyordum. Çünkü herkes sevgisini şiddetle gösteriyordu, öyle değil mi?

Koca Adam, kenardaki adamlardan birine baş işareti verdiğinde ayakta bekleyen adam yanımıza geldi ve ona bir zarf uzattı. Koca Adam, zarfı bana verdi.

O an bunun ne olduğunu biliyordum. Bana bir maç zarfı veriyordu. O an o kadar sevindim ki karnımdan sızan kanları bile unutarak zarfı kaptım, kocaman gülümsedim ve kendime engel olamayarak Koca Adam'a sarıldım. Başım, göbeğinden biraz yukarı denk geliyordu. Sarılışıma karşılık vermedi. Ama yine de çok mutluydum.

Sonunda ikna olmuştu. Artık güçsüz ve küçük olduğumu söylemiyordu. Bana bir maç zarfı veriyordu. Artık büyüktüm, artık güçlüydüm. Koca Adam beni kabul etmişti. Artık kimse bana zarar veremeyecekti.

Ona *Koca Adam*, diyordum -elbette yüzüne değil yoksa bir parmağımı, geçtiğimiz haftalarda şişko yaşlı bir adama yaptığı gibi keserdi- çünkü adını bilmiyordum. Adını sadece bazıları biliyordu. Onlarsa güçlü ve güvenilirlerdi. Ama biliyordum, Koca Adam bir gün bana da güvenecekti.

Bana baktı ve kahve gözlerindeki ifadesizlikle önümden çekilmeden hemen önce, "Şayet ölürsen küçük, sana üzülen kimse olmayacak," dedi.

"Yerinde olsam kazanmak için her şeyimi verirdim. Hiçbir şeyi olmayan bir kız için pek de zor olmasa gerek." O hep biraz kabaydı. Bu yüzden ona alınmadım. Onun yerine başımı sallayarak onayladım. Bana son kez bakıp, "Şimdi git ve yaranı temizle, gerekirse dik," dedi.

"Ama..." diyerek ağzımı açmıştım ki beni susturdu. Arkasını döndü ve sadece sırtı görüş açımdayken sesini duymama izin verdi.

"Seni yaralayanlardan yaranı sarmalarını beklersen bu hayat seni yerden yere vurur."

Zarfımı karanlık gökyüzüne doğru kaldırarak beyaz kâğıda gülümsedim. Ben bir gün Koca Adam'dan bile daha güçlü olacak ve aynı onun bana yaptığı gibi canını yakacaktım. Oysa aynı benim yaptığım gibi susacaktı.

Bunu asla ona söyleyemezdim.

Direksiyonu sola doğru kıvırırken dar sokağın başındaki takım elbiseli adamlar, içindekini görebilmek amacıyla gözlerini kısarak siyah, spor arabamın içine doğru bakındı. Yüzümü görmeleriyle yolu açmaları bir olurken geleceğimden haberdar olduklarını varsaydım. Oysa ben geleceğimi haber vermemiştim. Sanırım Ekrem beni zaten bekliyordu.

Dudaklarımı ıslattım. Kurşun'un, beni korumak amacıyla peşime taktığı adamı atalı uzun dakikalar oluyordu. Rahattım.

Arabayı yol kenarında bir yere çektikten sonra kapımı açıp sakince arabadan indim. İnmemle suratıma vuran manolya kokusu, bu sokağın uçsuz bucaksız görüntüsüyle birleşti ve geriye muhteşem bir dejavu hissi bıraktı.

Kendimi bildim bileli buradaydım. Tüm o şaşaalı hayatın, muhteşem köşklerin, sosyete partilerinin arka perdesinde Elfida Alaner buraya aitti işte: Dar, tehlikeli, pis ve izbe bir ara sokağa.

Son model arabadan, üzerimde on binlerce liralık kıyafetlerle indiğimde buraya ne kadar ait gözükmüyorsam tam zıttıydı. Şimdi son sezon ayakkabılarımın topuğunun değdiği zeminde benim kanlarım kazılıydı. On yaşımın, on bir, on iki ve daha nicesinin kanları. Şimdi ne kadar her şeyim var gibi gözüküyorsa bir zamanlar bu sokağa adım attığımda evim bile yoktu.

Derin bir nefes alarak buraya yakışmayacak kadar temiz olan çiçek kokusunu soludum ve kimsesiz sokakta dümdüz yürümeye başladım. Kimse yok gibi görünse de bir yerlerde beni izleyen birileri vardı.

Burası bana hep değişik hissettirmişti. Her yürüdüğümde hayatımın ne kadar boktan olduğunu yüzüme vuruyordu. On bir yıldır, her yürüyüşümde çiçek kokuları burnumdan geçiyor ve beynime ulaştığında intiharın kokusunu bırakıyordu.

Ne buradan ne de olduğum kişiden şikâyetçiydim. Ben buraya çok şey borçluydum. Ben ona çok şey borçluydum. Sadece... Tüm bunların olmadığı bir hayatı merak ediyordum bazen. Elif olarak büyüsem ve şu an Elif Alaner olsam nasıl olurdu sorusu dönüyordu zihnimde.

Midem bulandı. Berbat olurdu.

Beş dakikalık yürüyüşün sonunda ulaştığım bakımsız kapının kolunu tuttum ve aşağı doğru indirdim. Kapının kenarında bekleyen adam bana baş selamı vererek dışarı çıktığında, kapı da arkamdan kapandı.

İçerisi sessizdi. Bildiğim yolu takip edip depoyu andıran ama boş ve pis olmayan alanda yerini bildiğim masaya doğru adımladım. Topuk seslerim yankılanıyordu. O da duyuyor olmalıydı.

Geniş alana çıktım ve kahverengi masanın arkasında oturan, siyah takım elbiseli, kırklarındaki adamla göz göze geldim. Elindeki purosu her zamanki gibi yerinde, duruşu dik, bakışları netti.

"Seni bekliyordum," dediğinde pürüzlü, sert sesi yılların tozunu attırdı.

Onu çok sık görmezdim ama unutma fırsatım hiç olmamıştı. Küçükken ne kadar hayransam şu an bir o kadar kızgındım ona. Nefret doluydum bazen. Çocukluğumun katillerinden biriydi o da.

Sonra durup düşünüyordum. Vardığım sonuçsa ona hâlâ hayran olduğum gerçeği oluyordu. Nefretin sesi dahi çıkmıyor, güvensiz bedenin güvenli gözlerine dokunduğunda soluğu kesiliyordu.

Canımı yakmasına rağmen hayatım boyunca yanımda olan tek kişiydi. Can çekişen Elif'in katili olmadan önce kahramanı olmuştu. Elif'in ölmesi gerektiğini bana öğreten, beni acınası olmaktan kurtaran adamdı.

Sanırım Koca Adam'a olan sevgim ve kızgınlığım hep orada olacaktı. Biri sesli, biri sessiz. Ona çok şey borçlu olduğumu ve her şeyin arkasında sonsuz bir saygı beslediğimi asla inkâr edemezdim.

Oturmak için bunu söylemesini beklerken eliyle sandalyelerden birini işaret etti. Tahta sandalyeye oturdum ve bacak bacak üstüne attım. Koyu renk gözleriyle beni izlerken düşünceli görünüyordu. Başını usulca salladı ve dudakları hareket etti.

"Yıllar ne çabuk geçiyor."

Gülümsedim ama pek sıcak sayılmazdı. Uzun araların ardından onu gördüğümde elim ayağım birbirine dolanıyor, ifadelerim karışıyordu. "Bir de bana sor," dedim.

Çok hafif gülümsedi ve elindeki puroyu bıraktı. Çekmecesini açıp bir dosya ve siyah bir bellek çıkardıktan sonra masasına bıraktığında yerimde dikleştim, heterokromili bakışlarım direkt olarak çıkardıklarının üzerinde kalmıştı. Kalp atışlarımın hızlandığını hissediyordum.

İşte bunlar, Kurşun her şeyi öğrendiğinde beni toprağın altına yollamasını engelleyecek olan şeylerdi.

Koca Adam'ı, bunları bana vermeye ikna etmek pek de kolay olmamıştı ama onda hep bir hatırım olduğunu çok iyi biliyordum. On bir yıldır bir kez bile dillendirmemiş olsa da ben onun için değerliydim. Bazen beni kayırırdı. Ölüme terk ettiği herkesten fazlasıydım. Bu Koca Adam, buz tutmuş kalbinin derinliklerinde beni önemserdi.

O bana uzatmadan ben bir hamle yapmadım. Neye kızacağı, kızdığındaysa ne yapacağı hiç belli olmuyordu. Yanağımda kaç tokadının izi vardı, sayamazdım bile. Bunlar için ona kızmıyordum. O beni eğitmişti ve bazı eğitimler sert olmalıydı.

"Biliyorsun ki seni kırmam, küçük," diye konuşmaya başladığında ona odaklandım. Bir şey vermesi demek, fazlasını alması demek olurdu. "Ama çok da alçakgönüllü değilimdir."

Ona baktığınızda tam bir kabadayı görebilirdiniz. Sert ama ironik bir şekilde güven veren heybetli bir görüntüsü vardı. Gerçi bu ne sıfatla karşısında durduğunuza göre değişirdi. Kimileri onu gördüğünde tek kelime etmeden kaçmak isterdi kimileriyse ona doğru mu yoksa ondan geriye doğru mu bilmeden sadece koşmak.

Öne eğildi ve dirseklerini masasına yasladı. "Bana o bilgileri vereceksin."

Genelde bir şeyi yapmamı söylediğinde yapardım. Gözlerine tereddüt ve kararsızlıkla baktığımda içsel bir hesaplaşma yaşıyordum. Bu zamana kadar hep Kurşun'un iyiliği için oradaydım. Ona zararı hep kendim verirdim. Benden başkası ona zarar veremezdi.

Şu an karşımdaki adam ise ona o zararı vermeyi, ilk sırada kollayanlardan biriydi. Onun en büyük düşmanlarından biri.

Ona verebileceği muhtemel bir zararın kapısını açmak, karnıma bir

sancı saplanmasına sebep oluyordu. Ama bunu yapmazsam kendi yaşamımı garanti altına alma şansımı yok ederdim. Ben ona zarar gelmesin diye Koca Adam'a istediklerini vermezsem her şey ortaya çıktığında Kurşun bana zarar vermekten hiç çekinmezdi.

Dürüstçe, "Bilmiyorum," dediğimde gözleri üzerimdeydi.

Her şeyi biliyordu ve düşmanı olmasına rağmen bana karşı çıkmıyordu. Bana doğru ve yanlışı söyleyen, başıma gelecek zararları anlatan ama bunların gelmemesi için hiçbir şey yapmayan bir adamdı. Söyleyeceğini söyler ve bir harabeye dönüştüğümde yeniden ona dönmem için arkamda beni beklerdi. Bense daima dönerdim.

Mahvolacaksın, demişti. *Ve seni o mahvetmeyecek. En büyük hatayı, ona seni mahvetmesi için izin veren sen yapacaksın. Bir gün kalbinde fiziksel veya metaforik bir delik açıldığındaysa tek suçlu sen olacaksın.* Cümleleri yavaş yavaş aklıma doldu. *Bilmiyorsun, Elfida. Bildiğini sandığın ne varsa hiçbirini bilmiyorsun. Tanıyorum sanıyorsun, tanımıyorsun.* Vakit geçmiş ve her ne olduysa bilinmez, sözcükleri değişmişti. *Mahvolacaksın ya da mahvedeceksin.*

"Onu öldürmek istemiyorum," dediğinde bana bir şeyler açıklamasının şaşkınlığıyla ona bakakaldım. Neden düşman olduklarını bile bilmiyordum.

Ekrem her şeyi bilir, kendi hakkındakileri ise kimsenin bilmesine müsaade etmezdi.

Yıllar içinde, onun gerçek adını öğrenebilecek kadar ilerlemiştim. Ama ne soyadını ne de gerçek gücünü biliyordum. Sadece onun bilmemi istediği kadarını... Öğrenmeye çalışırsam öğrenebilirdim belki. Ama o da bunu öğrenirdi ve ben onun güvenine zarar vermezdim. Yapabilecekleriyle başa çıkamayacağım tek adamdı Koca Adam.

"Onun ailesine zarar vermek de istemiyorum. Onda bana ait olan bir şey var. Yılların paslandırdığı bir şey. Ben sadece onu istiyorum." *Ne o*, diye sormadım. "Ona sağlam bir zarar vereceğimden endişeleniyorsan endişelenme. Asıl korkman gereken onun sana vereceği muhtemel olan zarar. Kendi canını koru, onunkini koruduğun yeter."

Nefesimi bıraktım. "Bilerek ona zarar veremem."

"Sen değil, ben vereceğim. Ama sana bir şeyin sözünü verebilirim." Es verdi. "Onun veya ailesinin canına bir zarar gelmeyecek. Kaldı ki bu öyle kolay değil. *Hiçbir şey bilmiyorsun*, derken boş konuşmuyordum." Hiçbir şey bilmesem de bir şeyden emindim. Koca Adam söz verirse tutardı. "İh-

tiyacım olan şeyi evinde bir yerde tutuyor. O evin krokisi..." Gözlerime baktı. "Sadece bu."

Başımı ovuşturdum. "Başka bir şekilde bulamaz mısın?"

Bana hafif bir gülümsemeyle baktı. "Onun sakladığı bir şeyi bulmak zor. Zor olmasına zor ama istesem bir şekilde hallederim. Peki, o zaman senin bana bağlılığını nasıl anlayacağım, küçük?"

Ona şaşkın bir bakış attım. İçimde eski bir ses parçalanır gibi oldu. "Bunca yıldır hâlâ anlamadın mı?"

Başını sallarken gözleri her zamanki dikkatiyle yüzümü turluyordu. Bakışlarının ardına sakladıklarını asla okutmazdı. "Anladım elbet ancak bir şeyi hâlâ anlamadım. Karşımda Kurşun Alpugan olsa bile hâlâ bana bağlı kalacak mısın?"

Belki de asla sesli bir şekilde itiraf etmezdim ama Koca Adam'a hep bağlı kalacaktım. O da etmezdi ama bunu çok iyi biliyordu.

Başımı salladım.

23 Eylül 2022. Mecburum, sevgilim. Belki de değilim ama sana ulaşırken seni incitmem gerekiyorsa bunu yaparım.

Sandalyeye bıraktığım çantayı açarken, "Evi fazla büyük," dedim. "Her odayı görmem, gezmem imkânsız. Sana sadece genel bir kroki sunabilirim."

"Yeterli."

O krokiyi benden almaya ihtiyacı olmayışı, fark edilebilirdi. Sadece sonsuz sınavlarından birini sunuyordu önüme.

Mimarlık okuyor olmamın sosyal hayatıma tek katkısı, takıntılı olduğum adamın evinin krokisini onun düşmanına çizerek sunabiliyor olmamdı sanırım. Kulağa komik geliyordu.

Büyük çizim kâğıdını masasına bıraktım ve ayağa kalkarak masadan bir kalem aldım. Krokiyi hazırlamıştım, sadece ona verip vermeyeceğimden emin değildim. *Karşısına geçene kadar.*

Belli noktaları işaretleyerek vurulduğum zaman girdiğim arazide gözüme kestirdiğim kameraları, korumaların bulundukları bölgeleri, eve girişin belli olduğu kapıları anlattım.

Geçen dakikaların sonunda Koca Adam oturduğu yerden, yanında ayakta durduğum için kafasını kaldırarak bana baktı ve başını salladı. Memnun görünüyordu.

"Umarım sözünü tutarsın," dedim.

"Tutacağımı biliyorsun ama tutmasam ne yapabilirsin ki?"

"Bilmem," dedim, omuz silkerek. "Saygısızlık etmek istemem ama verdiğin zararın, iki katını verebilecek kadar yakınım sana."

Sandalyesine yaslandı ve uzun uzun beni izledi. "Ağzından çıkanlara dikkat et, küçük." Biraz beklediğinde, gözleri beni endişelendirecek şekilde tanımsız hislerle yüzümde asılı durmaya devam ediyordu. "Şu dönüştüğün kişiye bir bak. Elfida, Koca Adam'la asla böyle konuşmazdı."

Asla.

Gün gelir de Kurşun için Ekrem'in karşısında durmak zorunda kalırım korkusu, tüm korkular arasında en büyüğü, sonucu en belirsiz olanıydı.

"Seni ben büyüttüm," dedi. "Sana sahip olduğun gücü oluşturman için ihtiyacın olan cesareti ben verdim. O kulüpte dövüşerek Kurşun'un karşısına çıkmanı sağlayan donanımı verdim. Yıllar önce kimsesiz ve evsiz kaldığında, hiçbir darbede yıkılmayacak birine dönüştürdüm seni. O seni bir kez intihardan döndürdü. Ben ne yaptım? Onun için beni karşına almayı göze alabilir misin? Sen de mi vefasızsın?"

Can yakmadığında bile can yakardı sözleri. Canım, içimdeki cesetle birlikte ona yanmaya fazla müsaitti. Elif'in katili, benim kahramanımdı o. Vefa, Ekrem'e verebileceğim en küçük şeydi.

"Vefasız olmak için pek çok şansım oldu. Bak, bugün hâlâ buradayım." İçeriyi işaret ettim. "Ama bana bir söz verdin. Sözünü tutmazsan Kurşun için değil, bana söylediğin yalan için karşında dururum."

Başını salladı. Onunla böyle konuşabildiğimi on bir yıl önceki Elfida görse dehşete kapılırdı. Muhtemelen beş yıl önceki Elfida bile dehşete kapılırdı. Hatta muhtemelen, ondan sonraki yılların Elfida'sı da öyle.

Masanın üzerindeki dosyayla belleği bana doğru ittirse de elini üzerlerinden çekmedi. "Bir adam için bana dikleniyor olmana rağmen vefana güvenerek sana bunları vereceğim. Göreceğin tüm işkencelere rağmen ismim o dudaklardan çıkmayacak, biliyorum. Beni yanıltırsan..." dedi ve durdu, devamını da hiçbir zaman getirmedi.

"Seni asla yanıltmam," dediğimde dürüsttüm. Karşımda Kurşun bile olsa Ekrem'e asla ihanet etmezdim.

Elini çektiğinde dosyayla belleği aldım ve Koca Adam'a kocaman gülümsedim.

23 Eylül 2022. Şimdi, sevgilim... Geriye kalan tek şey beni bulman.

Ninova

Çalışma odamı düzenlerken, artık her ihtimale karşı hazırlıklı olmam gerektiğinin bilincinde olarak ortalıktaki tehlikeli şeyleri toplamaya başladım. Bunlar Alpuganların resimleri, Kurşun'un portreleri, işyeriyle ilgili detaylı dosyalar, birlikte gözüktüğü kadınların fotoğrafları ve özel hayatlarının detaylarını kapsıyordu. Bir ara bilgisayarıma da el atmam gerekecekti.

Bir köşeye yığdığım kâğıtları kucaklayarak üzerinde birkaç kitap bulunan kitaplığın arkasına yaptırdığım gizli gömme dolabın içine tıktım. Kitaplığı öne çekerek kapadığımda duvarın içine gizlenmiş bu dolap gözükmüyordu.

Kurşun'un yüzünün detaylı çizimlerini gömme dolaba yerleştirdikten sonra elimi belime koydum ve gözlerimi epey boşalan odada gezdirdim. Şimdi burası gerçek bir çalışma odasına benzemişti.

Bakışlarım beyaz çalışma masamın üzerindeki kahverengi deftere takıldığında, birkaç saniye duraksadım. Adımlarımı oraya doğru yönelttim ve parmağımı yavaşça pürüzlü dokusu olan defterin üzerinde gezdirdim.

Sakince ilk sayfayı açarak gözlerimi tükenmezkalemle yazılmış cümlelerde gezdirmeye başladım.

5 Kasım 2019.

Bugün kötü bir gün.

Şu anda yağmur yağıyor ve bunları bir büfenin brandasının altında oturmuş, yalnız başımayken yazıyorum.

Telefonum kapandı. En son Nil'in sosyal medyasında paylaştığı hikâyeyi izliyordum. Dedem, Nil, onun annesiyle babası ve Ataner hep birlikte yemek yiyorlar. Hepsi çok mutlu gözüküyor. Bense biraz yorgunum açıkçası. İntihar etmek için gittiğim uçurum kenarından dönerken bindiğim taksiden indim ve yarım saattir yürüyorum.

Artık yeterince cesaretli olmadığıma inanmaya başladım. Bunu bile bir türlü beceremiyorum. Oysa bugün çok daha kararlıydım. Ama onun yüzünden... Kararlılığım kayboldu.

Bugün bir adamla tanıştım.

Tam olarak tanıştık sayılmıyor sanırım. İsmini bilmiyorum, o da benimkini bilmiyor. Ama onu tanımalıymışım gibi hissediyorum.

On sekiz yaşındayım, o daha büyük olmalı. Kaç yaşında olduğunu merak ediyorum.

Ninova

Şu an ıslağım, üşüyorum ve sokaktayım. Yine de aklımı kurcalayan bunlar değil, o. Beni oradan kurtaran, şu anda burada oturuyor ve bunları yazıyor olmamı sağlayan o. Çok mu klişe? Bilmiyorum. Tek bildiğim, onu yeniden görmek istediğim.

Sanırım yalnız değilmişim gibi hissetmek hoşuma gitti.

10 Kasım 2019.

O adamı rüyamda gördüm. Bana, onu bulabileceğimi söylüyordu. Yapabilir miyim? Sahiden onu bulabilir miyim?

21 Kasım 2019.

Dedem mimarlık okumam gerektiği konusunda dayatıyor ama ben istemiyorum. Yine de daha fazla itiraz edersem sinirlenecek sanırım. Oysa Nil çok kolay karşı gelebiliyor ve dedem onun seçimini kabul etti. Bazen bu evde kayırılıyormuş gibi hissediyorum. Yine de önemli değil. Sanırım mimarlıkla da başa çıkabilirim.

2 Aralık 2019.

O adamı yeniden rüyamda gördüm. Bir süredir onu düşünüyorum. Koşulsuzca benim ölmemi engelledi. Beni düşündü. Kendi ailem bir yerlerde kahkahalar atıyorken o, yanımda durmuş, beni uçurum kenarından uzaklaştırıyordu. Bunu neden yaptı? Beni önemsedi mi? İyi de neden?

Sayfaları hızlı hızlı çevirerek onu henüz tanımadığım günlerin hissettirdiği yabancılıktan uzaklaştırdım kendimi. Bir zamanlar o yoktu hayatımda. Öylesine gerçekdışı, öylesine eski hissettiriyordu ki... O zamanlarda ben de yokmuşum gibi sanki.

23 Eylül 2022. Seni bilmeyen halimi sevmiyorum.

20 Mart 2020.

Sevgilim.

Sana böyle demek çok hoş.

Sevgilim, sevgilim, sevgilim.

Sevgili olsaydık eğer şu an Nil'in annesiyle ettiğim kavgayı sana anlatıyor olabilirdim. Sana güvenebilirmişim gibi hissediyorum. Seni tanımıyorum, evet ama sana güvenebileceğimi biliyorum.

Bugün ilk kez yanından geçtim. Sen beni görmedin, bu yüzden hatırla-

mıyorsun ama seni canlı bir şekilde, bir bilgisayarın ardından değil de sonunda gözlerimle görebildiğim için çok mutluyum.

Hatırladığımdan çok daha güzelsin.

4 Haziran 2020.

Şu anda hesabımda sana ait iki yüz bin Türk lirası var. Vicdan azabı çekiyor muyum diye soracak olursan, hayır çekmiyorum. Bugün seni yanında bir kadınla sohbet ederken gördüğüm için kızgındım ama sanırım şu an geçti. Yine de paranı harcamayacağım.

Telefonumun sesi odayı kapladığında irkildim ve defteri kapatarak masanın üzerine bıraktım. Nil'den gelen aramayı yanıtladığımda yüksek sesi bir an için kulağımı tırmaladı.

"Elfi! Ne yapıyorsun?"

"Öyle ortalığı topluyorum. Sen ne yapıyorsun?" Arkadan uğultulu sesler geliyordu. Kaşlarımı çatarak, "Neredesin sen?" diye sordum.

"Selin'le dışarıdaydık, kardeşi arayınca eve döndü. Ben de yürüyüş yaparken, yağmur başlayınca bir yere girdim ama anlamadım nasıl bir yer. Başta kafeye benziyordu." Devam etmesi için sessizliğimi korurken çalışma odasından çıkmış, kapıyı kilitlemiştim bile. "Şu senin Kılıç burada," dedi, fısıldayarak.

"Ne? Ne alaka? Nereye girdin sen?"

Birkaç hışırtı sesi duyuldu. "Dumanlı bir yer. Kapıda ışıklı bir B harfi vardı ancak diğer harflerin ışığı sönmüştü, yağmurda bakamadım çok. Bizim kapanan restorana yakın. Dışarı çıkacaktım ama bir adam *kapılar kapandı* gibi bir şey söyledi ve beni çıkartmadı. Evdekileri arayamadım, çok korkarlar şimdi."

"Nil," dedim, iki parmağımla burun kemiğimi sıkıştırırken. Benzos'a girmişti. Bu kızın belaları veya belaların onu nasıl çekebildiğine hayret ediyordum bazen. Oraya girmeyi, kartı olmadan nasıl becerebilmişti ki?

Arabamın anahtarlarını kaparak, üzerimi değiştirmeden evden çıkmak üzere kapıya yöneldiğimde, "Geliyorum, çok ortalıkta dolaşma ve kimseyle de muhatap olma," diye uyardım onu.

Kuzenimin girdiği yer, yasadışı ve sadece üyelikle girilebilen, üyelerin ise kesinlikle tekinlikten uzak, muhtemelen sicil dosyaları benim yaşımdan daha fazla olan tiplerdi.

Nil'in aksine Kılıç'ın orada olmasına şaşmamak gerekirdi. Beni gördüğünde vereceği, artık bir rutine dönüşen tepkilerine de kesinlikle çoktan hazırdım.

Kartımı göstererek içeri girdiğimde, basık hava anında etrafımı sardı. Koridorun başına kadar ulaşan yüksek sesler bir müzikten ibaret değildi. İçinde kalabalığın tüm gürültüsünü barındırıyordu.

Nil'in son iki aramama yanıt vermemesi, beni adımlarımı hızlandırmaya teşvik ederken bakışlarım etrafı taramaya başlamıştı bile.

Burada üst düzey bir maç varsa Nil'i nasıl bulabileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Aşırı kalabalık ve loş olan bu mekânda birini göze kestirmek imkânsıza yakın görünüyordu.

Nil'den uzaklaşan düşüncelerim, Kurşun'un da Kılıç'a eşlik edip etmediği sorusuna kaydığında, onu görmenin olağan bir hale gelişine alıştığımı fark ediyor, bu farkındalıkla bocalıyordum.

23 Eylül 2022. Artık seni göreceğim diye ölecekmiş gibi hissetmiyorum, sevgilim. Seninle aynı ortamda olmak, normalleşmeye başlıyor. Bu, gerçek olamayacak kadar güzel.

Düşüncelerimi susturarak hızlı adımlarla ana salona girdim ve kalabalığın arasında gözlerimi kısarak Nil'i aramaya başladım. Bir yandan da elimdeki telefonla hâlâ onu çaldırmaya devam ediyordum ve açmadığı her saniye, içimdeki endişe büyüyordu.

Arama bir kez daha sonlandığında, saçlarımı sinirle yüzümden ittim. "Neredesin, Nil?" diye kendi kendime söylenirken önüme çıkan bir adamı ittim ve adam ağzından birkaç küfür savururken biraz daha oksijen boşluğu olan bir yere çıkabilmek için çabaladım.

On beş dakika dolaşmanın sonucunda, Nil'in bu katta olmadığına emin olmuştum ve bu beni panikten elim ayağım dolaşacak hale getirmek üzereydi. Nil, kendi başının çaresine bakmakla ilgili pek bir şey bilmezdi.

Üst katlarda localar, sınırlı sayıda dövüş kafesleri ve VIP'ler için oturma bölümlerinin dışında bazı odalar bulunuyordu. *Umarım orada değilsindir*, diye düşünürken beton merdivenlere adımımı atmıştım bile.

İkinci kata çıktım. Kattaki beş odadan ikisinde tatsız bir manzarayla, diğer üçündeyse üzerime dönen anlamsız bakışlarla karşılaştıktan sonra şansımı üçüncü katta denemeye karar verdim. Sabrım gitgide tükeniyordu.

Katın merdivenlerini tırmandım, tam koridorda ilerlemeye başlaya-

caktım ki ahşap parmaklıklara doladığım ellerimin durmasına sebep olacak o sesi duydum.

Birkaç hışırtı...

"Al."

Kılıç'ın sesine dikkat kesilirken en sonunda birkaç adım ilerideki, kapısı açık odada olduğuna kanaat getirmiştim. Nil'den, onun burada olduğunu öğrendiğim için şaşırmasam da hâlâ buraya ne yapmaya geldiğini merak ediyordum.

O da mı üyeydi?

Belki de ilerleyip gitmem gerekiyordu ama yine de merakıma yenik düştüm ve parmak ucunda birkaç adım atarak kapıya yaklaştım. Loş ortamda, kapının gölgesinin ardına gizlenerek içeriye göz gezdirdiğimde spor kıyafetler içindeki Kılıç'ı ve karşısında dikilen, son derece şık giyimli, siyah saçlı kadını gördüm.

Kadın, profilinden görebildiğim kadarıyla keskin yüz hatlarına, dümdüz kalkık bir burna ve mavi gözlere sahipti. Uzun, siyah saçları beline doğru sarkıyordu.

Kılıç'a doğru uzattığı zarif ellerini incelerken Kılıç'ın elindeki küçük, beyaz poşete odaklanan bakışlarım kısıldı. Birkaç saniye boyunca onu inceledikten sonra kadın kaşlarını çattı, bunun üzerine sanki onu kızdırmak istemiyormuş gibi küçük poşeti kadının avcuna bırakan Kılıç'ın yüzünde pes etmiş gibi bir ifade vardı.

"Bundan ona söz etme," diyen kadının otoriter ses tonu kulaklarıma ulaştığında, söz ettiği kişinin Kurşun olup olmadığını tartıyordum ki, "Berşan veya Alparslan'ın nutuklarını dinlemeye mecalim kalmadı," diye devam etti.

Kadın paketi açarak az eşyalı odanın içinde ilerledi. Ahşap bir sandalyeye otururken Kılıç da arkasındaki tek kişilik yatağın ucuna, bacakları açık olacak şekilde oturmuştu. Dirseklerini dizlerine yasladı ve başını hafifçe iki yana sallarken kadını izlemeye başladı.

"Onun tamamını çekersen şurada geberirsin," derken sesi hoşnutsuzdu.

Siyah saçlı kadın omuz silkerek masadaki kâğıdı önüne çektiğinde, görüntüsünün karakteriyle hiç eşleşmediğini düşündüm. Sosyetenin, belki de iş dünyasının göbeğinden fırlamış gibi görünürken duman altı, yasadışı bir dövüş kulübünde oturmuş, toz çekiyordu.

Tam onun dertli olmak için her şeye sahip gözüktüğünü düşünüyordum ki kadın yüzünü çevirdi. Tüm yüzü görüş açıma girdiğindeyse önyargılı düşüncelerimin hepsi kayboldu. İnce, kemikli yüzüne baktım. Suratı renksizdi. Çok güzel olduğu bariz olsa da bu yüze bakıp da yaşanmışlıklarını göremiyor olamazdınız. Bomboş bakan mavi gözler, incelmiş yanaklar... Yüzünde ışık yoktu. Yorgun gözüküyordu.

Kadın tozun yarısını kâğıda döktüğünde Kılıç kısık sesle, "Benim bile kendimi bok gibi hissetmeme sebep oluyorsun," diye söylendi.

Kadın ona yarım bir gülümsemeyle baktı. "Vicdan azabı mı çektin?" Elini kalbine koyarak yalandan bir dramatiklikle alay etti. "Gencecik, masum bir kadını zehirleyerek uyuşturucuya kurban mı ediyorsun?"

Eğildi ve bir burun deliğini, işaretparmağıyla kapatırken tozu içine çekti. Sırtını gevşekçe sandalyenin arkasına yaslayarak bacak bacak üzerine attığında, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

Kılıç onu durgun bir ifadeyle izledi. "Seni bu hallere düşüren hayat, bize neler yapmaz?" Kadın güldü. İçi boş, ruhsuz bir gülüştü bu. "Kurşun'un haberi olursa beni mahveder. Kendini kaybetmeye başladığını düşünüyor. Sana yardım ve yataklıktan beni topuklarımdan vurur."

Kadın sandalyede biraz daha yayıldı. "Neden herkes bir anda üzerime titremeye başladı?" Bundan hazzetmediğini görebiliyordum. "Çok ihtiyacım varmış gibi... Benim için endişelenen herkesi hayatta tutuyorum. Endişeye ihtiyacı olan son kişiyim."

Bu da ne demekti böyle?

Kılıç hafifçe güldü. "Egon da burada olduğuna göre iyisin. Canını sıkmak istemesem de tam anlamıyla Kurşun'u hayatta tutuyor olduğunu söyleyemeyiz."

Kadın omuz silkti. "Elbette. Objektif bakarsak şu anda yaşıyor olmamda onun da payı var. Skorlarımız eşit diyelim."

Duyduğum hiçbir şeye anlam veremezken sessizce orada dikilmeye devam ettim. Nil'i aramam gerekiyor olsa da merakım gitmekten alıkoyuyordu beni.

"Hayret."

"Ne?" dedi rahatça. "Bazen en iyisi olmadığını kabul etmen gerekiyor. Beni geçen olamayacak olsa bile, yaklaşanlar olabilir. Sorun yok."

Kılıç gülerken yataktan ayaklandı.

Kadın da aynısını yaptığında birkaç adım gerileyerek iki duvar arasındaki boşluğa girdim ve kendimi gizledim.

İkisi de peş peşe odadan çıkarak yok olduğunda kaşlarım hâlâ çatıktı. Kılıç da mı uyuşturucu kullanıyordu? Onun kullandığını görmemiştim ancak kadına paketi veren o olduğuna göre kullanıyor olmalıydı.

Kurşun'un haberi var mıydı?

Buna müsaade ediyor muydu?

Kılıç Falu ilginç bir karakterdi. Onun beni çözmeye çalıştığı gibi ben de onu çözmeye çalışıyordum ve hangimizin önce başarılı olacağı bilinmezlikten ibaretti.

Bütün düşünceleri gerilere itip, önceliğimi kuzenime verirken saklandığım yerden çıktım ve adımlarıma biraz daha hız kazandırarak Nil'i aramaya devam ettim. Vakit kaybediyordum.

Birkaç dakika daha geride kaldığında artık kalp atışlarım daha hızlıydı. Başına bir şey gelmiş olabilir mi diye düşünmeden edemiyordum. Burada ne gelebilirdi? Yeniden indiğim ana salonda etrafıma bakındım. *Her şey.*

Yanımdan geçen bir adamı kolundan tutarak durdurduğumda ani hareketim bir an için onu afallattı. "Bugün burada maç var mı?" diye sordum.

Bana boş gözlerle baktı. "Üç tane."

Ona başka bir şey söylemeden, kalabalığın etrafına doluştuğu bir kafese doğru ilerlemeye çalışırken uzaklarda bir yerlerde kırmızı bir kafa görür gibi oldum. Gözlerim kısılırken büyük bedenleri ittire ittire güçbela o tarafa doğru koşturmaya başladım.

Yaklaştıkça Nil olduğuna emin olduğum suratla içime koca bir kova su serpilmiş gibi hissederken, "Nil!" diye seslendim.

Gözleri hemen üzerime dönen kuzenimin bakışlarında, rahatlamadan ziyade panik vardı. Görüş açımın netleşebilmesi için önümdeki bedenleri arkamda bırakarak ona yaklaştım. Biraz daha bu kalabalıkla kalırsam çığlık atacaktım. Bir an önce Nil'i alıp çıkmam gerekiyordu.

Son bir adım atarak Nil'i ve çevresini rahatlıkla görebileceğim bir konuma geldiğimde ise karşılaştığım manzarayı kesinlikle beklemediğimden duraksadım. Kaşlarım kendiliğinden çatılırken dudaklarım aralandı.

Parmaklarını Nil'in dirseğine saran Kılıç, diğer eliyle karşısındaki kaşı çizik adamın suratına onu devirecek bir yumruk savurduğunda olduğum yerde kalakaldım.

Ne oluyordu burada?

Hızlı adımlarım ikisinin yanına doğru yöneldiğinde, yerdeki adama bana baktığından bile daha pis bakışlarla bakan Kılıç'ın buz mavileri yüzümü buldu.

Nil dümdüz dikilerek, alık alık neler olduğunu kavramaya çalışırken Kılıç'a doğru, "Ne oluyor burada?" diye sordum. Gözlerim Nil'in kolunu kavradığı yere düştüğünde, ters bakışıma karşılık bana benzer bir ifadeyle karşılık verirken elini geri çekti.

Yumruk savurduğu için kanlar sızan parmak boğumlarını eşofmanına silerken, "Küçük bir sıkıntı çıktı, hallettim," dedi, düzce.

Nil'e baktım. "Ne oldu, Nil?"

Kılıç başını eğip, kendi boyuna oranla epey kısa olan Nil'e bakarken görebildiği tek şey kızıl kafasının üzeri olmalıydı. "Şu adam bana dokunmaya çalıştı. O sırada Kılıç geldi," dedi.

Kılıç'ın buz mavileri, onun saçlarından benim gözlerime kaydığında ifadesi ciddi görünüyordu. "Sen neyse de kuzenini burada tek bırakma."

Verdiği baş selamının ardından tek bir kelime daha etmeden, arkasını dönüp gitmesiyle birlikte kurduğu cümleyi içimde tekrarladım ve nefesimi bırakırken Nil'in kolunu yakaladım. Onu resmen soru bombardımanına tutarken, yerdeki adamı götüren korumalar ona yaklaşmama müsaade etmeden onunla *ilgileneceklerini* söylemişlerdi.

Nil'in elinden tutup, bizi buradan çıkarabilmek için arka kapıya giderken, "Oradan çıkılmıyor, az önce benim çıkmama izin vermediler," diye uyardı Nil. Sesinde bitkinliğin yanı sıra, yaşananları idrak edemediğini belli edecek türden bir şaşkınlık vardı.

Ona yandan bir bakış atarken, "Senin çıkmana," diye belirttim. Kapıya yaklaştığımızda, korumanın yüzüme kısa bir bakış atıp açtığı kapıdan geçtik ve serin havaya çıktık. Kaldırımda durup, beti benzi atmış yüzüne bakarak, "İyi misin?" diye sordum.

"İyiyim, iyiyim. Ne biçim yermiş ya burası?"

"Öyle," diye mırıldandım. "Eve mi bırakayım yoksa bana mı gelmek istersin?" Mekândan sonra serin havanın yüzüne vurmasıyla biraz daha kendine gelmiş gibi gözüküyordu.

"Eve gideyim."

Başımı salladım ve sırtına dokunarak onu arabamı park ettiğim yere

doğru yönlendirdim. Mekânın arkasından çıkmıştık ve arabam ön kısımda kalıyordu. O yüzden iki dakika kadar yürüyecektik.

"Kılıç sana bir şey söyledi mi?" diye sordum, yürürken. Nil'e birkaç imalı laf etmesi veya benim hakkımda ağzını yoklaması muhtemeldi. Yine de Nil çoğu şeyden haberdardı ve aptal değildi. Sıyrıldığını umuyordum.

Başını iki yana sallarken kızıl saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Kargaşa çıkmadan hemen önce ben seni bulmak için dolaşıyordum, birden önümde belirdi. Garip garip baktı böyle, daha sonra tanışıp tanışmadığımızı sordu. İşte bizim okul partisinin olduğu gün seni aramaya geldiğimde karşılaştığımızı söyledim. *Hatırladım, Elfida'nın kuzeni*, dedi. Lafa devam edecek gibiydi ama sonra ortalık karıştı işte." Başımı salladım. "O adamın bakışlarında ciddi bir problem var." Nil yalandan korkmuş gibi bir surat ifadesi yaptı. "İnsanın ödü patlıyor. Manyak mı ne?"

Hafifçe gülerken, "Manyak," diye cevap verdim.

Kılıç, Kılıçlık yapıyordu işte. Onunla iki dakika konuşup da onun normal olduğunu iddia edebilecek kimseyi tanımıyordum.

Taşlı kaldırımı bitirdiğimizde tam adımımı caddeye doğru atıyordum ki mekânın giriş kapısının önündeki bir araba dikkatimi çekti. Jaguar marka siyah arabaya bakarken gözlerim yavaşça plakasına düştü.

"Neden durdun?"

Nil'i cevapsız bırakıp, kapıdaki korumayla konuşan Çelebi'yi izlerken kaşlarım havalandı. Daha sonrasında yeniden alçalırken göğsüme kor bir heyecan düştü.

Kurşun da gelmiş olmalıydı.

"Elfi."

Onların burada ne işleri vardı ki?

Kafamı çevirip, "Sen kendin gidebilir misin?" diye hızlıca sordum.

Nil anlamamış gibi kaşlarını çattı. "Ne oldu birden? Kızım, arada geliyorlar sana böyle, korkuyorum bak."

"Benim küçük bir işim var." Anahtarımı avcuna tutuşturdum.

"İşin burada mı? Saçmalama, seni hayatta burada bırakmam."

Ona öylece baktım. "Bana bir şey olmaz, Nil. Hadi, git sen, haber ver varınca. Ben yarın alırım arabamı."

Hareket etmedi. "O mu gelecekmiş?"

Burnumdan küçük bir nefes bıraktım. "Evet."

Karasızlık yaşadığı belliydi ama yalnız bırakıldığı için endişeleneceği en son kişiydim. Dokuz yaşındayken bile buradan yüzlerce kat beter yerlerde yalnız başımaydım. Burası benim ancak kafa dinlemek için kahve içebileceğim bir yer olurdu. Biraz gürültülü bir yer.

"Peki. Bana haber verirsin." Başımı sallamamla arkasını dönmüştü ki bir adım attıktan sonra başını çevirerek hafif çatık kaşlarıyla suratıma baktı. "Tüm bunları hiç onaylamıyorum, Elfida, haberin olsun. Yarın bu konuyu konuşalım."

Yarın olacak ve Nil bu konuyu unutacaktı bile.

Yavaşça gülümsedim. "Biliyorum, konuşuruz. Hadi, git şimdi." Arkasından seslendim. "Dikkatli ol."

Eliyle *tamam* işareti yaptı ve arabama binerek gözden kayboldu.

Ben de yeniden içeri girdim ve heyecan damarlarıma sızarken kalabalığın arasına karıştım.

Yalnız başıma oturduğum bir tabureden, biraz ilerideki kafesin içinde dönen maçı izlerken yanıma gelen garsonun elindeki içecekleri almayı bir kez daha reddettim. Burada bir şey içecek kadar aptal değildim.

Gözlerim arada mekândaki kalabalıkta dolaşırken yirmi dakikadır hâlâ asıl ilgilendiğim kişiyi görmemiş olmak canımı sıkıyordu. Dahil olmadığım maçlar bana çok da keyif vermiyordu, dolayısıyla karşımdaki kafeste birbirini öldürmeye ant içmiş iki adamın çok da dikkatimi çekebildiği söylenemezdi.

Bir anda yanımda bir bedenin sıcaklığını hissettiğimde eşzamanlı olarak yanımdaki taburenin de çekildiğini duydum ve sese doğru dönen gözlerim Kılıç Falu'yla buluştu. Göz devirme isteğime karşı koyamadığımda Kılıç rahatsızlık vermekten keyif almış olacak ki hafifçe sırıtıp, "Nabersin, Elfida?" dedi.

"Son derece iyiydim." Bakışlarım yüzünü turladı. "Az önceye kadar."

Elindeki bardağı dudaklarına götürürken biraz daha sırıttığını gördüm. "Ne kadar da nazik bir hanım."

"Ne kadar da rahatsızlık verici bir bey."

Bana yandan bir bakış attı. "Senin için aynısını düşünürdüm. Ama şu an fark ettim de... Sanırım artık beni o kadar rahatsız etmiyorsun." Kulağa dürüst gelen sesi beni şaşırtırken kafamı ona doğru çevirdiğimde gördüğüm düşünceli surat ifadesiyle kulaklarımın yanılmadığını, gerçekten

doğru söylüyor gibi göründüğünü doğruladım. Tek kaşım otomatikman havalandığında, "Ne?" diye sordu. "Yoksa rahatsız olmamı gerektiren bir şeyler mi var?" Sabır çeker gibi başımı geri attığımda, gülüşü ilk kez ulaştı kulaklarıma. "Şaka yapıyorum."

Karşımda öncekilerden çok daha farklı bir Kılıç duruyormuş gibiydi sanki. "Sana ne oldu böyle?" diye sordum, onu tartar gibi bakarken.

Omuz silkti. "Hayatı biraz daha rahat yaşamaya karar verdim."

Sen yine de fazla rahatlamasan iyi olabilir.

"Güzel bir karar."

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, "Kuzenin gitti mi?" diye sordu. Başımla onayladım. Ağzının içinden, "Hadi be," diye söylendiğinde başım ona o kadar hızlı döndü ki ateş saçan heterokromili bakışlarımla karşılaşan adam, bu geceki ikinci kahkahasını attı.

Dirseğinin içine sertçe vurduğumda gülüşü şiddetlendi. Koluna vuran elimi bileğimden tutarak sabitlediğinde kirpiklerimi şaşkınlıkla kırpıştırıyordum. Kılıç'ın bu hali beni o kadar bozguna uğratmıştı ki sinirimi bile arka plana itmişti.

Yine de bu adam hiçbir şartta ve koşulda Nil'le belirli bir samimiyetin ötesine geçemezdi. Nil'i çiğ çiğ yiyebileceğini söylemek için kâhin olmaya gerek yoktu zira bir çift göze sahip herkes bu gerçeği çok rahat öngörebilirdi.

Sonunda Kılıç'ın erkeksi, kaba kahkahası son bulduğunda onu garip bir cisimmiş gibi incelemeyi sürdürüyordum. Aklıma yukarıdaki kadınla olan konuşmaları geldiğinde *acaba*, diye düşündüm. Kılıç'ın bu değişik ruh halinin sebebi onun da bir madde kullanması olabilir miydi?

Anlayabilmek için başımı ona doğru çok hafifçe yaklaştırarak gözbebeklerine odakladığımda, merakımın etkisiyle gözlerim de kısılmıştı ki tüm kaslarımı gerecek bir ürpertinin omurgam boyu ilerlediğini hissettim. Ve bir saniye sonrasında o derin, kaba ve tüyler ürpertecek kadar çekici sesi duydum.

"Bölüyor muyum?"

Ses tonu bir soru soruyormuş gibi değil de küfrediyormuş gibiydi.

Oturduğum yerde onu görebilmek için kafamı geri çekerek başımı yukarı kaldırmam gerektiğinde yutkunma isteğimle savaştım. Benim gerginliğimin aksine Kılıç son derece gamsız bir şekilde, yüzünde asılı kalan gülümseme ifadesiyle Kurşun'a bakıyordu. "Yoo, gel," dedi.

Başımda zebellah gibi dikilen adamın hafif kirli sakalla kaplı çenesinden, en başarılı ressamın taklit edemeyeceği dudaklarına, dümdüz burnuna ve yaratıcının cennetin fragmanını yerleştirdiği gözlerine kadar çıktım. Gözbebeklerimiz buluştuğunda göğüs kafesime bir ağrı saplandı. Kurtuluşa benziyordu. Cehennemdeki bir mahkûmun, eşikten izleyebileceği en büyük cezaya benziyordu. Cennete olan oydu, cehennemde olan ben. Ve eşikten onu izlemek, cehennemimin en büyük işkencesiydi.

Ona her baktığımda bir öncekinden daha fazlasını görüyordum. Aklımı oynatıyormuşum gibi bir histi bu. Kutsaldı, gerçeklikten uzak şekilde güzeldi.

Benim olmalıydı.

Hayatımı ortadan ikiye ayırıp ellerine bırakmamı istese dahi yapabileceğimi hissettim o an. İstediğinde her hayatın canını yakabileceğimi, her hayatı incitebileceğimi, o bana biraz gülümsesin diye incinmeye razı gelebileceğimi...

Bana doğrudan, "Ne işin var burada?" diye sorduğunda tek kaşımı kaldırarak etkisi altına girdiğim büyüden çıkmaya çalıştım ve düz bir ifade takındım.

"Hesap mı soruyorsun?"

"Soruyorum. Vermiyor musun?"

"Vermiyorum."

İfadesiz arduvazları Kılıç'a kaydığında, anında ötmeye başladı. "Kuzeni buradaydı, yanlışıkla gelmiş herhalde. Elfida da onun için geldi ve şimdi kuzenini yollayıp kalmaya karar vermiş."

Kılıç'a yandan ters bir bakış attığımda beni hiç umursamadı ve elindeki bardağın içindeki sıvıyı içmeyi sürdürdü.

İki dakika gizemli olmaya da gelmiyordu!

Kurşun sessiz ve tepkisiz kalarak bana bir kez daha baktıktan sonra ilgisini çekmeyi bırakmışım gibi gözlerini içeride gezdirip, "İz nerede?" diye sordu Kılıç'a.

Sessizce dinlemeyi sürdürdüm. İz de kimdi?

Kılıç çenesiyle karşıyı işaret etti. "Az önce şurada biriyle konuşuyordu."

Bir an için aklıma yukarıdaki kadın geldi ve aynı kişiden bahsedebileceklerini düşündüm. Bu kadın merakımı uyandırmıştı.

Kurşun arkasını dönerek yürümeye başladığında surat asmak istesem de hemen yanımda oturan adam, yanında en dikkatli olmam gereken

insan evladı olduğundan hiçbir mimik yapmadım. Şüphenin kokusunu alıyordu resmen.

"Burada dövüşür müsün?"

Sohbet açmaya biraz fazla meyilli olan adamın kırk yılın başında bana duyduğu sempatiyi yok etmemek adına onu yanıtsız bırakmayıp, "Eh işte," dedim. "Sık değil."

Acaba az ömrü kaldığını öğrenmişti de arkasından duacı olacak insanlar mı biriktirmeye çalışıyordu?

Yavaşça başını salladığında hareketlerini yan gözle görüyordum. İkimiz de birbirimize değil, az uzağımızdaki kafese bakıyorduk.

"Niye dövüşmeye başladın?"

İki saniyelik sessizliğin ardından nefesimi yavaşça bıraktım ve başımı Kılıç'a çevirdim. "Amacın ne, Kılıç?" diye sakince sorduğumda o da bana baktı.

"Bir amacım yok," dedi sakince. "Sadece bu zamana kadar sana biraz fazla yüklendiğimi fark ettim." Dövmeli parmaklarını yok sayılacak saçlarının içinden geçirirken sakin, suçlama içermeyen konuşmalar yapmaya alışık olmadığı belli oluyordu. Alnını kırıştırdı ve sonra bedenini bana doğru çevirerek ürpertici mavilerini gözlerimin içine sabitledi. "Bak, içinde bulunduğumuz hayat, iş dünyası yani... Hiç sağlam bir yer değil. Herkes tehlikeli, herkes potansiyel bir düşman. Ve bunlarla uğraşmak benim mesleğim, Elfida. Kişisel olarak seni suçlamak hoşuma gittiği için bunu yapmıyorum. Ancak yanı başımızda oturan birinin yol açabileceği tehlikeyi görmezsem eğer o tehlike ortaya çıktığında başı en çok yanacak kişi benim." Yaptığı ilk düzgün konuşmasını dinlerken başımı yavaşça salladım. Biçimli, kalın omuzlarını silkti. "Ama ben söyleyeceğim kadarını söyledim. Bu saatten sonrası beni aşıyor. Ben de herkesin yaptığını yapıp umursamıyorum."

Ona hafifçe gülümserken içten içe belki de onun güvenini kazanmanın çok da iyi bir şey olmadığını düşünüyordum. Benden şüphelenmeyi sürdürdüğü takdirde her şey ortaya çıktığında tek yapacağı şey *ben demiştim*, demek olacaktı. Ama bana güvenmeye başlarsa her şey ortaya çıktığında Kılıç Falu'nun gazabına da uğrayacaktım.

Kılıç da bana hafifçe gülümsedi.

23 Eylül 2022 Hayatımda bana güvenen insanlar mı oluşturmaya başlıyorum? Birilerinin hayatına müdahale ediyorum. Onlar da beni kabulleniyor. Ama ben bir yalancıyım.

Birden salondaki seslerin yükselmesiyle birlikte başım yeniden kafeslere dönerken içindeki maçın bittiğini, boşalan kafesin yeniden dolmak üzere olduğunu gördüm. Bakışlarım, beyaz duman bulutlarının arkasında kalanları görmek için kısılırken, telefonumun çaldığını duysam da kucağımdaki telefona bakmadan reddetmekle yetindim.

Tezahüratlar o kadar karışıktı ki kimin ne dediği anlaşılmıyordu. Evet, her maç başında kalabalık ortamı renklendirirdi ama ilk kez burayı böyle çileden çıkmış görüyordum.

Sırtım tezgâha yaslamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, rahatça ileriyi izleyen Kılıç, her şeyden haberdar gözüküyordu.

"Ne oluyor?" diye sordum. "Kim çıkacak?"

Kaşlarıyla kafesi işaret etti. "*Kimler*, desen daha doğru olur."

Kaşlarım çatıldı. Dağılan yapay dumanların ardından ortaya çıkan siluetlere bakarken göğüs kafesime ağır bir cisimle vurulmuş gibi hissettmem üzerine, avcumu aniden göğsüme bastırdım. Gözlerim doğrudan karşımdaki iki adama odaklanmıştı.

Kılıç, avcunu omzuma bastırdığında başını eğerek yüzüme baktı. "İyi misin?" Sorusu sorgular gibi değil, gerçekten sorar gibiydi.

Elimi sakince göğsümden indirdim ve başımı salladım. Yüzüme düşen tutamları geriye iterken, "İlaç kullanıyorum, üzerine alkol alınca oluyor böyle," diye açıkladım. Tam olarak dürüst sayılmazdım ama yalan da söylemiyordum. Eflatun'un beni uzun zaman önce yaşanan tatsız bir olay sonucu sevk ettiği psikiyatrın koyduğu travma sonrası stres bozukluğu, depresyon, dissosiyatif kimlik bozukluğu ve nicesi tanılarının üstüne verdiği ilaçlar vardı. Her ne kadar düzenli kullanıyor olmasam da gerçekten de böyle yan etkileri oluyordu ve kadına, tam anlamıyla her şeyi anlatmamıştım bile. Bütün bu isimler, biraz fazla dramatik bir anlayıştı.

"Ne ilacı?"

Onu cevapsız bırakmayı seçtim. Az önceki tepkimin ilaçla falan ilgisi yoktu.

Karşımda, dövüş kafesinin içinde duran iki adamın karşı karşıya olması ve bir taraf tutmayı imkânsız kılmaları oturduğum yerde dikleşmeme sebep olmuştu.

Koca Adam ve Kurşun Alpugan'ın maçını izlemeyi hiç de istemediğimi fark ettim o an.

Ekrem, Kurşun'dan yaşça büyüktü. Tecrübesini, gücünü ve teknikle-

rini benden iyi tarif edecek kimse olamazdı. O bugüne gelmemdeki en büyük etkendi. Beni eğiten adamdı. Kaç tokadını yemiştim, şu an bant sardığı elleri kaç kez vücuduma, yüzüme çarpmıştı, sayamazdım bile.

Kurşun'sa... Kurşun'du işte. Onu hiç gerçek bir maç yaparken izlememiştim ama benden başka karşısına çıkacak kadar aklını peynir ekmekle yemiş insanların sonları hakkında birkaç duyumum vardı. Bu adam her yerde ve herkesle dövüşmezdi. Söylenene göre maçın sonunda, karşısındaki kişi asla sadece *dövülmüş* olarak kalmazdı.

Soğuk bir ürperti omurgamı tırmandı.

Koca Adam'la olan ilişkimden, en basitinden tanışıklığımdan bile haberdar olsalar bu salondaki iki adamın bana yapacaklarından beni kim korurdu ki?

İki ezeli düşman karşı karşıyayken ben burada durmuş, biri için can alacak, can verecek konumdaydım ve diğerine beslediğim sonsuz sadakati ise asla geri plana atamazdım.

"Bahse girmeyi sever misin Elfida?"

Ona bakmadan, "Rakipleri yeterince tanımıyorum," dedim. "Üzerlerinden bahse giremem."

İçimde kocaman kahkahalar atan bir Elfida vardı. *Yeterince tanımıyormuş, hah!* Birinin elinde büyümüştüm, birine ise son üç yılda nefesi kadar yakındım. Ama elbette Kılıç bu minik detaydan haberdar olmasa da olurdu.

Taraflar maç için hazırlanıyorken kucağımdaki telefonun tekrar çalmasıyla hiç kimseyle konuşmak istemesem de aniden aklıma Nil'in yolda olduğu ve başına bir şey gelmiş olabileceği geldi. Bu düşünceyle telefonu aldım ve ekrana baktım fakat arayan Nil değildi. Sunay abla arıyordu. Dedemin evinin yardımcısı.

Kaşlarım çatılırken, yüksek gürültüye aldırmadan aramayı onayladım ve cihazı kulağıma yasladım. Beni sık aramazdı.

"Sunay abla?"

Birkaç karmaşık sesin ardından Sunay ablanın, "Elfida, kızım!" diyen sesini duydum.

Telaşla yerimde dikleşirken, "Efendim," dedim, tereddütle. Değişen hareketlerimle Kılıç'm da dikkatini üzerime çektiğimin farkındaydım.

"Kızım!" dedi tekrar, yüksek sesle. "Merkezdeki hastaneye gel, çabuk. Deden..."

Sustu.

Sandalyeden öyle bir hızla kalktım ki başım döndü. "Dedeme ne oldu?" diye sorarken sesimdeki titreme, ellerime de bulaştı ve telefonu tutan parmaklarım sızlamaya başladı. Kılıç'ın da sandalyesinden kalktığını gördüm.

"Deden kalp..." Soluklandı. "Kalp krizi geçirdi. Hepimiz hastanedeyiz şimdi. Nil de buraya geldi. Sen de gel!" Zar zor konuşan, sesi ağlamaklı çıkan kadının arkasında bir hengâme yaşandığı belliydi.

O an kalbim öyle bir sıkıştı ki sanki ben kalp krizi geçiriyordum. Gözlerim kararadı, başım döndü, cümle zihnimde yankılar uyandırdı. *Deden kalp krizi geçirdi.*

Dudaklarımdan, "Geliyorum," diye anlamsız bir kelime yuvarlandığında arama da sonlanmıştı. Kılıç kolumu tuttu ve bir şeyler söyledi. Kulaklarım çınlıyordu.

Deden kalp krizi geçirdi.

"Ne oluyor? Kendine gel, Elfida."

Deden kalp krizi geçirdi.

Tek ailem. Öz olmasa bile son öz ailem olan Ataner'den çok daha gerçekti. Bazen kayırırdı, bazen kızardı, emrederdi, zorlardı... Ama severdi. Aziz Andıç, beni gerçekten seviyordu. Büyütmüştü beni. Koruyup kollamıştı. O benim dedemdi.

Ya o da ölürse?

"Elfida, bana ne olduğunu söyle ki çözelim, tamam mı?"

O da ölemezdi.

"Hastane," dedim, ona bakarak. "Hastaneye gitmem gerekiyor. Dedem..." Devam edemedim, o da etmemi istemedi zaten.

Gözlerime bakarken başını salladı. "Tamam. Ben götüreceğim, yürü."

Ona kendim gideceğimi söylemedim. Arabam Nil'deydi ama olmasa bile şu an ayakta zor duruyorken araba kullanamazdım. Sadece başımı sallayıp, dengemi bulmam için kolumu tutarak beni peşinden sürüklemesine izin verdim.

Kafamda bin bir düşünce vardı, bin bir ses birbirine girmişti. Sanki aynı anda hem çok şey düşünüyordum hem de hiçbir şey düşünmüyordum.

Kılıç durduğunda bir anda ona çarptım. Hiçbir şey demeden bana baktı ve cebinden çıkardığı araba anahtarını avcumun içine bırakıp sonra

avcumu kapadı. Onu anladığımdan emin olmak istiyormuş gibi yavaş ve tane tane konuşurken kapıya geldiğimizi yeni fark ediyordum.

"Anahtarı al ve arabaya git. Bir dakikaya geleceğim."

Başımı sallarken sadece, "Çabuk," diyebildim ve yanından geçerek kapıdan çıktım. Temiz havayla ciğerlerim nefessiz kalmış gibi içime büyük bir nefes çekerken Kılıç'ın arabasının hangisi olduğunu anlamak için etrafa bakındım.

Sanırım çıktığını birine haber verecekti. Belki de Kurşun'a. Ama o an bunu önemsemedim. Aziz Andıç'ın yüzü, gözümün önünden gitmiyordu.

Ya bundan sonra yüzünü sadece, diğerleri gibi hayallerimde görebilecek-sem?

Ben kaldırımda henüz sadece beş adım atmıştım ki Kılıç tekrar yanımda belirdi. O mu çok hızlı gidip gelmişti yoksa ben mi çok yavaş ilerlemiştim, anlayamadım.

Arabasına bindikten ve Kılıç bana kemerimi takmamı söyledikten yirmi dakika sonra hastanenin kapısına ulaşmıştık. Aklıma gelen tüm trafik kurallarını ihlal etmiş, muhtemelen birçok sürücüden küfür yemişti ancak kırk beş dakikalık yolu yirmi dakikada gelmeyi başarmıştı.

Hastanenin kapısından içeri girerek resepsiyondaki kadından dedemin nerede olduğunu öğrendik. Sonra bindiğimiz asansörden inerken hızlıca çıktığımız koridordu taradım. Gözlerim katın sonundaki insanları bulduğunda hızlıca Kılıç'a dönüp, "Teşekkür ederim, sen daha fazla meşgul olma," dedim.

Bana saçma bir şey söylemişim gibi bakarken ciddi ifadesini koruyordu. "Boş yapma, yürü."

Onunla tartışabilecek güce kesinlikle sahip olmadığımdan başka hiçbir laf etmedim ve koşar adımlarla koridordaki tanıdık suratlara, ailem olması gereken insanlara doğru ilerlemeye başladım. Kılıç'ın aile dinamiklerimize şahit olmasını tercih etmezdim aslında.

Ameliyathanenin önündeki koltuklarda bekleyen insan grubunun yanına ulaşırken Nil'in yaşlı gözleri beni buldu ve hemen kalkarak iki adımda önümde bitti, kollarını boynuma doladı. "Elfi," derken sesi hıçkırıyor gibi geliyordu.

Kollarımı hemen ona sardım ve sırtını sıvazladım. Kalp atışlarım çok hızlıydı ama bu hızı, hareket etmemden kaynaklanmıyordu. "Dedem nasıl?" diye sorduğumda geri çekildi.

"Bilmiyoruz," dedi, elinin tersiyle gözyaşlarını silerken.

Derin bir nefes alırken gözlerim koltukta yan yana oturan Burcum ablayla Serhat abiye takıldı. Nil'in anne ve babası oluyorlardı. Serhat abi, dedemin oğlu, Burcum abla ise geliniydi. İkisinin de düşünceli, ağlamaklı yüzlerini izlerken Burcum ablanın bakışları yüzüme değdi. Sadece iki saniye oyalandı ve beni görmeye çok da meraklı değilmişçesine gözlerini yeniden farklı bir yöne çevirdi. Pek anlaşamazdık. Serhat abi ise ona kıyasla bana karşı daha nötrdü.

Sunay abla da bana sarılarak, dedemin iyileşeceğiyle ilgili teselli cümleleri kurarken gözlerim tekli koltukta gözlerini yere sabitlemiş, hiç konuşmadan oturan Ataner'i buldu. Kayıplarla başa çıkma konusunda hiçbir zaman benim kadar iyi olmamıştı. Bu benim iyi başa çıkmış halim olduğuna göre Ataner'in iyi başa çıkamamış halini çok da bilmek istemezdiniz herhalde.

Güçsüz değildi. Ama duygusuz, umursamaz görüntüsünün ardındaki ailesini içinde asla gömemeyen o çocuğu biliyordum. Onların, yani biyolojik anne babamızın kendi ailesi olduğunu bile kabullenmiyordu. O evden, o insanlardan bahsetmeye tahammülü bile yoktu. Çocukluğundan nefret ediyordu. Onlar ölmüştü, Ataner'in onlara olan nefreti asla ölmemişti.

O, benim çoğu zaman olduğumun aksine her daim annemden de nefret ediyordu.

Ataner, Alanerlerin hepsinden nefret ediyordu.

Buna ben de dahildim. O nefretle büyümesine çok şahit olamasam da yol açtığı şeyleri biraz biliyordum. Onlar öldükten sonra Ataner bana da ölü gibi davranmaya başlamış, artık iki kişilik olan ailemizde beni tek başıma bırakıp, çekip gitmişti. Elif'e en güzel kazıklardan birini de o atmıştı. Belki de doğduğu günden itibaren.

Bir anne, bir baba ve iki kardeş olarak yaşadığımız o evde onu benden uzaklaştıran şey arka arkaya gelen ölümler değildi. O hep buydu. Böyleydi. Varla yok arasındaki çizgiden çok ileride, yokun bile ötesindeydi.

Yutkunarak, aklımdaki düşünceleri atmaya çalışırken bakışlarımı ondan ayırdım ve yeniden Nil'e çevirdim. Perişan görünüyordu. Özgürce ağlayabiliyor olmasını kıskandım.

Oysa Elfida hiç ağlamıyordu.

Gözleri arkama kaydığında gördüğü adam, ıslak kirpiklerini kırpış-

urmasına sebep olsa da bir şey demedi. Kılıç, "Geçmiş olsun." dediğinde Burcum abla dışında herkesten bir *ağ ol* kazandı ve ortam yeniden sessizliğe gömüldü.

Nil'in elini tutarak orada kaç dakika beklediğimi bilmiyordum. Hepimiz dakikalarca sustuk, birbirimize baktık ve sadece biraz daha sustuk.

Dedem bizi bir arada tutan en önemli güçtü. O olmasa eğer Nil'in yurtdışına çıkmak için hiçbir engeli kalmazdı zira izin vermeyen tek kişi dedemdi. Anne ve babası burada işlerle ilgilenmeye devam eder, Ataner ise kim bilir nerelere savrulurdu. Muhtemelen adını bile unutturacak kadar kopardı herkesten. Dedem başımızda olmasa tüm hayatım boyunca Ataner'i bir kez daha görme fırsatım bile olmazdı. Bense... Ben ne olurdum, bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum. Dedemi bırakmak istemiyordum. Dedem ve dahil edişleri olmadığında, Andıçların eşiğinden bir toz gibi süpürülüp uçacağımı biliyordum.

Yanımdaki sandalyede sessizce oturan Kılıç'a kaydı bir an için bakışlarım. Sessizce oturuyor, mimiksizce bekliyordu. Onu tanıdığım tüm zaman boyunca ilk kez içimde ufak bir sempati parıltısı belirdi. Sadece duvarları olan bir adamdı işte. Kötü biri değildi.

Birden ameliyathanenin kapısı açıldığında hepimiz ayağa fırladık. Herkes hep bir ağızdan Aziz Andıç'ın durumunu sorarken doktorun gözbebeklerinin içine bakıyordum.

Tek ailemdi. Kan bağım bile yoktu ama sahip olduğum tek aileydi. Gidemezdi.

Zaman birden o kadar yavaşladı ki doktorun ameliyathaneden çıktığı anla, dudaklarını araladığı an arasına saatler girmiş gibi hissettim.

Kalbim boğazımda atıyordu.

"Normal odaya alacağız. Durumu iyi. Geçmiş olsun."

Elimi göğsüme götürürken, gücü giden bacaklarımı serbest bırakarak arkamdaki sandalyeye yığıldım. Gözlerimi kapadım ve derin bir nefes bıraktım burnumdan.

Ortalık curcuna alanına dönerken herkes birbirine sarılıyor, şükrediyordu. Oturduğum sandalyeden onlara bakarken yüreğimdeki tüm yangınlar söndürülmüş gibi hissettim.

Dedem iyiydi.

Ataner haberi duyar duymaz ilk Nil'i kollarının arasına çekti ve ona

sıkıca sarıldı. Çenesini onun kızıl kafasının üzerine yaslarken gülümsemesini izledim.

Nil, annesi ve babasıyla da sarıldı. Sonra Burcum abla, Ataner'e gülümseyerek bir şeyler söyledi.

Sevinçli bir aile tablosu.

Aniden omzumda büyük bir el hissettiğimde dalgınlığımın etkisiyle irkildim. Kılıç, "Pardon," dedi. "Gözün aydın."

Ona amaçsız bir üç saniye boyunca baktım ve gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Buz mavileri ilk kez beni gözlerinden çıkardığı buz sarkıtlarıyla delmekle çok da ilgilenmiyor gibi bakarken o da hafifçe gülümsedi.

Ameliyathanenin kapısı yeniden açılıp da dedem sedyeyle içeriden çıktığında hepimiz başına üşüşmüştük. Bilinci yarı açık gibi görünüyordu. Sanırım henüz tam olarak ayılmamıştı.

Gideceği odaya gidene kadar sedyeyle birlikte yürüdük ve dedem telaşlı soruların hepsine bir homurtuyla cevap verirken ilk kez kimse onu kızdırmayı önemsemedi ve sorularına devam etti.

O an anladım ki burada, sağlam ve canlı olduğu sürece kızgın sözlerinin, bakışlarının hedefi olmak o kadar da kötü değildi.

İçimden tonlarca yük kalkmış gibi sanki ben ameliyata girmiş de çıkmış gibi hissediyordum.

Hemşirelerin onu taşıdığı odanın kapısına geldiğimizde önce dedem içeri götürüldü, biz de peşinden girmeye hazırlanıyorduk ki sedyeyi birkaç adım geriden takip eden doktor bize yetişerek boğazını temizledi. "Lütfen kalabalık bir şekilde odaya girip hastamızı sıkboğaz etmeyelim," dedi. "Şimdilik en fazla iki kişi girebilir." Adımlarım durdu. Doktorun gözleri üzerimde durdu ve hafifçe gülümsedi. "Siz torunusunuz anladığım kadarıyla. Fikrimce siz ve oğlu olan beyefendi girsin."

Hiç kimse bir şey söylemeden önce bile sanki daha önce bir kez daha bu anı yaşamışım gibi iyi biliyordum olacakları.

Burcum abla öne çıkıp, "Doktor Bey, fikrinizi isteyen olmadı," dedi. Soğuk bakışları adamın üzerindeydi. Gözleri kızına döndü. "Burada, o odaya öncelikli olarak girebilecek tek bir torun var. Nil, babanla birlikte gir, kızım. Ben de geliyorum."

Ona mümkün olabilecek en soğuk bakışları atarken, "Senin kabullen-

men için kaç yıl daha geçmesi gerekiyor, bilmiyorum ama burada bir değil, iki torun var, Burcum abla," dedim, sakin bir tonla. *Burcum abla* diye hitap edişim ekstra vurgulu çıkmıştı dudaklarımdan. Onunla laf dalaşına girmeyi her ne kadar sevmesem ve akıl sağlığım için bundan kaçınsam da bazen gerçekten de tahammül edemiyordum.

Arkamda durduğunu hissettiğim Kılıç'ın ise tüm bunlara şahit olması her şeyi daha kötü bir hale getiriyordu. Bedeninin büyüklüğü sebebiyle varlığının gerginliği altına girmemek imkânsızdı. Hemen bir adım arkamda, başım omuzlarının altında olacak şekilde dikilmiş, bekliyordu.

Burcum abla, ağzının içinden rahatsız edici bir ses çıkarıp, "Kâğıt üzerinde olandan değil, gerçek olandan bahsediyorum, Elfida," dedi. "Burada biz dururken sana düşmez."

Gözüm istemsizce Ataner'i aradığında lavaboya gitmek üzere yanımızdan ayrıldığını hatırladım. Acaba burada olsa Burcum'a bir cevap verir miydi? Sorumun saçmalığı bana bile komik geldi. Muhtemelen beni savunmak için vermezdi. Burcum zaten ona böyle davranmıyordu. Dolayısıyla Ataner'in duruma pek bir katkısı olmazdı.

Burcum abla zarif parmaklarını bileğime doladığında ve beni sert olmasa da belirgin bir şekilde kapının önünden çektiğinde ağzının içinden, "Herkes yerini bilsin," diye mırıldanışı çok sessizdi fakat sanırım herkes duymuştu.

Bu kadın yaptıkları ve söyledikleriyle beni incitebildiğimi düşünüyordu ama karşısında Elif olmadığından haberi olmadığı barizdi. O hep böyleydi ve ağzından çıkanlar içime dokunmuyordu. O değil beni üzmek, kolay kolay sinirlendiremezdi bile. Ki ben kırmızı reçeteli sinir ilaçları kullanan biriydim. Onu ne kadar umursadığım, buradan anlaşılıyor olmalıydı.

Bu manzara, bu diyaloglar, bu ailenin alışık olduğu şeylerdi. Fakat o an hiç de alışıldık olmayan bir şey oldu. Sanırım Kılıç'ın bu aileden olmadığını unutmuştuk.

Sırtımın arkasına yasladığı eliyle Burcum'un beni geriletmesine engel olurken yandan gördüğüm yüzünde düz bir ifade vardı. Yeniden ürpertici haline dönmüş buz mavileri doğrudan benimle hemen hemen aynı boylarda, dolayısıyla ondan epey kısa olan Burcum'un suratına odaklandı. "İşinize karışmak gibi olmasın ama *yer bilmekten* bahsediyorsak eğer Aziz Bey'in, kendi iradesiyle kâğıt üzerinde torunu yapmayı *seçtiği* Elfida'yı,

iradesi dışında gelişen bir evlilikle gelini olan sizden daha çok görmek isteyeceğine eminim. Ne de olsa siz de az önce söz ettiğiniz *gerçek* bağa değil, kâğıt üzerindekine sahipsiniz." Sesi o kadar düzdü ki mimiksizliği, soğuklukta bir numara olan Burcum'u bile germiş gibi gözüküyordu.

Şaşkınlıkla ayrılan dudaklarımla öylece kalırken yemin ederim ki Burcum'un gözünde çakan şimşekleri gördüm.

Tam ağzını açıyordu ki Kılıç tavrını bozmadan, henüz başlayamadığı sözünü kesip, "Eğer Doktor Bey gibi benim de fikrimi istemediğinizi söyleyecekseniz fikrimi söylemek için isteklerinizle ilgilenmediğimi belirtmek isterim," dedi.

Burcum öylece bakakalırken, "Sen kimsin?" diye yükseltti sesini. "Terbiye-"

Dik duran bedeninde ve ifadesiz suratında tek bir kas bile kıpırdamayan Kılıç, buz mavilerini hedefinden ayırmadan Burcum'un ona etmek üzere olduğu hakareti böldü. "O kelimeyi bitirirseniz eğer şu an hak etmediğiniz bir saygıyla karşınızda durmayı bırakarak gerçekten de bir terbiye almadığımı size göstermek zorunda kalırım, hanımefendi."

Ben komaya falan mı girmiştim yoksa Kılıç, benim ailemin içinde beni mi koruyordu? Hem de oldukça nezaketsiz bir şekilde. Ataner'in bile yapmayacağı şekilde. Kimsenin yıllardır asla sesini çıkartmayışının aksine.

İçimden dolu dolu gülmek geldi.

Bu ne absürt sahneydi böyle?

Biri beni savunuyordu. Biri dışlanmama engel oluyordu ve bunu Kılıç yapıyordu.

Sanırım gülmek yerine ağlamalıydım.

Burcum abla, ağzı açık kalmış bir halde Kılıç'a bakakalırken Serhat abi karısını savunmak için ağzını açıyordu ki Kılıç beni sırtımdan destekleyerek kapıya doğru yönlendirdi. "Hadi, gir gör dedeni," dedi. "Bunun için kimsenin iznine ihtiyacın yok. Dışarıda bekliyorum, çıkarız sonra."

Kim nereye çekse oraya gidecek durumdaydım. Fazla düşünmedim ve kapıyı açarak odaya girdim. Hiçbir şey düşünmek istemiyordum. Andıçların içinde gerçekten değer verdiklerim dedem ve Nil'di, diğerlerinin ne yaptığının da ne söylediğinin de pek bir anlamı yoktu. Sunay ablanın sözleri bile Burcum'unkilerden çok daha kıymetliydi.

Odaya adım atıp, sedyeye doğru yaklaşmaya başlarken, "Dedem," diye mırıldandım.

Yaşlı adam başını bana çevirerek yavaşça gülümsedi. "Kızım, gel."

Gözlerimi birkaç saniyeliğine kapatıp yeniden açtım. *Kızım, gel.* Ya bu sesi bir daha duyamasaydım?

Hızlıca yanına doğru ilerledim ve elini tutarak sedyenin başındaki sandalyeye oturdum.

"Nasılsın? Çok korkuttun bizi, dede. Ne oldu birden? İyi misin? Ağrın var mı?" diye tüm sorularımı ardı ardına sıralarken dedem diğer elini elimin üstüne kapadı ve iki kez yavaşça vurdu.

"İyiyim. Yaşlılık işte. Durup dururken ofsayt oluyorduk."

"Ya, dede!" dedim, azarlarcasına. "O nasıl laf? Duymayayım bir daha."

Güldü. "Şuna bak, büyümüş de dedeyi azarlıyor."

Kırışık yüzünü izlerken, bir yerini acıtmamaya dikkat ederek ona doğru eğildim ve başımı omzuna gömdüm. "Bir daha yapma," dedim, boğuk bir sesle. "Sen, sahip olduğum tek ailesin."

Dedem elini sırtıma koyarken beni geri çekti ve kaşlarını çatarak suratıma baktı. "O nasıl laf? Bu ailede herkes ne kadar herkese sahipse sen daha azına sahip değilsin, Elfida." Sesi yorgundu ama yine de diplomatik konuşmasını yapmasa olmazdı. "Sen benim torunumsun. Kanımdan ol, olma."

Yüzüne sevgiyle baktım. "Biliyorum," dedim. Ama bu kelimenin ne kadarı yalan, ne kadarı doğruydu, işte onu bilmiyordum. Dedem hep böyle söylerdi. Ama hep hissettirir miydi işte orası tartışılırdı.

Yine de umurumda değildi. Onun sağlığı yeterdi.

~

Odadan çıkarak, Nil de dahil kimsenin yüzüne bakmadan daha uzakta bekleyen Kılıç'a doğru adımlamaya başladığımda, yaslandığı duvardan ayrıldı ve yanına ulaşır ulaşmaz benimle birlikte yürümeye başladı.

Ona karşı ne hissetmem gerektiğinden emin değildim. Bugün ona olan tüm bakışımın değiştiği gündü.

Sanırım *önemli olan sözler değil, hareketler*, derken bunu kastediyorlardı. Öz abimin sustuğu şeye konuşan Kılıç Falu'dan artık nefret etmiyordum. Çabucak sönerdi bendeki öfke de kin de nefret de. Bitip gider, izi dahi kalmazdı. Onun bana güven verdiğine, arkamda durduğuna inanamıyordum. İnanamadığım şey ise tam olarak *onun* bunu yapması mı yoksa birinin *benim* için bunu yapması mı emin değildim. Kendi içimdeki soruyu yanıtsız bıraktım.

Bindiğimiz asansörden inerek hastanenin bahçesine doğru yürümeye

başladığımızda onu takip ettim ve bahçeye çıktığımız anda adımlarımı durdurarak ona baktım. O da durdu ve bir şey söyleyeceğimi anlayarak yüzüme baktı. Her zamanki ifadesinden çok da farklı görünmüyordu.

"Çok vaktini aldım, kusura bakma. Bu kadar beklemene gerek yoktu."

Başını salladı. "Önemi yok."

Tam yeniden yürümek üzereydi ki kolunu tutarak onu durdurdum. Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Teşekkür ederim," dedim. Gözlerim, gözlerimden ayrılarak bir başka yere sabitlendi. "Söylediklerin için."

Kılıç'a teşekkür etmek ilginç hissettiriyordu. Yanlış yere takılmış puzzle parçası gibiydi. Yine de sözler ağzımdan samimiyetle dökülmüştü. Savunulmaya ihtiyacı olan son kişi bile değildim, sadece bazı şeylere o kadar alışmıştım ki kendimi savunmam gerektiğini bile anlamıyordum. Normalleşmişlerdi. Ancak onun öyle düşünmeyerek müdahale etmesi, içimde nadir dokunulan bir yere dokunmuştu.

O da ifadesiz suratıyla tartar gibi bir süre beni inceleyip, "Ziyanı yok," dedi. Ardından ortamın fazla ciddileştiğini düşünmüş olmalı ki sesine biraz daha alay kattı. "Senin bir konuda pasif kaldığını görmeye gönlüm el vermedi. Çenen bir bana gelince açılıyor herhalde."

Burnumdan nefesimi bırakarak hafifçe güldüm. "Sadece dedem o haldeyken o kadınla uğraşacak enerjim yoktu."

Başını sallarken gözleri bir yere takılmış gibi uzakta bir yere dokundu ve sonra yeniden bana baktı. Çenesiyle baktığı şeyi işaret ettiğinde kafamı çevirerek ben de oraya baktım.

Bugün daha ne kadar saçmalaşabilirdi diye düşünmeden edemiyor olsam da kalbim yine de göğüs kafesimi zedeleyecek şekilde atmaya başlamıştı bile.

İki parmağı arasındaki sigarayı dudaklarına götürmüş, yanaklarını içine çökertecek bir nefes alan adamın dumanı dudaklarından dışarı üflemesini izlerken onun da arduvazları beni izliyordu. Buraya benim için geldiğini düşündüğümde neredeyse bacaklarımdaki kuvvet bitecek ve yere düşecektim.

Kurşun Alpugan... Sonum olmaya ant mı içtin?

Adımlarım metale çekilen bir mıknatısmış gibi ona doğru çekilmeye başladığında, suratımı ifadesiz tutmaya çalışıyordum. Zira dedem içeride kalp krizinden kurtulmuş bir şekilde yatarken gülümsemem olmazdı.

Yanına yaklaşana kadar tepkisizce adımlarımı izledi. Yaklaştıkça net-

leşmeye başlayan görüntüsünde gözüme çarpan ilk şey sigarayı tutan elinin kanlı parmak boğumları olmuştu.

Maç!

Maçın bu sürede, bu adamın bu kadar az yara alacağı şekilde bitmesi imkânsızdı. Öyleyse nasıl buradaydı? Ben çıkarken maç başlamak üzereydi. Maç hiç başlamamış olsa parmak boğumları kanamazdı. Kaşlarım otomatikman çatılırken ağzımdan dökülen kelimeler onun sigara dumanını üflediği havaya karıştı.

"Nasıl burada olabiliyorsun? Maç ne oldu?"

Sigarayı bir kez daha uzunca üflediğinde öksürdüm. Öksürüğüm geçsin diye derin bir nefes almıştım ki o aldığım nefes de sigarasının dumanıyla karıştığı için sadece daha çok öksürmeme sebep oldu.

Küçüklüğümden beri sigara dumanına dayanamazdım. Astım gibi bir şey değildi ama soluduğum anda nefes almayı unutuyordum sanki. Ciğerlerim acıyordu.

Kurşun'un arduvazları öksürmekten kızaran suratımla buluştuğunda, yarıya bile ulaşmamış sigarasını söndürüp yandaki çöpe attı.

"İyi misin?" diye sorduğunda başımı salladım. Bir yandan da hava yeterince soğuk olsa da yüzümü yelliyordum.

Sigaradan nefret ediyordum.

"İyiyim."

"Sigarayı sormuyorum," dediğinde ne dediğini zor anladım. İyi hissedip hissetmediğimi soruyordu. İyi hissetmiyorsam bile şu an kesinlikle *kötüyüm*, diyemezdim.

Cevabını almasını umarak sessiz kalmakla yetindim ve konuyu yine başa çektim. "Nasıl geldin? Neden geldin?"

"Arabayla, canım istediği için geldim."

"Onu mu diyorum?" diye söylenirken o üzerimi süzmüş, ifadesiz gözükse de hırkamın altındaki sutyenden bozma büstiyere diğer kıyafetlerimden çok az bir farkla daha uzun süre bakmıştı. Nil'e erken yetişebilmek için ev kıyafetleriyle dışarı çıkmış, üzerimi kontrol bile etmemiştim.

Acaba bana bakarak kalbimin ne kadar hızlı attığını görebilir miydi? Ben sesini bile duyabiliyordum da.

Sevgili bugün, şu anda tarihi hatırlayacak kadar aklı başında değilim. Senin için geldi.

Siyah kabanını çıkardı ve kokusu direkt olarak ciğerlerimi deşerken omzuma bıraktı. "Eve bırakayım seni."

"Şoförlük yapmak için geldin yani?" diye sorduğumda yürümeye başlamasıyla bir anda tek başıma kalıverdim. Adımlarının peşi sıra ben de yürüyerek ona yetiştiğimde, o önüne baksa da ben içimdeki gizli heyecanla bir cevap beklercesine yüzüne bakıyordum.

"Olaylara verdiğin tepkiler beni endişelendiriyor. Kılıç bana haber verdiğinde, tüm tanışıklığımıza dayanarak kendini hastanenin terasından falan atmaya kalkmayacağından emin olamadım."

Şaşkınlıkla dudaklarım aralanırken aynı zamanda hafifçe güldüm de. Gerçekten de o renk ışıkların altında kaldığımızda, karanlık kapının ardında kilitlendiğimde, Ataner'le kavga ettikten sonra ufak çaplı bir sinir krizi geçirdiğimde yanı başımdaydı. Adamın vereceğim tepkiler konusunda endişelenmesine hak vermek gerekirdi.

Ve bir de o şu an hatırlamasa bile gerçekten kendimi yüksek yerlerden atmaya olan yatkınlığım olduğunu da inkâr edemezdim. Son seferimde yine yanı başımda o vardı.

Bu adam kaderim, diyorum ben!

"Endişen içim müteşekkirim." Arabasına ulaştığımızda o bana kapıyı açarken, "Ben de karşılık olarak sana bir kahve yapacağım," diye teklif ettim. "Adil bir alışveriş."

Kapıyı üzerime kapadı. Sürücü tarafına bindiğinde ise dudağımn kenarında çok minik bir gülümseme gördüğüme emindim. "Elin lezzetli olsa iyi olur."

Gülümsedim. "Ellerim marifetlidir."

Arabayı çalıştırırken arduvazları bir saniyeliğine üzerime kaydı. Bakışına karşılık vererek, sırtımı koltuğuna yaslarken hayatın tadının değiştiğini düşündüm.

Sevgilim... Ne yapıyorsun böyle?

*"Acaba şu anda o ne düşünüyor? Herhalde beni değil. Niçin? Onun kafasında bir müddet yaşamak için neleri feda etmem ki?"**

* Sabahattin Ali, *İçimizdeki Şeytan.*

9

Anahtarı delikte bir kez çevirerek kapıyı açtığımda, arkamdaki bedenin üzerime yaydığı heyecan titreşimi yüzünden neredeyse bunu becerememeyecektim.

Kurşun Alpugan evime giriyordu.

Bu nasıl bir rüyaydı böyle?

Kesinlikle uyanmak istemeyeceğim bir rüya.

Nil'le konuştuktan sonra çıkarken günlüğümü çalışma odasında bırakmış olsam da kapıyı kilitlemiştim, dolayısıyla o konuda rahattım. Evime kimse gelmeyecek dahi olsa o oda her daim kilitli ve güvende kalırdı.

Daha içeri adım atmadan bizi karşılayan ışıklar, geceye tezat gözalıcı şekilde aydınlıktı. İçeri girip, pofuduk terliklerimi giyerken Kurşun'un parlak ışıklara kısaca göz gezdirdiğini gördüm ama bir yorum yapmaktan kaçındı.

Karanlık korkumu biliyordu. Hatta buna şahit bile olmuştu. Bu adam çok kısa sürede beni gereğinden fazla kez savunmasız görmüştü.

Bir yandan benimle bağ kurması için bu iyiydi. Fakat diğer yandan, bu adamın zayıf noktalarımı öğrenmeye başlaması, içimdeki güvensizlikleri canlandırıyordu.

"Geç," derken kapıyı arkasından kapadım ve bir an için zincir kilidi de takıp onu buraya sonsuza dek hapsetme fikrini düşündüm.

Salona girmeden önce kısa koridorun kenarındaki ışıklara dokunarak aydınlığı biraz azalttı ve ortam loş bir hale büründü. Gerginlikle yutkundum. Omzunun üzerinden geriye bakarak, "Korkma," diye mırıldandı. "Ben varım, bir şey olmaz." Ve birkaç adımda görüş açımdan çıkarak salonuma girdi.

Korkma. Ben varım.

Ninova

Korkma.

Ben varım.

Hep Elif ve Elfida'nın tamamen zıt olduğunu düşünürdüm. Elif'in sevineceği bir şey Elfida'da hiçbir duygu uyandırmazdı. Elif'in ağlayacağı bir şey, Elfida'da mimik oynatmazdı. Elfida'yı sevindirecek şeylerse Elif'i ancak korkutabilirdi.

Ancak az önce Elfida'nın kulakları, Elif'in pek de uzun seneler sürmeyen ömrü boyunca duymak için her şeyini feda edebileceği o cümleyi duymuştu. Her daim korkuya mahkûm edilen küçük bir kızı, içinde bulunduğu kuyudan bir saniyede çıkartmaya yetebilecek o cümle, Elif'in hayatında duyduğu en kıymetli şey olurdu muhtemelen.

Elfida'yla Elif çok zıt olmalıydı. Oysa bu cümle neden Elfida'nın da hayatında duyduğu en kıymetli şeydi?

Göğüs kafesim somut bir acıyla burkulurken, elimi acıyı almasını dilercesine kemiklerime bastırdım ve dikkat çekmemek için ben de arkasından salona doğru adımlamaya başladım.

Yapma, sevgilim. Kendin için yapma. Eğer herkesten farklı olursan ve kendini değil, beni düşünürsen ben seni nasıl bırakacağım?

Yüzümdeki ifadeyi toparlayarak salona girdiğimde onu koltuklarımdan birine rahatça oturmuş halde buldum. Arduvazları bana dokundu.

Oturduğu yerden de görebileceği Amerikan mutfağa yönelirken, "Kahveyi nasıl içersin?" diye sordum.

Şekersiz, köpüksüz.

Bu, ona yönelttiklerimin çoğu gibi boş bir soruydu. Cevabı çoktan öğrenilen gereksiz sorular silsilesi...

"Sade, köpüksüz," diye yanıtladı, düz bir sesle.

Umurumda değilmiş gibi yapmalıydım. Evimde, koltuğumda oturmuş, nasıl kahve sevdiğini bana söyleyen Kurşun Alpugan çok normal bir şeymiş gibi davranmalıydım.

Kahve makinesini es geçip, dolaptan bir cezve çıkartırken ilginç bir şey duymuş gibi, "Köpüksüz?" diyerek kaşlarımı kaldırdım. *Yeni duymuş gibi.* "Tam tersi olması gerekmiyor mu?"

Göz ucuyla bana bakan yüzünü inceledim. Çok stabildi, sakindi. *Benim aksime.* Aslında dışarıdan ben de öyle gözüküyordum. Ama elini kalbime bir yaslasa muhtemelen az önce çıktığımız hastaneye geri gitmek konusunda ısrar ederdi. Kardiyolojiden sonra da psikoloji bölümüne uğ-

ramam gerekirdi muhtemelen. Tüm parçaları birleştirmesi durumunda ise sonumun morgta bitmesi muhtemeldi.

"Köpüklü içecekleri sevmem," diye açıkladığında başımı salladım. Bir saniye sessizlik oldu ve sonra, "Cezvede yapabiliyor musun?" diye sordu, şaşırmış gibi değil de bu ona ilginç gelmiş gibi.

Makine kahvesinden ziyade cezve kahvesini sevdiğini de biliyordum. Yoksa kendim için bir kez bile cezvede yapmamıştım. Bazen Andıçların evinde dedeme yapıyordum sadece. Bir gün evime gelirse diye kenarda öylece bekliyordu.

Başımı salladım. "Böyle daha güzel oluyor," dedim ama aralarında bir fark olduğunu düşünmüyordum.

Bir şey söylemedi ama bence içinden tam ruh eşi olduğumuzu düşünüyordu.

Hadi... Çıkar, yüzüğü, sevgilim. Fazla uzadı bu iş.

Kahveleri fincanlara dökerek onun köpüklerini kaşıkla kendi bardağıma aktardıktan sonra salona doğru ilerlemeye başladım. Sakin adımlarla ona yaklaşırken biraz soğukkanlılık kazanmış sayılırdım. Kokusu, evime yayılıyordu.

Fincanları sehpaya bırakırken oturduğu üçlü koltukta yanına, araya mantıklı -hiç istemediğim- bir mesafe bırakarak oturdum.

Koltuğum benim için geniş sayılırdı. Kurşun bacaklarını açarak rahatça oturmuş, sırtını da geriye yaslamıştı ve çok yer kaplıyordu. İkimiz birlikte oturduğumuzda geniş sandığım koltuğum küçücük kalıvermişti.

Sanırım yorgundu veya canını sıkan bir şey vardı. Onu konuştursam mı yoksa sessizliğine ortak mı olsam karar veremiyordum. Bir yandan da zihnimin içinde dedemle ilgili düşünceler dönmeye devam ediyordu. Şu an iyiydi ama hep iyi olacağının garantisi yoktu.

Bacaklarımı yukarı topladım ve koltukta yan pozisyona geçerek dirseğimi sırt kısmına dayadım. Bugün, enerjimi fazlasıyla emmişti.

Kurşun dudaklarından bir soluk bırakarak başını geri yatırdığında, arduvazları tavanımla buluştu. Ben de başımı dirseğimin yaslı olduğu kolçağa doğru yatırdım.

Ortam çok sessizdi. Fakat ikimiz de aynı anda aynı soruyu dudaklarımızdan yuvarladığımızda sessizlik bozuldu.

"İyi misin?"

Ben ona, o da tavana bakıyordu.

Hafifçe gülümsedim ve onun benim sorumu cevaplamayacağını varsayarak ben onunkini, "Olacağım," diye cevapladım.

İki kelimelik bu soruya o kadar muhtaçtım ki bazen, işte bunu duymak, ben alevlerin içinde yüzerken üzerime yağmur yağmaya başlamış gibi hissettiriyordu.

"Ol," dedi sadece.

Hafif kirli sakallarla sarılan çenesi çok güzeldi. Fazlasıyla erkeksi yüz hatları vardı ve baktıkça içim gidiyordu.

"Sen?" diyerek başlamak üzere olan yeni sessizliği bozdum.

"Ben, ne?" Gözleri doğrudan tavanı izliyor ve hiçbir mimiğini kullanmıyordu.

"Sen iyi misin?"

Sustu. Bir, iki, üç saniye sessiz kaldı ve sonra burnundan küçük bir nefes bıraktı. "Yorgunum."

Bunu görebiliyordum. Daha da eşelemek, gün boyu ne yaptığını, yaptığı şeylerin ona nasıl hissettirdiğini öğrenmek istiyordum. Ama bir şeye kızıp da kalkıp gitmeyeceğinden emin olamadığım için sessiz kalmaya çalıştım. Ve çok da başarılı olabildiğimi söyleyemezdim.

"Kahveni içmeyecek misin?"

Gözlerini kapatıp açtı ve doğrularak sehpadaki fincanı aldı, bir yudum içerek kahvenin tadına baktı ama yüz ifadesi stabil olduğu için beğenip beğenmediği anlaşılmıyordu.

Hevesli bakışlarla tepkisini beklerken arduvazları yüzüme değdi. Dudağının kenarında tebessüm bile sayılmayacak kadar küçük bir kıvrım oluştuğunda yutkunma isteğimi bastırmak zorunda kaldım. Varla yok arası bu ifadeyi görmeye hiç de hazırlıklı değildim.

"Beğendin mi?"

Başını olumlu anlamda salladı. "Eline sağlık."

Normalden biraz daha büyük bir şekilde gülümsedim ama isteyerek yapmamıştım. "Afiyet olsun."

Beş dakika içinde kahvesini bitirdi ve eski pozisyonunu alarak arduvazlarını yeniden tavana sabitledi.

"Deden üvey mi?"

Hiç beklemediğim bu soru karşısında bir an donakalırken, kısaca duraksayıp, "Evet," diye cevapladım.

Kılıç bahsetmiş olmalıydı veya kendisi araştırmış da olabilirdi. Bu,

gizli tutulan bir şey değildi. Yine de *dan diye sormasına şaşırmadım*, desem yalan olurdu.

"Bir tek Ataner öz," dedim, niye anlattığımı bile bilemeden. "Abim."

Kafasını yan çevirdi ve gözlerini tavandan ayırarak yüzüme baktı. Kelimenin dudaklarıma yakışmayışını fark etmiş olmalıydı. "Aranız iyi değil, öyle değil mi?"

Burukça gülümsedim. "Senin kadar iyi bir abi değil." Durdum. "Belki de ben Lacivert ve Mavi kadar iyi bir kardeş değilimdir. Bilmiyorum."

Bunları kimseyle sesli bir şekilde konuşmamıştım daha önce. Şimdiyse kelimeler dilimde yabancı bir tat bırakıyordu.

"Bir abinin kardeşini sevmesi için iyi bir kardeş olması gerekmez."

Gözlerimi kaldırıp gözbebeklerinin ta içine baktığımda, heterokromili gözlerimin içinde neler gördüğünden bihaberdim. Tüm kalkanlarımın ardını görebiliyor bile olabilirdi. Ve aniden o kalkanları yeniden kaldıramayacak kadar güçsüz hissetmeye başlamıştım.

"Annenle baban bu duruma ne di-"

Kucağıma çektiğim minderin altındaki tırnaklarımı avuçiçlerime bastırırken, "Öldüler," diyerek sözünü kestim. Beni hiç araştırmamıştı.

Bazen zamanında bir annemle babam olduğu gerçeğini bile unutacak kadar uzaktım onlara. Gerçi ne kadar yanımda olmuşlardı, orası tartışılırdı ya... Neyse.

Yüz ifadesinde ilk kez değişim olurken bocalamış gözüktü. Yayıldığı yerden doğrulurken, "Başın sağ olsun," dedi.

Başımı salladım. Karşımda ilk kez ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi gözüküyordu. Hafifçe güldüm. "Merak etme. Yarama tuz falan basmadın. Çok zaman oldu, canımı yakmıyor."

Sözlerim onun için bir anlam ifade etmişe benzemiyordu. Arduvazları gülümseyen yüzümü izlemeye devam ettikçe gülen ifadem biraz daha soldu.

Gülüşüm yok olana kadar bakmayı sürdürdü. "Bana rol yapma," dedi sakince. "Hiçbir zaman."

24 Eylül 2022. Sana her an rol yapıyorum, sevgilim. Ama yapmam gerekiyor. Bir gün birlikte bir gerçeğimizin olması için yapmam gerekiyor.

Başımı iki yana sallarken yutkundum.

"Neden?" diye sordu, sakince. Ben kırılmanın tam eşiğindeyken, bana

içinde ilgi kırıntısı beliren ardıvazlarıyla bakıp sakince konuşuyordu ve tüm bunlar ifadesiz durmayı çok daha zor kılıyordu.

"Güçsüz olduğumu söylemeni istemiyorum," dediğimde sesim doğrudan kalbimden çıkmışçasına saf ve inceydi.

Kucağımdaki yastığı kaldırdı ve avcumu kendine doğru çevirerek tırnaklarımı tek tek avuçiçlerimden ayırdı. Avcumda oluşan hilal şekillerinin üzerinde başparmağını gezdirirken gözlerimi kapamak istedim.

"Güçsüz değilsin." Gözlerini avuçlarımdan yüzüme çıkardı. "Seni ilk gördüğüm andan beri bunu biliyorum, Elfida."

İsmimi kullanması, canımı yakacak kadar fazla etkiliyordu kalbimi. Sözleri göğüs kafesimin tüm kemikleri tek tek kırılıyormuş gibi hissettirdi. Bana bir göğüs kafesi borçluydu.

"Hep aksini ima ettin."

Gözlerini üzerimden çekti ve kafasını yan çevirerek bir süre kapalı televizyona baktı. Bir şeyler düşünüyor veya tartıyor gibiydi. En sonunda yüzünü yeniden yüzüme doğru çevirdiğinde dudaklarını ıslattı. Bir çırpıda, "Sana şımarık, küçük bir kızdan fazlası olmadığını söylediğim için özür dilerim," dediğinde kalakaldım.

Tam anlamıyla kalakaldım.

Yüzünde garip bir ifade belirdi. Duygusal karmaşamın içinde boğulmuyor olsam özür dilemek için girdiği bu cebelleşmeye kahkaha atabilirdim. Sanki polislere işlediği bir cinayeti itiraf ediyormuş gibi zorlanmıştı.

"Sanırım az önce hayatımda ilk kez özür diledim. Bu seni daha iyi hissettirebilir."

Yavaş bir kahkaha attım. "Şu an kesinlikle şımartılmış hissediyorum."

"Hisset," dedi. "Sinirimi bozduğunda seni incitmek için söylemiş bile olsam sözlerimden herhangi birini doğrudan canını yakmak için söylemedim."

"Biliyorum," dedim yavaşça.

Rüyaysa ya şu an uyanmak ya da ölüm uykusunda olmak ve asla bu rüyadan çıkmamak istiyordum. Bu anın gerçekliği çok şüpheliydi. Kurşun Alpugan resmen beni incitmiş olma ihtimali için benden özür diliyordu.

Bilmiyor olmalıydı, benim kırgınlıklarımın telafisi için özür gerekmezdi ki.

"Bundan kimseye bahsetme," dediğinde sesine istemsiz bir tehditkârlık dahil oldu.

"Nasıl yani? Kurşun Alpugan'ın karşıma geçip benden özür dilediğini, onu bağışlamam için yalvardığını herkese anlatmayacaksam neden yaşıyorum ki?" Dudakları minicik kıvrıldı. Aniden aklıma gelen soruyla bir cevap almayı umarak, tüm ambiansı bozup, "Maç ne oldu?" diye sordum.

Koca Adam'ı ringte bırakıp çıkmış mıydı?

Benim için mi?

"Seni ilgilendirmez," diyerek koltuktan kalktığında, bu adamın ruh hallerini yakalayamadığımı düşündüm.

Kaşlarım çatılırken o sanki kendi evindeymişçesine Amerikan mutfağa doğru ilerlemeye başlamıştı. Mutfağa girmeden kenarda kalan cam içki dolabına yöneldiğinde, hiç araması gerekmemişti bile. Gözlem yeteneğinin güçlü olduğunun farkına varırken o kendi evindeymişçesine rahat hareket etmeye devam ediyordu.

"Tek kişilik bir ev için fazla çeşitli bir dolap."

Alkol oranı yüksek olan, açılmamış bir konyak şişesi çıkardıktan sonra dolapları karıştırarak, iki kadeh çıkarıp tezgâha bıraktığı şişeyi yeniden aldı ve son derece rahat bir şekilde yanıma gelerek koltuğa oturdu.

Sanki ben onun evinde misafirmişim gibi hissetmeye başlıyordum. İstemsizce bulunduğu her yerde bir sahiplik hissi yayıyordu.

Sehpaya koyduğu kadehlere içkiyi sırasıyla doldurduktan sonra birini bana uzattı ve kendi kadehini de alarak arkasına yaslandı, başını geri attı ve eski pozisyonunu aldı.

Konyaktan bir yudum alırken dizlerimi büktüm ve çenemi üzerine koyarak gözlerimi profiline sabitledim.

Sanki içini dökmek istiyordu. Aslında görüntüsü buna tezattı. Hiçbir ses duymak istemiyor, bir şey sorsam cevaplamayacak gibi gözüküyordu. Ama bir şekilde konuşmaya ihtiyacı olduğunu hissetmekten alıkoyamıyordum kendimi. Muhtemelen beton gibi bir adamdı. Sıkıntısını konuşarak vakit kaybetmek yerine, kendi içinde yaşayıp çözüm bulmaya çalışmanın çok daha mantıklı bir yol olduğuna inanıyor olmalıydı.

Tavanımdaki en ince kusurları ezberlemiş olmalıydı. Bardağını -normalde doldurması gerekenden çok daha fazla doldurmuştu- tek yudumda bitirdikten sonra bana bakmadan, "Çek şu gözlerini üzerimden," diye homurdandı.

Sessizce bakmayı sürdürdüm. Derin bir nefes bıraktı.

"Sorun ne?" diye sordum, sakince. "Anlatırsan rahatlarsın."

"Şu an rahat olmadığımı kim söyledi?" Yayıldığı yerden doğruldu ve bardağını yine ağzına kadar doldurduktan sonra pozisyonuna geri döndü.

"Ben." Bardağını tek yudumda yarıladığında ona ters bir bakış attım. "Yavaş."

Bardağın kalanını da bitirdi. Gözlerimi devirsem de bunu görmedi.

"Bazen herkesten yoruluyorum, Elfida," dediğinde bir şeyler söylemesine şaşırsam da sessizce devam etmesini bekledim. Ama Kurşun devam etmedi.

Mutfaktaki küçük saatin tik taklarının huzurlu ritmini dinlediğim anlarda, o iki küçük ses arasında, sonsuzluk gibi hissettiren bir süre için zamanı durduracak bir şey oldu. Sanki saat ses çıkarmayı bırakmıştı.

Kurşun, elini omzuma yasladı ve beni sakin fakat güçlü bir hareketle kendine doğru çekerek başımı göğsüne yasladı. Sakin kalp atışları bir anda kulağımın altında belirirken büyük eli omzumda durmaya devam etti. Bana sarılmamıştı. Beni göğsüne yaslamıştı.

O aynı pozisyonunda yayılmış, otururken ben de şimdi sert göğsünde yatıyordum.

"Nefes al," dedi yavaşça.

Aniden içime derin bir nefes aldığımda sanki gerçek dünyaya dönmüşüm gibi hissettim. Bedenim o kadar kaskatıydı ki şu an biri bana bir mermi sıksa kurşun geri sekebilirdi.

Tarihi unuttum, içimdeki not defterini unuttum, bir ilki yazmak için tutmam gereken kalemim kayboldu, yazılarım karıştı.

"N- Ne yapıyorsun?" diye sorabilecek kadar iyi hissettiğimde, sesimin nasıl çıktığını bile bilmiyordum. Veya gerçekten sesimin çıkıp çıkmadığını.

Göğsü ufacık sarsıldı. Öyle ki sarsılan o mu yoksa benim başım mı dönüyor, idrak bile edememiştim.

"Kekeledin mi sen?"

"Hayır."

Beş saniyelik bir sessizliğin ardından, ilginç bir tespit yaparmış gibi ama fazla sakince, "Sanırım şu an, sen beni yormuyorsun," dedi. Kelimeleri dudaklarından dökülmeden önce filtreleyemedi mi yoksa gerçekten dillendirmekten gocunmuyor mu anlamamıştım.

Kaslarımı gevşeterek biraz daha normal olmaya çalıştım. "Ama diğer herkesten yoruluyorsun?" dedim, sorar gibi. Öyle söylemişti.

"Evet."

24 Eylül 2022. Bugün bana herkes olmadığımı söylüyorsun, sevgilim. Ben bir insanı yormamanın bile böyle hissettirebileceğini bilmezdim.

Yalnız bir adam değilsin. Hiç olmadın. Ailen, kardeşlerin, kuzenlerin, sana değer veren çok fazla insan var. Oysa sen herkesten yorulduğunu söylerken benim evimde, benim koltuğumda, kalbin benim kulağımın altında atacak şekilde oturuyorsun. Dinleniyorsun belki de.

Ve bir anlığına her şeyi, herkesi, yalanları, planları, oyunları boş verdim. İlerisini ve gerisini düşünmeden gözlerimi kapadım. Göğsünde kendime rahat bir konum bularak bir kolumu beline gevşekçe doladım. Tepkisizce omzundaki elini sırtıma indirdi ve baskı uygulamadan orada tutmaya başladı.

Burnumdaki sızı bana gözlerim dolacakmış gibi hissettiriyordu.

Bedeni sıcacıktı. Yüzünü göremiyordum. Belki onun da gözleri kapalıydı, belki de hâlâ tavanımı izliyordu. Bu konuma nasıl geldiğimizi bile bilmiyordum. Ona çok ters bir davranış gibiydi bu samimi pozisyon.

Bir an düşündüğümde bana çok daha ters olduğunu fark ettim. Onun kardeşleri vardı, kuzenleri vardı, annesi vardı. Onlara bu sevgiyi gösteriyor olmalıydı. Oysa benim biriyle fiziksel olarak bu konumda veya yakınlıkta bulunduğum son kişi annemdi. Üzerinden ise on yıldan fazla zaman geçmişti.

Uzaktım sarılmalara.

Bu, onu daha sıkı sarma isteğimi güçlendirse de kendime engel oldum.

24 Eylül 2022. Fiziksel temasın da ötesinde, yıllar sonra ilk kez güvende hissediyorum. İlk kez yapayalnız hissetmiyorum. İlk kez ağzımı açıp canımı yakan şeyleri anlatmaya başlasam dinleneceğimi biliyorum. Hiç böyle hissetmedim, sevgilim. Bir yanımda annem, bir yanımda babam yürürken bile böyle eksiksiz hissetmedim.

"Bir daha..." diyerek konuşmaya başladığında, içsel karmaşamdan çıkarak sözlerine odaklandım. "Herhangi biri, bugün olduğu gibi üzerine gelirse bana anlatmanı istiyorum."

"Ne?" diye sordum, anlam veremeyip. Elimi göğsüne bastırıp, destek alırken kafamı kaldırdım ve yüzüne baktım. Aniden biraz fazla yakın olmamız dikkatimi dağıtsa da çabuk toparlamıştım. Dikkatim tümüyle sözlerindeydi.

Arduvazları, heterokromili gözlerimi izliyordu. Soruma bir karşılık vermemesi üzerine tek kaşımı kaldırdığımda, kaşlarımı beş saniye boyunca inceledi ve konuşmaya başladı. Ben de bu sürede sert, şekilli yüz hatlarına, mimiksizliğine, arduvazlarına baktım.

"Neden, bilmiyorum," dedi yavaşça. "Boş konuşmayı, lafı dolandırmayı seven bir adam değilim ama canının sıkılması biraz canımı sıkıyor."

Ağzım gerçek anlamda açık kalırken alık gibi gözüküyor olmayı umursamadım.

Ne demişti o?

Canımın sıkılması canını mı sıkıyordu?

Ah, sevgilim, sana şimdiden kolay gelsin o halde.

Dumura uğrayan surat ifademi izlerken yüzü bu durumdan, ağzından çıkanlardan ve beni önemsemesinden son derece rahatsız olmuş gibi gözüküyordu. Belki de ağzından çıkanları neden söylediğini bilmiyor, söylememiş olmak istiyordu.

24 Eylül 2022. Sevgilim... Senin yanında olduğum tüm günleri, bir öncekinden çok daha fazla seviyorum. Her bakışını bir öncekinden çok, her sözünü bir öncekinden çok, her dokunuşunu bir öncekinden çok seviyorum.

Bir kaşımı kaldırıp inceden alaylı ve şaşkın sesimle, "Kurşun Alpugan," dedim. "Ne oluyor sana böyle? Yoksa âşık mı oluyorsun?"

Ondan her türlü tepkiyi bekliyordum. Alay da edebilirdi, sinirlenip beni azarlamaya da başlayabilirdi. Ama beni koltuktan aşağı atmasını kesinlikle beklemiyordum.

Ona bakmak için ters bir şekilde oturduğum koltukta, bir elim göğsünden destek alıyordu. Bir anda doğrulmasıyla zaten ucunda olduğum koltuktan aşağı kayarak, popo üstü yere çakılmamla ağzımdan şaşkın bir ses çıkması bir olurken gözlerim kocaman açıldı.

Belki de hayatım boyunca attığım en yüksek tonlu kahkahayı atarken, kafamı kaldırarak koltukta oturduğu yerden başını aşağı eğmiş, bana kaşları çatık ifadesiyle sanki ona küfretmişim gibi bakan adamı görmek, sadece gülüşümü arttırdı.

"Sadece şaka yapıyordum," dedim, kahkahalarımın arasından. "Camdan fırlatsaydın."

"Sıra ona geliyor."

Avcumu yumuşak halıma bastırıp, gülüşümü dindirmeye çalışırken bana hâlâ dik dik bakması işimi hiç de kolaylaştırmıyordu.

"Sussana," diye homurdandı.

Elbette susmadım. Bunun üzerine Kurşun koltuktan kalktı ve eğilerek yerdeki bedenimi kucakladı. Bir anda havalanmamla neye uğradığımı şaşırırken nereye gittiğimizi bilmiyordum. Kucağındaki vaziyetimin ciddiyetini, içinde bulunduğum ambiansın gerçekliğinden dolayı fark edemiyor, andan koparmıyordum. Bir kolu bacağımın altından geçmiş, diğeriyse sırtımda dururken hâlâ gülmeye devam ediyordum. Öyle ki balkon kapısını açtığında bile susmadım. Oysa elinde bir bardak taşıyormuşçasına rahat fakat son derece ciddiydi.

Serin havayla ürperirken, kollarımı boynuna sararak, "Aşağı atma konusunda şaka yapmıştım!" diye bağırdım.

"Öyle mi?" dedi, yalandan bir şaşkınlıkla. "Ben ciddiye aldım."

Tırabzanlara yaklaştı ve bedenini öne doğru eğdi. Dolayısıyla benim bedenimi de eğmişti. Kahrolası bir gökdelende oturuyordum ve bu gerçek, aniden kahkahalarımı tekletti.

"Susuyor musun?"

Elbette beni aşağı atmayacağını biliyordum. Bu yolla tehdit edebileceği son insan olduğumu ona kim söylemek isterdi?

Gülmeye devam etmemek için dudağımı ısırırken başımı hızlı hızlı aşağı yukarı salladım.

Yüzümü inceledi ve birkaç saniye bekledikten sonra bir adım geri attı, beni yavaşça yere geri indirdi. Yüzüme ikinci kez bakmadan, az önce çok normal bir şey yaşanmış gibi arkasını dönüp içeriye girdiğinde öncelikle ardından bakakaldım. Hemen sonrasında ise koca bir kahkaha daha koyverdim.

Bu nasıl bir gündü böyle?

Kurşun'un arkasından açık bırakarak, içeri girdiği balkon kapısından geçmeden önce kendime genişçe gülümseyebileceğim birkaç saniye verdim ve kapıyı kapadım. O da koltuğuma yeniden yerleşmiş, sessizce oturuyordu.

Arduvazlarını üzerime sabitleyerek, ona doğru yürümem gereken kısacık yolu gereğinden daha zor bir hale getirirken ben gözlerinin içine onunki gibi bir dikkatle bakmayı reddettim. Baktığım takdirde bu beş adımlık yolu kazasız belasız atlatmam pek mümkün durmuyordu.

Yanaklarımda muhtemelen daha önce hiç tatmadığım şekilde fazla gülmekten kaynaklanan bir ağrı vardı. Genelde yanağımdaki acıların ve

ağrıların sebebi yediğim darbelerden kaynaklanırdı. Bu seferki ağrıysa kötü hissettirmekten çok uzaktı.

Bu sefer koltuğa oturduğumda Kurşun beni kendine çekmedi. Ben de bunun için ölüp bitmiyormuşum gibi davrandım.

Ona sorduğum ve beni kucaklamasına sebep olan soru, bir cevap alma beklentisi taşımıyordu içimde. Sadece bilinçaltına vereceğim, aklına sokacağım ve en az bir kez kafasından bu fikrin geçmesine sebep olacağım bir yemden ibaretti. Henüz sadece reddedebileceği bir olasılıktan.

Belki de Kurşun benim yanımda konuşmak zorunda hissetmeyeceğini bildiğinden buradaydı. Her ne yaşamış ve bu onu koltuğumda oturarak dakikalarca tavanı izlemeye zorlamışsa bunu tek başına atlatmak istemiyor ama belli ki paylaşmak da istemiyordu. Belki de içten içe, küçücük bir kısmı sadece anlatmak istiyordu. Ama o küçük kısmı hiçbir zaman dinlemediğini görebiliyordum.

Sessizliği bölerek derin, huzurlu sesiyle, "Elfida," dedi. Bağdaş kurarak oturduğum koltukta kafamı kaldırdım ve ona baktım. Kurşun da bana bakıyordu. Gözbebeklerime tüm dikkatini vermiş gibi baktığı saniyelerin sonunda, "Bir kez soracağım," dedi. "Ve tek bir cevap alacağım. Benden gizlediğin bir şey var mı?" Doğruyu söylemek gerekirse bu soruyu hiç beklemiyordum. En azından şu anda. Birden paranoyak düşünceler tarafından esir alınırken içimden bir ses, *öğrendi mi acaba*, diye bağırdı. *Biliyor mu?* Gözlerimin içine bakarken, "Şu an dürüst olduğun takdirde hiçbir şey olmayacak," diye ekledi. Arduvazları güven veriyor, tartıyordu.

Kalp atışlarım üç katına çıkarken gözlerimi kocaman açtım ve uzanarak koluna dokundum. "Aslında var," dedim, yavaşça. Arduvazları koyulaşır gibi oldu. Yüz ifadesi daha da ciddi bir hal alırken beni can kulağıyla dinliyordu. "Normalde bunu söylememem gerekiyordu, bundan sonra bana eskisi gibi bakabilecek misin bilmiyorum ama..." Tereddütle es verdim. Sonra devam ettim. "Ben aslında süper güçleri olan gizli bir kahramanım." Küçük şakamdan son derece hoşnutsuz olduğunu belli edecek şekilde kaşlarını çatarken yeniden geriye yaslandım ve son derece rahat bir tavırla gözlerimi devirdim. "Başladık yine," diye söylendim. "Ne saklayacağım senden, Kurşun?"

Dürüstlüğümü görmek için heterokromili gözlerimin içine baktığında, görmek istediği dürüstlüğü yerleştirdim bakışlarıma.

Ve gördü.

İnandı.

Kurşun Alpugan tabii ki bana hâlâ tam anlamıyla güvenmemişti. Ama güvenmek istiyordu. Benim tehlikesiz olmamı istiyordu. Haksız çıkmak istiyordu çünkü kafası çoktan karışmaya başlamış, zihninde akan düşüncelere bir bilinmez Elfida dahil olmuştu. Bu soruyu sorması bile başlangıca giden bir adımdı.

Beni kendi içinde kategorize etmek istiyordu. Çünkü bir şekilde, ucundan kıyısından da olsa hayatına doğru adımlıyordum.

24 Eylül 2022. Üzgünüm, sevgilim. Bu da bir yalandı. Değilim, sevgilim. Her şey benim planladığım vakitte olmalı. Dürüstlüğüm de öyle.

En sonunda başını salladığında, içimden derin bir nefes vermek geçti. Eşzamanlı olarak telefonunun melodisi kulaklarımıza ulaşmaya başlamıştı. Bir saniye daha suratımı izlemeye devam ettikten sonra bakışlarını çekti ve elini cebine atarak telefonunu çıkardı.

"Konuş," dedi, aramayı yanıtlayıp. Bir süre karşı tarafı dinledi. Omuzları gerilirken kaşları da hafifçe çatılmıştı. "Neredesin? Eve sakın gitme o halde." Önce bana, daha sonra etrafına baktığında hattaki kişinin ona nerede olduğunu sorduğunu anlamıştım. "Elfida'yla birlikteyim." Yine bir soru geldi ve o, duraksama gereği duyup bekledi. "Evinde." Alnını ovuşturdu.

Burada olmaması gerekiyordu. Bunu biliyordu. Bana bu kadar güvenmezlerken bu derece yakınımda, özel alanımda olmamalıydı. Bu onun yapacağı bir şey değildi ama yine de buradaydı.

"Kılıç!" diye yükseltti sesini. "Çek kenara. Araba kullanacak kafada değilsin."

Kaşlarım çatılırken ne olduğunu iyice merak etmeye başlıyordum. Telefonu bir saniyeliğine kulağından ayırdığında hattan hâlâ sesler gelmeye devam ediyordu. Bana baktığında tam ağzını açacaktı ki konuyu anlayarak, "Gelsin," dedim sadece.

Kılıç, kötü bir durumda mıydı?

Telefonu tekrar kulağına yasladı. Tabii birden, "Kes sesini, amına koyayım!" diye bağırmasını beklemiyordum. Hafifçe irkilirken o, yan gözle bana baktı ve konuşmayı sürdürdü. "Adresi atacağım. Gel buraya. Yakınsın zaten."

Arama sonlandığında endişeli gözlerle ona baktım. "Ne olmuş?"

Burnundan bir nefes bıraktı ve telefonu koltuğa attı. "Aşk meşk boku."

Ağzım bir karış açık kaldı. "Kılıç, âşık mı?"

Şaşkınlığımı anlayabiliyormuş gibi görünürken, başını sallayarak beni onayladı.

O adam, içinde bir duygu barındırıyor muydu? Birkaç dakikalık telefon görüşmesinin tansiyon seviyesinden anladığım kadarıyla aşkını da diğer duyguları gibi yakıcı bir biçimde yaşıyordu.

Fazla soru sorup, onu bunaltmak istemediğimden sessiz kalarak beklemeye başladım. Nasıl olsa geldiğinde öğrenecektim ve ikisinin de burada, benim evimde olacak olmaları ucu görünmez bir güven sarmaşığının başındaki ilk düğümü hızlandıracaktı.

Alışkanlık.

Beni görmeye, varlığıma ve dahilliğime alışacaklardı. Önce, etrafta olduğumda garipsenmeyecek ve sorgulanmayacak birine dönüşecektim. Bu ilk adımdı. Gerisi ise çorap söküğü gibi akıp gidecekti.

Kurşun'un gitmek yerine, Kılıç'ı da buraya çağırmasını düşündüm. Bana güvenmek istemekten öteydi artık. Bana güvenmeye başlıyordu ufak ufak. Bir de Kılıç'ın buraya gelmeyi kabul etmesini düşündüm. Belki güvenmeye çalışıyordu. Belki de durumu, benden şüphelenmeyi düşünemeyecek kadar vahimdi.

Epey ciddi bir şey olmalıydı.

Resepsiyonun aramasını yanıtlayarak Kılıç'ın içeri girmesine izin verdikten iki dakika sonra kapımın alacaklı varmış gibi yumruklanması dakikalar önce düşündüklerimi doğrular nitelikteydi. Adamın aşkı bile belalıydı.

Kurşun kalktı ve seri adımlarla salondan çıkarak kapıyı açtı. Ben de sebepsizce ayağa kalkmıştım.

On saniye bile geçmeden, Kılıç parkelerimi kırmak istiyormuşçasına hiddetle içeri girdiğinde ve arabasının anahtarını sertçe yere fırlattığında nasıl göründüğüne bir baktım.

Darmadağın.

Tam anlamıyla darmadağın.

Buz mavilerinin etrafındaki kırmızılık onun ağladığını veya ağlamak üzere olduğunu belli ediyordu ki bu inanılası bir şey değildi. Surat ifadesi beton gibiydi.

Kurşun arkasından geldi ve elini omzuna koyup, destek olmak için ha-

fifçe sıkarken, "Anlat ne olduğunu," dedi. Mimikleri stabil olsa da Kılıç için endişelendiğini anlayabiliyordum. Bu öfke nöbetlerine alışık duruyordu.

Sessizce dinlememin en mantıklısı olduğuna karar verdim ve koltuğa yeniden oturdum.

İkisi de ayaktaydı. Kılıç önce dişlerini sıktı, delicesine öfkeli gözüktü. Ve hemen sonra yüz kaslarını serbest bıraktı. Şimdiyse mahvolmuş gözüküyordu.

"Evleniyor," dedi. Konu hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama titreyen dudaklarının arasından çıkan tek kelimesiyle bile tüm manzara anlam kazandı. Bir anda ayakta, beş yaşında küçük bir çocuk gibi savunmasızca kalakaldı. "Bir başkasıyla evleniyor."

Kurşun bile şaşırmış, daha çok anlamlandıramamış gözüküyordu. "Nasıl evleniyor?" dedi. "Her gece görüşüyorsunuz."

Kılıç'ın dudağının köşesi ufakça kıvrıldı, gözleri resmen kinle parlıyordu. "*Seninle sevişiyor ama onu seviyorum*, dedi."

Oturduğum yerde donakalırken Kurşun'un havaya kalkan kaşlarına baktım. Ne tür bir insan, birine bunu söyleyebilecek kadar vicdansız olabilirdi ki? Benim kalbimi bile yaralayan bu cümle, kim bilir Kılıç'a neler yapmıştı?

Kılıç kendini arkasındaki koltuğa bıraktı ve ilk kez tehlikeyle değil de böyle acıyla baktığını gördüğüm gözlerini benim gözlerime sabitledi. "Şaşırdın, değil mi?" diye sordu, sarhoş dili tam anlamıyla dönmezken. "Onun nasıl biri olduğunu bilmediğin için bir insanın nasıl böyle bir şey söylemiş olabileceğine şaşırdın." Güldü. Ama biraz daha devam etse ağlamaya başlayacaktı. "Alya... Nasıl bir kadın, biliyor musun?" Başını iki yana salladı. "*Ben onun görünüşünü değil, kalbini sevdim*, dediğinde milletin suratına kahkaha atacağı bir kadın."

Kurşun'la göz göze geldiğimde bana *yorum yapma*, der gibi baktı. Ben de sustum. Kılıç'ın konuşmaya ihtiyacı vardı, dinlemeye değil. Fakat o, konuşmayı da bıraktı.

Kafasını koltuğun kolçağına yaslayıp gözlerini kapadı. "Bu gece burada uyuyabilir miyim Elfida?"

Kılıç'ın herhangi bir sorusunun, içimde ona karşı böyle bir vicdanın uyanmasına neden olacağını tahmin edemezdim. "Elbette," diye mırıldandım. Geceyi burada geçirmesi ne kadar mantıklıydı, ne kadar iyiydi, bilmiyordum. Fazla ani, koşullar göze alındığında garip bir teklifti bu. Yine de bir kötü niyet, bir şüphe sezmiyordum.

En kötü ihtimalle beni yakından gözlemlemek için kurulan bir plan dahi olsa evimde bir gece geçirmek onu bir yere götürmezdi. Çalışma odam kilitli, içindekiler ise gizliydi. Ona baktığımdaysa bu ihtimali düşürecek türden gerçek hisler görüyordum gözlerinde.

Kurşun'un yüz ifadesinden bunu onaylamadığı belli olsa da arkadaşının durumunun farkındaydı ve yorum yapmak istemiyor gibi duruyordu. Onun da kalmasını isterken buldum kendimi, uzak olasılıklara duacı olarak.

Ayağa kalkıp, mutfak tarafına doğru yönelirken, "Işığı kapa istersen," dedim. İçten içe onun da arkamdan gelmesini diliyordum. Kılıç alkollüydü ve gözlerini kapatıp, yarı yatar bir konumda dururken, bilincinin fazla dayanamadan kapanacağını tahmin ediyordum.

Bugün gerçekten de epey ilginç bir gün oluyordu.

Mutfağa girdim ve büyük bir bardağa su doldurarak içmeye başladım. Başım ağrımaya başlamıştı. Ada tezgâha arkamı döndüm ve oldukça derin olan ilaç çekmecesini açarak ağrı kesici aramaya başladım. Kısa süre içinde elime her türlü fiziksel ve psikolojik kaynaklı kırmızı reçeteli ilaç gelirken sonunda aradığım şeyi bulabilmiştim.

Bir tane ağrı kesici hap alarak arkamı döndüm. Ve tam o anda arkamda durduğunu fark bile etmediğim bedenle karşılaşmamla dudaklarımdan dökülmek üzere olan çığlığı zar zor engelledim. Elimi göğsüme bastırırken, "Ödümü patlattın," diye söylendim.

Kurşun, kalçaları tezgâha yaslı, kolları göğsünde bağlanmış bir şekilde beni izlerken, "Dalgınsın," dedi. O da yorgun görünüyordu.

Başımı salladıktan sonra ağrı kesiciyi bardakta kalan suyumla birlikte yuttum. "İlginç bir gün oluyor."

İçerinin ışığını kapadığını, loş ortamdan anlayabiliyordum. Mutfakta da küçük bir ışık dışında bir şey yanmıyordu. Arduvazlarını bedenimde dolaştırdı ve başını iki yana salladı.

"Ne?"

"İki gün sonra maçımız var, farkında mısın?"

Birkaç saattir aklımda olmayan bu gerçeği dillendirdiğinde unuttuğum heyecan yine ortaya çıktı.

"Farkındayım."

Bana uzunca baktı ve burnundan üflediği küçük bir nefesin sonunda dudakları aralandı. "Sana vurmak istemiyorum," dedi.

Konuyu bağlayacağı yeri çoktan biliyordum. O nedenle bu küçük itirafı beni sevindirmekten çok, içimde uzunca bir nefes bırakma ihtiyacı uyandırdı. Yine maçtan çekilmemi söylemeye başlayacak, kapattığımızı sandığım konuyu gündeme getirecekti.

Rahat görünmek üzere omuz silktim. "Ben sana vurmak istiyorum ama."

Hafifçe güldüğünde dişlerimi birbirine bastırarak yüzümde oluşmak için çırpınan gülümsemeyi engelledim. Ortaya nasıl güzel bir manzara çıkardığını göremiyor olması çok yazıktı. Kendi güzelliğinden mahrumdu.

"Bu bir istek olarak kalacak öyleyse."

Ağzımın içinde söylenirken bardağımı lavabonun içine bırakmak için döndüğümde asıl niyetim, bir saniyeliğine de olsa gülümsememi serbest bırakabilmekti. Gülüşüne, karşımdaki rahat duruşuna dayanamıyordum.

Bir süre bekledi ve tekrar derin sesini duymamı sağladı. "Kazanırsam bana ne vaat ediyorsun, Elfida?"

Bardağı bıraktım ve kaşlarımı kaldırarak ona döndüm. "Ne mi vaat ediyorum?"

Başını salladı. Hafiften alay ediyor gibi dursa da ifadesi her zamanki gibi ciddi görünüyordu. "Bu maça vaktimi vereceğim, enerjimi vereceğim ve sonunda kazancım ne olacak?" diye sordu.

Hafifçe güldüm. "Ne istersin? Hem ben kazanırsam sen ne vaat ediyorsun ki?"

Omuz silktiğinde kaslı kolları da hareket etti. "Ne istersen."

Yerinde olsam bu cevabı iki kez düşünürdüm, sevgilim.

"Pekâlâ," dedim rahatça. "Aynı şekilde."

Netleştirmek ister gibi bir kaşını kaldırdı. "Ne istersem mi?" Başımı salladım. "Her istediğimi verebileceksin yani?"

Daha yeni koca bir bardak su içmiştim ama boğazım kurumuş gibi hissediyordum. Bozuntuya vermedim ve tekrar başımı salladım. Benden ne isteyebilirdi ki? Ona hangi istediğini vermezdim ki? Ömrümü ömrüne dolamış, peşi sıra ilerliyordum üç yıldır. Ona vermeyeceğim hiçbir şey yoktu.

Sesindeki o silik alayı kaybetmeden, "Birinin sana, boğulacağın sularda fazla yüzmemen gerektiğini söylemesi gerekiyor," diye mırıldandı. "Hem dayağı yediğin hem de istediğimi vermek için çırpındığınla kalacaksın."

Başımı geriye atıp derin bir of çektim. Kulağa samimi, gerçek ve içten bir bıkkınlık gibi gelen bir *of.*

Bir insan ya fazla özgüvenli ya da egolu olur, derlerdi. Kurşun'da ise ikisi de fazlaca vardı ve bu, onu olmasa da durumu katlanılması imkânsız hale getiriyordu. Bir ringin içinde yetersiz kalacağımla ilgili duyduğum son laflar on yıldan öncesine uzanıyordu. Mavzer'de onun karşısında duracak seviyeye gelene dek...

~

Yine de biliyordum ki o, tüm kötü özelliklerin birleşimi bile olsa ona sonuna kadar dayanır ve dünyadaki tüm kötülükleri gözümde iyilik haline getirirdim. Onun yapacağı hiçbir şey kötü olamazdı. O, öylesine güzeldi ki... Kötülükler dahi ona yakışırdı.

Hâlâ kafam geride, bezmiş gibi görünüyorken içten içe ona olan hayranlığımı düşünüyordum ki içeriden seslenen Kılıç, başımı kaldırmama sebep oldu. Beynime bir süre kan gitmesi iyi gelmişti.

"Kurşun! Elfida!" diye adımızı bağırdı.

Mutfak bu kadar bağırmasını gerektirecek kadar uzak değildi oysa.

Kurşun tezgâha yaslanmayı bırakarak doğruldu ve içeri yönelmeden önce yine bana baktı. "Muhtemelen sabaha kadar çenesini kapatmayacak. Senin için sorun olacaksa götürebilirim?" dedi.

"Sorun değil," dedim. Kurşun'un burada kalmasına sebep olduğu için Kılıç'ın acısına yeteri kadar üzülememek beni bencil bir insan yapıyor muydu? *Neyse ne.* "Hem merak ettim şu Alya'yı."

Gözlerini devirecek gibi olduğu izlenimine kapıldım, bir an için. "Emin ol, duymak istemezsin," dedi.

O esnada Kılıç bir kez daha, "Kurşun! Elfida!" diyerek bizi çağırdı.

İsmimiz aynı cümlenin içinde ne kadar da güzel duruyor.

Salona girdiğimde ve Kılıç'ın yere oturmuş, başını da koltuğa yaslamış olduğunu görünce aklımdan geçen tek şey bu gecenin gerçekten de uzun olacağı oldu. Ve ben, bu uzun geceye fazlasıyla razıydım.

~

Oturduğum koltuğun önünde, halıda oturmuş, elindeki şişeden içki içen Kılıç'a, "Bir fotoğrafı yok mu?" diye sordum. Bir saattir biraz susuyor, biraz kısa cümlelerle Alya'dan bahsediyordu. Ben de dinliyor, arada

ufak yorumlar yapıyordum. Kurşun'sa tamamen sessizdi. Karşıdaki koltukta öylece oturuyor ve tahminimce Kılıç'ın sızmasını bekliyordu.

"Fotoğraf çekilmeyi sevmiyor."

"Eh," dedim. "Sen de bayılan biri gibi durmuyorsun."

Bir yudum daha alırken başını salladı. "Nefret ederim." Bir yudum daha, bir tane ve bir tane daha... "Ama onunla bir fotoğrafımız olsun isterdim."

Sessizce, boş gözlerle sehpayı izleyen yüzüne odaklandım. Bu halde bile sert bir görüntüsü olduğu inkâr edilemezdi. Yine de her zamanki Kılıç Falu'dan çok başkaydı. Gardının ardından çıkmış gibiydi sanki.

Aniden aklıma gelen bir şeyle, "Kılıç," dedim. *Hı*, der gibi bir ses çıkardı. "Geçen haftalarda, seni Mavzer'de bir kadınla basmıştım. O zamanlar Alya yok muydu?"

Dudakları düz bir çizgi halini aldı. Şişeyi yere bıraktı ve beyaz halıma sıçrayan damlaları umursamadan, başını geriye atarak oturduğum koltuğa yasladı. Şimdi kafamı biraz aşağı eğerek tüm yüzünü görebiliyordum. Buz mavilerini tavana odakladı.

"İlk kez dört yıl önce boktan bir yerde tanıştık. Kısa sürede sevgili olduk." Derin bir nefes aldı. Bana derdini anlatmasına oldukça şaşırsam da samimi bir dertleşme gibi görünen bu an hoşuma gitmişti. Evim ilk kez böyle dolu hissettiriyordu. "Gözünde tatlı, romantik bir hikâye veya kadın canlanmasın. Boktan bir kadındı. Ben de boktan bir adamım, orası ayrı." Omuz silkti. "Birkaç ay sevgili kaldıktan sonra ayrıldık ve dört yıldır aynı döngünün içindeyiz. Ayrıldıktan sonra ikimizin hayatında hep farklı insanlar oldu. O adamakıllı yanımda olmayı seçseydi, başkası olmazdı."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "İkiniz de buna nasıl ses çıkartmadınız?"

Güldü ama hiç samimi değildi. "Bundan rahatsız olacak bir kadın değil."

Alya'nın rahatsız olmadığını söylüyordu. Kendisinden söz etmiyordu.

Başımı sallayarak daha fazla eşelememeyi seçtim. Anlatacağı kadarını almam yeterliydi. Üzerine gittiğim takdirde, kalkıp gitmelerinden korkuyordum.

Tam olarak kırk dakika sonra Kılıç, üçlü koltukların birinde sızmıştı ve ben Kurşun'u uyuması için güçbela benim odama yollamayı başarabilmiştim. Uykum olmadığını, televizyona bakacağımı söylemiştim. Birkaç dakika dirense de sonunda kabul ederek çıkmıştı.

Gece uykusu uyumuyordum ve bunu bilmesi gerekmiyordu. Beni bütünüyle göremez ve tanıyamazdı. Görmeyecek ve tanımayacaktı.

İkisini ise aynı anda alt katta bırakamazdım. Çalışma odası kilitliydi, evet ama yine de paranoyak zihnim bu riski almama müsaade etmiyordu.

Yatak odam ise tertemizdi. Risk uyandıracak hiçbir şey yoktu. Benim kokumun sindiği çarşaflarda rahatça uyuyabilirdi.

24 Eylül 2022. İlk kez benim evimde uyuyorsun, sevgilim. Benim odamda, benim yatağımda. Şimdilik bensiz. Ama sadece şimdilik.

Üçlü koltuğun ucundaki pikeyi açıp, son derece huzursuz şekilde uyuyan Kılıç'ın üzerine örterken gerçekten yorgun hissediyordum. Ama uyuyabilecek kadar değil.

Düşüncelere dalmış halde tam doğrulacakken birden bileğimin tutulmasıyla irkildim. Kılıç'ın gözleri hâlâ kapalıydı ama anlaşılan o ki bilinci açıktı. Tutuşu sıkı olmasa da teninin soğukluğunu tenime yayacak kuvvetteydi.

Dudakları aralandı ve alkolün bulandırdığı sesiyle, "Sen iyi birisin, Elfida," dedi.

24 Eylül 2022. Ben, iyi biri miyim?

Derin bir nefes vererek, sıkıntıyla oturduğum yerde kıpırdanırken bu gecenin uzunluğundan bıkmaya başladığımı hissediyordum.

Eğer evdeysem her gecem farksız geçerdi. Koltuğa oturur, bütün ışıklar yanarken camdan gözüken şehrin ışıksızlığını izlerdim. Bazen dışarının karanlığı beni ürkütür, perdeleri kapatma ihtiyacı duyardım.

Ta ki güneş doğmaya başlayana kadar. O zaman odama çıkar, yatağıma uzanır ve uyurdum.

Bu gece de farksız olmalıydı fakat onun evimde olması içime kıpır kıpır bir his ekiyor, koltuğumda sakince oturmayı imkânsız kılıyordu.

Saatin beşi birkaç dakika geçtiği sıralarda bıkkınlıkla ayağa kalktım ve Kılıç uyurken açtığım ışıklardan ikisini kapadım. Hava çok az aydınlanmıştı, henüz hepsini kapatamazdım. Onun uyuduğuna emin olana kadar banyoda, açık ışığın altında oturmuş ve sonrasında yeniden salona dönüp onun kapadığı ışıkları açmıştım.

Yavaş adımlarla mutfağa girdim ve kendime bir bardak su doldurarak içtim. O sırada gözüm tezgâhın üzerine bıraktığım telefonuma çarptı. Uzanıp aldım ve vakit geçmesi adına biraz bakınmaya karar verdim.

Eflatun'un beni yönlendirdiği psikiyatrdan bir mesaj vardı. Eflatun'u hatırlamak aniden bana tuhaf hissettirdi. Uzun süredir konuşmuyorduk; aramalarını açmıyor, meşgul olduğumu ve daha sonra döneceğimi söyleyerek geçiştiriyordum.

Son zamanlarda kendimi epey normal hissediyordum. Veya sadece normal hissetmek istiyordum. İlaçlara ve nefes ezgersizlerinde ihtiyacı olamayan türden normal. Eflatun'sa bunu unutmama hiç izin vermiyordu.

Böyle olurdu işte. Güçsüz kısmını bilenler, bazen bir bakışlarında dahi tam o noktaya parmak basardı.

Sema Hanım: *Nasılsın, Elfida? Son ilaçların şimdiye kadar bitmesi gerekiyordu. Onları düzenli kullanmayı unutmuyorsun, değil mi? Bir süredir haberleşemedik.*

Bahsettiği ilaçların bitmeye yakın olup olmadığını görmek için ilaç çekmecesini açtım ve biraz karıştırarak kutuyu buldum. Salladığımda çıkan ses bitmeye pek yakın olmadığını söylüyordu bana.

Bu, sahip olduğum bin bir çeşit psikolojik ilaçtan sadece biriydi. Bana ne faydası vardı, anlamıyordum. Anlayacak kadar kullanmamıştım onları.

Bundan nefret ediyordum. İlaçlardan, küçük hap kutularından ve getirdikleri uyuşukluktan nefret ediyordum. Hayatta kalmayı kolaylaştırabilmek adına, hayatı uyuşturan bu küçük zehirlere ihtiyacım yoktu ki benim. Ben iyiydim. Son zamanlarda çok daha iyiydim.

Kurşun sadece birkaç basamak yukarıdaydı. Birkaç saniye boyunca bunu düşündüm ve kendi içimde, gerçekten uzak hayaller kurdum. Benim evimde, benim sevgilim olarak kaldığı günleri, o yatakta birlikte geçirdiğimiz geceyi düşledim.

Gerçek olmayan her bir söz, bakış, dokunuş gözlerimin önünden gelip geçti. İçimdeki sabırsızlığın, planların sesi yükseldi. Ona sahip olmak için karıncalanan avuçlarıma tırnaklarımı geçirirken burada tek başıma durmak istemiyordum. O, buradaydı.

Mutfaktan çıkıp, basamaklara yönelirken uyandığı takdirde ona söyleyeceğim yalanı seçtim.

Uyku tutmadı, laptopumu almaya gelmiştim.

Evimin üstü asma kattı. Sadece yatak odamdan oluşuyordu ve merdivenden çıktığınız anda odamın içinde oluyordunuz.

Son basamağı da yavaşça çıktım ve gözlerimi çift kişilik yatağımda

uyuyan adama çevirdim. Üzeri örtülüydü ama vücudunun üst kısmı açıktaydı. Anlaşılan o ki kıyafetleriyle uyumayı reddetmişti. Düzgünce katlanmış bir şekilde kenardaki sandalyenin üzerinde duran gömleği ve pantolonunu görmek beni şaşırttı.

Kaslı sırtını izlerken bir insanın sırtının dahi bu kadar biçimli olmasının mümkün olup olmadığını düşünüyordum. Dokunmak için parmak uçlarım karıncalandı. Yüzüstü yatıyordu, başı yana dönmüş, kolu yastıklarımdan birini sarmıştı. O yastık olmak için pek çok şey feda etmeye hazırdım.

Aniden daha fazla onu izlersem fark edebileceğini düşündüm. Filmlerde öyle olmaz mıydı? Uyuyan adamı izleyen alık kadın bir anda *manzara hoşuna gitti herhalde* sesiyle irkilirdi.

Saçmalık.

Yatağa doğru yavaş adımlarla ilerleyerek başucundaki komodinde duran laptopa doğru yaklaşmaya başladım. Bu süreçte sadece onu izliyor, yatağımdaki görüntüsünü sindirmeye çalışıyordum.

Odam pek de toplu sayılmazdı. Zaten ben de pek düzenli biri sayılmıyordum. Yerde birkaç elbise uzanıyordu. Yatağın içinde, ayak ucuna doğru itilmiş mor bir sutyen, yerdeyse çekmeceyi açtığım sırada düşürdüğümü tahmin ettiğim birden fazla iç çamaşırı vardı. Gardırobumun kapağı açıktı ve içindeki karmaşa gözler önündeydi.

Makyaj sandalyesinde iki kol çantası, askıları yere değecek şekilde dururken makyaj masasının üzerinde duran bir topuklu ayakkabının oraya nasıl gittiğini hatırlamıyordum bile. Diğer teki neredeydi acaba?

Tüm bu curcunanın ortasında onun altın orana göre katlanmış kıyafetleri ilginç bir görüntü oluşturuyordu. Bir odayı paylaştığımız günlerde bunun için çok tartışacaktık.

Komodine eğildim ve uyandığı takdirde dikkat çekmemek için üzerindeki diğer eşyaları iterek laptopu tuttum. O sırada bir rujun devrilmesiyle çıkan küçük takırtı sesi birkaç olaylar silsilesinin başlangıcı oldu.

Kurşun aniden dönerek kolumu kavradığında ve beni yatağa çekerek kendi bedenini üstüme geçirdiğinde laptop ellerimin arasından kayıp gidivermişti.

O bir dövüşçüydü ve kuvvetli refleksleri olması normaldi. Bazen refleksler düşünmeden harekete geçerdi.

Eh, ben de bir dövüşçü olduğuma göre onun üstüme geçmesiyle ba-

cak kaslarımdan kuvvet alıp, onu altıma geçirerek kendimi üste atmamı böyle açıklıyordum. Beş saniye içinde yaşanan bu karmaşa başımı döndürmüştü. Neden karşı savunmaya geçtiğimi bilmiyordum bile. Aniden bir hareketle karşılaşınca benim de reflekslerim devreye girmişti.

Üzerinde otururak bir kolunu kavradığım adamın uyku mahmuru, aksi suratına baktığımda içimden gülmek geldi. Bu, çok romantik bir andı!

"Elfida," dedi uykulu sesiyle, kaşlarını çatarak. "Ne yapıyorsun sabah sabah?"

Kolunu bıraktığımda, üzerinde oturuyor olmamı umursamadan, yatakta gerinip esnedi. Gerinirken kol ve göğüs kaslarının kasılması dilimi damağımı kurutmuştu.

Adam çıplaktı! Altında sadece siyah *boxer*'ı vardı ve ben üzerindeydim. Şortumdan açıkta kalan çıplak bacaklarım onun tenine değerek iki yanından sarkıyordu. İstesem şu pozisyonu ayarlayamazdım.

Ayılıp, durumumuzu fark ederek beni yataktan aşağı fırlatmaması için dua ettim. Bende kımıldayacak değil, tek bir kasımı oynatacak derman dahi kalmamıştı.

Yaşananlardan memnun değilmiş gibi aksi bir sesle, "Asıl sen ne yapıyorsun?" diye sordum. "Sadece laptopumu almaya gelmiştim."

Başını çevirdi ve komodinden yatağa düşen laptopa baktı. Birbirimizi sırayla altımıza alarak yatağın bir ucundan diğer ucuna geçmiştik.

Bir elini saçlarından geçirdi ve ben yine sadece kol kaslarına odaklanabildim. Gözleri bedenime indiğinde çıplak karnında oturmuş onu izliyordum ve utancın kırıntısı dahi bünyemde yoktu.

Gözleri, tenimde kayarak, yüzüme ulaşırken âdemelmasındaki belli belirsiz hareketlenmeyi görür gibi oldum. Gözünü benimle açmak, beni kucağında görmek ve bu yakınlık... Ona benim hissettiklerimi hissettirebilir miydi?

İnmek için bir girişimde bulunmadan yüzünde en ufak bir mimik aramaya devam ettim. Aptal da değildim sonuçta. Bu pozisyonu kaybedemezdim.

"Yerin rahat herhalde, ha?"

"Dürüst olmamı ister misin?"

Nasıl olsa bu oyunun bitmesine az bir süre kalmıştı. Kalan süreyi güzelce değerlendirebilir, kötü günlerimiz geldiğinde gözlerimizin önünde canlanacak olan anılara yenilerini eklemeye devam edebilirdim. Bu bir

yandan işime yarayacak, bir yandan ise yaramayacaktı. Bunu bilsem de bilip de göz ardı ettiğim her şey gibi bir kenara süpürdüm.

Gözlerime bakarken tam bir kategoriye oturtamasam da uyarıyı andıran bir tonla, "Elfida," dedi.

"Efendim."

Gözlerini kısa bir süre gözlerimde tuttuktan sonra başını iki yana salladı ve büyük ellerini çıplak bacaklarıma koyarak bedenini yana çevirdi, böylece yatağa düşmeme sebep oldu. Kendisi de doğrularak oturmuş, odanın içine bakınmaya başlamıştı.

Hafifçe gülümserken bacağıma dokunan teni özledim. Tek bir saniye tenime değen o teni özledim.

Yatmak zorunda kaldığım yerden doğrularak yatağımda bağdaş kurduğumda, baktığı yerlerde dolanıyordu gözlerim. Dudaklarımı dişleme isteğime karşı geldim.

Az önceki reddediliş egoma bir zarar, büyük bir mesele değildi. Benimle olan tanışıklığından yola çıkarak muhtemelen sadece onunla uğraştığımı düşünüyor, sabah sabah ise benimle uğraşmak istemiyordu.

Benimse derdim çok başkaydı.

İnsan, sabahın beşinde bu kadar yakışıklı görünür müydü?

Odamı incelerken yüzünün buruşmamak için zor durduğunu fark ettim. "Burada nasıl yaşıyorsun?" Uyanmasının etkisiyle olduğundan da kalın çıkan sesi, doğrudan bir homurdanmaydı.

Gözlerimi odamda gezdirip omuz silktim. "Basbayağı."

Başını salladı. "Bok götürüyor."

Yataktan inerek, kendi odasındaymışçasına bir rahatlıkla banyoma doğru yürümeye başladığında gözlerim bana çıplaklığını sunmaktan çekinmeyen bedeninde dolaştı.

Sadece siyah *boxer*'ının kapadığı kadarı gizlide kalan vücudunu o, gözden kaybolana kadar izledim.

Sağ bacağında eskimiş, belli belirsiz bir bıçak yarası izi vardı. Kısılan gözlerim kendi sağ bacağıma düştü. Bir benzeri bende de vardı.

Parmak boğumları görmeye alıştığım gibi kızarık, yaralıydı. Karnının alt kısımlarındaki hafif morarıklığa, bir yumruk sebep olmuşa benziyordu. Bunlar haricindeki ufak tefek şeyler dışında bir dövüşçüye göre az hasarlı bir bedene sahipti.

O, elini yüzünü yıkadığı banyomdan çıkana kadar geçen süreyi ma-

çımızın nasıl olacağını hayal etmekle geçirdim. Çıktığındaysa kendimi yaklaşık otuz saattir uyumayan ve muhtemelen önümüzdeki on saat daha uyumayacak birine göre fazla dinç hissediyordum. O an gerçekten de bunun için yaşadığımı anladım.

Bir şekilde yaşanan her kötü olay, önüme bugün olmam gereken farklı kapılar açmıştı. Elfida Alaner gerçekten bu olmalıydı. Dövüşmeli, yalnız olmalı, belki biraz delirmiş olmalıydı. Bir şekilde kendimi farklı bir tablonun içinde, aynı yüze sahip farklı biri olarak göremiyordum.

Halime acıdığım zamanlar olurdu. Anneme kızdığım, babama kızdığım, Ataner'e kızdığım, dedeme kızdığım, hepsi yüzünden acı çektiğim, bazen hepsinden nefret ettiğim... Yemek yemeden günler geçirip bir lokma bir şey yedikten sonra dakikalarca kustuğum, çaldığım, bir renkten ölümüne kaçtığım, karanlığın içinde nefret ettiğim ailemin nefesini ensemde hissettiğim, güneş doğana kadar kollarımı bacaklarıma sarıp oturduğum, saat 20.08'i her vurduğunda gözlerimi açtığım, kırmızı reçeteli ilaçlara mecbur kaldığım, aylarımı bir akıl hastanesinde harcadığım...

Bazen de böyle hissediyordum işte. Her şeye fazla anlam yüklüyormuş gibi. Annemin, babamın, abimin beni sevmesi çok önemli değilmiş gibi. Hepsine teşekkür edesim geliyordu böyle anlarda. Beni Elfida Alaner yapan her acının kaynağına. O insanların hiçbiri umurumda değildi. Ben onlara ihtiyaç duymuyordum ki.

Kurşun'un sesi beni hızla gerçek dünyaya çekerken yüzümde bir gülümseme oluştuğunu onun garip bakışını görene kadar fark edememiştim bile.

Bir yorumda bulunmadan gözlerini üzerimden çekti ve sandalyedeki katlanmış kıyafetlerini alarak giyindi. Giyinirken gizlenen tenini hayal kırıklığıyla izledim.

Bana yan gözle baktı. "Ayı oynamıyor burada, Elfida."

Sanırım birileri izlendiğinin farkındaydı. Eh, gizlemek gibi bir çabam da olmamıştı zaten.

Bacaklarımı yataktan aşağı sarkıtarak, kalkmak için hamle yaparken, "Emin misin?" diye sordum, yarı alayla.

Bana dik dik baktığında ona gülümsedim ve birkaç adımda merdivenlere ulaşarak aşağı inmeye başladım. Beş saniye sonra onun da adım sesleri peşimdeydi.

Basamakları tamamlayarak doğrudan açık salonun içine indiğimde

Kılıç, onu bıraktığım yerde yatmayı bırakmış, uzun camın önünde ayakta duruyor ve dışarıyı izliyordu. Adım seslerini duymasıyla başını bize doğru çevirdiğinde göz göze geldik.

Dün geceki karabulutları dağılmış gibiydi veya onları saklayabilecek kadar ayılmıştı. Soğuk buz mavileri eski haline dönmüş, dünkü ayakta zor duran adam yerini, eski soğukkanlı hapishane kaçkını görünümüne bırakmıştı.

"Günaydın," dedim, her zamanki bakışlarından rahatsız olarak. Başını eğerek sessiz bir cevap verdi. Birkaç adımla salonun ortasına doğru ilerledim ve sabahın beşinde iki adamla ne yapacağımı bilemeyerek sıra sıra ikisine de baktım. "Kahvaltı etmek ister misiniz?"

Kurşun, "Gidiyoruz," dedi düzce. "Sen de dinlen."

İçimdeki gülen kızın gülüşü solsa da dışımdaki ifade sadece onaylamakla yetindi. Gitmelerini istemiyordum.

Kılıç da camın önünden hareketlendiğinde, üçümüzün de adımları kapıya doğru yöneldi. Onları geçirmek üzere arkalarında beklerken Kurşun bana kısa bir bakış attı, bir an bir şey söyleyeceğini düşünsem de vazgeçmiş olmalı ki sessiz kalmıştı.

O, kapının önünden uzaklaşarak asansöre doğru giden koridorda yürümeye başladığında Kılıç hâlâ kapımın önündeydi. Bana kısa bir bakış attıktan sonra çelikten ifadesi yok olmasa da beni şaşırtarak, "Her şey için teşekkürler, Elfida," dedi.

"Rica ederim," dedim. "Daha iyi mi-"

Elini kaldırarak beni susturdu. "Dün olan her şey dünde kaldı. Bu konuyu bir daha açmayalım."

Ona attığım garip bakışla birlikte omuz silkerken, "Peki," diyebildim sadece, beni yeniden ittiği duvarın ardından.

Beni tehdit etmiyordu, kimseye söylememem gerektiği konusunda lüzumsuz laflar etmiyordu. Sadece teşekkür ediyordu. Kılıç Falu... Bana güvenmeye mi başlıyordu? Yoksa zararsız olduğuma ikna mı oluyordu?

25 Eylül 2022. Kılıç bile kanıyor. Kılıç bile yanılıyor.

Kapıyı arkasından kapadığımda ve evimde yine yalnız başıma kaldığımda, sanki buna alışık değilmişim gibi arkamı dönüp karşılaştığım boşluk karşısında bir an bocaladım. Birkaç saatlik doluluk bile kendini bana alıştırmıştı. Heterokromili bakışlarım bomboş salonumda gezindi.

"Elfida... Elfida..." diye mırıldandım, derin bir nefes bırakıp. "Bu kadar acınası olma."

Bir yandan telefonuma bakıyor, bir yandan kaldırımda yürüyordum. Yanından geçtiğim bazı mağaza vitrinleri dikkatimi çekse de bugünlük elimdeki alışveriş poşetlerinin taşımam için yeterli olduğuna karar vermiştim.

Gözümdeki güneş gözlüklerini başımın üzerine çıkarırken saçlarımı da omuzlarımdan geriye attım ve etrafıma bakınarak taksi durağına ne kadar kaldığını düşündüm. Bugün canım araba kullanmak istemediğinden buraya da taksiyle gelmiştim. Beş dakikaya durağa ulaşmış olurdum.

Saat henüz on buçuktu. Sabahın köründe buraya gelmiş, Kurşun ve Kılıç gittikten sonra evde durmak istemeyerek alışveriş yapmaya karar vermiştim. Hava ısınmaya başladığından alışverişimi hızla tamamlamıştım. Günün geri kalanında Bergüzar'la Nil'in yanına gitmeyi düşünerek kaldırımda sakin adımlarla yürümeye devam ediyordum ki bir korna sesi duymamla bakışım yolda, kaldırıma yaklaşarak yavaşlayan arabaya kaydı. Yolda da kaldırımda da fazla insan yoktu ve araba, doğrudan göze çarpıyordu.

Gördüğüm iki sarı kafa beni şaşırtırken, "Elfida," diye seslendi Lacivert. "Ne yapıyorsun?"

Üstü açık, eski zaman filmlerinden fırlamış gibi duran pembe arabayı Mavi sürüyor, Lacivert de arkada uzanmış gibi yanlamasına oturuyordu.

Gülümserken, aniden onları görmenin şaşkınlığını yüzüme yansıtmadan poşetleri kaldırdım. "Alışveriş yaptım biraz. Taksiye bineceğim şimdi," dedim.

Mavi uzandı ve Lacivert arkada oturduğu için boş kalan yolcu koltuğunun kapısını açtı. "Gelsene. Biz bırakalım," dedi.

Onları sadece iki kez görmüş olsam da girişken yapıları ve sıcakkanlılıkları barizdi. Beni hatırlıyor, gördüklerinde selam verme gereği duyuyor ve arabalarına davet ediyorlardı.

Bu teklifi biraz bile reddetmek istemiyordum. Yine de doğrudan atlamak da doğru olmayacaktı.

"Yakın zaten durak," desem de Lacivert doğruldu.

"Gel," dedi, *e* harfini uzatarak.

Bense bir kısmını gizlediğim tebessümümle onlara bakarken, fazla

uzatmadan yaklaştım ve kaldırımın kenarında duran arabaya binerek kapıyı kapadım. Lacivert ayaklarını uzattığı koltuktan aşağı indirdi ve poşetlerimi alarak yanındaki koltuğa koydu. Kafasını öne, Mavi'yle benim arama sokmuştu.

"Ee, Elfida," dedi, sıcak bir sesle. Onu uzaktan da olsa tanıdığım üç yıllık sürede, hakkında edindiğim *soğuk* yorumlarına zıttı. "Nasıl gidiyor?"

"İyi," dedim kısaca. "Aynı işte. Sizin?"

Mavi omuz silkti. "Bizim de aynı. Abimlerle kahvaltıya gidiyorduk şimdi."

Kalbim hızlandı, yavaşladı ve hemen ardından çok daha fazla hızlandı.

"Sen de gelsene," diye ekleyen Lacivert'i görebilmek için başımı yana doğru çevirdim. Bunun için sol böbreğimi feda ederdim.

"Yok ya, damdan düşer gibi şimdi."

Düşüncelerimle ağzımdan çıkanların tutarsızlığı bazen bana bile komik geliyordu ve buna, dışımdan gülmemek için verdiğim çaba yorucuydu.

"Ne olacak? Tanıştın zaten herkesle. Gel," diyen Mavi, yanımızda kalan taksi durağını son hızla geçti ve bana dönerek göz kırptı. "Ay, geçtik!"

Ona gülerken başımı iki yana salladım ve kararsızmış gibi yüzüne baktım. Öncelikle, ben kahvaltı falan etmezdim. Günlük yiyebilme kapasitem epey azdı ve geçen sefer Kurşun'la ilk ve son kez aynı kahvaltı masasında oturduğumuzda yaşananların tekrarlanmasını istemiyordum.

Fakat bir günde Kurşun'u ikinci kez görme şansı...

Ben bir cevap veremeden, Mavi çalmaya başlayan telefonunu açarak kucağına bıraktığında sahte kararsızlığım yerli yerindeydi. Ekrana yansıyan isme bakarken içten içe kendimi o sesi duymaya hazırlıyordum.

"Abi, yoldayız."

"Kaç dakika?" dedi, Kurşun'un hoparlörden yükselen sesi. Yüksek sesli bir müziğin hemen dibinizde çalarken içinizde oluşturduğu titreşimleri andıran bir his bırakmıştı içimde.

Mavi tek eliyle direksiyonu sağa doğru çevirerek döndü ve etrafına kısa bir bakış attı. "Semra'nın kafesinin oradayız, on dakikaya geliriz." Bana yandan bir bakış attı. "Bil bakalım yolda kimi gördük?" diye ekledi.

"Kim?" dedi Kurşun, çok da ilgiliymiş gibi çıkmayan sesiyle.

"Elfida." Bana bakarken gülümsedi. "Onu da bizle gelmesi için ikna etmeye çalışıyordum şimdi."

Kurşun iki saniye susup, "Gelsin," dedi düzce.

Mavi bana baktı ve *gördün mü bak*, der gibi kaşlarıyla işaret etti. Burnumdan nefesimi bırakarak, gülerken, en sonunda pes etmiş gibi bir ifadeyle başımı onaylarcasına salladım. Fazla naza da lüzum yoktu. Ayağıma kadar gelen fırsatı tepemezdim.

"Tamam, geliyor."

"İyi. Dikkatli sür."

Ve arama sonlandı.

Lacivert'in arkamdan, "Sağ ol yani, Elfida," diye homurdandığını duydum. "Biz söyleyince değil de abimin tek kelimesiyle ikna olman biraz kırıcıydı."

Mavi gülerken ben de hafifçe güldüm. *Abinizin dünyada beni ikna edemeyeceği hiçbir şey yok*, demek yerine, "Aramadan önce ikna olmuştum zaten," dedim, esprili bir tonla.

Lacivert birden aklına gelmiş gibi farklı bir konuya atladığında gözleri aynadan Mavi'ye bakıyordu. "Dün abim eve gitmiş mi?" Yüzü düşünceli bir ifadeye bürünmüştü. "Ona mesaj attığımda dışarıda olduğunu söylemişti. Bizim iki günlük tatilimizden istifade edip o da geceyi dışarıda geçirmiş sanırım."

İkisi, iki günlüğüne bir arkadaşlarına yatıya gitmişti.

Mavi, "Bilmem, haberim yok," dedi. "Açanay biliyordur, sorarız."

O an aklıma gelmiş gibi sohbetin yönünü çevirmek adına, cevabını bildiğim bir soruyu dillendirip, "Açanay sizinle mi yaşıyor?" diye sordum.

"Evet," dedi Mavi. "Aileden gibidir. Yıllardır abimle çalışıyor."

Bir evin içindeki bu kalabalık, kulağa fazla ilginç geliyordu. *İlginç.*

"Anladım."

Birkaç dakika boyunca yüksek sesli müziklere eşlik ederek ilerlemiştik ki henüz gideceğimiz yere varmadan, Mavi arabayı kenara çekerek durdu. "Çok susadım, şuradan bir su alıp geliyorum," diyerek büfeyi işaret etti.

Arabadan inip, hızlı adımlarla büfeye giden merdivenleri çıkmaya başladığında Lacivert bir anda öne doğru eğilerek gözlerini gözlerime sabitledi. Bakışlarında hem endişe hem heyecan vardı ve özellikle Mavi'nin gidişini fırsat bulmuşa benzeyen tavrı, beni ona dikkatle bakmaya itti.

"Elfida." Tek kaşım havalanırken ben de koltukta bedenimi ona doğru döndürdüm. "Sana bir şey söyleyeceğim."

"Dinliyorum."

Önce bir of çekti, daha sonra ellerini saçlarından geçirdi ve bir anda üzerine çok düşünmediği kararı her neyse koyvermiş gibi hızlı hızlı konuşmaya başladı. "Şimdi benim konuştuğum biri var," diyerek konuya ortadan, anlamsız bir yerden girdiğinde ne tepki vereceğimi bilemedim.

Kararsız kaldığını görüp devam etmesi için, "Ee," dedim.

"Ve bu, konuşmamam gereken biri." Gözlerini kocaman açıp, "Bunu sadece sen biliyorsun bu arada," diye ekledi apar topar. "Mavi'ye bile söylemedim. Aslında Açanay'a böyle şeyleri anlatabilirim ama bu kişi, benim konuşmamam gereken biri olduğu için hemen abime söyler."

"Kim?" diye sorduğumda, aniden bana olan iç döküşüne karşı hissettiğim şaşkınlığı baskılamaya çalıştım.

Gerginlikle dudaklarını ısırdı. "Aslında konuşuyor sayılmayız. Flörtleşmek falan yok yani. Hatta ben ondan nefret ediyorum, o da bana sinir oluyor. Yani öyleydi. Hâlâ biraz öyle." Hızlı hızlı konuşuyor, aklına gelen şeylerle yüzünü düşünceli bir ifade kaplıyordu.

"Lacivert," dedim, onu susturarak. "Kim?"

"Poyraz," dediğinde ona boş bir bakış atarak biraz daha açmasını bekledim. Ama açmadı.

"Poyraz'ın kim olduğunu nereden bileyim? Anlatsana."

Yine of çekti. "Lakabı Çaka. Sen de tanıyorsun aslında."

Havalanan kaşlarım bu kez çatıldı.

"Yoo," dedim, düşünürken. "Bilmiyorum."

"Biliyorsun." Tam ağzımı açacaktım ki laflarımı ağzıma tıkacak o cümleyi kurup, "Şu seninle kaçırıldığımız gün, depoda başımızda bekleyen adam," dedi. Cümlenin sonuna doğru gözlerini gözlerimde tutamamış, başka bir yere sabitlemişti.

Gözlerim kocaman açılırken, "Ne?" diye bağırdım. "Teo'nun adamı? Kafayı mı yedin sen?" Ağzım resmen açık kalmıştı. Kalp atışlarım hızlanmış, merak ve telaş içime doluşmuştu.

Ellerini yüzünün iki yanına koyup, "Biliyorum, anlatınca delirmişim gibi geliyor," dedi. "Ama o günden sonra saçma sapan tesadüflerle tekrar karşılaştık. Birbirimizden nefret ediyoruz. Yemin ederim. Ama bir şey var işte." Gözüyle Mavi'nin gelip gelmediğini kontrol etti ve devam etti. "Birbirimizi dört kez gördük ama biliyorsun abimi. Evden öylece çıkıp onunla buluşmam mümkün değil. Peşimde hep biri olur. O olaydan son-

ra onları atlatma lüksüm de kalmadı. İki günlüğüne bir arkadaşımızda kaldık, onda bile peşimde kaç adam vardı, sayamadım."

"Lacivert," dedim, panikle. "Aklını kullan. Bu adam Teo için çalışıyor ve Teo, abinin düşmanı. Akıl kârı mı bu yaptığın? Her şey Teo'nun bir planıysa mahvolursun."

"Hayır," dedi ısrarla. "Ben aptal biri değilim. Anlardım. Ki zaten beni etkilemek için bir şey yapmıyor, tesadüflerin çoğu da ona değil, bana dayanıyor. Benimle konuşurken beni tersliyor, kendinden uzak tutuyor. Teo'nun planı olsa bunları yapmazdı."

Dudaklarımı ıslatarak başımı iki yana salladım. Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Bildiğim tek şey Lacivert'in fena bir bokun içine battığıydı ve anlattıkları kulağa pek de yabancı gelmiyordu. Görünenle görünmeyenin farkını kavramak için acı bir tecrübeye gerek kalmamasını umdum.

"Kimseye anlatamıyorum. Ama bana yardım etmen lazım. Şu an abime söylemeyeceğin konusunda sadece sana güvenebilirim. Ailedeki herkes, en ufak şeyi bile anında ona yetiştirir."

"Ne yardımı?"

Kurşun'dan bir şeyler gizlemek konusunda benden daha çok kimseye güvenemeyeceği bir gerçekti. Fakat bunu, henüz birbirimizi birkaç kez görmüşken benimle paylaşıyor olması ilginçti. Bu, toyluktu.

Bu konuda Kurşun'a yalan söylemek istemiyordum. Lacivert'in başına bir şey gelirse ihtimali, atmak istemeyeceğim kadar riskli bir zardı. Zararı karşılayamayacağım, kazancın kârına sahip olamayacağım bir zar.

"Ufak bir yardım sadece." Gözleri bana resmen yalvarıyor, bir umut arıyordu. Büfenin tarafını kontrol etti ve uzatarak vakit kaybetmek istemiyor gibi bir elini salladı. "Detayları sonra konuşuruz. Ama bugün o da orada olacak."

"Nerede?" dedim, yükselen sesimin hâkimiyetini arama çabasına girmeden. Düşündüğüm şeyin olmamasını umuyordum.

"Kahvaltıya gideceğimiz çiftlikte. Sen gelene kadar onu nasıl görebileceğimi düşünüyordum. Hızır gibi yetiştin."

"Lacivert, ben bu-"

"Lütfen," dedi. "Sadece son kez konuşacağım." Nefesini uzunca bıraktı. "Nasıl görünüyorum, bilmiyorum ama abimi, ailemi asla incitmem,

Elfida. Onlara söylesen pek öyle düşünmeyebilirler ama sorumsuz biri de değilim. Abimin düşmanının safında olan biriyle bir ilişki kurmam. Aileme bunu yapmam." Başını ovuşturdu. "Ama her şeyi netleştirmek ve zamanımın tamamını onu düşünerek geçirmemem için bir şeyleri sonuca bağlamam lazım. Onunla konuşmam lazım."

Derin bir nefes alıp sesle bıraktım. Onu anlayabiliyordum ama çıkarsız iyiliklerden hazzeden biri değildim. Fakat gerçek şu ki o ailenin tümüne sahip olmak isterken bu yolda almam gereken riskler, onların sevgililerine giden kapının anahtarını verecekti bana.

Kendi içimdeki sesleri dinleyerek, belki de sağduyusuz bir sonuca varıp, "Tamam," dedim. "Bir yolunu buluruz. Ama sadece on dakika."

Arkadan uzandı ve kollarını boynuma sardı. "Sen muhteşemsin."

Aniden gösterdiği fiziksel temas vücudumu gererken bir an bocaladım. Fiziksel yolla iletişim kurmayı tercih eden biri değildim. Zaten kimse gelip de birden bana sarılmazdı. Yine de bu hareketi beni rahatsız etmemişti. Hafifçe gülümsedim ve boynumdaki kolunu okşadım.

Artık beni biraz daha fazla seviyordu.

O geri çekilip arka koltukta arkasına yaslandığı anda Mavi de geri geldi ve arabayı çalıştırdı. Bense Lacivert'i zihnimden atarak sevgilimi yeniden misafir ettim düşüncelerime.

-

On dakika sonra büyük çiftliğe ulaşmış, arabayı park ettikten sonra kahvaltı için ayrılmış teras bölümüne çıkmıştık.

Bir yanımda Lacivert, bir yanımda Mavi'yle birlikte, birleştirilen büyük masalara doğru yürürken tüm ailenin burada olduğunu gördüm.

Bizi ilk fark eden Safir oldu. Tahminimce Kurşun onları geleceğim konusunda bilgilendirmişti. Beni gördüğünde şaşırmamasını buna bağlıyordum.

Lacivert'in yan gözle etrafı incelediğini fark ettim. Ama Poyraz denen adam böyle ortalıkta duracak kadar aptal olamazdı herhalde.

"Günaydın," diyen Açanay'ın yüzü gülüyordu.

Önce Mavi'ye sarıldı, daha sonra Lacivert'e. En son bana yönelmesine şaşırsam da bozmamaya çalışarak içimdeki yabancı bir hisle birlikte ben de sarılışına hafifçe karşılık verdim.

Alkım, Lila'nın saçını şakalaşırcasına, çekmeyi bırakarak ayağa kalktığında kızın kafası öne doğru savruldu ve gülümseyen dudakları anında

aksi bir kıvrıma dönüştü. Lila, Alkım ve Safir'in kardeşi, yani Kurşun ve diğer Alpuganların kuzeni oluyordu.

Şu an karşımdaki masada, bir boya dükkânındaki kadar çok renk vardı. İsimlerinin bulandığı tüm bu renk karmaşası bazen kafamı karıştırıyordu. Bir rengin karşılığı olan isimleri kullanmayan sadece iki kişi vardı: Alkım Turkuaz Akçay ve Kurşun Arduvaz Alpugan.

Alkım da Açanay gibi en son bana sarıldığında, şaşkınlığım daha da arttı. Sarılıştan kastım elbette iki koluyla kucaklamak değildi. Bir elini sırtıma bastırıp yanağını yanağıma değdirmişti. Ama yine de ilginç geliyordu işte.

Masadaki herkesle tek tek sarılıp sarılmayacağımı düşündüm o an. On dakika kadar süren bir sarılma faslı olurdu sanırım.

Lacivert ayakta duran Kurşun'un üstüne zıplayarak kollarını boynuna sardığında ayakları yerden kesilmişti ama Kurşun onu yakalayarak bir elini kardeşinin sırtına bastırdı. Birbirlerini iki gün görmedikten sonra yaptıkları kucaklaşma, birbirlerini yıllar sonra gören kardeşlerin yapılamayan kucaklaşmalarının boşluğunu sızlatıyordu.

O an bir kez daha gördüm. Birilerinin hayranlıkla izlediği tabloların içinde yaşayanlar vardı.

Kurşun bugün her zamanki sert, karamsar bir enerjiyi barından halinin aksine daha normaldi. Normalden kastım, bakanı beş kere daha baktıracak kadar dikkat çekiyordu. Onu görmeye alıştığım gömleklerin aksine polo yaka tişört ve pantolon giymişti. Tişörtü kol kaslarını enfes şekilde gözler önüne seriyorken gözlerinde de bir güneş gözlüğü vardı.

Onu incelemeyi bitirdiğimde selamlaşma faslı gerçekten de sandığım gibi oldu. Sona bir tek Kurşun kalana kadar Mavi ve Lacivert'i karşılamak için kalkan herkes bana da sarıldı. Kılıç bile.

Uzun, sıkı sarılmalar değil, ufak bir selamlaşma faslı olsa dahi selamlanıyor ve hoş bulunuyordum koca bir ailenin kapısında.

Kendi ailemin içinde bile böyle bir muamele görmüyordum. Bizde kimse kimseye sarılmazdı. Nil'in annesiyle babasının, yemeğe geldiğimde beni karşılamak için bana sarılmaları düşüncesi bile komikti. Bir tek dedemin elini öperdim, o kadar. Onlar kendi aralarında fiziksel samimiyetler taşısa dahi, bana böylesine temas edilmezdi.

Aniden aklıma Ataner düştü. O da onu aylarca görmedikten sonra

yurtdışından döndüğünde ilk önce Nil'e uzun uzun sarılır, sıra bana geldiğindeyse sadece dedemin laf etmemesi için yavaşça kollarını sarardı.

Aynı manzaraya Kurşun'u ve Mavi'yle Lacivert'ten birini yerleştiremiyordum mesela. Bir bakışıyla çekinmenize sebep olacak kadar sert gözüken bu adam, kardeşlerine asla böyle bir tavır almazdı. İki kızın yansıması, bir dünyaydı arduvazlarında.

Kendimle başkalarını kıyaslamayı derhal bırakmalıydım. Ailemi de başka ailelerle karşılaştırmamalıydım çünkü çıkan sonuç sadece beni incitiyordu.

Kurşun diğerleri gibi kimseye sarılmak için bir hamlede bulunmamıştı, Mavi ve Lacivert yanma gidip ona sarılmıştı. Bu yüzden gözlerim, ardında gizlediğim kıskançlığın üzerinde dolaştığı süre boyunca onunla herhangi bir temasa girmedik.

Kardeşlerine masanın karşı tarafına geçmeleri için yol verdikten sonra ben de oturmak için bir yere geçmek üzere hareketlenecektim ki benden önce davrandı ve tek eliyle boş olan bir sandalyeyi çekerek oturmam için bana bir işaret yaptı.

Belki de biraz umursamaz ve doğal bir tavırla sandalyemi geri çekişi dahi içimde bir şeyleri hareketlendirirken ona bir baş selamı verdim ve bozuntuya vermeden çektiği sandalyeye oturdum.

O da tek boş kalan sandalyeye, yani yanıma oturduktan sonra garsonlar servis açmaya, masayı donatmaya başladı.

Bana, kendi yanındaki sandalyeyi çekmişti.

Çaktırmamaya çalışan bakışlarım istemsizce Kılıç'ı incelediğinde, onda dün geceye dair bir belirti arasam da hiçbir şey bulamadım. Her zamanki gibi gözüküyordu. Sanırım o da içine atan ve kırıkları kolayca süpürebilen biriydi.

Kurşun masanın ucunda kalıyordu. Yanında ben, benim yanımda Lacivert, onun yanındaysa Alkım vardı. Tam karşımızda sırasıyla Kılıç, Açanay, Mavi, Lila ve Safir oturuyordu.

Kalabalık bir aileydi. Garip bir şekilde bu insanların arasında tanımını bilmediğim bir güven buluyordum. Niye, bilmiyordum bile ama yine de burada bir his vardı işte. Bir aitlik, bir aile...

Karşımda oturan Açanay tabağım doldururken, "Ee, Elfida," dedi, tatlı bir sesle. "Nasıl gidiyor?"

"İyi," dedim, kendi tabağımı doldurmak için bir şeyler yapmazken. Saat fazla erkendi, bir şeyler yiyebilecek gibi hissetmiyordum. "Aynı."

Sohbet daldan dala atladı. Zamanla herkesin, benim bile ara ara katıldığım konular açılırken herkes kahvaltısını ediyordu. Bense yanımda Kurşun'un oturduğu bir masada onun ailesiyle sohbet etmek mesele değilmiş gibi davranmaya çalışırken içten içe kendimi bitiriyordum.

Kılıç ve Safir bir olay hakkında tartışarak, Açanay'ın da fikir sahibi olduğu bir konuyu açıklığa kavuşturmaya çalışırken Kurşun önce tabağıma, daha sonra gözlerime baktı. Sakin bir tonla, "İlla ağzına mı beslemem gerekiyor?" diye soruşu, fazla beklenmedikti. "Bir şeyler ye."

Ağzıma beslemeye kalksa muhtemelen lokmayı yutamadan hapı yutar ve heyecandan boğulup ölürdüm. Yine de onunla girişeceğim ikinci bir *yemek kavgası*, hayallerim arasında ilk sırada değildi.

"Tokum. Sabah kahvaltı etmiştim."

Gözlerime baktığında arduvazları söylediklerime inanmadığını gösteriyordu. Güneş yüzüme vurduğu için ona bakarken biraz gözlerimi kısmak zorunda kalıyordum. Umarım parlak güneş ışığı, tüm kusurlarımı gözler önüne sermiyordu.

Nefesini yavaşça bıraktı ve belki de uğraşmak istemeyerek bakışlarını üzerimden çekip önüne döndü.

O sırada kısa muhabbetimiz Kılıç'ın dikkatini çekmiş olmalı ki o da bir yorumda bulunma gereği duymuştu. "Yesene Elfida," dedi, çoğu zaman olduğunun aksine imasız, normal bir sesle. "Yarın maçınız var. Bak, yanındaki güç toplamak için nasıl yiyor."

Kurşun çayından içerken, burnundan nefes vererek güler gibi olsa da bir yorumda bulunmadı. Muhtemelen *güç toplamaya ihtiyaç duyması* olayı ona komik gelmişti. Beni her türlü yere serebileceğimi düşünüyordu.

Elimi Kurşun'un sırtına hafifçe yaslayarak, "Bırak, gücünü iyice toplasın, ihtiyacı olacak," dedim alayla.

İddialı cümleler dudaklarımdan dökülürken aklımdaki tek şey parmaklarımın altındaki sert, kaslı sırtıydı. Elimi geri çektim.

Kurşun başını yavaşça iki yana sallarken gerçekten, samimi bir şekilde eğleniyormuş gibi gözüküyordu. Çayından rahat bir yudum daha aldı ve sırtını geriye yaslayarak bir kolunu benim sandalyemin arkasına yasladı.

Cevap verme gereği bile duymayacak kadar kendinden emin olması beni sinir etmiş olsa da odağım çoktan arkamdaki umursamazca yaslanan

kola kaymıştı. Sandalyeme temas ediyor, bana dokunmuyor olsa dahi teninin sıcaklığını güneşten çok daha net hissedebiliyordum.

Kazanmak elbette istiyordum ama hiçbir zaman amacım bu olmamıştı. Onun karşısına çıkacağım diye kendimi paralarken hiçbir zaman aklımdaki asıl amaç onu alt etmek olmamıştı. Onun karşısında olmam yeterdi. Elbette o zamanlar, maçtan önceki gün onunla aynı kahvaltı masasında oturacağımdan bihaberdim.

Kafasını bana doğru çevirdiğinde, yan yana oturduğumuz için kalbime zarar verecek şekilde yakındık. Kaldı ki kolunun sandalyemin arkasında olması bile yeterince samimi hissettiriyordu. "Sarışın, böyle boyundan büyük konuşabilmen için son bir günün kaldı," dedi. "Tadını çıkartmana izin veriyorum."

Sevimli olsa da sahte bir tebessümle, "Çok yüce gönüllüsün," dedim.

O da dudaklarını çok azıcık da olsa kıvırdığında neredeyse tam burada, o saniye ölecektim.

Gülümsemiş miydi o?

Bana?

25 Eylül 2022. Gülümsüyorsun, sevgilim. Bana içten bir şekilde gülümsüyorsun. Bunu seninle hayatımız boyunca ettiğimiz ikinci kahvaltıda yapıyorsun. Ve ben tam şu an düşünüyorum. Sana zarar verdiğim yoldan geri dönmenin imkânsızlığını, hayatında bu şekilde var olmayı düşünüyorum. Ama çok geç, biliyorum. Belkilere bel bağlayamam, onu da biliyorum.

"Sahi..." dedi Alkım, masanın diğer ucundan. "Sizin yarın maçınız var. Ne çabuk geçti zaman." Bakışları yüzümü buldu. "Heyecan var mı Elfida?" diye sordu.

"Pek sayılmaz."

Alkım, bu kez Kurşun'a baktı ve ona da aynı tavırla, "Sende var mı kuzen?" diye sordu.

"Mekân bana ait olunca kazanmak da sıkmaya başladı," diyen Kurşun'un takındığı sahte ego ve rahatlık, bugüne has keyifli ruh halini yansıtıyordu. Sözlerinin tonu espri yapar gibiydi. "Neye heyecanlanacağım? Kazancımın bir ödülü bile yok."

Ailesinin yanında büründüğü adamı doya doya seyretmek isterken sadece onun duyabileceği şekilde, "Ödül konusunda anlaştığımızı sanıyordum," dedim. Kafası bana döndü ve üç saniye boyunca gözlerime

baktıktan sonra başını yavaşça salladı. Zihninden geçen her bir kelimeyi okumak istiyordum.

"E bir kez kaybet de değişiklik olsun bari," diyerek bakışmamızı bölen Açanay da cümlesini esprili bir tonla kurmuştu.

Kurşun ona gülmese de güler gibi baktı. Kaybedeceğine o kadar ihtimal vermiyordu ki... Karşısındaki rakibine sadece sessiz özgüveniyle korku verebilirdi. Fakat o rakip, ben değildim. Ben ondan gelecek hiçbir şeyden korkmazdım.

O sırada Lacivert, masanın altından bacağıma dokunarak dikkatimi kendine yönlendirdi ve düşüncelerim bir sis bulutu misali dağıldı. Çaktırmadan, telefon ekranını bana doğru çevirerek Poyraz'ın attığı *üst kattayım* mesajını gösterdiğinde aniden gerildim. Kurşun hemen yanımda oturuyordu ve ben diğer yanımda oturan kardeşinin, onun düşmanının adamıyla buluşmasına yardım ve yataklık yapıyordum.

Of, Lacivert, diye söylenmek istedim. Aniden, masum bakışlarına kanarak, çoktan kabul ettiğim bu fikirden cayma isteğiyle dolup taşmıştım.

"Of ya!" dedi Lacivert, sırtını geri yaslayarak. "Çok yedim." Biraz duraksadı ve bu fikir o an aklına gelmiş gibi, "Biraz yürüsek mi?" diye sordu, ortaya doğru. Herkes kahvaltısının ortasında olduğu için kimse yürümeye kalkmazdı. Bunu bilerek yapmış olmalıydı. "Aa, Elfida, aşağıda atlar var, biliyor musun?"

"Yaa," dedim. "Çok severim."

"Gel, göstereyim sana. Bir şey yemiyorsun zaten, canın sıkılmıştır."

Başımı sallayarak, ayaklanırken Lacivert de sandalyesini geri itti ve kalktı. Kurşun oturduğu yerden bize doğru bakıp, "Dikkatli olun," dedi.

Lacivert göz devirdi. "Tamam, abi. Tanımadığımız insanların verdiği şeyleri yiyip içmeyiz de."

Kurşun'un, nefesini bırakışındaki imayı anında sezdim. "Yanındakine hatırlat sen yine de onu."

Başımı geri çevirerek ona attığım saniyelik bakış, tebessümünü gizlemek için yeniden iki parmağı arasına sıkıştırdığı çay bardağını dudaklarına yaslamaya itti onu.

Öyle güzeldi ki...

Lacivert, ben manzaramın tadına varamadan, koluma girerek beni önce yukarı çıkan merdivenlere doğru çekiştirirken ayaklarım geri geri gidiyordu.

Kolunu yakaladım ve onu durdururken yüzündeki bakışlarımın ciddiyetini anlayabilmesi için biraz oyalandım.

"Sadece on dakika."

"Tamam, tamam," dedi, saçını düzeltirken. "Nasıl görünüyorum?" Ona kaşlarımı çatarak baktığım için, "Aman ya," dedi. "Ona ne ki sanki nasıl göründüğümden."

Nefesimi bırakıp, "Hadi," dedim ve onu koridora ittim. "Git, bul şunu."

Çiftliğin bu kısmının dizaynı tam bir köy evini andırıyordu. Yerlerde otantik halılar vardı. Üst katta birkaç kapı duruyor, ince uzun koridordaki odalara açılıyordu. Ortalık ahşap kokuyordu. Poyraz, Lacivert'i onlardan birinde bekliyor olmalıydı.

Lacivert telefonuna gelen mesaja bakarak, doğru kapıyı bulmaya çalışırken mümkün olan en kısık sesle, "On dakikayı geçtiği an o odaya dalarım," diye seslendim.

Bana baktı ve başparmağını kaldırdı. Sonra bir kapıyı açarak içeri girdi, arkasından kapadı. Ben de gergin adımlarla koridoru turlamaya başladım. Kalbim küt küt atıyordu.

Tam olarak on iki dakika geçtiğinde adımlarım doğrudan o kapıya giden yolu bulurken daha fazla dayanamayacağımı biliyordum. Her an birinin gelme ihtimaliyle geçirdiğim saniyeler bedenime fazla stres hormonu aşılıyordu. Ahşap zeminin çıkardığı gıcırtılar eşliğinde oraya kadar ilerledim. İçimde ufak bir ihtimal olsa da o adamın Lacivert'e zarar vermiş olabileceği fikri vardı. *Umarım her şey yolunda gitmiştir.*

Tam elimi kapıyı çalmak için kaldırmıştım ki kapı sonuna kadar açıldı, Lacivert karşımda belirdi.

Benim uzun bir rahatlama nefesi verdiğim sırada o hızlı adımlarla kapıdan dışarı çıktı. Kolumdan tutup, beni neredeyse sürüklemeye başlarken, "Gidelim," dedi. O an dağılmış yüz ifadesini fark ettiğim andı.

Sorularımın hepsini görmezlikten gelerek beni merdivenlere yöneltti ve az önce buraya çıkarken kullandığımız merdivenlerden bir kez daha inerek bizi hiçbir insanın olmadığı, atlarla dolu bir bahçeye çıkarttı. Ellerini yüzüne kapatarak bana arkasını döndüğünde bakışlarım sırtındaydı. Alıp verdiği derin nefeslerin sesini rahatlıkla duyabiliyordum. Biraz kendi kendine düşünebilmesi için ona fırsat vermeye çalışırken sahip olmadı-

ğım bir sabırla bekledim. En sonunda ona doğru yaklaşıp usulca, "Anlatmak ister misin?" diye sordum.

Nemli gözlerini benim yüzüme çevirdi ve omuz silkti. Beyaz teni kızarmıştı. Sanırım kendini ağlamamak için sıktığından böyleydi. "Bitti," dedi, kısılan sesiyle. Elimi omzuna koydum ve destek verircesine sıktım. "Ona asla olmayacağımızı, karşıma çıkıp kendini aklıma sokmaktan vazgeçmesini söyledim." Derin bir nefes daha alırken yüzü ağlayacakmış gibi kasılsa da kendisini son anda tutmayı başardı. "Öpüştük," dedi. "İlk ve son kez." Sessizce onu kendime doğru çektim ve kollarımı zayıf bedenine sardım. O da beklemeden bana sarıldı ve başını omzuma koydu. "Neden bu kadar önemsedim, bilmiyorum bile. Böyle-..." Nefes aldı. "Böyle canımı yakacağını bilmiyordum."

Acıyı tatmamış, tertemiz bir sayfaydı o. Üzerine düşen tek bir mürekkep damlası dahi çok belirgin olacaktı, katran karası kâğıtlara düşen onlarca damladan zıt olarak.

"Eğer kaderinde varsa bir gün onu mutlaka doğru bir şekilde bulursun," dedim, yatıştırıcı bir sesle. "Kaderin önüne kimse geçemez. Ama o, belli ki bugün değil, Lacivert."

"Biliyorum," dedi. "Ama olabilecek bir geleceği yok etme fikri canımı yakıyor."

"Eğer gerçekten bir geleceğiniz olacaksa bunu ne sen ne de o yok edebilir."

Lacivert geri çekildi ve parmaklarıyla nemli gözlerini kuruladı. Derin nefesler alarak hareketlenirken, "Gel," dedi ve yeşil çimde yürümeye başladı. "Biraz hava almaya ihtiyacım var."

Birlikte yürüyerek atlara baktık. Bu süreçte o da ben de başka bir şey söylememiştik. Lacivert arada derin nefesler alıyor, kendini sakinleştirmeye çalışıyordu.

Atların tam karşısındaki bir banka oturduğumuzda, bugün kendimi aşacak kadar fiziksel temasa girdiğimin bilincinde olarak elimi, onun elinin üzerine koydum.

Gözleri bileğime düştüğünde, "Bilekliğin ne güzelmiş," dedi. Zihnini başka şeylere yönlendirmeye çalışıyordu. "Kuş mu o? Melek mi?" Bileğime doğru yaklaştı. "Bir anlamı var mı?"

Dikkatini dağıtma çabasına gülmek istesem de ona eşlik ederek bakışlarımı bilekliğime indirdim. "Kuş." Omuzlarımı hafifçe silktim. "Bir

kuş misali işte insan, bugün var, yarın yok. Öyle, çok da derin bir anlam değil."

Basitti anlam... Ta ki var olan, yok olana kadar.

O, başını sallayarak beni onayladığında gülümsedim. Klipsi açarak ince, üzerinde küçük bir kuş figürü olan zinciri onun koluna doğru yaklaştırıp, "Al," dedim. "Senin olsun."

İtiraz edecek gibi olsa da onu pek umursamadan bilekliği koluna taktım. Bana baktı ve burukça gülümsedi. "İyi ki geldin, Elfida," dedi yavaşça. "Bunları biriyle paylaşabilmek iyi hissettirdi."

Git, Elif. Git, Elif. Git, Elif.

Git, Elfida. Git, Elfida. Git, Elfida.

İyi ki geldin, Elfida.

Dudaklarından rahatlıkla çıkardığı bu cümlenin bende yarattığı etkiyi bilse bu kadar rahat söyler miydi diye düşündüm.

Bu üç kelimelik cümle, içinde yirmi bir yıllık geride kalınmışlıklar barındırıyordu.

Güçbela gülümsedim.

25 Eylül 2022. Alpugan ailesi bana iyi geliyor. Yalnızlığımı ve dışlanmışlığımı hiç çabalamadan gözüme sokan bu insanlar, bana bir nebze de olsa yalnızlıktan uzak hissettiriyor. Bu korkunç.

Aniden arkamdan gelen derin bir ses, bakışlarımı karşımdaki kahverengi attan ayırmama sebep olacak şekilde beni irkiltiğinde, Lacivert'in çaktırmadan nemli gözlerini kuruladığını gördüm.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Kurşun, bize doğru adımlarken.

Lacivert omuz silkti. "Oturuyoruz öyle."

Başımı kaldırarak baktığım adam buradan dev gibi gözüküyordu. Başını sallayıp, "Çıkarız yarım saate," dedi.

"Tamam."

Bankta Lacivert'in yanına oturduğunda, Lacivert ortaya kaymıştı. Arduvazlarını, ona bakmadan dümdüz karşıyı izleyen kardeşinin profiline sabitledi. Kaşlarını çatarak, "Neyin var senin?" diye sordu. Dikkatli bakıyordu.

"Yok bir şey. Halsizim sadece."

Kurşun bir kolunu, onun yanında minicik kalan Lacivert'e doladı ve kendine doğru çekerek başını göğsüne yasladı. Kafasının üzerine ufak bir

öpücük kondurduktan sonra, "Emin misin?" diye sormuştu, bilmediğim ve betimleyemeyeceğim bir histen ibaretti.

"Evet."

Bakışlarım, amaçsızca ellerime düştü.

Güçbela kolunu kaymamayı başarmışken, "Ataner," dedim, biri boğazımı kesiyormuş kadar tiz çıkan sesimle. Peşinde koşmaktan nefes nefese kalmıştım.

Havalimanının ortasında durmak zorunda kalan adam gözlerini kapadı ve sabır bulmak için birkaç saniye bekledikten sonra gözlerini açarak bana baktı. "Bırak şu kolumu."

Başımı iki yana salladım. Burada olduğunu öğrendikten sonra evden üzerimi bile değiştirmeden pijamalarla çıkmış, ayağımdaki ev terlikleriyle koşturarak koca havalimanında onu aramıştım. Bu sürede durmadan aradığım telefonunu hiç açmamıştı.

Perişan gözüktüğünü bildiğim yüzüme bakan yüzü ifadesizdi.

"Gitme," dedim, kısılan sesimle.

Kolunu çekti. "Git, Elfida."

"Beni yalnız bırakma. Lütfen Ataner." Sesim titriyordu. "Lütfen."

Yüzünde yine hiçbir mimik oynamıyordu. "Yalnız değilsin. Dedem var, Nil var."

Başımı yine iki yana salladım. "Tek gerçek ailem sensin. Sen de gitme." Bir krizin eşiğinde gibi hissediyordum. Aldığım nefesler boğazımda tıkanıyor, sanki hıçkıra hıçkıra ağlamanın ortasındaymışım gibi sesim zor çıkıyordu. Ama ağlamıyordum. Ağlayamıyordum. Titreyen ellerimi yine koluna sardım. "Lütfen. Lütfen. Yalnız kalmak istemiyorum, lütfen."

Kaşlarını çatıp, "Elfida!" diye yükseltti sesini. "Bayılıp kalacaksın şimdi, krize giriyorsun. Sus."

"Gitme."

Bacaklarım titremeye başlarken o da bunu fark etmişti. Omuzlarım aşağı yukarı hareket ediyor, boğazımdan hıçkırığa benzer sesler çıkıyordu.

Küfretti ve beni kolumdan tutup, peşi sıra sürükleyerek boş bulduğu bir koltuğa oturttu. Çantasından çıkardığı su şişesini açarak dudaklarıma yaklaştırdığında çenem bile titriyordu.

Suyu bana içirirken gösterdiği ilgi bile beni ona bağlıyor, gitme fikrini daha da korkunçlaştırıyordu.

Suyu yavaş yavaş içirdikten sonra şişeyi geri çekti ve ellerime bıraktı.

Ninova

"Gidecek misin?" diye sorduğumda hâlâ yüzüme bakıyordu. "Ataner," diye zorladım.

Derin bir nefes bırakıp, "Gitmeyeceğim," dedi en sonunda, pes etmiş gibi.

Kalbimden büyük bir yük kalkarken sonunda yeniden nefes alabildiğimi hissetmenin rahatlığıyla gözlerimi kapadım ve sırtımı geriye yasladım. Biliyordum ki ona sarılsaydım beni uzaklaştırırdı. Ben de ona sarılmazdım zaten.

Su şişesinden sızıp, çenemi ıslatan suları elimin tersiyle silerken, "Bekle," dedi. "Peçete getireyim."

Başımı salladım ve beklemeye başladım.

Ne kadar bekledim?

Bir, iki, üç...

Tam dört saat.

Ama Ataner o peçeteyi hiç getirmedi.

Gitmişti.

Yalvarışlarıma rağmen o da beni tek bırakmayı seçmiş, nereye gittiğini bile söylemeyi reddettiği uçağına binerek buradan temelli gitmişti.

Nefret ettiğini söylediği annemle tek ortak noktası, ikisinin de beni geride bırakırken hiç düşünmemesiydi sanırım.

Biri karşımda boynuna bir ip geçirmiş, beni temelli terk etmişti.

Öteki sadece yürüyüp gitmiş, beni terk etmişti.

En azından yaşıyordu.

Lacivert doğruldu ve saçlarını düzelttikten sonra birden ayağa kalktı. Ani hareketi dikkatimi çekip, aklımı dağıtırken ona odaklandım. Anladığım kadarıyla aniden ağlayası gelmişti ve daha fazla kendini tutamayacaktı.

"Ben lavaboya gideceğim."

Arkasını dönüp, aceleci adımlarla bahçeden içeri girerken Kurşun çatık kaşlarla onu izliyordu. Lacivert gözden kaybolduktan birkaç saniye sonra bana bakıp sesine karışan merakla, "Nesi var?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim, istemsizce durgun çıkan bir tonla. "*Halim yok*, dedi bana da."

Kurşun bu kez benim yüzüme dikkatle baktı. "Senin neyin var?"

Avuçiçlerimi, yasladığım banka iyice bastırırken yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. Aklıma sinsice süzülen anılar olmadık anlarda beni sarmalar, dibe çekerdi bazen.

25 Eylül 2022. Beni görüyor.

Ninova

Omuz silktim. "Yok bir şeyim."

Kurşun bana çattığı kaşlarının altından ters bir bakış atıp, "Tek tek gelin anasını satayım," diye mırıldandı. "Anlat."

"Anlatılacak bir şey yok," dedim, ısrarla. Neyi anlatacaktım ki? "Sadece bazen kendimi çok yalnız hissediyorum." Son cümle dudaklarımdan kontrolsüzce kayıp gitti. İçime tıktığım her şey dışarı dökülmek için ufacık bir *neyin var* sorusunu bekliyormuş gibi bana ihanet ederken onların dudaklarımda bıraktığı boşlukla kalakaldım.

25 Eylül 2022. Yüzüm düştüğünde fark eden biri var artık. Umursayan biri var. Anlatmam için direten biri var.

Arduvazları yüzümde kısaca turladıktan sonra en sonunda gözlerimi buldu ve gözbebeklerime dikkatle bakıp, "Yalnız değilsin, Elfida," dedi.

Gülümsedim. "Tabii. Dedem var, kuzenim..."

Başını olumsuz anlamda salladı. "Onlar ne kadar var, bilmiyorum." Bakışlarını yüzümden çekti, bir süre atları izledi ve yeniden bana baktı. Çenesiyle, bahçe kapısının gerisinde görünmeyecek uzaklıkta kalan o kalabalığı işaret ettiğinde arduvazları mesafelerden sıyrılmış, yorumlayamadığım başka bir hissi misafir etmişti. "Ama ihtiyacın olduğunda burada kocaman bir aile var." Gözlerime baktı. "Ben varım."

Dudaklarım aralanırken kalp atışlarım çok mu hızlandı yoksa aniden durdu mu kavrayamadım.

"Ne?"

Başka bir şey söylemeden ayağa kalktı ve eliyle bana da *kalk*, der gibi bir işaret yaptıktan sonra "Gidelim artık," dedi. Bir eli ensesinden kayıp gitmişti.

Beni arkasında bırakarak yürümeye başladığında kalakalırken önce elimi kalbime bastırdım, daha sonra hafifçe gülümsedim. Hatta ufak bir kahkaha attım.

Aslında tek yapmak istediğim ağlamaktı.

25 Eylül 2022. Sevgilim... Başına nasıl bir bela aldığından haberin bile yok.

Mavzer'den içeri adımımı attığım anda yanımda biten Tufan'ın telaşlı suratına odaklanırken elimdeki spor çantasını onun eline tutuşturdum ve harfleri uzatarak, "Sakinleş," dedim.

"Senin şu gamsızlığın beni öldürecek," diye söylendi. "Şu an ne yap-

mak üzere olduğunun farkındasın, değil mi?" Sanki bana bilmediğim bir haber verecekmiş gibi bekledi. "Kurşun Alpugan'la dövüşeceksin."

Yalandan bir şaşkınlıkla elimi ağzıma bastırarak, "Ne?" dedim. "Niye daha önce söylemedin, Tufan?"

Bana gözlerini devirirken geçmem için merdivenlere çıkan demir kapıyı açtı. "İçerisi tıklım tıklım," dedi. "Kurşun burada o kadar nadir dövüşür ki duyan kaçırmak istememiş."

Sözlerini önemsemeden, "Niye yukarı çıkıyoruz?" diye sordum.

"Seni yukarı götürmemi söylediler. Bir sözleşme daha varmış. Onu imzalayacaksın."

"Doymadılar ya," diye homurdandım ve onu takip ederek yukarıya, daha önce çıkmadığım bir kata girene kadar başka bir şey söylemedim. Buraya özel bir kartla giriliyordu. Dar ve kısa bir koridordan ibaret olan katta iki oda vardı.

Tufan önden giderek bir kapıyı benim için açtı fakat kendisi girmeden geri çekildi. "İşin bitince soyunma odana gel," dedi. "Sana bir okuyup üfleyeyim."

İstemsizce gülüp, "Tamam," dedim ve bana açtığı simsiyah kapıdan içeri girdim.

Oda sadece bir masa ve bir deri ikili koltuktan ibaretti. Koltuğun karşısında duvarı kaplayan, kapalı bir ekran vardı. Bir sorgu odasını andıran bu yerde cam bile yoktu.

İçimdeki heyecanın önüne maskeler geçirerek iki koltuğun ortasında rahatça oturmuş, bana bakan Kurşun'un bakışlarına karşılık verdim.

"Kaç sözleşme daha imzalayacağım? Alt tarafı bir maç. Daha önce kimseyle bu kadar kâğıt işi çıkmamıştı."

Dudaklarını kıvırdığında bu hareketi bir gülümsemeyi andırmıyordu. Samimiyetten ziyade korkunçtu. "Alt tarafı bir maç değil, benimle yapacağın bir maç," dedi. "Diğer çömezlerle bir olmasını beklememelisin."

Onu alaya alır gibi gülerken, masaya doğru yaklaşarak kâğıtları önüme çektim ve okumaya başladım. Bu seferki kısaydı ama diğerlerinden farkı birbirimize sözlü olarak söylediğimiz ödül meselesinin yazıya dökülmüş haliydi. Sözleşmede yazan şey kaybeden tarafın, kazanan tarafın isteğini sorgusuz sualsiz yerine getirecek olmasıydı.

Bu kadar açık uçlu ve fazlasıyla net olan kâğıttaki yazılar beni kısa

bir süreliğine düşünmeye itti. Ne isteyebilirdi ki? Daha doğrusu istediği hangi şeyi yapmaktan kaçınabilirdim ki?

Arkasına yaslandı ve yüz ifademi izlerken keyif almış gibi göründü. Siyah pantolonuyla gömleği üzerindeydi. Daha maç için hazırlanmamıştı. Bu halde, kollarını koltuğun sırt kısmına yaslamış ve iki yana açmışken fazlasıyla hükmedici görünüyordu.

"Normalde sözkonusu olmayacak olsa da tanışıklığımızın hatırına özellikle korktuğun veya kaçınmak istediğin bir şey varsa ondan muaf olacağını sözleşmeye ekleyebiliriz. Bir taneyi geçmemek kaydıyla."

Düşünür gibi yaptığım birkaç saniyenin sonunda eğildim ve masadaki kalemi alarak kâğıdı tereddütsüzce imzaladım.

Aynı sözleşmenin onun için yaptırılmış versiyonu da imzalanmış halde, masanın üzerinde duruyordu. "Kılıç'a söylerim, birer kopyasını da sana verir." Koltuktan ayağa kalktı ve başıyla kapıyı işaret etti.

Açtığı ve önden geçmem için bana yol verdiği kapıdan birlikte çıktıktan sonra kokusuyla dikkatimi asıl odağımdan dağıtmamak için nefes bile almazken sessizce aşağıya inmeye başladık.

Tufan'la birlikte girdiğimiz demir kapıdan çıktıktan sonra ben doğrudan soyunma odasına yönelmiştim, Kurşun'unsa başka bir yöne doğru ayrılacağını düşünsem de o da peşimden geliyordu.

Kendi kapımı açtıktan sonra onun gittiği yere kısa bir bakış attım. Kapısı diğer kapılara oranla daha büyüktü ve dışında bir kilit sistemi vardı. Göz devirdim elbette. Buranın dışında özel katında başka bir soyunma odası daha olduğunu biliyordum.

Mavzer'in sahibi olmanın ayrıcalıkları.

Kendi odama girip kapıyı kapadım.

Üzerimi dövüşmeye uygun kıyafetlerle değiştirerek saçımı sıkıca topladıktan sonra hazırdım. Aynada kendi gözlerimin içine bakan gözlerimdeki tüm duygular, zaaflar, güçsüzlükler silinmiş, bir ringe çıkmadan önce ortaya çıkan o Elfida Alaner yeniden gelmişti.

Tufan birden kapıyı açıp, "Hadi," dedi hızlıca. Benden daha heyacanlı ve gergin olduğu söylenilebilirdi. Bana maçları ayarlayan kişi bizzat oydu ama beşinci seviyeyi geçtiğim andan itibaren devam etmemi hiç desteklememişti. Beyin travması geçirdiğimdeki dırdırlarını unutamıyordum. Bir travmayı da ona geçirtmeme ramak kalmıştı.

Kendime son kez baktım ve omuzlarımı dikleştirdikten sonra odadan

çıkarak Tufan'ın peşine takıldım. Daha içeriye girmeden gürültüler kulaklarıma ulaşmaya başlamıştı. Muhtemelen içeride iğne atsan yere düşmeyecek bir kalabalık vardı.

Kapıları açılmış, demir parmaklıklı kafes görüş açıma girdiğinde düşüncelerim de doğrulanmıştı. Burası daha önce hiç görmediğim kadar kalabalıktı. Ayrıca Alpugan ailesi de tam kadro buradaydı. Hepsi kafesi doğrudan gören bir locada oturmuştu.

Kafesin üzerinde, skor tabelasında Alpugan'la Alaner ismi alt alta duruyor, yanıp sönen ışıkların gözler önüne serdiği harfler ahenkli bir uyumla parlıyordu.

Üç basamaklı merdiveni çıkıp, kafese girerken her şey şaka gibi geliyordu. Yılların emeğiydi bu, yılların hırsı, yılların hayaliydi. Öyle ki bazen ben bile her şeyin sadece hayal olarak kalacak olması ihtimaline takılıyordum. Ama şu anda kulaklarımda uğuldayan tezahüratlar her şeyin gerçekliğini fazla sert bir şekilde yüzüme vuruyordu.

26 Eylül 2022. Başardım, sevgilim.

Kafesin diğer ucundaki kapıdan girmek için merdivenleri çıkan Kurşun Alpugan'ın bakışları doğrudan üzerimdeydi.

Kafese aynı anda adımlarımızı attık. Kapılar yüksek bir gürültüyle kapanırken, çığlıklar alıp başını gitmişti. Tufan maçın kurallarını, daha doğrusu tek kuralın kuralsız olmak olduğunu mikrofondan herkesin duyabileceği şekilde açıklarken ben heterokromili gözlerimi onun bedeninde gezdirdim.

Altında siyah bir şort vardı. Onun dışında tamamen çıplaktı. Enfes kasları gözler önündeydi ve ben kendimi, böyle gözüken bir sanat eserinin canını nasıl yakabileceğimi düşünürken buldum.

Tufan ondan geriye saymaya başladı ve tüm düşünceler uçup gitti.

Gözleri gözlerimin en içine, sanki bedenimin bile içini görüyormuşçasına bakıyordu. Arduvazları kararmış, hırs parıltıları onda da oynaşmaya başlamıştı.

Tüm hislerim, düşüncelerim, üç yılım, her şey yok olurken, burada sadece iki rakip olarak kalakaldık.

"Sıfır!" diye bağırdı Tufan, mikrofonlara. Ses duvarlara çarptı, yankılar uyandırdı ve kalabalığın haykırışları arasında silinip gitti.

Birbirine kilitlenen gözlerimiz ayrılmadığında, iki nadir bakış arasın-

daki nadir hisleri kâğıda dökecek bir ressam olamazdı. Heterokromiler ve arduvazlar. Öyle uyumsuz, öyle uyumlu...

Birbirimizin en ufak hareketini kolaçan ettiğimiz saniyeler boyunca ikimiz de bir hamle yapmadık. Sadece birbirimize doğru yaklaştık. Kendine çok güveniyor gibi duruyordu. Ama ne kadar dikkatli olduğunu ele veren şey gözleriydi.

Önce bir kolunu bana doğru hızlı olmayacak şekilde kaldırdı ve hızlıca itmem karşısında gülümsedi. Niyeti zaten vurmak değildi.

Bana doğru bir adım daha attığında geri kaçmadım. Tüm gürültüye ve kalabalığa rağmen gözlerimiz birbirinden hiç kopmamıştı ve bu, burada sadece ikimiz varmışız gibi hissetmeme neden oluyordu.

Bir yumruğu yüzüne doğru savurduğumda kolumu yakaladı ama aynı anda diğer yumruğumu karın boşluğuna geçirdiğimde buna engel olmamıştı. Şimdilik sadece nabız yoklama aşamasındaydık.

Yakaladığı kolumu beş parmağıyla sıkıca sardı ve canımı aşırı olmasa da yine de biraz yakacak şekilde kıvırıp sonra beni geriye doğru itti. Sanırım ben ona vurana kadar bana karşı aşırı sert bir hamle yapmayacaktı.

Başımı yana yatırıp, gülümserken, "Vurmaya kıyamıyor musun?" diye sordum. Etraf çok gürültülüydü, dolayısıyla konuşmalarımızı biz bile zor duyabilirdik.

"Hanımefendilere öncelik tanıyorum."

Madem başlamam konusunda bu kadar ısrarcı olduğunu söylüyordu, ben de başladım.

Çenesine bir yumruk savurarak, başının yana doğru dönmesine sebep olduğumda geri kaçmama fırsat tanımadan beni saçımdan yakaladı ve kaslı kolunu boğazıma sararak sırtımı bedenine yasladı. "Daha iyisini yapabilirsin, Elfida," diye mırıldanırken başı omzumla kulağım arasındaki boşluğa eğilmişti.

Dişlerimi sıkarken, başını eğmesini fırsat bilerek kolunun izin verdiği kadarıyla öne uzandım ve hemen sonra başımı hızla arkaya doğru iterek kafamın arkasının dudağına çarpmasına sebep oldum.

Kolu gevşemiş sayılmazdı bile.

Ablukasından çıkamamak sinirimi bozarken ayağımı kaldırdım ve arkamda duran bedenine doğru kaldırarak iki bacağının arasına sertçe vurdum.

Bu kez boğazımı bıraktı ve beni geriye doğru iterek kendinden uzak-

laştırdıktan sonra iki büklüm bile olmayan bedeniyle karşıma dikildi. "Hevesini al diye oynamana izin veriyorum, Elfida ama sinirlenirsem burada gerçek darbelerin ne kadar yıkım verici olduğunu görmek zorunda kalacaksın," dedi.

Bana daha hiç vurmamıştı. Ben de ona gerçekten sert bir şekilde vurmamıştım.

"Göster."

Birden beni boğazımdan yakalayarak birkaç adım geriletti ve kafesin demir parmaklıklarına yasladı. Elini yukarı doğru kaldırarak, nefesimi yarı yarıya keserken yüzü yüzüme yakın duruyordu.

Dizimi kaldırarak ona vurmayı denedim ama boştaki eliyle tutarak buna engel oldu. Bunun üzerine güzel yüzüne gelecek zarar için şimdiden üzülsem bile elimi kaldırdım ve onun bir eli boğazım, diğer eli dizimle meşgulken elmacıkkemiğine isabet edecek sert bir yumrukla bana uyguladığı gücü düşürdüm. Bu epey sert bir yumruktu. Gözleri kısılarak, başı gerilerken tüm direncimle ablukasından kurtuldum ve toparlanmasına fırsat vermeden arkasına geçtim, dizinin arkasındaki boşluğa bir tekme savurdum.

Fakat beklediğim üzere bu tekme onu düşürmemiş, aksine birden bana dönerek çenemi sertçe tutmasına, karnıma savurduğu bir darbeyle nefesimin kesilmesine sebep olmuştu. Can acımı geri plana atarak avantajlı konuma çıkmaması için vücudunun çeşitli yerlerine isabet edecek üç yumruk savurdum art arda. Hâlâ tam olarak açılmamıştı. Açılmalıydı.

"Elfida," dedi sertçe, dişlerinin arasından. "Şu an pes et."

"Hayır," dedim sadece.

"Et."

Kaşlarımı kaldırarak ona vurmaya yeltendiğimde kolumu dirseğimden sertçe tuttu ve diğer elinin içini, parmaklarını geri yatırarak elinin içindeki kemikleri kullanacak şekilde yanağımla buluşturdu. Başım yana savrulurken nabzımı yoklamak, çekilip çekilmeyeceğimi görmek için bekliyordu. Ama beklentisini karşılamadım. Yüzümü yeniden ona döndürürken dudaklarımda hevesli bir gülümseme vardı.

"Vurdun mu yoksa okşadın mı Alpugan?" Bir kaşımı kaldırdığımda kolumdaki tutuşu sıkılaştı.

Dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırıp, "Okşadım," dedikten hemen sonra gerçekten bu onun için maçın gerçek başlangıcı olmuş gibi kolumu

geriye doğru kıvırdı ve diziyle, bacağımın üstüne sert bir darbe geçirerek bir bacağımdaki gücü yarı yarıya aldı.

Kolumu kurtararak dirseğimi boğazına vurduğumda, karnıma doğru kalkan dizini son anda engellemiştim. Kesilen nefesini toplamaya çalışana kadar ona herhangi bir darbe vurmamam için beni öyle sert itmişti ki bedenim demir parmaklıklara sertçe çarptı.

Onun nefesini düzenlemesi, benim sırtımın acısını atlatmamdan kısa sürdü ve iki büyük adımda yanımda biterek saçlarımı tuttu, başımı aşağı eğerek dirseğini zaten acıyan sırtıma bastırdı. Bunu omzundan aldığı bir kuvvetle yapması fazlaca tehlikeli olabilirdi ve karşımda o varken tüm bunları hesaplamam gereken zihnim olması gerekenden ufacık da olsa daha yavaştı.

Ufak hesap hataları, bu maçlarda ölümü dahi getirebilirdi.

Sırt kemiklerim resmen acı içinde kıvransa da güçbela doğrularak yüzüme gelen elinden kaçtım. Kas gücü açısından böyle adamların karşısında avantajlı konumda olmadığım için hız konusunda avantajlı olmak adına eğitmiştim hep kendimi. Bir dakika içinde bana savurduğu bütün darbelerden kaçmam ve bir kolunun altından geçerek, yumruğundan kaçtıktan hemen sonra kendimi yere atarak, iki bacağının arasından geçip ayağa kalkmam sonucu salon resmen çıldırmıştı.

O daha arkasını dönmeden sırtına gelecek sert bir tekmeyi ona doğru savurdum. Ama çok hızlı davranarak arkasını döndü ve ben daha ayağımı indiremeden havadaki bileğimi yakaladı, beni sertçe geri çekerek yere düşmeme sebep oldu. Anında tepemde biterek karnımın üzerindeki yerini aldığında yüzümle buluşan darbe beni afallattı.

"Pes et," derken bileklerimi karnımın üzerinde birleştirmiş, ona vurmama engel oluyordu. Alnından düşen bir damla ter, kirpiklerinden sıyrılıp, çenesine doğru kayarken arduvazları gözlerimden bir milim kımıldamıyordu.

"Hayır," dediğim anda, bir tarafımdan yüzümle buluşan darbesi aşırı olmasa da kısmen sertti. Canımın acısıyla kısa süreliğine gözlerimi kapadığımda Kurşun bu kez bana zaman vermek için durmadı. Ellerimi tutmayı bırakarak bir eliyle boğazımı sardığında diğerini saçlarıma dolamış, başımı geriye çekiyordu. Ellerimi kaslı kollarına sarsam da şu anda benden çok daha avantajlı konumdaydı.

Bir saniye bekledi ve emin olamadığı bir şeye karar vermiş gibi gözüktükten hemen sonra yumruk yaptığı elini kaldırdı. Gözümün önündeki parmaklar son hızla bana yaklaşırken, saçlarımı arkadan tutarak başımı hareket ettirmemi engellediği için kaçma ihtimalim yoktu.

Kalbim tekledi.

Damarlarımdaki kan yavaşladı. Acının beklentisi, bedenimdeki tüm kasları sıkılaştırdı. Oysa o acı gelmedi. İlk kararsızlığını gördüğüm anda istemediğim bir yola başvurmam gerekeceğini biliyordum. Oysa kendine verdiği saniyelik merhamet payıyla, beni engelleme şansını kaybetmişti.

Maçı ciddi ve gerçek bir boyuta taşıyorsa benim de aynısını yapmam gerekiyordu. Mavzer'in kurallarına göre. Yani kuralsız.

Elimi şortumun bel lastiğinden içeri soktum ve kalabalığın görüp, onu da uyandırmasına fırsat tanımadan bıçağı karnının yanına, saplamak sayılmayacak şekilde sertçe bastırdım ve kaydırdım.

Mavzer'de maçın ahlakı ve kuralı olmadığını söyleyip duruyorlarsa bu kuralsızlık kuralına uymamda bir sakınca yoktu. Eh, pek etik biri de sayılmazdım zaten.

Şaşkınlık ve bıçak yarasının acısının birleşimiyle gücü beni altında sabit tutamayacak kadar düşen adamı göğsüne sertçe vurarak ittirdim ve o beni tam tutmak üzereyken bıçağı bırakmadığım elimi yüzüne doğru kaldırdım. Elbette onun yüzüne bıçağı değdirmezdim. Sadece yüzüne gelen hamleyi savuşturmaya çalışırken ellerini üzerimden ayırmasına ihtiyacım vardı.

Beklediğim gibi oldu. Elini kaldırarak, bıçağın yüzüne gelmesini engellerken ben hızlıca altından sıyrıldım ve ayağa kalktım.

Bıçağa bulaşan sıcak kanını hissetmek, onun canını ne kadar yaktıysa benim canımı da o kadar yakmıştı.

Karnındaki bıçak yarasına beklediğim kadar acılı bir tepki vermemişti. Dürüst olmam gerekirse ona karşı kazanmak epey zorlayıcı bir arzuydu. Şu an bile bana tam anlamıyla saldırmıyordu. Kaçmayı başaramadığım takdirde birkaç yumruğu art arda yüzümle buluşsa işim biterdi. Fakat kaçmak konusunda daima iyi olmuştum. Ekrem beni, bir kafesin içinde hareketlerimin ne olduğu dahi anlaşılmayacak kadar hızlı hareket etmem üzerine yetiştirirken öleceğimi düşündüğüm anlar olmuştu.

Ayağa kalktı ve dudaklarını kıvırdı. Bıçağı elimden uzağa doğru ata-

rak maçı yeniden eşit bir konuma soktuğumda, "Bırakmasaydın," dedi, hırsa bulanan bir alayla. "Böyle orantısız güç oluyor."

Kastettiği şey elimde bir bıçak varken onunla aynı konumda anca olabildiğimdi. Sinirle dişlerimi sıkarken aniden beni belimden yakaladı ve kendine çekerek hareketlerimi kısıtladı. Ancak bu kez ona müsaade etmedim. Art arda tekme ve yumruklarımı savururken maç şimdi hızlı bir hal almaya başlamıştı.

Hamlelerimin bazılarından kaçtı ama tüm darbeleri art arda o kadar hızlı bir şekilde yolluyordum ki bazılarının isabet etmesi kaçınılmazdı.

Kolumu yakaladı, elinin içini sertçe karnıma geçirdi. Hemen ardından dirseğimi yüzüne vurdum ve bacaklarımı birden bedenine sararak, bir saniye kadar bir sürede kendimi önünden arkasına geçirip sırtına sarıldım.

Bir kolumu boğazına sardıktan sonra diğeriyle ensesine doğru vurduğumda sarsıldı ama düşmedi. Düşmesi için sırtında debelenmeye, ona darbelerimi geçirmeye devam ettim ama bu adamı devirmek imkânsız gibiydi. Yine de hâlâ avantajlı konumdaydım.

En sonunda bacağımı aşağı sarkıtarak düşmesi için diz boşluğuna vurmayı denedim ama buna izin vermedi. Birden kendi isteğiyle dizlerinin üstüne çöktü, ellerini geriye attı ve beni başının üzerinden geçirerek önüne, üzerinde takla attıracak şekilde yere yuvarladı. Beni tutarak üzerime çıkmaması için yerde ondan hızla uzaklaştım. Bu sürede çenesine ayağımla bir tekme geçirmiştim.

Beni bacaklarımdan yakaladı, kendine doğru çekti ve dirseğini yüzüme doğru savurdu. Kaçmayı başarabildim.

Onu, kalabalık bir grup adamın hepsini yere indirirken görmüştüm. Benim avantajım hepsinden çok daha esnek, acıya dayanıklı, hızlı ve bedenen küçük olmamdı. Karşısında durmasına alışık olduğu, elinin ve reflekslerinin nereye vuracağını ezbere bildiği adamlar kadar hacim kaplamıyordum karşısında.

Kas hafızası, bu maçta ezbere gidemezdi.

Dirseğinden kaçıp dudağına gelecek şekilde ona kafa attığımda başı geriledi. Ama hemen eski konumunu aldı ve suratıma bu zamankilerin en serti sayılabilecek şekilde vurdu. Yine de kendi potansiyelinin tümü değildi.

Boğazımı sardı ve kulağıma doğru eğilip, "Nabız artıyor," derken sesi nefes nefeseydi. "Geri çekil."

Sesli bir şekilde gülmeye çalıştım ama bedenimin her yeri ayrı bir şekilde sızladığı için bu biraz zor olmuştu. Dudağımdan sızan kanlar göğsüme akıyordu. Vücudumun her yerinde el izleri olmalıydı ve tahminimce bedenim bayağı bir örselenmişti.

Onun da yüzünde yara bereler, çürümeye başlayacak belli yerler vardı. Dudaklarından akan kanı kenara tükürdükten sonra elinin tersiyle sildi. Ama kanlar birbirine karışıyor, karnındaki yaradan sızan kızıllığı bedenlerimiz arasında bölüştürüyordu.

"Kaybetmekten mi korkun?" diye sordum. Bir maçın ortasındaysam eğer karşımdaki kişi tüm kemiklerimi kırmış olsa bile bilincim kapanana kadar geri çekilmez, teslim olmazdım.

Kurşun gülerken benden daha az zorlandı. Çenesiyle beni işaret etti. "Senden mi?"

On yaşında, bir katilin önüne atılan kurban misali paçavra gibi fırlatılmıştım kafesin içine. *Onurlu ölüm*, derdi Ekrem buna. Ölürken dahi devrilmemek. Yerde uzanmış, yatıyor olsan bile, açıkça devrilmiş olsan bile rakibin senin nefesini alırken bu zevki tatmasına izin vermemek.

Gülmek, gülmek ve gülmek. Acıdan ölürken bile gülmek.

O an destansı bir güç örneği göstererek yattığım yerde sırtımı havalandırdım, bir elimi boğazına vurarak onu geriye ittirdim ve hızla yerden kalkarak dizimi alnına sertçe vurdum.

Sırtüstü devrilmediği sürece onu bitirmem zordu. Ama kafasına bir demirle vursam bile devrilmez gibi duruyordu.

Beni yakalamasına müsaade etmedim, bacaklarımı boğazına doladım ve saçlarına asılarak dizlerinin üstünde dururken onu geriye doğru yatmaya zorladım. Dengesi bozuldu, geriye doğru sarsıldı. Bacaklarımı boğazına sarmış olmam, fazla müstehcen bir görüntü ve birbirine değen çıplak ten içerdiğinden bedenimden geçen titremeye engel olamamıştım.

Ben onu sırtüstü yatırdığıma inanmıştım ki dirseklerini son anda kaldırarak sırtının yere değmesine engel oldu, bedenini yana çevirdi ve beni üzerinden attı. Daha bir saniye geçmeden beni yirmi iki yıllık hayatımın en sert darbesiyle karşı karşıya bıraktı.

Yumruğunu karın boşluğuma öyle bir güçle vurdu ki değil nefesimin kesilmesi, kalp atışlarım bile durmuş gibi hissettim. Dudaklarımdan oluk oluk kanlar dökülürken yüzüm yere doğru olacak şekilde üst bedenimi

döndürdüm ve alnımı yere yasladım. Bir yandan da elimi karnıma yaslamış, sanki acıyı alacakmış gibi sıkıca bastırıyordum.

Ağzımın içine biriken tüm kanlar yere akarken bana yaklaşmadı. Bilincim gitmekle gitmemek arasında bir yerdeydi. Kalabalığın soluğu da bir anlığına benimle birlikte kesilirken bir kısım tekrardan çığlık çığlığa bağırmaya başlamıştı.

Oradan nasıl doğruldum, ayağa nasıl kalktım, bilmiyordum. Ama yüzüne art arda geçirdiğim sağlam diz darbesi burnundan, benim ağzımdan akanlara benzer oluk oluk kan akmasına sebep olmuştu.

Hızla geriye kaçtığımda, arkamdaki parmaklıklara tutunarak ayakta durmak için destek aldım. Organlarım birbirine girmiş hatta içimde patlamış gibi hissediyordum.

Başım kaldırdı ve burnundan akan kanı elinin tersiyle silerken bana buz gibi bir bakış attı. Gözlerini üzerimden ayırmadan üzerime doğru gelmeye başladığında kaçacak gücü kendimde bulamıyordum.

Suratı şimdi çok daha dağınık görünüyordu. Benim gibi terlemiş, kanlara bulanmıştı. Kasları ekstra şişmiş, çıplak bedeni kırmızı ve mor izlerle dolmuştu.

"Fena halde boku yedin, Elfida."

Beni iki kolumdan tuttu ve yere savurduktan sonra üzerime çıkmaya yeltendi. Sırtımı havalandırıp bana yaklaşamaması için kasıklarına sert bir tekme savurduğumda yüzü kasıldı. Çenesini sıkarak bir avcunu kasıklarına bastırdığında kollarımdan destek alarak geriye kaydım ve dirseklerimin üzerinde doğruldum.

Hemen arkamda kafesin demir parmaklığı olduğundan kaçacak daha fazla yerim kalmamıştı. Kurşun yavaş yavaş toparlandı. Dakikalar önce fırlattığım bıçak elinin hemen yanında duruyordu. Ama onu almaya yeltenmeden, ayak bileğimi tutup kendine doğru çekti. Ona doğru sürüklenirken boştaki ayağımla göğsüne tekmeler savurdum. Ama gücüm birkaç dakika önceye oranla daha azdı. Dolayısıyla boştaki bileğimi de yakalamayı başardı.

Ama maçı bırakmadım. Mekik çeker gibi sırtımı yerden kaldırdıktan sonra yüzünün zaten darbe almış bir yerine bir kez daha sert bir yumruk geçirdiğimde yüzü buruştu. Bileklerimdeki elleri daha da sıkılaşmıştı. Beni tamamen altına çekerek üstüme doğru eğildi ve bileklerimi bıraka-

rak ellerini yüzümün hizzasında, başımın iki yanına yasladı. Dizini karnıma koymuş, kalkmama engel oluyordu. Aslında bastırmıyordu ama az önce yumruk attığı yer hâlâ o kadar acıyordu ki dizinin sadece değiyor olması bile can yakıyordu.

Tam hamle yapmak için hazırlandığım sırada bir şey oldu.

Kalabalık sustu, gürültü kesildi, seyirciler hareket etmeyi bıraktı, ben bıraktım ve Kurşun bıraktı. Veya sadece ben duyularımı kaybetmiş, etrafımdaki hareketleri algılayabilmeyi bırakmıştım.

Nefesim kesilirken gözlerimin önüne inen perde, boğazımdan çıkan bir çığlığın öncüsü olurken yerimde kıpırdamaya çalıştım ama başaramadım.

Her yer kapkaranlıktı.

Kafese vuran ışıkların hepsi kesilmiş, seyircileri aydınlatan loş ışık bile yok olmuştu.

Her şey, her yer beni nefessiz bırakacak kadar siyahtı. Bir güç buradaki herkesi bir anda yok etmiş ve şimdi bana doğru geliyormuş gibiydi.

Gözlerim karanlığa bir türlü alışamazken hâlâ üzerimde duran Kurşun'un kolunu kaldırdığını görür gibi oldum. Kollarım yüzümü korumak için yüzüme kapandı. ,Ama vurmadı.

Beni omuzlarımdan tutarak oturtan adamın eli çeneme dokunduğunda başımı irkilerek geri çektim ve ciğerlerime ulaşamadan, hıçkırığa dönüşüp tekrar dışarı çıkan nefeslerimi düzenlemeye çalıştım. Fakat bu, imkânsızdı.

Kalbim delicesine çarpıyor, fiziksel acım yüz kat daha artmış gibi hissediyordum. Kaçtığım, geride bıraktığım her bir soluğu ensemde hissederken, yerde kayarak kollarımla Kurşun'un kollarına tutundum. Şu saatten sonra maç umurumda bile değildi. Kafama bir darbe vurup beni bayıltmasını, buradan kurtarmasını diledim. Boğazımdan çıkan garip seslerin sorumlusu kesinlikle ben değildim. Bilincim yavaş yavaş kayboluyordu.

Işıklar söndüğünde, her şey geriye akar, beni geçmişten bir sahnenin içine tıkardı. Ve ben *o* gibi hissetmeye başlardım. *Ona* dönüşmeye başlardım. Güçsüzleşmeye başlardım.

Kurşun'a doğru uzanarak ona tutunduğumda avuçlarını kollarımın iki yanına koydu ve beni bedenine bastırdı. Kasları öyle gerilmişti ki bedenimi sabit tutmak isteyen kollarındaki her bir kasılmayı hissedebiliyordum.

Kalabalığın sesini bastırdı içimdeki sesler. İkimizin birbirine karışan hızlı nefes seslerini bile bastırdı. Yaşamı bastırdı. Her şeyi bastırdı.

Bir anda, kollarımdaki eller belime kaydı ve bedenim oturduğu yerden havalandı. Kurşun ayağa kalktı. "Şşt," dedi ve kucağındaki bedenimle nasıl görebildiğini bilmediğim yolu takip ederek kafesin dışına doğru hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. "Çıkıyoruz buradan. Tamam."

Kollarımı boynuna sardım ve gözlerimi sımsıkı kapatarak beni buradan, karanlıktan, bataklıktan, yıllar önce ölen o ruhun istilasından kurtarmasını bekledim.

Birkaç dakika boyunca beni kucağında taşıdı, bu süreçte iki kat merdiven bile çıkmıştı. En sonunda bir kapıyı açarak içeriye girdiğinde ve ardından kapadığında buranın, daha zifiri karanlık olduğunu düşünerek panikledim. Ancak o, paniğimin daha fazla ilerlemesine müsaade etmeden ışığa dokundu. "Buranın elektrik sistemi genel sisteme bağlı değil," dedi.

Oda birden aydınlandığında üzerimden tonlarca yük kalkmış, boğazımı saran eller geri çekilmiş gibi hissettim. Geçmişimdeki tablonun karakterleri olan o insanlar yavaşça kayboldu.

Derin derin nefes almaya çalışırken bedenimin acısı az önce girdiğim psikolojiden çıkmamı zorlaştırıyordu.

Kurşun bir şey söylemeden çalışma odasındaki ikili siyah koltuğa oturdu ve beni yanına bırakmadan öylece tutmaya devam etti. Bacaklarının üzerinde yan bir şekilde otururken kollarım hâlâ boynuna sarılıydı. Kolu belimde koruyucu, ne sıkı ne de bol bir şekilde dururken kafamı çıplak göğsüne bastırdım.

"Tamam," dedi, şu an çözemeyeceğim bir tonla. "Bitti."

Başımı kaldırdım ve açılan soluk boruma temiz nefesler çekerken yüzüne baktım. Kucağında oturduğum gerçeği o an yüzüme vurmamıştı bile. Boğazım, aldığım solukları can yakıcı hale getirecek şekilde sızlamaya devam ediyordu. Bedenim titremeye, parmak uçlarım acımaya devam ediyordu.

Onunla sakinleştirmeye çalıştım kendimi. Onun güzelliğine kapılmaya ve kötülükleri unutmaya çalıştım.

"Normal bir elektrik kesintisi değil," dedi Kurşun, belki de dikkatimi içinde olduğum cam baloncuktan çekip alabilmek için. "Jeneratörler de devreye girmedi."

O an bunu düşünmek istemiyordum bile. Oysa düşünmemi ve kendi kafamın içindeki düşüncelerden çıkmamı istiyordu. Bir eli, terden sırılsıklam olan saçlarımı yüzümden ayırdı ve parmakları elmacıkkemiğimi hafifçe, yok gibi bir dokunuşla sıyırdı. Arduvazları gözlerime kilitliydi.

Yüzüme düşen diğer tüm tutamlar, aniden bana çok rahatsız hissettirirken benim kontrolsüz bir hızla yüzüme kalkan ellerimi durdurdu. Bana yardımcı oldu, suratımdaki telleri tek tek geriye doğru taradı. Az önce vurduğu yerlerden sızan kanlar parmaklarına bulaşsa da bu sefer tenime değen elleri yumuşacıktı.

Bedenlerimiz, birbirimizin açtığı yaralarla doluyken ve ikimiz de değdiğimiz her yere kan izleri bulaştırırken sakince oturmuş, kollarımızı birbirimize sarıyorduk.

Vücudumda ağrıdan uyuşan yerler vardı. Onun da yüzü darmadağın gözüküyordu. Arduvazları hiçbir hissini belli etmeden gözlerimden ayrıldı ve yüzümdeki yaraların üzerinde dolaştı. Başparmağı gözünün değdiği yerleri takip ederek yavaşça yaralarıma dokunduğunda, "Canın yanıyor mu?" diye sordu.

Ruh halime asla uygun olmayacak şekilde alayla, "Yok ya," dedim. *Gülmek. Acıdan ölürken bile gülmek.* "Ne alakası var?"

Burnundan bir nefes bıraktığında Ekrem'in felsefelerini bilmiyor olacak ki gülmedi. Hatta bir saniye öncesine göre gülmekten daha da uzaklaşmış, daha da kararmıştı arduvazları.

"Beklediğimden fazlasıydın," dedi yavaşça, bir gerçeği dillendirir gibi.

Yorgunca gülümserken ayağa kalksam geri düşecek kadar bitkin hissediyordum. Başımı yeniden çıplak omzuna yasladığımda büyük ellerinden birini teselli eder gibi çıplak kolumda yukarı aşağı dolaştırdı. Kendi de biraz öne kaymış, daha rahat bir pozisyon almıştı.

Bu anın gerçekdışılığını, efsaneliğini, mükemmelliğini ve şoka sokuculuğunu bir ara zihnimdeki deftere yazmayı akıl ettim. Şu an cümleleri düzgünce birleştiremeyecek kadar bitiktim.

"Maçı ne zaman tamamlayacağız?" diye sordum, gözlerimi kapatırken. Bir an için şaşkınlıkla duraksadığını hissettim.

"Bunu sonra konuşuruz. Şimdi dinlen."

O da benim kadar yaralanmış olmasına rağmen yorgunluğunu benim kadar ele vermiyordu. Bu manzarayı biri görse muhtemelen bizi delilikle suçlardı. Kanlar içinde, her yeri morarmış, şişmiş iki insan, kucak kucağa oturuyordu.

Çenesini başımın üzerine koyduğunda kolu biraz daha sıkılaştı. O an düşüncelerini bilmesem de kafa karışıklılığının soyut sesini neredeyse duyabiliyordum. Göremediğim arduvazlarını bir yere sabitlemiş, düşünceli bir ifadeyle bakıyor olmalıydı.

Ağrılarımı arkalara ittim. Sonu böyle bitecekse her günümü bu kadar dayak yiyerek geçirmeye çoktan razıydım ve buna *acıdan ölürken gülmek*, demezdim. Buna sadece *gülmek*, derdim.

Kapanırdı, geçer ve biterdi fiziksel acı. Maksat, ruha çarpmasındı yaralar. Cinayetler gerekirdi çünkü onları kapatmak için. Küçük kızların, kendilerini öldürmeleri gerekirdi yaşamaya devam edebilmek için. Eldeki kanlar, bedendeki yaralar neydi ki? Geçerdi.

Ama merhametsiz yüreklerin küçük yüreklere bıraktığı yaralar, Elifleri öldürürdü.

Beş Gün Sonra...

Geçtiğimiz beş günü, Kurşun'un kapıya yolladığı yemekleri yemeyerek, ilaçları içerek ve özel doktorun taktığı serumları kabul ederek geçirmiştim. Ekrem'in bana gönderdiği iğnelerden ikisini kullanmış, ilaçların beni zehirlememesi için gereken tüm takviyeyi muhtemelen karaciğerlerimi bir başka yolla zehirleyerek doldurmuştum.

Yolladığı şeyler arasında haplar, kremler, bitkisel yağlar bile vardı. Kapıya gelenlerden sonra ona hep aynı, kısa mesajı gönderiyordum ve sonuç hep aynıydı. Yazdığım yirmi *teşekkür ederim* mesajından birine bile cevap vermemiş, *okundu* yapmıştı.

Kapıma gelen ilk kutunun üzerinde, beyaz kâğıda düzgün bir el yazısıyla yazılmış bir not duruyordu: ***Yalnız hisseden küçük kızlara birebir.***

Her şey çığırından çıkmıştı artık. Önceden onu düşünmeden bir saat geçirebiliyorsam şimdi on dakikayı zor geçiriyordum. Ondan uzaktayken rahat hissetmiyor, yanımda değilken yaşamın ne kadar boş ve sıkıcı olduğunu düşünüp duruyordum.

Ben zaten ona bağlıydım evet ama o, hareketleriyle düğümleri daha da güçlendirmekten başka bir şey yapmıyordu.

Saat akşam onu biraz geçerken koltuğumda kıvrılmış, elimdeki kumandayla kanalları geziyordum. Bir yandan aklım da sürekli onunla ve maçla meşguldu. Maçtan sonraki gün Lacivert, Mavi ve Alkım beni

arayarak nasıl olduğumu sormuş, bir şeye ihtiyacım var mı diye kontrol etmek istediklerini söylemişlerdi. On yaşından beri aynı döngüyü tekrarlıyordum ama ilk kez böyle bir ilgi görmek beni bocalatmıştı.

30 Eylül 2022. Yaralarımı önemseyen birileri var artık. Canımın acısını merak eden birileri. İyileşmem için kapımı çalan birileri. Şimdi kimliksiz gibi hissediyorum. Ne Elif ne de Elfida? Kimim ben? Başka benliğim yok öldürecek, bu ikileme düşmemeliyim.

Zil sesiyle irkilirken altıma katladığım bacaklarımı yere sarkıttım ve hızlı adımlarla kapıya ulaşarak, delikten bile bakmadan kapıyı açtım. Bedenim zaman zaman hâlâ sızlıyor olsa da en belirgin olanı karnımdakiydi. Geri kalanlar, kuvvetli ağrı kesicilerin ve beş günlük hareketsizliğin sonunda kaybolmuş sayılırdı.

Kapının aradan çekilmesiyle birlikte karşımda beliren bedenle sanki o yaraların hepsi geri gelir gibi olurken delikten bakmış olmayı diliyordum. Böylece sevgilimi görmek için kendimi hazırlamaya bir fırsatım olurdu.

"Kurşun?" dedim şaşkınca.

"Elfida."

Onu maçtan sonra ilk kez görüyordum. Yaraları biraz daha iyileşmiş, benimkiler gibi ufak izlere dönüşmüştü. Hâlâ bir sanat eseri gibi görünüyordu.

"Beni içeri almayacaksın herhalde, ha?" dediğinde kenara çekildim ve aşırı hevesli görünmemeye çalışarak içeriyi işaret ettim.

"Gel."

Ağır adımlarla içeri girdi ancak beklediğim gibi salona yönelmeden direkt Amerikan mutfağa geçti. Yüksek bar sandalyelerinden birine oturduktan sonra elini cebine attı ve bir şey çıkardı. Mermerin üzerine bıraktığı şeye bakarken, "O ne?" dediğim sırada elini üzerinden çekmiş, avcunun neyi gizlediğini görmeme izin vermişti.

Bu, benim kolyemdi. Onun banyosunda özellikle bıraktığım, bana getirmesini umduğum kolyem.

Şaşkınlıkla, "Aa!" dedim. "Ben de bunu arıyordum. Nerede buldun?"

Arduvazları bugün bir başka bakıyordu. Daha derindi sanki. "Banyoda düşürmüşsün."

Uzanıp, kolyeyi alırken, "Sağ ol," diye mırıldandım ve etrafıma bakı-

narak ellerimi iki yana açtım. Ne demem, ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. "Ee, bir şeyler içer misin?"

Başını yavaşça sallarken, "Koy bakalım," dedi. Dirseklerini mermere yaslamış, sırtı dik olacak şekilde oturuyordu.

Spesifik bir şey belirtmemesi üzerine içki dolabından bir şişe kırmızı şarap çıkardım ve açarak kadehlere doldurdum. Sevip sevmediğini bilmiyordum. Muhtemelen pek onun tarzı değildi ama bir günlüğüne benim tarzımla idare edebilirdik.

Kadehleri doldurduğum süre boyunca arduvazları üzerimden hiç ayrılmadan tüm hareketlerimi inceledi. Bugün bir değişikti gözleri.

Kadehi önüne iterek karşısına oturdum. Başımı yana yatırıp, yüzünü incelemeden önce şarabımdan bir yudum aldım. "Canın mı sıkkın?" diye sordum.

Kadehi, çıkan rahatsız edici seslere aldırmadan, mermere sürterken, "Yoo," dedi, rahatça. "Aksine oldukça keyifliyim. Sadece kafamı karıştıran bir soru var. Cevabına bir türlü karar veremiyorum."

"Hmm..." dedim. "Anlatmak ister misin?"

30 Eylül 2022. Gece sohbetleri, ani ziyaretler, plansız anlar... Her şey rayına oturuyor, sevgilim.

"Şimdi değil," dedi sadece. "Madem doldurdun, önce şarabımızı içelim, öyle değil mi?" Kadehini havaya kaldırdığında bu hareketine şaşırsam da onu bozmadım ve gülümseyerek kadehimi hafifçe onunkine vurdum. "Sağlığına," dedi, derinlerden çıkan sesiyle.

Başımı salladım ve kırmızı sıvıdan büyük bir yudum aldım. Kurşun beni izlemeye devam ediyordu. Ona alıştıkça bakışları altında elimin ayağımın birbirine dolanmasına engel olmak daha da kolaylaşıyordu.

"Maçın tekrarını istediğinden emin misin?" diye sordu.

Bunu konuşmak için mi gelmişti? Bunu düşünmeme gerek bile yoktu.

"Elbette."

Önce bardağını küçük halkalar oluşturacak şekilde salladı, daha sonra içindeki sıvıyı bir yudumda bitirerek kadehini önüme doğru itti. Arduvazları parıldarken gözlerimin içine bakıyordu.

"Bir tane daha doldurur musun?"

Başımı salladım ve kadehini alarak ayağa kalktım, tezgâhtaki şişeye ulaşmak için ona arkamı döndüğümde aniden aklıma gelince, "Lacivert'in morali düzeldi mi?" diye sordum. Bir yandan da bardağına şarap dolduruyordum. Böylece ortamın gergin ambiansı da azalabilirdi.

Bana cevap vermedi. Doldurduğum kadehiyle birlikte arkamı döndüğümde bir adım daha atamadım. Kafamdaki defter, hayaller, gerçek, zaman... Hepsi birbirine karışırken koştuğum yokuşun ucunda bir uçurum görmüş ama durmak için çok geç olduğunu biliyormuş gibi bir his ekildi içime.

Göz göre göre uçuruma gidiyordum.

Duramıyordum.

Kalbim o kadar yavaşladı ki pompalanan kanın sesi uğuldayan kulaklarımda duyulmaya başladı sanki. Heterokromili bakışlarım tek bir yerdeydi.

Kolunu dayadığı mermerden kaldırmayan Kurşun'un elindeki silahın namlusu doğrudan bana bakıyordu. Tutuşu o kadar rahat, oturuşu o kadar gündelikti ki... Silah yakışmıyordu sükûnetine.

Yüzünde tek bir mimik bile yoktu. Dümdüz, bomboş... Sadece her zamanki gibiydi. Ama bu manzarada her zamankine yakışmayan bir şey vardı.

Emniyetin açılma sesi sadece iki insanın nefes alıp verişlerinin duyulduğu evimde, duvarlara vurup, yankılanırken boğazım kupkuru oldu.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Henüz değildi, henüz olamazdı. Ben böyle planlamamıştım.

Arduvazları canlı bakıyordu.

Dudaklarını ıslatıp, "Elfida, Elfida..." diye mırıldandı. "Aklımdaki soruyu merak etmiştin, öyle değil mi?" Ne kımıldadım ne de konuşabildim. Beynimde dönen bin bir dolap, bin bir plan birbirine girmişti. Her şeyi tartıyor, düşünüyor, eksikleri aklımdan geçiriyordum. "Ben şimdi seni mi cezalandırmalıyım yoksa güzel, küçük suratının altında yatan sıçanı görmeyi ertelediğim için kendimi mi?" Yutkunurken omurgamdan yükselen titreme hissiyle baş etmeye çalıştım. Nafileydi. "Sanırım cevabı buldum."

10

KURŞUN A. ALPUGAN

"Hoşlanıyor musun?"

Masamın arkasından, karşımda ayakta duran Açanay'ı izledim. Kitaplığımdan çıkardığı siyah ciltli bir kitabın arkasını inceliyordu. Üzerinde evde giydiği türden bir eşofman takımı vardı. Yarım saat önce evdeki çalışma odama gelmiş ve farklı konularla başlayan konuşmayı Elfida'ya dokundurmayı başarmıştı.

Sessizliğim üzerine gözlerini suratıma diktiğinde tavrı ifadesizdi. Oldukça sakin görünüyordu. O her zaman konuşması kolay biri olmuştu. Ne Kılıç gibi aşırı tepkiler verir ne kuzenlerim gibi bir gerçeği, olduğundan daha dolambaçlı hale getirirdi. Sadece sorar ve cevabı dinlerdi. Fazla tepki vermez, tepkisini gizlemese de seni, seninle baş başa bırakırdı.

Ancak bu sorusu tehlikeli sınırlarda geziniyordu. Sükûneti palavradan ibaretti. İkimiz de biliyorduk.

Başımı yavaşça sallarken, "Hoşlanmak fazla abes kaçıyor, sadece..." Nefesimi bıraktım. "Ona tahammül edebiliyorum," dedim dürüstçe.

Açanay başını sallarken gülümsedi. Dudaklarındaki hafif titremeyi görsem de göz ardı etmeyi seçiyordum. "Hoşlanmak üzeresin o zaman."

Parlak gözlerinin içinde dönenleri, sorusuna vereceğim tepkiye olan beklentisini okuyabiliyordum. Suratımı buruşturdum. "O ne, amına koyayım öyle? Hoşlanmak, sevmek, âşık olmak. İlkokul çocuğu gibi." Masadaki kâğıtları düzenledim. "Öyle şeylerle işim olmaz benim. Bana birkaç kez iyi hissettirdi diye âşık mı olacağım? Yoklukta gibi."

Açanay başını salladı. "Bunu bildiğimden şaşırıyorum ama ne derler bilirsin, hayatım. *Büyük lokma ye, büyük laf söyleme.*"

Ona kaşlarımın altından ters bir bakış attım. "Söyledim, ne olacak?"

Açanay omuz silkti. "Göreceğiz orasını." Cümlesini bitirdikten sonra

Ninova

sahtelikle maskelediği sakin ruh halinden ayrılarak derin bir nefes aldı ve birkaç adım ilerleyerek masamın karşısındaki sandalyelerden birine oturdu. Renkli gözleri suratımdaydı. "Ondan yana bir endişem olduğu için söylemiyorum ama onu araştırmalısın, Kurşun. Onu bir daha görmeyecek bile olsan tabiri caizse son zamanlarda burnunun dibinde olan birinin kimliğini bilmen gerekiyor. Geçmişini, bugününü... Bil ki geleceğini de öngörebil. Aileye yakınlaşmaya başlıyor, kızlarla arkadaşlık kurmaya..."

"Vedat'a vermiştim ismini. Bakmaya fırsat olmadı."

Fırsatım elbet olurdu. Ama bir nedenden bakasım gelmiyordu. İçimden küçük, gerilere itilmiş bir ses her şeyin farkındaydı aslında. Günlerdir telefonda açılmayı bekleyen o dosyaya neden tıklamadığımı biliyordu.

"O fırsatı bir an önce yakala, derim."

Açanay birkaç dakika daha oyalandıktan sonra odadan çıktığında, bilgisayarda karşımda duran ekrana boş gözlerle bakarak dakikaları sayıyordum.

ELİF ELFİDA ALANER

Farklı bir ismi olduğundan haberim bile yoktu. Onun hakkında hiçbir şeyden haberim yoktu. Benden birkaç gün sonra yirmi iki yaşına bastığından bile haberim yoktu. Maçımız bitmişti. Onu tanıyalı uzun bir zaman olmuştu. Yine de onun hakkında bildiğim sadece birkaç yüzeysel şeyden başka hiçbir şey yoktu.

Kısa bir profilden ibaretti. Mimarlık okuyor. Dövüşüyor. İyi dövüşüyor. Ailesiyle arasında şahane bağlar yok.

Bu kadardı işte. Küçük bir ev, küçük bir surat, küçük bir beden. Zararsız gülümseme, kırgın, dalıp giden bakışlar... Elfida Alaner, kalbinde kırgınlıklarını saklayan, biraz yalnız bir kadındı.

Şimdi okuyacaklarım bana gördüklerimden fazlasını söyleyecek miydi?

Yemin ederim ki tüm kalbimle cevabı biliyordum. Ama bu o kadar derinlerde bir yerlerde uyanan küçük bir histi ki görmezlikten gelmesi çok kolaydı.

Benim için bile.

Onu bir kefeye koymak istemiyordum. Hayatımda dört kefe vardı ve biliyorum ki onu birine yerleştirmek zorunda kaldığımda bu, *düşman* olacaktı. Benim hayatımda başka bir kefeye de başka bir kefeye ihtiyaç

duyuracak birine de yer yoktu. Vasıfsız kalmalıydı. Ama Açanay ve diğerleri haklıydı. Araştırılmayan biri bana ve aileme bu kadar yakın olamazdı.

Kahvaltıya dahil olduğu gün, Lacivert kalkıp lavaboya gittikten sonra bahçede ikimiz kaldığımızdaki görüntüsü düştü gözlerimin önüne.

Güneş, ufak bir kusur bile barındırmayan yüz hatlarına vurarak, tenini daha da parlatırken rengi iyice ortaya çıkan güzel gözleri kısılıyordu. Uzun, bir bir ayrılmış kirpiklerinin gölgesi yanaklarına vuruyor, izlenmesi doyumsuz bir şaheser oluşturuyordu.

Güzeldi.

Bütünüyle çok güzeldi.

"Elif," diye mırıldandım, yeni öğrendiğim ismini sesli söylemenin kulağa nasıl geldiğini duymak için.

Kardeşlerimle yaşıt sayılırdı. Ama söylediğimin aksine benim için bir *ufaklık* olmaktan çıkmıştı. Lacivert'ten de Mavi'den de belirgin bir farkı vardı. Onu sadece yüzeysel olarak tanısam da hakkında bildiklerim bir elin parmağını geçmese de geveze çenesini kapatıp yanımda sessizce oturmaya başladığında, tek bir kelime etmesine gerek olmadan kalbinin sızısını kendi içimde hissedebiliyordum.

Bu, akılalmaz derecede saçma bir şeydi ve başımı fena halde ağrıtıyordu ama ilgiyle büyüyen küçük bir kız değildi ve ben kırgınlığını fark etmekten alıkoyamıyordum kendimi. Annesi ve babası yoktu. Abisiyle arasının iyi olmadığını anlamak içinse üstün bir zekâ gerekmiyordu. Kılıç bana hastanede olanları anlatmıştı. Anlattıklarına göre dedesi ve kuzeni dışında üvey ailesinin kalanıyla da iyi bir bağı olduğu söylenilemezdi.

Kardeşlerimle yaşıt olup da bu denli farklı olması zoruma gidiyordu. Değişik bir şeydi bu. İçimde canımı sıkan, başımı ağrıtan ve beni deli eden bir yürek sıkışması hissi uyandırıyordu.

Ama bir nedenden, içimde onun eksiklerini tamamlamak isteyen bir yer vardı. O yeri yok etmek için tıkladım o ismin üzerine. Her şeyin şu an, bu masada otururken değişeceğini bile bile tıkladım ve önüme dökülen yazıları okumaya başladım.

Yüzümdeki, kaslarımı alışılmadık şekilde gerilmeye zorlayan gülümsemeyle bilgisayar ekranını izlerken elimde öylesine tuttuğum kalemi masaya bıraktım.

Bilgisayarımdaki, hafif bir gülümsemeyle bakan suratıyla göz gözey-

dim. İlk gördüğüm andan beri değişik hisleri içime eken gözleri, sanki bilgisayarın arkasından değil de gerçekten karşımda oturmuş, beni izliyordu.

Biraz daha gülümsedim. Hatta sırtımı sandalyede geriye yasladım ve ufak bir kahkaha bile attım. Kulaklarım kendi sesimin bu tonuna çok yabancıydı.

Gülümseyerek başımı iki yana salladıktan sonra yine göz göze geldim onunla. Bu kez önce gülümsemem küçüldü yavaşça. Sonra tamamen yok oldu.

Bir elimle kavrayıp, duvara çarptığım bilgisayarın parçalanışının sesi odamdaki dört duvar arasında yayılarak kulaklarıma ulaştığında, parmaklarım masayı sıkıca kenarlarından kavradı.

Ne olmasını beklediğimi bilmiyordum. Farklı bir şey bekliyor muydum onu bile bilmiyordum.

Okuduklarımın henüz beni ilgilendirmeyen, sadece onun hayatını ve geçmişini yüzeysel şekilde anlatan kısımlarının yarısındayken, kalkıp gitmemek için kendimi sıkmam gerekmişti.

Cebimdeki sigara paketini ve çakmağı çıkartarak yaktığım bir dalı dudaklarımın arasına sıkıştırdığımda, zihnim de ağzımdan çıkanlar kadar dumanlıydı.

Gösterdiği Elfida'yı değil de yaşadığı Elif'i okurken, yemin ederim ki tek aklımdan geçen kapısını çalıp onu kollarıma çekmekti. Devamında okuyacaklarım ne olursa olsun, özür bile dilemese onu affetmeye karar vermiştim.

Gel gör ki her şeyi okuduğumda, onu affetmenin yanından bile geçemiyordum.

Paramı çalmıştı.

Şirketimi yıllarca dolandırmış, hırsızın tekiydi. Bin bir düzenbazlıkla benden çalarken karşımda kahkahalar atan ikiyüzlünün tekiydi.

Sahte bir banka hesabından geçerek bir diğer hesaba aktarılan tüm o paraların raporları... Ona ait olduğu tespit edilen bir hesaba yıllar boyunca akan paraların delilleri... *Yıllardır.*

Onu ilk gördüğümde, Kılıç'ın kurduğu cümle kulağımda çınladı.

Tanıştırayım. Kurşun Alpugan. Gerçi tahmin ediyorum ki zaten tanıyorsundur.

İsmen.

Dumanı üflediğim dudaklarımın arasından bir küfür çıkarken, içimde öfkeyi ezip geçecek kadar güçlü bir hayal kırıklığı baş gösteriyordu.

Elfida, beni yıllardır tanıyordu.

Onu tanımayan bendim.

Ailemin içine girmişti, kardeşlerimin... Siktiğimin hırsızı evime girmiş, odamda uyumuştu. Masama oturmuş, ailemle yemek yemişti.

Lacivert'i öperken abisiyle arasındaki kopukluktan dolayı canı yanar, özenir diye kardeşimden geride durduğum kadın, tek derdi cebimden çalmak olan bir dolandırıcıydı.

Konu param olsa ve tek zararı üç beş milyon olsa yemin ederim ki geçmişinin yarasına, hayatın ona yaşattıklarına verir, eline ihtiyacı olandan fazlasını şahsi isteğimle verirdim. Sesimi keser, öfkemi susturur, ihtiyacı olduğunda yanında olmak suretiyle hayatımdan çıkarır ve her şeyi kapatırdım.

Ama o elleri kardeşime dokunmuştu ya, ben o eli nasıl kırmayacaktım?

Kendini de kaçırılmış gibi göstereceği plan gerçekten kaçırılmasıyla son bulduğunda kardeşimi de yanına çekmişti ya, ben o kadına nasıl susacaktım şimdi?

Elfida'nın bugün, dün ve öncesine ait tüm tanıdıkları onun hakkında bilgi edinebilmek adına takibe alınmış, bağlantıları gözden geçirilmişti. Sık görüşmediği önümdeki dosyada belirtilen bir *arkadaşına* verdiği bir dolu para ve ulaşılan telefon konuşmalarından kısa bir kesit... Yaptığı planı delilleyecek, çoktan silinmiş olsa da yok edilmemiş kamera kayıtları....

Teo onları kaçırmasa kardeşimi kaçırmayı planladığı bir beyni vardı. Ben o beynini nasıl dağıtmayacaktım?

Tüm ailemin ve acımasızlığıyla, merhametsizliğiyle nam salan Açanay'ın bile maçta canını yaktım diye bana kızdığı kadını bu raddeye getiren bendim. Kılıç ağzını açtığında, onu Elfida hakkında konuşturtmayan da bendim.

Ekrem'e ait depolardan birine salına salına girdiği bir kamera kaydı izlemiştim. Peşindeki adamı atlattığı kulağıma geldiğinde, bunu yeterince göz önünde bulundurmayan da yine bendim.

Dedesi hastaneye kaldırıldığında peşinden gitmek için Ekrem'le el sıkışıp ona bir dünya şey vermek uğruna, maçımızı izlemek için orada bekleyen insanların gözündeki namımı sarsmak uğruna oradan siktir olup yanına giden de yine bendim.

Oysa o da Ekrem'in köpeğiydi.

Karşıma çıkalı kaç hafta olmuştu da o haftalara yalanlar ve planlar sığdırmıştı?

Ben gözlerine bakıp, kırgın bakışlarının nedenini düşünürken o, benim gözlerime baktığında küçük beyninden neler geçiriyordu, kim bilir. Kaç yılın planının meyvesini yiyordu acaba?

Benimle sıfırdan tanışışı, yaptığı her şey, kurduğu her bir cümle, Mavzer'de oluşu, azimle yıllar süren seviyeleri atlayışı... Neye hizmet ediyordu?

Enayi yerine konulmaya değil de enayi yerine koyulmayı göze almak pahasına onun yanında yer alışıma kızıyordum. Araştırırsam başından beri yapmak istemediğimi yapar, onu avuçlarımın arasında yok ederim diye sessizce beklediğim için onu mahvetmek istiyordum tam şu an.

Ailemin, evimin, işimin içine sızan yılanın tekini incitti diye abisinin boğazına yapışmak isterken, o yılan daha da sürünerek hayatıma doğru ilerlemişti.

Canını yakmak istiyordum.

Fiziksel olarak değil, ruhunu sıkıştırmak istiyordum. Ne tarafına baksa kaçış yolu bulamasın, ellerimin arasında mahvolsun istiyordum. Bu olurdu çünkü. Bana yapılan hataların sonucu, bana yapılan hatalardan büyük olurdu. Öyle olmalıydı.

Kısa bir an aklıma gelen fikir beni tatmin edermiş gibi hissettirdi. Yalnız, kırgın duygularından faydalanıp bana kalbini açmasına sebep olmak kolay olurdu. Onu kendime, benden başka hiçbir şeyi umursamayacak kadar bağlayabilirdim. Ruhuna, kalbine, aklına, bedenine sahip olabilirdim. Ona sahip olamadığı büyük bir aileyi, kendi ailemi verebilir ve kendini sevilen, değerli, el üzerinde, tamamlanmış hissettirebilirdim. Hayatı boyunca görmediği kadar sevginin ve ilginin ortasında bırakabilirdim.

Sonra bir gün, verdiğim her şeyi fazlasıyla geri alıp, heterokromili yaşlı bakışlarına bakarak gülümsediğimi hayal ettim. O hep yalnızdı. Ama bir kez kalabalığı tattıktan sonra yeniden kendi kendine kaldığında bu kez böylesine iyi idare edemezdi. O da aylar, belki yıllar sonra bir masada oturup ikiyüzlü bir adam olduğumu, onu kandırdığımı öğrendiğinde mahvolurdu.

Onu mahvetmek için delicesine bir arzu duyuyordum içimde. Sonra isminin altında eğreti duracak bir merhamet hissi içime ekiliyor, onun

bunları çoktan yaşamış biri olduğunu söylüyordu. O hissi yok etmek kolaydı. Lacivert'i bu işe katarak kendi sonunu hazırlamıştı.

Yine de az önce düşündüklerimi eyleme geçirmeyeceğimi biliyordum. Ben bunu yapacak bir adam değildim ama o çoktan mahvedilmiş bir kadındı.

Annesi, babası, abisi, geri kalanlar... Hepsi onu yıllarca yiyip bitirmiş, ruhunu zaten mahvetmişti. Hayat onu yalnızlıkla sınamışken ben de onu yalnızlıkla sınayamazdım.

Ki uzun süre sessiz kalacak, yüzüne gülecek sabrım da yoktu. Haftalarıma, aylarıma ve yıllarıma değmezdi Elfida Alaner.

Bu zamana kadar ona her baktığımda saf bir kız görmüştüm. Yalnız ve kırgın. Dişliydi, evet. Ukalaydı, cesaretliydi, güçlüydü. Ama onda, onu herkesten ayıran bir doğallık görmüştüm. Yanımdayken kendi gibi olduğunu düşünmüştüm. Savunmasız olduğunu. Fiziksel değil, duygusal olarak.

En çok ikiyüzlülüğüne kızıyordum. İsteğiyle burnumun dibine kadar girmesine, hayatıma, aileme dahil olmasına... Sadece para çalan bir hırsız değildi. Hırsızların kendini bu kadar yakına sokması ancak aptallık olurdu. Fark edilmese daha ne kadar ilerleyecekti?

Amacının sadece para olmadığı barizdi. Ekrem, hırsızlık kadar basit işlerin adamı değildi. Ekrem'in adamı da daha azı olamazdı. Ekrem aileleri yok etmeden, can almadan bitirmezdi savaşları. Bunları sinsice planlar, yıllarını verirdi. Okyanus'u bile yanımdan alıp karşıma geçiren, Teo'nun eline veren oydu. Onu da bu kadar dibime sokan Ekrem'di.

Elfida Alaner, onun projesinden mi ibaretti?

Kılıç en başından beri haklıydı. Elfida'yla sürekli karşılaşmak, hiçbir zaman tesadüf olmamıştı.

Suratına aptal olduğunu bağırmak istesem de olmadığını biliyordum. Hatta fazlasıyla zeki olduğunun farkındaydım. Zekâsını yanlış yere kullanmış, her şeyi mahvetmişti.

Beni üç yıldır tanımasının üzerine, benimle yeniden tanışan Elfida...

Ne planlamışlardı küçük beyinlerinde? Onu hayatıma sokup beni ona âşık edecekleri bir oyunun kuruluş aşaması oynandı gözlerimin önünde. Beni ona âşık edip, her şeyi sikip atmadan önce alabilecekleri her şeyi almayı planladıkları bir oyunun planı... Buydu belki de mesele.

Dudaklarımdan dökülen küfürler, kulaklarıma ulaşmadı. Üç yıllık bir plan yatıyordu arkada. Ekrem'in üç yılını verdiği bir planın sonu ne parayla kalır ne canla biterdi.

Vurulduğu zaman, yatağımda uyurken ona baktığımda ona güvenmediğimi düşünmüştüm. *Şeytan hayatımıza her zaman güzel bir yüz ve etkileyici bir gülümsemeyle girerdi*, diye geçirmiştim içimden.

Anlaşılan o ki şeytan hayatıma güzel, küçük bir surat ve heterokromili gözlerle de girebiliyordu.

ELFİDA ALANER

İnsanın kirpikleri ağırır mıydı?

Benim kirpiklerim ağrıyordu.

Gözkapaklarımı güçbela aralarken burnuma dolan koku, duyularımın açılmasını kolaylaştırmıştı.

Oysa bir umut, rüyadır diye düşünüyordum. Gözlerimi açtığımda yatağımda olurum, bir kâbustan uyanmanın rahatlığını yaşarım diye umuyordum. Ama sikeyim, ben tam şu an bir kâbusa uyanıyordum.

Gözkapaklarımın kalkmasıyla dumanların ardından beliren yüzü görmem bir oldu. Anında öksürürken, başımı yana doğru çevirerek Kurşun'un üflediği sigaradan uzaklaşmaya çalıştım. Rahatsızlığımdan keyif alıyor gibi görünürken iki parmağının arasında tuttuğu sigarayı dudaklarına götürdü, yanakları içe göçecek şekilde derin bir nefes aldı ve yine tıkanan nefesime aldırış etmeden uzunca üfledi.

Ben rahatsız oluyorum diye söndürdüğü sigarayı hatırladım.

Her şey bitmişti.

Öğrenmişti.

Arduvazlarındaki yoğun öfke her şeyi bas bas bağırıyordu.

Olan olan takıntımı öğrenebileceği somut bir delil yoktu. Onu öğrenemezdi. Oysa hırsızlığımı öğrenebilmesi için daima açık duran, son zamanlarda da hafifçe araladığım bir kapı vardı. Ben onu tetikleyecek bir hamleyi isteyerek yaptığımda, beni bulması içindi o araladığım kapı. Fakat vakit şu an değildi. Değildi. Olmamalıydı.

Ondan çaldığımı öğrenmişti.

Erkendi.

Bu, şu anda yaşanıyor olmamalıydı.

Benim ayarladığım vakitte, her şey benim kontrolümdeyken olmalıydı.

Çok geç, diye beni kendime getirmeye çalıştı içimdeki ses. *Olan oldu, topla kendini. Bir çare bul.*

Kafamda, kuyrukları birbirine dolanan tilkileri ayırmaya çalışırken iki karış uzağımdan beni dikkatle izleyen gözleri tüm dikkatimi dağıtıyordu. Başımda feci bir ağrı vardı.

"Elfida Alaner."

Sanki ilk kez tanışıyormuşuz gibi söyledi ismimi. İlk kez dudaklarından çıkıyormuş gibi.

Ağlamak isteyip ağlayamadığımda gözlerim kızarırdı. Beyaz tenimde kırmızılıklar oluşur, yüzüm perişan bir hale gelirdi. Şu an o anlardan birinde olmalıydım.

Boğazım acıyordu.

Gözlerine dümdüz bakmaktan başka bir halt yapamazken oturduğum sandalyeye ellerim ve ayaklarımdan bağlı olduğumu bile yeni fark ediyordum.

O an ilk kez nerede olduğumu sorguladım. Ve etrafıma bakındığımda bomboş, eski bir oda gördüm. Arkamda ne var, bilmiyordum. Oraya dönemeyeceğim kadar sıkıydı düğümler. Sanki eski bir gecekonduya aitti bu oda. Kasvetli, loş ve soğuktu.

Kalbim her atışında içimdeki adrenalin azalıyor, sanki pişmanlık pompalıyordu. Biraz bile pişman değildim, orası ayrı. Ama bana öfkeyle bakan adamın gazabı beni yaralayacak diye öyle gergindim ki küçük, azar yemeyi bekleyen bir çocuk gibi hissediyordum.

Ben, benden nefret ettiğini görmek istemiyordum. Benim kendimi buna hazırlayacak fırsatım olmamıştı çünkü.

30 Eylül 2022. Bana böyle bakma, sevgilim. Bana görmeyen gözlerle bakma. Lütfen.

Sigarasını oturduğum sandalyenin kolunda söndürürken, "Veya..." diye mırıldandı. "*Elif* mi demeliyim?"

Dünyam sarsılır gibi olmadı. Dünyam yerle bir oldu. Yıllardır kimsenin ağzından, bana hitap etmek için çıkartmadığı o kelime, güçbela bastırdığım kapıyı açtı, duvara öyle bir çarptı ki tüm organlarımla birlikte acıdı canım. Aldığım nefes boğazımda tıkanırken gözlerimin arkası yaşlarla zorlandı.

Kaç yıl?

Kaç yıl geçmişti?

On iki, belki on üç.

En son kim karşımda oturmuş, yüzüme baka baka o ismi kullanmıştı?

Ben en son ne zaman Elif olmuştum?

Parmak uçlarım titrerken, kollarımı sıkan iplerin bileğimi kesmesini umursamadan çekiştirdim. Bir yandan da başımı sertçe iki yana sallıyordum.

"Öyle biri yok."

Fiziksel acı bile duygusal acıyı dağıtmıyordu.

Ben o değildim.

Ben o değildim.

O ölmüştü.

O ölmeliydi.

30 Eylül 2022. Ben, Elif değilim.

Kurşun heykelleri özendirecek bir ifadesizlikle başını yana doğru yatırdı. "Öyle biri var," dedi yavaşça. Öne doğru eğildi, yüzünü yüzüme doğru yaklaştırdı ve ifadesizliğini bozarak keyifli gözlerle baktı benim gözlerime. "O sensin, *Elif*."

Beynimin içinde aynı anda o kadar çok ses yankılandı ki hepsi birbirine girdi. O kadar çok insanın *Elif*, diyen sesi kulaklarımda uğuldadı ki delicesine kulaklarımı kapama isteğiyle dolup, taşarken tek yapabildiğim kollarımdaki iplerle derimi daha sert kesmek oldu.

O insanların hepsinden nefret ediyordum.

O insanların seslendiği kişiden nefret ediyordum.

O zamandan nefret ediyordum.

Güneş Alaner geldi gözlerimin önüne. O ismi şefkatle söyleyebilen tek kişiydi o. Sevgiyle bakan, yorgunca gülümseyerek mırıldanan tek insandı. Veya sadece vakti geldiğinde çekip gitmekten, onu arkasında bırakmaktan çekinmeyen birçok insandan biriydi o.

Kenan Alaner geldi bu kez.

Dudaklarımdan, bu boş odada yankılanacak kadar yüksek sesli bir çığlık dökülürken gözlerimi kapadım. Omuzlarım titriyordu. Tüm görüntüler birbirine girdi.

Kurşun'un dudaklarından belki bilmeden, belki sadece birazını bilerek çıkarttığı o isim, seslendiği o kız, ruhuma saldırırken onun sikilen hayatının her bir sahnesi gözümün önünden geçmeye başladı.

Hayat bile denilemezdi ona. Ölümün eşiğinde umutsuz bir debelenişti.

Boş bir sokak arasında tozdan, kirden ve pisten görünmeyen; aç, bir deri bir kemik kalmış, susuz, kimsesiz ve ölüme yakın küçük kız. İtilen, vurulan, kırılan, yok edilen ve ardından ağlayacak tek bir kimsesi bile olmayan bir çocuk.

Andıçları bile tanımıyordu ki Elif.

Elif, Elfida değildi.

Elfida bu kadar aptal değildi. Bu kadar acınası değildi. Böyle iğrenç, böyle güçsüz, böyle korkak değildi. Kimse Elfida'ya, onların Elif'e davrandığı gibi davranamazdı.

O ismi hafızamdan geçirmek, o aptalı hatırlamak bile kalbimi durduracak kadar hızlı attırmaya yetiyordu.

Elfida böyle olmazdı.

Ben Elfida değildim.

Ben... *Elif* miydim?

30 Eylül 2022. Elif, hani ölmüştün sen? Yoksa sen de mi bana yalan söyledin? Elif, yaşıyor musun sen? Elif, ölmelisin sen. Hayır, Elif, zaten ölüsün sen.

Dudaklarımdan anlamsız sesler dökülürken, "Kurşun," diye seslendiğini duydum birinin, belki biraz endişeyle.

Farklı bir ses, farklı bir isim duymak gözlerimi aralamama neden olurken yüreğimi sıkıştıran o his hâlâ yok olmamıştı.

Ben *o* olmak istemiyordum.

Ben zaten *o* olmuştum ve *o* olmak iğrençti.

Elif olmak iğrençti.

Gözlerimin önündeki sis perdesinin ardından Kurşun'un bomboş arduvazlarıyla *ne var*, der gibi omzumun üzerinden birine baktığını fark ettim.

Kılıç mıydı arkamdaki?

"Abi," demişti.

Ben ne yaptığını göremeden Kurşun, "Dokunma," diye emir verdi kabaca. Böylece Kılıç her ne yapmak üzereyse ona engel oldu. Kurşun birkaç saniye daha bekledikten sonra ben nefeslerimi düzenlemeye çalışırken yandaki masaya uzandı, sürahiden bir bardak su doldurdu ve yüzüme yaklaştırdı. "İç şunu."

Yüz ifadesi, gözleri... O kadar sabırsız ve öfkeli gözüküyordu ki ona

rek bir laf etsem o bardağı kafamda kıracak gibiydi. Bana tahammül edemiyor, karşısında oturmam bile onu rahatsız ediyordu.

Bir şeyi boğazımdan geçirebilecek gibi hissetmiyordum. Başımı iki yana salladım. Çenesi kasılırken ısrar edecek gibi durmuyordu. "İyi," dedi sadece.

Bir saniye içinde bardaktaki tüm suyu suratıma çarptı ve bardağı yere bırakıp, camın parçalara ayrılmasına neden olurken sakince kalktığı sandalyeye oturdu.

Başımdan aşağı boşalan buz gibi suyun şaşkınlığıyla irkilirken, yüzümden akan damlaların gözüme girmemesi için gözlerimi sıkıca kapatıp açtım. Kirpiklerime asılı kalan damlalar görüşümü bulandırmıştı.

Kalbim hâlâ hızlı atsa da az önceki şok anını atlatmış, o ismin lanetini üzerimden tamamen olmasa da atmıştım. En azından yüzüme çarpan su beni biraz daha şimdiki zamana çekmişti.

Karşımda oturmuş, suratıma bomboş bakarken, "Bu saatten sonra sana ne denilirse onu yapacaksın," dedi düzce. "Ha, yapmıyor musun? Sana yemin ederim, Elfida... İster krize gir ister ağla ister geber, umurumda olmazsın. Kendi anladığım yolla yaptırırım sana."

Elfida.

Elektrik çarpmışçasına kendime geldim.

Ben, Elfida'ydım.

Gözlerimi kapadım ve kendime beş saniye verdim. Bu beş saniye kimliğimi yeniden edinmem içindi. Elfida'yı bulmam, ona tutunmam ve kim olduğumu hatırlamam için.

Planlar, oyunlar... Her şey gözümün önünden geçerek kendini bana hatırlattı. İzlemem gereken bir yol vardı. Bir çizgim vardı. Bugün benden nefret edecek, canımı yakacak olsa da ileriki zamanın planıma uygun olması için bugün böyle davranmalıydım. Hatırladım. Her şeyi hatırladım. Vaktinden erken gelmiş olsa da tüm aşamaları hatırladım. Kendim gibi olmalıydım.

Karşısında Kurşun Alpugan olmayan bir Elfida Alaner gibi.

Gözlerimi açtığımda zamanlama açısından biraz sorun olsa da tüm bunların benim planım olduğunu hatırlıyordum. Bu anı kurgulayan, onu buraya getiren bendim. Planlarımdaki gibi davranmalıydım. Her şey benim eserimdi ve her şey benim elimdeydi.

O her şeyden bihaberken bu anı planlayan bendim. Bu oyunda, oyunun kurucusu bendim. İsteklerime göre şekillenen bir piyonun karşı-

sındaydım sadece. Avantajlı görünen olsa da ondan her zaman bir adım önde olan bendim.

Üç yıldır.

Bedenim gevşedi. Kısık sesle gülerken başımı yana yatırdım. Gözlerimi ona diktiğimde, dudaklarımda bir tebessüm asılıydı. "Kurşun Alpugan," diye mırıldandım. "Demek sonunda uyandın."

Bu an beklediğimden erken yaşansa da her şey vaktinde yaşanıyormuş gibi davranacaktım. Başka yolu yoktu.

Cebinden sigara paketini çıkardı ve bir dalı dudaklarının arasına sıkıştırdı. Arduvazları dümdüz gözlerimin içine bakıyordu. Sigarayı yaktıktan sonra dalı dudaklarından almadan içine çekti ve uzunca üfledi. En sonunda sigarayı parmaklarının arasına sıkıştırdı ve külünü yere silkerken bir yandan da başını yavaşça salladı. "Göründüğün kadar aptal değilmişsin," dediğinde hafifçe gülümsedim.

"Sen de göründüğün kadar akıllı değilmişsin."

Sigara dumanı odayı iyice kaplarken öksürmemek için kendimi zor tutuyordum. Ayıldığımdan beri üç tane içmişti. Bu adamın bu kadar sigara içtiğini bilmiyordum.

Kaşlarıyla sandalyemi işaret ederken, "Şu an kim, kimin karşısında eli kolu bağlı oturuyor?" diye sakince sordu.

İplerin izin verdiği kadarıyla omuzlarımı silktim. "Kimin parası, kimin banka hesabında?"

Bir kaşını kaldırırken beni baştan aşağı inceledi ve bir tespit yapmış gibi başını sallarken yüz ifademi inceledi. "Busun, değil mi? Gerçek Elfida bu."

30 Eylül 2022. Bu değilim, sevgilim. Sana karşı değil. Ama bu olmalıyım. Çünkü çok iyi biliyorum, çok fazla düşündüm. Beni başka türlü sevemezsin ki sen. Sana kafanı karıştıracak, sana iyi hissettirecek, sana kötü hissettirecek, seni mutlu edecek, seni mutsuz edecek şeyler yapmazsam kalmazsın ki yanımda. Nasıl kalasın? Başka türlü nasıl düşünürsün beni? O güzel zihninde nasıl dönerim? Rol yapmasam ve sana karşı iyi olsam beni seveceğine nasıl inanırım? Bunu yapmazlar bana, sevgilim. Kafanı karıştırmadığım ve seni beni tutmaya zorlamadığım halimi sevemezsin. En fazla birkaç ay durursun yanımda, daha sonrasında sen de onların aralarına karışır ve gidersin. Oysa bana verdiğin onca emek ve çabanın sonunda elde edersen iyiliğimi, vazgeçemezsin. Zor kazandığını, kolay kaybedemezsin.

"Beğenemedin mi?" diye sordum, küstah tavrım yerini korurken.

"Hayır."

"Eh, umurumda olmaman iyi olmuş o zaman."

Başta nefret etmeliydi ki sevgisi daha da büyüsün. Başta kötülüğümü görmeliydi ki iyiliğim onu mest etsin. Kafası karışmalı, delirmeli, düğümlere dolanmalıydı. Kalıcılığa giden tek yol buydu.

Her şeye rağmen küçük küçük iğneler kalbime aynı anda batırılıyormuş gibi hissediyordum. Ben onun karşısında olmak istemiyordum.

30 Eylül 2022. Bir gün yanında olabilmek için bu karşında duruşlarım.

"Seninle işim bittiğinde suratında bu küstahlığın izi bile kalmayacak," dediğinde o kadar düz, o kadar ifadesizdi ki kemiklerime kadar hissetmiştim soğukluğunu. "Beni ne kadar tanıyorsun, Elfida?" diye sordu, sandalyesinde arkasına yaslanarak.

Sandığından çok daha fazla ve sandığımdan daha az, sevgilim.

"Az çok," dedim, rahat gözükmeye çalışarak. Gamsız olmak, gamsız gözükmek en iyi yaptığım şeylerden biriydi. "Şirketine, banka hesaplarına, Mavzer'e ve evinin içine sızabilecek kadar."

Sözlerim onu sinirlendirmiyordu bile. Sanki öfke sınırını aşmış, bu saatten sonra yapacağım, söyleyeceğim hiçbir şey onu şaşırtmayacakmış gibiydi. Bana karşı olan beklentisini sıfıra düşürmüştü.

Başını salladı. "Ne kadar daha devam edecektin?"

Dudaklarımı ıslattım, mimiksizdim. "İhtiyacım olan parayı toplayana kadar."

Karşısında bürünmem gereken kişi tamamen küstah, umursamaz bir dolandırıcı değildi. Öyle gözüken ama özünde çaresiz, dikbaşlı durarak kendini korumaya çalışan bir kadındı. Yani ona karşı dikbaşlı, kalkanlarını kaldırmış ve kendini korumaya almış ama aynı zamanda yaralı olsa bile o yönünü saklamaya çalışan biri olacaktım.

Elif'i bildiğine göre kendince geçmişimin bir kısmını biliyordu. Ortada olan kadarını. Bu onun sakladığı duygularına dokunmamı kolaylaştırırdı. Elif'in hayatıma tek katkısı bu olurdu muhtemelen.

Ondan kendimi tamamen itemez, uzaklaştıramazdım. Elbette şu anda benden nefret ediyordu. Ama vicdanına da dokunacaktım. Öfkesiyle merhametini önce dengeleyecek, daha sonra merhametinin olduğu kefeye çok daha fazlasını ekleyerek öfkesini altta bırakacak, ve yok ede-

cektim. Ama en başında o öfkenin ateşiyle biraz yanacağımı zaten göze almıştım. Canımı yakacağını biliyordum. Sadece fiziksel olmasını umdum.

Bunu, ihtiyacım olduğu için yapmıştım. O öyle bilecekti. Çünkü işin içine dahil olan Ekrem'di. Bense Ekrem'in tarafında görünürsem en başından kaybederdim. O, Kurşun için sert limitti.

Her şey benim ayarladığım vakitte olsa elbette çok daha iyi olurdu fakat benim planımdaki zaman da çok uzakta değildi. Bir sıkıntı olmayacağı konusunda telkin etmeye çalıştım kendimi. Bu ufak aksaklığı çözecektim.

Bir elini dizine koydu ve bir saniye sessiz kaldıktan sonra, "Bu zamana kadar, yani üç yıldır, şirketimden neredeyse yüz milyondan çok daha fazla para aklamışsın," derken dilini dişlerinde gezdirdiğini tahmin ettim. Bu onu hâlâ deli ediyor olmalıydı. "Tam olarak ne kadar paraya ihtiyacın var, Elfida?"

Sanki içten içe mahcupmuşum ama bunu göstermiyormuşum gibi bir saniyeliğine yüzümdeki kasları serbest bıraktım ve sonra yeniden mimiksiz durarak ona bu halimi gizlemeye çalıştığım izlenimi verdim.

"Biraz daha fazlasına," dediğimde başını salladı.

Bu sakinliği beni geriyordu. Bağırıp çağırmıyor, ortalığı başıma yıkmıyordu. Kaşlarımı çatma isteğiyle doldum. Neden tüm bunları yapmıyordu?

"Neden?" dedi. "Bu kadar paraya neden ihtiyacın var?"

Sıkıntılı bir nefes aldım. "İyi sayılmayacak birine ödemem gerekiyor. Bir nevi borç."

Hâlâ bir gün önceki Kurşun ve Elfida gibi konuşmamız beni ilerisi hakkında endişelendiriyordu. Sanki henüz karşı karşıya değildik. Daha düşman olmamıştık.

Dudağının bir kenarı seğirdiğinde durumu komik bulması kaşlarımı çatmama sebep oldu. "Yirmi iki yaşında hatta bu işe başladığın zamanı düşünürsek on dokuz yaşında, birine yüz milyondan fazla borç taktın, ha?" Yavaşça başını salladı. "Etkileyici, Elfida." Kaşlarımı çatarak onunla aynı fikirde olmadığımı belirttim. *Ama bana etkileyici demişti.* Ellerini iki yana açarak, "Bu mu?" diye sordu. "Büyük bir borcu olan ufak, sevimli, çaresiz bir kız." Sözleri alaylıydı. "Ve nasıl yaptığını bilmediğim bir borcu ödemek için üç yıl boyunca hırsızlık yapıyor. Ah, ne yazık."

Sen öyle düşünebilirsin, sevgilim.

Başımı salladım. "Bak..."

Elini kaldırarak sözümü kestiğinde alaycılığı kaybolmuştu. "Ben soru sorduğum takdirde konuşacaksın."

Burnumdan nefesimi vererek, gülerken başımı eğdim ve sanki güldüğümü görmesini istemiyormuşum gibi yere baktım. Kafamı yeniden kaldırdığımda, dudaklarımda gülümsemenin küçük bir izi kalmıştı.

"Ne bu? Bana emirler vererek incinen egonu toplamaya mı çalışıyorsun?"

Dudağının köşesi kıvrıldı. "Sence sen benim egomu incitebilir misin Elfida?"

"Evet."

Dudaklarını büktü ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Karşımda oldukça rahat oturuyordu. Bir ayağı diğerine göre daha fazla öne uzanmıştı. Bacakları açıktı ve kolları göğsündeydi. Heybetli, öfkeli ve alaycıydı. Beni korkuttuğunu düşünüyorsa yanılıyordu. Yemin ederim ki çok çekiciydi. Ellerimdeki ve ayaklarımdaki ipleri çözerse kaçmayı deneyeceğimi düşünüyor olabilirdi. Ama aklımdaki tek şey üzerine atlamaktı.

"Yüz milyonla benim egoma biraz bile zarar verebileceğini düşünüyorsan gerçek bir aptalsındır."

Yan gözle Kılıç'ın odada ilerlediğini ve görüş açımda olan sandalyelerden birine oturduğunu gördüm. Ona kısa bir bakış attığımda son derece mimiksiz olduğunu fark ettim. Ona baktığımı bilmesine rağmen bana bakmamıştı.

Dürüst olmak gerekirse Kurşun'a karşı hiç mahcup değildim. Her şey bir amaca hizmet ediyordu. Ancak Kılıç'a karşı aynısını söyleyemeyecektim. Başından beri benden şüphelenen, herkesi dolduran, beni gördüğü her yerde laf sokan, Kurşun'u yanımda gördüğü an küplere binen adam tam bana güvenmeye, biraz olsun sempati beslemeye başladığı anda ona aslında en başında haklı olduğunu gösteriyordum.

Diğerleri benden zaten şüphelenmemiş, bu meseleyi Kılıç kadar ciddiye almamış ve yanılmışlardı. Onun pişmanlığını yaşayabilirlerdi. Ama Kılıç yanılmamış olmasına rağmen bana kanmaya başlamasının hayal kırıklığını yaşayacaktı.

Dürüst olmak gerekirse son zamanlarda ondan nefret etmediğimi söyleyebilirdim. Hatta belki ona biraz... Isınmaya başlamıştım. Öz abimin yapamadığını yapmış, hastanede ailem olması gereken insanlara karşı yanımda durmuş, beni incitmelerine müsaade etmemişti.

Bu, çok büyük bir şeydi. Bunu kimse yapmazdı benim için. Ama güya

benden nefret eden o adam yapmıştı işte. Şimdiyse bunun için pişman hissediyor olmalıydı.

Ona bakmayı bırakarak Kurşun'la yeniden göz göze geldiğimde hâlâ aynı pozisyonunda oturuyordu. Arduvazları gözlerimdeyken, "Seni sandığından daha fazla tanıyorum, Kurşun," dedim. "Senin beni tanıdığından çok daha fazla."

İlginç olsa da bu kez dürüstüm, sevgilim.

"Seni tanımadığımı mı düşünüyorsun?" dedi sakince. "Sana seni anlatmamı ister misin Eli-"

"Sus," diye tıslayarak, o kelimeyi bitirmesine engel olduğumda, beni kısaca inceleyip güldü.

Gülüşünü bu olayda, bu şekilde görmek canımı acıtsa da karşımda dünyanın en güzel manzarası yokmuş gibi durmaya çalıştım. Yarım ağızla yapılan hafif bir gülüş olsa da kahkahalara bedeldi.

"Hiçbir şey bilmesem bile, seninle oynamanın ne kadar kolay olduğunu biliyorum," dediğinde anlamamış gibi kaşlarımı çattım. Oysa çok iyi anlıyordum. "Bana gereğinden fazla yaklaşmanın canını yakacağını bilerek seni hep geri ittim," dedi. "Ya itmeseydim, Elfida?" Gözlerimin içine bakıyordu. "Sana yemin ederim, seni elimde bir oyuncağa çevirebilirdim. Bunu her şeyi öğrendikten sonra hiçbir şey bilmiyormuş gibi yaparak da yapabilirdim. Kalbinle, bedeninle öyle bir oynardım ki birini gerçekten enayi yerine nasıl koyabileceğini öğrenirdin. Nasıl ikiyüzlülük yapıldığını, nasıl kandırıldığını, yüzüne gülüp arkasından nasıl planlar yapıldığını... Öyle değil mi?"

Yutkunmamı engellerken, bunu yapmanın onun için sandığından çok daha kolay olduğunun bilincinde olarak doğru söylediğini bilsem de inkâr etmek ister gibi başımı salladım.

"O kadar ilgiye açsın ki bir cümlemle..." Elini kaldırdı ve işaretparmağını gösterdi. "Sadece bir cümlemle seni parmağımda oynatırdım." Tepkisizce otururken onu izlemeye devam ettim. Doğru söylüyordu. Ve benim, yüzüne baka baka söylediğim bunca yalanın üzerine doğruları konuşmak onun hakkıydı. "Yine de hak etmediğin kadar düşünceli bir adam olarak her şeyi öğrendikten sonra bile bunları yapmadım. Seni adam yerine koydum, karşıma oturttum ve seninle konuşuyorum. Sense karşımda bana ukala bir tavırla küstah cevaplar vermeye devam ediyor-

sun." İşaretparmağıyla başparmağı arasında ufak bir boşluk bıraktı. "Şu kadar bile utanman yok, öyle değil mi? Pişmanlığın?"

Benimle öfkesini gizleyerek mantıklı bir şekilde konuştuğunda, suratıma bağırmak yerine olgunlukla, sakince sorularını sorduğunda yemin ederim ki ağlamak istiyordum.

Hiçbir şey söylemeden oturmam üzerine biraz öne doğru eğildi ve başlarımız aynı hizaya gelirken, "Şimdi..." dedi, *i* harfini uzatarak. "Bana olan borcunu nasıl ödeyeceğini konuşalım bakalım."

Sakin olmasını istemiyordum. Böyle olmasını istemiyordum. Böyle davrandığında ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilemiyordum. Öfkeden delirsin, beni de delirtsin istiyordum. Öyle çok daha kolay olacaktı. Böylesi sadece boğazımda bir sızı oluşturuyordu. Öfkelenmeliydi. Kafasını karıştırabilmem, orada var olabilmem için öfkelenmeliydi.

"Dürüst olacağım, borcunu kimseye belli etmeden, ailene bile duyurmadan ödemek üzereyken gözüme zeki gözükmüştün." Beni bir kez süzdü. "Ama şimdi borcun ikiye katlanmışken pek de öyle sayılmazsın." Yeniden rahatça geriye yaslandı ve bir kaşını kaldırdı. "Ee? Söyle bakalım, Elfida Alaner, planımız ne?"

Şöyle ki hikâyenin, ödemem gereken bir borcum olduğu için ondan para çaldığım kısmı yalan olduğu için olmayan borcum ikiye katlanmamıştı. Kurşun'un parasına ise zaten dokunmuyordum, dolayısıyla şu an bile çıkarıp parayı ona verebilirdim. Sadece birkaç yüz bin lira onun peşine takılırken ve araştırırken harcadığım için eksik olabilirdi. Ama bu, bir milyonu geçmezdi. Onu da kendi cebimden zaten tamamlayabilirdim.

Ama sen bunları elbette bilmeyeceksin, sevgilim.

"Bilmiyorum," dedim, sesimi biraz titreterek. Çok az. Bir anda iki yüz milyondan fazla borcu olan bir kız kadar.

"Ama bilmen gerekiyor," dedi, karşısında küçük bir çocuk varmış gibi. "Aziz Andıç..." diye mırıldandığında düşünür gibi yere diktiğim gözlerimi kaldırdım ve arduvazlarına baktım. "Oldukça varlıklı bir adam. Küçük torununun, canını tehlikeye atarak ödemeye çalıştığı parayı senin için verirdi diye düşünüyorum. Yüz milyondan daha değerlisindir herhalde gözünde?"

Dedem...

Gerçekten bir borcum olsa onu benim için öderdi sanırım. Ama bu, peşinden birçok problemi doğurur, dedemin hayal kırıklığıyla birleşecek öfkesi beni en az yüz yıl yaşlandırırdı. Gerçekten öyle bir şey olsa o para-

yı yine ondan istemezdim. Borcum olan kişinin beni çekip vurması bile daha çekici bir plandı. Aziz Andıç'ın benden vazgeçmesine sebep olamazdım. Andıç malikânesindeki kapının bana gösterilişini kaldıramazdım.

Biraz rol yaparak biraz da gerçekleri konuşmak için açtım ağzımı. "Evlatlık olduğumu biliyorsun," dedim. "Öz torunu değilim, aile içinde problemlerimiz olduğunu da öğrendin." Gözlerimi ellerime indirdiğimde rolle gerçeklik biraz birbirine karışmıştı. "Ondan böyle bir para isteyemezdim."

"Sen de dedin ki bulayım bir enayi, çalayım parasını." Sustum. Birkaç sessiz saniyenin ardından, "Kime borcun var?" diye sordu.

Söylemek istemiyormuş veya söylersem tehlikeye atılacağımdan emin olamıyormuş gibi yutkundum. Bu işin sonunda bu adam beni çekip vurmazsa bir ajansa kayıt yaptıracaktım. Hayatımı yalanla yaşıyordum.

"Sana artık bir şeyleri iki kez sormayacağım," dedi. "Tek seferde cevabını ver. Sorularımı cevaplaman için beni uğraştırmıyorsun ama uğraşmam gerekirse bu rahatlığını mumla ararsın."

Derin bir nefes alıp, "Tanıyorsun sanırım," dedim. Bir kez daha numaradan yutkundum. "Ekrem."

Koca Adam'ın bu plandan haberi vardı. Kurşun'un da bilmemi engellediği bir nedenden düşmanı olması işime gelmişti. Kurşun'un düşmanına olan borcumu ödemek için ondan para çalan bir hırsız olmam, durumu biraz daha kötü kılsa da günün sonunda avantajlıydı. Ekrem'in her şeyden haberi vardı. Kurşun onunla iletişime geçse dahi bozmayacaktı ve biz Kurşun'la, Ekrem'in karşısında aynı tarafta gibi görünecektik.

Ekrem'le iletişime girdiğimi öğrenmiş olmalıydı. Eğer ona çalıştığımı düşünürse bu beni sadece olduğumdan daha uzağa iterdi. Ölüm kadar uzağa. Fakat Ekrem'in zarar vermekle tehdit ettiği, ondan korkan biri olmam seçeneği, biraz daha iyiydi. Hem Ekrem'in radarlarının üzerinde olduğu kızı kendi eline alarak itibarını tazeliyor hem de tüm planım gerçeğe daha uygun gözüküyordu.

Kurşun, Koca Adam'ın beni yetiştiren kişi olduğunu bilmeyecek, sadece ona borçlandığımı ve ödemezsem bedelini canım veya ailemle ödeyeceğimi düşünecekti.

Koca Adam'ı buna ikna etmeye giden yolda, birçok kayaya takılmış hatta altında kalmış olsam da günün sonunda ona nazım geçmişti. Onun karşısına çıkıp ilk *Kurşun*, dediğim günü dün gibi hatırlıyordum. Canımı çıkartmıştı.

Kurşun, kaşlarını hafifçe kaldırıp, "Ekrem..." diye tekrar etti. Onun bir soyadı yoktu. Ben bile bilmiyordum. Dolayısıyla sadece *Ekrem* dendiğinde herkes onun kim olduğunu anlardı. Belli etmese de Kurşun'u şaşırtmış, kafasında dönen şeyleri bilmesem de düşünceli bir hale büründürmüştü. Muhtemelen kafasının içinde çoktan Ekrem'in adamı olduğuma karar vermiş ve anlattıklarımı sorguluyordu.

Kılıç'ın başını kaldırdığını fark ettiğimde onunla göz göze geldik. Muhtemelen Kurşun ve Ekrem dövüşmek üzereyken Ekrem'i tanımadığımla ilgili ona yalan söylediğimi ve safa yattığımı hatırlamıştı.

Buz mavileri derin bir boşlukla bakıyordu. Alıştığım ve beklediğim gibi beni suçlamıyor, ortaya çıkıp *ben söylemiştim*, demiyordu. Susup sadece izliyordu. *Sadece.*

Yeniden Kurşun'a baktım. Artık kollarım ve bacaklarım sabit kalmaktan ve sıkı iplerden dolayı ağrımaya başlamıştı.

"Mavzer'e bu yüzden mi girdin?" Başımı onaylar gibi yavaşça salladım. "Benden çalmanı Ekrem mi söyledi?"

Bu kez, "Hayır," dedim. İkisinin zaten olan düşmanlığını daha da alevlendirmeye gerek yoktu. Koca Adam istersem bu soru geldiğinde *evet* cevabını verebileceğimi, Kurşun'un sinirinin onu keyiflendireceğini söylemişti ama reddetmiştim.

"Nasıl karar verdin?"

Sohbetin absürt konusuna rağmen havanın sakinliği rahatsızca kıpırdanmama sebep oldu. "O zamanlar, ben bir çare ararken dedemin evinde duran bir iş dergisinde gördüm seni," dedim. "Ülke ve belirli ülkeler çapında, sektördeki en yüksek kazancı elde eden şirketin Alpugan Holding olduğunu anlatıyordu. Biraz araştırdım. Kendi borcum için kimseyi batırmak istemezdim, bu parayla batmayacağını öğrendiğimde ben de..." Cümlemi yarıda kesip *ve gerisini biliyorsun*, dercesine omuz silktim.

Başını salladı. Muhtemelen ondan korktuğumu, başımı zaten belaya soktuğumu ve son çare olarak dürüstlüğü kullandığıma inanıyordu.

Dudaklarını ıslatıp *tamam*, dercesine başını salladı. "Ekrem'e olan borcunu kapatacağım."

Kan dolaşımım yavaşlarken bedenimde gezinen kanın uğultusunu bile duyabilecek kadar yavaşladığını hissettim zamanın. Parmaklarım, sıkı iplerle bağlı olduğu için mi yoksa duyduklarımın şokundan mı bilinmez, uyuşmaya başladığında suratına bakakalmıştım.

"Böylece tek borcun bana ödemen gereken iki yüz milyon olacak. Küsuratını silerek düz iki yüz yaptım, yine iyisin," derken sağ gözünü kırptı.

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. Başımdaki tek bela olmak istediği ve beni kendine karşı daha fazla zor durumda bırakmak istediği için Ekrem'e olmayan borcumu ödeyeceğini anlamıştım. Böylece onu aradan atacak, tek muhatap ikimiz kalacaktık.

Hiç borcum yokken bir dakika içinde aniden karşımdaki adama yüz milyon borçlanmış olmam karşısında dudaklarım aralandı.

İki yüzün yüzünü onun dokunmadığım parasıyla öderdim ancak onun Ekrem'e boş yere vereceği yüzü nereden bulacaktım?

Bir şekilde Koca Adam'la konuşabilirsem onu da halledebileceğimi umarak, kendimi yatıştırırken işlerin gideceği yeri iyice merak ediyordum. Dürüst olmak gerekirse bu yüzleşme aşamasının böyle sancısız ve kolay geçeceğini hiç düşünmemiştim.

"Evet, Elfida?" dedi, bir cevap bekler gibi. "Bir ödeme planı çıkartayım mı yoksa senin zekâna mı kaldık?" Durdu ve alay eder gibi devam etti. "Sakın ha bu kez de başkasından iki yüz milyon araklamaya çalışma. Maazallah, o kişi bunu öğrendiğinde borcun dört yüze falan çıkar."

Eğer her şey gerçek olsaydı, gerçekten yüz milyon borcumu ödemek için iki buçuk yıl çaba sarf edip *beklenmedik* şekilde yakalansam ve borcum aniden iki katına fırlasaydı muhtemelen kafayı yerdim. Şimdiyse konuşulan paraların büyüklüğünü düşünmüyordum bile. Sadece farazi sayılar gibi geliyordu. Nasılsa cebimden bir şey çıkmayacaktı.

Kurşun'un Koca Adam'a ödeyeceği parayı, o bana verirdi. Hep bana bir şey bilmediğimi, Kurşun Alpugan'ın sandığımdan tehlikeli olduğunu ve canımı asla güvenceye alamayacağımı söylemişti. Bile bile beni bu tehlikede bırakmaz ve ona yoktan yere gelen parayı bana verirdi. Göstermezdi hatta tam tersini gösterdiği de olurdu ama bana değer verirdi.

O parayı ve muhafaza ettiğim Kurşun'a ait olan parayı ona verdiğimde, küsuratı atarak borcumu düz iki yüz milyon yaptığı için bayağı kârlı bile çıkıyordum.

Durduk yere milyoner olmuştum, iyi mi?

Ofansif cümlelerine gözlerimi devirdiğimde birkaç saniye durdum ve kendi çaresizliğimde boğuluyormuş gibi gözüktükten sonra yüzüne baktım. Muhtemelen beni zor durumda bırakabildiğini düşünüyordu.

"Ben..." dedim ve sesimin isteyerek tiz çıkması sonucu boğazımı temizledim. "Ben bu parayı ödeyemem."

Dramatik gösterimden etkilenmedi. "Ödeyeceksin."

"Kurşun, öde-"

"Kes sesini!" diye bağırdığında yerimde sıçradım. Bir *brunch* sohbeti sakinliğinde ilerleyen bu diyaloğun ortasında bu ani çıkışı beklemiyordum. "O paranın her bir kuruşunu tek tek ödeyeceksin. İşin sonunda, sokakta kalacak veya o parayı ailene ödetip, evlatlıktan reddedilerek yine kimsesiz kalacak olsan da her bir kuruşumu bana iade edeceksin."

Yutkundum. Çaresizmişim, ne yapabileceğimi bilmiyormuşum gibi yutkundum.

Konuşmanın gelmesini beklediğim bir yer vardı. Her şey onun *o* kararı alması için organize edilmişti. Planın o kısmında hiçbir zaman netlik olmamıştı çünkü o kısım, ben yapacağımı yaptıktan sonra onun iradesine kalıyordu.

Ve sanki dünya bana istediğimi vermek için harekete geçmiş gibi Kurşun tam o anda o cümleyi kurup, "Beni Ekrem'le karıştırma," dedi. "Ona o borcu nasıl taktın, bilmiyorum ama beni dolandırarak aldığın o parayı bana verene kadar sokakta elini kolunu sallaya sallaya gezmeyeceksin." Sesi yine normal tonuna dönmüştü ama kafamda hazır bir plan olmasına rağmen beni bile huzursuz edecek bir tehlike vardı sesinde. "Bir gün çıkıp da bana paramı vermen umuduyla seni boş bırakıp hayatının keyfini sürmene müsaade etmem, Elfida."

İşte bu!

Bu cümle her şeye bedeldi. Çünkü göğüslediğim her bir bedel, tam olarak beni yanından ayırmaması, gözünün önünde tutması içindi. *Sebebi her ne olursa olsun.*

Rollerim olmayan iyi bir kadın olduğumda, ipler Kurşun'un ellerinde olacaktı. Belki sıkılacak, belki bıkacak ve en iyi ihtimalle birkaç aylığına yanımda olsa da aniden çekip gidecekti. Ayrılığın ardındansa hatıralarda önemli yer tutmayacak biri olacaktım. Zamanla silinecek ve unutulacak... Eliflerin kaderini yaşayacaktım.

Oysa şimdi kader Elfida'ydı. İplerse bana aitti.

Ben ondan aşk istemiyordum. Çünkü ben ona âşık değildim. Sadece sağlıksız bir takıntısı olan, saplantılı bir kişiliktim. Onun etrafında olmak, orada kalmaya devam edebildiğim ve hislerini yönlendirebildiğim sürece

yanında olmak beni her türlü tatmin edecekti. Beklediğim üzere öfkesinin ilk etkilerini biraz acılı bir şekilde atlatacak olsam da bunlar geçiciydi. Acıları, kolayca unuturdum.

30 Eylül 2022. Bunu söylediğim için üzgünüm ama bir gün sıkılacağım, sevgilim. Bir gün uyanacağım ve yeterli olduğuna karar vereceğim. Sana olan saplantımın ödülünü aldığıma, senden sıkıldığıma ikna olacak ve işte o gün bir çırpıda, ödemenin sandığın kadar zor olmadığı borcumu ödeyip gideceğim. Tekrar üzgünüm ama arkamda kaldığında ne durumda olacağın pek umurumda değil. Çünkü sana âşık değilim. Çünkü yaşanan her şey benim duygularımla alakalı, seninkiyle değil.

Yine de kız evi naz eviydi ve tam şu an, dehşete düşüp itiraz etmem gereken andı. "Ne?" dedim önce, şoka girmiş gibi. Hemen ardından sesimi yükseltip, "Ne dediğinin farkında mısın?" diye sordum. "Sonsuza kadar bu odada mı duracağım yani?" Yalandan bir panik halindeydim. "Benim bir ailem var, Kurşun. Okulum var. Bir hayatım var. Senin elinin altında duracak bir süs köpeği değilim ben. Beni öylece alıkoyamazsın."

Hiç ama hiç etkilenmedi. Sadece telaşlı cümlelerim bitene kadar göğsünde kavuşturduğu kollarıyla bitirmemi bekledi.

"Öyleyse öğreneceksin," dedi sakince.

Kaşlarım anlamsızca çatıldı. "Neyi?"

"Elimin altında duracak bir süs köpeği olmayı."

Bugün hem sıçan hem de süs köpeği olmuştum. *Neydi bu çektiğim?*

Tam bağırmak üzere ağzımı açıyordum ki elini kaldırdı ve beni susturdu. Normalde bir hareketiyle susup oturmazdım ancak gözlerindeki şey beni meraklandırmış, sessizleşmeme neden olmuştu.

"Bu ufak meseleyi hallettiğimize göre..." dedi, soğuk bir sesle. "Asıl mevzuya gelebiliriz."

Kaşlarım çatılırken planım dışında gerçekleşen bir şey olması ihtimaliyle kalbim tekledi. Asıl mezvu zaten bu değil miydi? Başka bir şey yapmamıştım ki.

Sakince, kavuşturduğu kollarını çözdü ve öne doğru eğilerek ellerini sandalyemin iki yanına yasladı. Eğilmiş haliye bile kafası bana göre yukarıda kalıyordu. Geniş omuzları ve heybetli bedeni ondan başka bir şey görmemi engelliyor, görüş açımı kısıtlıyordu.

Gözlerinde değişen bir şeyler vardı. Düz değil, boş değil, soğuk değildi. Sanki öfkesi açığa çıkıyor gibiydi.

"Parama el uzatmanı sakince karşılayabilirim," dedi, nefesi yüzüme vururken. Fazlasıyla yakındık ama bu herhangi bir cinsel tansiyon taşımıyordu. Ondan ziyade tavrındaki değişik sertlik, bu hareketini tehditkâr kılmıştı. "Bana el uzatmanı da anlayabilirim. Bir cahil cesaretiyle bana zarar vermeye çalışıp kafama bir silah bile yaslasan onu da sakince karşılarım." Sustuğunda burnumun dibindeki suratına anlamaya, sözlerinin devamını tahmin etmeye çalışır gibi bakıyordum. Oysa bu tedirginliğimin farkındalığından zevk alıyordu. "Bana olan ikiyüzlülüğünü de cezasız bırakırım." Sustu ve gözlerimin içine bana uzun gelen bir süre baktı. "Ama kardeşlerimin saçının teline zarar vermeyi bırak, aklından bile geçirirsen.... Veya niyetin onlara zarar vermek olmasa bile aklından geçen herhangi bir sinsiliğe onları karıştırırsan..." Ses tonu alçaktı ve çok yavaş konuşuyordu. "Seni öldürürüm, Elfida."

30 Eylül 2022. Durup neden kardeşine zarar vermişim gibi bana beni öldüreceğini söylediğini sorgulamam gerekiyor ama takıldığım bir nokta var. İnsanlar kardeşlerini sevebiliyor. Biliyorum, artık bunun için fazla büyüğüm. Kıskançlığı bırakmam gerekiyor. Biliyorum.

Yavaşça geri çekildi. "Ve sen tam olarak en kıymetli şeyime dokundun. Belki amacın doğrudan onu incitmek değildi ama o pis ellerini ona sürdün ya..." Başını iki yana salladı. "Kendi sonunu yazdın."

Şaşkınlıkla suratım kasılırken, "Ne diyorsun, Kurşun?" diye sordum, biraz tedirginlikle. "Kardeşlerinle ne alakası var?" Yüzünde beni aşırı geren bir ifade vardı. Bir dakika öncesinden farklıydı.

Alaylı gözükmek istese de gizleyemediği bir kinle, "Lacivert senin yüzünden kaçırılacaktı demek?" dedi. O an odanın ısısı on derece daha düşmüş gibi içime bir titreme hissi geldi. *Sikeyim.* Bunu nereden öğrenmişti şimdi? "Senin abin canın yandığında arkanda olmayabilir ama kendini benim kardeşlerimle karıştırmak, hayatının en büyük hatasıydı, Elfida."

Dilimi, dişlerimin arasına sıkıştırırken beni, benim suçlusu olmadığım bir şeyle vurması karşısında kalbimi sıkıştıran o hissi atlatmak için kendime iki saniye verdim. Ataner onun gibi bir abi değilse bu benim suçum değildi. Belki de öyleydi. Bilmiyordum.

Canımı acıtmıştı. Ama şu anda buna mızmızlanacak bir zamanda değildim.

Ona ne diyeceğimi düşünürken karşımda, kardeşi için tereddütsüzce

ölmeye de öldürmeye de hazır olan bu adamı, hiçbir zaman Lacivert'e zarar vermeye çalışmadığıma nasıl inandıracağımı bilmiyordum.

En iyi olduğum şeyi yapmam, yalan düşünmem gerekiyordu. Tek problem bunu birkaç saniye içinde, içindeki katili açığa çıkaran bir adamın gözleri gözlerimde, diğer bir psikopatınki de üzerimdeyken yapmam gerekliydi.

"Hiçbir zaman Lacivert'e zarar vermek istemedim," dedim, hızlıca. Bunu öğrenmesi çok boktan olmuştu ama onun zayıf noktası kardeşleriydi ve onlara zarar vermek istediğimi düşünmesi beni yüzeye çıkamayacağım kadar derinlere iterdi. "Yemin ederim, Kurşun, asla öyle bir niyetim olmadı. Hatta Lacivert'i seviyorum bile," dedim, tamamen dürüst olarak. Bunu görmesini umuyordum.

Dişlerini öyle bir sıktı ki bu sesi, odanın içindeki üç kişi de duydu. "Sakın," dedi elini kaldırarak. "Sen benim kardeşimi sevmeyeceksin. Sen benim kardeşime karşı hiçbir şey hissedemezsin." Konu onlar olduğunda bamteline basılmış gibi olduğundan bir şey diyemedim. "Bu zamana dek Lacivert'ten de Mavi'den de çok farklı olduğunu, olgun olduğunu, kendi başına onların yapamayacağı kadar güçlü durduğunu düşünmüştüm." Başını iki yana salladı. "Ama yanılmışım, Elfida. Sen onların asla olamayacağı kadar sinsi ve ikiyüzlüsün." Tükürür gibi konuşuyordu. "İkisinin de senin yalan dolan sevgine ihtiyacı yok."

Onu anlıyordum.

O, benim bilmediğim, görmediğim türden bir abiydi.

Kardeşlerini korumaya çalışıyordu.

Onu anlıyordum. Yine de sözleri yüreğimde kesikler açıyor, sıcak kanların içime içime akmasına neden oluyordu işte.

Yutkunduğumda gözlerime bakarak kırgınlığımı görebilecek olması umurumda değildi. Derin bir nefes aldım ve sessizce, buruk bir sakinlikle geçtiğimiz bir dakikada o konuşurken kurguladığım senaryoyu anlatmaya başladım. "Ekrem, ona olan borcumu ödemem için sürekli bana verdiği zamana biraz daha zaman ekliyordu. Bir şekilde uğraştığıma ve ona ödeyeceğime ikna olmuştu. Yine de son zamanlarda bir taksit geciktiğinde, beni iyice sıkıştırmaya başladı. Senden çalamazdım çünkü daha yeni bir miktarı kendime geçirmiştim ve yine yüklü bir miktar geçirirsem yakalanırdım. Senden çıkan her paraya bir karşılık buluyordum ama birden yüklü bir miktar çekersem karşılık bulamazdım. Tehditleri daha ciddi

bir boyut aldı. Sürekli arıyor, adamları olmadık yerlerde karşıma çıkıyor ve Ekrem'in mesaj ilettiklerini söyleyip gidiyorlardı. Öncekine göre daha ciddi olduğunu ve sabrının kalmadığını anlayabiliyordum. Canımı yakmaktan çekinmeyeceğini zaten biliyordum."

"Kısa kes," dedi. "Başına gelenler umurumda değil, kardeşimle ilgili olan kısma gel."

Başımı salladım. "Ben de..." Zorlanıyormuş gibi derin bir nefes aldıktan sonra devam ettim. "Ben de bir şey düşündüm," diyerek dudaklarımı ıslattım. Arduvazları sabırsızdı. "Güvendiğim birkaç insan var. Onlardan yardım istedim." Sanki ruhumu görüyormuş kadar dikkatli bakması, kelimeleri toparlamayı zor kılıyordu. Neredeyse kurduğum senaryoyu unutacaktım. "Lacivert kaçırılırsa eğer onun için fidye ödeyeceğini biliyordum. Çok fazla değil, yani seni etkileyecek bir miktar değildi. Bunu istediğim kişilere gerçekten güveniyordum ve Lacivert'le birlikte ben de kaçırılacaktım zaten. Ona zarar gelmediğinden emin olurdum. Yemin ederim, onu incitmek asla aklıma gelmedi. Tek derdim Ekrem'in bir süre daha yakamdan düşmesine sebep olacak kadar daha para bulmaktı."

Düşünceli gözleri gözlerimdeyken inancına giden yoldaki merdivenleri gördüm. Ona bütün bir dürüstlük sunamazdım. Şu an değil. Çünkü kısa süreli tanışıklığımız, hayatındaki küçük yerim ve henüz duygularına ulaşmamış varlığım beni sineye çekmesine yetmezdi. Ben de ona, sineye çekebileceği türden küçük yalanlar veriyordum.

Ağzını açtığında tekrar konuşmaya başlayarak onu susturdum. Tüm detaylarıyla anlatmam gerekiyordu ki aklında oturmayan bir yer kalmasın.

"Başka şirketlerden de çalabilirdim. Fazla büyük bir miktar olmayacağı için kimseyi batırmazdım ama bir şirketin güvenlik duvarını aşmak çok uzun ve meşakkatli bir iş. Ekrem bana geciktirdiğim taksit için o kadar vakit vermiyordu. Başka bir yol bulamadım. Sonrasında ise gerçekten kaçırılmamız, bütün işleri bozdu."

Sözlerim bittiğinde bir süre sessiz kaldı. Derin bir nefes vermek ve bunu atlattığım için kendime sarılmak istiyordum. Aklında soru bırakmayacak bir yalan kurgulamam kırk saniyemi almıştı.

"Her şey iyi, hoş," dedi, sessizliği bozarak. "Söylediğim gibi niyetinin ona zarar vermek olmaması önemli değil, aklındaki herhangi bir planın ona dokunmasının cezasını çekeceksin ama geriye ötmediğin tek bir şey kalıyor."

Bu kez neydi?

Yeter, diye çığlık atmak istesem de bir cevabım olmadığı takdirde sallamasyon bir açıklama yapmak üzere ağzından çıkacak şeyi bekledim.

"Poyraz Havas," dediğinde bu ismin bana hiçbir şey çağrıştırmaması üzerine kaşlarımı çattım ve açıklamasını istercesine *ee*, der gibi başımı salladım.

Salağa yattığımı düşünüyor olmalı ki bana bıkkın bir bakış atıp, "*Çaka*, desem daha iyi anlarsın belki," dedi.

O an tüm parçalar yerine oturdu ve bu ismin kim olduğu, Lacivert ve benimle olan ilişkisi gözlerimin önünden geçti. Bu zamana kadar Lacivert'e zarar vermeyi düşünmediğim kısmı doğruydu. Ama tam şu an karşımda olsa saçına yapışmayacağımın garantisini veremezdim. Salak kızın salak planı yüzünden yeni bir sorgu başlıyordu.

"Kardeşimi, Teo'nun adamının yanına bile bile gönderme sebebini de açıkla şimdi." Sesi düz ve ifadesizdi. Sesine tezat olacak bir agresiflikle birden elini sertçe sandalyemin koluna vurduğunda iplerin müsaade ettiği kadar sıçradım. "Kardeşimi, açık açık düşman olduğumuzu bildiğin, zamanında seni bile kaçırmış olan Teo'nun adamının yanına, hepimiz bir kat aşağıda kahvaltı masasında otururken sokmanı bana açıkla!" derken bu kez bağırıyordu.

"Onun benimle alakası yok!" dedim, ben de sesimi yükselterek. Sanırım ilk kez haksız bir suçlamayla karşı karşıya olmak ve bir konuda dürüst olmak beni heyecanlandırmıştı.

"Elfida!" diye suratıma bağırdığında tahammülünün kalmadığı barizdi.

"Ne?" diye bağırdım, onun gibi. "Bu konuda git kardeşini sorgula."

Üzgünüm, Lacivert. Başka zaman olsa seni satmazdım ama abin karşımda beni öldürmeye son derece hazır görünürken canımı düşünmek zorundayım.

"Ne anlatıyorsun sen?"

"Lacivert istedi," dedim. "Arabada gelirken Mavi su almak için bir büfede indiğinde bana her şeyi anlattı. Kimseye söyleyemediğini, ona yardım etmemi istediğini... Başta itiraz ettim ama çok ısrar edince dayanamadım. Kabul ettim."

Başını ovarken bana biraz bile olsa inanmadığını hissediyordum. Hatta neredeyse kardeşini suçladığım için bana daha çok bağıracak gibiydi.

"Lacivert neden Teo'nun adamıyla görüşmek için sana ısrar etsin, Elfida? Sallıyorsun, bari mantıklı salla."

"Ondan hoşlanıyor."

Ovmak için aşağı eğdiği başı havaya o kadar hızlı kalktı ki imkânım olsa gerilerdim. Aynı ani hareketin bir benzerini sağ tarafımda oturan Kılıç da yapmıştı.

Gözlerimin içine beni öldürmekten bir saniye ötedeymiş kadar öfkeli baktı. Üzerime doğru bir adım attığında onu görmek için başımı geriye atmam gerekmişti. "İstersen benden yüz milyon değil, beş yüz milyon çal ama Lacivert hakkında atıp, tutarken beş kere düşün!" dediğinde sesi son derece yüksekti. "Onun hakkında yalan söylemek, paramı çalmaktan çok daha büyük sonuçlar getirir."

Elbette kardeşinin tarafını tutması normaldi. Bana deli gibi sinirliydi ve şu anda karşısında onu bunca zamandır kandıran bir hırsız, bir yalancı olarak otururken bir lafımla kardeşinin, düşmanının adamıyla gizlice aşk yaşadığına inanmayacaktı.

Çok şükür ki akıllı bir kadındım.

Ve ileri görüşlü.

"Telefonumu getir," dedim, sözlerini umursamadan. "Bunun bir gün başıma kalacağını biliyordum." Kaşlarını çattı. "Getir," dedim, bastırarak. "Sana kanıtlayacağım."

Bunu beklemiyor olmalıydı. Omuzları gerilirken arduvazlarını gözlerimde beş saniye daha tuttu ve sonra Kılıç'a bakarak bir kafa işaretiyle telefonumu getirmesini söyledi.

Kılıç telefonu getirip Kurşun'un eline bıraktığında da suratıma bakmadı. Tahminimce o bana Kurşun'dan bile daha az inanıyordu. Bu saatten sonra ağzımdan çıkan hiçbir lafın onun için bir anlamı olmayacağını hissedebiliyordum.

Kurşun bana dik dik bakarken, elini pantolonunun cebine atıp bir çakı çıkardı. Bıçağın açılırken çıkardığı keskin ses içimi ürpertirken arkama doğru eğildi ve bir çırpıda ipleri keserek ellerimi serbest bıraktı. Bense hareketinin etkisiyle burnuma dolan kokusunu düşünüyordum.

Ellerim serbest kaldığında bileklerimdeki izlere bakmakla bir saniye harcadım ve uyuşan kollarımı umursamadan telefona doğru uzandım. Telefonu verdiğinde başımda dikiliyordu. Gözleri doğrudan ekrandaydı. Galeriye girerek birkaç gün önce çekilmiş o videoya tıkladım. Kılıç

da diğer tarafıma geldi ve başımda iki dev dikiliyormuş gibi hissederken videoyu oynattım.

Lacivert, o gün arabada bana her şeyi anlatırken telefonum kucağımda duruyordu. Belki ileri görüşlü, belki biraz paranoyakçaydı, bilmiyordum ama bu işin bir gün başıma kalabileceğini tahmin etmiştim. Aileden birinin, ben Lacivert'in Poyraz'la görüşmesine yardım ederken, durumu anlayıp beni suçlayabileceğini düşünmüştüm.

O anda ses kayıt uygulamasını açmak uzun süreceğinden direkt kameraya tıklamış ve video başlatmıştım. Videoda sadece eteğim ve arabanın vitesi gözükse de Lacivert'in konuşması net bir şekilde anlaşılabiliyordu.

Lacivert'in bana kimseye söylemediği bir şeyler söyleyeceğini anlattığı kısımları dinledikten sonra asıl can alıcı kısma geldik. Tepemde dikildikleri için ikisinin de suratını göremiyordum ama şaşkınlık ve kızgınlıklarını, odaya doluşan enerjiden bile anlayabiliyordum.

"Şu seninle kaçırıldığımız gün depoda başımızda bekleyen adam."

"Ne? Teo'nun adamı. Kafayı mı yedin sen?"

Lacivert birbirlerini dört kez tesadüf eseri gördüklerini ama abisi yüzünden peşinde hep birileri olduğundan onunla konuşamadığını anlattı. Sonrasındaysa benim panikli sesim duyuluyordu.

"Lacivert, aklını kullan. Bu adam Teo için çalışıyor ve Teo, abinin düşmanı. Akıl kârı mı bu? Her şey Teo'nun bir planıysa mahvolursun."

Lacivert öyle olamayacağını anlatıyor, yardımını reddetmeme itiraz ediyor ve planı kurma anımız duyuluyordu. Sonrasında videoyu durdurdum ve başımı kaldırarak Kurşun'un bir kayadan daha sert duran suratına odaklandım. Bakışları doğrudan telefonuma bakıyor, gözlerinden yemin ederim ki ateş parçaları çıkıyordu.

Aslında her ihtimale karşı bir kayıt daha vardı. O da Lacivert odadan çıktıktan sonra alınmıştı. Bana konuşmalarını anlatıyor, duygularını dile getiriyordu. Ama o kayıtta öpüştüklerini de söylediği için abisine onu dinletmeyecektim. Tahminimce yeterince başı beladaydı, fazlasına gerek yoktu.

"Odada sadece on dakika durdu ve onunla bir daha görüşmeyeceğini, konuşmayacağını söyledi," dedim, durumu hafifletmek için. Bir depoda, bir sandalyeye bağlı oturan bendim ama şu haldeyken muhtemelen havuzunun yanında kokteyl içen Lacivert'in götünü kurtarmaya çalışıyordum. "Abisinin düşmanıyla ilerleyemeyeceğini, aptal biri olmadığını

falan söyledi. Onunla konuşmayı da sadece her şeyi adamakıllı bitirmek için istiyordu zaten."

Kurşun gözlerini bir kez kapatıp açtı. Bir hışımla odadan çıkarken, Kılıç da gözlerini üzerime değdirmeden, telefonumu elimden alıp onun peşinden gitmişti. Üç yıldır bunu planlamıyormuşum gibi birini arayıp yardım falan isteyeceğimi düşünüyordu herhalde.

Telefonum tamamen temiz olduğu için içim rahattı. Planımın bir vakti olsa da her zaman her şeye hazırlıklıydım. Ellerimin serbest kalmasıyla bileğimdeki kızarık ve morlukları ovuştururken yüzüme düşen saçlarımı da geriye ittim ve odanın içine bakındım. Eski bir evin, boş bırakılmış eski bir odası gibiydi. İleride bir ahşap dolap vardı. Onun dışında, tahta masa ve sandalyeler harici başka bir şey yoktu. Fazla büyük bir oda değildi.

Eğilerek ayağımdaki ipleri de çözdükten sonra bu kez ayak bileklerimi ovdum. Canım yansa bile konuşmanın beklediğimden çok daha sakin geçtiği açıktı. Şimdi ne olacağını merak ediyordum. Benimle ilgili planı neydi?

Yüzleşme kısmı hep en kötüsü olurdu. Ama bu beklediğim kadar kötü değildi. Öyleyse devamı daha mı iyi olacaktı? Yoksa daha mı kötü?

-

Kaç dakika geçtiğini bilmiyordum. İçinde bir cam bile barındırmayan bu küçük odanın içinde birkaç tur atarak, ağrıyan bacaklarımı açmaya çalışırken gergindim.

Planım her zaman kendi tarafımdandı. Kendi adımlarımı, sözlerimi, bakışlarımı bile planlamıştım. Ama onun hareketlerini kontrol edemezdim. Bir yere kadar yönlendirebilirdim ama özünde onun insafına kalmıştım. Kurşun'un verebileceği tepkilere, alabileceği kararlara ve söyleyebileceği şeylere göre aynı yola çıkan farklı planlarım vardı.

Odanın kapısı aniden açıldığında başım hızla kapıya doğru döndü. Onu görmek kalp atışlarımı hızlandırırken bir an için elimi ayağımı nereye koyacağımı unuttum.

İçeri giren bedeni kapıyla aynı boydaydı. Öyle ki içeri girerken başını hafif de olsa eğmesi gerekmişti. Bedenini, tenini gizleyen kıyafetler olmadan hayal etmek, şu anda yapmam gereken son şey falandı herhalde. Ama zaten hiçbir zaman yapmam gerekenleri doğru düzgün yapabilen biri olmamıştım.

Bana yaklaşmasını beklerken kendimi topladım. Her şeyin bir vakti vardı elbet. Hayalini kurduğum her şeyi bir bir yaşatacaktım bize.

Onu incelediğimde, onun da kendini toplamış olduğunu fark ettim. Lacivert'e olan öfkesini sindirmişe benziyordu veya şimdilik sadece bana olan öfkesine odaklanmak istiyordu.

Tek kaşı acımasız bir görüntüyle havalanırken, "Seninle işimin bittiğini sanmadın herhalde, değil mi?" dedi.

Üzerime doğru yürümeye başladığında sabit durdum. "Tüm sorularını cevapladım."

"Ha, tamam o zaman," dedi, dalga geçer gibi. "Bırakayım da git bari." Bana doğru bir adım daha attığında, aramızda üç adımlık bir mesafe kalmıştı. Ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve dev gibi bedeniyle karşımda dikildi. "Bir bedel ödemen gerekiyor, Elfida. Paramı bir şekilde bulup getirmek senin için bir ceza olmaz. O zaten yapman gereken," deyip durdu. Beni evimden aniden kaçırdığı için onun tehlikeli görüntüsü karşısında beyaz tüylü terliklerim ve pembe *Victoria's Secret* pijama takımımla dikilen, kendine nazaran oldukça kısa olan vücuduma baktı. Bilmesem onun da bu iki tezat görüntüyü komik bulduğunu düşünürdüm.

"Ne bedeli?" dedim, ters ters. "İşkence mi yapacaksın bana?" Bunu söylerken gözlerimi devirmiş, absürt bir örnek vermiş gibi davranmıştım. Şimdi *evet* falan derse şuraya bayılırdım herhalde. Bu hiç romantik olmazdı.

Bana doğru bir adım daha atarak, "Hatırlıyor musun?" dedi. Bu kez sabit durmadım ve ben de geriye doğru bir adım attım. "Haplandığın gün, o davetten ayrılmadan önce Okyanus'la karşılaşmıştık. Bana, ona şiddet uygulayıp uygulamadığımı sormuştun. Ben de kadın olmasının, ona her şeyi yapıp paçayı sıyırma özgürlüğünü mü verdiğini sormuştum sana." Başını yana yatırdı ve gözlerimin içine bakarken devam etti. Hep böyle yapıyordu. Gözlerimin en dibine, kimsenin bakmadığı bir dikkatle bakıyordu. Çok derin. "Şimdi sorumu tekrarlayayım mı?"

Bana doğru bir adım attığında, bir ileri bir geri oyununu sürdürüp ben de gerilemiştim ki sırtım soğuk duvarla buluşunca alanımın bitmesinin gerginliğiyle etrafıma bakındım.

Ne klişe bir olaydı bu böyle?

Bayılmıştım.

Umarım daha da üzerime gelir ve beni duvarla kendisi arasına sıkıştırıp maçoluk yapmaya devam ederdi.

30 Eylül 2022. Beni korkuttuğunu sanıyor olabilirsin ama... Fena hoşuma gidiyorsun, sevgilim. Bana patronluk taslamaya çalıştığında bile sana bayılıyorum.

"Bir erkek olsan şu ana dek kemiklerini kırıp eline vermiştim. Yine de sana karşı merhametli davrandığım için bana teşekkür etmelisin."

Alayla güldüm. "Kemiklerimi kırmadığın için teşekkür ederim, Kurşun," dediğimde sesimdeki gerçeklikten uzak ton somuttu.

Üzerime doğru bir adım daha geldiğinde gidecek yerim kalmadığından sadece sırtım duvara yaslı halde durabildim. Şimdi aramızda sadece bir adımlık mesafe vardı.

"Hâlâ o kadar pişkinsin ki midem bulanıyor," dedi.

Laflarının canımı acıtmasına izin vermek istemiyordum. Ona ikiyüzlülük yaptığımı düşündüğü için elbette beni yaralamaya çalışacaktı. Üç yıldır ondan çalmama rağmen onu tanımıyormuş ve tamamen masummuşum gibi hayatına girdiğim neredeyse iki ay, onu öfkelendiriyordu. Fazla öfkelendiriyordu.

Bana doğru bir adım daha attı ve işaretparmağını sertçe göğsüme bastırıp, tükürürcesine, "Sen bir hırsızsın," dedi.

Kalbini çalacağım, sevgilim.

Göğsümde hâlâ maçta yol açtığı morluklardan birinin izi olduğundan işaretparmağının baskısı canımı yakmıştı ama yüzüme bunu yansıtmadım.

Kurşun'un dudağının kenarında küçük bir yara, elmacıkkemiğinde de ufak bir kızarıklık, aynaya her baktığında beni hatırlamasına sebep olacak şekilde yerli yerinde duruyordu. Yüzüme değil de bedenime daha çok vurduğu için bedenimdeki yaralar daha fazlaydı. Onun da yüzündeki yaralar benden fazlaydı.

"Bilmediğim bir şey söyleyecek misin?" dedim, tek kaşımı kaldırarak. Damarına basmak istiyordum. Neden, bilmiyordum ama sanki içindeki bütün öfkeyi kusarsa sonraya kalmayacakmış gibi geliyordu. Sinirini bir çırpıda çıkartması daha iyiydi. Ama o buna karşı koyuyordu.

"Sana neler yapabileceğimin hâlâ farkında değilsin, değil mi? Ekrem'den ne kadar korkuyorsan benden daha fazla kat korkman gerektiğini idrak edemiyorsun, değil mi?"

Bu, mümkün değildi.

Sessiz kaldım. Sahiden ona bir güven duyuyordum. O beni incitmezdi, o beni yaşatırdı. Yaşatmıştı.

"Neden, biliyor musun?" diye sorduğunda iyice dibime girmiş, beni duvarla arasına almıştı. "Çünkü canını hiç gerçekten yakmadım. Çünkü hiç karşında durmadım." Gözlerimin ikisine de sıra sıra baktı. "Çünkü sen siktiğimin krizlerini geçirirken senin elini tuttum. Bunu sana ailen bile yapmazdı, Elfida." Başını bana doğru yaklaştırdı ve kulağıma doğru eğildi. "Çünkü ailen seni adamakıllı sevseydi, benim seni travmalarının yarattığı krizlerinden çıkartmama ihtiyacın olmazdı."

İşte şimdi bana işkence yapmasını istiyordum.

Onu anlamıştım. Onun, beni gören tek kişi olduğunu düşünmüştüm hep. Haklıydım. O, canımı bana vurmaktan daha çok yakacak şeyin kelimeleri olduğunu biliyordu. Bunu bir keresinde kendisi de söylemişti zaten. *Şu an baktığım gözlerinde seni incitmenin ne kadar kolay olduğunu görebiliyorum*, demişti, dağ evindeyken.

Öyleydi.

Başını kulağımdan çekip, yeniden yüz yüze gelmemize sebep olurken ben ona bakmayı reddetmiştim ki bunu kabul etmeyerek çenemi sertçe tuttu, beni ona bakmaya zorladı. "Ne oldu, Elfida? Kirli oynamıyor muyduk? Küstahlığın nereye gitti?"

"Çekil," diyerek onu itmeye niyetlendiğimde bu kez rol yapmıyordum.

Kollarımı tuttu ve karnımın üzerinde birleştirdi. Bileklerimi aşırı bir kuvvet kullanarak sıksa bile yüzünde kendini zorladığına dair bir mimik yoktu. "Şşt."

Yüzümü buruştururken umurunda olmayacağını bile bile, "Canımı yakıyorsun," dedim.

Hafifçe gülümsedi. Onu bu kadar gülümsetebilen kişi olduğumu bilse çevresindekiler şoka girerdi muhtemelen. Ama özünde onu gülümseten şeyin acı çekmem olması ironikti.

"Amacım bu çünkü." Dudaklarını ıslattı ve yüzlerimiz birbirine bir karış uzakken arduvazlarındaki keyfi iyice görmemi sağladı. "Seni buraya getirirken arabada resmen zor oturdum, Elfida." Bileklerimi hâlâ çok fazla sıkıyordu. "Sakın beni iyi bir adam sanma. Sakın vicdanıma dokunacağından senin canını yakamayacağımı sanma. Sana yemin ederim ki seni burada mahvederim ve gözünden düşen her bir yaştan zevk alırım. Bu işe girerken bunları göze aldığını varsayıyorum."

Yüzümdeki kaslar gerilirken, dilimi ısırarak sessiz kalmaya çalışıyor-

dum. Söylediklerini kabullenerek başlamıştım bu işe. Onu bu raddeye bile isteye getiren de bendim, her şeyi göze alan da. Bu sadece bir eşikti.

"Sana sordum," dedi, bu kez daha farklı bir tonla. "Evindeyken sana sordum!" diye bağırdı yüzüme doğru. "*Benden bir şey saklıyorsan şimdi söyle, bir şey olmayacak*, dedim." Çenesini sıktı. "Orada itiraf etsen saçının teline bile dokunmazdım. Çünkü benim ağzımdan çıkan her söz gerçektir, Elfida." Gözlerimin içine bakarken, duvarı delip de içine girmek istiyordum. Bana Kurşun Alpugan'ın bu kadar yakınımda olmasının beni gerileteceğini söyleseler onlara gülerdim ama gözlerindeki bir şey kalbime batıyordu. "Ekrem'e olan borcunu da öderdim. Sana dokunmasına da izin vermezdim." Burnumun direği sızladığında böyle konuşmaması için neredeyse on üç yıl sonra ilk kez dua edecektim. Bu, canımı daha çok yakıyordu. Bu kez siniri kendineydi. "*Dürüst en azından*, derdim. *Çaresiz kalmış*, derdim. Belki bir daha şu güzel yüzüne bakmazdım ama hayatın boyunca ne paraya ihtiyacın olurdu ne de biri seni böyle tehdit edebilirdi." Yutkunduğumda ağzımı açacaktım ki izin vermedi. "Ama sen ne yaptın? Adam gibi sormama rağmen şu kadar cesaretli olamadın. Yine yalan söyledin. Gözlerimin içine bakıp güldün. En çok ikiyüzlülüğüne kızıyorum. Düşündükçe deliriyorum, Elfida!"

Kontrolden çıkıyor gibiydi. Ama sadece öfkeli, kandırılmış bir adamdan farklı olarak bu kez *gerçekti*. Hayal kırıklığına uğramıştı. Beni en çok bu yaralıyordu.

"İnandım lan sana! Herkes bir şeyler söylerken hiçbirini dinlemedim. Ben seni araştırsam şu ana kadar gelebileceğini mi sanıyorsun?" Güldü. "Erteledim. Belki de hissediyordum ama kestim sesimi, bekledim. Kötü bir geçmişin olmuş, eyvallah. Ama bu seni bırakmam için yeterli değil." Gözlerim nemlenecek gibi hissederken boğazımdaki yumru gitsin diye art arda yutkundum. "Bari hayatıma girmeseydin, bari yüzüme gülmeseydin. Bir nebze gururun olsaydı da kardeşlerime, aileme yakınlaşmasaydın. Yüzüme gülerken biraz utansaydın. Koynuma bile girecektin, ulan!" dedi. "Dağ evinde seni durdurmasam, yine seni düşünerek sonrasında kalbin kırılmasın diye sana engel olmasam bir yatağım kalmıştı girmediğin, ona da girecektin."

Bana izin verse bu işin gideceğini bildiği yer onu delirtiyordu. Planlarım ve yalanlarım uğruna onunla sevgili olabileceğimi, onu kandıraca-

ğımı görüyor ve düşünüyordu. Kızgın olduğu tek şey yaptıklarım değil, yapabileceklerime inandıklarıydı da.

"Kurşun..."

"Kes," dedi ama sesi o kadar da keskin değildi. Bağırmıyordu. Hayal kırıklığını dile getirirken farklı duyguların esiriydi. "Yalandan nefret ederim. İkiyüzlülükten, sinsilikten nefret ederim. Ve sen nefret ettiğim her şeysin, Elfida Alaner."

30 Eylül 2022. Hayır, hayır, sevgilim. Ben sevdiğin her şey olmak istiyorum. Elbet olacağım ama gözlerime bakıp bana benden nefret ettiğini söyleme. Lütfen.

"Şimdi bana şu gözlerle bakıyorsun ya..." dedi, dalga geçer gibi. "Üzgünmüş gibi." Başını iki yana sallarken yüz ifadesi söylediklerini doğrular bir ifadeye büründü. "Sadece tiksiniyorum." Bileklerimi bıraktı ama zaten artık onları oynatacak mecalim yoktu. "Çünkü sen hep böyle bakıyordun. Onarılmaya, iyileştirilmeye ihtiyacın varmış gibi. Sana hiçbir zaman yalan söylemedim, Elfida. Yine söylemeyeceğim. Sen öyle baktıkça benim de seni iyileştirmeye ihtiyacım olduğunu düşünüyordum. Farklı olduğuna inanmıştım. Yanımda kendin olabiliyorsun sanmıştım. Yalancının teki olduğundan bihaberdim." Dudaklarını ıslattı ve nefesini bıraktıktan sonra gözbebeklerime baktı. "Bir anlığına da olsa ihtimal vermiştim."

"Neye?" diye sordum, titrek bir sesle. Kalbimi eline almış, avuçlarında sıkıyordu.

"Boş ver," dedi sadece. "Tek bilmen gereken, bu saatten sonra bir yudum suya muhtaç kalsan ve benim okyanuslarım olsa sana bir damlasını vermeyeceğim." Yüzünü, yüzüme yaklaştırdı ve bu yakınlık onu hiç etkilemiyormuş gibi ifadesizce devam etti. "Sana benden korkmayı öğreteceğim."

Sessizce arduvazlarının içine bakmama, derinlerinde sözlerinin doğruluğundan şüpheleneceğim bir şeyler aramama rağmen gözleri boşluktan ibaretti.

"Ne oldu? Konuşmuyorsun." Yüzüme düşen bir saçı kulağımın arkasına itti. "İçine mi oturdu?" Verecek bir cevabım yoktu. Karşısında, kendimi olduğumdan çok daha güçsüz ve kötü biri gibi hissederken, ağzımı açıp söyleyecek tek bir şeyim yoktu. "Yoksa sadece oynuyor musun?" diye sordu, alay eder gibi. "Sahi, hiç gerçek kendini gösterdiğin bir an oldu

mu yanımda? Yoksa tamamen ikiyüzlü müydün?" Düşünür gibi yapıp, "Belki kriz geçirdiğin anlarda," diyerek kendi cevabını verdi. "Onlar da gerçekse tabii."

"Gerçekti," dediğimde sesim kısıktı.

Başını salladı. "Gerçektir tabii. Ama itiraf edeyim, senin kadar sevilmesem benim de öyle absürt travmalarım olabilirdi." Başımı kaldırdığımda, gözlerinin içine *yapma*, der gibi baktım ama umursamadı. "Tuvalette sana bir paçavra gibi davrandığını duyduğumda abine kızmıştım." İnatçı bir tutam yine yüzümün yanına düştü ve o yine sözleriyle ruhumu sıkmıyormuş gibi bir incelikle onu da kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Annenin eve geliş saatini umursamadan kendini astığını, babanın seni hiç sevmediğini, Nil'in hep senden daha değerli olduğunu öğrendiğimde... Bunları okurken hepsinin acısını senden sileceğimi bile düşünmüştüm." Eli hâlâ saçlarımı sıkıştırdığı kulağımın arkasındayken, parmaklarını tenime sürterek yavaşça yüzümden aşağı indirdi. "Ama belki de insanlar seni sevmemekte haklıdır, ha, Elfida?"

Elimi tutan adamdan, boğuştuğum kâbuslarıma dönüşmüştü. Savaştığım iç sesime dönüşmüş, karşımda dikilerek yetersizliğimi mırıldanıyor ve bu dünya üzerinde en değer verdiğim insan olarak diğerlerinin yolunu izliyordu. Kendimi sevmeme asla müsaade etmeyen o insanların arasına karışmıştı.

"Annesi ve babası da evladını sevmeyecekse kim sevecek sonuçta, değil mi?" Çenemi yumuşakça kavradı ve başımı kaldırarak ona bakmamı sağladı. Oysa gözlerimi yeni ayırmıştım üzerinden. Sözlerinin sertliğinin aksine ses tonu ve dokunuşları çok yumuşaktı. "Canını en çok yakması gereken şey ne, biliyor musun?" diye sordu, başparmağını çenemde gezdirerek. Başını biraz daha eğdi ve sesini biraz daha kıstı. Ama arduvazları hâlâ gözlerimdeydi. "Seni kendi isteğiyle sevmeye hazır tek insandım."

Beni tamamen bıraktı. Geri çekildi ve eserine kısa bir bakış attı. Duvardan destek alarak zar zor ayakta dururken gözlerimin feri gitmiş gibi hissediyordum.

"Ama sen bunu da mahvettin," dedi. Beni soğuk odada yalnız başıma bıraktı ve kapıyı arkasından çekip çıktı. Bense öylece kalmaya devam ettim.

En acısı, sadece doğruları söyleyerek beni bu kadar parçalayabiliyor olmasıydı. Benim düşündüğüm gerçekleri gözünü kırpmadan, suratıma söylerken değersizliğimi yüzüme vuruyor olmasıydı.

30 Eylül 2022. Bugün bana bir silah doğrulttun. Tetiği çekmedin. Ama az önce kalbimi paramparça etmek için bir silaha bile ihtiyacın olmadığını anladım. Hak ettiğimi bilmek, sadece daha kötü hissettiriyor.

Belki de saçmalıktı.

Belki de her şey sadece benim kafamdaki peri masalıydı.

Belki de asla beni sevmeyecekti.

Herkes gibi.

Çünkü belki de herkes haklıydı.

KURŞUN A. ALPUGAN

Elimdeki eski televizyon kumandasını, beş metre ötemdeki odada olduğunu bilerek, duyabileceğini umursamadan duvara fırlattığımda koltukta oturan Açanay'ın gözleri her bir hareketimi sakince izliyordu.

Az önce ona hak ettiği, yapabileceğim en büyük işkenceyi yapmıştım. Kimsesiz bir kızı, kimsesizliğinden vurmuştum.

Hak ediyor muydu? Ediyordu.

Ama ağzımdan çıkan her bir sözle berraklaşan o gözlerini görmek, *bana* işkence gibi gelmişti.

Buraya gelirken, deli gibi canını yakma arzusuyla dolup taşıyordum. En çok da daha bir hafta önce gözlerine bakarak, dürüstlüğünden medet umarak sakladığı bir şey varsa söylemesini söylediğimde benimle alay eder gibi suratıma gülmesinin, dalga geçmesinin kızgınlığı vardı üzerimde.

Sikik sebeplerinin hiçbiri umurumda değildi. Benden çalan, bedelini öderdi ve o da bu bedeli ödeyecekti.

Kendi içimdeki sesleri susturdum. Niyetim ve derdimin para olmadığını söyleyen seslerin hepsini kestirip attım. Bir şey beni rahatsız ediyordu. Onun için *kafasına silah yaslanacak türden biri değil*, demiştim. *Bunu yaptığımı düşünemiyorum bile.* Bugünse ona bir silah çekmiştim.

İkiyüzlü bir hırsız olmasına rağmen yanlış hissettiriyordu.

O, bir sıçandan fazlasıydı.

Bir yılandı. Ben fark etmeden, hayatıma sürünerek giren, kendine bir yer edinen bir yılan.

Ben onun canının yanmasını ve kırgınlığını önemserken, bana iyi hissettirdiğine inanıp, yanında dururken o sadece çalmak için yanımdaydı. Sadece çalmak için benimle konuşuyordu, bana gülüyordu. Bunca zamandır oynuyordu ve devam edecekti. Çok daha fazlasını yapacaktı.

Gözleri enfes şekilde güzeldi. En başından beri biri tek renk, diğeri iki renk olan heterokromili gözlerini izlemekten mantıksız bir keyif alıyordum. Şimdiyse o garip gözlerin içine yerleştirdiğim kırılganlık bir yanıma keyif verdiği kadar bir yanımı rahatsız ediyordu.

Siktiğimin yerinde bana böyle aptal gibi hissettiren başka bir insan evladı olmamıştı.

Her şey, her zaman çok basitti. Biri bana karşı bir hata yapardı. Onu öldürürdüm. Vicdanım rahatsız olmazdı, öldürdüğüm kimse kâbuslarıma falan girmezdi. Geceleri de bebek gibi uyuyordum. O lüzumsuz insanların çoğunun ismini bile hatırlamaz, görsem tanımazdım.

Öldürmeye gerek görmediklerimi de onlara ölmeyi diletecek kadar fiziksel acı vererek cezalandırırdım.

Bu kadardı işte.

Siktiğimin siyah ve beyazı.

Oysa siktiğimin grisiydi.

Kendime olan öfkemi de ondan çıkartmak istiyordum. Karşısında durup, onu geçmişinin kâbuslarıyla yüzleştirecek cümleler kurarken biraz bile rahatsız değildim. Haline biraz bile acımamıştım.

Ama odadan çıkmadan önce son kez bakışlarımı üzerinde dolaştırdığımda o harap halini görmek, içine girdiğim baloncuk patlamış gibi hissettirmişti. Dağınık saçları topuzundan düşerken cam gibi gözleriyle yere bakıyordu. Burnunun kenarları kızarmış, pembe pijamaları içinde ayakta durmaya çalışıyordu.

Onu bu hale sokan bendim. Aslında temelde kendisiydi.

Bundan sadece saatler önce, ona kanmayı seçen bir adamken karşımda böyle durduğu takdirde onu bu hale getireni öldürmeye yemin eder ve kollarımın arasında sakinleşmesini beklerdim. Bu da çok saçmaydı. Sıradan bir kadındı işte. Hiçbir şey bilmiyorken de onu önemsemek yeterince başımı ağrıtıyordu.

Telefonumun sesi, kafamın içindeki sesleri susturarak bilincimi dış dünyaya çektiğinde cebimdeki telefonu çıkardım ve ağrıyan başıma bir etkisi olmayacağını bile bile bir elimi şakaklarıma bastırdım.

Arayan annemdi. Şu an onunla normal muhabbet edemeyecek kadar gergin olduğumdan meşgule attım ve telefonu cebime sokmakla uğraşmayarak Kılıç'ın oturduğu koltuğa fırlattım.

Annem az önce yaşanan manzaraya tanık olsa hayatı boyunca yapmadığı bir şey yapar, suratıma bir tokat atardı herhalde. Elfida'nın o halini görse onun güzel suratına kanardı ve onu böyle üzdüğüm için karşıma geçip bana beni böyle yetiştirmediğiyle ilgili uzun nutuklar atardı.

Ona kızamazdım. Ne de olsa o güzel surata ben de kanmıştım.

Açanay'ın oturduğu koltuğa çökerek iki elimi de başıma yasladım ve gözlerimi kapatarak biraz olsun sakinleşmek için dua ettim. Biraz olsun sakinleşmeliydim ki içeri girip onu parçalamayayım.

Açanay'ın ince parmakları omzuma dokunduğunda, "Sakin ol," dedi. "Olan oldu, yapacak bir şey yok artık. Önümüze bakacağız." Bekledi ve devam etti. "Böyle insanlar hep vardı, hep olacak, Kurşun. Dün adı Ali'ydi, bugün Elfida, yarın da Ayşe ya da Veli olur. Çok daha beterlerini de gördük. Alt tarafı bir hırsız. Yüz milyon."

"Para sikimde bile değil," dedim, başımı kaldırmadan.

Üstelemedi, *ne o zaman*, diye sormadı. Sadece sessiz kaldı ama eli hâlâ gerginliğimi almak ister gibi omzumdaydı.

Elfida'nın kim olduğunu öğrendiğimde, birkaç saat önce ilk Açanay'a anlatmıştım. Kılıç'a söylemek, o an için gözüme büyük bir baş ağrısı gibi görünmüştü. *Ben demiştim*, diye dakikalarca konuşacak, gözlerini suratıma dikip kinayeli bakışlar atacaktı. Açanay'sa böyle tepkiler vermezdi. Ne olursa olsun durur, düşünür ve şaşkınlık belirtisi bile göstermeden söylediklerimi yapmak için hazırda beklerdi.

Açanay benim her koşuldaki sağ kolumdu. Bazen şirket işlerine dokunurdu, bazen diğer işlere. Bazen Lacivert ve Mavi'nin güvenliğiyle ilgilenirdi, bazen birilerinin peşine takılır, bilgi edinirdi. Bazen cesetleri ortadan kaldırırdı, bazense bir işkence ustasıydı.

Kılıç'sa dostluğun dışında, daha çok Mavzer'le ilgileniyordu. Oradaki insanlar ve problemler onun göreviydi. Yine de Açanay sağımdaysa o da her zaman solumda olurdu.

Ancak her şeyi öğrendiğinde beklediğim tepkinin birazını bile vermemişti. En başında neredeyse şaşırmış bile görünmüştü. Sakince eğilip bil-

gisayardaki yazıları okumuş, bir süre beklemiş ve çok bir şey söylemeden, kalktığı koltuğa geri oturup ne yapacağımızı sormuştu.

Güvendiğini ve hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordum. Bu, Kılıç için asla alışılmadık, çok nadir bir durumdu. Elfida gibi şüphe yaratan birine, baştaki tüm suçlamalarına rağmen güvenmiş ve yanılmıştı.

Bense ona hiç güvenmemiştim. Sadece ağzından çıkanlara, gözlerinde gördüklerime inanmak istemiştim.

Başımı daha sert ovdum. İhmalkârlığımın cezasını da ona kesiyordum. Ona söylediğim tüm o şeyler düşüncelerimden çok bağımsızdı. Ailesinin sevgisizliğinin asla Elfida'yla ilgili olduğunu düşünmüyordum. Aksine Elfida'nın bugünkü halinin ailesinin suçu olduğunu düşünüyordum. Gerçek bir babaya, abiye, anneye sahip olsa bugün Mavzer'de bile olmazdı. Olmamalıydı da. İllegal bir dövüş mekânıydı, evet ama bu piyasada bin beterleri vardı. Belki de elime düşmek, Elfida'nın şansı bile sayılabilirdi. Onun gibi güzel, yaşça küçük kızları başka kulüplerde harcar, bambaşka yollara sokarlardı.

Belki ailesi gerçek bir aile olsa çalmazdı. Bugün bir hırsız olmazdı, dolandırıcı olmazdı. Travmalarının esiri olmazdı.

Asıl ceza kesilmesi gereken ailesiydi. Çoktan gebermemiş olsalar, babasını da annesini de onun oturduğu o sandalyelerden birine oturturdum ve Elifda'nın acı çekerek ödeyeceği her şeyi onlara ödetirdim. Ama ne yazık ki onlar ölüydü ve benim elime bir tek o ufaklık kalıyordu.

Acıma mı deniyordu buna? Merhamet mi? Belki de sadece onun yaşlarında iki kızın abisi olmanın içime ektiği empatiydi, onun canını yakmak isterken içimde ortaya çıkan, onu kollamak isteyen fısıltı.

Ben hayatta olduğum müddetçe ne suç işlemiş olurlarsa olsunlar kimse Lacivert'e de Mavi'ye de benim ona yapacaklarımı yapamazdı.

O Ataner denen piç ise adam olsa kardeşinin başına gelecekleri engellemek için biraz çaba sarf ederdi.

Sana yapacağım şeyler beni tam anlamıyla mutlu etmeyecek. Gözlerindeki kırgınlığı görmek bana zevk vermesinin yanı sıra içimde bir boşluğa neden olsa da ikiyüzlü hırsızlar, hak ettikleri sonu yaşarlar. Ve sen, Elfida Alaner... Elif Elfida Alaner... Henüz bu dünyada doldurmadığın yirmi iki sene burnundan gelecek de olsa artık benim itibar meselemsin.

Bunları onun suratına söylemek istesem de sadece içimden geçirmekle yetindim. Ona karşı hiçbir zaman gerçekten acımasız olmamıştım. Ta-

nışacağı Kurşun'u ona hiç göstermemiştim. Ama o bir seçim yapmıştı ve bu saatten sonra başka bir yüzümü görmeyecekti.

Benden çalan bir hırsızı yaşattığım, camiada duyulursa Kurşun Alpugan isminin çağrıştırdıkları sarsılırdı. Bazıları bunu herkesin yapabileceği izlenimine kapılırdı. Özellikle sadece bir iş insanı olduğumu sananlar, ufak beyinleriyle otoritemi sorgulardı. O küçük kızın, başka küçük kafaların yol açacağı problemlerin ortaya çıkmasına neden olması an meselesiydi. Şimdiden birkaç fısıltının dolandığını duymuştum. Ve ben, buna asla müsaade etmezdim.

Kimliğim, geçmişim ve yaşanan olaylar düşünülürse onun ölümü, bu işin tek yoluydu.

Böyle bitsin istemezdim. Çünkü tek bir anlığına da olsa ihtimal vermiştim.

Ekrem'in deposunda sakin adımlarla ilerlerken boş koridorun duvarlarına çarparak yankılar oluşturan adım seslerim kendi kulaklarıma ulaşıyordu.

Geleceğimden haberi yoktu ama oturduğu masasından başını kaldırıp da karşısında beni gördüğünde yiğitliğe bok sürmemek adına şaşkınlığını hemen örtbas etti.

Ona baş selamı verdim ve masasının karşısındaki koltuklardan birine rahatça yerleşirken, gözlerimi suratına dikip, "Bir selam sabah bile yok mu?" diye sordum, sıfır mimikle.

Ellerini masasında birleştirip, "Seni ayağımıza getirmek büyük şeref," dedi, gerçeklikten uzak bir tonlamayla. "Ziyaretini neye borçluyum?"

Burada olmam çok normal bir şeymiş gibi davranmayı seçiyordu. Sokak boyu onca koruma dururken nasıl girdiğimi sormayı kendine yedirememiş olsa gerek, sormaya yeltenmemişti bile.

Ceketimin iç cebine uzandım ve bir kâğıt parçasını çıkarıp masasına, önüne attım. Çirkin suratını gereğinden fazla görmek keyfimi kaçıracaktı.

Gözlerini gözlerimden sakince ayırdı ve masasındaki çeke baktı. Üzerinde yazan miktarı okumakla bir saniye kaybetti ve sakin bakışları yeniden bana döndü.

"Yüz elli milyon liralık bir çek," dedi, gördüğünü dillendirerek. "Bir anda gönlünden kopmamıştır herhalde, ha?"

"Elfida'nın borcu kapandı."

Tek kaşı havalandığında iyi bir poker suratı olsa da bu anın yaşanmasını hesap etmediğini benden gizleyebilecek kadar iyi değildi.

Boğazını temizledi ve başını salladı. "Borcunu taksitlere böldüğümüzden bir kısmını zaten ödemişti," dedi. "Bana borcu olandan fazlasını veriyorsun."

"Üzeri kalsın," dedim. "Harçlık yaparsın." Dudakları kıvrıldığında sakince ayağa kalktım ve ona tepeden, son bir bakış attım. "Onunla olan tüm münasebetin bitti. Bu saatten sonra adını ağzına almayacaksın. Sıkıntın olursa bana gel."

Dudakları biraz daha kıvrıldı. "Bizim renkli göz senin himayene mi giriyor?" Onu cevapsız bıraktığımda, "Bana neden borcu olduğunu merak etmiyor musun?" diye sordu.

"Hayır."

Arkamı döndüm ve çıkışa doğru yürümeye başladım. Şimdi o küçük yılanın borçlu olduğu tek bir kişi vardı, o da bendim.

"Onunla bir kez konuşmama izin ver," dediğinde adımlarım durdu. Bunu, benden izin istemek için söylemediğini bildiğimi biliyordu. Koşullar her ne olursa olsun bunu yapmazdı Ekrem.

"Hayır," dedim sadece, normal tonumun biraz bile dışına çıkmadan. "Konuşacak bir şeyiniz kalmadı."

Ekrem kısık sesle güldü. "Artık borcu ödendiğine göre bende ona ait olan ufak bir şey var. Onu geri alabileceğini söyleyeceğim."

"İhtiyacı olmayacak," dediğimde kaşları çatılır gibi oldu. Bir tepki vermesine anlam veremesem de ona dikkatle bakmakla yetindim.

Her ne söyleyecekse vazgeçti ve söylediği şeyin arkasında durmaya devam etti. "Bu bir ihtiyaç meselesi değil. Bir cisimden bahsetmiyorum. Eminim yanındadır. Bize ufak bir telefon görüşmesi ayarla. Geçtiğimiz yıllarda onu biraz incittim, borcu bittiğine göre bunu söyleyeceklerimi duymayı hak ediyor."

Onu cevapsız bıraktım ve arkamı dönüp oradan çıktım.

Onu incitmişti.

ELFİDA ALANER

Kaç saattir bu odada tek başıma dolandığımı bilmiyordum. Muhtemelen üç dört saat olmuştu. Tahta sandalyede oturmaktan ağrıyan kalçam dinlensin diye yürürken Kurşun'un bir yere gittiğini biliyordum.

Kulağımı tahta kapıya yasladığımda içeriden Açanay ve Kılıç'ın bir uğultu halinde gelen ve anlaşılmayan konuşmalarını duyabiliyordum. Kurşun'un sesi ise birkaç saat önce bir kapı kapanma sesinin ardından duyulmamıştı. Dolayısıyla çıkmıştı. Açanay ve Kılıç da gitmek için onu mu bekliyordu? Kurşun onları bana bekçilik yapmaları için mi bırakmıştı?

Hepsini bir kenara ittim. Önemli olan tek bir soru vardı: Beni nereye götürecekti?

Her şeyin umduğum gibi olmasını dilerken, dudaklarımı dişleyerek ellerimi omuzlarımda gezdirdim ve tenimi ısıran soğuğu biraz azaltmak için ovuşturmaya başladım. Saatlerdir burada olduğum için soğuğa alışsam da arada hâlâ ufak titremelere esir oluyordum.

O gittikten sonra bir saat kadar bomboş dikilmiş, acımasız sözlerini ve bakışlarını düşünmüştüm. Ona küsmüş, barışmış ve asla özür dilemediğini ve dilemeyeceğini bilsem de onu affetmiştim.

Her şeyi bu hale getiren bendim. Bunu planlayan bendim. Kurşun Alpugan'ın nasıl bir adam olduğunu bile bile her şeyi göze alan bendim. Ona yalan söylemiş, kandırmıştım. Şimdi gelmiş, ondan iyi niyet bekleyemezdim. Çünkü o, kötü niyetli olduğuma inanıyordu. Ben inandırmıştım.

Her şey geçecekti.

Bu yaşadığım, sadece hayalini kurduğum o andan önceki geçiş dönemi, ödenmesi gereken bir bedeldi.

Bacağımı sallarken kapının birden, kabaca açılmasıyla yerimden fırladım ve kapıya doğru döndüm. Arduvazları üzerime dokunur dokunmaz, kemiklerime kadar üşürken varlığıyla iliklerime kadar ısındım.

Bakışlarını benden çekti ve kapıyı ardından kapadıktan sonra bir problem olup olmadığını görmek ister gibi odaya bakındı. Belki de benden bu odanın içindeki üç beş şeyi de kırıp dökmemi, içeridekileri zorda bırakmamı bekliyordu.

Bense sadece oturmuş ve onu beklemiştim.

Buradan gitmek için.

Beni götürmesi için.

"Aç mısın?" diye sorduğunda ne ilgiliydi ne de umursuyordu. Sadece hayatta kalmam için sormuş olmalıydı.

Düşündüğüm son şey bile değildi.

Başımı iki yana salladım.

Elini cebine soktuğunu ve telefonunu çıkardığını gördüğümde kaşlarım çatılır gibi oldu. Ekranda birkaç şeye dokunduktan sonra dört adımda üzerime doğru geldi ve telefonu elime bıraktı.

"Ekrem seninle konuşacak. Son kez."

İsmini duymak beni germiş gibi davranırken, onu çoktan aradığını görerek telefonu kulağıma yasladım. Bir yandan da anlamlandırmaya çalışıyordum. Bana böyle bir imkân tanıması anlamsızdı. Eğer onunla görüştüyse bunu Koca Adam istemiş olmalıydı.

Ekrem'in, "Elfida," diyen sesini duyduğumda Kurşun'un odadan çıkmayacağını anlayarak kulağımda olmasına rağmen telefonun sesini iyice kıstım. Rol icabı biraz çekingen bir sesle, "Efendim," dedim.

Hah! Ne de olsa o beni tehdit eden, borçlu olduğum adamdı!

"Beni sadece sen mi duyuyorsun?"

"Evet."

"Güzel," dedi ve derin bir nefes bıraktı. Bense Kurşun'un bana bakmamasına hatta odada yokmuşum gibi davranmasına rağmen suratımı ifadesiz tutuyordum. "İyi misin?"

"Evet," dedim, bir kez daha. Mümkün olduğunca az kelime kullanmam gerekiyordu.

"Kurşun bana borcunu ödedi. Parayı senin için muhafaza edeceğim." Duraksadı. Dilinin ucuna gelenleri yutmakla söylemek arasında gidip geliyormuş gibi hissettiğim birkaç saniyenin sonundaysa yeniden ağzını açtı." Eğer vazgeçtiysen... Canını yaktıysa ve orada olmak istemiyorsan seni oradan alırım. Sadece *tamam*, de."

Koca Adam beni merak mı ediyordu?

Tüm geçmişimize rağmen iyiliğimi düşünmesi içimi ısıtırken, "Hayır," dedim, sakince.

Bugüne ulaşmak üç yılımı almıştı. Bu kadar kolay vazgeçer miydim?

Israr etmedi. "Pekâlâ. Şimdi sana beklediğin bir haber vermişim, borcunun kapanmasıyla sana yaptığım bir kötülüğü bitirmişim gibi şaşır ve sevin. Konuşmayı dinlemesinden endişelenme, benim telefonumla yapılan hiçbir arama dinlenemez." Nefesini bıraktı. "Kendine iyi bak, küçük."

Telefonu kapadı.

Bense dediklerinin üzerine önce şaşırmış gibi gözlerimi kocaman açtım ve aşırı olmayacak şekilde bir sevinç belirtisi verdim. Aynı zamanda biraz duygusallık da katmıştım işin içine.

Demek Ekrem bana sırf bu soruyu sorabilmek için ona yalan söylemiş ve bir şekilde bana ulaşmıştı. *Koca Adam'ım...*

Telefonu kulağımdan indirirdiğimde Kurşun onu yeniden aldı ve cebine soktu. Neler olacağının beklentisiyle gerginlik ve heyecan duygularını dibine kadar yaşarken karşımda dikildi ve gözlerini boydan boya üzerimde gezdirdikten sonra ifadesiz arduvazlarını yüzümde tuttu. Boy farkımızdan dolayı boynu aşağı eğikti.

"Borcunu son kuruşuna kadar ödeyeceğinin garantisini verene dek yanımdasın, Elfida."

Dışarıdan mimiksiz kalmaya çalışırken içimdeki rahatlama hissinin içimde kalması için çabalıyordum. Bunu zaten söylemiş olsa da duymak iyi hissettiriyordu.

Yanımdasın, Elfida.

Yüz kaslarım gerilirken, "Kurşun," dedim, sertçe. "İki yüz milyonu bulmamın ne kadar süreceğinden haberin var mı senin? Yanımdasın da ne demek?" Bu fikir beni çıldırtıyormuş gibi bir tepki vermiştim.

Zaten çıldırtıyordu. Sadece düşündüğü şekilde değil.

Kaşlarını *ben bilmem*, dercesine kaldırdı. Soğuk ifadesi, keskin hatlı suratına çok yakışıyordu. "Orası senin problemin." Başını yana yatırdı ve bir sır verirmiş gibi sesini alçalttı. "Ama bu dünyada kimse bana borçlu ölemez."

Dudaklarımı ıslatırken bir çare düşünüyormuş, çıkar yol arıyormuş gibi davrandım.

"Ne yani? Sonsuza kadar bu odada mı yaşayacağım?" Gülmeye çalışmış ama beceremediği gibi davrandım. "Dedem merak etmez, beni bulamaz mı sanıyorsun? Üvey olabilirim, Nil'den daha az üzerine düşülüyor da olabilirim. Ama dedem, eninde sonunda fark eder. Beni illa bulur. Aziz Andıç o."

Gözlerime biraz baktı ve elini kaldırıp, iki ucundan içe doğru katlayarak avcunda tuttuğu kâğıdı yüz hizama kaldırdı.

"O ne?" diye sordum.

Kâğıdı açtı ve göğsüme çarpar gibi bıraktıktan sonra ben düşmemesi için kâğıdı yakalarken, bir adımda ilerleyerek tahta sandalyeye oturdu ve bir bileğini diğer bacağının üzerine attı. Elini okumam için *buyur*, der gibi kaldırdıktan sonra gözlerim kâğıda indi.

Bu, maçtan hemen önce imzaladığımız sözleşmeydi.

Kaybedenin, her halükârda kazananın isteğini gerçekleştireceğini anlatan sözleşme.

Kaşlarımı çatarak kafamı kaldırdım ve ona baktım. Bu kez gerçekten anlamamıştım. "Bu ne alaka şimdi?"

Gözleri keyifle parladı. "Işıklar sönmeden önce sırtı yerde olan kimdi, Elfida?" diye sordu. "Sen pes edip, maçı bırakmadan önce son darbeyi vuran bendim. Herkesin gördüğü buydu."

Ağzım şaşkınlıkla açılırken aklımdaki şey bambaşkaydı. Bunu yapmış olmasını istemiyordum. "Işıkları sen mi kapattırdın?" diye sorduğumda yüz ifadem allak bullaktı.

Bile bile bunu yapar mıydı? Korkumu bana karşı kullanır mıydı? Üstelik o zaman hiçbir şeyden haberdar bile değildi.

"Hayır." Dümdüz ifadesiyle ağzından çıkan tek kelimeyle içime su serpilirken dürüstlüğünü sorgulamadım bile. Yalan söylemezdi. Hele bu saatten sonra yalan kurgulayacak kadar önemsemezdi. "Ama her kim yaptıysa çok iyi yapmış."

"Bu..." dedim ve yine şaşkınca önce kâğıda, daha sonra ona baktım. "Bu çok saçma. Maçı kazanmadın sonuçta."

Pozisyonunu bozmadan bana baktığında, sandalyede oturuyor olması önemli bile değildi. Bu şekilde bile bana tepeden bakıyormuş gibi hissettiriyordu. Beni yönettiğine çok emindi. "Bak, Elfida..." derken ismim ağzından bir dua gibi döküldü. "Bu, seni burada tutmaya ikna etmek için değil. Bu saatten sonra senin ikna olmak, itiraz etmek, karşı çıkmak gibi lükslerin yok. Ben *git*, diyene kadar kalacaksın." Anlayıp anlamadığımı görmek ister gibi gözlerime baktı. "Ama oldu ki deden karşıma çıktığında, bu kâğıt onu ikna etmek için yeterli olacaktır. Ona maçın kayıtlarını, sen dövüşmeyi bırakmadan önce benim üzerinde olduğumu, seninse pes ettiğinin kayıtlarını izletebilirim." Es verdi. "Hatta bunu doğrulayacak birçok insan da bulabilirim." Bakışları alayla kısıldı. "Tabii bu onu ikna etmek için kullanabileceğim en iyi niyetli yol."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken düşünmeye çalıştım. Gerçekten beni tutma özgürlüğüne sahip olması, berbat olurdu. Bu, benim istediğimde çekip gitme özgürlüğümü kısıtlardı.

Her şeyi kontrol eden taraf oymuş gibi gözükürken ve kimsenin gerçek anlamda bir boktan haberi olmadığında çok daha iyiydi.

Yine de kendimi rahatlattım. Gitmek istediğim takdirde bir kâğıt parçasıyla beni elinde tutamazdı. Beni aslında o kadar tanımıyordu ki. Hiçbir koşulda, beni bir dakika bile zapt edemeyeceğini bilmiyordu.

Ayağa kalktı ve kâğıdı elimden çekip aldıktan sonra, "Yürü," dedi, kaşlarıyla kapıyı işaret ederek. O konuşana kadar kaşlarımı çatmıştım, bir iç çatışma yaşadığımın farkında bile değildim.

Yürümedim.

Çünkü gerçekten zorla esir tutulacağını öğrenen insanlar, kendilerini kaçıran insanlara itaat etmezdi, değil mi?

Filmlerdeki o aptal kızlar gibi davranmalıydım. Ama belki de o kadın başrole kıyamayan erkek, başrol değildi. Parmaklarını koluma inanılmaz bir baskıyla sararak beni kapıya doğru ittiğinde bir an ani hareketiyle ayaklarım birbirine karıştı. "Denileni yapmayı öğrenmediğin sürece canın bir öncekinden daha fazla yanacak."

Dudaklarımı kıvırdım. Ama bu, sevimliden ziyade soğuk bir görüntü oluşturuyordu. "Fiziksel olarak beni oradan oraya fırlatabilmenin, sadece ben müsaade ettiğim sürece gerçekleşebileceğini unutmuşsun, Kurşun," dedim. "Hatırla."

Kolumu doğru açıyla kıvırarak, parmaklarından kurtardıktan sonra ona ikinci kez bakmadan kapıyı açtım ve çıktım.

Her şeyin planım dahilinde olması da bir yere kadardı. Oradan oraya fırlatılan değersiz bir oyuncak olmaya katlanmanın da limiti vardı.

İçimdeki, bazen susturması imkânsız olan sesten sadece benim duyabileceğim bir ses yükseldi: *Sen yirmi iki yıldır değersiz bir oyuncak olmaya zaten katlanıyorsun, Elfida.*

Onu görmezlikten gelmeye alışmıştım. Sadece içimdeydi.

Odadan çıkmamla adımımı bastığım salonu incelediğimde, buranın salon demeye bin şahit isteyeceğini düşünüyordum. Bu eski püskü, gecekondu evinde ne işimiz vardı?

Adımımı bastığım ufak salon, evin giriş kapısından girdiğiniz anda basacağınız ilk yer oluyordu. Kapı odanın içindeydi. Salonda iki tane demode, yırtıkları olan üçlü koltuk karşılıklı duruyordu. Yüksek bir sehpanın üzerinde duran ufak, tüplü televizyon, yerdeki sadece babaanne evlerinde olacak türden halı ve ilerideki tek kapaklı ahşap dolap dışında başka bir şey yoktu.

Camdaki beyaz tül perdenin arkasındaki demir parmaklıkları görebiliyordum. Görebildiğim kadarıyla çıktığım oda dışında sadece iki kapı daha vardı. Beyaz boyasının yarısı çıkmış, yarısı buzlu cam olan kapıların birinin aralığından görebildiğim kadarıyla eski bir mutfağa açılıyordu. Diğeriyse lavabo olmalıydı. Öyleyse yatak odası, saatlerdir içinde bulunduğum oda olmalıydı ama onlar orayı boşaltmış ve boş bir depoya döndürmüştü.

Yaşanması imkânsız bir yere benziyordu. Eski, pis ve rutubetliydi. Neden buradaydık ki? Bir an önce gitmeyi bekliyordum. Beni tutabileceği ve borcumu ödeme yolumu düşünürken bırakacağı daha güvenli bir yer olmalıydı. Arada beni ziyaret edeceği, zamanla merhametinin baskın çıkacağı ve planın diğer aşamalarına doğru ilerleyebileceğim... Duygularıyla oynayabileceğim, yönlendirebileceğim ve yönetebileceğim...

Yine de ağzımı açmadım. Açanay'ın bakışlarına karşılık vermeden, evi incelerken Kılıç'ın zaten bana bakmadığını biliyordum. Telefonuyla oynuyordu. O an herkesin üzerinde ceketi veya montu olduğunu, sadece benim ince pijamalarla olduğumu fark ettim.

Kurşun odadan çıktı ve yanımda durdu. Gözlerini, zaten bilmesine rağmen evde gezdirdi ve sonra başını bana doğru çevirdiğini hissettim. Bir şey söyleyeceğini düşünerek ona baktığımda, gözlerinde bu evden hoşlanmamamdan hoşlandığını belli eden o keyfi görmek tadımı kaçırmıştı. Zihnimin gerilerinden gelen *acaba*, düşüncesini hemen susturdum.

"Sevdin mi Elfida?" diye sorduğunda, bir eli cebinde, sırtı dik olacak şekilde rahat bir tavırla yanımda dikiliyordu. "Yeni evin."

Gözümün önüne gelen karartıyla başımın aniden döndüğünü, kulaklarımın uğuldadığını hissettim. Bulanıklaşan görüşümle karşımdaki boyası sökülen duvara bakarken şakaklarıma batan iğneler canımı yaktı.

Yeni evim.

"Ne?"

"Bir hırsızı evime sokup, ailemin arasına katıp, üstüne bir de besleyip konforlu bir şekilde yaşatacağımı mı düşünmüştün?" Gözleri etrafında dolandı. "Hak ettiğinden çok daha fazlası olsa da tanışıklığımızın hatırına."

Yan gözle Açanay'ın beton gibi suratında ufak, kötücül bir gülümseme yakaladım. Daha önce bana hiç böyle bakmamıştı. O tatlı dilli kadın, bu kadın değildi.

Kurşun'un bile gözleri keyifle parlıyor, gülümsemese dahi dudakları olduğundan daha gergin, gülümsemeye daha yakın duruyordu.

Odada mimiksiz olan, şaşkın veya eğleniyor gibi gözükmeyen tek kişi Kılıç'tı. Sadece ifadesizdi. Buz mavilerinden tek bir duygu okunmuyordu.

O sırada Kurşun bana bir şeyler anlatmaya başladı ama onu zar zor duyuyordum. "Mutfak dolabında yiyebileceğin birkaç şey var. Kendine yemek hazırlayabileceğin malzemeler aldırdım ama öyle çok bir şey bekleme. Maalesef bir yatak odan yok, şu koltuklardan birinde uyursun. Dolapta birkaç kıyafet var. Çarşaf, yorgan falan da bulursun. Televizyon çalışıyordu ama kumandası yok, şansına küs. Banyoda ihtiyacın olabilecek ped, tampon, şampuan, diş fırçası gibi temel şeyler var." Unuttuğu bir şey var mı gibi etrafına bakındıktan sonra allak bullak olmuş suratıma döndü. "Öyle bakmak yerine bunca uğraşa değdiğini düşünerek sevin, Elfida. Bir depoda, bir sandalyede yaşayacak da olabilirdin."

Bu adam neler saçmalıyordu böyle?

"Kurşun," dedim, biraz yüksek sesle. "Ben burada kalamam. Burası..." Etrafına bakındı. "Burası çok eski. Pis. Ben yaşayamam burada. Beni zorla esir alamazsın!"

Bana doğru bir adım atıp, "Ama alıyorum," dedi. "Ha, bu arada, kaçmayı sakın aklından geçirme. Bu pis ve soğuk yere senin başında beklemesi için bir adam koymaya zahmet etmedim. Adamlarımı bundan daha fazla önemserim. Camlar demirli, kapının dışında da aynı şekilde demirler var. Diyelim ki bir şekilde..." Yüzünü alayla buruşturdu. "Ki pek mümkün değil ama oldu da bu evden çıktın, yarım saat bile hayatta kalamazsın." Ağzından çıkan her kelime içimde körüklenen duygu karmaşasını büyütüyordu. "Dışarısı bir orman ve anayola arabayla üç saatten daha yakın değil. Yürüyerek oraya gidene kadar -yolu bulabileceğini varsayarsak elbette- soğuktan veya yırtıcı hayvanların saldırısından hayatta kalman mümkün değil. Kurt ve ayıların burada yaygın olduğunu duydum. Yılanların da öyle." Bana bir bakış attı. "Ama sonuncusundan pek endişelenmene gerek yok."

Adamlarını bile koymayacağı yere beni hapsediyordu.

"Kurşu-"

İtiraz etmeme müsaade etmedi. "İki, bilemedin üç günde bir hayatta olup olmadığını kontrol etmeye birilerini yollarım." Bir elini cebine soktu. "Bana gerçek bir ödeme planı çıkartana ve borcumu almamın garantili bir yolunu bulana kadar düzenin bu şekilde." Bekledi ve aklına gelmiş gibi ekledi. "Bu arada, takdir edersin ki evde bir klima veya ısıtma

sistemi yok. Bu mevsime rağmen burası oldukça yüksekte kaldığından dağın daha ilerilerinde kar bile görmek mümkün. Dolayısıyla biraz üşüyebilirsin sanırım."

Dağın başında, bu evin içinde, yalnız başıma kalacaktım.

Hadi oradan.

Bu bir blöf olmalıydı. Beni bu şekilde bırakıp, defolup gidemezdi.

Ben hızlanan kalp atışlarımın verdiği acıyı almak ister gibi elimi göğsüme bastırıp *şimdi ne yapacağım* düşüncesiyle evin içine bakınırken Kurşun, Açanay ve Kılıç'a bakıp, "Siz çıkın," dedi.

İkilettirmediler.

Açanay bana bayık bir bakış attıktan sonra soğuk gözlerini üzerimden çekerek, Kılıç'ın bana bakmaya tenezzül etmeden açıp çıktığı kapıdan geçti ve kapının dışına yapılmış demir parmaklığı da geçtikten sonra kapıyı ardından kapadı.

Başımı hızla Kurşun'a çevirdiğimde arduvazlarının zaten üzerimde olduğunu fark ettim. Benim baktığım bir saniyelik anda bakışlarındaki garipliği yorumlayamadan eski haline döndü. Şu an onun bakışından daha büyük bir meselem olduğu için çok üzerinde durmadım.

"Ben burada yalnız başıma kalamam."

Elini kaldırdı ve işaretparmağının arkasını yanağımda gezdirdi. Kirpiklerim titreşirken o, gözlerimin içine bakıyordu. Başını biraz eğdi ve kulağıma doğru yaklaşıp, "Sen hep yalnızdın, Elfida," dedi.

Gözlerim acıyla kapanırken beni buradan, en güçsüz olduğum yerden vurmayı bırakmayacağını anlamıştım. Çünkü beni en çok nereden acıtabileceğini biliyordu.

Ona karşılık vermeden titreyen parmak uçlarım ve uyuşan dizlerimin aklıma getirdiği o şeyi dillendirdim. "Ben ilaç kullanıyorum," dedim panikle. "Kırmızı reçeteli. Onlar olmadan..." Elim boğazıma gittiğinde artık rol yapmıyordum. Zaten son dakikalarda rol yapamayacağım kadar sertti karşımdaki gerçek. "Ben onlar olmadan yaşayamam."

Bunu bilmediğini, kalkan tek kaşından anladım. "Ne ilacı?"

Kendime zarar vermemi engelleyen, beni uyutan, ayakta durmamı sağlayan ilaçlar, sevgilim.

"Psikolojik."

Başını sallarken gözleri hafifçe kısılsa bile hızlıca eski haline dönmüştü. "Yarın akşam vakit bulursam getiririm."

Beni gerçekten burada bırakacaktı.

"Ne demek vakit bulursam? Anlamıyor musun? *Ölürüm*, diyorum."

Abartıyordum. Bir gün kullanmadığım için ölmezdim. Zaten kullanmam gereken düzeni kafama göre değiştiriyor, doğru düzgün kullanmıyordum. Ama bunu bilmesi gerekmiyordu. Ya beni buradan götürmesi ya da en kısa sürede yeniden buraya gelmesi gerekiyordu.

Üç gün. Buraya üç günden fazla tahammül edemezdim.

"O halde yarın geldiğimde, kendimi bir ceset bulmaya hazırlayayım."

Tuttuğum saçlarımı çekiştirdim. Alay ediyordu. Beni biraz bile ciddiye almıyordu. Gözlerim kapalı halde kendime verdiğim fiziksel acıyla zihnimi rahatlatmaya çalışırken kafa derimdeki tırnaklarımın daha iyi hissetmeme bir katkısı olmuyordu.

Bedeninin yaklaştığını hissettim. Büyük elleri, kafa derimin üzerindeki ellerime yumuşakça dokunup kavradı. Ağırlaşan gözkapaklarım kalkarken biraz başımı kaldırdım ve yakındaki yüzüne şaşkınlıkla baktım.

"Şşt," diye mırıldandı ve ellerimi saçlarımdan ayırarak aşağı indirdi. Nefesinin kulağıma çarpması beni ürpertmişti. "Kendine zarar verme."

Yutkundum.

Sevgilim... Canımın yanması hâlâ umurunda mı?

Lütfen olsun.

Kulağımın dibindeki sesi fısıltı halini aldı. "Kendine zarar vererek buna alışma ki ben sana zarar verdiğimde canın daha fazla yansın."

Gözlerim sıkıca kapandı.

Bedeni geri çekildiğinde ve varlığının ağırlığı üzerimden gittiğinde göğüs kafesimdeki acıyı yok saydım. Bunu öğrenmem gerekiyordu. Sözlerinin beni etkilemesine izin vermemeye alışmam gerekiyordu.

Omuzlarımı tuttu. "Gözlerini aç. Sana göstereceğim bir şey daha var."

Gözlerimi açtım.

Artık gitsin istiyordum.

Gitsin ve bu soğuk odadaki rahatsız koltukta uyuyayım, bir dahaki gelişine kadar uyanmayayım istiyordum.

Arkamdaydı ve sırtım, göğsüne değiyordu. Bir eli hâlâ omzumu kavrasa da baskı uygulamıyordu. Diğer elinde tuttuğu telefonunu açtı, ekranda bir şeylere bastı. "Senin gibi iyi bir dolandırıcının yapmaması gereken çok önemli bir şey yaptın, Elfida," dediğinde yüzünü göremiyordum. "Hayatıma sızdın, evet ama benim de seninkine sızmama müsaade ettin.

Bana güçsüz yanlarını gösterdin." Kirpiklerim titredi. Telefondan bir tuşa bastı ve odanın içindeki beyaz ışık yok oldu. "Ben de senin için masraftan kaçınmadım ve sana bir sürpriz hazırladım."

Korkuyla ona doğru bir adım gerilediğimde sırtım iyice göğsüne yapıştı. Odanın içi kapkaranlık olurken dudaklarımdan dökülen dehşetin sesiyle hızla gözlerimi kapadım.

"Şşt," diye fısıldadı. "Korkma. Karanlıkta kalmak zorunda değilsin. Gözlerini aç." Açamadım. "Aç," dediğinde, bu işin sonunda istediğini can acıtan cümleleriyle alacağını bildiğimden gözlerimi araladım. Artık titriyordum. Sırtımdan aşağı soğuk bir ter damlası düşerken çığlık atmamak için elimden geleni yapıyordum. Çenem titriyordu. Eli saçlarıma dokundu. "Şimdi sana iki seçenek sunacağım." Telefonunda bir şeye daha bastığında bu kez karanlık yok oldu.

Bu kez ben de yok oldum.

Oda turuncuya bulandı.

"Ya karanlık ya turuncu," dedi. "Seç, Elfida."

Yerin ayaklarımın altından kayar gibi olmasıyla dengemi kaybedip en yakınımdaki şeye, yani koluna tutunduğumda kımıldamadı. Sadece bir saniye tutmama izin verdikten sonra kolunu çekti.

Gözlerim tam karşımdaki parlak ışığa çekildi. Işık gözbebeklerime dokundu ve oradan ruhuma kadar giderken birden fazla bıçağın acısını tüm organlarımda aynı anda hissettim.

Zaman çok yavaşlamıştı.

Çığlık attım. Boğazımın derinlerinden koparak ses tellerimi yırtacak kuvvette dudaklarımdan dökülen çığlık, saf dehşetten oluşuyordu.

Her şeyi boş verdim.

Onu sertçe ittim ve nereye gittiğimi bilmeden, düşünmeden kapıya doğru koşmaya çalıştım. Ama beni belimden yakalayarak bu girişimime engel oldu. Çırpınırken bilinçsizce ellerimi ona doğru savurdum ve boğazımı acıtacak bir çığlık daha attım.

"Bırak!" diye bağırırken sesim çatladı. O kadar güçsüzdüm ki hayret ettim.

Bırakmadı. Sadece belime doladığı kolunu daha da sıktı. Gözlerimi kapasam bile görüyordum.

Onu görüyordum.

Geçmişe gidiyordum. O çatı katına dönüyordum. O ipi görüyordum.

Şimdi o ipin ucunda olmayı, daha önce hiç istemediğim kadar çok istiyordum.

"Seç," dedi yine, arkamdaki şeytan.

"Yapma," diye hıçkırdım, debelenmeye devam ederken. "Yapma, lütfen yapma."

"*Seç*, dedim sana."

"Seçemem!" diye çığlık attım. "Bilmiyorsun. Bir şey bilmiyorsun, yapma."

Biraz bile üzülüyor muydu? Şüpheye düşüyor muydu? Bilmiyordum. Düşünemiyordum. Canım yanıyordu. Canım çok yanıyordu.

"Seç, Elfida."

Dünyadaki en büyük iki korkum arasında tercih yapmaya mecbur bırakıyordu beni.

İkisi arasında kalmaya mecbur bırakıyordu.

O, bugün Elfida'ya değil, Elif'e oynuyordu.

Elif'in karşısında tüm gücüyle dikilen bir adamdı o. Elindeki bıçağı saplamadan önce yere eğilirken gülümseyen adam.

"Gitmek istiyorum," dediğimde bu derece kuvvetli olduğunu fark etmediğim çığlıklarım yüzünden sesim çok kısık ve pürüzlü çıkmıştı.

"Sana öyle bir seçenek sunmadım."

Bedenimi o kadar sıkıyordu ki bacaklarımdaki dermanın çekilmesiyle ayakta duramayacak halde olmama rağmen beni ayakta tutuyordu.

"Seç."

Sol gözümden süzülen bir damla yaş, karnımdaki elinin üzerine düştü.

Elif içimden o kadar güçlü bir çığlık attı ki az önce Elfida'nın ağzından dökülenler onun yanında hiçbir şey kalıyordu. Elif gömülü olduğu toprağın altında acıyla hareket ederken o düşen yaş, doğrudan onun toprağını ıslatmıştı.

"Karanlık."

Dediğimi yapıp da uyuşan bedenimi öylece bıraktıktan sonra kapıları ardından çekerek gitti.

O da gitti.

O da arkasında gözleri yaşlı bir Elif bıraktı ve arkasına bile bakmadı.

Aynı onlar gibi.

11

KURŞUN A. ALPUGAN

Yüzümde katı bir ifadeyle kapının dışındaki demir parmaklığı kilitleyip de gece ayazında tek başıma dikildiğimde, nikotine ihtiyaç duyuyordum.

Siyah kabanımın ceplerini yoklayarak sigara paketini ve çakmağımı çıkardım. Yaktığım dal dudaklarımda asılı dururken, gittikçe güçsüzleşen çığlığını duyabiliyordum.

Bundan, normalde birinin nedeni olduğum acı çığlıklar gibi zevk almıyordum. Hissettiğim tek şey keyiflenmediğimdi.

Gün sonunda herkes, sonucunu göze aldığı hayatı yaşıyordu. O seçmişti bunu. Belki şu anda içeride çığlık atıyor olmayı seçmemişti ama onu bu eve, ellerime düşürecek planı kendisi kurmuş ve oynamıştı. Bilerek ve isteyerek girdiği hayat buydu. Bundan ibaretti.

Bu dünyada, yılanın başı daima küçükken ezilir, diğer yılanlara açılan kapı bu şekilde kapatılırdı. *Nam salınması* olarak söz edilen mesele de tam olarak bu oluyordu. Bu da tehdit sözleriyle ve kötü bakışlarla değil, cezayla sağlanırdı. Cezalarsa can yakmalıydı.

Bu kısa hikâyedeki asıl kötü ben değildim. İyi olduğumu iddia etmiyordum ama onun ve benim kısa hikâyemde en başından beri iyi olan taraf ben olmuştum. En azından dürüst olan. Onun yanında bir amaç için değil de gerçekten istediği için kalan.

Ama o, iyiyle kötünün arasındaki eşikti ve beni o eşiği geçmek zorunda bırakmıştı.

Ellerimi cebime sokarken gözlerimi karanlıkta çok da seçilmeyen, uçsuz gözüken sık ağaçlara sabitledim. İki dudağımın arasında tuttuğum sigarayı elime almadan, büyük bir duman üflerken omuzlarım kaskatıydı.

Ninova

Birkaç kuru gürültü, önünde dikildiğim kapının ardından kulaklarıma ulaştı.

Ciğerlerimi yeniden dumanla doldurdum.

Açanay ve Kılıç'ın içinde oturduğu araba az ileride, gecekondunun yan tarafında kalıyordu. Bulunduğum yerden ön camın bir kısmını görebiliyordum. Anladığım kadarıyla Açanay arka koltukta oturuyordu. Dışarı çıktığımı görmüş olmalıydı. Gitmek için söylenmeye başlaması bir dakika sürmezdi.

Yine de elimi bile sürmeden ağzımda küçülen sigarayı attım ve paketten yenisini çıkardım. Orada öylece, tüm mekanik ifadesizliğimle dikilirken o, içeride girdiği kriziyle tek başına mücadele etmeye çalışıyordu. Çığlıkları küçülmüştü. Tepkisi o kadar büyüktü ki yorulması bir dakikasını almıştı.

Anlamsızca göğüs kafesim ağrıyordu. Kafamı biraz geriye yatırdım ve gökyüzüne baktım. Sadece biraz daha burada kalacaktım.

Açanay'ın kafasını camdan çıkarıp *ne bekliyorsun*, dercesine yaptığı el hareketine boş bir bakışla bakmayı tercih ederek, üçüncü dal sigaramı da parmaklıklı kapının demirinde söndürürken hava aydınlanmaya başlamıştı.

Gökyüzü karanlığından sıyrılmaya başlayarak yerini pembelikle karışan bir maviye bırakmaya başladığında son sigara izmaritini attım ve arabaya doğru yürümeye başladım.

O eve sadece bir saniyelik, tek bir bakış atmıştım.

Sürücü kapısını açıp bindiğim cipin içi dışarıya göre on derece daha sıcaktı. Anahtar takılmıştı, araba çoktan çalışır haldeydi.

Açanay arka koltuğun tam ortasında, sırtını koltuğa yaslamış halde otururken bacak bacak üzerine atmıştı. Aynadan göz göze geldiğimizde, "Bırakmamı hiç kolaylaştırmıyorsun," diye söylendi. "Bir dal versene."

Vitesi R'ye takarak arabayı geri geri çevirdim, anayola çıkan orman yoluna gitmek için döndürdüm. "Hayır."

Açanay ciddi bir tütün bağımlısıydı. Son zamanlarda öksürdüğünde sesinin yaşlı adamlar gibi çıktığını fark etmesi üzerine bundan hoşlanmadığını düşünüp azaltmaya çalışmayı denemeye başlamıştı ama biraz bile başaramıyordu.

"Niye?" diye homurdanarak öne doğru eğildi ve elini kabanımın üst cebine doğru uzattı.

Kolunu hafifçe ittim. "Sağ kolum olduğunu düşünürsek sana bir şey söylediğimde onu sorgulayacak durumda olduğunu zannetmiyorum."

Gözlerini devirdikten sonra ellerini teslim olur gibi kaldırıp, "Oo, tamam, patron," diye mırıldanarak koltuğa yeniden yayıldı. Sadece on saniye sonra telefonunu çıkarmış, sesli bir şekilde çiftlik oyunu oynamaya başlamıştı.

Açanay her zamanki gibi gamsızdı. Kimseyle bağ kurmayacak, kimsenin acısıyla dertlenmeyecek kadar Açanay'dı işte. Aynadan yüzüne kısa bir bakış attım. Bu arabada üç katil oturuyordu. Ancak bunu hiç dillendirmemiş olsam dahi bu üç katil arasından en merhametsiz olanı şüphesiz oydu.

Mantığı her daim öncelikliydi. İyiye iyi, kötüye kötü demek ve yaptırımlarını uygulamak onun için hep çok kolay olmuştu.

Ancak her konuda, bana karşı ufak bir hata bile yapan biri hakkında konuşmayı asla bırakmayan Kılıç'ın bugünkü sessizliği takdire şayandı. Elindeki telefondan sosyal medyaya bakıyor, tek bir yorum yapmıyordu.

"Hayırdır?" dedim, gözlerimi yoldan ayırmadan. "Gemilerin mi battı?"

Açanay gözlerini telefondan çekmeden ağzının içinden güler gibi bir ses çıkardı. Kılıç'sa sadece cep telefonunu kapatıp bana düz bir bakış attı. "Saat sabahın beşi, otuz saattir uyumadım, yirmi bir yaşında bir kızı dağın başına kaldırdık ve bırakıp geri dönüyoruz," dedi. "Gülmem mi gerekiyor?"

Yirmi iki.

Dilimi istemsizce yanağımın içinde gezdirdim. "Anlattığın şey senin hayatının yüzde doksanı. Hatırladığım kadarıyla son yüz seferde gayet gülüyordun."

"Demek ki yüz birincide gülesim gelmemiş."

O an, ilk kez doğrudan ona baktım. "Hayırdır?" diye sordum, bir kaşımı kaldırarak. Surat ifadem aynı boşluğundaydı. "Haftalardır beynimi siktin. İki hafta önce Elfida'yı önüne koysam bir bok kanıtlanmamış olmasına rağmen durumla eğlenirdin. Şimdi bu ne?" Dudağım soğuk bir kıvrım kazandı. "Yoksa acıdın mı?" Sessiz kaldığında yolu kısaca kontrol edip yine ona baktım. "Veya bilmediğim değişiklikler mi oldu?"

Kılıç gülecek gibi olsa da sinirliydi. "Ya, git. Anlamıyorum sanki alttan alttan ne dediğini." Yüzüme bakıyordu. "Takıldığın oysa işim olmaz, rahat ol."

"Bu tavır ne lan o zaman?" diye sordum. "Ha, Elfida'yla zaten işin olamaz. Orası ayrı."

O benim, cezasını kesmeye karar verdiğim bir hırsızdı. Önce ufak dolandırıcım ve şimdi benim mahkûmumdu. En yakın çalışanlarımdan birinin, bunun dışında *dostum* dediğim bir adamın onunla tabii ki işi olamazdı. Bu, ihanet hükmüne geçer ve Kılıç'ı üzülerek defetmek zorunda kalırdım.

Açanay'ın telefonundan bir domuz sesi çıktı.

"Kes şunun sesini."

Açanay'ın telefonunun sesini kısıp kısmadığını bilmiyordum ama ağzını aralayarak, ilk kez konuyla ilgili bir yorumda bulunup, "Kılıç bu sıralar biraz hassas, hayatım," derken dalga geçiyordu. "Küçük bir kızın kalbini kırmak, koca yüreğine dokundu."

Güler gibi oldum. "Allah Allah." Direksiyondaki parmaklarımı sıkılaştırırken zaten gergin olan omuzlarımın iyice gerildiğini hissettim. Bugün ilerledikçe daha da baş ağrıtıcı oluyordu.

Kılıç, Açanay'a arkasını bile dönmeden, "Kapa çeneni," dedi. Daha sonra bana ithafen konuşmaya başladı. "Tamam, başta sik kadar inanmıyordum. Attığı adım batıyordu. Sonra ailesini ve ona olan tavırlarını görünce..." Ellerini kaldırdı. "Ne bileyim, bıraktım sorgulamayı." Sustu. "Kızlarla aynı yaşta be abi. Mavi, Lacivert, Lila... Üçü geliyor gözümün önüne. Ana baba sevgisi zaten görmemiş, abi desen fos, dede varla yok arası."

"Ee?" dedim. "Benimle alakası var mı bunların? Ben mi dedim annesi babası gebersin, abisi duygusuz pezevengin teki çıksın diye." Başımı ona çevirdim. "Ne yaptım? Vurdum mu? Dövdüm mü? İşkence mi yaptım?" Sustu. "Konuş, Kılıç, bu zamana kadar karşıma çıkan hırsıza, dolandırıcıya, yalancıya yaptıklarımdan hangi birini yaptım? Tutup oturttum bir evin içine. Bu mu lan ceza?"

"Ev," dedi, güler gibi.

Umursamadan, "Bir ay önce, bir adam vardı," dedim. "Açanay, neydi adı?"

"Umut."

"Umut," diye tekrarladım. "Elfida'nın çaldığı paranın çeyreğini Mavzer'den kaldırmaya çalıştı diye on parmağını kesip kafasına sıkmadın mı? Gayet keyif aldığını hatırlıyorum." İfadesiz suratına yan gözle baktım ve düz sesimle devam ettim. "Anlatmama ihtiyacın varmış gibi nefesimi boşa

harcatma bana. Elfidalar hep olur. Hep vardı. Hangisi yaşıyor şimdi? En azından hangisinin tüm uzuvları ölmeden önce yerli yerindeydi?"

Elfidalar hep olur. Onun aksine yalan benim alışkanlığım değildi ama cümleler ağzımdan çıktıktan sonra bunu düşündüm.

Elfida gibi biri daha önce hiç olmamıştı.

Onun gibi yalan söyleyen, çalamasa bile en azından bunu deneyen, yüzüme gülüp arkamdan plan kuran düzenbazlar olmuştu, evet ama cezasını keserken kaburgalarımda somut bir ağrıya sebep olan hiç olmamıştı. Ona gerçekten büyük hiçbir şey yapmasam bile aklımın içinde durmadan acı çeken sesi gibi sesi dönen kimse olmamıştı.

Bu sadece ona daha fazla kızmama, daha fazla acıtmak istememe neden oluyordu. Beni olmadığım bir şeye dönüştürüyordu. Bu kadar kısa sürede hiç kimseyken, beni birinin canını yakarken bir yandan yaralarını sarmak isteyen bir adama dönüştürecek kadar işlemişti içime.

Açanay arkadan, "Gerçekten..." diye mırıldandı. "Onun yaptıklarını deneyenler cehennemin kaçıncı çukurunda şimdi, kim bilir. Hepsini biz öldürdük, Kılıç. Bunu yaptıktan sonra bir daha isimlerini anmadık bile." Omuz silkti. "Şimdi ağlamanın manası yok. Onu kim halledecek?" Gözleri aynadan beni bulduğunda muhatabı sadece bendim. "Sen mi yoksa ben mi?" Kılıç'a boş bir bakış attı. "Kılıç olmayacağı kesin."

Bacağımdaki bir kas seğirdiğinde istemsizce gaza biraz daha yüklenmiştim ama arabayı yavaşlatmadım. Boğazımda tırmalanmaya benzer bir his oluştuğunda şu an Açanay'ı bu arabadan indirmek için duyduğum amansız isteği bastırmaya çalışıyordum.

Elfida, şu anda en öfke duyduğum insandı. Nefret ettiğim her şeyin birleşimiydi. Ama onu öldürme fikriyle, bahsettiğimiz kişi Elfida değil de öylesine masum biriymiş gibi gerildim.

Bunu düşünmüştüm. Ama bu sadece düşünce olarak kalacaktı. Onu öldürmezdim. Biri *niye*, dese açıklayamazdım belki ama kimsenin onu öldürmesine izin de vermezdim.

"Hiç kimse," dedim. "Yaşayacak."

Açanay'ın dikkati oynadığı oyundan koptu ve şekilli kaşları havaya kalktı. "Şaka mısınız siz? Ne bu hal? Bir anda ahlaklı ve iyi adamlar olma kararı aldınız da bana haber vermeyi mi unuttunuz?" Dalga geçer gibi güldü. "Polisi arayıp şikâyet de edelim mi? Hapiste çeker artık cezasını. Veya durun ya, takdiri ilahi diyerek bırakalım."

"Uzatma."

"Diğer hırsızların *biz boşa ölmüşüz*, diye kemikleri sızlıyor şu an. Kıza ev dizdin, bir bodruma bağlamak yerine gecekondu bozması da olsa ev açtın. Vurmadın, kırmadın. Ama prensesi karanlıkta bıraktın diye şu suratına bak, karnından vurulmuş da yediğin mermiyi çaktırmamaya çalışıyor gibi duruyorsun. O parayı zaten ödemeyecek. Yaşıyor olması sadece daha fazla zarar ve masraf. Kaldı ki Ekrem'in adamı olma ve hâlâ yalan söyleme ihtimali de var." Bir saniyeliğine de olsa sustuğunda bittiğini düşünmüştüm. "Bu yayılırsa sektördeki imajın mahvolur."

Frene basarak arabayı durdurduğumda, kalkan toz bulutu camın dışını görmeyi imkânsız kılıyordu. Arkamı döndüm ve Açanay'ın gözlerinin içine baktım. Bugün içimde sürekli dolmaya devam eden bir öfke bulutu vardı. Her saniye biraz daha doluyor, bir şeyleri yumruklama isteğimi körüklüyordu. Sesimi normal tonundan fazla arttırmadan ama olabildiğince net bir şekilde, "Sana kendi işimle ilgili bir şey söylediğimde bana sadece *tamam*, diyeceksin," dedim. Kılıç'a bakıp, "Sen de öyle," dedim. "İkinizin de özel hayatımda yeri de söz hakkı da kredisi de var." Üzerlerinde gezdirdim gözlerimi. "Ama konu benim işim olduğunda, tek işiniz söylediğimi yapmak. Kimse bana itiraz etmeyecek ulan bir daha! Sormadığım fikirlerinizi kendinize saklayın."

İkisi de diğer adamlarımdan ayrılıyordu. Karşılarına geçip de bağırdığımda ikisi de korkmaz, sinmezdi. Ama her koşulda dinlerlerdi.

Çünkü bunu yapmaları için onlara servet ödüyordum. Ve bir kişinin daha Elfida konusunda ağzını açtığını duymaya tahammülüm kalmamıştı.

Onun akıbetini sadece ben belirleyecektim.

Yeniden gaza bastığım andan itibaren, eve gidene kadar kimse bir daha ağzını açmadı.

Garaja kadar gitmekle uğraşmayıp, bahçenin eve en yakın kısmında durdurduğum arabadan inip de kapıyı arkamdan sert bir şekilde kapadığımda, parmak uçlarımda biriken gerginliği atmak için ellerimi art arda yumruk yapıp açtım.

Arkamdakilere bakmadan, eve doğru yürürken gökyüzünün artık iyice aydınlanmış olması niye dikkatimi çekiyor, bilmiyordum. Siktiğimin gecesi yok oldu diye göğüs kafesimdeki ağrı niye hafifliyor, bilmiyordum.

Onu bu kadar düşünmek istemiyordum.

O da onu düşünmemi istemiyordu.

O, onu affetmemi de istemiyordu.

Sadece bir özür.

İki kelime söyleyecekti.

Tek yapması gereken suratıma gülmek, dalga geçer gibi konuşmak değil, siktiğimin iki kelimesini söylemekti. *Özür dilerim.*

Sandığından kötü bir adamdım ama iğrenç bir şekilde ona karşı sandığından daha iyi olabilirdim. Başından beri yaptığım gibi bunu da onun eline bırakmıştım. Karşısına geçmiş, canını yakmadan önce beni şekillendirmesine izin vermiştim.

Beni getirdiği nokta buydu.

Demek sonunda uyandın. Sen de göründüğün kadar akıllı değilmişsin. Kimin parası kimin banka hesabında?

Yüzünde gülümseme yerine bir pişmanlık belirtisi olsa...

Elfida'nın, sağ elime düşen sıcak gözyaşı çoktan kurumuş olmasına rağmen tenime ateş değmiş gibi yandığında gözlerimi kapadım ve bir saniye bekledikten sonra tekrar açtım. O zaman belki bunu yapmazdım. Şimdi özür dilese ona daha fazla acı çektirmeye devam etmezdim.

Ama asla özür dilemeyecekti. Ve ben de bildiğim şeyi yapmaya devam edecektim.

O beni durdurana kadar.

Belki yok olana kadar ama kendinden gurur duyan pişkin sırıtışına değil, oynadığı oyundaki rolüne değil, bir kereliğine gözlerindeki gerçek hisleri görene kadar.

Ne kadar isteyip istemediğim önemli değildi. Ona bir kere göz yummuştum. Araştırmamıştım, sorgulamamıştım, itmemiştim. Ne yapmak istiyorsa onu yapmasına, nerede olmak istiyorsa orada olmasına izin vermiştim. Kandırmasına izin vermiştim.

Elfida Alaner'e asla ikinci kez göz yummayacaktım.

Sert adımlarım evin kapısına ulaşana kadar aynı düzeni korurken kapı, girmem için ardına kadar açıldı. "Hoş geldiniz," dedi, Yadigâr Hanım.

Kabanımı eline bıraktıktan sonra kapıdan girip de salona doğru yürümeye devam ederken yüzüm beton gibiydi.

Hesabı görülmemiş bir kişi daha vardı.

Sabahın erken bir saati olsa da Lacivert'in uyanık olduğunu biliyor-

dum. Onunla ilgili şeyleri öğrendikten sonra Elfida'nın yanından çıktığımdan beri Lacivert bildiklerimden haberdardı. Ona söyleyen Açanay, ona bunu yapmasını söyleyense bendim.

Öğrendiği andan beri gözüne uyku girmediğini biliyordum. Ne zaman geleceğimi bilmeden, diken üstünde, neler olacağını tahmin etmeye çalışarak geçireceği süre onun cezasının bir parçasıydı.

Ona asla vurmamıştım, aklımdan bile geçirmezdim. Fiziksel olarak ikisinin canını yakabilecek biri bu dünyada yoktu. Buna kendim de dahildim. Belki çeşitli sebeplerden bağırıp çağırmış, kalbini kırmıştım ama kardeşimi asla kendimden uzağa itmemiştim. Onu da Mavi'yi de.

Hiçbir zaman mesafeli olmamıştım. Oysa şimdi Lacivert'le gerçek bir mesafe oluşturmam gerekiyordu. Sonsuz değil elbet ama kısa da değil.

Salona adımımı bastığım an oturduğu tekli koltuktan ayağa fırlayan Lacivert, zorla uyanık tutulduğu uyuklamak üzere olan ifadesinden belli olan Mavi'nin irkilmesine neden olduğunda ifademi hiç bozmadan ona baktım.

"Abi," dedi, sesi titrerken. Tanıdığım en dikbaşlı, ukala insanlardan biriydi. Benden nadiren korkardı. "Abi, ben gerçekten özür dilerim. Be-" Ve bütünüyle haksız değilse asla özür dilemezdi. En azından özür dilemesi gereken anlarda bunu yapacak kadar erdemli olabiliyordu.

Elimi devam etmesini istemediğimi belirtircesine kaldırdığımda sustu. Korkması bu kez içimi ısıtmıyordu. "Neyin eksik?" diye sordum, soğukça.

Gözlerini kırpıştırdı. Uykusuzluktan altları morarmıştı. "Ne?" diye sordu, anlamsızca. Gerginliği her halinden belliydi.

Bu sefer ona doğru bir adım atarken, "Neyin eksik?" diye bağırdım. Aramızda hâlâ dört beş adımlık mesafe vardı. "Rahat mı batıyor sana bu evde? Rahat mı batıyor da gidip vaktinde benim de senin de kardeşinin de ailenin de canını almaya çalışmış adamlarla aşk yaşıyorsun, lan?" Mavi oturduğu koltukta gergince kıpırdanırken Lacivert karşılaştığı muamele karşısında ağzını açmamıştı. "Ne kadar şanslısın, haberin var mı? Kardeşi kaçırılsa ruhu duymayacak adamlar var. Canı yandığında sikine takmayacak abiler var," dedim, renkli gözlerinin içine bakarken. Bana göre çok kısaydı. Konuşurken gözlerimi aşağı dikmem gerekiyordu. "Lacivert... Bu zamana kadar saçının teli kopsa orayı yangına verdim."

"Biliyorum," dedi sessizce.

"Bu mu bilmiş halin?" diye bağırırken bütün evin duyabildiğini biliyordum. Ama kimse deliğinden çıkmayı tercih etmiyordu. "Bu mu senin değer bilen halin?" Sesimin bu tonuna çok alışık değildi. Gözlerinin beyazı kızardı. "Canımı iste, bir saniye düşünmem, veririm. Sen benim abim kızar mı yoksa üzülür mü diye düşünemedin mi? Sonradan vazgeçmişsin, eyvallah da geçene kadar aklın neredeydi senin? Ne olacaktı lan sana bir şey olsa? Ne olacaktı, Lacivert?

"Abi..." Ağlamaya başlayacaktı ama kendini sıkıyordu.

"Sus!" diye bağırdım. "Teo zamanında seni kaçırmadı mı? Önceden kafana silah dayamadı mı? Hangi akla hizmet bir numaralı köpeğiyle gizli gizli buluşursun ve güvenlik önlemlerinden kaçıp onun yanına gidersin?"

Başına gelebilecekleri düşündükçe dişlerimi birbirine bastırıyordum. Teo da bir yana, Okyanus'un yapabileceklerinin haddi hesabı yoktu. Poyraz denen o herifin de ne kadar ileri gidebileceğini kim bilebilirdi? Bugün biraz bakınmıştım. Sadece bir çalışandan ibaret değildi, kendi başına da lakabını duyuracak kadar pis işlere girmişti.

"Abi, biliyorum," dedi, tizleşen sesiyle. "Uzak durmaya çalıştım. Hep aklımda sen vardın, yemin ederim. Ve bitirdim de. Sadece..." Gözlerini kaçırdı. "Sadece birkaç kez görüştüm."

"Aklında kendin de olacaktın!" diye bağırdım. "Okyanus duysa ne olurdu? Ne planlardı senin için? Poyraz'a ne emredeceğini düşündün mü hiç?"

Başını, adı kadar emin olduğu bir şeyden bahseder gibi hızla iki yana salladı. "Hayır. Poyraz gerçekten öyle biri değil. Bana zara-"

Kendinden emin haline bakarken çileden çıkıyordum. İnanmıştı. Onlara güvenmişti.

"Ulan, sen geri zekâlı mısın?" diye bağırdım. "Okyanus'un tek lafı... Tek lafına adam senden birkaç görüşmede ne kadar hoşlanmış olursa olsun, onu dinlerdi. Fos insanlar mı bunlar? Poyraz, sıradan bir adamı mı?" Gömleğimin üstten bir düğmesini koparır gibi açtım. Bugün boğuluyor gibi hissediyordum. "En pis işlerini yaptırdıkları adam. Seni mi koruyacaktı? Seni mi düşünecekti? Hangi masalda yaşıyorsun sen?"

"Yapmazdı," diye itiraz etti. Ama kendinden eminliği azalmıştı. Bu kadar kolay manipüle olmuştu. Adama inanmıştı. Ailesinin en büyük düşmanının, en iyi adamına.

"Çağır Çelebi'yi, soralım. Poyraz, Çelebi'den daha boktan işlerle ilgi-

leniyor olsa da çağır, hadi. Kılıç'a sor veya. Sor bakalım, benim düşmanımın kardeşine âşık olsa bundan haberim olduğunda aşkı o kıza istediklerimi yapmasını engeller mi?" Sessiz kaldı. Çelebi'nin vereceği cevabı çok iyi biliyordu. "Benim, bana zararı dokunmayan birine ne yapıp ne yapmayacağımı biliyorsun. Teo'nun biliyor musun? Okyanus'un biliyor musun? Poyraz'ın biliyor musun?"

Bakışlarını gözlerimden çekip yere dikti.

Ona baktım. Gidip bir cami imamına âşık olsa bile üzülecek mi ya da canı yanacak mı diye içim içimi yerdi.

"Başka kadın mı yok bu adamın etrafında da çalıştığı insanların kanlı bıçaklı olduğu ailenin kardeşiyle konuşacak? O, minnet borcunu öylece çiğner mi? Sekiz yaş var aranda," dedim. "Sana şu cümleyi kurarken içim acıyacak, Lacivert ama sen o adam için anca bir gece kıymetli olurdun. Sabahına Okyanus kapıya gelip de yüzüne baka baka gülene kadar mutlu olabilirdin."

Ona böyle bir ima yapmak içime sinmese de bunlar gerçekti. Her şey Teo'yla Okyanus'un bir planı da olabilirdi. Her şey olabilirdi.

Hâlâ gözlerime bakmamasıyla omuzlarım gerilirken, "Yüzüme bak," dedim. Başını kaldırdı. Bir yumruğumu sinirimin boşalması için sıkarken, "Sadece konuştunuz mu?" diye sordum, sakinliğime kanmasına izin vererek. Ağzımdan dökülen cümle dudaklarımda kötü bir tat bırakırken sormak istediğim şeyi anladığını bakışlarında görüyordum.

Başını ne *evet* ne de *hayır* anlamını çıkaramayacağım, anlamsız bir şekilde salladığında kalbim tekledi. Sakin gözükmeye devam edebilmek çok zordu. Sakin olmazsam korkar, korkarsa yalan söylerdi.

Gergince parmaklarıyla oynarken, "Öpüştük," dedi, ağzının içinden. "Bir kez. O kadar."

Gözlerimi kapadım ve birkaç kez art arda nefes aldım. Son yirmi dört saatte bünyeme yüklenen gerginliği ve öfkeyi nasıl atacağımı bilmiyordum.

"Abi..."

Gözümü açıp, yönümü dışarı çıkan merdivenlere doğru döndürürken, "Çekil karşımdan," dedim. Siktiğimin yerinde bir öpüşme değildi beni delirten.

Koşarak bana yetişti ve zaten kolum kadar olan bedeniyle beni durdurmak için ellerini göğsüme yasladı. "Bana böyle davranma, abi, lütfen."

Burnu kızarmıştı. "Özür dilerim. Ben gerçekten sana, aileme, kendime zarar gelmesini istemedim."

"Ona göre davranacaktın o zaman," dedim, yüzüne bakmak için başımı eğmeden. Ama o, kafasını kaldırmış, göz teması kurabilmek için yüzüme bakıyordu. "Telefonunu getir, bırak şuraya." Kafamla sehpayı işaret ettim. "İçine bakmayacağım. Kullanmayacaksın bir süre."

"Ne?"

"Ne mi?" diye bağırdım. "Sen yaptığın şeyin farkında mısın? Sen bu insanların kim olduğunun farkında mısın?" Değildi, görebiliyordum. "En basitinden ağzından laf alıp hakkımızda bir şeyler öğrenebilirdi. Ne bileyim, telefonuna program yükler, evin içini dinlerdi." Sonunda kafamı eğdim ve yüzüne baktım. "Ama işi, gücü, her şeyi bırak. Önce sana, daha sonra bu aileye çok büyük zararlar gelmesine sebep olabilirdin, Lacivert."

İstediğim biri veya bir şeyi bulamamam sözkonusu dahi olamazdı. Ama diyelim ki bir istisna olduğu takdirde ve Lacivert'in onların elinde olduğu, zarar görmek üzere olduğu bir durumda onu bulamazsam onlar bana ne şart sunarsa sunsun, yapmayacağım hiçbir şey olamazdı. Sunabilecekleri şartları da çok iyi biliyordum.

"Evden çıkmayacaksın," derken merdivenlerden gelen seslerle salonun dolmaya başladığını anladım. "Çok acil bir şey olursa bana söyle." Gözlerim koltukta sakin ama biraz gergince oturan Mavi'yi buldu. "Biliyor muydun?" Başını yavaşça iki yana salladığında ona inandım. Yalan hiçbir zaman onun huyu olmamıştı. Düşüncesizlik de öyle. "Telefonunu isterse verme," dediğimde ev halkı da yüzlerinde keyifsiz ifadelerle salona girmişti. "Duydunuz mu?" diye sordum. "Kimse Lacivert'e telefonunu vermeyecek." Hepsi onaylarken yine Lacivert'e baktım. "Evdeki bilgisayarları, iPad'i kullanabilirsin. Hepsi izleniyor, ona göre hareket et. Bir süre de benim gözüme gözükme."

Buna susacak biri asla değildi. Şimdiyse tek bir kelime etmiyordu. Bu kez o bile farkındaydı çizgiyi ne kadar aştığının. Arkamı döndüm ve çıkış kapısına doğru yürümeye başladım. Kaskatı kesilen vücudumu gevşetmem gerekiyordu.

Salondan çıkmak üzereyken adımlarımı durdurdum ve hâlâ arkamda, ayakta dikilmeye devam eden kardeşimin suratına kısa bir bakış attım.

"Onu öldüreceğim, Lacivert."

Başımı ağrı saplayacak bir kuru gürültü, aniden salonu birbirine ka-

tacak kadar çıldıran kız tarafından meydana gelirken söyledikleri bir kulağımdan giriyor, bir kulağımdan çıkıyordu. Bağırış, çağırış ve bir sinir krizini andıran tavırlarına tek bir bakış attıktan sonra arkamı döndüm ve kapıyı açtım.

Çıkmadan hemen önce Kılıç'a, Lacivert'in peşimden gelmesini engellemesi için bir baş işareti yapmıştım.

ELFİDA ALANER

Saç uçlarımdan akan soğuk sular tenime değdikçe iğne batıyormuş gibi hissettiriyor, zaten donan bedenimin rahatlamasına izin vermiyordu. Soğuk su sevmeyen biri olarak, benim için su ekstra buz gibiydi.

Beyaz çerçeveli aynanın karşısında ıslak saçlarımı mecburen tokasız bir şekilde başımın tepesinde bağlarken şişen ve kızaran gözlerimin, o soğuk suya rağmen normal haline dönmediğini gördüm.

Birkaç saat önce, beni bırakıp gittiğinde ağlamamıştım.

Bir damla, tek bir damla düşmüştü gözümden. Yıllar sonra. Çok yıllar sonra.

Ben kendi bacaklarımın üzerinde duramayacak haldeyken, çığlıklar atarak, tir tir titrerken, nefes alamazken o, kapıyı üstüme çarpıp, siktir olup gitmişti.

Gittikten sadece birkaç dakika sonra aydınlanmaya başlayan gökyüzü, evin içinin de aydınlanmasına neden olsa bile o birkaç dakikada ne yaşadığımı bir ben biliyordum.

Belki de beş dakika. Sadece beş dakika daha o halde kalmak zorunda olsam onu tanıdığım günkü kıza dönüşebilirdim. Yıllar önce beni kurtardığı duruma, bugün yeniden itmesine ramak kalmıştı.

Yine de güneş doğmak üzereyken beni karanlıkta isteyerek mi bıraktığını düşünüyordum.

Belki de o kadar da kötü değildi.

Belki bana karşı az da olsa merhametliydi.

Belki de sen katıksız bir aptalsın, dedi iç sesim.

Suyunu bile sıkmadan, topuz yaptığım saçlarımdan yüzüme damlayan damlaları elimin tersiyle silerek silkelendim. Drama yaratmaya, oturup beni bugünün hastalıklı Elfida'sına dönüştüren Elif'i düşünmeye vaktim yoktu. Kendime acımaya vaktim yoktu.

Benim bir plana ihtiyacım vardı. Yeni bir plan.

Saatler önce yüzüme geçirerek derin çizgiler çektiğim tırnaklarımın bıraktığı kesikler sızlarken onları göz ardı ettim ve eski püskü kanepeye oturarak bacaklarımı yukarı topladım, parmaklıklı camın dışındaki ormana baktım.

Burada kalmaktan nefret ettiğim doğruydu. Her hücremle bundan nefret etmiştim ama korkmuyordum. Bu, en kötüsü değildi. Hatta on yıl önceye kıyasla bu ev bir lükstü bile. En azından bir çatısı, yatağı, yemeği ve buz gibi de olsa suyu vardı. Sokakta yalnız başına yaşamış birini gece-konduyla korkutmaya çalışıyordu.

O günlerin hatırasıyla ürperen kollarımı ovuştururken dizlerimi iyice göğsüme çektim. Gece yarısından sonra sadece rüzgârın hışıldattığı ağaçlardan çıkan seslerin duyulduğu o buz gibi havayı sanki hissetmiştim.

Gözlerim camın dışındaki birkaç metrelik mesafeden sonra başlayan sık ağaçlıkların arasında dolaştı.

1 Ekim 2022. Ah, Elfida, ah... Değişen hep tarihler. Değişmeyen yalnızlığın. Değişmeyen karanlığın. Değişmeyen soğuk. Bir gün her şey değişecek mi? Yoksa bir on yıl sonra da yine başka bir yerde karanlıkta yalnız ve üşüyor mu olacaksın?

On yıl önce, on yıl sonrasını düşündüğümde kendime farklı bir gelecek görmüştüm. Oysa şimdi büyümüştüm ve bu kadar iyimser olmak için fazla şey yaşamıştım. Şimdi herkesin güzel bir hayat yaşayamayacağını, her kötü çocukluğun, mutlu bir yetişkinlik hayatıyla ödüllendirilmediğini kabulleniyordum.

Ben kimsenin, sevdiği birine *onun gibi ol*, diyeceği biri değil, *haline şükret çünkü onun gibi de olabilirdin*, diyebileceği biriydim.

Yemek bile yiyemiyordum ki ben. Herkesin yapabildiği, en temel, en basit şeyi bile düzgünce yapamıyordum. Uyuyamıyordum bile, karanlıkta kalamıyordum. Şu dünyadaki en kötü insanın bile bir seveni vardı. Ama ben sevilemiyordum bile.

Okulumda da çok başarılı değildim, yüksek notlarımı parayla yaptırdığım ödev ve projelerime borçluydum. Çok özel bir yeteneğim, kimseden ayrıştığım bir şeyim yoktu. Hayatta her daim ileri gitmek için uğraşmamıştım hiçbir zaman, sadece hayatta kalabilmek için uğraşmıştım.

Saplantılıydım, fiziksel ve zihinsel hastalıklarım vardı. Çok kötü değildim belki ama çok iyi bir insan değildim.

Çok güzel değildim. Kitaplarda, şiirlerde tasvir edilen mükemmel bir güzelliğe veya karaktere sahip değildim.

Ellerimi bacaklarımın üzerinde gezdirirken gitgide kamburlaşan sırtımı dikleştirmeye çalışmadım bile.

1 Ekim 2022. Kimim ben? Neyim veya? Elfida Alaner'i özel ve güzel yapan hiçbir şey yok mu?

Hayatta kalmak için hastalıklı bir amaç belirlemiş, o amacın peşinden oradan oraya sürüklenen biriydim işte.

Belki de herkes seni sevmemekte haklıdır, ha, Elfida?

Boş bakan gözlerimi ağaçların üzerinden çekerek kucağımda kavuşturduğum ellerime baktım.

"Belki de öyledir, Kurşun."

Aniden aklıma Nil ve dedem düştüğünde beni merak edip etmedikleri aklıma geldi. En azından akıllarına gelip gelmediğim. Daha sadece bir gün olmuştu. Elfida'nın yokluğunun fark edilmesi için çok kısa bir süreydi.

İstemsizce Ataner'i düşündüğümde neredeyse gülecektim.

O değil bir gün, bir yıl yok olsam anca fark ederdi. Fark ettiğinde de bir şey yapmak için gerekenden çok daha az umurunda olurdum sanırım.

Hayatım boyunca sadece bir kez arkamda durmuştu. Sonrasında bir daha değil arkamda, hiçbir yerde durmayı reddetmişti. Her düşüşümde beni görebilecek kadar yakın ama gelmeyecek kadar uzaktı.

Burada her şeyi düşünmek için fazla vaktim vardı. Düşünmek istemediğim şeyleri bile.

"Ataner!" diye seslenerek, sokakta karşılaştığım abimin yanına giderken kocaman gülümsüyordum.

Tek başına oturduğu bankta, gözlerini izlediği çimden kaldırıp da beni gördüğünde koyu renk gözlerine önce bıkkın bir bakış, sonraysa boşluk yerleşti ve yine çimleri izlemeye başlarken, "Ne var?" diye sordu.

Ben on bir yaşındaydım, o daha büyüktü.

Banka çıkarak hemen yanına oturdum. Onu gördüğüm için mutlu ve güvende hissetmiştim. İki gecedir sokakta sürekli tanımadığım büyük insanlar kavga ediyor, rahatça uyumamı engelliyordu. O yüzden uykusuz ve yorgundum ama şimdi daha iyi hissediyordum.

"Nasılsın?" diye sordum.

"İyiyim."

"Tamam. Ben de iyiyim."

Çok konuşkan biri değildi. Ama ben biraz öyleydim ve yalnız başıma olduğumdan konuşacak çok kimsem yoktu.

Yüzüne bakarken, "Biliyor musun?" diye heyecanla sordum. Ama o bana değil, çimenlere bakıyordu. "Koca Adam birkaç maçı kazanırsam eğer bana kalacak bir yer ayarlayacağını söyledi. O gerçekten iyi biri. Korkunç ama iyi."

Ataner yine bana bakmadı. O, Koca Adam'ı tanımıyordu. Onları tanıştırmak istesem bile sonrasında bundan vazgeçmiştim çünkü o zaman Ataner'in canı çok yanabilirdi.

"Sence kazanır mıyım?" diye sordum. "Daha hiç maç yapmadım ama yakında bana bir zarf verecek. Eminim. Sonra onu ve birkaç kişiyi daha yenersem belki bir yıl sonra bir evim olur. Sen de gelirsin."

O günleri düşünmek bile çok heyecan vericiydi. Hem belki o zaman diğer kardeşler gibi de olurduk.

Koca Adam'a Ataner'i de anlatmıştım. Ben onun kadar içekapanık ve üzgün değildim. Ama o öyleydi. Sokakta çok kavga ettiğini, korktuğumu söylemiştim. Bir yıldan daha önce bize bir oda da olsa bir ev bulup bulamayacağını sorduğumda gülümsemiş ve saçlarımı okşadıktan sonra bir şeye sahip olmak için onu hak etmen gerekir, küçük, demişti. Ben bir hayır kurumu değilim, evsiz çocuklar da benim işim değil.

Onun böyle biri olduğunu kabullenmiş ve uzatmamıştım. Uzatınca çok kızabiliyordu. Çok kızdığında da birkaç gün uyuyamayacak kadar ağrım oluyordu.

O an ilk kez başını kaldırdı ve hevesli yüzüme baktı. Her zamanki gibi ifadesizdi. "Umarım olur, Elif ama beni bulaştırma," dedi. "Sana söyledim, planlarını tek başına yap, artık yalnızsın."

Bana Elif demiş olsa bile cümlesinde farklı bir yere odaklanmıştım. O söylediğinde ciddi miydi ki? Bir daha yanımda olmayacak mıydı?

Dudaklarım büküldü. "Yalnız olmak istemiyorum ki. Hem sen böyle yaşamaya devam mı edeceksin?"

Omuz silkti. "Dedem bir yıl sürmeden döner ve bizi bulup yanına alır."

Bizim bir dedemiz vardı. Fakat tanımıyorduk. Annemin babasıydı ama daha önce hiç görüşmemiştik.

Bir süre düşündüm. "Beni de alır mı?"

Gözlerime düzce baktı ve başını salladı. "Seni sokakta bırakmasına izin

Ninova

vermem." Ona gülümsediğimde devam etti. "Ama buradan, birlikte kalacağımız anlamını çıkarma. Söylediğim gibi sen başka yola, ben başka."

Elimi koluna koyduğumda itmedi ama rahatsız olduğunu anladım. "Niye gerçek ailemizden kimseyi sevmiyorsun, Ataner?" Anne ve babayı sevmemesini anlıyordum ama kimseyi, derken kastettiğim ikisi değildi.

"Sen seviyor musun?" diye sordu. "Tercih hakkın olsa bir Alaner olmayı seçer miydin?" Çok düşünmeden başımı yavaşça iki yana salladım. Omuz silkti. "İşte."

"Ama seni seviyorum," dedim umutla, yanlış anlayıp üzülmemesi için.

Gözlerime bakıyordu. "Üzülme ama ben sevmiyorum," dedi sakince. Uzun zaman sonra ilk kez bana isteğiyle temas edip de kolundaki elimi, bana göre çok daha büyük olan ellerinin içine aldığında yüzüne bakmaya devam ettim. "Özür dilerim. Elimde olsa seni sevmek isterdim ama olmuyor." Gözlerim dolacak gibi olduğunda niye ki, diye düşündüm. Ama aslında biliyordum. "O evde büyürken sevgi diye bir şeyin anlamını öğrenmedim. Yine de çok güzel bir hayatın olması için dua edeceğim. Sevmesem bile nefret etmiyorum senden. Gerçekten ihtiyacın olduğu sürece beni bul. Ama sadece gerçekten ihtiyacın varsa. Onun dışında bir daha yanıma gelme."

Dolu gözlerimle başımı salladım. "Peki." Burnumu çektim. "Gideyim mi?"

"Git."

Ellerimi bıraktığında geri çektim. "Tamam o zaman."

Daha fazla ısrar edemezdim. Demek ki yalnız kalmak istiyordu. Mutlu olmasını istediğim için istediğini yapacak ve bir daha ona gitmeyecektim.

Ataner benden çok yaşamıştı o evde. Ben yokken de o vardı. O yüzden o biraz daha fazla etkilenmişti. Kalan hayatında çok iyi ve mutlu olmasını umdum.

"Bir kez sarılayım mi?" diye sorduğumda kahverengi gözleri kısıldı. Sarılmaktan nefret ederdi.

"Son kez," dedi.

"İlk kez," diye düzelttim.

Başını salladı. Aynı anda, "İlk ve son kez," dedik.

Kollarını açtığında ona doğru ilerledim ve kendi kollarımı ona sardım. O da aynısını yaptı.

12 Mart 2011. Ataner'e sarılmak güzel bir hismiş.

Birkaç saniye öylece dururken ilk kez nasıl koktuğunu öğrendiğimi dü-

şünüyordum. Ona sımsıkı sarıldım. Bana ilk kez ve son kez isteyerek sarılıyordu.

Elini saçımın üstünden bir saniyede okşayıp geçirdi ve sonra beni yavaşça kendinden uzaklaştırdı. Artık yüzüme bakmıyordu.

Başka bir şey söylemeden, arkamı dönüp de karanlık gecede yürümeye başladım. Bu gece nerede yatabileceğimi düşünürken arkamdan sesini duydum.

"Paran var mı?"

Ona döndüm ve cebimden çıkardığım, bana ait olmadığı belli olan siyah, erkek cüzdanını gülerek ona gösterdim. Bir an için Ataner bile gülümseyecek gibi olsa da kendini tutup başını sallamakla yetindi.

Çalmayı ondan öğrenmiştim. Ama artık ondan bile iyiydim.

Yemek ve su alabilmek, duşu kullanabilmek ve soğuk havada donmamı engelleyecek kıyafetlere sahip olabilmek için başka bir yol yoktu.

Başta bunu tek çare olduğu için yapsam bile şimdi eğleniyordum.

12 Mart 2011. Artık söylediğim yalanlarla insanların merhametlerini sömürürken de vicdanım sızlamıyor. Çalarken de öyle. Yakında Koca Adam'ın maçlarından para almaya başlayacağım. Belki o zaman bırakırım.

1 Ekim 2022. Bırakmadım. Ne yalanı ne de çalmayı bıraktım. Şimdi çok daha profesyonelim.

Daldığım anıdan çıkarak gerçekliğin yalnızlığına geri döndüğümde karnımın acıktığını fark etmemle kısa bir şaşkınlığın içinden geçtim. Gerçek bir yemek yemeyeli birkaç gün olmuştu. İlaç alıyor, serum, iğne ve vitamin takviyeleri kullanıyor olmamın yanı sıra meyve gibi şeyler atıştırıyordum ama tam bir öğün yemeyeli belki de yıllar olmuştu. Her hafta et, tavuk, yumurta gibi proteinli şeyler yemek için kendimi zorluyordum ama bitirmeyi başaramıyordum. Bitirdiğim zamanların sonuysa saatlerce kusarak geçiyordu

Küçükken de böyleydim. Evde yemek piştiği zamanlar, annem kaşığı ağzıma uzatıp yememi söylediğinde de yemek yemekten hoşlanmazdım. Eflatun'un aksine bunu travmalara bağlayarak gereksiz yere dramatize etmiyordum. O her şeyi bir sebebe bağlıyordu zaten. *Adam öldürdüm*, desem ellerini masasında birleştirip *pekâlâ, şimdi çocukluğuna inelim*, derdi.

Onunla bayağıdır konuşmadığımı hatırladığımda, sonunda yokluğumu fark edebilecek bir insanın varlığını hatırlamak bir nebze olsun iyi gelmişti. Onun da ne kadar umurunda olursa işte. Derdimi dinlemek için para alıyordu. Beni merak etmek onun işiydi, tercihi değil.

Derin bir nefes verdim ve bunalarak ayağa kalktım. "Herkesi sikeyim," diye mırıldanırken, karamsar olmaktan yorulduğumu hissederek avuçiçi kadar olan evi gezmeye başladım. Hemen sonra oturup adamakıllı bir plan düzenlemesi yapacaktım. Buradan çıkmalıydım. Doğrusu, buradan şimdi bile çıkabilirdim. *Buradan istediğim şekilde çıkmalıydım.*

1 Ekim 2022. Artık saplantıdan da öte, sen benim hırs meselemsin, Kurşun Alpugan. Bunu söylemek bana ters düşse dahi... Bazı şeyler affedilmez, biliyor musun? Ve kimse, vaktine dek affedilmediğini bilmez.

KURŞUN A. ALPUGAN

Kum torbasına bir yumruk geçirdim.

Hızla geriye savrulan onlarca kilo ağırlığındaki torba yeniden bana doğru savrulduğunda onu yumruğumla sabitledim ve art arda iki kez daha vurdum.

Kenardaki pazı sehpasına yaslanan Açanay, eline iPad'i almış, yazıları okumaya devam ediyordu. Kulağım onda olsa bile kıstığım gözlerim sadece torbadaydı. Gerginliğimi atmam konusunda bana hiç yardımcı olmuyordu.

"Yani birlikte büyümemiş gibi bir şeyler," dedi, düşünceli bir sesle. "Dediğim gibi çocukluklarına dair çok fazla kayıt tutulmamış, ailesinin ölümlerinden sonra Aziz Andıç'la yaşamaya başlamaları arasında yaklaşık bir buçuk yıllık bir boşluk var. O süreçte nerede, kimle kalmışlar, herhangi bir bilgi yok."

"Nasıl yok? Yok olacak halleri yok."

"Yok işte," dedi. Yan gözle parmaklarını ekranda hareket ettirdiğini görebiliyordum. "Tahminim, Elfida'yı dövüş işine sokan adamın onları sakladığı yönünde. Daha tam derine inilmedi ama o adama ait de bir şey henüz yok." Es verdi. "Aslına bakarsan adam da tahminden ibaret. Elfida dokuz, on ve on bir yaşlarındayken bedenindeki ve yüzündeki yaralardan dolayı yapılan ihbar kayıtları var sadece. Ama bir şey çıkmamış. Ondan sonra bir daha öyle bir ihbar da olmamış zaten. O sürede ailesi çoktan ölmüş, yani aile içi şiddet değildir. Ben birinin onu yanına alıp eğittiğini düşünüyorum."

Dokuz, on ve on bir yaşlarındayken bedenindeki ve yüzündeki yaralar...

Torbaya öncekilerden çok daha sert vurdum.

"Dövüştüğü mekânları bul," dedim. "Hepsini. Ne kadar sürmüş, ne kadar kazanmış, ne kadar kaybetmiş, her şeyi öğren."

"Neden, Kurşun?" diye sorduğunda sesi meraklıydı. "Ne yapacaksın hırsızın tekinin geçmişini? Bize ne? Sana ne?"

"İşini yap."

Derin bir nefes verse de başka bir şey söyleyemedi ve iPad'e odaklandı.

"2014 ve 2016 yılları arasında Elfida yine kaybolmuş," derken tırnaklarının ekranda çıkardığı tıkırtılara odaklanmıştım ama bu bilgiyle dikkatim dağıldı.

"Aziz Andıç çevresine, onu yurtdışına bir eğitim programına gönderdiğini söylese de adını verdiği okulda Elif Elfida Alaner isminde hiçbir kayıt olmamış. O yılın fotoğraf ve videolarını araştırdım, hiçbirinde ona dair bir şey yok." Kaşlarımı çatarken çıplak elle vurduğum deri torba, eklemlerimdeki sıyrıklardan kanlar sızmasına neden olurken, durmadan vurmaya devam ettim. "O sırada Ataner gerçekten İsviçre'de bir okulda okuyormuş. Anne ve babaları öldükten sonra kısa süreliğine Aziz Andıç'la aynı evde kaldıkları zamanlar bile Elfida'yla hiç diyalog kurmuyorlarmış. Evin eski bir çalışanıyla konuştum. Birbirlerine *günaydın* bile demezlermiş. *Sanki Nil'le Ataner kardeş, Elfida başkasıydı*, dedi kadın. Diğer ikisi sürekli birlikteymiş. Ve Ataner yurtdışına gidince Nil çok yıpranmış. Kadına epey bir para gönderdim bu arada, haberin olsun. Ağzını kapalı kalacak."

Hayatta hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum, Elfida'yla tanışmamış olmayı.

Onu şimdi bulmalıydım. Ne öz ne de üvey ailesinin içinde kendine bir yer edinebilmişti. Bir insana aile hediye edilir miydi? Onu kolundan tutup bir ailenin içine sokmak, *bu annen, bu baban, bu abin, bu deden ve hepsi seni sevecek*, demek istiyordum.

Aptal, diye geçirdim içimden. Aynı anda torbaya sert bir yumruk savurdum. *Hayatındaki en iyi insan olabilirdim. Beni hikâyenin kötüsü yaptın. Aptal.*

"Öğren," diye emrettim. "Onu eğiten adamın kim olduğunu öğren. Ekrem'in etrafını da sorgula. Borcunu nasıl yaptığını, hangi tarihte tanıştıklarını, kayıt olmayan zamanlarda ne yaptığını, nasıl yaşadığını bul, Açanay." Ekledim. "Ataner'i de araştır, niye böyle bir orospu çocuğu olmuş, öğren."

Başını salladı. "Ataner başta iyiymiş de sonradan böyle olmamış. Hep böyleymiş anladığım kadarıyla. Benim çıkarımım tabii bu."

Geriye savrulan kum torbası bana doğru gelirken tam ortasına geçirdiğim sert yumruk, torbanın patlayıp da içindekilerin ayaklarımın ucuna dökülmesine sebep olurken, "Niye ulan, niye?" diye bağırdım. "Niye bir insan evladı sevmemiş bu kızı? Ne yapmış da biz bir türlü bulamadık, ulan?" İçimde kaynayan öfke bütün hücrelerime yayılıyordu. "Ar damarını siktiklerim."

Açanay öfkeli, üzgün veya bir şey hissediyor gibi gözükmese de başını salladı. "Anormal bir sevgisizlikle büyümüş bence. Psikolojik yardım aldığını düşünüyorum ama henüz tam çıkmadı. Bulacağım."

"Bul," dedikten sonra birkaç adımda dört duvarı cam olan spor odasından bahçeye çıkmak üzere hareketlendim. Tam kapıdan çıkmak üzereyken arkamdan seslendi. O da çıkmak için ayaklanmıştı.

"Bir buçuk saate maçın var, unutma. Önceki maçta boynunu kırdığın adamın arkadaşıymış. İzlemesi zevkli olacak."

Anlamsızca bu kadar öfkeli hissetmesem gülümserdim. Bu akşam gerginliğimi bana attıracak şey birinin daha boynunu ringin içinde kırmak olacaktı.

Açanay'a cevap vermeden, bahçede ilerleyip olağandan daha yüksek bir tonla, "Çelebi!" diye bağırdım. "Bir araba çıkar."

Hava kararmadan ona ilaçlarını götürmem gerektiğinden ringdeki eğlenceyi fazla uzun tutmayacaktım.

LACİVERT ALPUGAN

"Çıldıracağım," dedim, ağlıyormuş kadar tiz çıkan sesimle. "Mavi, çıldıracağım. Abimle konuşmam gerekiyor ama bahçeye çıkmama bile izin vermiyorlar. Öldürecek onu ya. Öldürecek."

Mavi endişeli gözlerle yüzüme bakarken telefonunu koltuğa bıraktı. "Yok, açmıyor," dedi, sıkıntılı bir sesle. "Anlamıştır senin arattığını."

Saçlarımı çekiştirerek, olduğum yere çöküp de yere oturduğumda kalbim saatlerdir olduğu gibi boğazımda atıyordu. Onu çok hayal kırıklığına uğratmıştım. Poyraz'ı sadece onu değil, beni de cezalandırmak için öldürecekti. Yapardı. Bir saniye bile tereddüt etmezdi.

Kafamın arkasını sertçe duvara vurup da gözlerimi kapadığımda Kı-

lıç'ın bana zorla içirdiği sakinleştiricinin etkisinin çoktan geçtiğinin farkındaydım.

Kapalı gözlerimden sızan yaşları elimin tersiyle silerken, "Mesaj at," dedim, gözlerimi açmadan. "*Onu öldürürsen Lacivert de kendine zarar verecek*, de."

Görmesem de çıkan seslerden Mavi'nin ayağa kalktığını anlamıştım. "Lacivert!" dedi, sesini yükselterek. "Delirdin mi? Neler yapacağını biliyorsun, değil mi?"

Gözlerimi açıp, ona bakarak, "Biliyorum!" diye bağırdım. "Hayatım boyunca *abin neler yapar, biliyor musun sen* cümlesini duyarak yaşadım zaten." Duvara tutunarak ayağa kalktım ve yüzüne kararlı bir ifadeyle baktım. "Ama Poyraz'ı öldürmesine asla izin vermeyeceğim."

Mavi'nin kalktığı koltuğa doğru yürüyerek koltuğa bıraktığı telefonunu aldığımda, bildiğim şifresini girdim ve telefonu açtım.

Tabii ki anında yanımda bitip telefonunu almak için uzandı. Çünkü o, abisinin lafını çiğnerse ölürdü.

"Lacivert, ver şunu. Kimi arıyorsun? Açmıyor zaten abim."

Ona arkamı dönerek, telefonu almasına engel olurken, "Abimi aradığımı kim söyledi?" diye mırıldandım.

Kolumu çekse de ona dönmüyordum. "Bırak şunu. Onu asla arayamazsın." Mavi arkamda tepinerek ve bağırarak, bana engel olmaya çalışırken ben çoktan Poyraz'ın ezberimdeki numarasını yazmış ve arama tuşuna basmıştım bile.

Mavi'yi tek kolumla iterek, kendimden uzak tutmaya çalışırken kolumu tırmalaması umurumda bile değildi. Hâlâ bir şeyler söylüyordu ama benim kulağım telefonun bip sesindeydi. Onunla her şeyi bitirdiğimden beri karşılaşmamış ve konuşmamıştık.

Sonunda açtı. "Kimsin?" diyen sert sesini duyduğumda kalbim teklese bile fazla vaktim yoktu. Mavi'yi susması için çimdiklerken, "Benim, Lacivert," dedim.

İki saniyeliğine sustuktan sonra, "Lacivert?" dedi, temkinli bir sesle. Bulunduğu yerden uzaklaştığını adım seslerinden anlayabiliyordum. "Bir şey mi oldu? İyi misin?"

Burnum sızlarken, "Abim," dedim, bir çırpıda. Merdivenden gelen ayak seslerini duyduğumda Mavi kadar irkilmiştim. "Abim her şeyi öğrendi. Seni öldürecek. Bir şey yap, Poyraz. Bu numarayı da bir daha ara-

ma, Mavi'nin." Cümlem biter bitmez telefonu yatağın üstüne fırlattığımda aynı anda kapı açılmıştı.

Arama, o kapatmadıysa eğer hâlâ sonlanmamıştı.

Safir inceleyen bakışlarını Mavi'nin odasında gezdirdikten sonra, "Yemeğe gelin," dedi. O, Alkım kadar sıcakkanlı değildi ama bu sabahtan beri herkes gibi o da bana mesafeli davranmaya başlamıştı. Bana bakarak, "Kurşun yok, sen de in," dediğinde sadece başımı salladım.

Mavi'nin odası üçüncü katın en ortasında kaldığından, önü hiç boş kalmazdı. Alkım ve Kılıç'ın konuşan sesi doğrudan odanın içine ulaşırken Safir hâlâ çıkmamıştı.

Alkım'ın, "Neredeymiş?" diye sorduğunu duydum. Kapının dışında, merdivenlerde olmalılardı.

"Elfida'ya ilaç mı götürecekmiş, neymiş," dedi Kılıç. "Gece geç gelir, eve gitmek saatler sürüyor zaten, dağın başı."

"Kızın yemeği, suyu var mı orada?" diye sordu Alkım. "Dağa kaldırmış bildiğin."

"Yemeği, suyu ne, amına koyayım? Köpek mi bu? Var tabii. Ölüme terk etmedi, esir tutuyor sadece."

Safir daha fazla oyalanmadan, odadan çıkarken gözlerimi sıkıca kapadım. Kılıç ve Alkım'ın sesi gitgide azalmaya başlamıştı.

Lütfen, diye geçirdim içimden. *Telefonu kapatmış ol, Poyraz.*

Ondan hoşlanıyordum. Gerçekten hoşlanıyordum. Ama abimin düşündüğünün aksine aptal değildim.

O, Okyanus ve Teo'nun en iyi adamıydı. Belki bana zarar vermezdi ama bu, abimi ve işlerini ilgilendiren en ufak şeyden bile haberdar olduğu takdirde onlara söylemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Elfida'nın abime ihanet etmesi ve abimin onu bir eve kapatması onlar için ne kadar önemli bir bilgi olurdu, bilmiyordum ama hiçbir koşulda duymamaları iyi olurdu.

Yatağa zıplayıp da ekrana baktığım sırada arama ekranda durmuyordu. Yani kapatmıştı. Yine de bu beni rahatlatmadı, telefonu alıp da konuşmanın süresine bakarken dudaklarımı ısırıyordum.

Konuşma süresi bir dakikayı gösteriyordu. İkimizin konuşması Safir geldiği için en fazla yirmi saniye sürmüş olmalıydı. Yani kapatmamış, dinlemişti.

Arama kaydını sildim ve Mavi'nin, "Ne oldu?" diye sormasını duy-

mazlıktan gelerek yatağa yattım. Okyanus ve Teo'ya söyler miydi? Söylerse ne olurdu? "Sana diyorum."

"Bir şey yok," diye söylendim. "Sadece Poyraz'la konuşunca Elfida'ya olan öfkemi hatırladım."

Abime her şeyi anlatmıştı. Oysa ben ona güvenmiş ve kardeşime bile anlatmadığım bir konuda yardımını istemiştim. Hırsız olması umurumda bile değildi. O, abimlerin meselesiydi. Ben en başından beri ona karşı hep iyi yaklaşmıştım. Ama o, arkamdan iş çevirerek büyük bir hata yapmıştı.

Poyraz onun yüzünden ölürse gün gelip de abim onu affetse bile ben asla affetmeyecektim.

YAKUT OKYANUS ROZARİN

Yakut yeşili uzun tırnaklarımı Teo'nun kaslı kollarında, derisinden kan çıkartacak kadar sertçe gezdirirken omzumdaki dudakları, kalçalarımı sabit tutmayı iyice zorlaştırmaya başlamıştı.

Saçlarımı avuçlarının arasına alarak kafamı istediği yöne yatırdığında aynı sertlikle dişlerini boynumdaki yumuşak deriye geçirdi. Zevk verecek, ufak bir ısırık değildi. Ama hassas derimin aniden çok acıması elbette beni sadece tahrik ediyordu. Dişlerimin arasından derin bir nefes üflediğimde gülümsedi ve aynı şiddette bir ısırık daha bırakmak için başını eğdi.

Bahçenin sürgülü kapısı açılırken başımı geriye doğru sarkıttığım koltuk kolçağından, Poyraz'ın bedenini tersten bir şekilde gördüğümde sırıttım ve istifimi pek bozmadan Teo'nun omzuna dokundum.

İzleyiciler hep zevkli olurdu ama sevgilimin, birinin benim çıplak bedenimi izlemesinden alabileceği maksimum zevk onun gözlerini oyarken aldığı zevk olurdu.

Bazen de sıkıcı bir adamdı.

Poyraz, sırıtan suratıma bezgin bir bakış atarak kafasını başka yöne çevirdiğinde boğazını temizledi.

Teo üzerimden doğrulurken kaşları çatık, dudakları mükemmel derecede şişikti.

"*Kapıyı çal*, diye bir kez daha söylemek zorunda kaldığımda, karşımda ayakta dikiliyor olmazsın, Poyraz," diye söylenirken gözleri bana kaydı ve yarıya kadar açık memelerimi kapatmak için üzerimdeki yeşil bluzu

yırtarcasına yukarı çekti. Sinirli gözlerine bakarken, sevimli olduğumu umarak sırıttım ve uzandığım yerden toparlanarak, bacak bacak üstüne atıp Poyraz'a döndüm.

Biraz teşhircilik hoşuma giderdi ama Teo'nun kızacağını bile bile adamlarımıza meme şovu yapmak elbette istemezdim. Fark etmemiştim sadece.

"Camekânlı salonda düzüşmeyin o zaman. Kapıyı çalmak için beklerken de gözüküyorsunuz, abi."

"Kes, lan! Sana mı soracağım nerede, ne yapacağımı?"

Poyraz omuz silktiğinde uzatmamaları için, "Ne oldu?" diye sordum.

Bana bakıp, "Kurşun, Elfida Alaner'i dağa kaldırmış," dedi, normal halinden daha hevessiz görünen bir sesle.

Bir kaşım havalanırken keyifle güldüm. "Ne?" diye sordum, Teo'ya bakarak.

Onun da yüzüne keyifli, meraklı bir ifade oturmuştu. "Nereden öğrendin?" diye sordu.

Poyraz üç dört saniye kadar susup, "Lacivert'le konuştum," dedi, mesafeli bir sesle. Son günlerde bize biraz bozuk atıyordu.

Heyecanlandım. "Hâlâ konuşuyor musunuz?"

O ufaklığın bize bağlı olması dehşet işimize gelirdi. Ama çok da aptal olmadığından bu ilişkiyi ciddileştirmek istememişti. Poyraz'sa hayatında ilk kez duygusal davranmış ve bize *bunu uzatacaksanız ben yokum* gibi komik bir cümle kurmuştu.

İkisi bir şekilde flörtleşmeye başlarken konuyla ne Teo'nun ne de benim bir alakam vardı. Ancak bunu öğrendikten sonra elbette lehimize kullanmak için Poyraz'la konuşmuştum.

Tam bir beyinsize dönüşmüş, ona zarar vermeyeceğini, bu ilişkiyi ciddileştirmenin bir gün onu hayal kırıklığına uğratmaktan başka bir şey olmayacağını ve ilişkileri neyden ibaretse onu ortak kararla bitireceklerini söylemişti.

İki düşman taraf olmamıza rağmen ikisinin ilişkisi beni bozmazdı, Teo'yu da öyle. Ama Kurşun'un buna delireceğini biliyordum. Sadece kafayı yiyeceğini düşünmek bile eğlenceliydi.

En başında aklımda canlanan fikir, Poyraz'la Lacivert'in ilişkisi daha da ilerledikten sonra Kurşun'un karşısına çıkıp bunu ona anlatmak ve eğlenceyi izlemekti. Ama Poyraz bunu kesin bir dille reddetmişti.

Alpugan da kardeşine dokunursak ortalığı ateşe verirdi.

Ateşli oyunları sevsem bile Kurşun, oynamaktan çok zevk alacağım biri değildi. İstediği takdirde ateşi, kül ederdi.

O nedenle Poyraz'a diretmemiş olsam da hâlâ bunun çok zevkli olacağını düşünüyordum. Kurşun Alpugan, temeli yıllara dayanan anlaşmaları sikip atar ve sonunda beni öldürürdü ama en azından eğlenerek ölürdüm. Ve ölürken bile sırıtmam çok canını sıkardı.

Ama aptal Poyraz âşık olmuştu işte. Çocuklar birbirini görüp beğendiyse bize de saygı duymak düşüyordu.

Bir an, Lacivert kızımızı Poyraz oğlumuza istemek için çiçeğimizle Alpugan malikânesine gittiğimiz bir görüntü gözümün önüne geldiğinde kendi kendime güldüm. İki adam da beni pek sorgulamadı.

"Konuşmuyorduk," diye cevap verdi soruma. "Bugün, Kurşun'un her şeyi öğrendiğini ve beni öldüreceğini söylemek için aradı. Arkadakilerin konuşmasından duydum Elfida olayını. Bugün de yanına gidecekmiş."

Bir kaşımı kaldırdım. "Hadi ya..."

Ah be! Surat ifadesini görme şerefinden yoksun kalmıştım.

Ayağa kalktım ve kalçamı koltuğun kolçağına yasladım. "Elfida'yı ne diye kaçırsın ki? Sevgili değil mi bunlar?" Güldüm. "Dağda kırmızı başlıklı kızla kurt fantazisi mi yapıyorlar?"

Teo da düşünceliydi ama esprime güldü.

Poyraz *bilmem*, der gibi omuz silkti. "Şehre bayağı uzakmış duyduğum kadarıyla. Bildiğin esir almış."

Heyecan damarlarımda gezinmeye başlarken, Teo'ya doğru yürümeye başlayıp, "Bugün kahraman olmak için çok güzel bir gün," diye mırıldandım.

Yanına yaklaştığımda kolumu tuttu ve beni kucağına çekerek bacaklarının üzerine oturttu. "Ne yapsak? Bugün de dağa kaldırılan bir kızı mı kurtarsak?"

Çok ilginç bir öneriymiş gibi kaşlarımı kaldırdım. "Süper fikir, hayatım."

Güldü ve dudaklarıma ufak bir öpücük kondurduktan sonra beni de kaldırarak ayaklandı. "Bir araştıralım bakalım." Poyraz'a bakıp *sağ ol*, der gibi başını eğdi. Teo onun aşkına benden daha çok saygı duyuyordu. "Anlatmakla doğru olanı yapıyorsun."

Teo'nun arkasından salondan çıkmak için yürürken Poyraz'ın yanına

geldiğimde durdum ve elimi omzuna koydum. "Öldürülme meselesini düşünme. Alpugan'la birbirimize biraz nazlanırız ama gün sonunda beni kırmaz."

Nazlanma aşaması genelde karşılıklı olarak birbirimize fiziksel zararlar vermemizle ve yorulduktan sonra ben kahkaha atarken, onun kaşlarını çatıp, söylenirken aslında gülmek istemesiyle sonuçlanırdı. Nihayetinde orta yolu bulurduk. Mazimiz, birbirlerini gördüğünde yol değiştiren düşmanlardan olabilmek için fazla uzundu.

Ancak bu kez işin içine kardeşi giriyordu. O nedenle onun için orta yolun, ismimiz altında çalışan herkesi öldürmek olup olmadığından emin değildim. Açıkçası şu anda *Alpugan peşimde* gerginliği yaşamak istemiyordum.

"Seni kırmaz ama kemiklerini rahatça kırar." Omuz silkti. "Ayrıca ölmenin umurumda olduğu falan yok. Allah sevdiği kullarını yanına erken alırmış."

Güldüm ve omzunu sıkıp, bırakırken göz kırptım. "Arkamdan yürü, annem," dedim. "Ben seni korurum."

Odadan çıkarken düşünüyordum. Kardeşini işlerimize kattığımda bıçaklarıyla üzerimde oynamıştı. Şimdi ikinci kıymetlisine, ikinci kez gerçek bir zarar verdiğimde ne yapacaktı acaba?

Merdivenleri çıkarken kendi kendime, "Önce Laci, daha sonra Elfi," diye mırıldandım ve güldüm. Komik bir kadındım vesselam.

Yüksek acıdan, normal bir insanın görse korkudan altına sıçacağı kadar tahrik oluyordum. Ama Kurşun Alpugan gerçek bir işkence ustasıydı.

Cinsel zevklerinin benimki kadar aşırı olmasa bile yakın olduğunu biliyordum. Duyduklarım vardı. O da benimkileri biliyordu. Duydukları olmalıydı. O acı vermeye, bense hissetmeye yatkındım. O anlamda birbirimize hiç yaklaşmamıştık ama deposunda canımı yakarken verdiği acının, benim bile zevk almayacağım türden olmasına hep dikkat ederdi.

Herif dövüşçüydü nihayetinde. Üzerimde kesici biçici alet kullanmayı pek tercih etmese bile, zehri kas kuvvetinden değil de dilinden akardı çoğu zaman. İyi bir gözlemci, dikkatli bir adamdı. Bir kelimeyi alır ve en ağır silaha dönüştürürdü. Seni sadece konuşarak vurabilmesi ise onu tatmin ederken karşısındakini ezerdi.

İşkence ustalığı konusunda iyi bir namım vardı, oysa onun türünden

işkenceler yapamazdım ona. Çünkü vurulacak hiçbir şeyi yoktu. Her şeyi vardı. Yarası yoktu. Acısı yoktu. Gömülü bir mazisi yoktu.

Hayat ona iyi davranmıştı. Hiç eğlenceli değildi.

ELFİDA ALANER

Demir kapının içinde dönen kilidin sesini duyduğumda kanepede dizlerimi yukarı çekerek oturmuş, başımı koltuğun arkasına yaslamış ve kollarımı bacaklarıma sarmış halde intiharı düşünüyordum.

Bu sabah birkaç dakikalık karanlıkla bir şekilde baş edebilmiş olsam da tüm geceyi öyle geçiremezdim. Ama geri gelmişti. Yine onun gelmesiyle intihar gitmişti. Hava kararmaya yakındı ve o geri dönmüştü.

Kalbimin hızlandığını belli etmeyerek, istifimi bozmadan, aynı şekilde orada oturmaya devam ederken Kurşun kapıyı açtı ve buz gibi dağ soğunu da peşinden evin içine alarak kapıyı kapadı. Ona bakmadım ama onun arduvazlarını, koltukta küçülmüş bedenimin üzerinde hissedebiliyordum.

"İlaçlarını getirdim." Bir poşete doldurduğu bir düzine kutuyu koltuğa, yanıma fırlattığında çıkan ses kulaklarıma ulaştı. Kokusunu alabiliyordum.

Yerimde kımıldamadan oturmaya devam ettim. Kabanını çıkarıp karşımdaki koltuğa yayılırken yorgun görünüyordu. Bacakları iki yana ayrık şekilde karşımda rahatça otururken gözleri gözlerimle buluştu. Pantolonunun arkasına sıkıştırdığı silahta fazla oyalandırmadım bakışlarımı.

Birinin katil olduğunu kabullenmek, filmlerdeki kadar kolay olmuyordu.

Başıyla yüzümü işaret etti. "Yüzüne ne yaptın?"

O sırada içimden tam olarak aynı soruyu sormak geçiyordu. Elmacıkkemiğinde kırmızı-mor karışımı bir yara izi vardı. Elleriyse tamamen mahvolmuştu. Eklem yerlerindeki derisi açılmış, sızan kanlar kurumuştu. Morluklar belirgindi. Birini fena benzetmişti.

Konuşmamı bekleyerek, yüzüme bakarken tırnak izlerini kastettiğini bilsem de ona boş bakışlarımla bakmaya devam ettim. Cevapsız kalmıştı.

1 Ekim 2022. Şimdilik sana vermeye tahammül edebileceğim en büyük ceza, sessizliğim, sevgilim. Çünkü her şeye rağmen yaralı ellerine bakarken bile canım yanıyor. Ama biliyorum ki bir gün sana vereceğim en büyük ceza, sensizliğim olacak.

Soğukça tebessüm ederken başını geriye yatırdı. "Ne oldu? Küs müyüz yoksa?" Yine sussam da *küs müyüz yoksa*, diye sorabilecek birine benzemediğinden garip bir şekilde sevimli olmuştu. "Yerinde olsam huyuma giderdim, Elfida," dedi, gözleri tavandayken. "Birazdan yine karanlık çökecek."

Tavrımı korumak ve içinde bir yerlere dokunmasına sebep olmak istesem de haklıydı. Bunun acısını sonra çıkartabilirdim.

"Huyuna gitsem ne yapacaksın? Güneşin batmasını mı engelleyeceksin?"

Yine yavaşça güldükten sonra omuz silkti. "Belki yeterince ikna edici olursan seni buradan çıkarır, evime götürürüm."

Kaşlarımı kaldırdım. Gerçekten bunu yapmayacağından adım kadar emin olduğum için heveslenmiyordum bile ama yediğimi düşünmesine izin verdim.

"Nasıl olacakmış o?"

Başını kaldırarak, bana bakarken *sen bileceksin onu*, der gibi tek kaşını kaldırdı.

"Yaptığın imayı anlamıyorum sanma," dedim, sertçe. "Ama sana dokunacağıma ölürüm daha iyi."

Ufak at da civcivler yesin, Elfida.

Onu kısa zamandır yüz yüze tanıyordum ve onun haberi olmayan üç yıllık geçmişimiz olmasa bile şu an ciddi olmadığını anlardım. Üstüne atlasam ve bana dokunması için yalvarsam bile bu şart ve koşullarda beni geri iterdi.

Amacı gözümde kendini olduğundan daha kötü biri yapmak mıydı? Yoksa sadece dalga geçerek eğleniyor muydu?

Gerçekten güldüğünde açık kalan ağzımı hızla kapadım. "Genelde bana dokunmak için ölürler," dedi.

"Ölsünler o halde," dedim, tersçe. "Dünyadan üç beş aptal daha eksilir."

Yarım ağız sırıttı. "Üç beş mi?"

Dişlerimi ona çaktırmadan birbirine sürttüm.

Sevgilim, kiminle ne konuşacağını gerçekten bilmiyorsun.

Gözlerimi devirirken soğukkanlı ve umursamaz gözükmek zorundaydım. "Şimdi de ortalık malı olmakla gurur mu duyuyorsun?"

"Dokunmak için ölen herkesin bunu başarabildiğini söylemedim."

İzledik biz onu, canım ya.

"Vay canına!" dedim, yalandan bir şaşkınlık ve takdirle. "Ne kadar da kendine saygısı olan bir adam."

Alenen dalga geçmem karşısında bir kaşı ürkütücü bir yavaşlıkla havalanırken eğlenceli ruh halinden sıyrıldığını fark etmiştim. Ellerini bacaklarına koydu ve yavaşça ayağa kalktıktan sonra sakin adımlarla bana doğru yürümeye başladı. Oturduğum yerden dev bir adam gibi görünüyordu. Gerçi oturmadığımda da öyle görünüyordu.

Genel anlamda ondan, onun bildiği kadarıyla benim konumumda olan birinin korkması gerektiği kadar korkmuyordum, evet ama onun kötü bir adam olabileceğini anlamıştım.

Sadece keyfine bağlıydı. İstediğinde gözümden düşen yaşın ıslattığı eliyle çığlıklar atarken titreyen bedenimi sıkıca tutabiliyor, beni bir kenara savurup, çığlıklarımla baş başa bırakırken soğukkanlı bir şekilde gidebiliyordu.

Oturduğum koltuğun karşısında dikildiğinde arduvazları göz temasımızı korumak için aşağı inmişti. "Ayağa kalk." Ona dik dik bakmayı sürdürdüm. Dilini yanağının içinde gezdirdi ve eğilerek parmaklarını koluma sıkıca sardı, bedenimi bir çırpıda karşısına dikti. "Söylediklerimi yapmayı öğrenebilmen için ne kadar ileri gidebileceğimi biliyor musun?"

Yüzünü net görebilmek için başımı biraz geriye yatırdım ve hiçbir şey söylemeden gözlerine bakmaya devam ettim. Ona karşılık vermem onu sinir ediyor olsa bile, tepkisizce boş bakışlarımı suratına sabitlemem kesinlikle sinirlendiriyordu.

"Konuş," dedi, dişlerinin arasından. Yavaşça omuz silktiğimde kolunu kaldırdı ve saatine bakmak için bir saniye harcadıktan hemen sonra yeniden arduvazlarını, heterokromili gözlerime değdirdi. "Sadece on, bilemedin on beş dakika sonra hava kararacak, Elfida." Korumaya çalıştığım ifadesiz suratımdaki çatlağı gördüğünü fark ettim. "Yine de bugün iyi bir adam olacağım. Bu da demek oluyor ki beni ikna edebilmek için on beş dakikan var."

"Nasıl bir ikna istiyorsun?"

Gözlerimin elmacıkkemiğindeki yaraya kaymaması için kendimi tutuyordum. Umurumda olmadığım düşünmeliydi.

Dudağının bir kenarını kıvırırken çok yakın duran bedenlerimizin arasındaki bileğimi kavradı ve kendi omzuyla göğsü arasındaki bir yere koydu. Sesi derinden, pürüzlü çıkıyordu.

"Bugün çok yoruldum. Çok gerildim."

Nereye varmaya çalışıyorsun, Kurşun? İkimiz de seni tanıyoruz.

Korkumun, beni en fazla neler yapmaya ikna edebilecek kadar büyük olduğunu mu öğrenmeye çalışıyordu?

Amacını öğrenmek için ayak uydurdum. Gözlerinin içine en büyük ifadesizliğimle bakarken parmaklarımı göğsünde, siyah ince kumaşlı gömleğinin üzerinde oynatarak omuzlarına kadar çıkardım. "Tamam. Ben sana yardımcı olayım, sen de bana ol," dedim.

Sesimi olduğundan daha nazik ve kırılgan ayarlamıştım. Kurşun Alpugan'ın yüreğini sızlatacak kadar. Boyun eğmem karşısında öfkelendiğini ve bu manzaranın merhametine dokunduğunu o kadar iyi biliyordum ki sırıtmak istedim. Yumuşakça dokunduğum kasları gerçekten de çok gergindi. Maçtan mı çıkmıştı yoksa kavga mı etmişti, emin değildim.

Yine de bozmadı. Devam edip edemeyeceğimi görmek istedi. Diğer elimi de kaldırarak iki tanesi açık olan düğmelerin altından açmaya başladım.

Hareketlerim makineleşmiş gibi gözüküyordu. Olması gerektiği gibi. Çıkar seksi yapacakmış, fazlası yokmuş gibi. Hevessiz gibi.

Daha sadece bir düğme açmıştım ki göğsündeki elimi avcunun arasına aldı. Ona baktım. Elimi boynunun yan kısmına koyarak orada kalmasını istediğini belirtirken kendi avcunu da belime koydu ve dudaklarını ıslattı.

"Öpüşmeden mi sevişirsin?"

Numaradan gözlerimi kırpıştırdım. Başımı ona doğru yaklaştırmaya başladığımda o da kendi başını eğdi.

Yapamayacağını ikimiz de biliyoruz, sevgilim.

O benim ne kadar ileri gidebileceğimi merak ediyordu, ben de onun ne kadar ileri gidebileceğini merak ediyordum. Yine de dudaklarımızın arasında bu kadar az bir mesafe varken kalbimin göğüs kafesimi delecekmiş gibi atması kaçınılmazdı elbette.

Başını biraz daha yaklaştırdı. Dudaklarımız neredeyse birbirine dokunuyormuş gibi hissettirene kadar durmadı. Sonra aramızda bir mercimek tanesinden fazla bir boşluk kalmadığında durdu ve kaşlarını çatarak gözlerimin içine baktı. Kızmıştı.

Geri çekilerek, anında aramıza mesafe koyarken, "Sen aptal mısın?" diye sordu.

"Neden?" dedim, anlamamış gibi. Oysa içimden gülüyordum.

"Kimsenin oltasına bu kadar kolay düşmemelisin," dedi sertçe.

"Ucunda ölüm olsa dahi kimseye kendini kullandırtmayacaksın. Ben de dahil."

Şaşırmış gibi yaptım. "Kullandırmak ve kullanmak," dedim. "Benim de çıkarım olacaktı."

"Çıkarın falan olmayacaktı," dedi, gerçekten aptal olduğumu düşünür gibi bakarken. "Kim seni kaçırıp, sana bu kadar öfkeliyken seni düşünür? İşim biter, çekip giderdim."

Kaşımı kaldırdım. "Gider miydin?"

"Kendimden bahsetmiyorum. Örnek verdim."

"Numara mı yapıyordun yani?" diye sorduğumda başını salladı. Gözündeki imajımı dengeleyebilmek için saflık maskesini takınmalıydım kimi zaman. Her daim, sadece sert olursam işim zorlaşırdı. Oysa benim, kafa karışıklığı yaratmam gerekiyordu.

"Korkunun seni ne kadar ileri götürebileceğini merak ettim." Başını yana yatırdı. "Sarışın..." dedi. "Ama maalesef bu gece de korkuna mahkûmsun."

Sonraki beş saniye içinde olanlar kontrolüm dahilinde gerçekleşmedi. Sebepsiz, ani ve tamamen refleksle gelişen sert bir yumruğu çenesine savurarak, beklemediği darbeyle başının yana dönmesine sebep olurken, "Denek miyim ben?" diye tısladım. "Beni elinde oyuncak edemezsin, Kurşun."

Aynı böyle. Bir saf, bir değil.

Başparmağını yumruğun etkisiyle kanlanan dudağına götürüp de iki saniye kadar öyle durduktan sonra biraz şaşkın, biraz keyiflenmiş gibi yeniden yüzüme baktığında, ben bir anda içimden çıkan öfkeyi sorguluyordum.

Gözlerindeki keyif yavaş yavaş kaybolup da surat ifadesi taşlaştığında üzerime doğru bir adım attı. Geri çekilmeden, doğrudan yüzüne bakarken ona bir kez daha vurmak istiyordum. Ona olan zaafım yüzünden geri plana attığım öfkem birikmişti.

Hayatım boyunca, Elfida'nın hayatı boyunca kimse bana böyle davranmamıştı. Eğer davranabilselerdi Elfida olmamın bir anlamı kalmazdı. *O* olarak kalırdım.

Her zaman, günümüzde normalleşen cinayetlerle katil olma fikrini, olması gerektiği kadar ürkütücü ve iğrenç bulmuştum. Ama o, Kurşun Alpugan olmasa ve benim ona olan zaafım bu kadar büyük olmasa onu bugün, burada kendi silahıyla öldürürdüm.

Bir anda elini kaldırdı ve beni ensemden sertçe tutarak kendine doğru çekti. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve fazla yavaş, fazla sessiz bir tonla, "Senin o cesaretini sikerim, Elfida," dedi.

Güldüm. Onu göğsünden sertçe, vurur gibi ittirdiğimde gözlerim en az onunkiler kadar öfkeliydi. "Git." Bir kez daha, tane tane söyledim. "Defol, git."

Boştaki eliyle onu ittirdiğim kolumu sıkı, çok sıkı bir şekilde tuttu. "Gitmezsem?" diye sordu.

Belki de ilaçlarım aksadığından dolayı, belki de dün o gittikten sonra sinirimi yöneltecek birini bulamayarak içime attıklarımdan dolayı şu anda azalmak yerine çoğalan öfkenin uyuşukluğunu parmak uçlarımda hissederken sert bir yumruk daha suratına savurdum.

Ama bu kez hazırlıklıydı ve elinin tersiyle vurarak, kolumu yüzüne çarpmadan itti. Sadece bir saniye içinde ayağını, bacağımın arkasına değdirerek, vücut dengemi bozup da beni yere yatırdığında bedeni üzerimdeydi. Kendi silahıysa benim elimde ve onun kafasına yaslıydı.

O beni yatırırken, bir saniyede elimi beline atarak aldığım ağır metali şakağına bastırdığımda bile hâlâ bana hükmeder gibi bakıyordu.

"Var mı sende o yürek, Elfida Alaner?" Silahı almaya bile yeltenmeden, kafamın iki yanına koyarak, kendini dengelediği kollarının üzerinden bana bakarken arduvazlarına alaylı bir bakış yerleştirdi. "Nasıl kullanılacağını biliyor musun bari?"

Bakışlarımızı ayırmadan tek elimle emniyeti açtım. Dudaklarını büküp *peki*, dercesine başını salladı. Gerilmemişti bile.

Gözlerine birkaç saniye daha bakmaya devam ettikten sonra bıkkınlık ve ani bir sinir boşalmasıyla silahı yere fırlatır gibi attım ve ellerimi yüzüme kapatarak içime derin nefesler çekmeyi denedim.

Kontrolüm niye bu kadar dağılmıştı, bilmiyordum. Tüm gün bu ufacık yerde o kadar yapacak bir şeyim yoktu ki aklım sürekli geçmişe gitmiş, zihnimin derinlerindeki bütün olayları tek tek yaşatmıştı bana. Her şeyin yorgunluğu ve öfkem birbirine girmişti.

Kurşun üzerimden doğruldu. İki saniye sonra yüzüme kapadığım ellerimi tutarak beni de yerde oturur pozisyona getirdiğinde, hâlâ derin derin nefesler alıyor, ciğerlerimdeki anlamsız sıkışmadan kurtulmaya çalışıyordum.

Bazen aniden bulunduğunuz yer çok küçük gelir ve sizi boğardı ya, öyle bir andı bu.

Bileklerimi zorlamadan ellerimi yüzümden indirmemi sağladığında gözleri her zamankinden biraz daha az boş baksa bile tam olarak duygularını yorumlamak yine mümkün değildi.

Bir elini sırtıma koyup hafifçe hareket ettirdi. "Şşt. Sakin ol." Koltukta duran ilaç poşetine kayan gözlerini yine bana çevirdi. "İçmen gereken bir ilaç var mı? Sana getirmemi ister misin?"

"Umrundaymışım gibi davranma," dedim, sert ama onu dalgaya alan bir sesle. "Dün yaptığını yap ve siktir git. Beni yalnız bırak."

1 Ekim 2022. Neden senden gitmeni istiyorum? Her şey kalman içinken...

Ne kalkıp gitmek için bir hamle yaptı ne de suratına küfrettiğim için kızdı. Sadece durdu ve silik bir merak duygusunun yerleştiği bakışlarla sakinleşmemi beklemeye başladı.

Derin derin nefesler aldım ve omuzlarım kalkıp, inerken ona kaşlarımın altından ters bakışlar atmaya devam ettim. Göğüs kafesime bastırıyorlarmış gibi bir his uyandıran bunaltı yavaş yavaş gitmeye başlarken Kurşun önce yerden kalktı, ardından eğildi ve koltuk altlarımdan kaldırarak beni koltuğa oturttuktan sonra mutfağa doğru yürümeye başladı.

Dudaklarımı ıslatarak, yavaş yavaş bulunduğum ana dönerken elinde dolu bir su bardağıyla gelen Kurşun tepemde dikildi. "İç." Yüz ifadesi ve sesi stabil görünüyordu.

Kısa bir an için bana bardağı uzatan elinin parmak boğumlarındaki yaralara kayan gözlerimi yeniden yüzüne çıkardım ve bardağı aldım. "*İçmeyeceğim*, dersem bu kez kafamda mı kıracaksın?"

Tepkisiz kalarak suyu bitirmemi bekledi. Boşalan bardağı elimden geri alıp da mutfağa götürdükten sonra gelmiş ve koltukta yanıma oturmuştu.

Evin içi yavaş yavaş kararmaya başlıyordu. Aramızda aniden parlayan alev ise sönerek yerini sakin bir soğukluğa bırakmıştı. İkimiz de sırtımızı geri yaslamış, dümdüz karşıya bakıyorduk. Merakımı dillendirerek, "Neden silahı elimden alıp bana çevirmedin?" diye sakince sordum.

"Ben birine bir silah çevirirsem onu vururum, Elfida."

"Beni neden vurmadın o zaman?" diye sordum. Soğukkanlı sesiyle verdiği cevap aklıma bu soruyu getirmişti. "Evde bana silah çevirmiştin."

"Boştu."

Boş muydu?

Şaşırdım. "Neden?"

"Dövüşmeyi biliyorsun," dedi. "Kendini savunmayı. Üzerime atlayıp da silahı elimden almaya çalışabileceğini düşündüm. Seni zaten vurmayacaktım ama boğuşmanın ortasında bok yoluna giderdin."

Burnumdan güler gibi bir nefes üfledim. "Belki sen vurulurdun, olamaz mı?" Bu kez o güler gibi oldu. Ama cevap verme gereği duymamıştı. "Peki, bugün ben sana silah doğrultmama rağmen beni vurmamak için silahı neden almadın? Sen benden nefret etmiyor musun?"

Hayatım boyunca benden nefret eden çok kişi olmuştu. Hiçbirinin nefreti Kurşun Alpugan'ın nefretine benzemiyordu. Hepsinden en az birer tokat yemiştim. Hepsi en az bir kez bedenimden akan kanların sebebi olmuştu. Kimse sakinleşmemi beklememiş, bana su getirmemiş, kimse bana onun davrandığı gibi davranmamıştı. Normal birine göre çok kötü ama benden nefret etmesi gereken birine göre de fazla iyiydi.

Son sorumu duymazlıktan gelmeyi tercih ederek sadece ilkine cevap verdi. Kesinlikle hoşuma gitmeyecek bir cevaptı bu. "Bugün çoktan birini öldürdüm. Günde birden fazla kişi öldürürsem işlerim rast gitmiyor." Gözünü kırptı. "Totem gibi düşün."

Başımı konuşmanın başından beri ilk kez ona doğru çevirdiğimde, o da bana baktı ve içime yayılan ürperti usulca omurgamdan yukarı tırmanırken sakin arduvazlarını gözlerimden ayırmadı.

Bilmek ve duymak, iki farklı şeydi.

Bir katildi. Beni ölümden döndürmüştü. Onu zorlarsam beni yeniden ölüme gönderir gibi duruyordu. Bir yandan da beni ölüme yakıştırmaz gibi bakıyordu.

Çok bilinmeyenli bir deklem, bir katildi.

Öyle söylüyordu.

1 Ekim 2022. Yanıma oturmuş, bana bugün bile birini öldüren bir katil olduğunu rahatça söylüyorsun. Az önce elimde tuttuğum silahından kaç kurşun çıkardın? Kaç can aldın? Kaç can daha alacaksın? Katilleri sevmem. Yine de senden nefret etmedim.

"Ne oldu?" diye sordu hafif alayla, yüz ifademe bakarken. "Korktun mu?"

"Sana acıdım."

Kaşları hafifçe çatıldı. "Bir katil kurban ilişkisinde, genelde katile değil, kurbana acırsın, Elfida."

Kaşlarımla gömleğinin açık düğmelerinden dolayı gözüken muskasının siyah ipini işaret ettim. "Allah'a inanıyorsun, değil mi?" *Evet*, dercesine başını salladı. Daha çok *tabii ki*, der gibiydi surat ifadesi. "Allah'a inanan biri onun bir başkasına verdiği canı nasıl tereddütsüzce alıp üstüne yüzsüz gibi *inanıyorum*, demeye, adını boynunda taşımaya devam edebilir ki?" Sakin cümlelerim karşısında kaşlarını biraz daha çatmış olsa da dinlemeye devam etti. "Gerçekten inansan bu kadar cesaretli olabilir misin? İnsanlar patronlarının bile sözünden bir yaptırımı olacağını bilerek çıkmazken, sen seni, evreni yarattığına inandığın yaratıcının emirlerini çiğneyerek, keyfine göre bir hayat sürüp de nasıl kendini inançlı olarak adlandırabilirsin?"

Her tepkiyi vermesini bekliyordum. Bana kızabilir, *sen kendine bak*, diyebilirdi. Öldürdüklerini keyfi olarak değil, zorunlu olarak yaptığını söyleyebilirdi ve *affedileceğime inanıyorum* da diyebilirdi.

Oysa sadece, "Haklısın," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Haklı mıyım?"

Başını salladı. "Allah merhametlidir, Elfida. Bunun arkasına sığınıp her şeyi yapmak doğru değil, evet. Ama bazı şeyler Allah'la kul arasındadır."

"Allah merhametli diye çıkıp katliam yapalım o zaman. Cinayetin merhameti mi olur?"

Birkaç saniye düz düz suratıma baktı, ne düşündüğünü hiç belli etmiyordu. En sonunda dudaklarını araladı ve kalın sesiyle sakince, *"İnsanların yüzlerine baktıkça görüyorum ki ellerine daha cinayet işleme fırsatı geçirmemiş oldukları için pek çok kişi masum zannediyor kendini*, demiş, Orhan Pamuk."

Kültürlü bir katildi demek ki. Bahsettiği alıntı da *Benim Adım Kırmızı* kitabından olmalıydı.

Daha fazla uzatmamaya karar verdiğimde, "Sen inanmıyor musun?" diye sordu, beklemediğim bir şekilde. Bugün ya fazla yorulmuştu ya da dün çektiğim acı, öfkesini içinde biraz daha sindirebilmesini sağlamıştı. Sükûnetinin sebebi bunlardan biri olmalıydı.

Gözlerimi koltuğun eski kumaşından çektim.

"Tamamen *hayır*, demeye gönlüm el vermiyor. Ama *evet*, demeye de dilim varmıyor."

Yüzümü uzun uzun izlerken bir şeyler düşünüyordu sanki. Tam ağzını açacak gibi olduğunu hissettiğim an, gözleri telefonuna gelen bir bildiri-

min kaynağını bulmak üzere ekrana indi. Ayaklanırken telefonu yeniden cebine soktu. "Bu konuda daha sonra uzun uzun konuşuruz," dedi.

Oturup dini sohbet mi yapacaktık?

Bir anda aklıma gelen durumla her şey uçup gittiğinde o bana arkasını dönmüş, diğer koltuğa yöneliyordu.

Gidiyordu.

Gece oluyordu.

Gece oluyordu ve o gidiyordu.

"Yarın yine geleceğim. Sürekli seni görmeye bu kadar yol gelemeyeceğimi fark ettim. Senden borcunu almanın bir yolunu buluruz."

Burada karanlıkta ve yalnız kalma düşüncesiyle ayağa fırladığımda aniden bir gün önceki acımasız adamdan bu kadar farklı biri olması ve alenen burada olmamın içini rahat ettirmediğini çaktırmasının üzerinde gerektiği kadar duramıyordum.

Koltuktaki kabanını almadan yeniden bana bakacak şekilde döndüğünde elindeki cismi gördüm ve o an yaşadığım duygu değişimini dile getirmem mümkün değildi.

Rahatlamanın en üst seviyesiydi.

Kurşun bana çok kısa bir bakış attıktan sonra iki adımda salonun ortasına geldi ve bir şeyin üzerine çıkması gerekmeden yetişebildiği tavandan sarkan ipli lambanın ucuna, elindeki ampulü takmaya başladı. Ampulü takıp da duvardaki anahtara dokunarak ışığı açtığında, sadece ayakta dikiliyordum.

Göz göze geldik. Beş saniye kadar gözlerime bakmaya devam ettikten sonra ufak bir baş selamı verdi ve evden çıktı. Hemen hemen beş dakika sonra çalışan arabanın sesini duyabilmiştim.

Gülmek, kahkahalar atmak, mutluluktan ağlamak istiyordum.

Bana kıyamamıştı.

Buna dayanamamıştı.

Yarın gelecek ve beni buradan çıkaracaktı.

Ertesi Gün
2 Ekim

Güneş doğar doğmaz yattığım uykudan neredeyse akşamüstü uyandığımda onun gelmesini bekliyordum.

Bekledim.

Bekledim.

Ve bekledim.

Bir kez daha güneş batana, gece olana kadar bekledim.

Demir parmaklıklı camın önündeki koltuktan kalkmadan, ağaçlıkların arasındaki engebeli yolda arabasını görmeyi bekledim.

Görmedim.

3 Ekim

Dün gelmemişti çünkü gelememiş olmalıydı. Saat akşamüstü beşti ve bugün gelecekti.

Geleceğim, dediyse gelirdi. Çünkü o, yalan söylemezdi. Gelmeyecek olsa direkt doğruyu söyler, *orada gebersen de gelmeyeceğim*, derdi.

Dememişti.

Ay bir kez daha gökyüzünde parladığında hâlâ yoktu.

Ona yalanı kondurmadan hayal kırıklığıyla kendimi boğmamak için bir savaşa başlamıştım içimde. Kurşun tarafından da hayal kırıklığına uğramaya devam edersem ona gitmemin hiçbir anlamı kalmazdı.

4 Ekim

Başına bir şey mi gelmişti?

Mutfakta durmuş, açlıktan bayılırsam o gelene kadar çoktan öleceğime kanaat getirerek, kendime hazır çorba yapıp bir tabak içmiştim.

Üç dört saate akşam olacaktı. Bugün üçüncü gündü. Ona kızgın değildim. Onun için endişeliydim.

Hayatı belliydi. Nelerle uğraştığını, nasıl biri olduğunu küçük bir pencereden biliyor sayılırdım. Üç yıllık araştırmanın sonucunda benim bile ulaşamadığım şeyler vardı. *Ya başına bir şey geldiyse*, diye düşünüp duruyordum. O zaman beni buradan kimin çıkaracağı fikri üçüncü günün ortasında ilk kez aklıma geldiğinde kaşlarımı çattım.

Kılıç ve Açanay direkt olarak konumumu bilen iki kişi olmalıydı. Açanay'ın gördüğüm tavrından sonra bırak buraya gelmeyi, bunu düşüneceğini bile sanmazdım.

Kılıç?

Belki de o en başından beri haklı olmanın gururunu yaşıyordu. Bu-

radayken hiç öyle gözükmemişti ama kim bilebilirdi ki? Ne de olsa en başından beri benim bu durumda olmama karşı en istekli olan o olmuştu.

Her şeyi geçtim. Ben bir şekilde kendimi buradan da kurtarırdım zaten. Şu anki en büyük problemim Kurşun'un ne durumda olduğuydu.

Eğer üç gün önce, ertesi gün geleceğini söylememiş olsa beklemezdim. Korkmazdım. Ama *geleceğim*, demişti.

Üç adımlık mutfağın içinde, biten çorba tabağını dalgın bakışlarımla izlerken salon tarafından bir ses geldiğinde hemen yerimde dikleştim. Derin bir nefes vererek, neredeyse koşarcasına salona girdiğimde Kurşun'u nasıl olursa olsun, görmeye hazırlıklıydım. İçimden bir ses kimsenin ona ciddi bir zarar veremeyeceğini söylüyordu. Yine de üç gündür kafamda o kadar çok senaryo kurmuştum ki göğsünde bir mermi deliğiyle gelse şaşırmazdım.

Sen kimsin de göğsünde mermi deliğiyle bile seni düşünecek?

İç sesime hiç kulak vermeden salona girdiğimde kurduğum senaryo kâğıtları gözlerimin önünde bir bir yırtıldı, her yere saçıldı.

Onun geldiğini düşünmemle kulaklarımda atan kalbimin sesini somut olarak duyabiliyorken kaşlarım önce saç diplerime kadar havalandı, daha sonraysa aşağı inerek çatıldı.

Salondaki pencerenin demirlerinin arasından bana sırıtarak, el sallayan Okyanus'a bakarken orada öylece duruyordum. Dakikalar önce beni buradan çıkarmak için gelecek kimse olmadığını söylerken Okyanus bu düşüncelerime dahil bile olmamıştı.

Gelenin Kurşun olmamasıyla kalp atışlarım yavaşlayıp, normal seyrine dönerken, suratımdan silemediğim anlamsızlıkla ona doğru yürüyerek camı açtım. Burada ne işi vardı?

İşin yoksa bir ajanı dağ başında yerden yere vur şimdi.

Bir kaşım havalandığında hâlâ gülümsüyordu ve bu kadının gülüşünde onu acayip ürkütücü gösterecek bir şeyler vardı. Hayatımda gördüğüm en çekici kadınlardan biri olsa da çok garip bir enerjisi vardı.

"*Olá, querido*," dedi, neşeli bir sesle. Portekizce *merhaba, canım* gibi bir anlama geldiğini tahmin ederken onu araştırdığımda Portekiz asıllı olduğunu öğrendiğimi hatırladım. Ben dik dik suratına bakarken o, dünyanın en nezaket sahibi insanıymış gibi, "Rica etsem biraz geri çekilir misin?" diye sorduğunda, gözlerim ondan on ya da on beş adım arkada bir ağaca yaslanmış, burayı izleyen Teo'ya takıldı.

Hah, süper. Işın yoksa iki ajanı yerden yere vur şimdi.

Okyanus nerden çıkardığını anlamadığım kaynakçı gözlüğünü kafasına geçirdiğinde, ona başında üçüncü bir göz çıkmış gibi baktım. Eğildi ve yerden aldığı elektrikli testereyi havaya kaldırdı.

Oha!

Anladığım kadarıyla içeri girmeye çalışıyordu.

Birkaç adım geri çekilerek üçlü koltuğa oturdum ve bacak bacak üzerine atarak demir parmaklıkları kesmesini beklemeye başladım. Neler döndüğünü anlamamış olsam da rahatlık maskem yüzümde olmalıydı.

Beş dakikada işini bitirmiş, uzun bacaklarını kaldırarak camdan içeri atlamıştı. Gözlüğü çıkarıp, kenara atarken ellerini silkeler gibi birbirine sürttü. Bir yandan da etrafına bakınıyordu. "Alpugan görmeyeli fakirlemiş mi?" diye sorduğunda, ne çeşit bir cins olduğunu düşündüm.

"Ne istiyorsun, Okyanus?"

Durumun ne kadarından haberleri vardı? En önemlisi Kurşun'un burada olmamasıyla bir alakaları olabilir miydi?

"Ne isteyeceğim, canım?" dedi, ona has bir rahatlıkla. "Yeni eve çıktığını duyup ziyaretine geldim ben." Sanki kendi evindeymiş gibi rahatça ilerledi ve bir koltuğa yerleşti. Zaten iki koltuk vardı. "Duyduğuma göre evin beyi bir süredir gelemiyormuş. Elfida yalnız kalmasın dedim."

"Kurşun nerede?"

Elini dizlerine vurup, "Sorma başımıza gelenleri," dedi, alaylı bir feryatla. Bu kadın cidden deliydi. Eflatun bunu görse mesleği bırakırdı. "Aman canım ya..." dedi, boş surat ifademe bakarak. "Seninle de eğlenilmiyor. Şimdi sana *genç yaşında gitti adamcağız* şakası yapardım da..." Beni süzdü ve dilini damağına vurarak bir *cık* sesi çıkardı. "Sarmaz. İyi günümdeyim."

"Soruma cevap ver, Okyanus," dediğimde gülen ifadesi ürkütücü bir hızla yok oldu ve bana buz gibi bir bakış attı.

"Güler yüzüme fazla kanma sen yine de. Ne olur ne olmaz."

"Soruma..." dedim tekrar, tane tane. "Cevap ver."

Elini önemsiz bir şeyden bahseder gibi havada salladı. "Bir şey yok ya. Lacivert intihara kalkıştı, onunla uğraşıyor." Bir anda kalbim boğazıma kadar çıkarken dedikodu anlatırmış gibi öne eğildi ve gözlerini büyüttü. "Sorma, üç gündür neler oluyor neler. Poyraz başımda ayrı bağırır, Kurşun ayrı bağırır. O Açanay'a da Allah bir ses vermiş, gerisini koyvermiş

zaten. Aramızda kalsın, hiç de sevmem." Ben aralanan dudaklarımla olayı idrak etmeye çalışırken Okyanus hâlâ girdiği rolde kendi kendine oynamaya devam ediyordu. "Anlayacağın, yılların düşmanlığı neredeyse hastane koridorlarında bitecekti yani. Poyraz, *Lacivert'i bırakamam*, diyerek, basıp gitti hastaneye. E biz de peşinden tabii. Malum, Kurşun bulduğu yerde sıkacak çocuğun ümüğünü." Elleriyle kendini yelledi ve "Öyle işte," dedi. "Zahmet olmazsa bir su getirsene canım ya."

"Lacivert nasıl?" diye sordum. Beynim hâlâ her şeyi tam anlamıyla idrak edememişti. "Kurşun nasıl?" Boş konuşmalarını eleyerek kafamda sadece anlattığı olayı canlandırıyordum.

Lacivert intihar mı etmişti? Kurşun mahvolmuş olmalıydı. Poyraz yüzünden miydi?

Sorumu duymazlıktan gelerek bana dik dik baktı. "Adam tutmuş, seni dağda bir eve kapatmış ama sen hâlâ onu mu düşünüyorsun? *Beter olsun*, desene."

Ellerimi saçlarımın içinden geçirdim. Şaşkınlığı ve paniği henüz üzerimden atamamıştım ama dikkatimi dağıtmamam gerekiyordu. "Sen niye geldin?" diye sordum.

Oturduğu yerden çevik bir hareketle ayağa kalktı. Boylarımız hemen hemen aynıydı. Teo'nun da camın hemen önüne kadar gelerek sigara içtiğini fark ettim.

"Öncelikle bil ki birazdan olacakların seninle hiçbir ilgisi yok. Sen bir araçsın. Kurşun'la ufak bir meselemiz var ve biz de düşündük ki neden sana zarar vererek onu iyice sinirlendirmeyelim ki? Kardeşi ve üstüne sen..."

Güldüm. "Bana zarar gelmesi onu sinirlendirecek olsa burada ne işim olsun?"

Sinirlendireceğini biliyordum.

Başını yana yatırdı. "Sen şimdi çok bilmezsin, ben anlatayım. Alpugan, bencil bir çocuk gibidir. Biri oynamadığı oyuncağına bile dokunsa ona bağırıp geri alacak kadar huysuzdur. Onun elinde olan bir şeye ki o şey sen oluyorsun, bir başkasının, özellikle de Teo'yla benim zarar vermem, onu delirtir. Dediğim gibi bu bir kısasa kısas. O benim bir şeyime zarar verdi ve şimdi ben vereceğim."

Ona bir kaşımı kaldırarak, alaylı bir bakış atarken, "Bana zarar vereceksin?" dedim, sorarcasına. Sesimdeki alay, maskenin ardından sızmıştı.

Haberin yok ama bunu bir kez deneyip başarısız olmuştun, querido.

Henüz sözlerini tam anlamıyla idrak edemeden sadece beş saniye içinde ortalık birbirine girdi. Öyle ki ne olduğunu dahi anlayamadan arkaya bir aksiyon müziği ve hızlandırma efekti konulmuş gibi duran bir film sahnesinin içine çekildiğimi hissettim.

Okyanus çok hızlı hareket ediyordu. Bense ondan daha hızlı hareket ettim. Saçlarımın kopmasını ve elinde kalmasını önemsemeden yüzüne, bedenine vururken o da aynılarını yapıyordu ve bu başlangıç hamlesi olan bir maçtan çok daha karışık, göze hitap etmeyen bir manzara olmalıydı.

Ortasından dahil olduğumuz bir maç gibi...

Birbirimizin hamlelerinden kaçtık, kaçamadık, vurduk, kırdık. Bu sürede Teo sadece biten sigarasını yeniliyor, yan gözle gördüğüm kadarıyla Okyanus darbe yedikçe kaşlarını çatıyordu.

Saçlarını sıkıca avcumda tuttuğum kadının az önce attığı yumruğun sızısını göz ardı ederek kafasını son hızda dizime geçirdiğimde, uzun tırnaklarıyla kollarımda uzun ve derin yollar çizdi.

Boştaki elimle kolunu tuttum ve bedeni öne eğikken, geriye bükerek tiz bir ses çıkarmasına neden oldum. Onların deposuna gittiğimizde kullandığım hareketleri kullanmamaya çalışıyordum. Neticede mesleği yüksek dikkat gerektiriyordu, anlayabilirdi.

Avantajlı konumdaydım ve enerjisinin tükenmesine az kalmıştı. Ajanların aldıkları eğitim türlerine ve hamlelerinin belirginliğine hâkimdim. Ekrem kim, hâlâ tam anlamıyla bilmiyor da olsam bana verdiği tek şey bir ringde yumruk sallayabilme becerisi değildi. Hayattı. Hayatın her hali, her yönü, her köşesiydi. İhtiyacım olma ihtimali yüzde bir olan şeyleri dahi vermişti bana, on üç yılda.

Anlaşılan, sandığımın aksine ajanlar ve istihbaratın hayatta karşıma çıkma olasılığı yüzde birden yüksekti.

Yan gözle Teo'nun sigarasını söndürdüğünü gördüm. Bir ıslık çaldı ve cebinden çıkardığı bıçağı yerden Okyanus'a doğru ittirdi, aynı anda zıplayarak camdan içeri girmişti.

Ben geri çekilemeden, yerden elinin altına gelen bıçağı tutup da beklemeden, baldırımın kenarına yaslayan Okyanus'un saçlarını, elimde olmayan bir zorunlulukla bırakarak doğrulmasına müsaade ettim.

Yüzüm buruşurken ağzımdan dökülen ses, boş evdeki nefes seslerine karıştı. Hissettiğim acı, tüm damarlarıma yayılıyordu.

Bıçak tam olarak bacağıma girmemiş, sadece derin bir şekilde sıyırmıştı. Akan kanların yapışkan sıcaklığını ayaklarımda bile hissedebiliyordum. Dişlerimi birbirine bastırdım. Bu zamana kadarkilerin en kötüsü değildi. Acıyı göz ardı ettim.

Okyanus elindeki bıçağı artistik hareketlerle çevirerek, üzerime doğru gelirken işleri pisleştireceğini anlamıştım. Bunu yapmak isteyeceği biri değildim.

Beni elbette herkes araştırmış olmalıydı. Belki zamanında sokakta yaşadığımı, ne tür insanlarla karşılaştığımı, kısmen zor bir hayatım olduğunu ve ne kadar iyi dövüştüğümü biliyorlardı. Ama benim hakkımda kimsenin bilmediği şeyler vardı.

Onları burada tek kelimeyle yerdim.

Gözlerimi kısıp, elindeki bıçağı bana doğru savurmasını beklerken kollarımı arkadan çok da sıkı olmayacak şekilde kavrayan büyük eller hissettim. Sırtım Teo'nun göğsüne yaslandığında çiğnediği sakızın naneli kokusu burnuma dolmuştu.

"Kusura bakma," dedi rahatça. "Bu, Alpugan'la benim meselem olsa bu yolu seçmezdim ancak Okyanus'un meselesi." Kalın bir sesi vardı. "Ve sevgilimin ricaları benim için bir emirdir."

Okyanus, kanlar akan yüzüne rağmen kocaman sırıtarak elindeki bıçağı havaya attı ve iki kez havada dönmesine izin verdikten sonra yeniden tuttu. Bu, oldukça çaba harcanmış bir beceri gibi görünüyordu.

Dibime gelene kadar kımıldamadım. Aramızda bir adımlık mesafe kaldığında Teo'nun beni tuttuğu kollarımdan güç alarak bir ayağımı geriye ittim ve onun bacağına basarak destek aldım. Nasıl olsa kollarımı tuttuğu için bütün gücümü tekmeme vererek Okyanus'un bıçak tutan koluna vurduğumda Teo da yere basmamla eşzamanlı olarak kollarımı bırakmıştı.

Dirseğimi onun arkamdaki yüzüne savurdum ve Okyanus koluna isabet eden aşırı sert darbenin etkisini atlatmaya çalışırken kenara fırlayan bıçağı hızla aldım.

Hep söylemiştim, hep de söyleyecektim. Gücünün küçümsenmesi her zaman bir avantaj olurdu. Bu kez ben gülümseyerek, Okyanus'un yaptığından daha seri hareketlerle bıçağı elimde çevirirken acıyla kısılan gözlerine baktım ve göz kırptım. "Bir ara sana öğretirim," dedim.

Teo kaşlarını çatmış, Okyanus'un kolunun acısını almak ister gibi

tutarken kelimenin tam anlamıyla kanlı bıçaklı bir durumda değilmişiz gibi alaycı bir tonla, "Seni amazonda mı büyüttüler, kızım?" diye söyleniyordu.

Daha beterinde.

"Şükret," dedi Okyanus, dişlerinin arasından. "Seni öldürmek istemiyorum. Çünkü darbelerimi seni öldürmeyecek şekilde ayarlamaya çalışmasam şu anda Azrail'i çoktan misafir etmiş olurduk."

Başımı *tabii tabii*, der gibi sallarken Teo, Okyanus'a baktı ve sessizce iyi olup olmadığıyla ilgili bir şeyler sordu.

İyi olamazdı. O hamle gerçekten sağlam bir hamleydi. Kolunda çatlak olması muhtemeldi. Ama karşımdaki Okyanus'tu. Gururunu acısının üzerine maske gibi takarak başını salladı, ayağa kalktı ve beni baştan aşağı iki kez süzdü. Hislerini dışarı yansıtmıyordu.

Kısa bakışmamız bir anda, "*Acısa da öldürmez, cehenneme döndürmez,*" diye şarkı mırıldanmaya başlamasıyla bölünürken elinin tersiyle dudağından akan kanı sildi ve kaşlarıyla bıçağını işaret etti. "Sevdin herhalde, ha?"

Bıçağa baktım. "Fena değil."

"Sana bir tane hediye edeyim, *querido*."

"Sanırım bunu tutacağım," dediğimde omuz silkti.

"Sen bilirsin, geldiği yerde çok var."

Bacağım yavaş yavaş uyuşmaya başlarken ne zaman gideceklerini düşünüyordum.

Ama belli ki Okyanus düşünmüyordu.

Bir dakika içinde nasıl yine başladığımız yere dönebildiğimizden bihaber şekilde dakikalar sürecek ikinci raunda uyum sağladığımda, işler çığrından çıkıyordu. Ortalık birbirine karıştı.

Onu boğazından ittirdiğimde öksürüyordu. "Bayılsana artık be kadın," diye öksürüklerinin arasından söylenirken, ben karnımı tutarak nefeslenebilmek için eğilmiştim. Bu zamana kadar Kurşun ve ailesiyle olan düşmanlıklarının gidişatını garipsemiş, mantıksız bulmuştum. Fakat şimdi anlıyordum. Okyanus öyle bir karakterdi ki klişe düşmanlıkları imkânsız kılıyordu. Bıçakla birinin üzerine saldırırken dahi gülebilir, şakalar yapabilir ve kodu bozulmuş bir makine gibi davranabilirdi. Karşısında ise elinden tek gelen ona ayak uydurmak oluyordu.

"Cık," dedim, dilimi damağıma vurarak.

Teo artık üçlü koltukta tek başına oturuyor ve izliyordu. Neden mü-

dahale etmediğini anlamıyordum. Birkaç kez Okyanus'a uyarıcı cümleler kurmuştu ama Okyanus'un dinlemediği, evin yaşanmayacak hale gelmesinden de oldukça belliydi.

Okyanus yaslandığı duvardan doğruldu. O da zor yürüyordu, ben de zor yürüyordum. O benim tekmem yüzünden bir kolunu kullanamıyordu, bense onun yasladığı bıçak yüzünden bir bacağımı kullanamıyordum.

En azından birimizin acı eşiği veya direnç seviyesi düşük olsaydı bu saçma kavga çoktan biterdi diye düşündüm. Hırslı bir kadındı. Amacı beni Kurşun'un sinirleneceği, onun tabiriyle *delireceği* kadar kötü hale getirmekti. Bu yolda kendisinin de mahvolmasına göz yumuyordu.

Teo, kavgaya ikinci kez bıçak dahil olduğundan beri bıçağı almış, futbol maçı izleyen bir hakem gibi davrandığını fark etmişse dahi önemsememişti. Gerçekdışı bir görüntü yaratıyor, aksiyon sahnesini absürt komediyle birleştiriyordu yarattığı manzara. Bu ikisi, gerçek anlamda hastaydı.

Okyanus bana doğru ilerlerken birden aramızda büyük bir siluet belirdi ve Teo beni bir eliyle geriye doğru iterken Okyanus'u da benden uzakta kalması için belinden kavradı. Bir an için gözlerimi kırpıştırdım.

Okyanus gözleri bendeyken onun kolunda çırpınıyordu ama o bile onun kolunu hareket ettirememişti. Lakabı *Demirpençe* olan Teo'nun, bu üne nasıl sahip olduğu sorguya açık değildi. O an bunu anladım.

"Bırak," diye tıslayan sevgilisini umursamadan, kaşlarını çatarak bana gözleriyle *yerinde kal*, der gibi baktığında, makineleşmiş bakışlarının korkunçluk oranı biraz artmıştı.

Açıkçası Okyanus asla laf dinleyecek bir kadın gibi durmuyordu. Kavga başından beri Teo'nun sakin uyarılarını ciddiye almaması, bunun delili niteliğindeydi.

"Teo, bırak," diye söylenirken iki eliyle belindeki koldan kurtulmaya çalıştı. Bense onun oluşturduğu fırsatta nefesleniyordum ve açıkçası buna minnettardım.

Teo birden başını aşağı doğru eğerek Okyanus'un başının üstüne baktı. Sesini oldukça yükselterek, "Yeter artık!" dedi. Sesine, bu zamana kadar duymadığım bir ton yerleşmişti.

Okyanus aniden debelenmeyi bıraktı. Gözlerine benim anlamlandıramadığım bir bakış yerleşirken Teo'nun sözünü dinlemesiyle şaşırdığımı saklamaya çalışsam da bakışlarımın beni ele verip vermediği bu kez umurumda değildi. Canım çıkmıştı.

Okyanus birbirine giren saçlarını düzeltirken Teo eliyle çıkmasını istediğini belirtir gibi camı işaret etti.

"Kurşun'a, o göz ardı etmeye devam ettikçe gözüne sokmaktan çekinmeyeceğimi söyle," diyen Okyanus, bir hamlede camdan atlayıp da yürümeye başladığında, güçbela hareket etse de hızını düşürmüyordu. Yürüyüşü tekliyor, adım attıkça yüzünü buruşturuyordu. Kolunda bir çatlak, birçok yerinde açık yaralar ve çürükler olduğundan emindim. Ajanlık eğitimleri bunları çok iyi saklamayı da içeriyordu.

Acıdan ölürken dahi bunu göstermemek, göze fazlaca Ekrem metodu gibi gelmişti.

Kaşlarım çatılırken bu saçma sapan günün bir an önce bitmesini istediğimi düşündüm. O ne demekti ki şimdi?

Teo beni baştan aşağı inceleyerek kendince bir hasar kaydı aldı ve küçük bir baş selamı verdi. "Kurşun yakında gelir. Lacivert'le uğraşıyor." Elini deri ceketinin cebine sokarak bir kullan at telefon çıkardıktan sonra onu koltuğa attı ve yeniden bana baktı. "İçinde numaram var. Kurşun birkaç gün daha gelmezse ve ölecek falan gibi hissetmeye başlarsan ara, seni aldırırım."

Ona ağzım açılmış halde bakakalırken ayakta durabilmek için koltuğun kolçağından destek aldığımı fark ettim ve elimi çektim.

"Siz ne tür bir manyaksınız?" diye tarazlanan sesimle söylenirken o sadece gülmüş ve içeri girdiği şekilde tek hamlede camdan atlamıştı.

Sevgilisi canımı çıkarıyor, kendisi *ölecek* gibi olursam aramam için telefon bırakıyordu. Son dakikalarda yaşananlar, akla ve mantığa kesinlikle uyum sağlamayacak türdendi.

Ölecek gibi olduğum durumlarla tek başıma mücadele etme konusunda iyi olduğumu ona söyleme gereği duymadan ilerledim ve camı arkasından kapadım. Öyle ki gözden kaybolduklarında bir anda bunun benim gördüğüm bir rüyadan ibaret olup olmadığını sorgulayacağım türden bir saçmalık yaşanmıştı burada.

Adrenalin seviyem yavaş yavaş düşerken tüm acılar daha belirgin hale geliyordu. Bacağımda sarılması gereken bir açık yara vardı. Onun dışında yüzüm, göğüs kafesim hatta kollarım ve bacaklarımın durumu bile Okyanus'unkiler kadar vahimdi.

Kafam neler olduğunu sorgulayamayacak kadar fazla zonkladığından bu durumu bir mantığa oturtmaya çalışan zihnimi sessizleştirmeye çalış-

tım ve bir kumaş parçası bularak kan kaybetmemek adına bacağımı sıkıca sardım. İlaç kutumun içindeki ağrı kesicilerden birini su almaya gidecek enerjiyi kendimde bulamadığımdan dolayı kuru bir şekilde yuttum ve sızlayan bedenimi koltuğa bıraktım.

Sadece birkaç saniyeliğine gözlerimi kapamaya ihtiyaç duyduğumda saniyeler dakikalara, dakikalarsa saatlere dönüştü ve gözlerim ertesi güne kadar açılmadı.

5 Ekim

Kurşun'un gelmediği bir gün daha son bulurken yaklaşık yirmi saattir oturduğum koltuktan kalkamıyor olmamı düşünmemeye çalışıyordum. Adrenalinle birlikte aldığım güç ve direnç, onlar gittikten sonra düşerek beni pert bir hale getirmişti.

Birkaç yara bere yüzünden sızlanacak halim yoktu ama Kurşun'un, Okyanus'un bahsettiği kadar delirip onların başını ağrıtmasını istiyordum.

İkinci kez aralarındaki meselenin kurbanı olmuştum. Kurşun geldiğinde normal bir insanın yapacağı gibi bu durumdan şikâyet etmem hatta başıma tüm bunlar onun yüzünden geldiği için ondan nefret etmem gerekiyordu ama Lacivert'in intihar düşüncesiyle nasıl başa çıktığını tahmin edebiliyordum.

Yıkılmış olmalıydı.

Çünkü kardeşleri intihar ettiğinde abiler yıkılır, Elfida.

Yüzüme düşen saçı ittirmek için kolumu kaldırdığımda her yerime ayrı bir ağrı saplanmasıyla, "Ah!" diye bir ses döküldü dudaklarımdan.

Sikeyim seni, Okyanus. Umarım aynı durumdasındır.

Kapının önünde bir fren sesi duyduğumda gözlerimi kapatarak *şükür*, der gibi uzun bir nefes verdim. Saat gece yarısını geçmiş, yokluğunun beşinci gününe girmiştik. Ona kızgın olmak zorundaydım. Aslında kızgındım da. Kurşun'a karşı zaafım olması, onun yüzünden ikinci kez iki deliyle uğraşmak zorunda olduğum anlamına gelmiyordu.

5 Ekim 2022. Kendime de yalan söylüyorum. Sana, zarar gördüğüm için kızgın değilim. Ben senin için bu insanların deposunu bile bastım. Sen benim zaafımsın ve senin için her şeyi göğüslerim. Ben kızgınım, evet. Ama

kime? Aslında sadece kıskanıyorum. Yine ve yine, herkesi kıskanıyorum. Lacivert'in başında oturup, onun alnından öperken beni burada yalnız bırakmanı, haberin olmasa dahi ben burada acıdan yerimden kalkamazken Lacivert'in ellerini tutmanı bencilce kıskanıyorum.

Belki de sadece Lacivert'in intiharını kıskanıyorum. Bir insanın intiharı kıskanılır mı? Ben onu bile kıskanıyorum. Ben intihar ettiğimde, kimse beş gün başımda beklememişti. Beş kez intihara kalkışmıştım ve hiçbirinde başımda biri yoktu. Altıncısı olsa yine beklemezlerdi.

Kapı açıldığında, elimde tuttuğum ağrı kesici paketiyle oynuyordum.

Kurşun içeri girdi ve kapıyı ardından kapadı. Arkasını dönerek beni görmesini sakince bekledim. Kapıyı çekti ve elini kabanının düğmesine attı. Sonra döndü ve beni gördü. Kapının önünde öylece kalakalırken, "Elfida," dedi, kuru bir sesle.

Arduvazları elmacıkkemiklerimden, dudağımdan, kollarımdan ve bedenimin açıkta kalan her yerinden sızan kanlara, açık tenime renk katan morluklara sıra sıra kayarken gözleri bir rüyada olduğuna inanır gibi bakıyordu. Gerçekliği sorguluyordu.

Hiç bakmadığım kadar boş baktım ona. Görmüyordu bu kez heterokromili bakışlarım, sadece bakıyordu. Oysa bunu çok iyi görebiliyordu.

Günler önce beni kontrol etmeye geldiğinde getirdiği ilaç paketini elimde ses çıkartacak şekilde sallarken, "Efendim," dedim, sakince.

Kapının kolundaki parmakları hareketlenir gibi oldu ve bana doğru bir adım attı. Onu böyle bozguna uğramış bir halde görmeye hiç alışkın değildim. Bekliyor muydum? Belki ama alışık değildim. Gözlerim yadırgamıştı.

Birkaç adımda koltuğumun başında bitti ve bir kez daha boydan boya vücudumu inceledi bakışları. Yüzündeki çizgiler ortaya çıkmış, hedefi ben olmayan bir kin sızmıştı sanki aralarına. Arduvazları koyulmuş, griye kaymıştı. "Ne oldu sana?" diye sorduğunda, sesi aniden kulaklarıma fazla yüksek geldi.

Sustum.

Ne de olsa Elfida'nın acısı o kadar önemli olmazdı, değil mi?

Nefret doluydum şu an. Tam olarak kime karşı olduğunu bilmiyordum. Belki de sadece kendime.

Ben onu ruhu çoktan çıkmış, gözleri açık ölü bir beden gibi izlerken, "Elfida!" diye bağırdı suratıma.

Sustum.

Kurşun arka arkaya küfrederek önümde eğildiğinde, ellerini bacaklarıma koydu ama bu hareketi canımı yakarak yüzümün buruşmasına neden olduğunda hızla çekti. Bakışları camın dışındaki demir parmaklıklara kaydığı anda gözleri kapandı ve üç saniye sonra yeniden açıldı. Çenesi kasılmış, hatları iyice ortaya çıkmıştı.

"Bana bunu kimin yaptığını söyle," derken sesinin bağıran tonunu düşürmeye çalışmış olsa da oradaki öfke ve yabancısı olduğum bir merhamet öyle açıktı ki neredeyse somuttu.

Sustum.

Sustum, sustum, sustum. Kurşun bana konuşmam için neredeyse yalvarana, ayağa kalkıp zaten çoktan mahvolan ortalıkta kalanı da kırıp dökene, âdeta cinnet geçirene kadar sustum.

Öyle öfkeliydi ki eline geçen, elinde bir saniyeden fazla sağlam kalmıyordu. Her bir sorusu cevapsız kaldığında daha da çileden çıkıyordu.

5 Ekim 2022. Biri benim için çileden mi çıkıyor? Niye ki? Elfida'yım ben.

Sonunda bana baktı ve yeniden gelip önümde diz çöktü. Ellerimi ellerinin arasına alıp, sıkarken, "Gözlerime bak," dedi. Baktım. "Elfida," dedi yavaşça. "Kim?" Uzandı ve yüzümdeki saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Sadece kim olduğunu söyle."

En nihayetinde, zor çıkan bir sesle, "Okyanus ve Teo," dedim. Kaşları hızla çatılıp, yüzünde derin çizgiler oluştururken, ben ona iletmem gereken bir mesaj olduğunu hatırlayarak dudaklarımı tekrar araladım. "Okyanus, sen göz ardı ettikçe gözüne sokmaktan çekinmeyecekmiş. Öyle söyledi."

Kurşun ağzının içinde yine küfrederek, "Tamam," dediğinde bana karşı bile bu kadar öfkeli bakmadığını düşündüm. Öfke, sorgu ve ilgiyi andıran bir şeyler iç içe geçmiş ve onu da bocalatmıştı. "Tamam. Kımıldama sen."

Ayağa kalkıp beni bir çırpıda kucağına aldığında, aşırı derecede hızlı atan kalp atışları kulağımın altında çarptı, kolları bedenimi sarmaladı. Evin kapısını sert bir tekmeyle açarak beni hızlı adımlarla arabasına götürdüğünde arka kapıyı açacaktı ama ben elimle önü işaret ettim. Arka

koltukları sevmiyordum, midem bulanıyordu ve bu haldeyken kusmak, en son istediğim şeydi.

"Uzanırsan daha rahat edersin."

Konuşmadan başımı iki yana salladığımda zorlamadı ve ön kapıyı açarak beni dikkatlice oturttu. Gözlerindeki bu bakış neydi? Ne anlama geldiğini bilmiyordum, hiç karşılaşmamıştım.

Beni o evden çıkarmıştı. Sevinemiyordum.

Bana zarar geldiği için elini ayağını nereye koyacağını bilemiyormuş gibi davranıyordu. Sevinemiyordum.

Öfkeli ve telaşlıydı. Sevinemiyordum.

Sürücü kısmına geçip de kapısını kapadıktan sonra bana döndüğünde kemerimi takmak için uzandığını fark ettim. Karnıma değen kemerin canımı yaktığını anladığında yeniden açarak kemeri takmaktan vazgeçti.

Geri çekilmeden, gözlerimin içine bakarken, "Elfida," dedi, bir kez daha.

Kaşlarımı kaldırdım. Gözlerimin içine bakmaya devam etti ve odağı anında oradan dağıldı. Yaralarımı, bakışlarımı ve izleri izledi hızlı hızlı. Bir anda kalbimin teklemesine neden olarak başını eğdiğinde gözleri kapalıydı. Bedeni öyle yakınımda duruyordu ki eğilen başı neredeyse omzuma yaslanacaktı.

Neredeyse özür dileyeceğini düşünmüştüm. Ama unuttuğum üzere, birkaç gün öncesinden itibaren canımın yanmasından çekinecek o adam değildi artık. Beklemediği için mi bocalamıştı bu kadar? Okyanus ve Teo onun işlerine karıştığı için miydi yüzündeki bu öfke? İmajı için mi?

Elini yanağıma yasladığında avcu neredeyse tüm yüzümü kaplamıştı. Ben soğuk tenimdeki sıcak teması henüz sindiremeden dudakları aralandı. "Bitti bu saçmalık," diyerek başını salladı. "Bitti."

Burnumun direğinde anlamsız bir sızı meydana gelirken, o benden bir yanıt beklemeden geri çekildi ve bitenin ne olduğunu sormama kalmadan önüne döndü. Kemerini bile takmadan, arabayı çalıştırarak çamurlu yolda yüksek bir lastik sesi yankılanmasına sebep olduğunda sert solukları kulaklarıma ulaşıyor, benim kesik ve kısık soluklarımla karışıyordu.

Biten neydi, bilmiyordum. Beni tamamen bırakırsa ne olacak, bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyor, bilmek istemiyor ve düşünmüyordum şu an.

Öyle perişan görünüyor olmalıydım ki bir an için canımın yanması,

vicdanına çarpmış olmalıydı. Elimi gözlerinin önünde sallayıp *ben Elfida'yım, farkında mısın sen*, diye sormak istiyordum. Nil, Lacivert veya Mavi değildim ki. Elfidalar bir şekilde kendileri iyileşiyordu. O bilmiyor muydu? Onların canı hep yanardı ve geçerdi.

Güçbela, "Bu kadar telaşlanmana sebep olan şey ne?" dedim. Gerçek sebebini, öfkesinin işlerinin bozulmasından kaynaklandığını duymaya ihtiyacım vardı yoksa hayalperest zihnim beni sonrasında yıkacak düşler kurmaya başlayacaktı. "Sen benden nefret ediyorsun."

Direksiyondaki tek elini hızla çevirirken arabanın yönünü değiştirdi. Bana bakmamış, doğrudan yolu izlerken çenesini gevşetmeyi başaramamıştı. Loş arabanın içinde, gölgelerden ibaret bir siluete benziyordu gerginliği.

"Etmiyorum."

Sert ve net tek bir kelime.

Etmiyorum.

Nefret etmiyordu. Nasıl etmiyordu?

Onları sevmekten ve affetmekten başka hiçbir şey yapmadığım insanlar bile nefret ederdi benden, onlar bile yaralarımı umursamazdı. Oysa ona zarar bile vermiştim. Kandırmıştım, yalan söylemiştim. Onun iki katı nefret etmesi gerekiyordu. Elfida'ydım ben. Unutuyordu.

"Ama ben seni dolandırdım."

Sessizlik tam on saniye boyunca sürdü. Soluklarının hızı azalmadı, soluklarımın hızı artmadı. O, dudaklarını aralamadan hemen önce, soğuk sessizliğe rağmen arabanın içinin ısındığını hissettim.

"Affettim."

Bir kelime kullandı, Elfida'lara daha önce hiç kullanılmamış.

Bir kelime kullandı, aflardan habersiz yüreğe çarptı.

Bir kelime kullandı, o yürekteki açlığa derman.

Gözlerimi kapadığımda arabada sadece nefes seslerimiz ve motorun aşırı hız nedeniyle zorlandığını belli eden sesi duyuluyordu. Dudaklarından dökülen kelime düşünemeden oradan kopmuş muydu yoksa anlık gelen acımanın çarptığı insani duygularının bir yankısı mı bilmiyordum. Ama gözlerim, öylece üzerinde takılı kaldı.

Kuruyan dudaklarım güçbela kımıldadı ve bana bakmıyorken bir soluk tebessüm oturdu oraya.

5 Ekim 2022. Hiç hatam olmamasına rağmen çok özür dileyen ve hiç affedilmeyen biriydim hep. Sen sevgilim, hatamın üstüne özür bile dilememe rağmen affettiğini söylüyorsun beni. Kim gibi aynı, biliyor musun? Bilmezsin. Elif gibi.

12

Affettim.

Yaklaşık beş dakikadır aklımda dönen tek cümle buydu.

Her birkaç saniyede bir gözlerini yoldan ayırıp beni kontrol ediyor, hiçbir şey demeden yeniden önüne bakıyor ve aynı döngüyü tekrarlıyordu.

Bense kendi kendimi belki de üç yıldır hiç yapmadığım kadar ciddi şekilde sorguluyordum. *Belki de*, demekten alıkoyamıyordum kendimi. *Belki de böyle olmak zorunda değildi.* Eğer bu yolu seçmesem ne olurdu diye düşünüyordum. Yine yanımda oturmuş, bana endişeyle bakıyor olur muydu? Bu halde bile beni önemsiyorken karşısına başka türlü, kendim olarak, gerçek olarak çıksam her şey nasıl olurdu?

İçimden kıs kıs gülen bir fısıltı zihnime yayıldı. Fısıltı, kahkahalara döndü ve orada yankılandı.

Saçmalıyordum.

Bu hep tek yolum olmuştu benim.

Şimdi fiziksel acı, duygusal acıyla birbirine girmiş, dengemi bozuyor olmalıydı.

5 Ekim 2022. Bu tek yolum, sevgilim. Çünkü bu zamana kadar ne kadar iyi olursam olayım kimse beni sevmedi. Kimin yanında durmak istediysem beni itti. Bunu, beni en çok sevmesi gerekenler yaptı, biliyor musun? Tek bir insan bile Elif'i, Elfida'yı... Her kimsem olduğum kişiyi sevmedi. İyiyken, kendimken hiç sevilmedim. Ben de bir seferliğine kötü oldum, sevgilim. Bizim hikâyemizin kötüsü oldum. Bak şimdi... Yavaş yavaş başlıyorsun beni sevmeye, düşünmeye, ilgilenmeye ve kanmaya. Gerçek olsam sen de beni sevmezdin, öyle değil mi? Fazla romantik olmaya gerek yok, kimse sevmemiş, sen mi seveceksin en sevilmeyeni?

Biliyorum artık, en çok kötüler mutlu olur hayatta. İyilere düşen paysa

Ninova

acıdır. Bizim kötümüz benim. Sen benim hayattaki ilk mutluluğum olacaksın. İyilik de sana düştü, sevgilim. Üzülen sen olmalısın.

Bir kez daha hemen yanı başında oturuyor olmama rağmen beni kontrol etme amacıyla arduvazlarını üzerime çevirdiğinde göz göze geldik. Gözleri gözlerime kilitlendiğinde içindekileri yorumlamak mümkün değildi.

İlgiye benziyordu, merhamete.

Benim bilmediğim şeylere.

Göz temasımız bozulurken, "Eve mi gidiyoruz?" diye sorabildim, saçma olacağını bile bile. Belki de beni götürüp bir hastaneye bırakacak ve çıkacaktı. Planımı bozacak, beni serbest bırakacak ve gidecek.

"Benim evime gideceğiz."

Cümlesini bir an için algılayamadım.

Tarabya taraflarında kendine ait iki katlı, ne küçük ne de büyük sayılacak bir evi vardı. Nadiren gidiyordu.

Beni oraya mı götürecekti? Bırakmayacak mıydı?

Gözlerim ön camdayken arada tek başına kaldığı evini bilmeyen biri gibi, "Vurulduğumda geldiğim, hepinizin yaşadığı eve mi?" diye sordum. Sesim kulağa meraksız geliyor olmalıydı ve bu bir rol değildi. Meraklanacak hal yoktu üzerimde. Yorgundum. Son zamanlarda olmadığım kadar yorgundum.

"Hayır," dedi ve bana yandan bir bakış attı. "Neden?"

"Sadece herkesin hakaretlerine maruz kalmak istemiyorum."

Sessizliği birkaç saniye sürdü. Direksiyondaki parmakları hareket etti ve diğer eli, kapıya uzanarak camını açmak için bir tuşa dokundu. "Benim yanımda girdiğin bir yerde, ister kendi evim olsun ister başka bir yer. Kim ağzını açıp da sana tek kelime laf edebilir, Elfida?"

"Muhtemelen sen başı çekersin."

Sessizliğini koruyarak, sinyal vermeye zahmet etmeden sağa saptı ve taşlı yolda olması gerekenden daha hızlı sürmeye devam etti.

Birkaç saniyelik sessizliğin aklıma getirdiği şeyle yüzüne tereddüdü bir bakış atıp, "Lacivert nasıl?" diye sordum. Niyetim, bana acıdığı için muhtemelen yarın üzerini çizeceği yalan sözlerine umut bağlamaktan alıkoyabilmekti kendimi.

Bana anlamsız bir bakış attı. "İyi."

Beklediğim derecede gergin bir tepki vermemesi üzerine kaşlarımı ça-

tarken, "İntihar etmedi mi?" diye sordum, boş bulunarak. Kardeşi intihar eden bir abiye bunu böylece sormak ne kadar doğruydu, emin değildim. Şimdi beni arabadan indirirse şaşırmayacaktım.

İki saniye kadar düz düz yüzüme baktıktan sonra parçaları birleştirmişçesine yeniden önüne döndü. Çenesinde seğiren ufak kası yakalayabilmiştim. "Okyanus mu söyledi?" dedi.

"Evet," dedim.

Ne yani yalan mıydı?

Öyleyse ben neden dört gün yalnız kalmıştım?

Suratında anlam veremediğim bir öfke baş gösterirken bana bakmıyordu. İçten içe bir şey sorguluyor gibiydi. Yine de birkaç saniye sonra, "Okyanus ve Teo'nun, Poyraz'ı bırakması için uğraşacak kadar sabrım yoktu," dedi. "İşin içinde Okyanus olduğunda her şey olması gerekenden daha problemli olur. Ve inan bana, Elfida, şu sıralar biraz daha problemle uğraşmak zorunda kalırsam bu hiç kimse için iyi olmayacak." Sesi, söylediklerini doğrular nitelikteydi. "Ben de Lacivert'i intihar etmiş gibi gösterdim ve hastaneye geldiğinde onu paket yaptırdım."

Tamamen ifadesiz bir şekilde anlatıyordu ama benim kaşlarım çatıktı.

"Okyanus da Teo da öyle söylemedi."

O iki manyağın dürüst olabileceğine neden inanmıştım, bilmiyordum. Hareketlerinde, yalan söylediklerine dair bir belirti sezmemiştim.

"Onlar hâlâ bilmiyor. Hastanedeyken, Lacivert onun yüzünden o halde diye ortalığı ayağa kaldırıp Poyraz piçini aldığımı düşünüyorlar. Sözkonusunun kardeşim olduğunu bildiklerinde ikisi de bana karşı gelmeye cesaret edemez." Durdu ve kaşlarını çatarak ekledi. "Hem Lacivert intiharın i'sini geçiremez aklından. Benim kardeşim hayatını bir adam yüzünden kurban edecek kadar değersiz olmadığını çok iyi biliyor." Bakışlarımı ondan ayırarak önüme döndüm. "Her şeyden önce onun aklının ucundan böyle bir düşünce geçse anlarım ben. Kolay mı o iş?" *Kolay değildir herhalde, Elfida.* "Ama asıl konu bu değil," dedi, bana kısa bir bakış atarken. Kaşları hafif çatıktı. "Senin bunu biliyor olman gerekiyordu."

"Neyi?"

"Bu olayı. Seni dört gün orada yalnız bırakacak halim yoktu herhalde," dedi, saçma bir şeyden bahseder gibi. "İkinci gün Açanay'ı yolladım

yanına, kontrol etmesi ve her şeyi anlatması için. Okyanus'un bir şeyi bilmesi demek, beş dakika sonra muhtemelen iki yüz kişinin daha öğrenmesi demek. Lacivert'in haberi yayıldığında onu, tepesine çökecek akbabalarla bırakamazdım. Kendim gelemiyorum diye Açanay'ı yolladım." Gittikçe sertleşen sesinden anladığım kadarıyla Açanay'ın gelmediğini anlamıştı.

Yine de sesli bir şekilde doğrulayıp, "Gelmedi," dedim.

Arduvazları ön camdan karanlık yolu izlerken pantolonunun cebinden çıkardığı telefonunu kucağıma bıraktığında bir kaşımı kaldırdım.

"Aç, mesajına gir."

Kılıfsız kullandığı siyah telefonu aldım. "Şifre ne?" diye sordum. Beni yalnız bırakmadığına ikna etmek istiyordu.

"Altı tane altı."

Beni inandırma ihtiyacı hissetmesinin içime ektiği keyifle birlikte zihnimin kaybettiğim ipleri bir an için geri geliyor gibi hissederken, mesajlara girip Açanay'ın ismine tıkladım.

Kurşun: *Nasıl?*

Açanay: *İyi. Anlattım durumu. Uçağa gidiyorum şimdi, Ankara'ya varınca haber veririm. Aksilik olmazsa dört güne geri döneceğim.*

Kurşun, mesajını okumuş ama cevapsız bırakmıştı.

Telefonu kapatıp, ona geri uzatırken, "Neden böyle bir şey yapmış ki?" diye sordum, öfkeden veya meraktan arınmış, düz bir tonla. Şaşırmamıştım. Açıkçası Açanay'ın beni sevmemesi, beni düşünmemesi veya hakkımda yalan söylemesi pek de problem edebileceğim türde bir şey değildi.

Açanay Zorlu... Sıraya gir.

"Öğreneceğim, Elfida," dedi, yorgun ama sert bir sesle. "Öğreneceğim."

Başımı geriye yaslayarak, yolu izlemeye devam ederken, "En yakın çalışanının da sözünü bu kadar dinlemesi..." Dudak büktüm. "Ne bileyim, güven vermedi bana." Ona yandan bir bakış attığımda yüzüm mimik yapamayacak kadar ağrısa da gözlerim soğuk ve alaycı bakıyordu. "Sen mi sözü geçmeyen bir patronsun yoksa o mu patronuna saygı duymayan bir çalışan?"

Kızmadı. "O bir çalışandan fazlası," derken, cama düşmeye başlayan ince yağmur tanelerini görerek silecekleri çalıştırmıştı. "Ama anlaşılan kendini olduğundan da fazlası sanmaya başlamış."

Başımı salladım. "Sen bir kulağını çek."

"İşin olmayan şeylere burnunu sokma."

Konu kapandığında sıcak arabanın içinde iyice mayışmaya ve gevşemeye başlıyordum. Aklım o kadar karışıyordu ki ve Kurşun o kadar dengesiz bir adamdı ki bir adım ilerisini düşünemez olmuştum artık. Ben on adım ilerisini düşünür, planlardım ve şimdi yarım adım atsam ayaklarım birbirine dolanmaya başlıyordu.

Planımın henüz başından, küçük de olsa aksilikler dolanıyordu ayaklarıma. Bu zamana kadar hiçbir hesabımda büyük bir aksaklık olmamıştı ve olamazdı, sadece Kurşun'u öngörmek zorlaşmaya başlıyordu.

Bana karşı ne hissediyordu, bilmiyordum. Bir an nefret ediyor, bir an etmiyordu. Beni en büyük korkularımla sınıyor, daha sonra aniden merhametli bir adam olmaya karar veriyordu.

Ya siyah ya beyazdı onu izlediğim üç yıl. Şimdiyse gözleri kadar arduvazdı. Ne beyaz ne siyah... Gri bile değil. Grinin bazen siyaha, bazense beyaza yakın olanıydı. İyi değildi, kötü değildi, ortası bile değildi.

Bu, onu da yoruyordu.

5 Ekim 2022. Çıldırıyorsun, değil mi sevgilim? Beni tutup da bir sıfatın altına yerleştiremediğin için deliriyorsun içten içe. Biliyorum, sen de bilmiyorsun bana karşı iyi mi kötü mü olman gerektiğini. Biliyorsun aslında, kötü olman gerektiğini tembihliyorsun kendine. Ama yapamıyorsun. Dayanamıyorsun. İşte bu yüzden... Bu yüzden günün sonunda oturup da neden Elfida, diye düşüneceksin. Neden ona âşığım? Her şeyi senden beş adım ileride yaşıyorum. O yüzden ben söyleyeyim. Çünkü beni, herkes gibi bir kalıba sığdıramıyorsun. Çünkü buna azla izin vermiyorum. Çünkü senin bile kafanın karışmasına sebep oluyorum. Çünkü sen her şeyi olan bir adamsın, hiçbir şeyi olmayan bir kadını umutsuzca tamamlamaya çalışacaksın. Ama ben umutsuz vakayım, bir tanem. Bendeki boşluklar dolmaz.

Bir şair şu anda oturduğum yerde otursa ve profilini izlerken onun güzelliğini tasvir etmeye çalışsa kalemi elinden düşer, kâğıdı önünden uçup giderdi. Hissettiklerini kâğıda asla yeterli şekilde dökemeyeceğini fark ettiğinde ise masasından kalkar, giderdi.

Sakalları uzamıştı.

Parmaklarımı yüzüne dokundurmak istiyordum.

Kokusu, görüntüsü, yanımda ne için bulunursa bulunsun bana güven

veriyordu ve ben ona olan öfkemi kolayca belki uzun yıllar boyu çıkmayacak derinliklere itiyordum.

İzlendiğini fark etmiş olmalı ki başını bana çevirdi. Dalgınlığıma geldiği için o görmeden önce önüme bakma şansım olmamıştı.

Dudakları bir tebessümle kıvrılacak gibi olduğunda hayal ve gerçeği ayırt edebildiğimi düşünmüyordum. Dudaklarının kenarında bir çizgi belirmiş ve yok olmuştu ama gözlerinde onu ele veren şeyler vardı.

"Ne oldu?" diye sordu, yumuşak bir sesle.

"Ne oldu?" diye sordum ben de. Aklım hâlâ gülümsemek üzere olduğu anda takılmış, tekrar tekrar oynatıyordu. Sesinin yumuşaklığı manasızdı. Bana acıdığı için mi yapıyordu bunu?

"Uzun baktın."

"Göz benim."

"Peki," dedi, yine her zamankinden daha az sert bir sesle.

Normal tonu da küfreder gibi olduğu için şimdi sesindeki bu yumuşaklık değişik hissettiriyordu. Artık bazı diyalogları birbirimize girmeden ve uzatmadan kapatabiliyorduk. Yine kapattık. Ama benim aklımda bana cevabını vermeyeceğini bildiğim bir soru dönüyordu. Sormayı seçtim. Nasıl olsa bugün beni karanlık ve turuncu arasında bir seçime zorlayan o adam olmamayı seçmişti.

"Okyanus'a yine ne yaptın? Hep senin ona yaptıklarının acısı benden çıkıyor."

Yüz ifadesi sertleşti. "Ona sana dokunmasıyla ilgili bir uyarı yapmıştım zamanında. Dinlememeyi seçti. Bir daha senden acı çıkartabilecek biri olmayacak, Elfida."

Gözlerimi kocaman açtım. "Onu öldürecek misin?" Şu anda gördüğüm adam tereddüt edecek gibi bile durmuyordu. "Bu zamana kadar öldürememişken?"

Biraz yazıyordum. Araştırdığım şeylere göre iki tarafın da birbirlerini öldürmeyeceklerine dair bir anlaşmaları vardı ama sebebini ve iki tarafın da aslını öğrenmek mümkün değildi.

Direksiyonu bir elle çevirirken, diğerini sakallarında gezdirerek ufak gülümsemesini saklamaya çalıştı. Sempatiklikten ziyade buram buram tehlike kokan bir gülüştü.

"Onların bir dakika içinde ölmesini sağlayabilirim, Elfida. Bu bir *yapabilme* meselesi değil."

5 Ekim 2022. Her cümlede duymak ister gibi ne çok kullanıyorsun ismimi.

"Mafya mısın?" diye sordum, dan diye. Üç yıldır kurcalamadığım en ufak şey kalmamış olmasına rağmen asla bazı şeylerin ilerisini çözememiştim.

Dudaklarını komik veya abasürt bir şey söylemişim gibi büküp, "Değilim," dedi.

"Nesin?"

Darbeleri kafama kafama almış olmalıydım.

"İşadamı," dedi, bir kaşını *yetmez mi sana*, der gibi kaldırırken.

"Tabii. Her işadamı yasadışı dövüş kulübü işletip adam öldürüyor zaten." Neredeyse *ajanlarla da uğraşıyor*, diyecektim ama kendimi frenlemiştim.

Dudağının köşesini kıvırdı. "Senin duymaktan hazzetmeyeceğin bir şeyim, Elfida. Deşersen ölmek zorunda kalırsın."

Kaşlarımı kaldırdım. "Korktum bak şimdi." Halsiz ve kısık olsa bile sesimdeki alay belirgindi.

Bir an içimden acaba ajan mı diye geçirdim. Sonuçta Okyanus ve Teo öyleydi. Ama çok sanmıyordum. Ekrem bile ondan bahsederken bazen gerçekdışı bir şeyi anlatıyormuş gibi davranıyordu. Ama asla detay vermiyordu. *Şöyle tehlikeli, böyle riskli* muhabbetinden ibaretti söyledikleri.

Mafya değilse neydi ki? Bildiğim en tehlikeli meslek grubu mafyalıktı.

"Ne yapıyorsan yap," dedim, umursamaz bir sesle. "Sadece üçüncü kez onlarla uğraşırsam gerçekten kınadığım şeyler yapmak zorunda kalacağım." Durdum. "Teo o kadar kötü değil aslında. Asıl bela Okyanus."

Aslında nedense Okyanus'tan da nefret etmiyordum. Üst düzey sinir bozucu, kesinlikle delirmiş ve akıl sır ermeyen bir kadındı ama garip bir şekilde kendinden nefret ettirmeyen bir yanı da vardı. Bununsa kaynağını tam olarak tanımlayamazdım.

Kurşun bana hem duyduğu komikmiş hem de çıkarımım onu şaşırtmış gibi baktığında *ne var*, dercesine kaşlarımı kaldırdım.

"Teo'yu, Okyanus'tan çok daha tehlikeli yapan bu işte," dedi. "Okyanus neyse onu görürsün, Teo'nunsa olduğunu değil, gösterdiğini."

"Nasıl yani?" dedim. Onun daha önce Kurşun'a karşı da bana karşı da direkt bir hamlesini görmemiştim. Ortada olan ve herkesi delirten hep Okyanus'tu.

"Gerçek Okyanus'u hiç görmedin," dediğinde gözleri bir şeyler hatırladığını belirtiyordu. "Sen, Teo'nun dönüştürdüğü Okyanus'u gördün. Bugünkü kişiliğini tamamen Teo yarattı."

Devam etmesini beklerken benimle sohbet niteliğinde bir şeyler paylaşması karşısında şaşkınlığım değil, merakım baskındı. Dikkatimi acılarımdan ayırmaya mı çalışıyordu?

"Daha Teo'yu tanımadan önceki zamanından tanıyorum onu. Her zaman düşman değildik." Bir kolu ortamızdaki kol koyma yerine yaslanmıştı, diğeriniyse bacağının üzerine yasladı ve sadece parmaklarıyla direksiyonu altından tutarak kontrol etmeye başladı. "Absürt gelecek şimdi ama Okyanus iyi biriydi." Kaşlarım havalandı. "Daha kötü halini bile görmedin gerçi de öyle lafın gelişi değil. Hep biraz kafadan kontak olsa da hayatını iyiliğe adamıştı."

İki ajan neden umurumdaydı, bilmiyordum ama konuyu iyice merak etmeye başlamıştım. Ne demek hayatını iyiliğe adamıştı?

Kurşun bana bunları kafamı dağıtmam için mi anlatıyordu? Yoksa sadece konuşası mı vardı?

"Şimdi?"

Her yerim sızım sızım sızlasa da bu beni bir şeylerden alıkoymuyordu. Ruh halim o kadar hızlı değişiyordu ki yorulmuştum. Bir an herkese karşı, Kurşun'a bile öfkeli oluyor, duygusallaşıyor ve normal halime dönüyordum. Fiziksel hasarlar duygularımı da bozmuştu. Bu ikilem hatta üçlem beni yoruyordu.

"Şimdi gerçekten kötü," dedi, bana kısa bir bakış atarak. "Teo tahmin bile edemeyeceğin bir adam. Okyanus'u kendinin küçük bir kopyasına dönüştürmesi aylar sürdü. Okyanus'un beyni resmen yıkandı. Kanma sen onun tatlı diline, aptal esprilerine. Bilsen..." Başını iki yana salladı.

Demek önceden araları iyiydi. Ama Teo'yla hiç olmamıştı.

Düşünceli bir ifade yerleşti istemsizce suratıma. "Okyanus'la ben kavga ederken Teo birkaç kez *yeter*, diye uyardı aslında. Ama en son ayağa kalktı, bağırarak durdurdu Okyanus'u. O an korktuğunu görür gibi oldum."

Kurşun şaşırmadı. Anlamış gibi başını salladı. "Okyanus dişlidir. Ama o, Teo'nun eseri zaten. Asla dillendirilmese de ona lafı geçecek tek kişi Teo. Konu ne olursa olsun."

"Neden?" diye sordum. Öyle bir kadın neden bir adama karşı gelemiyordu ki?

Kurşun bana baktı. "Aşk, Elfida," dedi sakince. "Aşk böyle aptalca, insanın aklını alıp süpüren bir şey işte. Kişiliği, vicdanı, görünüşü... Her şeyinden vazgeçirdi onu."

Profiline bakarken başımı salladım. Ona hak veriyordum. Aşk deli işiydi. Ve o da delirmeye mahkûmdu.

"Neden Teo'nun da bana vurup vurmadığını sormadın?" diye sorduğumda sesim daha yorgun geliyordu kulağa. Başımı geriye yasladım. Ama konuyu kestirip, atarken yüz ifadesinden anlamıştım sormaya devam etmenin bana başka bir cevap vermeyeceğini. Konuştukça halim kalmıyor, içimdeki bir damla enerji ve direnç de yok oluyordu. Son iki dakikadır gözlerim netleme özelliğini kaybetmiş gibi yol bulanıklaşmaya başlamıştı.

Elini, kolumda hissettim. Sesi boğuk gelmeye başladığında, gevşemiş olan kumaştan bacağımdaki yaranın yeniden kanamaya başladığını hissedebiliyordum. Muhtemelen bandaj niyetine sardığım kumaş kaymış ve eşofmanım yaraya yapışmıştı.

Başımın içinde sesler uğuldarken Kurşun'un bir şeyler dediğini duyuyordum ama anlamıyordum.

Sahi, kıyafetlerin gizlediği bedenimin ne halde olduğundan haberi var mıydı?

O kadar yaraya rağmen onun yanında oturmuş, sohbet edebildiğimi bilse bana hayran mı olurdu yoksa acır mıydı?

Bu ne ki sevgilim, derdim, arduvazlarına bakıp. Diyemezdim, kendimi anlatamazdım ona ama o anlardı yine de. *Gördüklerin hiçbir şey.*

"Çıkar şunu, Elfida," dedi Koca Adam, bakışları karnımdayken.

Ağlamıyordum, ağlayamıyordum ama gözlerim o kadar acıyordu ki ağlamayı deli gibi istiyordum.

Başımı iki yana sallarken üzerimde, yaşımdan daha fazla sayıda göz vardı. Yaşım iki elin parmağını geçmezdi zaten. Burada da hemen hemen on adam olmalıydı.

Koca Adam sinirle başını iki yana sallarken iki adım ilerimde olmasına rağmen uzanıp da ona tutunamıyordum.

"Bunu bile yapamıyor musun? Bu kadar güçsüzsen senden hiçbir şey olmaz," diye azarlamaya başladı. "Sen bu beceriksizliğinle daha çok yıl sokakta yaşarsın. O evi hak et, hak et ki sana kafanı sokacak bir yer vereyim."

Yarısından fazlası karnımın içine saplanmış bıçağın sapını titreyen par-

maklarımla tuttuğumda, ne çekmeye mecalim vardı ne de dizlerimin üzerinde doğrulmaya.

Pantolonum, ellerim kan içinde kalmıştı. Soğuk soğuk terliyordum, gözlerim bulanıyordu. Her yerimde morluklar vardı.

"Ayağa kalk," diye emrettiğinde bakışlarıyla beni tartıyordu. Beni eğitiyordu.

Nasıl, bilmiyorum ama kalktım. Bacaklarım tir tir titrerken, dizlerim birbirine çarparken ve karnımdaki dayanılmaz acı azalmadan, artarken, kanlarımın yüzüme bulaşmasını umursamadan kolumla yüzümdeki ter damlalarını sildim ve bıçağın sapını bu kez sıkıca kavradım. Soğukluğu yerleştirdiğim gözlerimi onun gözlerine sabitledim ve çıkan iğrenç sese aldırmadan bıçağı çektim.

Gülümsedi. Az gülümserdi.

Kan gölünün içinde duran bedenime kısa bir bakış atarken, "Şimdi, küçük," dedi. "Günün ikinci eğitimi."

İki elimi sıkıca, kan akışını engellemek için bastırırken dişlerimi sıkmış, onu dinliyordum. Titriyordum. Hava sıcaktı ama üşüyordum. Çok üşüyordum.

"Bir şey yap," dedim, zorlukla.

Bu kez sesli ama kısa bir şekilde güldü. Karşıma geçip de bana sert bir tokat atana kadar komik bir şey söylediğimi sanmıştım.

Çenemi tutup, beni yüzüne bakmaya zorlarken yüzü sertleşmişti. "Sana ne demiştim? Seni yaralayanlardan, yaralarını sarmasını bekleyecek kadar aptal olma," dedi, dişlerinin arasından. "Sözüme bu kadar mı kıymet veriyorsun?" Başımı iki yana sallayacaktım ama çenemi çok sıkı tutuyordu. Bilincim kaybolmaya başlıyor gibi hissediyordum. "Seni bıçaklayan kimse, oturup yaranı dikmeyecek. Senin gibi başıboş kızlar ancak kendi kendilerine kurtulabilirler. Hayat bundan ibaret. Bense sadece bir öngösterimim."

Beni bırakıp, gitmeden önce adamlarına, "Kimse ona dokunmayacak," diye emretti ve ikinci kez düşünmeye bile gerek duymadan beni o sokakta kanlar içinde, yarı baygın halde bırakıp gitti.

O gün de kendi kendimi kurtardım.

Ondan önce de.

Ondan sonra da.

Kısacası hep.

Gözlerim kapalı olsa da bilincim hiç gitmemiş miydi yoksa gitmiş ve geri mi gelmişti, anlayamıyordum.

Yarım saat daha giden araba nihayet durup da kapım açıldığında, bedenimi karşılayan soğuk, onun sıcak kollarının bana dolanmasıyla biraz kesildi.

Kötüydüm. Gerçekten canım yanıyordu ve kötüydüm. Ne kadar kötü olursam olayım hep kalkardım. Yürür ve yaralarımı sarardım. Ama sadece bir seferliğine kendime izin veriyordum.

Saat on ikiyi geçmiş olmalıydı.

6 Ekim 2022. Ben de bir seferliğine nazlanacağım, sevgilim. Ben de bir kereliğine de olsa birinin beni iyileştirmesini bekleyeceğim. Bu kez kırık kemiğim yok, içimde bir bıçak yok, silah yaram yok, iç kanamam yok, kafa travmam yok. Çocuk da değilim artık, büyüdüm ve şu an yaşadığım, kalanların yanında ufacık bir şey olmasına rağmen bir kere şımaracağım. Aynı Nil gibi olacağım ben de bugün. Lacivert gibi... Mavi gibi...

Arabasının kapısını diziyle çarparak kapadı. Kucağındaki bedenimle evine doğru yürümeye başlarken, "Tamam," diye fısıldadı. "Hepsi geçecek. Tamam mı?"

Ağrıyan kolumu omzuna koyduğumda beni kendine daha çok bastırdı. Tenime batan rüzgâr sanki kemiklerime çarpıyor gibi hissettiriyordu. Bu mevsime göre fazla üşüyordum. Üstelik dağ başından inmiştik. Burada hava normal olmalıydı.

Kapalı gözlerimin ardından Kurşun'un bir süre yürüdükten sonra açtığı kapının sesini duydum. Oldukça ağırlaşan gözkapaklarımı güçbela aralayıp da bu zamana kadar asla iç görüntülerini bulamadığım evinin içini incelemeye çalışırken kafam omzuna yaslıydı.

Buraya tek başına, kafa dinlemeye gelirdi. Dolayısıyla diğer eve kıyasla küçük, erkeksi ve dekorasyon eşyalarından arındırılmış, sade ve minimal bir evdi. Böyle minimal bir tasarımdan hoşlanması, görmeye alışık olduğum tarafına uymuyordu. Şimdiye dek gözüme çarpan tek renkli şey kenardaki büyük kaktüs olmuştu.

Kurşun koridorda dümdüz ilerledikten sonra sağa dönüp de banyo olduğunu tahmin ettiğim yere girene kadar ikimiz de hiç konuşmadık.

Banyoya girerek kapıyı ayağıyla kapadığında, "Yaralarını temizlememiz gerekiyor," dedi, sesindeki ilgiyi kaybetmeden. Sadece ilk ana göre biraz daha gölgelemeyi başarabilmişti.

"İstemiyorum."

Yaralara değen su çok can yakıyordu.

Beni dinlemedi. Bedenimi lavabonun kenarına nazikçe oturttuktan sonra bacaklarımın arkasında kalan dolabı bana değmeden açtı ve iki havlu çıkardı.

Dik durmaktan yorularak sırtımı aynaya yasladığımda Kurşun gömleğinin kollarını kıvırıyordu. Kollarındaki damarlar ortaya çıktı. Ona bakarken bu halde olmaktan ne kadar şikâyetçi olduğumu düşündüm.

Fiziksel acı pek hayıflanacağım bir şey değildi. Ben bir prenses değildim. Bu benim hayatımdı. Ve heterokromili bakışlarımı yavaşça karşımdaki adamın üzerinde gezdirirken çok iyi biliyordum ki eğer Okyanus gelmese ben yine bu halde olurdum. Beni oradan çıkartması için kendime Okyanus'un yaptığından çok daha fazla zarar verirdim.

Kurşun karşımda durup, tişörtümün ucunu tutmadan önce yavaşça sırtımı yaslandığım yerden dikleştirmeme yardım etti. "Gel bakalım."

Ona direnmedim. Tişörtümü yavaşça ama takılmadan üzerimden çıkardığında arduvazları çok dikkatli bakıyordu. Yüzünü ifadesiz tutmayı başarabiliyor, gözlerini kontrol edemiyordu. Karnımdaki morluk izlerine bakarken dilini yanağının içinde dolaştırdığını gördüm.

Birkaç saniye durduktan sonra hasar tespiti yapan bakışlarını yaralarımdan ayırdı ve parmaklarını eşofmanımın lastiğine geçirdi. Kasıklarıma kadar indirdikten sonra bir kolunu belime dolayarak sıfır çabayla kalçamı oturduğum yerden kaldırdı ve eşofmanı üst bacağıma kadar indirdikten sonra beni yeniden oturttu. Daha da indirip dizimi geçtiğinde omzuna dokundum. "Dur."

Hafifçe eğilmiş haldeyken başını kaldırdı ve *ne oldu*, dercesine göz kırptı.

Bacağımı hafifçe çevirerek arkasında kalan yaranın olduğu bölgedeki kurumuş kanları görmesini sağladığımda bakışları önce durdu, daha sonra kısıldı ve bir saniyeliğine gözlerini kapatıp yeniden açtı. Ağzının içinden bir şeyler söylediğinde onu anlayamamıştım. Çene hatları belirginleşmiş, anladığım kadarıyla dişlerini birbirine bastırmıştı.

Önümde eğildi ve eşofmanı dikkatli hareketlerle indirmeye devam etti. Yaraya yapışan eşofmanın acısıyla dişlerimin arasından derin bir nefes çektiğimde, Kurşun rahatlatmak ister gibi parmak ucuyla bacağıma dokundu ve işine devam etti.

Şu an hiçbir şey düşünmek istemiyordum. Ondan başka, bizden başka bir şey düşünmek istemiyordum. Ve düşünmedim de.

Eşofman nihayet bacaklarımdan sıyrılıp da beni karşısında sadece iç çamaşırlarımla bıraktığında zaten üşüyen bedenim, banyonun soğukluğunda iyice titremeye başlamıştı.

Günün sonunda hep yine onun önünde çıplak kalıyordum. *Her anlamda.*

Kurşun yeniden doğrulup da karşımda koca bedeniyle dikildiğinde, "Gel," dedi ve beni yere indirdi. Arduvazları yaralarımı inceledikçe koyulaşsa da bedenime bakmamaya çalışıyor, beni rahatsız etmek istemiyordu.

Elini çıplak belime yasladı ve beni küvete doğru yönlendirdi. Ürpersem de gizlemeye çalıştım.

Adımlarımı sırasıyla, normale göre fazla şatafatlı görünen küvete atarken, Kurşun dirseğimden tutarak beni dengeliyordu.

"Otur," dedi, beni tutmayı bırakmadan.

Oturdum ve bacaklarımı kendime doğru çektim. Eşofman, bacağımdaki bıçak yarasından ayrılırken onu tekrar kanatmaya başlamıştı. İnce bir yol şeklinde akan kanları izlerken Kurşun eline fiskiyeyi aldı. Bedenimden uzak tutarak suyu açtıktan sonra eliyle ısısını kontrol etti ve isteğine göre ayarladıktan sonra yavaşça omuzlarımdan başlayarak bedenime tuttu. Kendisi de bedenini eğmişti. Yüzünde ciddi, gözlerindeyse taş gibi suratına tezat ilgili bir ifade vardı.

Bacaklarıma daha çok sarılırken, "Soğuk," dedim. Dişlerim titremeye başlamıştı.

Başımı hafif geriye yatırıp, saçlarımı ıslatırken, "Ilık," dedi sakince. "Ateşin çıkıyor, sıcak yapamayız."

Elleri saçlarıma dokunduğunda gözlerim kendiliğinden kapandı. İstemsizce bacaklarıma daha da sıkı sarılmıştım.

Baba, çok sıcak!

Henüz sadece duru suyu üzerimde gezdiriyordu. Yüzümü ıslatmamış, şampuan veya duş jeline de uzanmamıştı.

Normalde sıcak suyla yıkanırdım ve ılık suyun benim için tanımı *buz* gibiydi. Daha çok titremeye başlarken Kurşun ellerimi, sardığım bacaklarımdan nazikçe ayırdı.

"Alışacaksın şimdi."

Parmak uçlarını bedenimdeki yaralarda gezdirerek, beni kurumuş kanlardan arındırırken morlukların üzerine geldiğinde temasını yok denecek kadar azaltıyor, canımın yanmasını engelliyordu.

Islaktım, çıplaktım, titriyordum ve onun küvetinin içinde küçücük kalmıştım. Bocalıyordum. İlgiyle nasıl başa çıkılır, bilmiyordum ve bu yüzden bakışlarım dışarıdan acınası şekilde sarsılmış gözüküyor olmalıydı. Oysa dimdikti, yüzü her zamanki kadar duvar gibiydi. Bakışları karşısındaki manzaranın cezasını keseceğinden emin olacak kadar güçlü ve ilgiliydi.

O, yıkılmaz görünüyordu. Bense çoktan yıkılmış.

6 Ekim 2022. Sen bu zamana kadar hayatıma giren en, belki de tek iyi adamsın, sevgilim.

Bacağıma uzanırken, "Bu biraz acıyacak," dedi ve gözlerini bıçak yaramda gezdirdi. Başımı salladım. Suyu tamamen yarama tutmadan bacağımın biraz daha üstüne tuttu ve sadece kanlardan temizlenmeme yardım etti. "Çıkınca pansuman yapacağız."

Bir kez daha başımı salladım. Kurşun'un bedenimle işi bittiğinde sıra saçlarıma gelmişti. "Duş jeli?" diye sordum, halsizce. Ateşim iyice yükseliyor olmalıydı, başım dönmeye başlamıştı.

"Açık yaraların var. Yakar."

Bu kez başımı sallamaya halim olmadığından gözlerimi *tamam*, der gibi kırparak saçlarımı yüzüme şampuan veya su değmeden yıkayabilmesi için başımı geriye yatırdım.

İki saniye kadar bir şey düşünür gibi baktıktan sonra, "Gel, böyle dön sen, kafanı yasla da öyle yıkayayım saçını," dedi. "Böyle boynun ağrır."

Beni istediği şekilde yönlendirmesine izin verdim. Dizini kaldırarak küvetin kenarına yasladı ve başımı yaslamamı işaret etti.

"Islanacaksın," dedim, zar zor çıkan sesimle.

"Islanayım, Elfida."

Uzatmadım ve başımı yasladım. Fıskiyeyi elime verdi ve kafamı hareket ettirmeden şampuana uzandı. Bir eline sıktığı şampuanı saçıma değdirirken köpüğün yüzüme değmemesi için bir elini alnımla saçımın birleşim yerine set çekmişti.

"Suyu kendine tut, boşluğa değil."

Tuttum. Veya denedim.

O da saçlarımı nazikçe köpükledi. Gözlerimi kapadım. Elleri kocamandı. Ama bu kocaman eller korkutmuyordu. Huzur veriyordu. İlgileniyordu. Acıtmaktan korkuyordu.

Çığlık sesi. Derinden, çok yüksek...

Baba. Yandım! Baba, çok yandım! Bıraksana kolumu! Ah, anne! Abi!

Eğilerek fıskiyeyi elimden aldı ve saçlarımı durulamaya başladı. Parmakları bir yandan masaj yapıyor, bir yandan da okşuyordu sanki. Bunların ikisini de yapmadığını biliyordum ama yine de gözlerimi aralasam arduvazlarındaki dikkat ve özeni göreceğimden emindim.

Acaba o ne düşünüyordu tam şu an?

Bir anda alnımda bir köpük hissettiğimde yüzüme değeceğini düşünerek panikle elimi kaldırdım ama gözüm kapalı olduğu için elim yanlışlıkla musluğa çarpmış ve suyun ayarıyla oynamama sebep olmuştu.

Haşlak su beklemediğim anda omuzlarımdan karnıma kadar kayarak, bana yıllar öncesinin çığlıklarından attırırken Kurşun fıskiyeyi hızlıca üzerimden çekti.

Baba, özür dilerim. Bir daha elimi yıkarken suyu o kadar açmayacağım! Söz!

Su artık bana değmiyordu. Ben neden hâlâ yanıyormuş gibi hissediyordum? Neden titriyordum? Neden bağırıyordum?

Hayatımda ilk kez kendimi dışarıdan izliyormuş gibi hissettim o an. Kurşun'un bana doğru uzanan, eğilmiş bedenini, bana uzattığı kollarını gördüm. Kollarından kaçan, geriye yaslanan bedenimi, dehşetle bakan gözlerimi...

"Elfida!" diye bağırdı, çok sert bir sesle.

Elfida.

Elif değil, Elfida.

Elfida Alaner.

Elfida.

Bana doğru uzanan koluna tutundum, dizlerimin üzerinde ona yaklaştım ve güvenli bedenine sıkıca sarıldım. Bir saniye bile düşünmeden kollarını bana, beni göğsüne sokmak ister gibi sıkıca sardığında ne ben onu sırılsıklam etmeyi önemsiyordum ne de o sırılsıklam olmayı.

Bir elini saçlarıma koyarken, "Şşt," diye fısıldadı. Hâlâ titriyordum. Göğsüm hızla inip, kalkarken parmaklarımı omzuna daha sıkı bastırdım.

Aptallaşıyorsun, Elfida, diye bağırdı içimden bir ses. *Aptallaşıyorsun. Bu korkak kız sen değilsin. Bu acınası kız sen değilsin. Ne zamandır korkuyorsun geçmişinden? Ne zamandır kaçıyorsun? Kapanmamış hesabın yok senin kimseyle. Kabuk bağlamamış yaran yok senin. Olamaz! Olursa eğer sen Elfida olamazsın.*

Alnımı Kurşun'un omzuna yaslarken çıplak sırtımdaki elini daha da

bastırdı. "Neler yaptılar sana?" diye sorarken bunu dışından söylediğinin farkında bile değil gibiydi. Öyle kısıktı sesi. Bugünden bahsetmiyor, hayatımı soruyordu sanki.

Bana öyle çok şey olmuştu ki ben bile dinlemek istemezdim.

Ona daha sıkı tutunurken, "Korkma," dedi sertçe. "Ne geçmişten ne de gelecekten. Benim karşımda hiçbir şeyden asla korkma."

Oysa günler önce, bana ondan korkmayı öğreteceğini söylüyordu. Acıma hissi miydi bu? Suçluluk mu? Pişmanlık mı? Bilmiyordum.

"Korkmuyorum."

Dişlerim birbirine çarpıyordu. İş bu raddeye geldiğinde ağlayamamak, gözlerimi iğrenç bir hale dönüştürdü.

"Korkamazsın."

Beni kollarımdan tutarak kendinden ayırdığında neredeyse itiraz edecektim. Çenem titriyordu. Kollarımı bırakmadan doğrudan bana bakmaya başladığında deli gibi yanan gözlerimi arduvazlarına sabitlemeye çalıştım.

Onun sesi kulaklarımda çınlarken bunu belli etmemeye çalışıyordum. İlaç düzenimi bozmak bana iyi gelmemişti. Veya yıllar geçtikçe bir şeyler tazeleniyordu. Ben onları bu kadar sık hatırlamazdım. Hatta neredeyse hiç hatırlamazdım. Kolay tetiklenmezdim. Kurşun benim kalkanlarımı indiriyor, maskelerimi çatlatıyordu.

Onun yanında korkutucu şekilde kendim olmaya yaklaşıyordum. Yazdığım, çizdiğim, inandığım ve oynadığım kendim değil. Sildiğim, reddettiğim, vazgeçtiğim kendim.

Nasıl geçeceğini biliyordum. Onların mezarlarına gitmem gerekiyordu. Topraklarına dokunurken gözlerimi huzurla kapamam gerekiyordu. Hep böyle olmuştu. İnsanın annesiyle babasının mezarı huzur verir miydi? Benimki veriyordu. Hayatta oldukları zamanı hatırlamak hep bugün için daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

O mezarlığa iki ya da üç kez onların cesetleriyle iyi hissetmeye ihtiyaç duyacak kadar kötü hissettiğimde gitmiştim. Durduk yere onları ziyaret etmez, anmaz ve özlemezdim. Ben, Elif değildim. Elif'i öldüreceğim hikâyede elime bıçağı verenler onlar olmasalar da önüme koyanlar onlardı. Kendi içimde bir parçamı katletmiştim ve onun annesiyle babasını ziyaret ederek onun anısını çiğneyemezdim, her ne kadar nefret ediyor olursam olayım.

Kurşun'un bana olmadığını bildiğim öfkesiyle parlayan arduvazlarındaki üzerime titreyen bakışlarına baktım. Elini yüzüme doğru kaldırdı ama dokunmasına izin vermeden başımı istemsizce geri çektim. Normalde çekmezdim ama geçmişin hayaletleri hâlâ üzerimde dururken ve ben anıların tokadıyla sarsılırken o tokatların fiziksel halini çok kez yiyen yüzüme temas etmesini istememiştim bir an için.

Ne kadar kötü göründüğümü tam olarak tarif edemezdim belki. Ama açıklamam gerekirse eğer günler önce beni dünyadaki en büyük iki korkumla sınayan adamın arduvazlarının tam şu an bana neredeyse karşısında Lacivert veya Mavi varmışçasına büyük bir merhametle bakmasına neden olacak kadar kötü diyebilirdim.

Islak saçlarıma dokundu ve yüzümü daha çok ortaya çıkardıktan sonra elini, diğer eli gibi koluma koyarak beni iki yanımdan sabit tuttu. "Bak bana," dedi. Gözlerim ne ara yüzünden ayrılmıştı, bilmiyordum ama yeniden ona baktım. "Benim için bugün kapandı bizim defterimiz. Hatanı sildim. Sana..." Durdu. "Bunu yapmaya devam edemem."

Üç yıllık planım ve sonrasında hayatında yalanlarla geçirdiğim iki ayın hatasını, birkaç saattir şahit olduğu acılarım uğruna silmişti. Bir çırpıda atmıştı.

"Bunu nasıl yorumlamak istersen öyle yorumla. Belki sevdiğin biri, arkadaşın, başka bir şey veya..." *Ne bileyim*, dercesine dudak büktü. "İstersen..." Durdu. "Bir abi gibi." Ağzından çıkan bu kelimeden nefret etmişti. Bunun, yüz ifadesine saliselik bir anda yansımasına engel olamamıştı. "Seni kim bu kadar yıprattı, bilmiyorum ama devamı olmayacak, tamam mı? Anlıyorum seni, anlıyorum mecburiyetlerini ve bir kredi açıyorum sana. Neden en ufacık bir olayda çığlıklar içinde kalıyorsun, bilmiyorum, bilmeme de gerek yok." Bakışları doğrudan bana odaklıydı. "Ama buradayım. Son günler yaşanmamış gibi sayacağım."

Bunu söylemenin ve yapmanın onun için ne kadar zor olduğunu görebiliyordum.

O da görebiliyor muydu idrak etmenin benim için ne kadar zor olduğunu?

Yüzüme düşen bir tutam ıslak saçı yakaladı ve geriye itti. "Tamam mı?"

"Neden?" diye sorabildim sadece, başka ne söyleyebileceğimi bilemeden.

Planın hiçbir parçasında, adımında ve hatta ihtimalinde bile yoktu bana böylesine merhamet göstermesi, bir can acısında hataları silişi.

Dudaklarını ıslattı ama konuşmadı. Önce bir süre sadece baktı ve sonra dudakları aralandı. "Kıyamadım," dedi.

Tek bir kelime söyledi. Benim içimde binlerce kez yankılandı.

Kıyılmış geçmişimin her köşesine dek ulaştı sesi, ışıkları açtı ve karanlığı dağıttı.

"Kıyamıyorum, değil aslında. İstesem kıyarım," diye devam etti. "Ama kıymak istemiyorum." Islak saçımdan bir damla su kirpiğime, oradan da yanağıma süzüldü, sanki ağlıyormuşum gibi. Gözleri gözlerimde, elleri kollarımda ve bedeni karşımdaydı. Dürüstçe, hep olduğu gibi açıkça konuşuyordu. Saklanmıyordu. "Senin adına bile kıyamıyorum ben," dedi. "Neden Elfida mesela? Kim, *bu çocuğa Elfida diyelim*, demiş? Gözden çıkarılmış, ölüme yakın."

Ne içimdeki deftere bir şeyler yazabiliyordum ne de ağzımı açıp gerçek kelimeler kullanabiliyordum şu an. Bedenimden temizlediği kanlar ruhumdan sızarken ismime dek sorgulayışını, ismimin anlamına dek kıyamayışını yedirmeye çalışıyordum.

Kurşun Alpugan karşımda durmuş, bana hayatım boyunca duymadığım, duymayacağıma inandığım, duyduğumda inanmayacağımı sandığım şeyler söylüyordu.

"Sadece tek bir şey istiyorum senden." Gözlerinin içine devam etmesini ister gibi baktım. Değil bir, bin şey istese hepsini sorgusuz sualsiz yapardım ama habersizdi. "Bundan sonra bana yalan söylemeyeceksin."

Yutkundum.

Bu zamana kadar söylediklerimi ne yapacağız, sevgilim?

"Şimdiye kadar ne yaptıysan ve ne söylediysen hepsine eyvallah. Ama bundan sonra yalan söylemeyeceksin." Saçlarımı hafifçe okşadı. "Sana kıymak istemeyen bir adamı, sana kıymaya zorlamayacaksın. Damarıma basmayacaksın."

Üşüyordum. Gerçekten zaman geçtikçe çok daha fazla üşüyordum. Ateşim artıyordu ve ben hayal mi görüyordum yoksa? Bir hayal, kalbimi böyle çarpturamazdı.

Ona bakarken başımı salladım.

"Söz mü?" diye sordu, sesli bir onaya ihtiyaç duyarak.

"Söz."

İçinde yaşadığım bir yalan vardı ve ona yalan söylemeyecektim.

Elfida Alaner'den yalan söylememesini beklemek, bir balığı karaya

koyup *yaşa bakalım*, demekle aynı şeydi. Ama o bana dürüstken, benim karşımda değil de yanımda kalan olmayı seçerken ben ona verdiğim sözü çiğnememeliydim. Hayatımda benim arkamda durmayı seçmiş tek insana yapmamalıydım en azından.

6 Ekim 2022. İlk kez benden bir söz istedin. İlk kez söz verdim, bir tanem. Ve ilginçtir ki sen dolandırıcına güvenmeyi seçiyorsun. Bir hata daha.

İçime bir nefes çektim ve sakince dudaklarımdan bıraktıktan sonra, "Ekrem'e evinin krokisini verdim," dedim bir çırpıda. Zihnimde bunu yeterince değerlendirmemiştim.

Bir gün öğrenebilirdi. Bugün öğrenmesi en iyisiydi. *Geçmişi affettim*, demişti. Hayatını nasıl izlediğimi, nasıl müdahale ettiğimi, üç yıldır nasıl bir soluk ötesinde nefes aldığımı bilse affetmezdi. Ama bilmeyecekti. Onların dışında da bilmesi ve affetmesi gereken tek bu kalıyordu.

Dilini dişlerinde dolaştırırken gözlerimi izlemeye devam etti. Yakalanmayacak saliselerde bir şeyler değişti bakışlarında, önüne bir set çekti ve onu okuyabileceğime dair verdiği izni geri aldı sanki.

Üşüyordum.

Birkaç saniye sustuktan sonra, "Ne zaman?" diye sordu.

"Vurulduktan sonra sen beni eve getirmiştin. Ekrem'in haberi olmuş. Ondan bir veya iki hafta sonra. Başta tereddüt ettim." Neredeyse daha beyin süzgecimden geçirmediğim yalan savunmalar ağzımdan dökülecekti ama sözümü hatırladım ve kendimi tuttum. Yalan söylemek, bir refleks olmuştu benim için. *Zorundaydım* muhabbetinin kıyısından dönmüştüm.

"Tereddüt ettin." Başını salladı. "Sonra?"

Çok ifadesizdi. Dürüst olarak her şeyin içine mi sıçmıştım? Her şeyi yalanla kurmuştum, dürüstlükle batmazdım umarım.

"Sonra..." dedim sakince. "Sonrası yok. Gördüğüm kadarıyla bir taslak çizdim işte. Mimarlık okuyorum ya. Ama çok detaylı değildi ve açıkçası çok da önemli bir şey gibi gelmedi."

Yine başını salladı. Bir şey düşünüyordu. Artık dişlerim birbirine daha sert çarpıyordu. Umarım havale falan geçirmiyordum.

"Önemli olduğunu düşündüğün bir şey istese de yapar mıydın?"

Kararsızlıkla baktım gözlerine.

Dürüstlük, Elfida. Söz, Elfida.

"Ne olduğuna bağlı. Senin veya kardeşlerinin, ailenin doğrudan canına zarar verebilecek bir şey olsa hayır. Ama başka türlü... Bilmiyorum."

Kurşun sakallarını kaşıdıktan sonra, "Tamam," dedi sadece ve bana kısa bir bakış attıktan sonra elini alnıma yaslayarak ateşimi kontrol etti.

Tamam mı?

Bu kadar mıydı yani?

"Gel, çıkalım. Ateşin artıyor, bir şeyler atıştırıp ilaç içmen lazım."

O, doğrulurken, kolunu tutarak durdurdum onu. İfadesizliği karşısında şaşkınlığa düşerek, "Bu kadar mı?" diye merakla sordum. Az önceki kadar ilgili bakmıyordu ama kesinlikle beklediğim tepkiyi de vermiyordu. "Kızıp laflarını geri almayacak mısın?"

Bana düz düz baktı. "Sen bana zaten bir kez ihanet ettin, Elfida. Ben de bunları sineye çektim. Önceden yaptığın diğer şeyler de buna dahil," dedi ve durdu. O da araftaydı. "Bir şekilde bana yalan söylemiş, bana maddi veya manevi fark etmez, zarar vermeyi denemiş kimseyi tutup da bağrıma basmam. Ama dediğim gibi seni bunlardan biraz ayıracağım. Belki güvenmeyeceğim, belki bundan iki hafta sonra sadece binde bir karşılaştıkça iki kelime laf eden iki insan olacağız, belki ona bile zahmet etmeyeceğiz ama her koşulda, ihtiyacın varken gelmek üzere, uzak kalacağım sadece." Es verdi. "Benim ağzımdan çıkan her şey koşulsuzca gerçektir. Geri falan alınmaz yani. Ama sana *birlikte yaşayacağız, hep birlikte olacağız*, demedim. *Kıymayacağım*, dedim. Kıymayacağım da." Omuz silkti. "Boş ver şimdi. Sonra konuşuruz bunları, daha fazla üşüme."

Hafifçe tebessüm ettim.

Aslında tam olarak bunu kastetmemişti en başında. Görmüştüm gözlerinde. Yani emindim ki *yanımda olmak için* kapıma adam dikmeyi falan düşünmemişti. Ama itirafımdan sonra geri çekilmese bile araya güvenli bir mesafe koyması gerektiğini düşünmüş olmalıydı.

Belki de Kurşun Alpugan da olsa o da bir an için duygularını ön plana almış ve sonrasında sınırlarını hatırlamıştı.

Ben onun düşmanıyla gereğinden fazla haşır neşir olmuş, onu üç yıl dolandırmış ve hayatına girdikten sonra sadece rol yapmış bir yalancıydım onun gözünde. Merhameti her ne kadar onu, beni göğsüne çekmeye itse de o, aklını kolay kolay geri plana atacak bir adam değildi. Duvarlarını kolay kolay indirecek, belki de her an ucunun ailesine dokunabileceği şeyler yapabilme ihtimali olan bir kadını sınırlarından içeri öylece alacak bir adam değildi. Çünkü bunu bir kere yapmıştı. Bu, ihmalkârlıktı. Ama ikinciye kapı açarsa bu aptallık olurdu.

Yine de benim için hep bir yerlerde durmayı kabul ediyordu. Kabul etmiyordu hatta direkt kendisiydi bunu teklif eden. Bu bile koca bir adımdı.

"Yani *uzakta yaşayan bir abi gibi olacağım*, diyorsun. *Alo*, desen gelirim ama kendim aramam hesabı." Başımı salladım. Laf arasında hoşlanmayarak da olsa geçirdiği *bir abi gibi* lafına gönderme yaptığımı anlamış mıydı?

Havlulardan birini kaldırırken ıslak gömleğinin altından belirginleşen kasları, şu anda odaklanmam gereken şey olmamalıydı.

Söylediğim cümle üzerine gözlerime onu okumamı engelleyen bir bakışla bakarken, "Öyle adlandırmak istiyorsan..." dedi ve kolumu tutarak yavaşça kalkmama yardımcı oldu. Kendi kendine başını salladı. "Uzaktaki bir abi gibi." Havluyu omuzlarımın üzerinden bana sardı ve bir kez daha başını salladı. "Abi," dedi, ağzının içinden.

Neredeyse gülecektim. Neredeyse.

Bir gün, daha iyi rol yapabilmeyi sana öğretirim, sevgilim.

Küçük havluyu saçlarıma nasıl sarması gerektiğini muhtemelen bilemeyeceğinden elinden almak için uzandım ama o, "Eğ başını," demekle yetindi.

"Sen yapamazsın şimdi, ver bana," dediğimde, *yapamayacağım şey yok*, der gibi yüzüme düz düz bakıyordu.

İnatlaşmadım ve gözlerimi devirerek başımı eğdim. O da havluyu düzgünce saçıma sardı ve ben başımı kaldırana kadar açılmaması için tuttu.

Kaşlarımı kaldırarak ona baktığımda, küvetten çıkmama yardımcı oluyordu.

Hayır, sevgilim. Şu an ateşim var, yorgunum ve sen bugün bana karşı çok iyisin. Daha önceden kafasına havlu sardığın kadınları düşünüp seni fıskiyenin hortumuyla boğmayacağım, hayır.

Küvetten çıkıp çıplak ayaklarımı soğuk mermere bastığımda, soğuk hava saç diplerime kadar tırmandı.

Kurşun banyo kapısını açarken eli hâlâ sırtımda, beni destekliyordu. "Buraya sık uğramıyorum, havalar çok dengesiz bu sıra," dedi. "Ekim ayının başında yağmur yağıyor. Yerden ısıtmayı açtım, birazdan daha iyi olur. Gel."

Banyonun her yeri sırılsıklam olmuştu. Umursamazlığından, kendisinin temizlemeyeceğini düşünüyordum.

Kapıyı arkamızdan kapadı ve hızını bana göre ayarlayarak yaşlı bir teyzeyi karşıdan karşıya geçiren bir genç gibi eli sırtımda yürümeye başladı.

Adım attıkça dizlerimdeki kuvvet azalıyor, ayaklarımdaki soğuk bütün bedenime yayılıyordu ve daha banyodan sadece beş adım uzaklaşabilmiştik.

Kurşun ağzının içinden, "Ya sabır," diye mırıldandıktan sonra eğildi ve beni kucağına alarak birkaç geniş adımda merdivenlere ulaştı. Bana kalsa bu işlem bir on dakikayı alırdı muhtemelen.

Şikâyet etmeden başımı omzuna dayadım. Dik tutacak takatim bile kalmamıştı. Çok güzel kokuyordu. Umarım kendi şampuanıyla yıkadığı için benim saçlarım da onun gibi kokardı.

Bu ev için *iki katlı*, demiştim ama bence bir buçuk katlı demek daha doğru olurdu. Üst katta sadece kendi odası ve terası vardı.

Beni doğrudan odasına sokup büyük dikdörtgen yatağının üzerine bıraktıktan sonra üç kapaklı gardırobuna doğru yürümeye başladığında bir yandan da konuşuyordu. "Bu evde Mavi'yle Lacivert'in kıyafeti yok," dedi. "Benim dışımda kimse gelmez. O yüzden benimkilerle idare edeceksin."

Bir günden, daha ne isteyebilirdim ki?

Kardeşlerinin bile gelmediği bir evin içindeydim şu an. Özel hissettirmişti.

Kurşun bir dakika kadar oyalandığında neredeyse uyuyacaktım. Veya belki de bayılacaktım. En sonunda elinde siyah bir *boxer* ve siyah tişörtle yatağın yanına geldiğinde saçlarımdaki havlu açılmış, çarşafı ıslatıyordu.

Bana tepeden bir bakış attığında kolumu kaldıracak halim olmadığını anlamış olmalı ki dudaklarının arasından bir nefes bıraktı ve eğilerek üzerimdeki havluya yöneldi.

Yalan söylemeyeceğim, diye söz vermiştim. Ama pembe küçük numaralar buna dahil olmamalıydı.

Havlumu açmasını istemiyormuş gibi söylenirken bir elimle havluyu da tuttum.

"Parmağını kıpırdatacak halin yok," dedi sabırla. "Bir an önce giyin ki inip ilaç bulayım."

"Böyle kalırım," dedim, kalmayacağımı bile bile.

Bana dik dik baktı. "Kal da zatürre ol." Havludaki elimi itip de havluyu üzerimden çektiğinde ıslak iç çamaşırlarım iyice üzerime yapışmış vaziyetteydi ama o arduvazlarını bedenime dikmiyordu.

Ondan çekinmediğim doğruydu ama kendimi tam anlamıyla rahat da hissetmiyordum. Bunun, onunla bir ilgisi yoktu. Benimle ilgisi vardı. Bedenimle. Beğenmediğim fiziksel özelliklerimi bu kadar net görebilecek bir konumda olması, içimde huzursuz hislere neden oluyordu.

Ama o beni rahatsız etmemek için gözlerini özellikle vücudumdan uzakta tutuyordu. Dolayısıyla fikirlerini anlamama fırsat kalmıyordu.

Kurşun başparmağıyla sakalını kaşıdıktan sonra beni düşüncelerimden kopartarak tereddütlü bir sesle, "İç çamaşırlarını çıkarmamız lazım," dedi.

Çıkar, sevgilim.

"Kalsın," diye homurdandım, gözlerim yarı kapalıydı.

Dişlerinin arasından sertçe, "Sabır," dediğinde irkildim. "Ya sabır, yüce Rabbi'm."

Üzerime eğildi ve bir oyuncakmışım gibi bedenimi yan çevirdikten sonra sutyen kopçamı bir hamlede açtı. *Daha önce çok yapmış herhalde, Elfida, hiç de teklemedi.* Burada havale geçiriyordum ve iç sese kulak asamayacaktım.

Kurşun altımdan çektiği havluyu üzerime örttükten sonra sutyenimi havlunun altından çıkarıp yatağına attı ve eli külotumun kenarlarını buldu.

Gözlerimi açtığımda birden göz göze geldik. Yutkunduğumda, arduvazları beni takip etti ve en sonunda bakışlarını ayırıp külotumu aşağı çekti. Parmakları ister istemez bacaklarıma değiyor ve değdiği yeri ürpertiyordu. Yüzü ifadesizdi. Ama bakışlarında bir *şey*, yorumlayamadığım bir koyuluk vardı.

Külotum ayak bileklerime kadar indiğinde zorlansam da bacaklarımı hafifçe kaldırdım ve çıkarmasına izin verdim. Onu da sutyenimin yanına yolladı. Sadece bacaklarımı ve omuzlarımı açıkta bırakan havluyu çekmeden *boxer*'ını bacaklarımdan geçirip, yukarı çıkarırken gözüme inanılmaz yakışıklı geliyordu.

Beni yıkayacak, soyacak ve giydirecek kadar ilgili, bu sürede bana kendimi rahatsız hissettirmeyecek kadar düşünceliydi. Bihaberdi tabii ondan asla rahatsız olmayacağımdan.

Boxer'ı kalçamdan geçirdikten hemen sonra katlı tişörtünü açtı. Üstümdeki havluyu o tutmamıştı, ben de tutmamıştım. Dolayısıyla oturmamın etkisiyle paravan görevini gören havlu kaymış ve çıplak göğüsle-

rimi gözler önüne sererek ikimizi de saniyelik bir duraksamaya mecbur etmişti.

Göğüslerime inen bakışlarını kontrol edip de gözlerime çıkardığında tek yaptığım yeniden yatma pozisyonuna devrilmemek için ellerimi iki yanıma bastırarak oturmak oldu. Bir de arduvazdan çıkıp da koyu griye dönen bakışlarına odaklanmak elbette.

Boğazını temizledi ve tişörtü kıvırarak parmaklarının arasında genişletti, hemen sonrasında kafamdan geçirdi. Kollarımı sırasıyla sokmak için bir eliye kolumu tutarken diğeriyle tişörtü tutuyordu. Aslında kolumu gayet kaldırabilir ve ona yardımcı olabilirdim ama olmadım.

Çünkü ben bugün şımarık olacaktım.

Nazlanacaktım.

Bir şeyi yapabilecek olmam, illa yapmam gerektiği anlamına gelmiyordu sonuçta, değil mi?

Bir bıkkınlık belirtisi göstermeden düz bir ifadeyle kollarımı sıra sıra tişörtten geçirdikten sonra elinin tersi yanlışıkla çıplak göğsüme değdi ve bu ufacık temas bile omurgamı uyuşturdu.

Kendisi de duraksadığında âdemelması aşağı yukarı hareket etti, odayı sarmalayan enerji resmen somutlaşmaya başlıyordu. Gözlerini gözlerimden çekti, tişörtü aşağı indirdi ve doğruldu. Ensesini kaşıyarak mimiksiz bir şekilde yüzüme bakarken gözlerim, bir şeyleri perdelese de az çok anlaşılır kılan yüz ifadesine, şişen kol kaslarına bile kayamayacak kadar dikkatli odaklanmıştı.

"Ben de üzerimi değiştireyim. Sırılsıklam ettin beni. Sonra ineriz."

"Çorap," dedim, cümle kurmayı bilmeyen çocuklar gibi. "Ayaklarım üşüyor."

Bakışları lacivert ojeli ayaklarıma kaydı ve başını sallayarak yirmi saniye içinde getirdiği bir çift çorapla önümde eğildi.

Elindeki siyah çoraplara bakıp, boş bulunarak, "O ne ya, dev çorabı," dedim.

Bana alttan, kısa bir bakış attı ve çorabın tekini giydirdi. Kurşun Alpugan temel ihtiyaçlarımı karşıladıktan sonra bir de karşımda eğilmiş, çoraplarımı giydiriyordu ya, bu gözlerim daha hiçbir şeye şaşıramazdı.

Söylediğime karşılık ağzının içinden, "Cüce ayağı," dediğinde sesimin çıktığı kadarıyla güldüm. İkinciyi de giydirdi ve ayağa kalktıktan sonra yüzüme baktı. "Tamamsan ben de giyineceğim."

"Giyinebilirsin, sağ ol."

"Elfida," dedi, uyarıcı bir tonla. "Zorlama."

Arkasını dönerken gülümsediğimi görmemişti.

Sadece beş dakikada siyah bir eşofman altı ve benim üstümdeki gibi düz siyah tişört giyip gelmişti. Onun varlığının diğer erkeklere bütünüyle haksızlık olduğunu düşündüm. Dümdüz bir eşofmanla bile öyle heybetli, öyle sarsıcı görünüyordu ki dünyanın en pahalı takımını giymiş etkisi uyandırıyordu.

Yatak odasının içindeki banyodan çıkıp da üç saniye boyunca bekler gibi durduğunda, hareket etmemem üzerine tek bir kelime bile etmeden, yatağa kadar gelip, beni yeniden uzandığım yerden kucaklayarak odanın kapısına doğru yürümeye başladı. Bir yandan da, "İyi alıştın," diye mırıldanmıştı. "Başımda üç şımarık vardı, sen de dördüncü oldun. Allah da bana sabır versin."

Sanırım kardeşlerinin arasına bir de Lila'yı katmıştı. Sesi şikâyet eder gibi değildi, takılıyordu.

Hafifçe gülerken kafamı omzuna koydum. "Hastayım, hasta. Şikâyet etme."

"Sen bana emir falan vermeye başladın. Ateşin var diye susuyorum da alışkanlık olmasın, o bana emir veren kelimeleri ağzından çıkaran ses tellerini kopartmayayım."

"Çok korkunç oldu ama bu."

"Elfida," dedi, *a* harfini uzatarak. Sanırım bu *sus*, demek oluyordu.

Sustum.

Odasından çıkıp da aşağıya indiğimizde beni koltuklardan birine oturttu. Bedeninin sıcaklığından ayrıldığım için hiç de mutlu değildim ve burası gerçekten serindi.

"Battaniye yok mu?" diye sordum, koltuklara bakınırken.

"Ne battaniyesi bu mevsimde? Olsa da örtünmeyeceksin, ateşini düşüreceğiz." Uzandı ve sehpadaki telefonunu aldı. "Çorapları da acıdım da giydirdim, normalde onu da giymemen lazım."

Bir of çekerek kollarımı kendime sardım ve arkama yaslandım. Gözleri telefon ekranındayken, "Ne yemek istersin?" diye sordu. Ayakta dikiliyordu.

"Hiçbir şey."

Kaşlarını çatarak suratıma baktı. "Tok olman lazım ilaç içmek için. Yorma beni de söyle, Çelebi'den isteyeceğim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Çelebi mi yapıp getirecek?"

Bana düz düz baktı. "Çelebi sana niye yemek yapıp getirsin, Elfida? Malzeme isteyeceğim."

"He," dedim. "İnternetten istesene. Adamı niye yoruyorsun?"

Kurşun birkaç saniyeliğine gözlerini kapatıp açtı. "Biraz daha devam edersen internetten koli bandı isteyip o ağzını kapatacağım." Hiç bozulmadan halim olduğu kadar güldüm. "Çelebi zaten gelecekti, aniden karar verdim buraya gelmeye. Koruma yok kapıda." Sonra birden durdu ve kendi kendine söylendi. "Niye açıklıyorsam amına koyayım!"

"Senin doktorun yok mu?" diye sorduğumda ne saçmaladığımı anlamıyormuş gibi bakıyordu. "Yani mafyaların falan doktoru olur ya böyle, mesela konuşturmaları gereken ama yanlışıkla vurdukları bir adamı gelir, evin içinde ameliyat eder." Suratıma bakmaya devam ederken, "Dizilerde öyle," dedim.

Ateş beni biraz çarpmıştı galiba. Çenem açılmış olmalıydı. Her aklıma geleni direkt söylememem gerektiğini kavrayabilecek kadar halim yoktu. Karşımdaki adamın sabrının bitmeye yaklaştığını anlayacak kadar da. Eski samimiyetimizde değildik ve yelkenlerini biraz indirmiş olsa da buna şu an izin vermeyecekti.

Dört saniyelik bir nefes verdi. "Ha, *gel, beni vur*, diyorsun."

"Yok, öyle demiyorum da her mafya aynı olmuyormuş demek ki. Düşük bütçeli mafya mısın sen? Doktorun yok, bir şeyin yok." Kafamı koltuğun kolçağına yasladım. "Aşçın da yok. Korumalar pişiriyor yemeği."

"Aşçım var, Elfida."

"Doğru," dedim, evindeki adamı hatırlayarak. "Neydi adı? Hokkabaz mıydı?"

Dudakları gerildi ama gülmedi. "Hüdavendigâr." Telefonda bir şeyler yazarken, "Doktorum da var," dedi. "Ayrıca sana söyledim, ben mafya değilim. Ortalık yerde de çıkacak ağzından şu laf, başımı ağrıtacaksın." Başımı sallayıp, ağzımın içinde bir şeyler mırıldanırken ne demek istediğimi kendim bile anlamamıştım.

Birkaç dakika sonra, "Yoğurtlu çorba sever misin?" dediğinde onu cevapsız bıraktım. Gözlerim kapanmıştı. Yemek yemek istemiyordum, niye

anlamıyordu? "Elfida," dedi, sertleştirdiği sesiyle. "Bir şey sorduğumda bana cevap ver. Ben öğretmek zorunda kalmayayım."

"Çelebi yaparsa severim," dedim, ağzımın içinden.

Gözüm kapalı olduğu için tepkisini görmemiştim ama benimle diyaloğa girmenin onu bir yere götürmediğini düşünerek kendi başına halletmeye karar vermişti sanırım. İsabet olurdu. Çünkü ben ateşten ya sarhoş olmuştum ya da havale geçirecektim.

Bir süre sonra koltuğun, bedeninin ağırlığıyla çöktüğünü hissettim. Bilincim kapalı sayılırdı. Bacağımdaki yanma hissiyle bile gözlerimi aralamadan, yatarken bana pansuman yaptığını anlamıştım.

Bacağımı yakan sıvıyı hissettim önce, daha sonrasında sıkıca sarılan bandajı.

Yaramı saran ilk kişiydi.

Kaç olduğunu bilmediğim dakikalar sonra zil sesi, ağırlaşan gözkapaklarımı aralamama neden olduğunda, Kurşun'un açması için, "Kapı," diye homurdandım. Karşı koltuğumda oturuyordu.

Kalkıp da kapıya yürümeden önce bana kısa bir bakış attı. "Duydum, Elfida." Bir dakika sonra elinde bir market poşetiyle salona geri döndü ve mutfağa geçti. Yanımdan geçerken, "Uyuma," diye emretmişti.

Güneş henüz doğmamış olmasına rağmen bu kez bu çok zor bir istekti. Başımda gittikçe dayanılmaz olan bir ağrı peydah oluyor, uyuyup da kurtulma isteği uyandırıyordu.

Ama beni alıkoyan bir şey vardı. Ya bana çorba yapacaktı ya da ben ateş yüzünden gördüklerimi doğru düzgün yorumlayamıyordum. İçeriye dışarıdan alınmış hazır çorbayla gireceğini sanıyordum, oysa içinde birkaç bir şey olduğu belli olan market poşetiyle girmişti. Koltukta yatmaya devam edersem uyurdum ama bir yanım uyumak için yalvarırken diğer yanım olayın gerçekliğini kavramak istiyor, beni uyanık kalmaya zorluyordu. *Gerçek miydi bu?*

Güçbela doğrulup da koltuğun kolçağından destek alarak, ayağa kalkarken nefes alışımın bile *hastayım*, diye bağırdığını hissediyordum. Hani olurdu ya, nefes aldıkça göğsünüzde bir ağırlık olur, en temel eylem bile zor gelmeye başlardı. Her bir dakika, bir yıl gibi geliyor ve daha da kötüleştiriyordu beni.

Yine de ayağa kalktım ve Amerikan ama bir şekilde salonla arasında,

yarıya kadar duvar olduğu için tam gözükmeyen mutfağa adımlamaya başladım. Bir kaplumbağayla yarışsak bitiş çizgisinde beni beklerken fenalık geçirmesine sebep olacağı bir hızda mutfağa ulaştığımda, gözleri direkt beni buldu ve kısıldı.

"Niye kalktın? Bir şey mi istiyorsun?"

Bana gerçekten çorba yapıp yapmayacağını merak ediyorum ve görmeye ihtiyacım var, diyemezdim. Ben de, "Susadım," dedim, tarazlı bir sesle.

"Seslenseydin," dedi ve bana bir bardak su doldurarak, yüksek bar sandalyesine çıkıp oturduğum masanın üzerine koydu.

Üzerimden ayırmadığı bakışlarının altında suyu yarısına kadar içtim ve yeniden masaya bıraktım. Tezgâhta yoğurt, pirinç gibi birkaç malzeme duruyordu.

"Çorbam nerede?" Gözlerim hazır paket arıyordu.

"Yapacağım," dedi. Yavaş yavaş kafamın çalışmadığını düşünmeye başlıyor olabilirdi.

Yapacak.

Kalbimdeki bu ağrılı hızlanma hissinin adı ya heyecandı ya da grip, kalbime sıçrıyordu.

6 Ekim 2022. Beş, altı, yedi, sekiz, dokuz... Yirmi iki yaşındaki Elfida Alaner, duyuyor musun? Sen hastayken, senden daha hasta olduğu için seni fark bile edemeyen annen gibi yatıp uyumuyor birisi. Evde durmamak için her bahaneyi kullanan Ataner gibi hastalandığından bile bihaber değil birisi. Hastalandığını görüp git, zıbar ve iyileşene kadar ortalığa çıkıp mikroplarını bulaştırma, diyen baban gibi sana kızmıyor birisi. İyi de... Neden?

Gülmeye çalıştım.

Mutluydum. Gerçekten mutluydum. Bir çorba için olunabileceğinden çok daha fazla mutluydum.

Bozmamam gereken bir profil olduğunu unutmayarak, "Sen mi? Çelebi bile daha mantıklı bir fikirmiş sanki," dedim, alay eder gibi.

Arduvazları aynı ifadesizlikle dik dik yüzüme bakmaya devam ederken, "Çelebi kadar..." diye başladığı cümlenin devamını getirmeden sustu ve yeniden hareket ederek malzemeleri açmaya başladı.

Gülüşümü gizledim ve onu izlemeye başladım. Doya doya izledim birinin benim için harcadığı eforu. İlk kez. Tek kez.

Beni arabaya bindirirken olduğu gibi duşta da kalbine ses vermiş ve

duvarlarını indirmişti. Beni kollarına çekmiş, kendi kendine beni kendisine emanet etmişti sanki. İki seferliğine.

Ama ona evinin krokisini Ekrem'e verdiğimi söylediğimden beri o duvarlar tekrar yukarıdaydı. Daha inceydi belki bu sefer, şeffaf bir duvardı. Şeffaf ama sert. Duvarın ardındakileri görmemi sağlıyor, beni özendiriyor ama ona ulaşmamı engelliyordu.

Bu durum ona gerçekleri hatırlatmıştı. Bana asla tam olarak güvenemeyeceğini, benim asla tamamen masum biri olmadığımı hatırlamıştı. Mesafeli olacaktı. Özenli ama mesafeli. Burası vicdanıyla aklının buluştuğu ortak bir noktaydı.

Kızmıştı. Farkındaydım. Ama göstermemişti.

Kafam düşünemeyecek kadar ağır hissettiriyordu şu anda. Ben de erteledim. Başımı, masaya yasladığım koluma dayadığımda ona aklımdaki düşünceyi açmam için doğru bir an olup olmadığını tartıyordum.

"Kurşun," dediğimde yüzünü bana çevirmese de kaşını kaldırarak *dinliyorum*, der gibi bir işaret yaptı ve uğraştığı şeye devam etti. "Senin telefonundan Nil'i arasam olur mu?" diye sordum. "Bana ulaşamayıp panik yaparsa dedeme haber verir, yeni hastaneden çıktı adam. Tekrar bir şey olmasın."

Benim için sana bir şey olur mu dede?

Boş ver, olmasın.

Önce bir süreliğine neredeyse *soruyu içimden mi düşündüm acaba*, dedirtecek kadar tepkisiz kaldı. Sonra cebinden telefonunu çıkardı ve önüme itti. "Hoparlöre al, burada konuş."

Telefonunu arabadayken, bana söylediği şifreyle açarken Nil'le hoparlörden konuşmanın ne kadar doğru bir seçim olduğunu düşünüyordum. Bir anlık telaşla yanlış şeyler öterse bu evden bir çıkışım olmayabilirdi.

"Beni kaçırdığını söyleyeyim mi?" diye sorduğumda aslında dalga geçiyordum ama Kurşun elbette ki gülmedi.

"Onu da yanında istiyorsan eğer..."

Gözlerimi devirdim. Nil'in bildiğim numarasını tuşlayıp da telefonu hoparlöre aldım. Ani bir tepki verebilmesiyle ilgili gerilsem de kuzenim aptal değildi. Kendini frenlerdi. Öyle umuyordum en azından.

"Alo," dedi, üç çalışın ardından.

"Nil," dedim, sakince. "Benim, Elfida."

"Elfi!" diye bağırdı. "Kızım, neredesin sen?" Hışırtı sesi duyuldu. Sa-

nırım ayağa kalkmıştı. Bulunduğu ortamdan uzaklaşıyor gibiydi. "Arıyorum, yoksun. Yazıyorum, bakmıyorsun. Kimin numarası bu ya?"

"Kurşun'un," dedim ve hiç beklemeden ekledim. "Hoparlördesin, yanımda."

Nil birkaç saniye sessiz kaldığında sinirlerini düzenlemeye çalıştığını tahmin ettim.

"Kurşun?" dedi sorar gibi. "Alpugan mıydı neydi? Ne alaka ya?"

Konuyu toplaması ve ötmeden rolünü yapması karşısında rahatladım.

"O alaka işte, Nil. Konuşuruz sonra. İyiyim. Merak etme diye aradım."

"Emin misin Elfida?" diye sordu, temkinli bir sesle. "Niye ortalıktan kayboluyorsun? Telefonun nerede? İlk birkaç gün yine her zamanki gibi kaçıp kafa dinlemeye gittin sandım. Ama bir hafta olunca korktum."

"Eminim," dedim. "Dedem aramamış, değil mi?"

"Yok, bir şey demedi."

Ağzımı açacaktım ki arkadan konuşan başka birinin sesi duyuldu. "Nil!" diye sesleniyordu Ataner, huysuz bir sesle. "Gelsene şuraya, başlayacağım şimdi suflene. Yanacak bu."

Nil telefonu kulağından ayırdı. "Ya, kıs altını, geliyorum," dedi. "Bir işi beceremiyorsun."

Gözlerimi Kurşun'un sırtına sabitleyip konuşmalarının bitmesini beklemeye başladım.

"Ne demek beceremiyorsun? Ulan, canın çekti diye bu saatte kazandibi almaya gittim, bir de sufle çıkardın başıma. Gel şuraya."

Bardağımın dibinde kalan birkaç damla suyu da içtim.

Nil of çekti ve söylenmeye devam eden Ataner'in sesini duymama engel olarak konuşmaya başladı. "Elfida, beni iki günden fazla habersiz bırakırsan seni bulurum," dedi. "Bulunca da gebertirim."

Güldüm. "Tamam, hadi kapat. Yiyin suflenizi."

Nil beni gücendirmemek için bu konuyla ilgili bir yorum yapmadı. "Seni seviyorum, dikkatli ol."

"Ben de seni. Olurum."

Telefonu kapattığımızda daha da hasta hissediyordum. Sırtım kamburlaştı. Sevmezdim ama canımın sufle çektiğini hissettim aniden. Sonrasında bu hissi aldım, gömdüm ve unuttum.

Telefonu tezgâha koyduğumda gözüm ekrana düşen bilidirimlerdeydi. Kurşun'un arkası hâlâ dönük, hareketleri tekdüzeydi. Beni görmediği-

nin bilinciyle, kendime hâkim olup olamayacağımı tartmak için verdiğim iki saniyenin sonunda, telefona uzanarak bildirime dokunan parmağım cevabımı verdi.

Açanay ve Kurşun'un mesajlarına girdiğimde, ocağın üzerindeki çorbayla uğraşan adamla aramda birkaç adımlık mesafe varken bu cesareti nereden bulduğumu sorgulamadım.

Kurşun: *İstanbul'a dön.*

Kurşun bu mesajı on beş dakika önce göndermiş, Açanay'sa hemen cevap vermişti.

Açanay: *Ne demek İstanbul'a dön? Daha yeni geldim. Niye dönüyorum? Buradan Almanya'ya gidecektim. Büyük sıkıntı çıkacak bak, ben diyorum. Senin uğraman lazım bir an önce.*

Kurşun: *İz'i ara. İstanbul'da birkaç gün daha işim var.*

Açanay: *Sen gelmeden çözülecek iş değil, istihbarat giriyor işin içine. İz de ayarlayamaz tek başına. Kadın kırmızı bülten, Kurşun. Gümbür gümbür aranıyor. İstihbarat onun alanı değil. Senin gitmen lazım.*

Kurşun: *Bana akıl verirken dikkat et de kendine de kalsın, Açanay. İşine bak. Yarın sabah da burada ol.*

Henüz sadece on beş saniyedir mesajlarını okuyordum ama devam etmeden, ekrandan çıkıp Açanay'ın yeni bildirimlerini okunmamışta bıraktım. *WhatsApp*'ı son uygulamalardan sildim ve başımı yeniden masada koluma yasladım. Bu adamın ne iş yaptığını öyle veya böyle çözecektim. Bu merakla hayatımı sürdüremezdim.

Kurşun arkasını dönüp, biraz ilerimde ekranı kapalı halde duran telefonunu alıp yeniden cebine soktuğunda mutfakta çorba kokusu hafiften yayılmaya başlamıştı.

Bana yine arkasını döndü.

Holdingin veya Mavzer'in Almanya'da bir şubesi yoktu. Öyleyse Kurşun'un Almanya'daki işi neydi ki?

Bir anda, "Başakalarının telefonunu karıştırmamalısın, Elfida," diyen adamın sakin sesiyle irkilirken dudaklarımı ısırdım.

Anlamıştı. Ben okurken arkası dönüktü. Telefonu alırken de ekrana bakmamıştı bile. Ki baksa da göremezdi. Nasıl anlamıştı?

Verecek bir cevabım olmadığından onu yanıtsız bırakmayı seçtim. Kızacak olsa çoktan başlardı, kızmayacağını anlamıştım. Omzunun üzerinden bana kısa bir bakış attığında hafifçe gülümsedim.

Yeniden önüne döndü. Kenardan aldığı demir kaşıkla çorbayı karıştırırken istemsizce güldüm. Ona uyan bir manzara değildi. Asla değildi. Ama açıklanamayacak şekilde çekici ve aşırı derecede tatlıydı.

Yan dönüp, tezgâha yaslanırken, "Komik bir şey mi var?" diye sordu. Hem çorbayı karıştırıyor hem bana bakıyordu şimdi.

Silah tutan ellerin çorba karıştırmasından daha komik ne olabilirdi ki?

Omuz silktim. "Bırak başkasına çorba yapmayı, kendine kahve yapacak bir adam gibi bile gözükmüyorsun."

Gerçekten de öyleydi. Hayatı boyunca suyu bile eline gelmiş bir adama benziyordu.

"Elim ayağım tutuyor, Elfida," dedi. "En temel ihtiyacımı gerçekleştirip beslenebilmem için birinin hizmetine ihtiyacım yok."

Hayır, Elfida, sakın evlilik teklifi etme. Ağırdan sat, ağırdan sat.

"Hokkabaz neden var öyleyse?" diye sordum.

Dudaklarını ıslattı. Gülerse ölecek gibi davranıyordu. "Evdeki sekiz kişiye yemek yapmamı beklemiyorsun herhalde, ha?"

Başımı salladım. "O kadar da değil zaten. Çorba yaparsın anca." Amacım sohbeti kızıştırmaktı. Sinir olması beni eğlendiriyordu ama laflarımı duyan da beni dünya mutfağı aşçısı sanardı. Zira ben onun şu an yaptığı çorbayı bile yapamazdım. Hazır paket olmadığı sürece elbette.

"Karnın acıktı da sana yemek yapayım diye beni gaza mı getirmeye çalışıyorsun?" diye sorarken düzdü ama arduvazlarında ifadesiz bakışlarını biraz gölgeleyen parıltılar vardı.

Omuz silktim. "Kalsın."

"Kalacak zaten," dedi. "Hanımköylü gibi sofra kuracak halim yok sana."

Küçük bir kahkaha attığımda gözleri ağzıma kaymıştı. Sonra yeniden çorbaya döndü.

"Kendi kendine mi öğrendin mutfak işlerini?" diye sordum. Onun hakkında bir şeyler duymak beni mutlu ediyordu. Bilginin büyüklüğü önemli değildi. Çayını şekersiz içtiğini anlatsa onu bile heyecanla dinlerdim.

"Lacivert ve Mavi, ben İstanbul'a taşındığım andan itibaren hep benim yanımda kalmak istedi. Bana düşkünlerdi." Sakince anlatmaya başladığında şaşkınlığımı gizleyerek onu dinlemeye başladım. Sesi masal gibiydi. Daha çok bir gerilim masalı anlatıcısının sesine benziyordu ama şikâyetçi değildim. "Ara ara gelip gitmek bilmiyorlardı. Sonra iki-

si de tutturunca okul kayıtlarını buraya aldık, eve yerleştiler." Es verdi. "Lacivert çok yemek seçer. Yemekle arası da yoktur. Annemin yaptığının dışında kolay kolay bir şey yemez. Dışarıdan yemeyi falan da sevmez. Evdeki aşçıya alışana kadar sadece meyveyle hayatta kalıyordu. O açlıktan gebermesin diye mutfağa girmek durumunda kaldım."

Hafifçe gülümsedim.

6 Ekim 2022. Bu hayatta Nil'i abimden, Lacivert'i de abisinden kıskandığım kadar kimseyi kıskanmadım. Nil'le zaten çok farklıyız. Lacivert'le ise çok aynı ama yine çok farklıyız.

Hasta olduğum için zaten halsiz olsam da Kurşun'un bakışlarımdan herhangi bir yorumda bulunmaması, bir şeylere, iyi aile ilişkilerine özendiğimi anlamaması için heterokromili bakışlarımı düzgün tutmayı denedim. Kıskançlık için çok büyüktüm. Arada anlık gelen hisler oluyordu ama birkaç dakikaya kayboluyordu.

Kurşun bana kısa bir bakış attı. "Şimdi bir de sen çıktın tabii başıma," dedi, düz ama sertlikten yoksun bir sesle. "Bir de seni alıştıracağız adam gibi yemek yemeye."

Göğüs kafesime bir şeyler batıyor gibi hissederken, rol yapmak için kendimi frenlemeden genişçe gülümsedim

Gülüşüme baktı. Bir, iki, üç saniye. Bakışlarının ağırlığı altında huzursuzlandığımda kıpırdandım ve konuyu değiştirdim. "Lacivert, Poyraz'ı ayağınıza getirmek için intihar oyununu oynamayı nasıl kabul etti?" diye sorduğumda ortamın ağır enerjisinden kurtulmaya çalışıyordum. Değil zihnimi, kalbimin benim bile görmediğim, sesini duymadığım hatta varlığından haberim olmayan kısımlarını görerek anlıyordu beni. Öyle hissettiriyordu. Ve ben onun tarafından çözümlenemediğim, öngörülemediğim sürece güvendeydim. Beni tamamen anlamamalıydı. İçimdeki, susturmanın yıllar aldığı *onun* çığlıklarını duymamalıydı.

İfadesiz ve hatta biraz soğuklaşan sesiyle, "Kabul etti?" diye sorarcasına tekrar etti. Lacivert'e hâlâ çok öfkeliydi. "Ona sormadım, Elfida."

"Tahmin ediyorum da uyum sağlaması garip geldi."

Çok yorgundum.

Ocağı kapatırken, üst dolaplardan birini açarak bir kâse çıkardı. "Ona, eğer Poyraz'ı kendim bulmak zorunda kalırsam öldüreceğimi söyledim," dedi. "Bu şekilde olursa en azından bir yaşama şansı olacağına inanıyor."

Başımı masaya yaslayarak, baş ağrımı unutmaya çalışırken, "Var mı peki?" diye sordum.

"Yok."

Soğukkanlı bir şekilde, tereddütsüzce edilen tek bir kelime. Sözkonusu bir insanın hayatıydı. Hâlâ daha onun katil olmasını yediremiyordum.

Bana dağdaki evdeyken alenen birini öldürdüğünü söylemişti ama ne kadar ciddiydi, bilmiyordum. Beni korkutmak için kurulan bir cümleden ibaret de olabilirdi. O bir kahramandı. Beni ölümden döndürmüştü. Başkalarını ölüme yolluyor olmamalıydı. Sindirmesi kolay bir şey değildi ve ben umutsuzca inkâr ediyordum. Eşelemiyor, bunun fazlasını bilmek istemiyordum. Onunla ilgili öğrenmeye hevesli olmadığım tek şeydi belki de.

Yakışmıyordu. Öldürmek kimseye yakışmazdı.

Sırtımda elini hissettim. Başım hâlâ koluma dayalıydı. Gözlerimi aralayarak, doğrulmaya çalışırken Kurşun yanımdaki sandalyeye oturmuş, elindeki kaşık ve tencereden bozma koca kâseyi önüme bırakmıştı.

"İç."

İki elimle masanın kenarına tutunurken dönen başımın düzelmesi için gözlerimi birkaç saniyeliğine kırptım ve yeniden açtım. Bir şey yiyebilecek gibi değildim. Ama bu kez normalden farklı olarak yemek istiyordum. Hiçbir zaman istemezdim. Yine de o ilk kez bana elleriyle çorba yapmışken tadına bakmak, her şeyden daha önemliydi.

Alt tarafı bir griple ayakta duramayacak hale gelmemi ve şu an sarhoşmuşum gibi dönen başımı da bu yeme bozukluğuna bağlıyordum. Normalde sık sık vitamin ve sporcu takviyeleri kullanır, serum taktırırdım. Dağ evindeyse böyle bir imkânım yoktu ve bedenim çok güçsüz düşmüştü.

Kurşun dudaklarından yavaş bir nefes bırakırken kaşığı tuttu ve kâseye daldırdı, içine sadece yarısını dolduracak kadar çorba aldıktan sonra dudaklarıma yaklaştırdı.

Yüzüne baktım.

Ama nasıl baktım, tahmin bile edemiyordum.

Göz göze geldiğimiz o bir saniyede ona dünyada en değer veren insan olduğumu anlatmış bile olabilirdim. Ona tüm dünyamın ondan ibaret olduğunu söylemiş olabilirdim. Kalkanlarımı, ona yaşama sebebim olduğunu gösterecek kadar kaldırmış olabilirdim.

Ağzımı açtım.

Sıcak sıvı boğazımdan aşağı akarken arduvazları sakince beni izliyordu. Kaşığı bir kez daha çorbaya daldırdı. Tekrardan ağzımı açtım ve ikinci kez yutkundum.

"Ekmek ister misin?"

"Hayır." Midemin bulanacağını, birkaç kaşıktan sonra yemek istemeyeceğimi düşünüyordum. Sabırla beşinci kaşığı bana uzattığında, "Bekle biraz," dedim. "Mola verelim."

Başını sallarken kaşığı tekrar kâseye bıraktı ve arduvazlarını yüzüme sabitleyip sakince beklemeye başladı. Ona sarılmak istiyordum. Sarılmak ve uzun süreler boyunca bırakmamak.

"Böyle yiyerek nasıl dövüşebiliyorsun sen?" diye sorduğunda, benden cevap bekler gibi değil de sesli durum değerlendirmesi yapar gibiydi.

"Takviyeler," dedim, biraz sadeleştirerek.

Kaşları hafifçe çatıldı. "Kaç yaşında başladın?" derken kendim yiyebilecek kadar iyi olduğumu bilmesine rağmen kaşığı yeniden çorbaya daldırmış ve bana uzatmıştı.

Lokmamı yuttuktan sonra omuz silktim. "Çok oldu."

"Kaç yaşında?" dedi, bastırarak.

Artık yalan yoktu. Ona da herkese söylediğim gibi küçükken ailemin beni boksa yazdırdığını ve sonra ilerlettiğim yalanını söylemeyecektim. Sokakta yaşamış bir çocuktum ve o sokakların yolları kötü insanlara çıkıyordu.

"Bilmem," dedim. "Yedi, sekiz falan işte."

Bir kaşı yavaşça havalandı. "Mavzer'e gelmeden önce neredeydin?"

Dudaklarımı, uzattığı kaşığın etrafına kapatarak enfes olmuş çorbadan bir yudum daha aldım.

Yalan söylemeden, gerçeğin üstünü örtmeye çalışarak, "Birkaç yer değiştirdim," dedim. Ona bu bilgiyi vermek, hakkımda haddinden fazla düşünmesine neden olurdu. Beni eskisi kadar küçümsemese bile, gerçekten olduğum kadar büyük görmediği barizdi. Görmesine gerek de yoktu.

Mavzer gerçek dövüş kabiliyetimi kullandığım bir yer bile değildi. Eğer birini öldürme fikrine bu kadar uzak olmasaydım bir dövüşte asla kaybetmeyeceğimi düşünüyordum. Çünkü birisinin bilincini kapatmaya çalışırken aynı zamanda onu öldürmemeye çalışmak zordu. Ve dövüştüğüm çoğu kişide aynı etik olmuyordu. Dolayısıyla hem kendimi öldürt-

mekten kaçıyor hem dövüşüyor hem de karşımdakini ölümün kenarına itmemeye çalışıyordum.

Birini doğrudan öldürebilecek hamleler biliyordum. Gözlerimle pek çok kez işe yaradığını test etmiştim. Beş saniyede birini öldürebilecek güçte ama bunu asla yapmayacak bir mentalitedeydim.

"Neden bir yerde sabit kalmadın?"

"Öyle gerekti."

Uzattığı bir kaşığı daha içtim. Üsteleyeceğini düşünsem de üstelemedi ve başını sallayarak kaşığı kâsenin içine bıraktı. Sanırım artık kendim yiyebileceğime kanaat getirmiş veya bir çocukla uğraşır gibi tüm tabağı bitirmemi beklemekten sıkılmıştı.

Tabağı önüme çekerek kaşığı elime aldım. O an gözlerimi şaşkınlıkla büyütüp suratına baktığım andı. Dudağının bir köşesi kıvrıldı. "Ben ne ara bitirdim bu koca şeyi?" diye sordum.

"Afiyet olsun," dedi yavaşça ve ben şaşkın suratımla öylece otururken, kâseyi alarak lavabonun içine bıraktı. Resmen bir çocuğa yemek yedirir gibi beni oyalamış ve tüm tabağı farkında bile olmadan bitirmemi sağlamıştı.

Bir çekmeceyi açıp, biraz karıştırdıktan sonra çıkardığı ilaç paketini önüme bırakırken bir bardak da su doldurdu. "İç bunu da," dedi. Uzandım ve ilacı iki yudum suyla birlikte yuttum. "Sen benim yatağımda uyu," dedi. Gözüm, masaya yasladığı güçlü ellerine kaydı. Güzel parmakları vardı. Damarları bileklerinden yukarı uzanıyordu.

"Sen?"

"Salonda yatarım."

"Yerinden etmeyeyim, ben de yatarım salonda," dediğimde bunu öylesine, muhabbet olsun diye söylemiştim.

"Evimdeki kadını bahçe katı salonda yatırıp kendim yatakta mı yatacağım, Elfida?"

Hafifçe güldüm. "Bahçe katı? Hırsız falan girerse kaçıramaz beni, merak etme."

Yüzümdeki gözleri kısılacak gibi oldu. "Hırsız zaten evde," dedi. Gülüşümü bastırmak isterdim. Gerçekten isterdim ama ona bakarken bu isteğimi gerçekliğe dönüştüremedim. Dudaklarımdaki hafif gerilimi anında yakalayan adam, başka bir şey söylemeden başını iki yana salladı ve ellerini masadan çekerek doğruldu. "Gel, yatırayım seni."

Ayağa kalktım ve yavaş adımlarla mutfaktan çıktım. Merdivenlere yönelirken peşimden geliyordu. Belki psikolojikti ama beş dakikada kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım.

Yatak odasının kapısını geçmem için açtı ve ışığa basarak, daha ben girmeden odanın aydınlanmasını sağladı. İçeri girdim ve yatağa yaklaşarak kendimi üzerine bıraktım.

Gözlerim tepedeki lambaya takıldığında, "Çok aydınlık," dedim. "Küçük ışık yok mu? Böyle uyuyamam."

Şu an tamamen uyduruyordum. Zaten gece uykusu uyumazdım ben. Evin bütün ışıklarını açar, güneşin ilk ışığı cama vurana kadar baykuş gibi otururdum. Bugün de başka bir şey yapmayı planlamıyordum. Ama odasında televizyon yoktu. Telefonum da olmadığından sabaha kadar sıkıntıdan bayılacaktım. O yüzden ne kadar yanımda kalır ve konuşursak o kadar kârlıydım.

"Ben ne yapayım küçük ışığı? Yok."

Yattığım yerden dev gibi gözüken bedenine bakarak, "Mum?" diye sordum. Bacaklarım yerdeydi, bedenimse saten kılıflı yorganın üzerinde, yan bir şekilde duruyordum.

"Tabii, yak sonra evi."

Yapmadığım şey değil ne de olsa sevgilim. Söz veremeyeceğim.

Ofladım.

"Telefonumun fenerini açıp bırakayım mı?" dedi sorarcasına, bir çözüm sunmayı deneyerek.

Bırak ve sabaha kadar her yerini kurcalayayım, sevgilim.

Ama şu an istediğim şey telefonu değil, doğrudan oydu. Ve mantıklı bir bahaneye dayanarak yanıma yatması için yol yapıyordum.

Güya yalan yoktu, Elfida.

Olmamış hali de bu kadar oluyordu işte.

"O da çok az olur, yatamam öyle."

Kaşlarını çatarken sabrı tükenmeye başlıyordu. "O zaman kapa gözünü ve bu ışıkta uyu, Elfida."

"Ya, uyuyamam," dedim, harfleri uzatarak.

"Uyuma, otur o zaman," dedi tersçe.

"Nasıl oturayım sabaha kadar? Telefonum yok, bir şeyim yok. Odanda televizyon da yok. Sahi..." diye ekledim. "Benim telefonum nerede?"

"Bende."

"Ne zaman vereceksin?" Etrafıma bakındım. "Ben burada yaşamayacağım herhalde bundan sonra?" Yeniden ifadesiz suratına baktım. Sevimlice gözlerimi kırpıştırarak, "Beni affettiysen giderim herhalde artık, ha?" dedim.

Gitmek istemiyordum.

Ama eğer beni yanında yaşatmayacaksa kalmamın da bir anlamı yoktu. Beni yeniden onsuz bir eve kapatacaksa planlarımın farklı aşamalarını değerlendirmeye alabilirdim.

"Hadi ya?" dedi, gözlerinden geçen ifadeyi hızla yok ederek. "Bunu yarın konuşuruz. Bugün başımı yeterince şişirdin." Kapıya yöneldi. "Yatıyorum ben."

"Dur." Bıkkınca bana döndü. "Çözüm bulmadın. Misafirim ben, insan misafirini rahat ettirmeden uyur mu?"

"Misafirsin?" dedi, sorar gibi ama sesinin tonunda alay vardı. Herhalde *benim olan her şey sana ait, kalbimin ve evimin sahibisin*, demeye çalışıyordu.

"Kaçırdım ben seni, Elfida."

"Bravo sana." İçinden sabır çektiğini yüzüne daha iyi vuramazdı. "Burada yat o zaman," dedim birden, uzatmaktan sıkılarak.

Dünyaya bir kere geliyorduk sonuçta. Bugünkü iyi ruh halini değerlendirmem gerekiyordu. Bu fırsat elime bir daha ne zaman geçecekti, bilmiyordum.

Kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Ne?" dedim. "Hastayım ben, uyumam lazım. Uyuyamam bu şartlarda."

Bu çıkışımı beklemediği yüzünden bariz belli olsa da sesi ifadesizdi. "Seninle mi yatayım?" diye sordu, teyit ister gibi.

Başımı salladım. Kalbim pıt pıt atıyor ama yüzümden, heyecanım asla okunmuyordu. Yanımda yatacaktı! Bu bir devrin hatta asrın olayıydı.

Odanın içine bakındı. "Aydınlıkta uyumam ben."

Sanki benimle yatacak olması fikri beni kalp krizine yaklaştırmıyormuş gibi hafif tersçe, "Işık açık kalacak olsa niye *benimle yat*, diyeyim zaten," dedim. "Telefon flaşını ve perdeleri açarız sadece."

Başını salladığında düşüncelerini yüzüne yansıtmamasına sinirleniyordum. Acaba o da benim gibi yatağın üzerine çıkıp zıplamak istiyor muydu heyecandan?

Daha çok bıkkınlıktan beni de yatakla birlikte sokağa atmak ister gibi duruyordu ama takılmıyordum. Her gördüğüne inanmayacaktın bu hayatta.

"Sağa kay," dedi, ışığa doğru yürümeye başlarken.

Kabul etmişti. Yanımda yatacaktı. Ancak kapalı gözkapaklarımın ardında belirebilecek türden bir rüya, gerçek olacaktı.

Kendimi kendimde tutmak için tüm gücümle zorlanırken hafif panikle, "Önce flaşı aç," dedim. Cebindeki telefonu çıkararak flaşı açtı ve sonra ışığı kapadı. Yeniden yatağa doğru ilerlerken, yutkunarak doğruldum ve odanın içine bakındım. Yeteri kadar aydınlık değildi. "Perdeler," diye hatırlattım gergince.

Onunla yatmak için pek çok şey feda edebilirdim ama ödün veremeyeceğim bazı şeyler vardı. *Işık gibi.*

Yatağın hemen yanındaki perdeleri kenara çekerek bahçe aydınlatmalarının ışığını odanın içine aldığında ben tuttuğum nefesimi bıraktım, o da yüzünü buruşturdu.

"Çok aydınlık," dedi, söylenir gibi.

"Ölmezsin."

Durduğu yerden bana ters bir bakış attığında yerime sindim. Bugün zaten kendine ters olacak kadar sabırlıydı, gece gece adamı kızdırmaya gerek yoktu. Bu aydınlık seviyesi, o varken daha tahammül edilebilirdi.

Bir şey demeden geldi ve sol tarafıma uzandı. Yatak, onun ağırlığıyla birlikte aşağı çökmüştü. Sırtüstü yattığı yerde kolunu başının altına koyup da birden gözlerini kapadığında heyecansızlığı beni şaşkına uğrattı. Yüzüne dik dik baktım. Ama sonra aynı yatakta olmamızın gerçekliğiyle hafifçe gülümsedim.

6 Ekim 2022. Benimle uyuyacaksın. İlk kez. Ben gece uykusu uyuyamıyor olsam da seni izlerken hiç sıkılmayacağım, sevgilim.

Ben de uzanarak ince yorganı üzerime çektiğimde gerginlikten taş gibi olmuştum. Kalbim boğazımdan çıkacaktı. Yanımda yatıyordu. Yanında yatıyordum. Kokusu burnuma doluyordu.

Derin derin nefes almaya başlarsam korkup gider diye sakin kalmaya çalıştım. Ben onun yüzünü izlerken o, kolunu uzattı ve gözlerini açmadan yorganı üzerimden çekti.

"Ateşin var."

Söndürsene bir tanem.

Aksi bir yorumda bulunmadan iyice yerleştim ve yan dönerek gözlerimi üzerine diktim. Yüz hatları çok keskindi. Sakalları birkaç günlük olmalıydı. Tenimde çıkartacağı izlere muhtaç hissediyordum.

Telefonu onun tarafında duruyor, ışık onun bedeninin arkasından bana gelene kadar azalıyordu. Gözlerimi odada dolaştırdığımda huzursuzca kıpırdandım. Birkaç dakika geçtiğinde, "Kurşun," diye mırıldandım.

"Ne?" dedi, kıpırdamadan.

"Biraz daha mı ışık bulsak?"

Derin bir nefes verdi. "Hayır."

"Ne demek *hayır*?"

"Sözlükten bak, Elfida."

Gözlerimi devirirken, oflayarak oturur pozisyona geldim. "Ben böyle yatmam."

Oda karanlık değildi. Dışarıdan gelen ışık ortamı loşlaştırıyor, telefonuysa biraz aydınlatıyordu. Kendi kendime olsam beni huzursuz edecek kadar karanlık ama o yanımda yatarken çok da rahatsız hissetmeyeceğim kadar aydınlıktı. Ama ben uyuyamazdım ve o da uyursa canım sıkılırdı.

Gözlerini açtı ve bana dik dik baktı. "Bu ışık bile gözüme giriyor."

Bacaklarımı yukarı çekmiş, çenemi de dizimin üstüne yaslamış halde, "Yüzüstü yatarsın," dedim.

Bana birkaç saniye baktıktan sonra o da doğruldu ve oturdu. Uyumak istediği her halinden belliydi. "Yıka, giydir, ağzına besle, bir de üstüne pışpışla, anasını satayım." Söyleniyor olsa da kızgın durmuyordu.

"Alışıksındır sen kardeşlerinden," dedim, huysuzluğuna gülümseyerek.

"En son Lacivert benimle uyumaya kalktığında gece kıpırdıyor diye kaldırıp halıya yatırdım, Elfida," dedi, dümdüz bir sesle. "Tahammül seviyesi sandığın kadar yüksek bir adam değilim."

Büyük bir kahkaha atarken, "Ne?" dedim, gülüşümün arasından. Gözümde canlandırınca aşırı komik olmuştu.

"Eşek ölüsü gibi uyuyor zaten. Duymadı bile," derken dudağı hafifçe kıvrıldı. "Sonra *senin yüzünden sırtım tutuldu*, diyerek üç hafta boyunca her gün masaj yaptırdı bana."

Bir kez daha kahkaha attıktan sonra, "Işık?" dedim, sorarcasına.

"Of, Elfida, of!" dedi ve birkaç saniye boyunca yüzümü inceledi. "Ben bir karış ötende yatıyorum. Neyden korkuyorsun?"

"Bir karış gayet uzak bir mesafe," dedim, kaşlarımı çatarak.

Yürüme, koş, Elfida. Kudurdun.

Dudakları gerildi. "Sarılmak istediğini söylemek için bu kadar laf dolandırmaya gerek yoktu."

Bahsettiği şeyden bihabermişim gibi gözlerimi kocaman açtım. "Ne sarılması ya?"

Yeniden yatağa uzandı ve bir kolunu kaldırdı. Özendiren bir umursamazlıkla gözlerini kapamıştı bile. "Sesini kes ve gel. Yoksa yolun sonu halı."

Sırıttım. "Bunu söylememi bekliyordun herhalde, ha?" diye mırıldanıp, şüphesiz hayatımda yaptığım en huzur verici şeyi yaparak kolunun altına girdim. Başımı omzuyla göğsü arasındaki yere yaslarken kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu.

Elini indirerek gevşekçe belimin üzerine koydu. Yan duran bedenimin üzerindeki kolu çok ağırdı. Bir elimi ne yapacağımı bilemeyerek karnının üzerinden attığımda, "Yanımda kıpırdayan insan sevmem," dedi, ağzının içinden.

"Yerleşemedim daha."

"Öyle kazık gibi yatarsan yerleşemezsin," derken gözlerini açtı ve başını aşağı eğerek yüzüme baktı. Teknik olarak başım onun bedeninin üzerinde olduğu için bu yakınlık biraz fazla akıllara zarar olmuştu. "Rahat yatsana."

Kıpırdanarak başımı biraz daha göğsüne doğru koydum ve dimdik yatmayı bırakarak bir bacağımı büktüm, dizimi onun bacağına doğru yasladım.

"Kolun çok ağır," derken homurdanıyor gibiydim.

"Uyuyunca hissetmezsin." Sadece gözlerimi devirdim. "Hâlâ rahat değilsin, Elfida." Anlayabilmesi biraz korkunçtu. "Niye bu kadar gerildin ki?"

Üç yıldır peşinde olduğun birinin yanında, ona sarılarak yatsan sen de gerilirdin, sevgilim.

"Ne bileyim?" dedim, bedenimi gevşetmeye çalışırken. "Alışkın değilim yanımda birine."

6 Ekim 2022. Gerçekten de yanımda birine alışkın değilim. Her anlamda.

Kaşları hafifçe havalandı. "Yatmıyor musun kimseyle?" Havalanan kaşları çatıldı. "Yani uyumuyor musun manasında."

"Yok," dedim. "İlk kez biriyle uyuyacağım."

Kimseyle yatmazdım. Çünkü zaten gece uyumuyordum. Ne diye birinin yanında sabaha kadar kazık gibi bekleyecektim ki?

"İlk kez mi?" diye sorarken arduvazlarına yerleşen düşünceli ifadeyi yakından izlemek çok hoşuma gitmişti.

Başımı salladım. "Sen niye şaşırdın?" diye sordum ve alaylı bir ifadeyle devam ettim. "E tabii, insan sürekli birileriyle yatmaya alışık olunca..." Onun az önceki cümlesine atıfta bulunarak, "Her manada," diye ekledim.

Kaşları çatılırken dudakları gerildi. Onun dudaklarının gerilmesi, kendince gülümsemek demek oluyordu. "Boyundan büyük laflar etme de altında kalmayasın," dedi.

Bugün şansımı ve sınırları fazla zorlayarak, "Yalan mı?" diye sordum. Kaşlarımı çatarak ona yargılayan bir bakış attım. Alaycı ifadem de yerindeydi. "Bir de muska falan takıyorsun."

"Gerektiğinde çıkarıyorum," dedi, biraz dalga geçer bir ifadeyle. "Sen o güzel kafanı bunlara yorma."

Omuz silktim. "Bana ne, canım. Ben çoktan çözdüm senin kafa yapını."

O kadınları bulur, en üstlerine seni koyup grup katliamı yaparım, diyemedim ve bunun yerine bana ne, diyebildim.

"Allah Allah," dedi. "Nasılmış benim kafa yapım?"

Bir elimi göğsünde, çenemin altına koydum. "Klasik, dar görüşlü Türk erkeği işte. Ben kafama göre yaşayayım, kadınlarla takılayım ama konu kız kardeşlerim olunca aman ha," dedim, abartı bir mimikle. "Onların yanına erkek sinek bile yaklaşmasın. Şey de diyor musun? *Ben erkeğim, benim için ihtiyaç.*"

Kurşun bugün sinirleri alınmış gibiydi. Yine kızmadı. Hatta keyiflenmiş bile sayılabilirdi. Bir Kurşun Alpugan ne kadar keyiflenebilirse o kadar işte.

"Sözkonusu kardeşlerden birinin doğru seçim yapma yeteneğini gördük, Elfida," dedi. "Güya ben onları sıkarken, gidip de abisinin düşmanına âşık oluyor. Bir de sıkmasam neler yapacak, Allah bilir."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ha, düşmanın olmasa Lacivert'in de senin yaptıklarını yapmasına problem çıkarmayacaksın yani?"

Hafifçe gülümserken, benim gözlerim şaşkınlıkla gülüşüne sabitlenmişti ki elini yüzüme götürerek bir parmağını usulca yanağıma sürttü. "O adamı alırım, Elfida," dedi, aşırı yumuşak bir sesle. "Başrolünde kardeşim olmak üzere harekete geçirdiği bütün uzuvlarını yerinden koparır, yedirir, kusturur, yine yediririm. Doyana kadar artık."

Kısa bir kahkaha atarken gözlerimi devirdim. "Sana, seni çoktan çözdüğümü söylemiştim," dedim. "Anlatmana gerek yok."

Uzun, sert bir soluk bıraktı. "Sus ve uyu artık," dedi, gözlerini yeniden kapatırken.

Başımı göğsüne koyarken boynuna doğru bilinçsizmiş gibi derin bir nefes bıraktım. Elbette son derece bilinçliydim. Kurşun Alpugan'la aynı yatakta yatıyor olmam onun için ne kadar güvenliydi, bilmiyordum.

Hafifçe kıpırdayarak yerine yerleşti ve bir kolunu yeniden başının altına koydu. Diğer kolu, bileği karnımın yanında duracak şekilde, ona doğru yan dönerek yattığım bedenimin üzerine ağırlık yapıyordu. Sakin ve ritmik nefes seslerini dinlerken hayatımın en zirve anını yaşadığımı düşünüyordum.

6 Ekim 2022. Yıllardır sahip olamadığım şeyler var, sevgilim. Kavuşamadığım duygular var. Oysa şimdi göğsünde yatarken her şeyim var gibi hissediyorum. Her şeye sahipmişim, eksiksizmişim gibi. Bir gün kendi kendime, huzurlu bir evde büyüyen huzurlu bir çocuk olsam bugün burada, peşinde olmazdım, demiştim, Kurşun. Şimdi kalbin kulağımın altında atıyor ve iyi ki, diyorum. Sonu sana çıkan, o yoldaki tüm engellere teşekkür ediyorum. Beni sana çıkaran herkese, en az kızgın olduğum gün bugün. Sen buna değersin.

Geçen dakikaların ardından laf edecek diye kımıldamaya korkuyordum. Nefes sesleri iyice düzene girerken artık uyuduğunu düşünsem de ne zaman uyanacağı belli olmazdı.

Elimi hafifçe göğsüne koydum ve parmaklarımı açarak elimin göğsünde ne kadar küçük kaldığını inceledim. Çok yavaş hareket ederek bir dirseğimin üzerinde doğrulduğumda çok yakındık. Kalbim sıkışıyordu. Elimi sakallarına değdirmek istiyordum. Ancak uyanabilme ihtimali beni geride tutuyordu.

Gözlerimi yüzünden çektim. Bakmaya devam edersem her şeyi mahvedecektim. Bu yakınlık bile yeterli gelmiyordu.

6 Ekim 2022. Yanlış şeyler yaptığımı biliyorum. Ama o yanlış şeyler bugün, senin kollarımın arasında uyduğun yere getirdiyse beni... Doğru yoldayım, sevgilim.

Başımı tekrar göğsüne koydum ve güneş doğup da ilk ışıkları camdan içeri girerek, bedenlerimizin üzerine vurana dek hiç sıkılmadan kalp atışlarını dinledim.

Hep olurdu ya kitaplarda, filmlerde... Uyku problemi olan başrol,

diğer başrolün yanında bebekler gibi uyurdu. Bunu hep gülünç bulmuştum. Şimdi de doğruluyordum. Belki sabah güneş doğana dek uyumamış ama huzurla, biraz bile sıkılmadan göğsünde yatmıştım. Bu, uykudan daha kıymetliydi. Onun yanında bilincim açık halde yatıp da geçen saatlerin tadına varmak, uykumdan önemliydi.

)))●●●●(((

Gözlerimi aralayıp da beynime batıyormuş gibi hissettiren güneşle doğrudan göz göze geldiğimde homurdanarak yüzümü yatağa gömdüm.

Pardon, Kurşun Alpugan'a gömdüm.

Başımı boynuna soktuğumun ve bütün bedenimle üzerinde yattığımın bilinciyle nefesimi tutarken nefes alışından uyumadığı anlaşılıyordu.

Bu pozisyon beni fazlasıyla ayıltsa da henüz uyku mahmurluğundan kopamamış gibi yapmayı seçerek boğuk bir sesle, "Saat kaç?" diye sordum. Bütün kaslarını kendi bedenimde hissedebiliyordum çünkü kelimenin tam anlamıyla adamın üzerindeydim!

Güne böyle başlamak hangi sevabımın ödülüydü?

Bu an gerçek miydi?

"On buçuk."

Uyuduğumda saat beşi biraz geçiyor olmalıydı. Hemen hemen beş saat uyumuştum ve yeterliydi.

Biraz kıpırdanarak esnedim ve yeniden gözlerimi kapadım. Birden ayağa fırlayıp *niye üzerindeyim*, diye bağırmamı bekliyorsa çok yanılıyordu. Daha uyanalı bir dakika olduğundan sorgulamaz diye düşünüyordum.

Kurşun, beni yanıltarak düz bir sesle, "Kalkacak mısın?" diye sorarken konuşma şekli ilk kez elitlikten sıyrılmış ve kelimeler dudaklarından *kalkcan mı* şeklinde dökülmüştü.

Diksiyonu ve konuşması hep çok düzgün olduğundan komiğime giden duruma hafifçe güldüm. Kapalı gözlerimin ardından, "Sabahları İstanbul beyefendiliğinden sıyrılıp Ankara kırosu özüne mi dönüyorsun?" diye sordum.

Yüzünü görmüyordum ama keyiflenmiş gibi hissettim. "Sen Ankara kırosu görmemişsin, Elfida."

Yine güldüm. Keyifli bir sabahtı. "Ankaralıca konuşsana biraz. Merak ettim."

"Ankaralıca," diye tekrar etti, alaylı bir sesle. "Öyle bir şey mi varmış?"

Davet günü, arka sokakta adamlardan birine *la bebe*, dediği an aklıma gelirken onun muhtemelen farkında bile olmadığını düşündüm. Ankaralıcaydı işte.

Gözlerimi açtım ve göğsünde doğrularak üzerinde yatıyor olmama rağmen umursamadım ve yüzüne baktım. "Var ya..." dedim. "Şey gibi mesela. Galk iki dönek de gelek la."

O an dünyamın, ekseninden şaştığı andı.

Kurşun tok sesiye kısa bir kahkaha attığında, üzerinde olduğum için hareketlenen göğsü benim de sarsılmama neden olmuştu. O sarsmasa da yine sarsılırdım zaten.

Tebessüm asılı kalan suratına mala dönmüş gibi bakarken dudaklarım aralandı. Arduvazlarını gözlerime sabitledi. "Laflara bak laflara."

Yutkundum. O kahkahanın sesi hâlâ kulaklarımda çınlarken, uyanıp uyanmadığımı idrak edebilmek çok zordu. O sesi sürekli duymalıydım.

6 Ekim 2022. Bana kahkaha attın, sevgilim. Hayatımda duyduğum en güzel sesti.

"Sen öyle konuşmuyor musun yani?" diye sordum, toparlamaya çalışarak. Muhtemelen kahkahasını garipsediğimi fark etmişti ama yorum yapmadı.

Omuz silkti. "Herkesle değil."

"Kimle mesela?" derken kaşlarımı kaldırdım.

Şimdi sana ne, desin de gör, Elfida.

Derdi.

"Anlayacak adamlarla," derken dudakları gerildi. "Lacivert bir ağız yapar mesela, görmen lazım. Toplum içinde değil tabii, utanır da onunla konuştuğum kadar kimseyle *Ankaralıca* konuşmuyorum," dedi, kelimeyi bastırarak.

Biz sohbet mi ediyorduk yoksa benim duyu organlarım bugün işlevsiz miydi?

Anın huzurlu havasına kapılarak kısa bir kahkaha attım. Lacivert'i *la gardaş*, derken düşünemiyordum elbette. "O da mı?" diye sordum, gülüşümün arasından.

"Ne demek o da mı?" dedi. İki elini belime yerleştirerek, beni üzerinden kaldırıp yatağa yatırdı. Kendisi de doğrulmuş ve oturmuştu. "Tabii o da." Suratındaki keyifli ifadeyle yüzüme baktı. "Angaralıyık, Allah'ın adamıyık." Başımı geriye yatırıp, uzun bir kahkaha atarken kafasını çevirdi

ve ayağa kalktı. İçimde onun da dudaklarını kıvırdığına dair bir his vardı. "Hadi, kalk. İşim gücüm var," dedi, normal ifadesiyle bana dönerken. Kendini yeniden frenlemişti. "Tepeme çıktın zaten bu sıcakta."

Yüzümde asılı kalan hafif gülümsemeyle göz devirdim ve yatakta doğruldum.

Sıra sıra odasındaki banyoyu kullandıktan sonra çıkmam için odasının kapısını açtı. "İyi hissediyor musun?" diye sorarken gözleri telefonundaydı.

"Vücudum ağrıyor biraz ama iyi sayılırım."

Gözlerini telefondan kaldırıp bir saniyeliğine bana baktı ve başını salladı. "Kahvaltı ettikten sonra bir ilaç daha içersin. Geçer iyice."

Merdivenlerin başına ulaştığımızda, "Kahvaltı etmiyorum ben," dedim, durarak.

Dün çorbayı içmiş olabilirdim ama her öğünü yiyebileceğim anlamına gelmiyordu bu. Hele bu saatte, bir lokma bir şey bile atmak istemiyordum ağzıma.

Bakışları ekrandayken, "Edersin," dedi sadece.

Tam ağzımı açmış, itiraz ediyordum ki alt kattan gelen sesle bakışlarım, onunla senkronize halde merdivenlere kaydı. Merdivenler, salonu görmüyordu.

İkimiz de beş saniye boyunca duyduğumuz sesi doğrulayabilmek adına öylece kaldık. Dikkatle, doğru duyup duymadığımıza odaklanmıştık. En sonunda Kurşun, telefonunu cebine atarak eliyle beni kenara doğru yönlendirip, "Sen kal," dedi. Mimiksiz bir şekilde merdivenlere ilk adımını attığında temkinli olsa da ifadesinde herhangi bir gerginlik emaresine rastlayamamıştım.

Kolunu tutarak sessizce, "Biri mi var?" diye sordum.

"Bakacağım işte, Elfida."

Yüzüne tereddütlü bir bakış attım. "Ben de bakayım, tek gitme."

Kurşun suratıma ciddi olup olmadığımı anlamak ister gibi baktı ve bir sabır nefesi çekerek, kolunu elimden kurtarıp güçlü adımlarla aşağı inmeye başladı.

Bana *kal*, demiş olsa da peşinden indim ve attığı ters bakışı görmemiş gibi davranmayı seçerek etrafıma bakındım.

Bir konuşma sesi geliyordu. Kaşlarım iyice çatılırken, koridorda iler-

leyerek Kurşun'un hemen arkasından, netleşmeye başlayan sese doğru yürüdüm.

Elini geriye doğru kaldırarak *dur*, der gibi bir işaret yaptığında ben otomatikman durmuş olsam da o durmadı ve sağa yönelerek salonda girdi.

Diğerlerinin bu eve gelmediğini söylemişti. Öyleyse seslerin sahibi kimdi?

Merakla kaşlarımı çatarak Kurşun'un arkasından salona girdim. Karşımda gördüğüm insanlara şaşkınlıkla bakakalırken Kurşun'un da yüz ifadesi beklenmeyen bir misafirle karşılaşmış gibiydi.

Koltukta oturan zarif kadın ayağa kalkarak, Kurşun'a yaklaşıp, sarılırken, "Yavrum," dedi.

Kurşun'la göz göze geldiğimizde ben hâlâ şaşkın şaşkın bakıyordum. Oysa gözlerini iki saniyeliğine kapatıp açtıktan sonra kollarını, omzuna ancak gelen kadına sarmıştı.

Annesine.

Bedenimdeki stres, heyecan, korku, endişe ve benzeri tüm hormonlar aniden rayından çıkarken bu beklenmedik ve kesinlikle planlanmadık olay karşısında tek yapabileceğim, bayılmamak için çabalamaktı. Bugün, koca bir şaka gibi hissettiriyordu. Rüya, hayal veya akıl hastanelerine özgü bir şizofreni atağı anı gibi.

Rengin Alpugan'ın suratını ilk kez ekranın ardından değil de gerçekten karşımda görüyordum. Çok güzel bir kadındı.

Koltukta oturan adam, yani babası da ayağa kalkarak gülümseyen suratıyla oğluyla bir tokalaşmayla selamlaştıktan sonra Kurşun kadar olmasa da onun da heybetli bir adam olduğunu fark etmiştim.

6 Ekim 2022. Sen, annen, baban ve ben aynı odadayız, sevgilim. Fazla uzatmadan, sebebi ziyaretinize gelip Allah'ın emri peygamberin kavli aşamasına geçsek mi?

Kurşun, selamlaşmaktan çok sorgular bir ifadeyle, "Hoş geldiniz," dedi. "Hayırdır?" Sesi soğuk olmasa da sorgulayıcıydı.

Rengin Hanım gözlerini devirerek, "Çok saygısız bir çocuk oldu bu ya," dedi alayla ve gözlerindeki parıltılarla bana döndü. Kurşun'a yan gözle bakarken gülümsemesi büyümüştü. Ne yapacağımı bilemezcesine orada dikiliyordum. "Tanıştırmayacak mısın bizi arkadaşınla, yavrum? Kim bu güzel kız?" diye sorarken kocasına, yani İlyas Alpugan'ın gülen suratına kısa bir bakış atmıştı.

İkisinin de bakışlarının -Kurşun'un da kafasını çevirmesiyle üç olmuştu- etkisiyle gerilirken gülümsedim. Tokalaşmak için yaklaşıp, elimi uzatırken, "Elfida ben," dedim.

İçimden *ben henüz bunu planlamamıştım*, diye çığlıklar atmak, yerimde zıplamak istiyordum. Onlarla tanışmak için de bir planım vardı ve kesinlikle bu değildi. Heyecanlanmıştım ve heyecanlandığımda taş kesilirdim.

Rengin Hanım elimi tutmadan yaklaştı ve yanaklarını bana değdirerek daha samimi bir şekilde selamlaşmayı seçti. Gülümsemem büyürken, "Maşallah," dedi, yüzümü inceleyip. "Ne kadar güzelsin. Rengin ben," diye tanıttı kendini. "Annesiyim bu suratsızın."

Kurşun'un annesi olabilmek için çok genç duruyordu. Sahi, bu adam nasıl çıkmıştı bu kadından? Belki benden bile zayıf olabilirdi.

O an haddinden fazla iyi niyetli olduğunu düşündüm. Şartlar göze alındığında güzel görünmekten çok uzak olmalıydım ve sabaha öyle enerjik başlamıştım ki bu düşünce zihnime ancak sızıyordu. Bünyeme bir şaşkınlık daha eklenirken taş kesildiğimden emindim.

"Çok memnun oldum," diyerek, gülümserken İlyas Bey'le de tokalaşmış, ismini ilk kez duyuyormuş gibi davranarak ona da memnun olduğumu söylemiştim.

Kurşun sıkıntılı bir nefes verirken, bu karşılaşmadan hoşlanmadığı belliydi. İkisi de oğullarını evlendirmek için fazla hevesli duran insanlara benziyordu ve Rengin Hanım resmen oğlunun gözünün içine bakıyordu.

Kadın yeniden bana bakarak, "Böyledir işte Kurşun," dedi. "Hiçbir şey anlatmaz. Kız arkadaşı olduğundan haberimiz bile yoktu. Bilsek gelmezdik böyle dan diye."

Kurşun'la göz göze geldiğimizde ne yapacağımı bilemiyordum. Ağzından bal damlayan kadına ikinci kez sarılmamak için kendimi zor tutarken kadının kaşları yavaşça çatıldı ve eli yavaşça yüzüme doğru havalandı. Kurşun'un pansuman yaptığı yaralarım açıktaydı. Dudaklarımı ıslattım.

"Ne oldu senin yüzüne, yavrum?"

"Elfida da dövüş sporlarıyla ilgileniyor, anne," dedi Kurşun. Rengin Hanım anlamış gibi başını sallarken kaşları azıcık çatılmıştı. "Ayrıca dan diye gelmemeniz için evimde biri olması gerekmiyor. Niye İstanbul'dasınız siz?"

İlyas Bey lafa girip, "Kulağımıza bir şeyler geldi, gelip ne yapıyorlar diye bir bakalım dedik," derken onun da kaşları biraz çatılmıştı. Muhte-

melen Lacivert'le ilgili mevzudan biraz haberdarlardı. "Gece birden esti, atladık uçağa, Ankara'dan buraya geldik. Gece yarısı sizin eve gitmek istemedik. Bizim evin kapıcısı da izinde, anahtar yok. Annende buranın anahtarı varmış, buraya gelelim bari dedik. Seni görmeyi beklemiyorduk biz de. Uyandırmadık arkadaşın olduğunu anlayınca." Cümlenin sonlarına doğru yine hafifçe gülümsemişti.

Kurşun yavaş bir nefes vererek, başını sallarken, laf söyleyip de onları kırmak istemediği ama bu durumdan hoşlanmadığı belliydi.

"Ay, bir oturalım bile demiyor. Bu çocuk niye böyle oldu, ben anlamadım," diye söylenen Rengin Hanım koltuklara doğru ilerlemeye başladı. "Gel sen de kızım. Otur bakalım."

İlyas Bey de arkasını dönerek koltuklara yürümeye başladığında Kurşun'la göz göze geldim. *Ne yapacağım*, dercesine suratına baktığımda bakışlarıyla bana hiçbir direktif vermedi. Kadın benim sevgilisi olduğumu düşünmüştü. Bozmayacak mıydım?

Mecburen koltuklara doğru yürümeye başlamıştım ki Kurşun üzerime kısa bir bakış attı. "Elfida, sen öyle oturma." Merdivenlere yönelmeden önce, "Bekle," diye de ekledi.

O an üzerimde sadece uzun bir tişört, onun tişörtü ve *boxer*'ı olduğunu yeni fark ediyordum. *Boxer* gözükmüyordu elbette ama oturduğumda tişört yukarı çıkacaktı.

"Kaç yaşındasın sen, yavrum?" diye sorarken büyükçe gülümseyen kadına çevrildi bakışlarım. Kumralla sarı karışımı, omuzlarına uzanan saçları vardı. Giyimiyle, oturuşuyla modern bir kadındı. Yanılmıyorsam gözleri elaydı.

"Yirmi iki."

Başını salladı ve kocasına döndü. "Bizim kızlarla hemen hemen."

İlyas Bey de başını sallarken onun da babacan bir adam olduğunu anlamıştım. Boyu iki metreye yakın olmalıydı. Yapılı, kaslı ve kısa kesim koyu saçları olan bir adamdı. Birbirlerine çok yakışıyorlardı.

"Seni burada görmek beni çok memnun etti," dedi Rengin Hanım. "Kahkahalarınız aşağıya kadar geliyordu. Kendi oğlum ama o kahkahayı duyunca ben bile ne sıklıkla duyduğumu düşündüm." Tebessüm etti. "Seni bu eve getirmesinden anlamıştık zaten akşam, özel biri olduğunu ama sabah doğruladık. Kardeşleri bile gelmemiştir belki buraya. Biz bile girince nasıl bozuldu, baksana." Ona sadece gülümsemekle yetinebildim.

Onun ailesiydi ve Kurşun beni yönlendirmemişti. Sevgilisi olduğumu düşünmelerine razı mıydı yoksa değil miydi? "Anne baba bile olsa istemez işte özel alanında kimseyi."

Teknik olarak beni buraya getirmek durumunda kalmıştı. Keyfi değildi ama yine de sözleri hoşuma gitti. Onunla, bu insanlara karşı sevgili taklidi yapmak için pek çok şey feda edebilirdim şu an. Bu çok romantik olurdu.

"Siz ne zamandır birliktesiniz?" diye soran kadına ne diyeceğimi düşünmeye fırsatım kalmadan Kurşun içeri girdi.

Sırtıma koyduğu eliyle beni koltuğa doğru yönlendiren Kurşun, "Bir hal hatır sor önce, hemen sorgu," diye söylenirken sesi sadece ailesine takılıyor gibiydi. Getirdiği hırkayı bacaklarıma örttü ve yanıma rahatça oturdu.

Rengin Hanım yalandan bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Başka şansım mı var, çocuğum? Sorgulamasam dünyadan haberim olmayacak."

Kurşun bir ayağını, dizinin üstüne attı. Kolunu da arkama yaslandığım kolçağa koyarken ailesinin yanında rahat olduğunu anlamıştım. Benim aksime!

"Sen benimle uğraşacağına o kızlarını sorgula. Siz yaptınız, ben bakıyorum."

Rengin Hanım gülerken, "E götürelim bari Ankara'ya," dedi. "Bırakacak sanki."

Kurşun'un hafifçe gülümsediğini gördüm. Nasıl, bilmiyorum ama bu ufak gülüşten, kimsenin kardeşlerini ondan ayıramayacağı anlaşılıyordu.

Ben şu an tam olarak ne yaşıyordum?

"Lacivert'le bir konuşacağım," dedi İlyas Bey, otoriter bir tonla. "Duruma göre belki bir süreliğine onu Ankara'ya alırım. Burada çok da iyi işler yapmadığı bariz."

Konunun ne kadarından haberdar olduklarını merak etmiştim.

"Yok," dedi Kurşun. "Konuş. Ama İstanbul'da kalacak."

Lacivert, sen şu an ne yapıyorsun, bilmiyorum ama biz burada senin hayat akışını kararlaştırıyoruz.

İlyas Bey kaşlarını hafifçe çattı. "Senin elinin altındayken zaten gözüm arkada değil, oğlum, yanlış anlama. Ama bilirsin onu. Ne kendinde ne sende huzur bırakır. Uzaklaşmak iyi gelecektir."

Kurşun, "Yok," dedi, tekrar aynı ifadesiyle. "İster burada ister An-

kara'da olsun, şu şartta bende zaten huzur olmaz." Bakışları bana kaydı. "Kapatalım konuyu, baba. Benimle kalmaya devam edecek."

Rengin Hanım, "Aranız nasıl?" diye sordu. "Sen ona yüz çevirirsen mahveder kendini, biliyorsun."

Kurşun alaylı bir bakış attı annesine. "Eline silah versek vurur beni şimdi."

Rengin Hanım güldüğünde konuyu yeniden bana getireceğini anlamıştım çünkü yine gözlerime bakıyordu. Yeniden Kurşun'a baktı ve o, bıkkınca, "Sor, tamam," diyene kadar sevimli bakışlarını üzerimden çekmedi.

"Ne zamandır birliktesiniz?"

"Değiliz," dedi, doğrudan. Kadının kaşları hafifçe çatılsa bile inanmışa benzemiyordu. Annesiyle babasının önünde durumu tek gecelik bir ilişkiymiş gibi yansıtmamız sonucu ani bir rahatsızlık hissederek yerimde hafifçe kıpırdandığımda, arduvazları profilime değdi ve iki saniye kadar baktıktan sonra, "İsim koymadık yani henüz," diye ekledi. "Korkutma şimdi Elfida'yı, anne. Zamana bırakalım."

Bu ortamda on dakika daha kalırsam hayalperest kişiliğimin etkisine kapılacak ve *kayınvalidem, kayınbabam*, diye kucaklarına atlayacaktım. Malum, girdiğim rollere fazla kapılmak gibi bir huyum vardı.

Rengin Hanım'ın aydınlık gülüşü yine ortaya çıkarken, "Tamam, siz bilirsiniz ne yapacağınızı," dedi ve ayaklandı. "E hadi, kahvaltı yapalım o zaman. Hem tanışmış oluruz iyice Elfida'yla.

Kurşun tereddüt bile etmeden, "Siz edin," dedi. "Biz fazla uyumuşuz zaten, Elfida'yı okula bırakacağım. Benim de işim var."

Kadın üzülse bile bir şey demedi, sanırım oğlunu ikna edemeyeceğini biliyordu. "Tamam o zaman. Biz dönmeden bir yemek yeriz hep birlikte." Onay ister gibi gözlerimin içine baktığında başımı salladım. Şimdi *hayır, yiyemeyiz*, denmezdi ki. Denecek olsa bile niye diyecektim, manyak mıydım?

Kurşun elini sırtıma koyarak beni merdivenlere yönlendirdi. Üzerini değiştirecek olmalıydı ve tahminimce beni anne ve babasıyla ikinci kez yalnız bırakmak istemiyordu. Benimse giyecek bir şeyim yoktu, buraya geldiğim kanlı kıyafetlerle insanların önünden geçsem baygınlık falan geçirebilirlerdi.

Birlikte odaya girip de kapıyı ardımızdan kapadığında bakışları üzerimdeydi. "Bekle, ben giyineyim. Sana da yol üzerinden bir şey alırız."

Başımı sallayarak geceyi birlikte geçirdiğimiz yatağa oturdum ve gözlerimi dağılmış çarşaflara dikerek dolaptan seçtiği kıyafetlerle girdiği banyodan çıkmasını beklemeye başladım. Kalp atışlarım hâlâ sakinleşmiyor, etrafımda yaşananları idrak edemiyordum.

Kurşun'un annesi ve babasıyla tanışmıştım dakikalar önce. Öyle heyecan verici, öyle beklenmedik, öyle garipti ki artık şaşırmaya dahi mecalim yoktu.

Elim yavaşça, birlikte uyuduğumuz çarşafların üzerinde dolaştı.

Her şey yoluna giriyordu.

Her şey çok güzel gidiyordu.

Her şey mükemmeldi ve daha da mükemmel olacaktı.

Kapı açıldığında elimi çekip, koyu lacivert gömleğinin son düğmesini iliklerken dışarı çıkan adamı boydan boya süzdüm. "Hadi," dedi ve bana bakmadan banyonun direkt karşısındaki oda kapısına doğru yürüdü. Yataktan kalkıp yanına ulaşana kadar açtığı kapının önünde bekledi ve ben çıktıktan sonra arkamdan çıkarak kapıyı kapadı.

Rengin Hanım sarılarak, İlyas Bey tokalaşarak benimle vedalaştıktan sonra kapıdan çıktık ve bahçenin içinde dümdüz yürüyerek büyük garaj kapısının önünde park halinde duran arabaya yöneldik.

Arabaya yakın bir mesafede, başka bir siyah arabanın önünde bekleyen Çelebi, Kurşun'un arkasındaki beni gördüğünde başını başka tarafa çevirdi.

Yanına vardığımızda Kurşun cebinden çıkardığı anahtarı bana verip, kaşlarıyla arabayı işaret ederek, "Bin," dedi.

Anahtarı aldım ve onların birkaç adım ötesinde, Kurşun'un arkasını döndüğü yerde kalan arabasının sürücü koltuğuna oturdum. Günlerdir sadece boş boş oturmaktan canım sıkılmıştı. Hem bayağıdır kavga da etmiyorduk. Biraz eğlenirdik.

Kapıyı açık bırakarak konuşmalarını dinlemeye başladım.

"Sen burada kal, çıktıklarında bana haber ver. Bir daha da ben onaylamadan annem, babam da olsa kimseyi alanıma sokma."

"Tamam, abi. Zaten izinsiz kuş uçurtmam, biliyorsun da onlara bir şey diyemedim. Gece de çok geç saatti, sana mesaj attım ama gitmedi. Kapanmış telefonun."

Flaşı açık durduğu için havanın aydınlanmasına dakikalar kala telefonu kapanmıştı. Güneşin doğmak üzere olduğunun bilinciyle ona sıkı sıkı sarılarak yatmaya devam edebilmiştim.

Kurşun *tamam*, der gibi başını salladı. "Açanay geldi mi?"

"Evet, abi."

"Teşvikiye'deki depo boş mu?"

"Boş, abi," dedi Çelebi, sesinde inceden bir şaşkınlıkla.

Kurşun başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve arduvazlarını sürücü camının ardından gördüğü yüzüme sabitleyerek arabaya doğru gelmeye başladı. Şaşırmamıştı bile. Onun yaklaşmasıyla kapadığım kapıyı açarak başını hafifçe eğdiğinde sorgular bir ifadesi vardı. Bugün çok başka bir çekicilik hâkimdi üzerinde.

"Ben süreyim mi?" diye sordum, gülümseyerek.

"Hayır."

"Niye?" dedim, ifademi koruyarak.

"Arabalarımı kimse süremez, Elfida. İn."

Omuz silktim. "İyi bir şoförüm." İki saniye boyunca bana dik dik baktıktan sonra kapıyı sonuna kadar açtı ve eğilerek beni kucakladı. Bir yastığı kaldırıyormuş gibi gözükerek, beni arabadan çıkarıp, yolcu kısmına yürürken, "Aman, yedik arabanı," diye söylendim. Ama pozisyonumdan çok memnundum.

Beni tek koluyla tutarak kapıyı açtı ve oturttuktan sonra geri kapatarak kendi tarafına geçti. Arabayı çalıştırıp, bahçeden çıktığında on beş dakika ilerleyip anayola çıkana kadar hiç konuşmadık. Telefonunu da şarja takmış, ikimizin arasındaki boşluğa koymuştu.

Kulaklarımı ağrıtan sessizlikten yorulduğumda önüme bakarak, "Neden annene öyle söyledin?" diye sordum. "İsim koymadığımızı yani."

"Yattığımızı düşündüler," dedi, bana dönmeden. "Geceyi benim odamda geçirdik ve yarı çıplaktın." Gözleriyle dikiz aynasını kontrol ettiğinde, arkasında kimsenin olmadığını görmesiyle sinyal vermeden sağa döndü ve devam etti. "Benden yana bir şey yok ama senin hoşuna gitmez diye düşündüm. Bir daha karşılaşmazsınız zaten."

E daha yemek yiyecektik hani?

Başımı salladım ve çoktan sorulması gereken ama amaçsızca göz ardı ettiğimiz ve yokmuş gibi davrandığımız o soruyu sordum. Belirsizliğin içinde olmayı sevmiyordum. "Bundan sonrası ne olacak, Kurşun?"

Kalacak mıyım yoksa gidecek miyim?

Başını çevirerek çok kısa bir süreliğine arduvazlarını heterokromili gözlerime sabitledi ve yeniden önüne döndü. Yüzüne yansıtmadan düşündüğü şeyleri deli gibi merak etsem de sadece sessiz kalarak bir cevap bekliyordum ama o, bana beklediğim cevabı vermedi.

Arabayı durdurduğunda gözlerim istemsizce önüne park ettiğimiz yere kaydı ve buranın bir mağaza olduğunu gördüm. İçinde çeşitli lüks markaların tasarım ürünleri yoğunlukta olan kaliteli bir butikti. Şimdilik bir cevap vermeyeceğini, belki de bir cevabı olmadığını anladığımda nefesimi bırakarak kapının koluna uzandım.

"Bekle," diyerek beni durdurdu ve şarjdan çektikten sonra birkaç şeye bastığı telefonunu kulağına götürdü. Tahminen ikinci kez çalmasına gerek kalmadan açılan hattın ucundaki kişiyle konuşmaya başladığında kulağım ondaydı.

"Merhaba, Sibel Hanım. İyiyim, siz? Evet, aldım haberini, tebrikler." Kapısını açıp da arabadan indiğinde şaşkınlıkla hâlâ ifadesiz bir sesle konuşmasını izliyordum. Niye konuşmaya yanımda başlayıp beni meraklandırıyordu ki?

İşin yoksa bir de Sibel'i bul şimdi.

Kurşun arabanın önünden dolanarak benim kapımın önünde durduğunda, benim için kapıyı açacağını düşünmüştüm ancak böyle bir şey olmadı. Kulağındaki telefonu indirdiğinde, bakmadığı için görmediği anlamsız bakışlar yolluyordum ona.

Kapıyı kendim açmayı denediğimde bir parmaklık aralık oluşacak kadar açmıştım ki elini camıma yaslayarak kapıyı itti.

Bu adam ne yapıyordu yahu?

Sinirle elimi cama geçirdiğimde bana sakince dönen arduvazlarıyla sinirlerim zıplamaya başlarken, elimi havada sallayarak *hayırdır*, der gibi bir işaret yaptım.

Tamamen tepkisiz kalarak önümüzdeki beş dakikayı bu şekilde geçirmemize neden oldu. Bir şey beklediğini anlamıştım ama ne bekliyordu? Hayır, o bekliyordu, ben niye bekliyordum? O sürede içeriye girip, üzerime bir şeyler alıp çıkabilirdim. Vakit, nakitti ne de olsa. Nakiti severdim.

En sonunda, bakışlarını kaldırımda yürüyen insan grubuna değdirmeden yanan telefon ışığına göz attı ve kapımı açarak bir centilmen gibi eliyle çıkmamı işaret etti.

Kaşlarımı çatarak arabadan indim. "Niye beni içeride bir saat bekletiyorsun ya?"

"Daha beş dakika olmadı. Yürü, Elfida," diyerek beni mağazanın girişine doğru yönlendirdiğinde, bu kılıkta kaldırımın ortasında fazla dikilmek istemediğimden hızlı adımlarına ayak uydurarak klima serinliği yüzüme vuran mağazaya girdim.

Kapıda bekleyen ve tabiri caizse otuz iki diş gülümseyen kadın, "Hoş geldiniz, efendim," diyerek bizi nazikçe karşıladı ve bir eliyle içeriye doğru yönlendirdi. İkimiz de sadece baş selamı vermekle yetindik.

"Sen seç istediğini, ben bekliyorum," diyen Kurşun'a kısa bir bakış attım.

"Kartlarım, cüzdanım falan yok. Malum..." Kaşlarımı kaldırdım. "Hazırlıksız bir kaçırılıştı." Bunu öylesine söylemiştim. Ödeyeceğini zaten biliyordum.

"Tüh. Çıkalım o zaman," dedi alayla ve ifadesizleştikten sonra *hadi*, der gibi bir baş işaretiyle mağazanın içini gösterdi.

"Buradan direkt evime mi gideceğim?" dedim, yürümeye başlarken. Etrafıma bakındım. Burada neden hiç kimse yoktu ki? Hem de bu saatte. "Veya toplum içinde olacak bir yere falan mı? Ona göre bir şeyler alayım."

"Hayır," dediğinde omzumun üzerinden, ifadesiz suratına baktım. "Kısa bir işim var, şirkete uğrayacağız." Beni kısaca süzdü. "Oradan sonra seninle ne yapacağıma duruma göre bakacağım."

Şirketine mi gidiyorum yani? Bu fikirle kıyafetlere daha bir dikkatle bakmaya başlarken yeni bir ilki not almaya hazırdım.

İçeride dolanmaya başladım. Peşimize takılan hiçbir çalışan olmaması da oldukça garipti. Buraya iki kez gelmiştim ve susmak bilmeyen bir kadın, iki seferde de peşimden ayrılmamıştı.

Ne diyebilirim ki? Peşine takılmak için yanlış kişiyi seçmemişlerdi.

Kısa sürede seçtiğim elbisenin takımı olan ceketin etiketine bakarken, çaktırmadan yanımda telefonunda bir şeyler yazan Kurşun'u kontrol ettim. Bol sıfırlı meblağ karşısında kararsız kalmıştım. Tek başıma olsam düşünmez, alırdım. Ancak adamın hesabında milyon dolarlarca delik açan bir *dolandırıcı* olarak mağazanın en pahalı kıyafetlerini seçen bir yüzsüz gibi gözükmek istemiyordum.

Ceketi elimden bırakıp da seçtiğim elbiseye uyacak başka bir şey ararken telefonunu cebine soktuğunu gördüm. "Al onu," dedi.

"Başk-"

"Al," dedi tekrar ve köşedeki ayakkabı rafına yürüyerek beş saniyelik bir göz atma sonucu seçtiği topuklu ayakkabıyı, ilerideki görevli kadına işaret etti. "37 numarası olacak."

Ayakkabı numaramı gözüyle mi bulmuştu?

Sevgilim... Sevgilim... Boşuna sevgilim değilsin.

~

Ben kabinde üzerimi değiştirip, çıktıktan sonra kasaya geçip beş haneli bir meblağ ödeyen Kurşun'la birlikte dışarı çıkmak için yürürken, mağazaya yeni giren oldukça kalabalık bir insan grubuna şaşkınlıkla baktım. Hepsi birbirinden bağımsız duruyordu.

"Kurşun," dedim yavaşça, şaşkın bakışlarım suratına çevrilirken.

"Söyle," dediğinde bana bakmadan yürümeye devam ediyordu.

Soracağım soruyu sormama gerek kalmadan, bana cevabı veren bir adamın homurdanmasına şahit olurken kaşlarım iyice havalanmıştı. "Bu nedir ya? Gündüz vakti içeri girmek için bir saat kapıda bekletiyorlar bunca insanı. Neyi beklediğimizi anlamadım.

Mağazanın çıkış kapısını eliyle itti ve önden geçmem için bana yol verdikten sonra arkamdan dışarı çıktı. Yüzüme bakmıyordu.

"İnsanların mağazaya girmesine sen mi engel oldun?"

Şaşkınlık, sevinç, ruhsal bir tatmin hissi... Bütün duygular bir anda bedenimi sarmalarken gülümsememek için kendimi tutuyordum.

Mimiksiz bir şekilde arabanın yolcu kapısını benim için açtı. "Evet."

Arabaya binerek dışarıdaki bedenine baktım. "Ni-" Kapıyı suratıma kapadı. Arabanın önünden dolaşıp da kendi tarafına binene kadar dik dik onu izledikten sonra, "Niye?" diye sordum, yarıda kestiği kelimeyi tekrarlayarak. Centilmence hareketler yaparken bu kadar kaba olabilen tek insan olmalıydı.

"Üzerinde bir tişört ve *boxer* vardı, Elfida."

6 Ekim 2022. Kıskanıyor musun sevgilim?

"Yani?" dedim düzce. Sinir olması için, "Ha, dünkü *abilik* meselesinden," diye ekledim. Anlamış gibi başımı sallarken içimden sırıtıyordum.

Bakışları bana kaydığında düz olsa bile içinden kendine küfrettiğini hissettim. O cümlenin arasına *istersen bir abi* gibi lafını sıkıştırdığı an bu konuda ona eziyet edeceğimi biliyordum.

Kimse kolay elde ettiği şeyin değerini bilmezdi. Kimse avcunda his-

settiği şeyi sevmezdi. O beni elinde hissetmemeliydi, yaptığım *abi* imaları kafasında dönüp, onu rahatsız etmeliydi ki oturup, neden bu durumun onu rahatsız ettiğini düşünerek bir sonuca varabilsindi.

6 Ekim 2022. Gözlerimin içine bakıyorsun tam şu an. Neden kardeşin yaşında, öylesine bir kızın, üstelik senden çalmış bir kızın seni abi gibi görmesinden bu kadar rahatsız olduğunu düşünüyorsun, değil mi bir tanem? Seni çok sinirlendiriyorum, değil mi? Çünkü beni anlamlandıramıyorsun, çözemiyorsun ve Elfida bu işte, deyip bir yere yerleştiremiyorsun. Kafanı karıştırmaya, sana eziyet etmeye henüz başlamadım bile oysa.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan en sonunda hafifçe başını salladı. Başparmağıyla sakallarını kaşırken, "Aynen," dedi. "Lacivert veya Mavi de olsa öyle inemezlerdi sonuçta." Gözlerini çekip yola baktı. "Aynen."

Yanağımın içini ısırırken kucağına atlama hissiyle zor başa çıkıyordum. Aklıma aniden bir gün sevişeceğimiz geldiğinde başımı geriye yasladım. Kalbim sadece bu fikirle bile küt küt atmaya başlarken gerçeğini yaşadığımızda olacakları hayal etmesi güç geliyordu. Avuçiçlerimi anlamsızca eteğime sürttüm. Bunları düşünmek için yanlış bir mekân ve zamandaydık.

"Kıyafetler için teşekkür ederim bu arada. Telefonumu alınca IBAN atarsın."

"Üç beş kuruşluk şeyin hesabını yapacağına çaldığın iki yüz milyonumu düşün, Elfida."

Dudaklarımı ısırdım. Haklıydı.

Aramızda lafı mı olur, sevgilim? Aşk olsun.

Geçen dakikaların sonunda, önünde durduğumuz bir kozmetik mağazasından tenimdeki izleri kapatabilmek adına bir fondötenle kullanacağım birkaç makyaj malzemesi almış ve yeniden arabaya binmiştim. Dakikalar süren çaba sonucu tüm izleri kapatabilmiştim. Şimdi görünen tek kusur, bacağımdaki sargı beziydi.

Yüzüm, hareket eden bir arabada yapabileceğim en iyi makyajla parlıyorken beni tatmin etmek için çok yetersizdi. Sabahki karışıklıkta, bir an için yüzümün savunmasızlığını geri plana atmış olsam da hatırlamış ve makyaj malzemesi almam gerektiği konusunda direterek Kurşun'u şaşırtmıştım. Yüzsüz olduğumu düşünüyor olmalıydı.

Makyajımı tamamlayarak, elimdeki eşyaları arka koltuğa bırakırken

arabaya bağlanan telefonunun sesi içeride yüksek sesle yankılanmaya başladığında, aynı anda ekranda yazan *Açanay* ismine baktık.

Benimle ilgili Kurşun'a söylediği yalandan sonra ismini görmek bile sinir bozucu hissettiriyordu. Fakat hareketinin işime yaradığını inkâr edemeyecektim.

Kurşun, direksiyondaki bir tuşa basarak aramasını reddetmişti ama beş saniye geçmeden tekrar çalmaya başladı. O da Açanay'a kızgın mıydı? Üçüncü kez aramaya başladığında Kurşun telefonu açtı.

"Ne var?"

"Neden açmıyorsun?" diyen sesi arabanın içinde duyulurken ilgilenmiyormuş gibi davranıyordum.

"Hesap mı vereyim sana?"

"Kurşun," dedi Açanay ve hemen sonra bunu konuşmanın vakti değilmiş gibi derin bir nefes bıraktı. "Şu an acilen Emirgan tarafındaki limana gitmen lazım, şimdi tersleşmenin vakti değil."

Kurşun'un kaşları hafifçe çatıldı. "Sebep?"

"Tarık sevkiyat gemisini çıkartıyormuş." Bilgisayarda bir şeyler yazdığını belli eden birkaç hızlı tuş sesi duyuldu. "Anlaşmayı bozuyor."

Kurşun'un dişlerinin gıcırtısıyla yerimde sinerken ortamı kaplayan o huzursuz enerjiyi iliklerime kadar hissetmiştim bile. Direksiyonu çevirerek, başka bir yola sapıp, gaza yüklenirken, "Levent onay vermiş mi?" diye sordu.

"Yok. Verir mi hiç? Ortalık birbirine girmiş zaten limanda, silahlar çekilmiş. *Kurşun'un lafını çiğnemem*, diyormuş Levent ama Tarık gözünü karartmış."

"Bak sen," dedi, ağzının içinden.

"Sen acele et, gemi limandan çıkmadan yetiş. Ülke sınırından çıkarsa diğer tarafla aran bozulur."

"Benim onayını vermediğim bir şey bırak ülke sınırını, o limandan beş metre uzağa gidemez, Açanay."

Kurşun aramayı sonlandırmak için hareketlenmişti ki Açanay'ın sesi yeniden duyuldu. Bu kez daha sakindi. "Kurşun."

"Konuş."

"Ben bugün mezarlığa gidecektim." *Demek Açanay da birinden bir şeyler rica eder gibi kibarca konuşabiliyordu.* "Evden çıkmamamı söylemişsin. Çıkartmıyorlar beni."

"Gitmeyeceksin," dedi ifadesizce, hiç etkilenmeden.

"Bugün yıldönü-"

"Gitmeyeceksin," diye tekrarladı ve aramayı sonlandırdı.

Bakışlarımı yüzüne doğru çevirdiğimde, istediğinde kimsenin duygularına biraz bile önem vermeyecek kadar duygusuz biri olduğu gerçeğini doğruluyordum. Demek ki sadece beni zayıf halkamdan vurmuyordu. Kendine yapılan yanlışta, herkesi zayıflıklarından sınıyor ve biraz bile acımıyordu.

Açanay birinin mezarını ziyaret etmek istiyordu. Üstelik o kişinin ölüm yıldönümüydü.

"Herkesi zaaflarından mı vurursun?" dedim. Bu soru, dudaklarımdan istemsiz bir merakla dökülmüştü.

"Kendi halinde olan veya denileni yapmakla problemi olmayan hiç kimseyi, hiçbir yerden vurmadım daha önce," derken, dikiz aynasını kontrol ederek hızla ilerlediği bir sokakta sağa saptı. İbre iki yüzü gösteriyordu. Bu dar, ara sokak için çok fazlaydı.

"Hak edene hak ettiği gibi diyorsun yani?" Hiçbir yorumda bulunmadan iki dakikalık bir sessizlik anı yaşadığımızda aklımda sevkiyatın ne sevkiyatı olduğu, bahsi geçenlerin kim olduğu, limanla Kurşun'un ne alakası olduğu soruları sıra sıra dönüyor ama hiçbirinin cevabı bulunmuyordu. Dayanamadım. "Hani sen mafya değildin?"

Bana yandan bir bakış attı. "Taktın mafyaya. *Değilim*, dedim ya."

"Ne gemisi bu?" Gözlerim kısıldı. "Yoksa uyuşturucu ticareti mi?"

Bıkkınlıkla derin bir nefes verdi. Aslında sadece şaka yapıyordum. Ama düşününce... Olur muydu olurdu. *Yine de umarım olmazdı.*

Kılıç'ın uyuşturucu verdiği o kadını hatırladım aniden. Ama orada, duyarsa Kurşun'un çok kızacağını söylüyordu. Kendi malı olsa satılmasına neden kızsındı ki? Veya belki kadın değer verdiği biri olduğu için kızacak olabilirdi ama bunu önemseyen bir adamın bu işin ticaretini yapması hiç mantıklı değildi. Kurşun'a yakışmazdı.

Ağzımı açmaya henüz sadece hazırlanma aşamasındayken, "Sus," diyerek önüme set çekti.

Gözlerimi devirerek arkama yaslandım ve kafamı yan cama çevirerek hızdan ötürü bulanık görünen ağaçları izlemeye başladım.

Sadece beş dakika sonra limandaydık. Arabayı sert bir frenle, limanın biraz dışındaki konteynırların yanında durdurduktan sonra bana doğru

eğildi ve önümdeki torpidoda duran üç silahtan biriyle kurşunları çıkardı. Çıkardıklarını seri bir hareketle silahına takmasını izlerken yanağımın içini dişledim.

Düpedüz mafyaydı işte.

Senin de silahın var, Elfida. Mafya mısın sen?

Kurşun, doğrulmadan önce arduvazlarını yüzüme çıkardığında ben zaten onun yakınımdaki yüzünü izlediğim için göz göze gelmiştik.

Çenemi ne sert ne de yumuşak olacak şekilde tutarak yüzümü iyice yüzüne yaklaştırdığında şaşkınlıkla yutkundum, bakışlarım bir saniyeliğine dudaklarına kaymıştı. "Bak bana," dedi, ürpertici bir sessizlikle. Yeniden gözlerine baktım. Bu yakınlıktan çok daha güzeldi arduvazları. "Bu arabadan indiğini görmeyeceğim." Çok ciddi bakıyordu. "Ne görürsen gör, ne duyarsan duy, inmeyeceksin. Korkma da. Bu arabaya kimse yaklaşmaz."

Başımı sallamaya çalıştım ama çenemi tutan eli bana izin vermedi. Dikkatim söylediklerinde değil, yakınlığımızdaydı. Bir şeyi gerçekten anlamamı istiyorsa aramıza biraz mesafe koymalıydı.

Elini çekti ve gözlerime birkaç saniye daha baktı. Nefesi yüzüme vuruyordu. En sonunda geri çekildi, arabadan çıktıktan sonra kapıyı sertçe çarptı. Silahını beline takıp, yürümesini izlerken üzerinden yayılan güce hayran kalmıştım.

6 Ekim 2022. O an anladım ki sevgilim, sen bir katil de olsan uyuşturucu ticareti de yapsan senden vazgeçmem. Sen bu hayatta ne yaparsan yap, beni kendinden uzaklaştıramazsın. Dünyanın en kötü adamı bile olsan yanında kalmak pahasına dünyanın en kötü kadını olurum.

Ondan bir gün uzaklaşırsam eğer bu onunla değil, benimle ilgili olacaktı. Kurşun Alpugan her kim olursa olsun, ben hep onun tarafında olacaktım.

~

Dakikalar su gibi akıp, beni küçücük arabanın içinde nefes alamaz hale getirirken üçüncü kez duyduğum silah patlamasıyla kapı kolundaki elimi sabit tutmak için kendimi zorluyordum.

Birer saniyelik aralıklarla sıkılan üç silah.

Ve işte katilliği üzerine yakıştıramadığım adamın katil olmasını dilerken buluyordum şimdi kendimi. Silah sıkılan değil, sıkan olması için dua edebilecek hale gelmiştim.

Kapıyı açmadan torpidoya eğildim ve bir silah alarak torpidoya saçılmış kurşunları içine taktım.

O, Kurşun Alpugan'dı. Dediğini yapar, arabadan çıktığım için beni mahvederdi. Ama ben de Elfida Alaner'dim ve son üç yıldır olduğu gibi her daim onun önünde ona siper olurdum. Bazen ihtiyacı olduğunda, bazen ihtiyacı olduğundan haberi bile olmadığında, bazense ihtiyacı olmadığında hep oradaydım. Hep de olacaktım.

Arabadan inip de dikkatli adımlarla, onun gittiği yolu takip ederken temkinli bakışlarım ortalıkta dolandı. Kalbim sertçe çarpıyor, göğsümün içinde çırpınıyordu.

Taşlı zeminde topuklularımın beni yavaşlatmasına izin vermeden ilerlerken yanlarından geçtiğim konteynırların arkasından her an biri fırlayacakmış gibi tetikteydim.

İki dakikalık yürüyüşün sonucunda tek katlı, bir ofis gibi düzenlenmiş o betondan ufak yapıyı gördüğümde yerimde durarak bakışlarımı kıstım. Bir silah sesi daha duyuldu. Kalbim boğazımda atıyordu şimdi. Ona bir şey olmadığını tüm kalbimle hissediyordum ama olabilme ihtimali rahatlamama engel oluyordu.

Beton ofise doğru yürümeye başladım. Ortalıkta kimse yoktu. İçeriden boğuk konuşma, belki de bağrışma sesleri gelirken ben içeriye hangi kapıdan gireceğimi tartıyordum. Sadece iki küçük cam vardı ve birinden bakıldığında sadece boş bir deri koltuk takımı ve ayaklı, siyah bir vantilatör gözüküyordu.

Etraftan dolanarak ön kapıyı pas geçtim ve arka kapıya ulaştım. Sesler o taraftan geliyordu, bir anda dımdızlak insanların ortasına giremezdim. Silahı belime, ceketimin altına yerleştirdim. Elimdeki silahı aniden gören biri tarafından refleks olarak öldürülmek istemiyordum.

Kolundan kavradığım ince plastikten beyaz kapıyı yavaşça açarken çıkan gıcırtıya küfrettim. *İnsan şunu bir yağlar.* Ardımdan çektiğim kapıyı kapamadan, bırakırken netleşen sesler birbirine girdiğinden anlaşılması çok güçtü. Ama onun sesini nerede duysam tanırdım.

"Benim onay vermediğim işe, nasıl sesinizi çıkartmazsınız siz, ulan?"

"Abi, vallahi..." Birkaç değişik ses duyuldu. Ve sonra bağırış. "Biz çok itiraz ettik. *Kurşun abim hepimizi öldürür ve buraya gömer*, dedik. Dinlemedi."

"Dinletecektin!" diye bağırdığında sesinin gücü omurgama bir titreme hissi gönderdi.

"Ah!" Adamın acı haykırışıyla adımlarımı yavaşlatırken bir yandan da etrafıma bakınıyordum. Arka kapıdan bir ofisin içine girmiştim. Ofisin buzlu cam, sürgülü kapısı başka bir alana, orasıysa daha büyük bir yere açılıyordu. Üç odalı olmalıydı burası. Sürgülü camı yavaşça çektim. Topuklularımın ahşap parkede ses çıkartmaması için ekstra bir özen gösterirken iki küçük basamağı indim ve başka bir sürgülü kapının yanındaki ufak camdan, sadece bir kısmı görünen bedenlere kısa bir bakış attım. Demek ki Kurşun tehlikede değildi. Onun karşısındakiler tehlikedeydi. Bu kesinleştiğine göre buradan çıkıp arabaya geri dönebilirdim. Fazlasını görmek, burnumu sokup, kabullenirken zorlanacağım manzaralara tanık olmak istemiyordum.

Kalbimi sıkıştıran o his yok olurken geldiğim yerden çıkmak için hareketlendim ama hareketlerimi donduran bir şey oldu ya da biri.

Arkamdan uzanarak omzumu sıkıca kavrayan elin sahibi, "Bak sen," dedi, kısık sesle. "Burada ufak bir böcek buldum."

Arkama dönerek tanımadığım çirkin surata mimiksiz bir bakış attım. Şimdi beni onu burada dövmek zorunda bırakırsa sesi duyup buraya gelen Kurşun bana lafını dinlemediğim için kim bilir neler yapardı.

"Kimsin?" diye sordu.

"Sen kimsin?" diye sordum.

Siyah ceketinin altından çıkardığı silahı seri bir hareketle alnıma yasladığında, "Konuşmazsan ecelin," dedi. Suratında sinirli, ciddi bir ifade vardı. Tam da kör noktalarda cinayet işleyen bir adama yakışır bir tipti.

Belki gülebilirdim ama gülmedim. Adrenalin hissiyle kalp atışlarım mümkünmüş gibi biraz daha hızlanırken, bir saniye dahi beklemeden, koluna vurarak başıma dayalı silahını düşürdüğümde şokla büyüyen gözleri yerdeki silaha kaydı. Suratına yediği sert yumrukla ise kapandı.

Geriye sendelediğinde ayağının iki basamaklı merdivene takılmasıyla oturur gibi düşen adam ellerini yere koyarak devrilmesine engel oldu ama çok ses çıkartmıştı. İçeride devam eden konuşmalar ışık hızıyla kesilirken adım seslerini duymak yutkunmama neden oldu.

Şu ana dek dümdüz bakan gözlerim, Kurşun'un arkamda kalan kapıyı kırar gibi açmasıyla kısılırken silahlıya -artık silahsız- son bir bakış attım ve yavaşça arkamı dönerek Kurşun Alpugan'la göz göze geldim.

Bana öldürücü bir soğuklukla baktı. Bir, iki, üç, dört saniye ve arduvazlarını yavaşça merdivenden doğrulan adama çevirerek başını salladı. "Ne işin var lan burada?

Bakışlarından bakışlarıma sözsüz tehditler, bağırışlar akmış, korkutmasa da bedenimin gerilerek kaskatı olmasına neden olmuştu.

"Tarık yan çizmiş dediler, geldik, abi," dedi silahsız.

Kurşun, adamın yüzüne yediği yumruğun habercisi olan kanlara aşağılar bir bakış attı. "Gelmeseydin daha iyiymiş, Aykan."

Adam şikâyet eder gibi geliyle beni işaret ederken, "Abi," dedi. "Ne iş?" Sol gözünü sorgular gibi kırpmıştı. "Yumruk attı bana, sıksana kafasına. Niye tepki vermedin?"

Gülmemek için dudağımı dişledim.

Kurşun sabır çeker gibi gözlerini yumdu ve yeniden açtı. "Hâlâ yumruk yiyorsan kafasına sıkmam gereken kişi Elfida değil, Aykan."

Adam hafifçe sırıttı. Yerdeki silahını alırken, "Çalışmadığım yerden geldi, ne bileyim çocuğum yaşındaki kızın bana yumruk atacağını, abi?" dedi. Muhtemelen otuzlu yaşlarına bile gelmemişti.

Göz devirme isteğiyle dolup, taşarken tam bu isteğimi eyleme dökecektim ki domino taşlarından birine dokunulmasıyla bütün bir sıranın yıkılmasını anımsatan bir olay yaşandı. Ve o yaşanan olay, peşinden yaşanan diğer olayları tetikledi.

Tahminen ön kapıdan içeriye girerek Kurşun'un arkasında beliren ve onun başına bir silah çeviren adamı görmemle ceketimin altındaki silahı çıkarıp onun başına nişan almamın arasında saliselik bir farktan fazlası yoktu. Üstelik isminin Aykan olduğunu öğrendiğim adam da benimle aynı tarafa bakıyordu ama benim kadar hızlı davranamamıştı.

Kurşun, arkasında kim olduğunu merak etmeden elimdeki silaha baktı. Sonra gözlerime. Sonra yine silaha ve yine gözlerime. Arduvazları kısılarak belirgin bir sorgulamayla birlikte başka bir hisle heterokromili bakışlarıma tutunmuştu.

Onu korumak bir refleksti.

Onun tehlikede olması ise uçurumun kenarında kollarını iki yana açmakla eşdeğer bir ölüm hissiydi.

"Tarık," dedi Kurşun düzce, bakışlarını bakışlarımdan ayırmadan. "O silahı indirmek için iki saniyen var."

Bana, beni ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu.

Beni tanımıyor gibi.

6 Ekim 2022. Beni tanımıyorsun ve umarım hiç tanışmayız, sevgilim.

Tarık olduğunu öğrendiğim sakallı adamın dudakları, kaynağı keyif olmayan bir sırıtışla kıvrılırken silahını indirdi. "Geç teşrif ettiniz, efendim," dedi, alay eder gibi. "Gemi çoktan çıktı."

Kurşun onu umursamadan, söylediğine herhangi bir tepki göstermeden bana doğru bir adım attı ve büyük elini, silahı tutan elimin üzerine kapatarak yavaşça indirmemi sağladı. Göz temasımız hiç kesilmiyordu. Farklı bakıyordu. Silahı elimden alarak emniyetini de kapadı ve kendi beline taktıktan sonra Tarık'a döndü.

Aykan'ın kısılan bakışları eski haline döndü. Sanki devamında olacakları biliyordu. Telefonu çalmaya başladığında açıp kulağına götürdü. "Dur be oğlum, ortalık karıştı. Gelemem şimdi. Şurada iki kavga izleyeceğim, rahat vermiyorsun. Kapat, geliyorum," dedi ve bana mecburi olduğunu hissettiğim bir baş selamı verdikten sonra ofisten çıktı.

Kurşun'un geniş sırtı göz hizamdayken bedeni, Tarık'ı görmemi önemli ölçüde engelliyordu. İki elini de cebine soktu ve tahminimce rahat bir bakış attı. Çenesiyle açık kapıyı işaret etti. Kapıdan deniz ve ilerlemekte olan koyu mavi renkli, büyük bir gemi gözüküyordu.

"Bak bakalım çıkmış mı?"

Lafının bitmesiyle Tarık, kaşları çatılarak kapıya döndü. Adam henüz ağzını açamadan kulakları sağır edecek ama Kurşun'un irkilmesine bile neden olmayacak kadar büyük bir patlama sesiyle gözlerimin önünde büyük bir yangının alevleri belirdi.

Gemi patlamıştı.

Patlatılmıştı.

Karşımdaki manzarayı donakalmış bir halde izlerken Tarık'ın da benden fazlası vardı, eksiği yoktu. Adam resmen şoka girmişti.

"Sakın kendini rakibim sanıp da benimle oynamaya kalkma, Tarık," dedi Kurşun. "Sana oyunun ben olduğumu hatırlatmak zorunda kalırım. Bir anda ömrün boyunca ödeyemeyeceğin bir borcun içinde bulursun kendini."

Ve hemen sonra bir domino taşı olayı daha yaşandı. Ama bu seferki kısa ve öz, iki taştan ibaretti. Kuvvetli bir gürültüyle çınlayan iki taş.

Tarık dakikalar önce indirdiği silahını büyük bir öfkeyle havaya kaldırarak emniyetini açtığı anda bir taş devrildi.

Kurşun, ondan önce davranıp kendi silahını ateşlediğindeyse ikinci taş.

İçimde devam eden devrilmelerin sesi kulaklarımda çınlarken zaman yavaşlamış gibi hissediyordum. Kan akışım yavaşlamıştı. Nefes alışım yavaşlamıştı.

Kurşun'un silahından çıkan kurşun, saliselik bir hızla ilerleyip de gözlerindeki öfke somutlaşan adamın şakağından içeriye girdiğinde ortalık bir anda kan gölüne döndü. Bir saniye bile tereddüt etmeden tetiği çeken parmağının neden olduğu hareket, iki metrelik bir adamın ölü bir halde yere yıkılmasına neden olduğunda silahının emniyetini kapadı ve beline soktu.

Gözlerimin önü bir saniyeliğine bulanmış, buzdan bir camın ardında kalmıştım sanki. Gördüğümü sindirememiş, algılayamamış hatta neredeyse gördüğümü dahi kabullenememiştim. Tanık olduğum cinayet ne ilkti ne de son olurdu, biliyordum.

Oysa farklıydı.

Kanı yakıştırmadığım ellerdi bu kez katilinkiler.

Beyninden vurulmuşa dönmek, derlerdi ya, tam olarak onu hissediyordum şu an. Üstelik burada gerçekten beyninden vurulan biri vardı ve o, ben değildim.

Sırtı hâlâ bana dönüktü.

Gözlerim yerde, kendi kanlarının ortasında yatan, gözleri açık ve boş bakan cesetten ayrılmıyordu. Sanki bana bakıyormuş gibi hissetmek, ürpermeme neden oldu.

Sol elinin yüzükparmağında parlayan alyansına baktım.

Bir adam ölmüştü, evet. Ama aynı anda birinin kocası, belki babası, kardeşi, evladı, abisi, arkadaşı ölmüştü.

Ve buna neden olan adam bana doğru döndüğünde, yüzünde hiçlik vardı, boşluk vardı, alışkanlık, duygusuzluk vardı. O birini öldürmüştü, karşısında bir ceset görüyordu. Ama ben, hayatının aşkının mezarlığında ağlayan bir kadın görüyordum, başıboş çocuklar görüyordum.

Göz göze geldik.

6 Ekim 2022. Sevgilim, sen birini öldürdün. Gözlerimin önünde bir cinayet işledin. Sevgilim, şimdi ben seni nasıl aklayacağım?

Onu etkisiz hale getirerek kendini vurmasına engel olabilirdi. Kolundan vurabilirdi, karnından vurabilirdi ve Tarık bir şekilde ona isabet eden kurşundan kurtulamayıp ölebilirdi. Bu başka bir mevzuydu. Direkt olarak onu beyninden vurmasıysa başka bir mevzu.

Kaç kez yapmıştı bunu?

Arduvazlarına baktım. O benden bir tepki beklerken sadece baktım ve düşündüm.

Üç yılımı verdiğim katili düşündüm.

Belindeki silahın, az önce elimde tuttuğum silahın aldığı hayatları düşündüm.

Lafına karşı geldiği için, onun sözünden çıktığı için birini öldürmüştü. Amacı kendinin vurulmasını engellemek falan değildi. Onu direkt öldürmek istemişti. Benim önümde.

6 Ekim 2022. Senin için mi tüm bunlar? Ben sen ölme diye kendimi onlarca tehlikeye atarken sen soğukkanlı bir katil misin Kurşun? Sen benim hayatımı kurtaran tek kişiyken, benim kahramanımken kimlerin celladısın böyle?

İlk kez gerçekten kötü olduğunu fark ediyorum. Sen kötü birisin. Sen genç kızların üç yılını feda etmemesi gereken birisin.

Yeniden cesede kısa bir bakış atıp da başını eğmiş, dik duruşu ve ifadesiz suratıyla beni izleyen adamın gözlerine bakıp dudaklarımı araladım.

Oradan her laf çıkabilirdi ama sakin sesle kurulan iki cümle çıktı sadece.

"Gitmeyecek miyiz?" diye sordum. "Polis falan gelmez mi?"

Onu tanıdığım bütün zaman boyunca gözlerinde gördüğüm en büyük şaşkınlığı gizlemedi.

6 Ekim 2022. Kimin celladı olursan ol, sen benim kahramanımsın. Ve sanırım ben biraz bencil bir kadınım.

Dudaklarını ıslattı ve sayamadığım saniyelerin sonunda, "Gitmek mi istiyorsun?" diye sordu. "Benimle."

Başımı salladım. "Nefsi müdafaaydı."

"Nefsi müdafaa böyle olmaz, Elfida," dedi. "Bu bir cinayetti."

6 Ekim 2022. Bir bedeni öldürmekten daha büyük cinayetler de vardır, sevgilim. Tanıdığım en acımasız insan mı sanıyorsun kendini? Sen gördüğüm en iyi insansın. Genelde insanlar herkese karşı iyi, bana kötü olurlar. Sen bana iyi, başkalarına kötüsün. Sözsüz işlenen bazı cinayetler vardır, kan çıkmadığı için kimsenin cesedi görmediği. Çok kez o cesetlerden oldum. Bir kereliğine de katilin yanında olacağım. Sen kim olursan ol, ben senin yanında olacağım.

Üzerime doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattığında geri adım atmamı mı bekliyordu, bilmiyordum ama atmadım.

Göğüslerimiz değecek kadar yakın durup büyük ellerini indirdi ve belimi kavradı. "Korkmuyor musun?"

"Mafya olduğunu anlamıştım zaten," dedim, onda görmeye alışık olduğum bir ifadesizlikle. "Mafyalar cinayet işler, Kurşun."

Belimdeki elleriyle beni sırtım duvara yaslanana kadar nazikçe geriletti. "Mafya olmadığımı kabullenmen gerekecek." Şaşkınlığı geçmiş, yerini yorumlaması güç, farklı bir duyguya bırakmıştı. Sakin bir duyguydu bu. Bu kez ifadesiz olmayan ama ifadesi yorumlanamayan yüzü çok yakınımdaydı.

Bana ahlaki değerlerimi hiç çabasız çiğnetebiliyor olmasıydı asıl korkunç olan. İki metre ötemizde bir ceset varken onun gözlerinde kaybolabilmemdi. Kendimdi korktuğum tam şu raddede, o değil.

"Benim için birine silah doğrulttun bugün."

İlk değildi, sevgilim.

Başımı salladığımda azıcık öne gitsem yüzlerimizin değecek olması beni geriyordu. "Refleksti," dedim. "Korktum."

İşaretparmağının tersiyle yüzümün kenarına hafifçe dokundu. "Neyden korktun?"

Onun için birine silah çevirmem hoşuna mı gitmişti? Bu ufacık şey hoşuna gidiyorsa üç yıldır onun için yapıklarımı anlatsam neler olurdu?

Yakınlık, aklımı bulandırıyordu. Kulaklarım uğulduyordu. Silahın patlarken çıkardığı gürültü, kalp atışlarıma dönüşüp, içten içe beni vururken göğüs kafesimin içinde yankılanıyordu.

Dudaklarını ıslattı. Bence sakallarını kesmeliydi. Sadece birkaç günlüktü ama ellerimi kendime saklamamı iyice zorlaştırıyordu. Parmaklarımı, dudaklarımı üzerinde gezdirmek istiyordum. Tüm bunların ortasında, sadece durup ona dokunmak istiyordum.

Belimdeki parmakları sıkılaştı. Arduvazlarında yer değiştiren bir şeyler vardı. En küçük detayına kadar görebiliyordum.

Derinden ve neredeyse uzaklardan geliyormuş gibi hissettiren bir sesle, "Yanlış," dedi sadece.

Dayanamadım, en sonunda ellerimi kaldırdım ve birini ensesine, birini de sakallarına yasladım. Avuçiçlerimdeki pürüzlü his her şeye bedeldi. Her şeye. Bedeninin her yerine dokunmak için sabırsızlanıyordum.

"Ne yanlış?"

Belki de sadece yarım saniyeliğine olsa bile bana saatler gibi hissettiren bir süre gözlerini kapadıktan sonra yeniden açtı.

Neyin içsel savaşını veriyorsun, sevgilim? Bırak, dürtülerin kazansın bu savaşı. Bırak, zihnin kaybetsin bir kereliğine.

"*Dur*, de," derken dediğini yapmam için gözlerimin içine bakıyordu. Bir şey demedim. Tekrar dudaklarını ıslattı. "Silahımda parmak izin var, Elfida. Cinayet işlendiği sırada burada olduğun kameralardan kolaylıkla teyit edilebilir. Korkmuyor musun? Senin yaptığını söylesem şüphesiz bana inanırlar." Bir kaşını kaldırdı. "Bu, aklına bile gelmedi ama değil mi? Benim paramı çaldın. Seni bir nedenden öldürmeyeceğim zaten bariz ama belki de bu şekilde müebbet yemene neden olup tatmin olacağım ve şu an sadece polisler gelene kadar seni oyalıyorum." Ağzından çıkan hiçbir şeyi yapmayacağını o kadar iyi biliyordum ki. "Neden korkmuyorsun? Karşında bir katil var, neden tam şu an kaçmıyorsun benden?"

Kaçmam. Asla kaçmam, sevgilim.

Sakallarındaki bir parmağımı oynattım. "Sen neden seni dolandıran bir hırsızı öldürmeyip bu kadar yakınına giriyorsan ondan, Kurşun."

Sınırı aşılmış, sabrı taşmış gibi göründü. Çenemi sertçe tutup da dudaklarını dudaklarıma bastırdığında az önceki iki patlama sesinden çok daha büyük patlamalar gerçekleşti yüreğimde.

Önce sadece durdu. Gözlerim kapandı. Dudakları sanki dudaklarımın üzerinde dinlenirken o savaşın hâlâ bir kazananı olmadığını gösteriyordu bana.

Belimdeki parmakları iyice sıkılaştı. Kurşun yavaşça altdudağımı iki dudağının arasına sıkıştırıp öptüğünde tarifi imkânsız şeyler hissediyordum. Nefesini dudaklarımın arasında hissederken başını eğdi ve ben onun üstdudağını emerken beni duvara daha da bastırdı.

6 Ekim 2022. Şimdi ölsem dünyanın en mutlu insanı olarak ölürüm. Ben nefes alıyorum. Ben yaşıyorum. Ben bugün yeniden doğmuş hissediyorum, sevgilim. Ve bu kez, doğduğum dünya güzel. Çok güzel.

Aşırı yavaş bir tempoda ilerleyen ilk beş saniye geçtiğinde çenemdeki eli boynuma indi ve başımı birden yana doğru eğerek altdudağımı sert bir şekilde çekiştirdi bu kez. Hareketleri çok kısıtlayıcı, çok alıcı ama çok da vericiydi şimdi. Karşılık vermeyi bile imkânsızlaştırıyordu.

Alttan üste geçtiğinde parmaklarımı, canını yakacak kadar sert bastırdım ensesine ama o hissetmiş gibi değildi. Dillerimiz buluştuğunda sadece boğazından çıkan ses bile orgazma ulaştırabilirdi beni.

Dişlerim dudaklarına sürttü. Bu, dünya üzerinde ilk kez tecrübe edi-

len bir şeydi. Tarif bile edilemeyecek bu şeyi daha önce kimse yaşamış olamazdı, daha sonra da kimse yaşamayacaktı. Bu, bize özeldi.

Ensemdeki eli yana kaymış, ne boğazıma ne de enseme taşıyor, sanki beni ürkütmemek için boğazımı sıkmaktan zorlukla uzak duruyordu.

Dudaklarımı sıkıca kavrayan ve çekiştiren dudaklarının verdiği his inanılmazdı. Ne saniyeleri sayabildim ne de başka bir şey düşünebildim. Tek hissedebildiğim altdudağımı emdiğinde karnımda oluşan o muazzam histi.

Karnımdaki sertliğini hissettiğimde dudaklarımdan dökülen ince inilti onun dudaklarına çarptı. Dudaklarındaki enfes tat aklımı başımdan alırken beni öpüşündeki tutku dizlerimin bağını çözüyor, bütün konrolünün kaybolduğunun farkında olmak, ruhumda inanılmaz bir tatmin hissi meydana getiriyordu.

6 Ekim 2022. Ben üç yıllık hayalimin, amacımın, hayattan zevk alma sebebimin ödülünü aldığım için ayakta duramayacak bir haldeyim şu an. Peki, ya sen, sevgilim? Sen neden kendini kaybediyorsun? Sen neden anormal şekilde hissettiğin bu hissi anlamamı sağlıyorsun şu an? Sen neden bu öpücükten en az benim kadar zevk alıyorsun?

Bunu şu an düşünmemeliydim ama birini becerirken bile görmüştüm onu. Hareketlerini, tutuşunu, bakışını, kaybetmediği kontrolünü biliyordum. Şimdi bir öpücükle hızlı kalp atışları benim göğsümün içinde atıyormuş gibi hissettirecek kadar sert çarpıyordu.

Mümkünmüş gibi onu kendime daha çok çekerken şimdi sadece elim değildi ensesinde olan, resmen boynuna tek kolumla sarılıyordum.

Dudaklarından, ağzımın içine doğru bir ses çıktığında o derinden çıkan, tarazlı ses bacaklarımı titretti.

İkimizin de nefesi bitmişti ama öpüşmeyi kesemiyorduk. Dünyam parçalara ayrılmış, yeniden birleşmiş, bambaşka bir renk almıştı. Daha yaşanılabilir bir yer olmuştu, huzurlu bir yer olmuştu dünyam. İlk kez, hayatım boyunca ilk kez kendim olmaktan mutlu olduğum andaydım.

Ciğerlerimin patlamasına razı olsam bile bir süre sonra benim nefesim, onunkinden daha güçsüz çıktı ve bedenim hayatta kalabilmem için kollarıma komut gönderip onu kendimden uzaklaştırmama neden oldu.

Yarıya kadar inik gözkapaklarımla neredeyse siyaha dönen arduvazlarına bakarken ikimizin sert nefesleri, birbirimizin yüzüne vuruyordu. En-

sesindeki elimi omzuna, oradan da göğsüne indirmeye çalıştığımda kalbinin üzerine gelemeden bileğimi sertçe kavradı ve hissetmeme engel oldu.

Sen bile yediremiyorsun bir öpücükle hissettiklerini.

Başımın arkasını duvara yaslayıp, derin derin nefesler alırken yüzüme bakıyor, içinden bir şeyler düşünüyordu. Gözlerini bir saniye olsun benden ayırmıyor, sert soluklar alıyordu.

Başımı çevirip de yerdeki cesete bakmaya cesaretim yoktu şu an.

Bir ölü, daha fazla saygısızlık göremezdi.

6 Ekim 2022. Bugün ilk kez öpüştük. Bunu betimleyemeyeceğim. Bunları anlatabilecek bir dil de alfabe de henüz var olmadı, sevgilim.

Bir kapının duvara çarpma sesiye irkilirken bakışlarımı, daldığım gözlerinden çektim ve geleni görmek için kapıya baktım.

Kılıç'ın buz mavileri pozisyonumuzu idrak etmesiyle büyürken dudaklarının arasında oluşan boşluk başka zaman olsa komiğime gidebilirdi. Ama şu an tam olarak uyuşuktum.

"Ne yapıyorsunuz, amına koyayım?" Bir adım geriye adım atan Kurşun'a baktı. "Kim öldürdü bunu?"

Kurşun yüz ifadesini stabil hale sokmuş, Kılıç'a rahat bir bakış atmıştı. "Ben."

Kılıç'ın az önceki ifadesine *şaşkın*, dediysem şimdikine *dehşete düşmüş*, demem gerekiyordu sanırım. "Ben kim?" dedi Kılıç. Bir bana, bir Kurşun'a bakıyordu. "İngiliz mi Amerikan mı?

Dudaklarımı ısırırken, eğer gülersem dikkatleri üzerime çekeceğimi bildiğimden nefesimi tutarak kendimi frenlemeye çalıştım.

"Kıvırma, Kılıç," dedi Kurşun. "Gördü."

Kılıç dehşete düşmüş halde bir ona bir bana bakarken kaşları çatıldı. Havaya kalktı ve sonra yine çatıldı. "Affınıza sığınarak bir şey soracağım." Birden sesi yükseldi. "Siz öpüştünüz mü amına koyayım?"

Kimsenin kendisine cevap vermemesiyle yerinde şaşkın şaşkın dikilmeye devam eden adam resmen hayatını sorguluyordu. Ambiansın resmen içine sıçmış olsa dahi kendimi öyle bir kaybetmiştim ki yeniden bularak tam anlamıyla zamana dönemiyordum. Ayakta durabiliyor, normal gözükebiliyordum ama içten içe dağılmıştım. Kelimenin tam anlamıyla parçalara ayrılmıştım.

Kurşun'un profilini inceledim.

6 Ekim 2022. Bu daha başlangıçtı, sevgilim. Peki, ya bir öpücükle dağılan biz, fazlasında neler hissedeceğiz?

13

Kılıç, dondurucu gözüken buz mavisi gözlerini Kurşun'un gözlerinin en içine sabitlemiş, durduğu yerden tek bir adım atmadan dikiliyordu.

Omuzlarının gerginliği, gözlerinin anlatmaya çalıştığı şeyle birleştiğinde, geride korkunç bir manzara bırakıyordu. Belki başka bir zaman olsa gerilebilirdim ancak bugün hatta muhtemelen uzun bir süre bu öpücüğün etkisinden çıkamayacaktım.

Gerginlik, merak, stres gibi duyguları hissetmek için fazla mutluydum şu an. Dudaklarımda hâlâ onun tadı varken fazla huzurluydum.

Ben en son ne zaman huzurlu olmuştum? Ben hiç huzurlu olmuş muydum?

Bugünü, az önceki birkaç dakikayı, yirmi iki yıllık mutluluk karşısında değişmezdim.

Profilini izledim. Yüz hatlarını birinci kez ezberledim.

6 Ekim 2022. Mutlu bir ailede doğacaksın. Bir annen, bir baban, bir abin olacak. Gerçekten olacaklar. Sevileceksin. Senin de canın yansa içi titreyecek insanlar olacak etrafında. Hiç yalnız kalmayacaksın. Hiç evsiz kalmayacaksın. Hiç kimsesiz olmayacaksın. İlaçların bile olmayacak. Hiç intihar etmeyeceksin, gitmeyeceksin o uçuruma, deseler... Hayır, derim, sevgilim. Ben seni onlara değişmem. Ben, beni az önceki o öpücüğe getiren yirmi iki yıla tam şu an teşekkür ederim. Ne baba ne anne ne Ataner ne de başkası... Hepsiyle olabilecek mutluluğumu, seninle olacak mutsuzluğum için silip atarım. Şimdi daha iyi anladım, sen benim yaşama sebebim değilsin. Sen benim yaşamımın ta kendisisin.

Gözkapaklarımı her açıp kapadığımda daha zor kontrol edebiliyordum kendimi. Saliselik karanlığın ardından yeniden gözlerimin önünde onu gördüğüm her an daha fazla acıyordu göğsüm.

Ninova

Ben daha onun tadını almadan, sesini bile duymadan ona bu kadar bağlıydım. Artık her şeyi bilirken bağımlı olmaktan başka çarem mi vardı?

Artık onun benden başka çaresi mi vardı?

Kurşun'la Kılıç'ın tansiyon seviyesi yüksek bakışması, içinde barındırdığı sözsüz cümleleri, bağırışları sonlandırdı ve Kılıç'ın gözleri üzerime saplandı. Dümdüz baktı. Kızdığı şey Kurşun'un bir adam öldürmesi miydi? Onu benim önümde öldürmesi mi yoksa öpüşmemiz miydi? Bilmiyordum.

Muhtemelen hepsiydi.

Boğazımı temizleyerek duruşumu düzelttiğimde Kurşun da hafifçe nefesini bıraktı ve bana dönerek, "Gidiyoruz, Elfida," dedi. Kılıç bakışlarıyla ona her ne anlattıysa canını sıktığı belliydi.

Ne yapacağımı, nasıl rol yapmam gerektiğini, nasıl bir tepki vermem gerektiğini bilmiyordum. Ayarlarım karışmıştı.

Bir şey olmamış gibi mi davranmalıydım? Öpüştüğümüz için ona yakın mı davranmalıydım yoksa adam öldürdüğü için geri mi durmalıydım? Gitmek istiyorum diye ortalığı ayağa kaldırmak, normal şartlarda benim olduğum konumda, olduklarını sandıkları biri için en normali olurdu. Gerçi normal biri, bir ceset daha soğumadan katiliyle öpüşmezdi.

Onun gibi adamları biliyordum. Dahası, onu biliyordum. O, onu dolandıran biriyle öpüşüp koklaşmayı kendisine yediremezdi. Şimdi soğuk davranacak, aklınca beni geri tutarak her şeyi dengeleyecekti. Hatta istediğinde kolaylıkla dönüşebildiği o kötü adamı öne sürerek bu yolla beni aşağılayabilirdi bile. Ama beni, bunun anlık bir gaflet olduğuna inandıramazdı.

Karşısında onun ağzından çıkana göre şekillenen, alıştığı kadınlardan yoktu. Hep söylediğim gibi ben ondan adımlarca öndeydim.

Stabil bir yüz ifadesiyle kapıya doğru ilerleyerek Kılıç'ın yanından çıktığımda, Kurşun'un bedeninin arkamdan geldiğini hissedebiliyordum ama bozmadan, dakikalar önce çıkmamam için beni tembihlediği ama çıkarak hayatımın en doğru kararını verdiğim arabasına doğru yürümeye başladım.

Böyle istiyorsan böyle oynarız, sevgilim.

Hiç konuşmadan arabanın başına kadar geldiğimizde bile omuzlarımdaki gerginlik azalmamıştı. Hiç konuşmaması, ortamdaki negatif enerjiyi arttırıyordu. Arkamda kaldığı için yüz ifadesini görüp yorumlayamasam da arabanın başına geldiğimizde şoför koltuğuna binmek yerine

durduğunu fark ettiğimde, omzumun üzerinden dönerek ona bakmak zorunda kaldım.

Gözlerim yüzüne değdiğinde o zaten iki elini de ceplerine sokmuş, bana bakıyordu. Arduvazlarına yeniden yerleşen o duvarlar ortada olsa bile düşünceli ifadesini okuyabiliyordum.

Suratına bomboş bir bakış atarak çenemle arabayı işaret ettim. "Binmeyecek misin?"

Dudaklarını ıslattı. İki eli de ceplerinde, dimdik duruyor olmasına rağmen kol kaslarının kasıldığını fark ettim. Gözlerini aşağı dikmiş, sadece bana bakıyordu.

Derin bir nefes vererek, "Kurşun," diye cümleye başladım.

Tam o sırada o da, "Elfida," dediğinde, aynı anda dudaklarımızdan dökülen isimlerimiz birbirine karıştı.

Başını *sen devam et*, dercesine eğdiğinde düz ifademi bozmadım. Boğazımı temizledim ve gözlerimi kaçırmadan yalanları dudaklarımdan yuvarlamaya başladım. "Az önce olanlar benim için hiçbir şey ifade etmiyor." Soğukkanlılıkla kurduğum cümle, onun benden de soğukkanlı duran suratına çarptı. "Sana karşı bir hata yaptım," diye devam ettim, o beni izlerken. "Borcumu da bir şekilde ödeyeceğim, şüphen olmasın. Ama bu kadar. Sanmıyorum zaten senin gibi bir adamın bir öpücüğe, olduğundan fazla anlam yükleyeceğini." Kısa bir es verdim. "Sadece, o an etkilendim işte. Yakışıklı bir adamsın. Karşı koyamadım." Omuz silktim." Ama anlık bir şeydi. Senin gibi birinin, hayatımda bir öpücükten fazlasına sahip olabileceği izlenimine kapılmanı istemem."

Cümlelerim kalbini kırar mıydı? Onun bir kalbi var mıydı?

6 Ekim 2022. Sana, canının yanmaması için annenden bile daha büyük bir siper olurum. Ama sadece ben, sadece ben yakarım canını. Senin cümlelerin günler önce benim göğsümü nasıl ağrıttıysa biliyorum, benim cümlelerim çeyreği kadar bile ağrıtmıyor şimdi seninkini. Ama şimdi buz gibi suratının altından, karnına yemiş gibi hissettiğin yumruğun acısını hissederim ben, sevgilim. Sen nefes alsan ben anlarım. Senin rolünü ben çaldım. Senin yapacağını senden önce ben yaptım. Otur, düşün bakalım şimdi, önemsiz olduğuna ikna olmak isteyeceğin öpücüğü benim için önemsiz sandığında hissettiklerini. Çünkü ben, elimi koymama izin vermediğin göğsünün altında atan kalbini, kendi kalbimde duydum.

Birkaç saniyelik nefes kesici sessizliğin ardından yavaşça başını salladı.

Mimiksizliği onu yorumlamama engel oluyordu. "Aynılarını söyleyecektim." Sanki oraya yönelecekmiş gibi arabasına kısa bir bakış attıktan sonra arduvazları yüzümde takılı kaldı ve ben başka bir şey söylemeyeceğine ikna olduğum sırada, "Ama benim gibi birinden kastının ne olduğunu merak ettim," diye ekledi.

Omuz silktim ve bir saniyelik bakış bile beni ölümün kenarından alıp ölümün kenarına göndermiyormuş gibi onu kısaca süzdüm. "Pek iyi bir ailem olmadığını biliyorsun," dedim, sakince. "Bu yüzden beni kötü insanlardan uzak durmam konusunda tembihleyen kimse olmadı. Ben de senin gibi adamların içinde büyüdüm, Kurşun. Kötü adamların," dedim, bastırarak. "Vuran, kıran, bağıran, öldüren, kaba, dengesiz, illegal işler yapan, her güne bir başkasının ahını sığdıran adamlarla. Bir iyilik yapsa bin kötülükle örten adamlar. Seni, iyi olabileceğine inandıran ve hayal kırıklığından başka bir şey olmayan adamlar..." Arduvazları çok büyük bir dikkat ve yorumlayamadığım başka bir duyguyla bakıyordu gözlerimin içine. "Kısacası yanından bile geçmek istemeyeceğim şeyler artık bunlar. Bırak öpüşmeyi, konuşmayı, fazlasını... Senden o kadar çok gördüm ki ben büyürken artık sadece midem bulanıyor."

Ne kadarı yalandı söylediklerimin?

İlginç bir şekilde çok azı.

Koca Adam bile saydığım adamlardan sadece biriydi.

İyiliği bile bir şekilde kötülükle yapan adamlar...

Ve ben geçmişimde o adamları yeterince görmüştüm. Ben, o adamlarla büyümüştüm.

Ellerini ceplerinden çıkarıp, başını sallarken gözleri yüzümden ayrıldı ve birkaç saniye sonra yeniden yüzüme tutundu. "Sen de çok iyi biri sayılmazsın," dedi, çenesini kaşırken. "Hırsızsın sonuçta."

Şimdi de kendini, beni... Benzer olduğumuza mı inandırmaya çalışıyorsun, sevgilim?

"Kimse çok iyi değildir."

Dudaklarını ıslattı ve bir kez daha başını salladıktan sonra çenesiyle arabayı işaret etti. "Bin."

Ona ikinci kez bakmadan arabaya bindiğimde, onun sürücü koltuğuna oturması birkaç saniyesini almıştı. Bana hiç bakmadan arabayı çalıştırdı ve gaza yüklendi. Direksiyonu sıkarken beyazlayan parmak boğumlarını izlemeye başladığımda içimden gülümsüyordum.

Safir karşıma dikilmiş, elindeki dosyadan bir şeyler okurken onu dinliyormuş gibi yapmak için bile çaba sarf etmiyordum. İşaretparmağımı alnıma bastırmış, gözlerimi masamdaki su bardağına dikmiş halde otururken omuzlarımdaki kasların gerginliği başıma vurmaya başlamıştı.

Masamdaki su bardağı aklıma bir çift heterokromili gözü düşürdüğünde, Safir'in elindeki dosyanın sayfalarını çevirdiğini duydum.

Mavzer'deki odamda üzerine sıcak su döküldüğündeki görüntüsü gözlerimin önündeyken parmaklarımı başıma biraz daha sert bastırdım. Ama ne o görüntü gitti ne de Safir'in ağzından çıkanlar daha anlaşılabilir hale geldi.

Ne vardı onda, başkalarında olmayan?

Ne vardı da siktiğimin öpücüğü beni bu kadar andan soyutluyordu?

Aklımda dolanan sadece o an da değildi üstelik.

Ama anlık bir şeydi. Senin gibi birinin, hayatımda bir öpücükten fazlasına sahip olabileceği izlenimine kapılmanı istemem.

Bilmiyordum mesela. O an, ona hayatında ihtiyacı olan tek şeyin benim gibi biri olduğunu neden anlatmak istediğimi bilmiyordum. Üstelik o konuşmadan önce, ona yapacağım konuşma onunkinin bir benzeriyken.

Bu bir gerçekti ki Elfida Alaner, büyürken herhangi bir sıfatla yanımda olsaydı bugün böyle olmazdı. Ama o zaten benim gibi adamlarla büyüdüğünü iddia ediyordu. Nasıl anlatabilirdim ki ona, benim gibi olmuş olsalar bundan tiksinerek bahsedemeyeceğini?

İyi olduğumu kanıtlamak gibi bir amacım yoktu. Öyle olduğumu da düşünmüyordum zaten. Yine de bildiğim şey beni aynı kefeye koyduğu o insanlardan farklı olduğumdu. Tahmin edebiliyordum. Dahası, anlattığı tipleri direkt olarak biliyordum. Birilerinin hayatlarında, aynı onun bugün bahsettiği gibi tiksinerek bahsettiği kişiydim. Birilerinin tam şu an bir yerlerde beddua ettiği, nefret ettiği, korktuğu biriydim. Birilerinin eceliydim. Ama o karşısında, o adamı hiç görmemişti ki.

Onu bir eve kilitlediğim, korkusuyla sınadığım, kafasına bir silah yasladığım için miydi hayatında açık açık hiçbir sıfatım olmayacağını söylemesi?

En iyi halimi, en kötüsü mü sanıyordu?

Safir konuşmaya devam ederken içimden küfrettim. Onun hayatında bir sıfat istediğim falan yoktu. Bir öpücüğü, güzel bir öpücüğü tutup da büyütecek biri değildim. Ama bu bir öpücük, diğer bin öpücükten fazlasıydı. Ve karşıma geçip de umursamazca *olan oldu*, demeye getirdiğinden beri kafamda dolaşanları susturmak mümkün değildi. Siktiğimin bir dakikalık öpücüğünü hayatımın en iyi seksine değişmezdim. Sadece fiziksel bir arzu değildi bu. Orada aklımdaki şey göğsünü duvara yaslayıp eteğini yukarı sıyırmak değildi. Sadece çok daha uzun bir süre öpmek istemiştim.

Gözlerimin önüne, masama düşen dosyayı bir saniye izledikten sonra boş bakışlarımı Safir'in yüzünde gezdirdim. "Abi," dedi Safir, tersçe. "Dinlemeyeceksen ben burada kaç saattir ne bokuma konuşuyorum?"

Burnumdan kısa bir nefes verdim. "Kafamda bir şey var."

"Fark ettim, ettim onu da..." dedi, inceleyen bakışlarla. "Ne var?"

"Ne varsa var, amına koyayım, sana ne?"

Safir'in kaşları çatıldığında, aynı anda dudakları da gülümser gibi hafifçe gerilmişti. Teslim olurcasına ellerini kaldırdı ve kendini karşımdaki sandalyeye attı. "Tamam, sakin."

Ona ters bir bakış daha attım. Sakindim ya işte.

Şu aşamada Elfida'yla tanıştığım güne o kadar öfkeliydim ki... Anlatmaya kelimelerim yetmiyordu. Çok yorucuydu. Ona ait her şey çok yorucuydu. Belki de hırsız olduğunu öğrendiğim anda öncekilerde ne yaptıysam onu yapmalı, kafasına sıkmalıydım. Şimdi bunun için çok geçti. Bu fikir bile göğüs kafesimde anlamsız bir öfkeye yol açıyorken artık onu öldürmek için çok geçti.

Safir tam ağzını açıyordu ki odamın kapısı sertçe duvara çarparak sonuna kadar açıldı ve yumrukları sıkılı Kılıç'ı görünür hale getirdi. Gözleri doğrudan üzerimdeydi.

Onu sakince süzüp, "Sen çık, Safir," dedim, gözlerimi Kılıç'ın üzerinden ayırmadan. Bir yandan da dudaklarımdan küçük, bıkkın bir nefes bırakmıştım. Henüz ağzını açmamış olmasına rağmen ağzından çıkacak cümleleri duyabiliyordum.

Safir önce bana, daha sonra Kılıç'a kısa bir bakış attıktan sonra sükûnetini bozmadan ayaklandı ve Kılıç'ın yanından geçerek odadan çıktı. Kapıyı arkasından kapaması, sessizliğin ardından gelecek olan fırtınayı anladığını gösteriyordu.

Bu durum yaşanırdı.

Bazen Kılıç, bazen Açanay... Konumları değişir ama ağızlarından çıkanlar asla değişmezdi. Bazı şeyleri benden daha iyi gördüklerini düşünür, benim için bana kafa tutmaktan asla çekinmezlerdi.

Arkasından kapanan kapıya kısa bir bakış atıp da geniş adımlarla masamın başına kadar gelen Kılıç'ı izlerken, sırtımı sandalyeme yaslayıp, elimi *buyur*, dercesine kaldırdım.

Önce dudaklarını ıslattı, daha sonra bir elini kısa saçlarından geçirerek içsel savaşını dışa yansıttı. Sinirliydi. Dahası, gergindi. Ve gözlerimin içine sabitlenmiş buz mavilerinden anladığım kadarıyla beni de germekten çekinmeyecekti. Hiçbir zaman çekinmezdi.

İşaretparmağını bana doğrulturken kısık ama soğuk bir sesle, "Sen..." dedi. "Nasıl böyle düşüncesizse hareket edebilirsin, Kurşun? Senin aklın yerinde mi amına koyayım?"

"Yerinde," dedim sadece, istifimi bile bozmadan.

"Belli!" diye bağırdı. Bir adım geri atarak, masamdan uzaklaşıp odamda volta atmaya başladı. "İki günlük kızın önünde..." Bana döndü ve dişlerini sıkarak, "Seni dolandıran hırsızın, yalancının tekinin önünde nasıl adam öldürürsün?" dedi. "Aklım almıyor ya. Aklım almıyor!" Gitgide yükselmeye başlayan sesi canımı sıkarken sandalyeme biraz daha yerleştim ve işaretparmağımı kirli sakallarımda gezdirdim. "Tamam," dedi, ellerini sallayarak, konuşmaya devam ederken. "Gözlerime baktı. "*Sevgisiz*, dedik. *Yalnız*, dedik. Ama bu kadar yalnız değil, amına koyayım. Değil!" diye bağırdı. "Açanay'la bir olup da kızı tutup dağa kaldırdığınızda *yapmayın, etmeyin*, dedim. Üzüldüm, evet. Ama bu değil. Olması gereken bu değil." Sanki düşündükçe çileden çıkıyordu. "Şeytan gibi kız. Seni dolandırdı ya, seni. Kurşun Alpugan'ın dibine girdi kız. Evine girdi, ailesinin yanına girdi." Es verdi. "Ringte karşısına çıktı. Bu kadar burnunun dibindeyken seni dolandırıyordu. Beni, Açanay'ı, hepimizi kandırdı. Sen söyle şimdi, Allah aşkına... Saf, salak bir şey mi bu kız? Başı da öyle çok boş sayılmaz. Andıçların torunu. Ne kadar sevilmese de onların ailesinden," dedi. Sinirli bir gülüşle dilini dişlerinde gezdirdi. "Sen de gittin, bu kızın gözleri önünde cinayet işledin. Birine anlatsa? Ağzından kaçırsa? Ne olacak, lan?"

Kimseye söyleyemezdi.

Daha öyle bir niyeti olmadan anlar, öldürürdüm onu.

Onu öncekilerden ayıran her neyse, onu içimdeki kötü taraftan koru-

yan her neyse buna son vermek benim elimdeydi. Aynı onun hayatının elimde olması gibi.

Elfida Alaner'i öldürmek istemiyordum, evet ama bunu çok kolay yapardım.

O an yaşanmıştı ve bitmişti. Bir cinayet işlediğimi görmüştü. O an bunu neden yapmış olursam olayım, şu an düşünmenin de üzerine konuşmanın da olana bir çaresi yoktu. Çünkü o kısacık bir saniyelik zaman diliminde, parmaklarıma o tetiği çekmesi komutunu veren beynimde oluşan düşünce mantıklıydı. Belki de sadece o an için kanılmış bir zaaftı. Dürtüydü.

Aptal bir adam değildim. Elfida gibi bir hırsıza güvenecek, inanacak bir adam hiç değildim. İçimde ara ara ortaya çıkan ve onun eksiklerini kendimden vererek doldurmak isteyen bir yer vardı, evet ama onun için kendimi tehlikeye atmazdım. Onun için kimliğime zarar vermeyi göze almazdım. Elfida için kendimi feda etmezdim. Sadece o yarım saniyelik zaman diliminde düşündüğüm şeyi yapmıştım. Pişman değildim.

Dün, büyük laflar etmiştim. Onu affettiğimi söylemiştim. Affetmeme rağmen onu tutamazdım. Arabada bana *şimdi ne olacak*, diye sorduğunda ona verecek bir cevabım yoktu. Şimdiyse vardı.

"Söyleyecek olsa çoktan ortalığı ayağa kaldırırdı," dedim, sakince. İşlenen bir cinayetin ardından benimle öpüşmüştü. Onu görmüştüm. Korkmamıştı bile. Kimlerle, nasıl şartlarda büyümüştü, bilmiyordum. Ama bir cinayet onu korkutmuyordu. Kurbanın önünde katiliyle öpüşebilecek kadar cesurdu.

Kılıç sabırsızca volta atmaya devam ederken bana ters bir bakış attı. "Sen benimle taşak mı geçiyorsun, amına koyayım?"

"Yoo," dedim, sakince omuz silkerek. "Ne olacak, Kılıç? Gidip karakola ifade verse beni mi tutuklayacaklar?" diye sordum, sesimdeki ince alayla. "Beni hapse mi atacaklar?"

Kılıç birkaç adımda tekrardan masamın başına gelip, iki elini de yaslayarak eğildi ve gözlerimin içine baktı. Şimdi sesi normal tonundaydı. "Kurşun, sen kim olduğunun farkında mısın? Bir cinayetle seni ifşa falan edemeyeceğini, seni ifade vermeye bile çağırmayacaklarını ben de biliyorum. Ama bu kadarı ihmalkârlık. Bu kadarı aptallık," dedi, bastıra bastıra. "Senin asla yapmayacağın bir aptallık." Burnumun üst kısmını sıktım. Bu konuşma sıkmaya başlıyordu. "En basitinden İz'e bak ya. Al, sana burnunun dibinden bir örnek. İz ifşalandı. Bak, ne oldu sonra? Kırmızı

bülten, bir dünya dert başında. Gerçekten bir dünya. Nelerle uğraşıyor, en yakından görüyorsun işte. Kanser oldu kadın, amına koyayım." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Başa çıkamayacak. İz bile başa çıkamayacak, besbelli bu. Uzatmalara oynuyor, kendi de biliyor. Bir kez ifşalanınca geri dönüş yok, Kurşun."

"İz ifşalanmadı," dedim. "Kendini ifşa etti. Çünkü âşıktı. Aptallık etti."

Tanıdığım en güçlü kadındı. Hatta muhtemelen tanıdığım en güçlü insandı. Bunu dünyanın sayılı büyükleriyle aynı masaya oturan biri olarak söylüyordum. Kendimi dışarıda tuttuğumda İz'in sıralamada hep bir numarada olacağı öznel bir fikir değildi.

Ama yine de aşk onu da bitiriyordu

Devleri de devirirdi aşk denen illet.

"Neyse ne işte. Ne alaka şimdi?"

"Verdiğin örnek tutarsız," dedim, tek sıkıntı buymuşçasına. Kılıç sıkıntılı ve biraz da sinirli bir surat ifadesiyle bana bakmayı sürdürürken, sandalyemi hafifçe geriye iterek ayaklandım ve ona son bir bakış attım. Bu muhabbet canımı sıkmıştı. "Senin düşünebildiğin her şeyi ben de düşünüyorum, Kılıç. Siz Elfida meselesinin dışında kalın."

Son cümleme Açanay'ı da dahil ettiğimi anlamıştı.

"Abi," dedi, ben kapıya doğru yürümeye başlarken. "Mantıklı davranmıyors-"

Sözünü kestim. "Lafımı ikiletme."

Kapıyı açıp da odadan çıktığımda, koridorda sağa dönerek yürümeye başladım. Benim ardımdan Kılıç'ın da odamdan çıktığını ve kapıyı çektiğini duyabilmiştim fakat ne peşimden geldi ne de başka bir şey söyledi. Son sözümü söylediğimde, zorlamanın bir anlamı olmayacağını bilecek kadar uzun süredir yanımdaydı.

Koridoru yürümeyi bitirirken çıktığım açık alandaki asistan masasında oturan kadın beni görmesiyle elindeki işi bitirip hızla ayağa kalktı. Ona bakmadan ilerledim ve sağdaki ahşap kapıyı açtım.

Gözlerim direkt olarak, güneşin odanın tamamı cam olan bir duvarından içeriye girerek saçlarına vuran ve kumral tellerin olduğundan açık renk gözükmesine sebep olduğu kadını buldu. Kahverengi deri koltukta oturmuş, karşısında konuşan Orhan'ı dinliyordu. Bulunduğum konumdan yüzünün çok azı gözüküyordu. Gözlerinde dikkat yoktu. Muhtemelen dinlemiyordu bile.

Şirketin mimarlarından biri olan Orhan, "Teoride çok anlam ifade etmiyor, biliyorum ancak pratikte gördükçe öğreneceksin," dedi. Ellili yaşlarının ortalarındaydı ve yanlış anlamıyorsam şu an Elfida'ya ders anlatıyordu. İçeriye girdiğimi fark etmemişlerdi bile.

Yüzüne vuran güneşten dolayı gözleri hafifçe kısılmış, yüzünde birkaç silik çizginin ortaya çıkmasına sebep olmuştu. Bir elini çenesinin altına yaslamış, kafası hafif yana yatık şekilde anlamaz gözlerle bakıyordu Orhan'ın suratına.

Bir bakanı bir daha baktırtacak, göreni durdurup kendisini izletecek bir güzelliği vardı. Ve sonra senin bütün dikkatin onun güzelliğiyle dağılmışken aklından sinsi planlar kuracak kadar her şeyin farkında olan bir de zekâsı.

Gözlerim yeni ıslattığı belli olan dudaklarına kaydığında boğazımı temizleyerek varlığımı belli ettim. Orhan hemen oturuşunu düzeltip, yüzüne saygılı bir gülümseme yerleştirirken o sadece düşünceli, durgun gözlerini bana çevirmekle yetinmişti.

Geriye kalan her yeri gibi gözleri de güzeldi. Güzel suratlar, kötü ruhların en güzel maskesi olurdu her zaman.

Yine de dilim varmadı ona *kötü* demeye.

Bu, maskesinin çok güçlü olduğu anlamına mı geliyordu yoksa bu güzelliğin arkasında kötü bir ruh yatmadığına mı?

ELFİDA ALANER

Odaya adımını attığı saliseden beri orada durduğunun farkında olduğum adamın varlığını yeni görüyormuş gibi dönüp ona baktım. Sanki olmam gerektiği üzere düşünceliymiş, yorgunmuş gibi durgun gözlerle ona bakarken o da doğrudan bana bakıyordu.

Buraya gelmemiz gerektiğini söylemiş, beni şirketine getirmiş ve başıma bu adamı dikmişti. Kibar bir dille *aptalca bir şey* yapmamamı, şirket içinde dikkat toplamamam için başıma koruma dikmediğini, sadece bana *eşlik etmesi* için birini yollayacağını ama tünel de kazsam buradan çıkamayacağımı anlattıktan sonra ise yok olmuştu.

Tüm çabam, ona mahkûm olmakken neden kaçacaktım ki?

Ben kaçmak istediğimde, beni kim durdurabilirdi?

Kurşun'un gelmesiyle her an gidecekmişçesine hazır ola geçen Or-

han ayaklandığında, bakışlarımı ona çevirdim. Bana hafifçe gülümsedi ve Kurşun'un gözlerine bakıp, odadan çıkmak için sessiz bir onay alarak dışarı çıktı.

Sesli bir şekilde nefesimi bıraktım. Dürüst olmak gerekirse gerçekten yorgundum. Fiziksel yorgunluğum, yıllardır rutin olarak ağır makyaj malzemeleriyle kapadığım yaralarımla birlikte kaybolurdu. Yine öyle olmuştu. Yaralarıma rağmen giymek için direttiğim kısa elbiseden gözüken bacaklarımda bir ton boya olduğunu kimse anlamazdı. Yaralar kapanmış, acıları kaybolmuştu bile. Şu an için mental yorgunluğum baskındı. Çok sürmezdi, biliyordum. O bir katil olabilirdi. Kötü biri de olabilirdi. Onu aklamak ve affetmek için özre ihtiyacım yoktu.

Önceden tanıdığım biri vardı. Birilerinin hatalarını kapatmak için zaman verirdi, çaba verirdi, kendinden verirdi. Hatayı yapanların umrunda olmasa bile, o tanıdığım kişi onları aklamak için öyle büyük bir çaba sarf ederdi ki geriye kendinden bir şey kalmazdı. Benliği sürekli hatalar yapan ama *özür dilerim* gibi basit iki kelimeyi bile söylemeyecek insanların günahlarıyla dolup taşardı. Nihayetinde o kişi öleli çok oluyordu.

Bu da ondan kalan bir miras mıydı bana?

Yine hiçbir şey söylemeden olduğu yerde durmaya devam eden Kurşun'a baktım.

Bu kez kontrol bendeydi. Ben istediğim için başlamıştı, ben istediğimde bitecekti.

Bu kez piyon değildim. Oyun kurucuydum.

O yüzden endişelenecek bir şey yoktu. O eski tanıdıkla benim aramda bir benzerlik yoktu.

Olduğundan yorgun çıkarmak için çaba gösterdiğim bir sesle, "Artık gidebilir miyim?" diye sordum. Oturduğum yerde sırtımı kamburlaştırmış, durgunca suratına bakıyordum.

Sanki aklım başıma gelmiş gibi. Bir katili öpmekten pişmanlık duyuyormuş gibi. Ondan uzaklaşmak ve bir daha karşılaşmak istemiyormuş gibi.

Arkasındaki kapıyı ittirerek kapadı ve bana doğru ilerlemeye başladı. Birkaç adımda, artık odanın aynı taraflarında durmaya başladığımızda o da karşımdaki deri koltuğa oturmuş, bana kıyasla rahat bir şekilde yayılmıştı. Bir bileğini diğer dizinin üzerine attı ve tek kolunu kaldırarak sırt yaslama yerine dayadı. Ama konuşmuyordu.

Gözlerine ısrarla bakmayı sürdürdüm. *Git*, dese koşarak gideceğimi düşünüyor olmalıydı.

Zavallı, sevgilim... Hâlâ bana inanıyordu.

Kaşlarımı çatarak, "Kurşun," dedim, diretircesine. "Gidebilir miyim artık?"

Sakin bir nefes aldı ve arduvazları gözlerimin içindeyken, rahat konumunu koruyarak başını hareket ettiği bile zor anlaşılacak kadar küçük bir şekilde iki yana salladı.

"Sen artık hiçbir yere gidemezsin, Elfida."

Huzur. Sadece huzur veren bir cümleydi.

"Ne diyorsun ya sen?" dedim, ayağa fırlayarak. Koltukta oturan adama yukarıdan bakmaya başlamıştım. İki elimi de saçlarımın arasına soktum. "Ne demek gidemezsin?" Sesim yükselmişti. "Kurşun. Beni daha fazla zorla bir yere kapatamazsın." Gözlerimi odada dolaştırdım. "Sabır ya. Sabır!"

Sakince oturmaya devam etti. "Basbayağı gidemezsin."

"Kurşun!" dedim, neredeyse çığlık atar gibi. Yüzü buruşur gibi olduğunda bağırmamdan nefret ettiğini fark etmiştim. "Senden kurtuluş yok mu?"

Ben karşısında çığlık atıyor olmama rağmen sakince, "Yok," dedi. Eğer her şey gerçek olsaydı, *ben* gerçek olsaydım şu anda muhtemelen gerçekten deliriyor olurdum. "Elfida," dedi, gözleri gözlerimdeyken. "Sen bugün bir cinayete tanık oldun." Bir gözünü sorarcasına kırptı. "Sen hâlâ ne gitmesinden bahsediyorsun?"

Odanın içinde telaşlı voltalar atmaya başlarken topuk seslerim kulaklarımıza doluyordu. "Ben mi dedim sana gel önümde adamı öldür diye?" Ona döndüm. "Ben mi dedim? Bana ne? Sen katilsin diye cezasını ben niye çekiyorum?"

Bahsettiğimiz şeyin gerçek bir katil, gerçek bir cinayet, gerçek bir ceset olduğu gerçeğini göz ardı etmek pek zor olmasa da huzursuz ediciydi.

"Ben senin çekmeni istiyorum," dedi, bugün sahip olduğu ayrı bir gamsızlıkla. "Bir itirazın mı var?"

"Var!"

"Olamaz."

"Oldu."

Başını yana yatırarak beni izlemeye başladı. "Sana bugün söylediğim şeyleri hatırlıyor musun?"

"Hatırlamıyorum!" diye bağırdım. Ellerimi iki yana açtım. "Hatırlamıyorum ve mümkünse hatırlamak da istemiyorum. Sadece defolup gitmek ve sana dair hiçbir şeyi bir daha asla hatırlamamak istiyorum."

Dudakları güler gibi kıvrıldı. "Onu karşıma çıkmadan önce düşünmen gerekiyordu."

"Hay ben aklıma..." diye söylene söylene ona arkamı döndüğümde, dudaklarım gerilmemek için kendini zorluyordu. O gülecek gibi olduğunda ben kendimi nasıl tutabilirdim ki? Sadece gülümsemesine bakıp ondan çok daha mutlu olabilirdim ben.

"Sana demiştim ki Elfida..." diye cümlesine başladığında ona döndüm. Sabırsızca onu dinliyor gibi davranırken aslında koltuğun sırt yaslama kısmına koyduğu kolundaki muazzam kaslarının görüntüsünden koparmaya çalışıyordum kendimi.

Kurşun Alpugan kocaman bir adamdı. Neticede bir dövüşçüydü. Kolları, bacakları, karnı... Her yeri muazzam kaslarla sarmalanmıştı. Boyu iki metrenin sınırlarında geziniyordu ve ben kelimenin tam anlamıyla ona tırmanmak istiyordum.

Bir parmak şıklatmasıyla gözlerimi arduvazlarına çevirdiğimde, Kurşun gülüşünü saklamak ister gibi başparmağını altdudağında gezdiriyordu.

Ben o dudakları öpmüştüm.

Dizlerim titrer gibi oldu.

Ben o dudakları öpmüştüm.

"Tamam, Elfida. Kaçmıyorum bir yere. Doya doya bakarsın sonra."

"Neyine bakacağım be senin?" diye söylene söylene az önce kalktığım koltuğa geri oturduğumda, elimi *hadi oradan*, dercesine salladım. "Ne diyordun sen?"

Bir saniye düşünür gibi olduktan sonra, "Sana dediğim şeyden bahsediyordum," dedi, ciddileşerek. Boş bakışlarla onu dinlemeyi sürdürdüm. "Az önce, *sen katilsin diye cezasını niye ben çekiyorum*, dedin ya... Sana sabah söylediğim şeyi düşün." Başını yana yatırdı. "Cinayet saatinde orada bulunmanı, silahımda parmak izinin olmasıyla ilgili şeyleri. Sana bir ceza çektirecek olsam bu seni karşımda tutup benimle böyle konuşmana izin veriyor olmak olmazdı." Dudaklarını ıslattı, kolunu indirerek hafifçe öne eğildi. "Hani pişmansın ya karşıma çıktığına, hatırlamamak istiyorsun beni... Sen yat, kalk, benim karşıma çıktığına şükret. Başka kimsenin karşısında şu halde olamazdın çünkü."

Haklı mıydı?

Tabii ki de haklıydı.

Yıllardır karşısından geçtiğim bütün o adamları düşündüm. Hangisini dolandırmış olursam olayım, şimdiye en iyi ihtimalle yaşamıyordum. Yakalandığım takdirde elbette.

Ama Elfida Alaner yakalanmazdı. Daha önce hiç yakalanmamıştı. Ben ağa takılmazdım. Ben ancak kendi isteğimle o ağa girer, avcının biraz sevinmesine müsaade ederdim.

Ama Kurşun haklıydı. En basitinden Koca Adam'ı bile dolandırmış olsam bütün geçmişimize ve ilişkimize rağmen tek bir kurşunla öldürürdü beni.

O yapmıyordu.

Onun hakkında duyduklarım çok fazlaydı. Gördüklerim değil belki ama araştırdıklarım, okuduklarım, bildiklerim... O iyi biri değildi. Benim hayatımda nispeten iyi olabilirdi hatta bizim aramızdaki kötü ben olabilirdim. Ama o, birilerinin başrolü olduğu hayatların en kötü karakteriydi.

Ekrem bile beni uyarmıştı ona karşı.

Hiçbir şey bilmediğimi iddia ediyordu. *Benim.*

Kurşun Alpugan'm yüz hatlarını inceledim. Eğer benim bildiklerim hiçbir şeyse kimdi bu adam?

"Neden peki, Kurşun?"

"Ne neden?"

"Kimsenin karşısında şu halde olamayacaksam neden senin karşında bu haldeyim? Neden çekip vurmadın beni?"

Bu gerçekten merak ettiğim bir soruydu. Gerçekten beklediğim bir cevaptı.

Onun karşısına çıkmadan önce her şeyi göze almıştım zaten. Ama o, göze aldıklarımı yaşatmıyordu bana.

Kurşun sakin bir tavırla yerinde toparlandı ve düşünceli gözlerinin aksine dümdüz bir tavırla suratıma baktı. Birkaç saniyelik tepkisizliği sırasında nefesimi tutmuş, yapacağı açıklamayı dinlerken, o bir cevap vermeden sadece ayağa kalktı ve odanın içinde yürümeye başladı.

Ağır adımlarla camın kenarına gelip de dışarıya kısaca göz attıktan sonra bana doğru dönerek kalçasını cama yasladı ve iki elini de ceplerine soktu.

"Bir cevap vermeyi düşünüyor musun?" diye sordum, tersçe. Sabırsızlanıyordum.

"Bilmiyorum, Elfida," dedi sakince. "Cevabı bilmiyorum yani."

Kaşlarım çatılırken rolden çıkmıştım. Gerçekten şaşkındım. "Nasıl bilmiyorsun?" diye sordum.

Bir nefes bıraktı. Gözleri yorgun bakıyordu. Her zaman çok net cevapları olurdu. Bu cevaplar çoğu zaman kırar, dökerdi ama o umursamazdı bile. Oysa şimdi net bir cevabı yoktu, öyle mi?

6 Ekim 2022. Sevgilim... Bu kafa karışıklıkları... Başkasının sana hiç yakıştıramayacağı ama beni sevinçten öldürecek kafa karışıklıkları... Senin aşkının başlangıcına giden yolun başlangıcı. Biliyor musun? Bilmiyorsun. Ben biliyorum.

"Gerçekten bilmiyorum. Niye şu anda yaşıyorsun, karşımda oturabiliyorsun, hiçbir fikrim yok." Hafifçe omuz silkti. Arduvazları hâlâ gözlerimdeydi. "Sadece, özür dilememiş olsa da ilk kez birini affetmeye değer buldum."

Ona öylece bakakaldım.

Oturduğum yerde bir milim bile kımıldayamadan, büyümüş gözbeneklerimle onun arduvazlarına bakarken kalp atışlarım kulaklarımdaydı. Yutkunmayı geçtim, nefes alamıyordum.

6 Ekim 2022. Birine benziyor. Birine çok benziyor.

Cama yaslanmayı bırakarak doğruldu ve ağzından çıkanlar onun için çok sıradan, çok önemsiz bir şeymiş gibi kapıya doğru yürümeye başladı.

"Hadi. İşim bitti, çıkabiliriz artık."

Silkelenerek toparlandım ve zorlukla bulabildiğim maskeyi yüzüme oturtarak, "Nereye?" diye sordum. Kurduğu cümlenin içsel değerlendirmesini kendi kendime kaldığımda yapacaktım.

Kapıya ulaştığında elini kapının koluna koydu ve omzunun üzerinden dönerek bana baktı. "Eve," dedi düzce. Kalbim sıkıştı. "Annemler bugün de Tarabya'da kalacakmış. Çok yorgunum, Elfida. Bu saatte bir de seni koyacak, güvenliği ayarlayacak bir yer bulmakla uğraşamam. Yarın hallederiz orasını. Seninle de oturup adamakıllı konuşur, ne yapacağımıza bakarız."

Akşam olmuştu. Şirkete geldiğimizden beri Kurşun toplantılara giriyor, kendince işleriyle uğraşıyordu. Bu sabah bir gemi patlatmış, bir de cinayet işlemişti. Yorulması normaldi.

Kılıç ve Açanay'ın da onun beni öpmesi ve önümde bir cinayet işle-

mesi konusunda onu rahatlatmayacaklarını, aksine bir ton laf söyleyeceklerini, belki de çoktan söylemiş olduklarını tahmin ediyordum.

Yine de... Beni evine götürecekti. Her şeye rağmen. Kendince hepsini bildiğine inandığı planlarıma, yalanlarıma, dolandırıcılığıma, hırsızlığıma rağmen yine ailesinin yanına sokacaktı beni.

6 Ekim 2022. Konu ben olduğumda nasıl böyle bir adama dönüşüyorsun sen, sevgilim?

Başını *hadi*, dercesine salladığında ben hâlâ olduğum yerde dikiliyordum. Biraz naza çekmem gerektiğinin farkındaydım ama ben koşa koşa ona sarılmak istiyordum.

Bana ne kadar taviz gösterdiği ortadaydı. Bunun ben de farkındaydım, eminim Kılıç hatta Açanay da farkındaydı. O değil miydi? Yoksa farkında olması da mı umurunda değildi?

"Elfida, ben oraya gelirsem buradan hiç de kibar bir şekilde çıkmayacaksın," dediğinde sabrı taşıyor gibiydi.

Derin, oldukça sıkıntılı bir nefes verdim ve başımı havaya kaldırarak sabır dileniyormuş gibi davrandıktan sonra arduvazlarına ateş saçan gözlerle baktım. "Şu an sana konuşmanın, duvara konuşmakla aynı şey olduğunu bildiğim için zorlamıyorum. Seninle geleceğim. Ama yarın benden bu kadar uyumlu olmamı bekleme, Kurşun."

Palavra. Hepsi palavra, sevgilim.

Bana düz düz baktı. Belli ki içinden *o ne derse desin, benim dediğim olacak*, diye düşünüyor ama münakaşaya girecek hali olmadığından susuyordu.

Kapının önünde beklemeye devam ederken başıyla *geç* işareti yaptı. Zorlamadan ayaklarıma yürüme komutu verdim ve kokusunu genzimden içeri çekebileceğim kadar yakınından geçip koridora çıktım. Kurşun da benden sonra kapıyı çekip yürümeye başladığında, koridorun başındaki asistan kız ayağa kalkmıştı.

Sanki padişah geliyor.

Biz Kurşun'la birlikte hiç konuşmadan, yürümeye devam ederken karşımıza çıkan insanlardan bazıları, benim kim olduğumu anlamak istercesine yan gözle bizi süzüyor, Kurşun'la göz göze geldiklerinde meraklarını gülümseyerek, kamufle edip baş selamı veriyorlardı.

Yüzüm ifadesiz olsa da içimden kahkahalar atıyor, zıplıyor, yerlerde yuvarlanıyor ve kabile dansları yapıyordum.

Çok yakışıyorduk.

O meraklı gözlere yansıyan görüntümüz muazzam olmalıydı.

Bitirmek üzere olduğumuz koridorun sonunda, asansörün yanındaki odanın kapısı açıldı. Boyu, kapı kadar olan Kılıç karşımıza çıktığında, aramızdaki bütün uzun mesafeye rağmen keskin buz mavileri, içinde yatan bütün tehditlerle gözlerime saplandı.

Yürümüyor, dahası hareket etmiyordu. Sadece odasının kapısını açmış, kapının eşiğinden Kurşun'la yan yana yürüyen bedenlerimizi izliyor, aklındaki tilkilerin birbirlerine dolanan kuyruklarını çözmeye çalışıyordu.

Şimdi yine ilk zamanlardaki adam gibi bakıyordu bana. Hayatlarındaki bombaymışım ve patlamadan önce çıkardığım çınlama sesini sadece o duyabiliyormuş gibi.

Kurşun'sa o yokmuş gibi davranıyordu.

Aramızdaki mesafe gitgide kapanırken Kılıç'ın gözleri, sanki odanın içinden biri ona seslenmiş gibi içeri kaydığında, dudakları da bir şeyler söylercesine hareketlenmişti.

Tam odasının önünden geçeceğimiz sırada Kılıç'ın odasından, önüne değil de elindeki kâğıtlara bakarak çıkan, bir yandan da Kılıç'la konuşmaya devam eden bir siluet çıktı. Kurşun sağımdan yürüyordu, dolayısıyla kapı tarafındaki oydu ve içeriden çıkan kadın önüne bakmadığından, kadının çarptığı beden de ona aitti.

Kılıç uzanıp kadının kolunu yakalasa da kadın Kurşun'a hafifçe çarpmış ve başını kaldırdıktan sonra düz yolda tosladığı adamın Kurşun olduğunu görmesiyle yüz kasları gerilmişti.

"Kurşun Bey, kusura bakmayın. Raporları okuyordum. Görmedim geldiğinizi."

Karşımdaki suratın tanıdıklığıyla kaşlarım çatıldı.

"Önemli değil, Elvin. Dikkat et."

O tam yürümeye devam ediyordu ki Elvin de beni fark edip, "Aa," dedi şaşkınca. "Elfida."

İçime anlamsızca huzursuz bir his ekilirken pek bir samimiyetim olmamasına rağmen, "Elvin," dedim. "Nasılsın?"

Aynı okulda, aynı bölümdeydik. Sessiz sakin, işinde gücünde bir kızdı. Kurşun'un bizim okula konuşmacı olarak geldiği gün, okul koridorunda seminer alanına giderken Dilara ve arkadaşıyla konuşan, onların Kurşun'u tavlama planlarına söylenen kızdı. Aynı zamanda onu Burak'ın davetinde de görmüş, içimden giydiği kıyafetin 2017'liğiyle dalga geçmiştim.

Zararsız bir tipti. Dilara ve tayfasıyla olan arkadaşlığının dışında elbette.

İçime aniden ekilen huzursuzluğu ona bağlamamayı seçtim.

"İyiyim," dedi, gülümseyerek. Kurşun ve Kılıç da durmuş, bizi izliyordu. "Sen?" Kurşun'a kısa bir bakış attı. "Ne yapıyorsun burada? Sen de mi staj için geldin?"

Konuşması nazik, biraz da çekingendi.

Burada staj mı yapıyordu yani?

Kurşun'la staj için görüşmek isteyen Dilara değil miydi?

Dilara şeytanındansa bu avelin burada olması daha iyiydi elbette.

Son zamanlarım Kurşun'la o kadar dip dibe geçiyordu ki uzakta olup da onun hayatını didik didik araştırmama gerek kalmıyordu. Anlaşılan biraz geri kalmıştım.

Kurşun benden önce davranarak, "Hayır," dedi, tok bir sesle. "Elfida burada staj yapmıyor."

Ben yargılayıcı olmamaya çalışarak, Elvin'in saçma çiçekli gömleği ve babetlerine kısa bir bakış atarken, Elvin bana bakarak, "Ne yapıyorsun o zaman burada?" diye sordu.

Şey, canım, ben bu adamı dolandırdım da. Sabah da bir cinayet işlediğine tanık olduğum için şimdi beni bırakmıyor. Tabii ki bırakmasını istediğim falan yok çünkü ben yıllardır bu adamın sapığıyım.

Kurşun'un düz bakışıyla pot kırmış gibi mahcup olurken, "Kusura bakmayın," dedi, utana sıkıla. "Bir anda görünce... Merak ettim."

Kurşun başını salladığında arduvazları bana çevrilmişti. Bakışından net bir cevap vermemi istemediğini fark ederek Elvin'e gülümsedim. "Daha sonra konuşuruz."

Biz yeniden yürümeye başladığımızda, asansörlerle aramızda sadece birkaç adımlık mesafe kalmıştı. Kurşun'un düğmesine bastığı asansör bulunduğumuz kata ulaşıp da küçük bir sesle kapılarını açtığında sırtımdan yukarı çıkan ürpertici bir karıncalanma hissettim.

Bindiğimizde kapılar kapandı ve birkaç saniyeliğine de olsa sadece Kurşun'un kokusunu soluyabildiğim o huzurlu anda zamanı dondurmak istediğimden başka bir şey düşünemedim.

Bu eve en son geldiğimde şimdikinden bambaşka bir hava vardı.

İçeriye ilk adımımızı attığımız andan itibaren kimseden ses seda çıkmıyordu. Daha doğrusu, kimseyi görmemiştim bile.

İlk geldiğimdeki o sıcak aile ortamı dağılmış gibiydi. Kimseden beni bağrına basmasını veya yoluma halılar sererek karşılanmayı falan beklemiyordum tabii ki ama bu kadar sessizlik de değişikti. Oysa ben kendimi bütün laf sokmalara ve kötücül bakışlara hazırlamıştım.

Kılıç da bizim arkamızdan eve gelmişti ancak Kurşun'la tek bir kelime bile konuşmadan bir yerlere çekilmişti. Açanay zaten ortalıkta yoktu. Lacivert, Mavi, Safir, Lila... Kimse görünmüyordu. Bir tek birkaç dakika önce holün girişinde Alkım'ı görmüştüm. O da her zamanki enerjik hallerine rağmen oldukça sakin bir şekilde birkaç saniye yüzüme bakmış ve arkasını dönüp üst kata çıkmıştı.

Onların gözünde hırsızın biriydim neticede. Onlar da kendilerince haklıydı kendilerini odalarına kapatmakta. Neydi bu? Kurşun'un kararlarını boykot eylemi mi?

"Aç mısın?" diye sordu Kurşun. Ada tezgâhın üstündeki meyve tabağında duran mandalinayı alıp soymaya başlamıştı.

"Hayır," dedim. Ben de sandalyelerden birine oturmuş, onu izliyordum.

Kaşlarını çatarken gözlerini mandalinadan ayırdı ve bana baktı. "Bir şey yemedin sabahtan beri."

"Stresten herhalde," dedim, bu benim normal halim değilmiş gibi yaparak. "Acıkmadım hiç."

Kaşları çatık halde durmaya devam etse de sanırım stresli olmama hak vermiş olacak ki ısrar etmedi.

"Tamam. Yarım saat sonra akşam yemeği hazır olur. O zaman yersin."

Bütün ev ahalisiyle birlikte yenecek bir akşam yemeği... Ailelerini kandıran bir hırsız sıfatıyla. Şahsen benim için çok eğlenceli olabilirdi. Ama sanırım biraz yüzüm kızarmış ve mahcupmuşum gibi davranmalıydım. Kurşun benim karşımda merhametini kullanabilen bir adamdı. Belki de ailesinin aksine bana karşı böyle olmasının en büyük sebeplerinden biri de buydu. Üstelik direkt olarak onu kandırmış olmama rağmen.

Kulübede olanlardan ötürü kötü hissettiği de aşikârdı.

"Kurşun," dedim usulca, inceden bir mahcuplukla. "Ben yemeğe katılmasam?"

Soyduğu mandalinayı ikiye bölüp, bir parçasını bana uzatırken, "Sebep?" dedi sorarcasına.

Mandalinayı aldım. Dışarıdan mimiksiz olsam da içten içe gülümsememi bastırıyordum. Sanırım bana hayatın müşterek olduğunu anlatmaya çalışıyordu. *Gel, evlenelim, seni bu eve hanım yapayım*, diyordu. Veya açlıktan ölüp başına kalmayayım diye düşünüyor da olabilirdi.

"Herkes bana tepkili olacak şimdi. E haklılar da. Zaten başım ağrıyor, bir dünya şey var kafamda. Bir de senin ailenin laflarını çekemeyeceğim."

Aslında yemeğe katılmamak benim için gerçekten daha iyi olurdu. Kurşun'un yemediğimi görüp yine beni zorlamasını istemiyordum. İlk kez bir günü, hem de böyle bir günü, birbirimize hiç girmeden bitiriyorduk. Bunu kavga gürültüyle bozmak istemiyordum. Sanırım bu biraz da sabah öpüşmemizden kaynaklanıyordu. Aklıma gelen anla kalp atışlarım normal olmayacak derecede hızlanırken kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Düşüncelerim karışmıştı.

Sahiden de sabah öpüşmemizden dolayıydı aramızdaki bu dinginlik. İkimiz de birbirimizin üzerine gitmiyor, sanki her diyaloğumuzun başlangıcından birkaç saniye sonra o ana dönüyorduk. Biraz birbirimizle atışmaya başlasak birimiz *sabah beni öperken iyiydi ama* diye üste çıkacak gibiydik.

"Evet, sana laf söylemekte haklılar," dedi düzce. "Neticede burası onların da evi." Başımı salladım. "Ama seni bu eve getiren benim, Elfida. Sana önceden de söylemiştim, benim yanımda, ben izin vermediğim takdirde kimse sana ağzını açamaz."

Mandalinanın bir parçasını ağzıma atarken içimdeki bütün sevince rağmen, "Sağ ol," dedim, yorgun bir tavırla. Ne olursa olsun bugün fazla uyumlu olmak, sorgulamasına neden olabilirdi. Rolümden şaşmamalıydım. "Yine de katılmak istemiyorum. Aç da değilim zaten."

"Uzatma. *Yiyeceksin*, dediysem yiyeceksin."

Bir mandalina parçasını daha ağzıma atarken burnumdan güler gibi bir nefes üfledim. "Hadi ya?"

Bana kaşlarının altından ters bir bakış attı. "Canımı sıkmaya başlıyorsun."

Bir kaşımı kaldırdım. "Sıkılırsa ne olur?" diye sordum. "Beni de mi öldürürsün?"

Kurşun'un ruh hali aniden sakinlikten o kadar hızlı sıyrıldı ki tezgâha

sertçe vurduğu avcunun çıkardığı ses beni hazırlıksız yakaladı. "Bir daha sakın..." İşaretparmağını bana doğrulttu. "Bu evin içinde böyle bir cümle kurma. Sakın."

"Neden?" dedim, pozisyonumu ve bakışlarımdaki boşluğu bozmadan. "Ailen bir katil olduğunu bilmiyor mu?"

İsmimi öyle bir şiddetle bağırdı ki bir hassas noktaya daha dokunduğumu fark ettim. Elbette onu en çok sinirlendiren şeyler hep ailesiyle ilgili oluyordu.

Şu an özellikle damarına basıyordum, evet. Ama her şey gerçek olsa zaten böyle yapmam gerekmez miydi? Sabah cinayet işlediğine tanık olmuş, normal bir üniversite öğrencisiydim ben.

Gözlerinden çıkan ateşler yemin ederim ki somuta çok yakındı.

Bu kez sesimi ben de onun gibi yükseltip, "Ne?" diye bağırdım. "Yalan mı? Sadece gerçekleri söyl-"

Avcunu kırmak, biraz da sakinleşmek için tezgâha bastırırken, "Bırak, gerçeklerle ne işin olur senin?" diye sözümü sertçe kesti. Güzel bir yerden girmişti. "Sana yüz veriyorum diye kendini bir şey sanma. Ne o? Öpüştük diye sana ne kadar kolay zarar verebildiğimi unuttun herhalde."

Tabii ki de. Canı sıkıldığı takdirde ağzını açıyor, gözünü yumuyordu ve başlıyordu dikenli cümlelerini sıra sıra yuvarlamaya.

"Verdiğimiz zararları karşılaştırmayalım istersen Kurşun," dedim, soğukça. "Sen daha benim adımı bilmiyorken ben senin banka hesabının içindeydim."

Sadece banka hesabı olsa yine iyiydi.

Öfkeyle bakıyordu. "İyi bok yedin. Aferin sana."

Elimde kalan mandalinayı tezgâha bırakıp da yüksek bar sandalyesinden indiğimde, ona ikinci kez bakmadan hızlı hızlı mutfaktan çıkmak için kapıya doğru yöneldim. Aslında buna engel olacağını çok iyi biliyordum.

Ben daha kapıya ulaşamadan, dirseğimin iç kısmına sarılan parmaklarıyla beni iki adım geriletip de yüz yüze bakacağımız pozisyona getirdiğinde dişlerimi sıktım. "Nereye?" diye sordu sertçe. "*Git*, dedim mi sana?"

Kolumu sertçe çevirerek sıkı tutuşundan kurtuldum. "Çekil şuradan ya," diye söylendim. "Git, şu artistliklerini başkasına yap. Bana sökmez."

Aramıza bir adımlık bir mesafe bırakacak şekilde geriye çekildiğimde

Kurşun beni kısaca süzdü ve öfkesi çok belirgin olsa da dalga geçer gibi bir bakışla, "Sen kendini kim sanıyorsun?" diye sordu. "Allah aşkına, gerçekten soruyorum bak." Bana dik dik bakmayı sürdürürken ekledi. "Veya beni kim sanıyorsun da istediğim takdirde bir şeyleri sana söktüremeyeceğime inandın?"

"Ya, Kur-"

"Hep aynı şey, aynı mevzu. *Sen benim kim olduğumu biliyor musun* muhabbeti. Yeter artık," dedi, bağırmasa da ses tonuyla döver gibi. "Bu evdeki konumunun farkına var. Benim üzerime gelme," dedi bastırarak. "Gelme. Şu evdekileri haklı çıkarma."

Kapının dışından gelen ince bir gülüş sesiyle diyaloğumuz son bulurken ikimizin de bakışları kapıya kaymıştı.

Lacivert'in alaylı gülüşüne baktım.

Açıkçası kötü görünüyordu. Göz altları kırmızı, yüzü bitkin ve makyajsız, saçlarıysa son derece dağınıktı. Yüzüne tezat olarak dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

Her ne kadar oflamak istesem de kendimi tuttum ve bana sabitlediği mavi gözlerine dik dik baktım. Bu evde, bana Kurşun'dan bile daha kızgın olan biri varsa bu oydu. Hatta Lacivert Alpugan benden düpedüz nefret ediyordu.

Onun umurunda olan çaldığım paralar falan değildi elbette. Abisinin Poyraz'ı öğrenmesinden beni sorumlu tutuyor, Kurşun'un Poyraz'a vereceği muhtemel zararın sebebini ben olarak görüyordu. Kurşun, Lacivert'e karşı nasıl bir tavır aldıysa ona göre bu da benim yüzümden olmalıydı. Kısacası prenses hayatını mahvetmiştim.

Vah vah, ne de büyük dertler.

"Ne oldu, abi?" dedi Lacivert, omzunu yasladığı mutfak kapısından ayrılmadan. "Hırsızı tuttun, eve soktun. *İkinci kez.* Bir de üstüne, konumunu unutuyor diye şikâyet mi ediyorsun?"

Ağzımı kapalı tutmak için çaba sarf etmem gerekti. Kurşun'un önünde, canından çok sevdiği biricik kardeşini ağlatırsam sanırım bu onun gözündeki itibarımı olumlu anlamda etkilemezdi.

Kurşun beni bir otele yerleştiremezdi, kaçmayacağıma güvenemezdi. Kendisi de kalacak olsa bu önceden planlama gerekirdi çünkü güvenliği ayarlamadan ani ziyaretler yapmazdı. Tarabya'daki ev bugün müsait değildi. Belki de Kurşun, ailesini bir bahaneyle Lacivert'ten uzak tutmuştu.

Beni kendine ait başka bir eve yerleştirmesi de güvenlik önlemi gerektireceğinden, bugün burada kalmam gerekiyordu ve sevgili Lacivert, bu konuya istediği kadar sinirlenebilirdi.

Kurşun, Lacivert'e daha önce görmediğim kadar ilgisiz bir tavırla, "Çekil," dedi. Gözleriyle bana *dışarı*, der gibi bir işaret yapıp da mutfak kapısına doğru ilerlemeye başladığında, ben de onunla birlikte yürüyordum.

Ama Lacivert pes etmedi. Bu kez koridorda bizi takip etmeye başlamıştı. "Bu evde de kimsenin doğruları duymaya tahammülü kalmamış." Kurşun bir adım önümde yürürken arkasına bile bakmamıştı. Aynı şekilde ben de hemen arkamdan yürüyen Lacivert'i duymuyor gibi davranıyordum. "Kurşun Alpugan dibimize kadar girip de bizi uyutan, dolandıran bir hırsızı öpebiliyor ama ben bir benzerini yapınca *Poyraz ölecek, Lacivert de ev hapsine çarptırılacak* oluyor, değil mi?" Güldü. "Pardon, bir an bu evin çifte standartlarını unutmuşum da. Abim sonuçta bu. O ne isterse yapar." Yine güldü. "Değil öpmek, yarın bir gün Elfida'yla yat-"

Ben, nereden ulaştığı hakkında hiçbir fikrim olmayan bu bilgiyle kaskatı kesilirken, Kurşun'un adımlarını durdurup da Lacivert'in sözünü bir bakışıyla kesmesi beni ikisinin arasında bırakmıştı. Arkasına öyle bir hışımla dönüşü vardı ki ben bile bu bakışların muhatabı olmamama rağmen bir adım gerilemiştim.

"Bitir o cümleyi," dedi, buz gibi bir sesle. Muhatabı direkt olarak Lacivert'ti. Ama anlaşılan o, Kurşun'un yüzüne baka baka o cümleyi bitirecek cesarete sahip değildi. Sadece sustu. Ama Kurşun susacak gibi durmuyordu. "Hadi, Lacivert," dedi. "Bitir başladığın lafı." Arduvazlarındaki öfkenin aksine sesindeki sakinlik bir kandırmaca olmalıydı. Sadece sonradan gelecek fırtınayı gizlemeye çalışıyordu.

O lafı bitirdiğinde, Lacivert'in sonunun ne olacağını öngöremiyordum. Bence o da göremiyordu ki ısrarla ağzını kapalı tutuyordu. Kurşun'sa kendinden oldukça kısa olan kardeşine tepeden bakıyor, onun kamburlaşan sırtının aksine dimdik duruyordu.

Kurşun cümleyi onun yerine bitirip, "Yarın bir gün ben Elfida'yla yatsam bile bana kimse bir şey demeyecek, değil mi?" dedi. "Bunu mu söylemek istemiştin?"

İkisinin ortasında sessizce bir Kurşun'a bir Lacivert'e bakarken kendimi ebeveynleri tartışan bir çocuk gibi hissediyordum.

Ağzından çıkan cümle kendi sözleri değil, sadece Lacivert'in ağzından çıkanların devamı bile olsa *benimle yatma* ihtimali beni heyecanlandırmaya yetmişti.

Biri beni acilen o güne yollasa olmaz mıydı?

Lacivert gözlerini kaçırıp, mermer koridorun zeminindeki desenleri izlerken Kurşun gözlerini bir saniye bile onun yüzünden ayırmıyordu.

"Elfida'yla Poyraz birse sen de Poyraz'la yatarsın, kimse sana bir şey diyemez yani. Bunu söylemeye çalışıyorsun, öyle mi?"

O an Lacivert'in panikle abisinin yüzüne dönen gözleri bile Kurşun'un ona daha önce böyle bir şey söylemediğini ele veriyordu. Gözlerindeki şokla birlikte, "Ben öyle bir şey de-" diye kendini açıklamaya çalışırken sözü yeniden kesildi.

"İstediğin buysa çıkıp git, Lacivert. Seni tutan yok. Tutabilen de yokmuş zaten, orası ayrı." Kurşun çok sinirliydi ama kendisini iyi de frenliyordu. Arduvazlarında parlayan şey hayal kırıklığıydı belki de. "Sen bunca lafın üstüne benim karşıma çıkmış hâlâ *Poyraz*, diyebiliyorsan git şimdi."

"Abi..."

"Ciddi söylüyorum. Bu adam, günlerdir yiyip içmeyeceğin, yüzüme bakmayacağın kadar önemliyse gidebilirsin." Lacivert, hayal kırıklığını görebiliyor muydu? O muhtemelen sadece öfkeyi görüyordu. "Ararım ben şimdi Okyanus'u, onlar dünden meraklı zaten, çok sıkıntı çıkartmazlar. İzin versinler Poyraz'a birkaç gün. Takılırsınız kafanıza göre." Cebinden telefonunu çıkardı. "Çelebi'ye söylüyorum şimdi, hazırlan ve git."

İçimden o kadar da salak olmamasını umarken Lacivert'in, Kurşun'un sakinliğine kandığını gözlerimle görebiliyordum. Sadece deniyordu. Onu kovduğu falan yoktu. O kadar konuşmanın, Kurşun'un kızgınlığının, hayal kırıklığının, ailesini attığı tehlikenin üzerine gitme şansı olsa yine gider mi diye deniyordu. Gerçekten pişman olup herkesi attığı tehlikenin farkında mı yoksa yine ilk fırsatta bencillik yapıp arkasını dönecek mi diye deniyordu.

"Peki, gidersem eve geri gelebilecek miyim?" diye sorduğunda, onun gözlerinde umut parıltıları yanarken Kurşun'unkiler söndü.

Birkaç saniye kardeşinin suratına baktıktan sonra, "Tabii ki," dedi sakince. "Sen benim kardeşimsin. Sen al bir silah eline, beni vur. Ben yine de sırt çevirmem sana."

Lacivert gözlerime bir saniye baksa kanmaması gerektiğini görebilirdi

aslında. Kurşun'un söylediğinin gerçek olmadığını falan düşünüyor değildim. O, kardeşi onu vursa bile ona sırt çevirmeyeceğini söylerken yalan söylemiyordu. Ama Lacivert buna kanıp da Poyraz'a gitmeyi seçmemeliydi.

"Eve geri dönebilirsin," dedi Kurşun. "Ama Ankara'daki eve. Annemle babamın yanına."

Lacivert'in gözleri şokla açıldı. Dudaklarını kısaca dişledikten sonra boğazını temizledi. "Neden?"

"Sen düşünmüyor olabilirsin ama benim bir kardeşim daha var," dedi Kurşun. "Mavi'yi de korumak zorundayım. Poyraz'dan gelebilecek herhangi bir zarardan etkilenmesine izin veremem. Poyraz malum, bizim düşmanlarımızın adamı. Bu evin içinden laf almamalı. Yorma beni, abiciğim, düşünmesi kolay şeyler bunlar. Ama arada tabii ki gelirsin ziyarete."

Lacivert paniklemişti. "Ben bir şey söylemem ki. Gerçekten çok dikkatli olurum. Abi, ben senden uzakta yaşayamam. Annemle ve babamla kalamam Ankara'da," diye art arda cümleler sıralarken bu sohbetteki konumumu sorgulamaya başlamıştım. Lacivert'in akıllıca davranamayacağını anlayalı çok oluyordu. İkisinin ortasında ağırlığımı birinden ötekine verirken âdeta saksı muamelesi görüyordum.

Lacivert ona *sensiz yaşayamam*, dese bile *gitmeyeceğim*, diyemiyordu. Kurşun'un beklediği tek şey buydu aslında.

Omuzlarını silkti. "Yapacak bir şey yok. Karar senin. Biraz düşünebilirsin istersen ve bana yarın haber verirsin."

Salak olma, Lacivert, diye içimden söylenirken aslında onun umurumda olduğu falan yoktu. Kocaman kızdı ve kendi kararlarını verip sonuçlarına katlanabilirdi. O da hayatında bir kez olsun sıkıntının ne demek olduğunu öğrenmiş olurdu. Benim tek derdim Kurşun'du. Ben sadece onun üzülmemesi için Lacivert'in doğru şeyi yapıp kalmayı seçmesini istiyordum. Ama onun cevabı zaten çoktan belliydi.

Lacivert başını salladığında, Kurşun da başını eğdi ve koluma bir kez dokunduktan sonra arkasını dönüp yürümeye başladı.

Bu, *arkamdan gel*, demek oluyordu.

Ben de yeniden peşine takıldığımda kendimi saksıdan, ördeğe terfi etmiş gibi hissediyordum.

Holün sonundaki merdivenleri çıkıp da iki kanatlı, büyük ahşap kapıdan içeriye girdiğimizde bizi karşılayan geniş çalışma odasında etrafıma bakınmama fırsat vermedi. Karşımda beliren surata, donuk mimiklerimi bozmadan baktım.

Kurşun önümde olmasına rağmen Açanay'ın göz göze olduğu kişi bendim. Renkli gözleri ifadesizce benim renkli gözlerimin içindeyken onun kadar belki de ondan daha ifadesizdim.

Kulübeye gelip beni kontrol ettiği konusunda Kurşun'a yalan söylemişti. Doğrusu arkasını hesap edemediği, acemice bir yalandı. Acemilikleri sevmezdim.

Kurşun omzunun üzerinden bana baktığında, gözlerimi onun arduvazlarına çevirdim. O da bana doğru bir adım attı ve beni nazik sayılabilecek bir hareketle kapıya doğru yönlendirdikten sonra, "Koridorun sonundaki koltuklarda oturup bekle," dedi.

KURŞUN A. ALPUGAN

Elfida odadan çıktığında, kapıyı arkasından kapadım ve Açanay'a dönerek suratına baktım. Şu anda muhatap olmak istediğim insanlar listesinin sonlarındaydı. Yine de başbaşa kalmamızla sert ifadesinden sıyrılıp, gerçek gerginliğini yansıtan mimiklerine dönerek, "Konuşabilir miyiz?" diye sorduğunda başımı salladım.

"Konuş."

Beklemeden ağzını açtı. İkimiz de ayaktaydık ama kimsenin oturmakla derdi yoktu. Sadece söyleyeceklerini söylesin ve çıksın istiyordum.

Yanımda çalışan birçok insan vardı ancak bunlardan en üst statüye sahip olanı şüphesiz Açanay'dı. Ona kızgındım, evet ama Açanay benim sağ kolumdu. Kimi zaman başına buyruk davranışlarıyla canımı sıksa da benim önümde, ailemin önünde tereddütsüzce siper olurdu. Sadece bana siper olurken kaç silah patlamıştı üzerinde, şimdi başlasam sayamazdım. Kılıç da aynısını sayısız kez yapmıştı. Ama Açanay'la onu hiçbir zaman bir tutmamıştım.

Bahsettiğim şey sevgi, değer değildi. Kılıç benim dostumdu, Açanay sağ kolum. İkisinin arasındaki en belirgin fark buydu.

Kılıç da Mavzer'deki işlerimde sağ kolum olsa da Açanay daha geniş kapsamlı çalışıyordu. Direkt bütün hayatıma müdahale eder, susmasını söylediğimde dahi fikrinin arkasında durmak için bütün direncini ortaya koyardı.

Belli ki birazdan yine aynısını yapacaktı. Kılıç elbette ona her şeyi yumurtlamıştı ama önce kendini aklaması gerekiyordu.

Uzatmadan, "Kurşun, öncelikle Elfida konusunda sandığın kadar

kötü niyetli değildim," diye konuya girdi. "Tamam, iyi niyetli de değildim ama sana yalan söylememin sebebi o an başka çarem olmamasıydı. Biliyorum, çok istesem bir çare üretirdim, onu kontrol ettirirdim. Ama yapmadım. İstemedim. Önemli görmedim. Lafını dinlemem gerekirdi, biliyorum, özür dilerim bunun için. Ama eğer dürüst olmamı istiyorsan bugün olsa bugün de Ankara'daki işi, bir hırsızın bakıcılığını yapmaktan önemli bulur ve giderdim."

Böyleydi işte. Körü körüne dürüsttü her zaman. Elfida meselesi, bana söylediği nadir yalanlardandı. Bazen benimle kavga eder, sonunda ne kadar canını yakacak olursam olayım doğru bildiğinin arkasında dururdu.

Gözlerimi onun yüzüne sabit olacak şekilde aşağıya dikmiş, kollarım göğsümde beklerken bir kaşımı kaldırdım. "Sen kimsin ki?" diye sordum, sakince. "Sen kimsin ki benim işlerimi kendi önemli bulduğun şekilde hallediyorsun?"

Onu azarlamıyordum, sadece soruyordum.

"Ben senin için çalışıyorum, Kurşun. Ama asistanın veya sekreterin değilim. Emir kulun da değilim. Ben senin sağ kolunum. Ben senin canından sorumluyum. Ağzından çıkan her bir kelimeye ne kadar saygı duyduğumu biliyorsun ama bazen elimdeki iki işten biri, diğerinden daha önemli olduğunda ve sen bunun farkında bile olmadığında önemli olana öncelik vermek için inisiyatif kullanabilecek konumdayım. Çünkü benim görevim sana para kazandırmak değil. Bir hata yaptığımda, bir gecikme yaşandığında kaybolacak şeyler para değil. Ne bileyim, bir iş dosyası değil. Hayatın," dedi, bastıra bastıra.

Başımı iki yana salladım. "İnisiyatifi ancak benim de onay vereceğimden emin olduğun anlarda kullanabilirsin. Emin değilsen de bana haber vermek zorundasın çünkü sen ortağım değilsin. Çalışanımsın. Boşuna kıvırıyorsun, ben senin zihninin içini biliyorum."

Gözlerini gözlerimden ayırmadı. "O kız..." Başını iki yana salladı. "Kurşun, o kız bu ailenin sonu olacak."

Nefesimi bıraktım. Başlıyordu.

Bana doğru bir adım attı ve gözlerinin arka planında yatan şokla birlikte koluma dokundu. Sanki onu dinlediğimden ve anladığımdan emin olmak istiyordu. Açanay gerçekten endişeleniyordu.

"Sen bugün ne yaptın?" diye sordu ama cevap beklemiyordu. Ben de vermedim. "Sen o kızın önünde bir adam öldürdün." Kolumdaki

parmaklarını sıktı. "Sıradan birini de değil, Tarık Altınsoy'u öldürdün. Bu ülkenin en ciddi iş insanlarından birini, Elfida'nın dedesinin birlikte çalıştığı bir adamı öldürdün." Elini kolumdan çekti ve sakince onu izlemem onu delirtir gibi sanki ben işin ciddiyetinin farkında değilmişim ve bu onu çıldırtıyormuş gibi ellerini saçlarından geçirdi. "Düşünüyorum, düşünüyorum... En son ne zaman böyle bir aptallık yaptın, düşünüyorum ve bulamıyorum, Kurşun," dedi, kocaman açtığı gözleriyle. "Seninle çok fikir ayrılığı yaşadığımız oldu, işin sonunda ben hep paşa paşa senin savunduğun en yanlış yolun bile en doğru sonuca çıktığını kabul ettim. Ama bu değil, Kurşun. Sen de bu değilsin. Kimsenin hatasını hoş görmezsin sen, affetmezsin, müsamaha göstermezsin." Açanay nadiren gamsızlığı köşeye bırakıp da böyle panik içinde görünürdü. "Şimdi sadece soruyorum. Sen ne yapıyorsun?"

"O an öyle olması gerekti. Ben de öyle yaptım, Açanay," dedim. Deri, ikili koltuğa oturdum. "Kimseye hesap verecek halim yok."

"Hesap verme zaten," dedi, kendini karşımda duracak şekilde konumlandırırken. "Sadece açıkla. Planın mı var? Nasıl olsa çekip vuracaksın onu da önemi mi yok? Başka bir şey mi düşündün? Yem mi yapacaksın onu? Lütfen bana açıkla ki ben senin delirdiğini düşünmeyeyim."

Hiçbirini yapmadığımı biliyordu.

"Bittiyse çıkabilirsin."

"Bitmedi!" dedi, sesini yükselterek. "Onu eve getirmenden bahsetmedim henüz." Es verdi. "Ondan önce şirkete götürmenden de. Ne yaptığını ben gerçekten anlamıyorum. Herkesin gözüne sokuyorsun onu."

"Ne çok biliyormuşsunuz siz, arkadaş ya," diye söylenirken başımı geriye yatırdım. "Bir Kılıç, bir sen. Valla, hayran kalıyorum."

"Hâlâ dalga geçiyorsun."

"Dalga geçmiyorum."

"O zaman aklını falan kaybettin çünkü şu an karşımda duran süzme, salak adam Kurşun Alpugan değil. Kaç Elfida geldi, geçti ama hepsinin arkasından Fatiha okuyup uğurladık. Ne var bu kızda? Anlamıyorum, Kurşun." Ben de anlamıyordum. "Yarın çıkıp da onu sağ kolun yaparsan şaşırmayacağım. Bir o kaldı. Hayır, sıradan biri olsa yine bir nebze anlamaya çalışacağım ama hırsız bu ya. Seni dolandırdı. Stockholm Sendromu'nun farklı bir varyantına falan mı yakalandın, anlamadım ki."

Başımı yasladığım yerden kaldırıp da gözlerimi Açanay'a diktiğimde,

artık susması gerektiğini anlayarak saçmalamayı kesti fakat hâlâ gözlerime beni ikna etmek ister gibi bakıyordu.

Şimdi ona *git, onu öldür*, desem dünyanın en mutlu insanı olurdu.

Elfida dünyanın en ölü insanı olurdu.

Bense dünyanın en öfkeli insanı olurdum.

Kısacası, hiçbirimize bu kadar büyük sorumluluklar yüklemeye gerek yoktu.

"Kes artık. Başım ağrıyor, çık dışarı."

Açanay sadece birkaç saniye sustuktan sonra söylediklerimi kale almadan, "Sen onunla böyle bile konuşamıyorsun," dedi, tespit yapar gibi.

Ben onunla böyle konuştuğumda o, Açanay'ın bile benimle konuşamayacağı şekilde cevap veriyordu.

Belki de hayatımda ilk kez uzunca oflamak istiyordum. Açanay konuştukça kafamın içinde susturduğum o ses karşıma dikilmiş, konuşuyor gibiydi sanki.

Açanay yavaşça, gözlerimin içine bakarken, bana söylenebilecek en mantıksız kelimelerle bir cümle oluşturup, ağzından yuvarlamadan hemen önce, "Kurşun," dedi. "Sen âşık mı oldun?"

Ağzından çıkan saçma cümle yüzüme tokat gibi vurduğunda bu, yüzüme ne kadar yansıyordu, bilmiyordum. "Kes saçmalamayı, çekil karşımdan dedim, Açanay."

Âşık değildim.

Olsam değil beni dolandıran kişi, dünyanın en kötü insanı bile olsa tutar elinden, bunu söylerdim. Kimse de bana ağzını açamazdı.

Konu ondan ibaret de değildi. Ben sadece Elfida'ya değil, kimseye âşık olmazdım. Laf olsun diye demiyordum bunu. Üç günlük saçma sapan hisler uğruna ne canlar verilmişti ne kayıplar verilmişti etrafımda. Ben asla o aptallardan olamazdım.

En basitinden Lacivert bile aşk sandığı saçmalık uğruna bana karşı geliyordu. Kimse ne kadar geri zekâlı göründüğünün farkında değildi.

İçinde bulunmayı seçtiğimiz bu dünya, bir aşkın adamı kolayca ipe götüreceği kadar riskliydi.

"Onu bırakma diye yaptın, değil mi?" diye sordu, dan diye. Artık bakışlarındaki endişe gitmiş, yerini başka hislere bırakmıştı. Daha öfkeli, daha sorgulayıcı hislere. "Onun karşısında birini öldürürsen eğer onu öy-

lece salamazsın diye yaptın. Elfida'yı elinde tutmaya mecbur kalmak için yaptın!" diye bağırdı.

Bu yüzden sağ kolum olan oydu. Daima, baktığının ardını görürdü.

Koltuktan hızlıca kalkıp da Açanay'ın kolunu sertçe kavrarken, yüzümü aşağı eğerek ona biraz daha yaklaştırdım. "Kes sesini artık. Kes! Kendine gel."

Sinirle güldüğünde derdini biliyordum.

Çenesi titremesin diye dişlerini sıkarken, "Âşık mı oldun?" diye sordu.

Sıkıca tuttuğum kollarındaki gerginliği hissedebiliyordum. Bu konu kapanmazsa Açanay'ı zapt etmek iyice zorlaşacaktı.

Onun aksine sakince, ikna olması için gözlerinin içine bakıp, "Âşık olmadım, Açanay," dedim. En azından birimizin sakin kalmaya ihtiyacı vardı ve şu durumda bunu yapabilecek kişinin o olmadığı açıktı. Bu konuda ona kızamazdım. Açanay tepkisinde sonuna kadar haklıydı.

Renkli gözleri, âşık olmamış olmama çaresizce inanmak için gözlerimi tararken ona bütün netliğimle bakışlarımı görmesi için izin verdim.

Bir yandan gözbebeklerinde karşı koymaya çalıştığı intikam hissi parlıyor, âşık olma ihtimalim, onun zihnini derinliklerindeki o sesi ortaya çıkarıyordu. Açanay'ın davası kapanmamıştı. Asla kapanmayacaktı.

Kollarını ellerimden kurtardı ve bana doğru bir adım daha atarak işaretparmağını göğsüme bastırdı. Dudakları soğukça kıvrıldı. "Bence de olma," dedi. "Çünkü senin bana bir aşk borcun var, Kurşun. Bunu asla unutma."

"Unutmam."

Kalbinin acısını yüzüne vurmamak için büyük bir çaba sarf ederken dudaklarını bir kez daha araladı. "Sen benden aşkımı aldın," dedi. "Ben de senden aşkını alacağım."

Başımı salladım. Açanay'ın hayatının acısı, benim aldığım ahlardan sadece önemsiz bir tanesiydi. Bende ondan yüzlercesi vardı. Açanay'ı anlıyordum, acısına saygı duyuyordum ama onun için üzülmüyordum. Ben sadece gerekeni yapmıştım.

Bektaş'ı öldürdükten sonra Açanay bana asla âşık olmamam için söz verdirtmişti. Gözyaşları ve çığlıkları arasında söylediği sözler kulaklarımda çınladı.

Sakın âşık olma, Kurşun. Sakın âşık olma ki sana şu an çektiğim acıyı çektirmek zorunda kalmayayım. Sakın!

Derin nefesler alarak, sakinleşmeye çalışırken sadece kendine gelmesi için bekledim. Hayatta herkesin bir zaafı vardı. Açanay Zorlu'nun dahi bir zaafı vardı. Yıllar geçmesine rağmen hâlâ ölü bir adamdı, Açanay'ı bile bu hale getirebilen o şey.

Şu an ağlamıyordu. Ağlamazdı. Hayatımda sadece bir kez ağladığını görmüştüm. Bir mezarlığın başında saatlerce parmağındaki yüzüğe bakarak ağladığı an, son ağladığı andı.

Başı göğsüme yaslıyken, benim yıllar öncesinde ona kurduğum cümleleri tekrarlayarak, "*Seni aptal birine dönüştürüyor, Açanay*, dedin," dedi. "*Kafanı eskisi gibi kullanamıyorsun*, dedin. *Gün geçtikçe kafan onunla doluyor*, dedin. *Yarın bir gün onun için kendini siper edersin, birileri beni, ailemi ve onu karşı karşıya koyar ve sen onu seçersin*, dedin. Benim ilk ve tek ihmalkârlığımda âşık olduğum adamı gözlerimin önünde öldürdün." Âşık olduğu adamın katiline çalışıyordu. Başa çıkabilmişti. "Hayatımda bir kez, sadece bir kez birilerinin maşası, koruması, sağ kolu değil, birinin sevdiği olmuştum. Sadece bir kez öncelik olmuştum. Sen izin vermedin. Ben nefes alamazken, gelip bana *hayatta aşktan önemli şeyler vardır, Açanay, ölenle ölünmez*, dedin." Başını göğsümden kaldırdı ve gözlerime baktı. "Sen o gün bana *ben asla âşık olacak kadar aptal bir adam olmayacağım, olursam sen de onu öldürürsün ve alırsın intikamını*, dedin. Bu kadar basit zannettin, küçük gördün acımı." Başını iki yana salladı. "Şimdi aptal bir adama dönüşmeye başlıyorsun. Benim o gün yaptığım hatadan çok daha büyük hatalar, ihmalkârlıklar yapıyorsun. Ama âşık olma. Sakın olma. Olma ki sana küçümsediğin acımın bin katını yaşatmayayım. Bunu istemiyorum, yapma."

"Olmayacağım," dedim, söz verir gibi. "Tamam mı? Hadi çık şimdi, hava al."

Bana son kez baktı ve birkaç saniye boyunca derin nefesler alıp bakışlarındaki bütün kırgınlık kırıntılarını bile yok ettikten sonra arkasını döndü, odadan çıktı. O, kimsenin yanında az önce gözüktüğü kadar güçsüz gözükmezdi. O yanını bir tek benim görmeme müsaade ederdi. Açanay Zorlu her zaman, herkesi duygularının olmadığına inandırmak zorundaydı.

Kapı ardından kapanır kapanmaz gözlerimi bir saniyeliğine kapadım ve yeniden açtım.

Kılıç, Bektaş öldükten sonra Açanay'ın delirdiği zamanlarda bana, *patlamaya hazır bir bomba* tutamayacağımı söylemişti yanımda.

Ama Açanay'ın sadakati, aşkından büyüktü.

Hayatım boyunca bir an bile kendi geleceğimde *aşk* diye bir şeyin olma ihtimalini düşünmemiştim. O nedenle Açanay benim için bir tehlike olamazdı. Bana başka bir zarar zaten veremezdi. Bunu istemezdi, istese de ben müsaade etmezdim. Ancak ona verdiğim o söz, elimi kolumu bağlıyordu. Sadece âşık olduğum takdirde Açanay benim için bir tehlikeye dönüşürdü.

Topuk sesleri kaybolduğunda odadan çıktım ve Elfida'yı ararcasına gözlerimle koridor sonundaki koltukları taradım. İstese bütün bu konuşma boyunca kapıyı dinleyebilirdi. Ancak bir şey duyamazdı. Çalışma odamın kapısı ses geçirmezdi.

Yine de konu Elfida olunca her şey mümkün oluyordu fakat onu tekli koltukta bacaklarını yukarı kıvırmış, başını da kolçağa yaslamış halde uyurken gördüğümde bu ihtimali unuttum.

Adımlarım ona yaklaşarak, aramızdaki mesafeyi gitgide kapatırken suratı daha net görünür hale geliyordu. Beyaz tenine mükemmel oranlarla serpiştirilmiş benlerini izlerken, adımlarımı durdurarak başında öylece durdum.

O dudakları tekrar öpmek istiyordum. Ama bu tek seferlik bir hataydı. Açanay şaka yapmazdı. Yapamayacağı şeyi dillendirmezdi. İşin kötü yanı, ben bu kez Açanay'a engel olamazdım. Ağzımdan çıkan söz, gerçekleşirdi. Ona bir can borcum vardı ve ben bir gün aşka düşersem Açanay borcunu alacaktı.

Elfida'ya karşı kinli olmasını anlayabiliyordum. Neticede Elfida'yı kontrol etmeye gitmesi hakkında bana yalan söylediği için Bektaş'ın ölüm yıldönümünde, onun mezarlığında bile olamamıştı. Üstelik ben Elfida'yı yaşatarak, evime sokarak, bir cinayete tanık olmasına izin vererek Açanay'ın aşkına bedel olan hatasının yüz katını yapıyorken.

Benden nefret etmemesi ilginçti.

Aslında pek de değildi. Minnet duygusu nefretinin önüne geçiyordu.

Düşüncelerimden silkelenerek sadece bir adım önümde, karakterine ters bir masumlukla uyuyan kadına bakmayı durdurmak için, "Elfida," diye seslendiğimde önce uzun kirpikleri titredi, daha sonra gözkapakları yavaşça kalktı ve uykulu gözleri, güzelliğini gözlerimin önüne serdi.

Koltukta doğrulurken, "Hı?" diye mırıldanmıştı. Gözlerini ovuşturdu ve başını kaldırırken, "Bitti mi?" diye sordu.

"Bitti," dedim. "Gel. Sana odanı göstereyim, dinlen biraz."

Bugünün onun için zor bir gün olmasını anlıyordum. Başını sallayarak kalktı ve peşimden, bu katta bulunan misafir odasına doğru gelmeye başladı.

Bense kokusunu daha az duyabilmek için daha yavaş nefes almaya başladım.

ELFİDA ALANER

Hayır, bu kez numara yapmıyordum.

Koltukta gerçekten de fazlaca mayışmış ve uykuya tam anlamıyla dalmamış olsam bile kestiriyordum.

Hava yavaş yavaş kararmaya başlıyordu. Bu demekti ki uyuyabilmem için daha çok saatler geçmesi gerekiyordu. Güneş doğmaya başlar başlamaz gözlerimi kapatacaktım.

Kurşun'un arkamızdan kapadığı kapının önündeki birkaç adımlık holü yürüdüm ve bana tahsis edilen yatak odasında, yatağın bulunduğu kısma ulaştım. Kapıdan girdikten sonraki küçücük koridorda sağda lavabo kapısı vardı, onun dışında odanın içinde başka bir bölme yoktu. Sade, beyaz ve bej tonlarında döşenmiş bir misafir odasıydı.

"Bir şeye ihtiyacın olursa ben kendi odamda olacağım."

"Tamam," dediğimde, elini kirli sakallarında kısaca dolaştırdı.

"Şu duvardaki gece lambasını yakabilirsin istersen," diye ekledi.

Gözlerim bahsettiği yere kaydığında dudaklarım titredi. O ışığın bu odaya ait olmadığına kalıbımı bile basabilirdim.

"Teşekkürler. Benim için mi aldın?"

İnkâr etmesini bekliyordum ama o, bakışlarıma sakince karşılık verip, "Evet," dedi. Kaşlarım havalandı. "Uyuyamayıp da yine *küçük ışık, küçük ışık*, diye başımı şişirme diye."

Dudaklarımı ıslatırken başımı salladım. "Öyledir."

Başını yana yatırdı. "Başlama yine."

Ellerimi teslim olurcasına kaldırdım ve ona arkamı dönüp yatağa doğru yürümeye başladım. En azından odada televizyon vardı da sabaha kadar sıkıntıdan baygınlık geçirmeyecektim. "Çıkabilirsin."

Sükûnet beni sıkıyordu. Buna kanaat getirmiştim.

Bulunduğu yerden kıpırdamadan son derece ciddi bir şekilde, "Normal bir insanın, seni balkondan aşağıya sallandırmamak için göstermesi gereken çabanın farkında mısın?" diye sordu.

Battaniyeyi kaldırırken, "Geçinmesi zor biri olduğumu söylerler," diye mırıldandım.

Sevmesi zor biri olduğumu da sevgilim.

Kurşun bir yorum yapmadı.

Ama sen çok seveceksin.

Sadece odadan çıktı ve kapıyı ardından kapadı.

KURŞUN A. ALPUGAN

Elfidanın odasından çıkıp da kendi odama çıkan merdivenleri tırmanırken şakaklarım ağrıyordu.

Zihnim karışıktı.

İlk kez ev üzerime üzerime geliyor gibi hissediyordum.

Telefonuma düşen bildirim sesiyle eşzamanlı olarak, merdivenleri bitirip, odama giden koridora girerken cep telefonumun ekranındaki mesajı okudum.

Safir: *Teşvikiye'deki gece kulübüne gitmemiz gerekiyor. Ercanlar orada. Gelen habere göre Ekrem hatta büyük ihtimalle Teo da orada olacakmış.*

Kurşun: *Siz Kılıç'la gidin. Ben gelemem.*

Safir: *Açanay?*

Kurşun: *Onun biraz dinlenmesi lazım.*

Safir: *Biz ikimiz çok dikkat çekeriz orada, abi. Niyetimiz direkt belli. Sen neden gelemiyorsun?*

Kurşun: *Ben gelsem dikkat çekmeyecek miyiz amına koyayım? Elfida'yı, Açanay'la birlikte evde yalnız bırakamam.*

Safir: *Onu da alıp gelsen? Kızlar gelsin hatta. Onları çıkartmışız gibi olur, dikkat çekmez. Siz takılırken ben iki dakika odadan alacağımı alırım, çıkarız. Bir daha zor denk gelir üçünü de aynı anda yakalamak.*

Kurşun: *Teo yalnız mı?*

Safir: *Okyanus'u bilmiyorum. Ama Poyraz'ı soruyorsan o yokmuş. Ankara'ya yollamışlar iki günlüğüne.*

Kurşun: *Tamam.*

Ufak durum değişikliğiyle odama gitme planım sekteye uğrarken aşağıdakilere haber vermek için adımlarımı yeniden merdivene yönelttim.

Elfida'yla dışarıda görünmek ne kadar iyiydi, bilmiyordum.

Onu, kardeşlerimle aynı masada oturtmak ne kadar iyiydi, onu da bilmiyordum.

Lacivert'in yüzüne bile bakmak istememesse iyi değildi, bunu biliyordum.

Bu akşamın benim açımdan iyiden çok uzak geçeceğini bilmek için yaşamama gerek bile yoktu.

Ninova

14

ELFİDA ALANER

Artık anlamaya çalışmayı bırakmıştım.

Neden ani bir kararla, dünyanın en saçma kadrosu olarak bir bara gittiğimizi bilmiyordum. Tabiri caizse herkeste bıçak kemiğe dayanmış haldeyken ve herkesin herkesle bir problemi varken eğlenmeye çıkmak kimin fikriydi?

Şu anda onu takip ederek odasına doğru ilerlediğim Mavi, öylesine dışarı çıktığımıza inanıyor olabilirdi. Ancak ben aptal değildim elbette.

Muhtemelen o barda halletmeleri gereken bir iş vardı ve dikkat çekmemeleri gerektiğinden yanlarında onları sürüklüyorlardı. Kurşun evde tek bırakacak kadar bana güvenmediğinden beni de peşlerine takmış olabilirdi.

Birkaç dakika önce odama gelip bana dışarı çıkacağımızı, Mavi'den kıyafet almamı söylemişti. Mavi'yse Lacivert'in aksine şaşırtıcı derecede sessizdi. Bana ters bakışlar atmıyor, laf sokma çabalarına girmiyordu. Zaten başarılı olma şansı da yoktu.

Odasına girdiğimizde kapıyı arkasından kapadı ve beni küçük bir kapıyla ayrılan giyinme odasına doğru yöneltip, "Sen istediğini seç," dedi.

Başımı sallayarak, kıyafetlerine göz gezdirirken yüzümü buruşturmamak için resmen kendimi zorlamam gerekti. Canlı renklerin bütün tonlarına sahip kıyafetlerinde kendime uyacak bir şey bulmak zor gibi görünüyordu. Her şey fazla cıvıl cıvıldı. Kendim de renkli giyiniyordum elbette ama tarzlarımız pek benzer değildi. Onun kıyafetleri fazla... *Cici* duruyordu.

Kendisi kapıya yaslanmış, sakince beni beklerken, çok uzatmak istemeyerek hızlıca bulabildiğim birkaç parçayı gözüme kestirdim. Çok öze-

Ninova

nesim de yoktu açıkçası. Hatta onlara dahil olasım bile yoktu. Eminim ki herkes aynı şeyi düşünüyordu.

Lacivert'le Kurşun'un arası zaten fırtınalıydı. Kılıç'la Kurşun'un hatta Açanay ve Kurşun'un da gergin olduklarını biliyordum. Kendimden bahsetmeme gerek bile yoktu.

Elimdekileri Mavi'ye doğru gösterdim. "Bunları giymemde bir problem var mı?" Ne de olsa onun kıyafetleriydi.

Başını iki yana sallayıp küçük bir gülümsemeyle, "Yok," dedi kibarca. "Nasıl olsa sonra çöpe atacağım." Sanırım laf sokma konusunda biraz yanılmıştım. Gözlerimi devirmemek için çaba sarf ettim ancak o da kendince haklıydı, ne diyebilirdim ki? Ne de olsa onu takan yoktu. "Çanta da vereyim sana," diyerek farklı bir bölmeye yöneldiğinde sadece bekliyordum.

Çantaya koyacak bir şeyim olmadığını belirtmeli miydim? Ne telefonum ne cüzdanım vardı. Kurşun'la telefon işini konuşmayı aklıma yazdım. Dedem arayıp ulaşamazsa sinirlenebilirdi.

Mavi, elinde bir mini *Chanel*'le bana doğru yaklaşırken teşekkür ettim ve üzerimi değiştirebilmem için beni yalnız bıraktığında uzun bir nefes verdim. Bu gece gerçekten de çok sıkıcı olacaktı.

Kapının önüne çıktığımızda üç araç, garajlarından çıkarılmış halde bizi bekliyordu.

Gözlerim otomatikman köşede Safir'le birlikte dikilmiş, sigara içen Kurşun'a kaydığında içime bütün oksijeni doldurmak istedim.

Sigaradan nefret ederdim, onun yaptığı pek çok şeyden ettiğim gibi. Ama onun sigara içişine bile hayrandım, diğer bütün nefret ettiğim hareketleri gibi.

Lacivert'in de Alkım ve Kılıç'la birlikte içeriden çıktığı an, varlığımızı fark edip de buraya doğru döndükleri ve bizim göz göze geldiğimiz andı. Arduvazları benim gözlerime tutunduğunda bu mesafeden bile içime işlemeyi başarıyordu.

Kesik bir nefes aldığım sırada gözleri tepkisizce gözlerimden ayrıldı.

Yeniden evsiz kalmak gibi hissettirmişti.

Düşüncelerimden kopup da ana odaklanmaya çalışırken herkesin burada olmasıyla birlikte Kurşun ve Safir'in de sigaralarını söndürerek hareketlendiklerini gördüm. Arduvaz gözler tartarcasına herkesin üzerinde dolaştıktan sonra dudakları aralandı. Zaten sanki herkes kıpırdamak için

ondan komut bekliyordu. "Lacivert ve Mavi, Çelebi'yle gidiyor." Alkım, Kılıç ve Safir'i işaret etti. "Siz birlikte gidin. Elfida da benimle gelecek."

Onunla baş başa geçireceğim fazladan otuz dakika, kulağa cennet gibi gelmişti.

Lacivert'tin boğazından küçük, uyuz bir ses çıktı. "Elfida'yı görünce hırsızlığa özeniyorum vallahi. Yediği önünde, yemediği arkasında. Baksanıza ya, gece eğlencesine bile çıkarılıyor." Dudaklarını büktü, güya ifadesizce onu izleyen Kılıç'la konuşuyordu ama Kurşun'un bakışları onun üzerine saplanmıştı bile. "Ama dikkat edelim de başka hırsızlar duymasın. Maazallah, daha sonra özenip bize dadanırlar, hepsini besleyecek yerimiz yok burada."

Salına salına Çelebi'nin onun için açtığı kapıdan arabaya bindiğinde ben çoktan Kurşun'un Jaguar'ının ön koltuğuna yerleşmiştim.

Aslan ve sinek, diyordum içimden. *Aslan ve sinek.*

Hayatımın hiçbir evresinde, yediği lafa susan biri olmamıştım. Kimsenin karşıma geçip de dilediğince konuşabildiği biri olmamıştım. Şımarık bir aptalın laflarını kendime dert edinemeyeceğim kadar fazla şey görmüştüm bu hayatta ancak yine de içimde oluşan, Lacivert'in ağzının ortasına bir tane geçirme dürtüsüne karşı koymaya çalışıyordum şu anda.

Onun haksız olduğunu düşünmüyordum. Sadece aptal olduğunu düşünüyordum. Ve bunun kendimle çok da bir ilgisi yoktu. Bana istediğini söyleyebilirdi. Kendini yerlere atabilir, çığlıklar atarak bana küfredebilirdi. Beni biraz bile incitmezdi. Ama Kurşun'u incitmişti. Lacivert'e döndüğünde, hayal kırıklığıyla parlayan gözbebeklerine her baktığımda Lacivert'in nefes alışı bile batıyordu bana.

Evet, belki onlar kardeşti. Bugün küser, yarın barışırlardı, bilmiyordum. Zaten ben nereden bilecektim? Ama ben Lacivert'e her baktığımda sadece bir öncekinden daha aptal birini görüyordum.

Hayatı boyunca o kadar zorluk görmemişti ki pespembe bulutların içindeki prenses hayatında karşılaştığı en küçük engelde karşısına ailesini, abisini alabilecek bir nankördü.

Bazı insanların hayallerinde olmak istediği o ütopik karakterdi o. Küçük bir çocuğun ıssız sokakların birinde, soğuk bir kaldırımda bir an önce sabah olması için dua ederken gözlerini kapadığı ve sahip olmayı hayal ettiği her şeydi Lacivert Alpugan.

O çocuğun asla sahip olmadığı, şimdi büyümüş ve çok değişmiş bile

olsa asla sahip olamayacağı şeylere sahipti. Ama kıymet biliyor gibi gözükmüyordu bile.

Kurşun sessizce arabayı çalıştırırken Lacivert'i aklımdan atmaya çalıştım. İç sesim dışavurulsa bu, kulağa fazlaca onu kıskanıyormuşum gibi gelebilirdi.

Belki de öyleydi, kim bilir.

Ben güçlüydüm. O güçsüzdü. Ben zekiydim, kurnazdım, bir dakikada bin kişinin ayağını kaydırabilirdim. Ama o aptaldı, saftı, şımarıktı. Bugün hiçbir şeyim olmadan sokakta kalsam içim bir saniye bile korkuyla titremezdi. O, yanında biri olmadan karanlıkta bakkala bile gidemezdi. Ben Kurşun'u yıllarca dolandırabilirdim ama o, ona hayatında söylediği ilk yalanda yakalanırdı.

Tüm bunlara rağmen onu kıskanmam mantıklı mıydı?

Mantıklıydı.

Çünkü Lacivert Alpugan'ın bu hayatta ne güçlü olmaya ihtiyacı vardı ne de çok kurnaz olmaya. O, bakkala bile tek gitse korkardı ama asla korkmayacaktı çünkü kimse onu bakkala giderken tek bırakmayacaktı.

Gözlerim, önümde akan yolun bilincinde bile olmadan, dümdüz ileriye sabitlenmişken Kurşun'un kolumdaki teması beni irkiltti.

"Elfida."

Gözlerim ona döndü. Yola çıktığımızın farkında bile değildim.

"Ne oldu?"

Arduvazları kısıldı. "Asıl sana ne oldu?"

"Bir şey yok."

Sakince kurduğum cümleye inanmadığı barizdi. Kısaca yolu kontrol edip yeniden bana baktı. "Yalan söyleme konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Omuz silktim. "Bir şey olmadı. Düşünüyordum sadece."

Kaşları hafifçe çatıldı. "Neyi?"

Sanırım bir sinir patlaması yaşamam gereken an, şu andı. Onca şeyin üzerine, bu kadar sakin kalmam dikkat çekebilirdi. Ben daha bu sabah bir cinayete tanık olmuştum. Kim beni suçlayabilirdi ki?

Gerçi... Büyük ihtimalle herkes suçlardı.

Gözlerinin içine bulunduğum durumdan nefret ediyormuşçasına bir öfkeyle baktım. "Senden ve ailenden ne zaman kurtulacağımı," dedim.

Dümdüz gözlerimin içine bakarken kolumdaki tutuşu önce gevşedi,

daha sonra yok oldu ve direksiyonda yerini buldu. Bakışları yüzümden ayrılmış, yola çevrilmişti.

Cevabım onu sinirlendirmiş miydi?

"Lacivert'e mi takıldın?" diye sordu, bana bakmadan.

Sinirle gülümsedim. "Senin burnunun ucunu göremeyen şımarık kardeşin tarafından anlaşılmayı zaten beklemiyorum. Onun benim takılabileceğim bir cümle kurabilmesi için kırk fırın ekmek yemesi lazım."

"Düzgün konuş."

"Pardon ya," dedim, alayla. "Çok ağır şeyler söyledim. Aman, duymasın."

"Ne bekliyorsun, Elfida?" dedi, birkaç saniye bekledikten sonra. Oldukça sakindi. "Sana kucak açamaz."

Yılmışçasına, "Hiçbir şey beklemiyorum, Kurşun," dedim. "Seninle ve ailenle ilgili beklediğim tek şey hayatınızdan siktir olup gitmek."

Yirmi saniye boyunca sessizce araba kullanmaya devam ettikten sonra başım salladı. Ne düşünüyordu, anlamıyordum. Ne hissediyordu, bilmek için her şeyimi feda ederdim şu an.

Bunu yapmam gerekiyordu. Kurşun, konu ben olduğumda herkesi haklı çıkartacak kadar bağışlayıcı oluyordu. Göz ardı ediyor, sineye çekiyor, önemsemiyordu bir şeyleri. Ama kafasını yastığa koyup her şeyi gözden geçirdiğinde *Elfida her şeye rağmen neden bu kadar uyumlu*, dememeliydi. Şüphelenmemeliydi. *Bir yalan daha mı var*, diye düşünmemeliydi.

"Gideceksin. Sadece şimdi değil."

İlk kelimesi kalbimi nasıl çarptırdıysa cümlenin devamı öyle yatıştırdı.

Haklıydı. Bir gün gidecektim.

Şimdi değil ama bir gün... Ne o olacaktı beni gönderen ne de aptal ailesi. Ve bugün, hayatlarından defolmamı isteyen o insanlar, ben kapıyı çarpıp, çıkarken gözlerinden düşen yaşlarla izleyeceklerdi bunu.

Ben onlardan bana bir aile olmalarını istemiyordum. Sevgilerini istemiyordum. İlgilerini istemiyordum. Onları istemiyordum. Henüz değil. Ben, Kurşun'u istiyordum. Bana verebileceği her şeyi, sahip olduğu başka hiçbir şey kalmayana kadar bütün parçalarını istiyordum.

Nasıl şu an onun için her hücremi feda etmeye razıysam o da benim için aynılarını hissetsin istiyordum.

"Ne zaman?" diye sordum, bedenimi ona doğru çevirerek. "Bir karar ver artık. *Düşüneceğim*, deme. Düşün! *Şu gün gideceksin, Elfida*, de.

Şu olunca gideceksin, de. Bir şey söyle!" diye bağırdığımda direksiyondaki parmaklarını sıktığını gördüm.

Beklemediğim bir anda, beni irkiltecek kadar yüksek sesle, "Kolay mı sanıyorsun, amına koyayım?" diye bağırdı. Arduvazları bana döndüğünde, bu kez sükûnetten eser yoktu. "Kolay mı *hadi kalk, git*, demek?"

"Zor olan ne?" diye çığlık attım. Bütün bedenimle ona doğru dönüktüm şimdi.

Gaza biraz daha yüklendiğinde solladığı arabalardan çıkan korna sesleri onun yüksek tonunu bastıramamıştı. Bir sahil yolundaydık, umarım birazdan denize uçmazdık. Gerçi... Kurşun'la aynı arabada yan yana ölmek, aklıma gelecek en iyi ölüm olurdu sanırım.

"Zor olan ne, biliyor musun?" diye sordu, bağırarak. "Kılıç'ın bir gün gelip, kadının tekinin Mavzer'de benim karşıma çıkacağı seviyeye ulaştığını haber verip de her şeyin içine sıçması!" Direksiyondaki parmakları daha da sıkılaştı. "Gözümde erkekten bozma bir şey olarak canlandırdığım kadının, her zaman olduğu gibi sahte olmayı bıraktığı o yüzde birlik anlarda dünyanın en güzel gülümsemesine sahip olması," derken sesini alçaltı. "Garip, heterokromili, normal olmayan gözlerine baktığımda doğru hissettirmesi." Direksiyona bir kez vurduktan sonra, "Dünyada olabilecek en yanlış insanken!" diye bağırdı yeniden. Bense tamamen kilitlenmiştim. Ama durmadan devam etti. "Zor olan, bilip de susmak, Elfida! Bile bile tek bir kelam etmemek! Bir zarar vereceğini anlayıp da devam etmek!" Omuzları kaskatıydı. O kadar bağırıyordu ki kulaklarım çınlamaya başlamıştı. "O zararı verdikten sonra bile bırakamamak! Daha fazlasını yapabileceğini bile bile, ağzından çıkan çoğu şeyin yalan olduğunu bile bile kızgınlığının, üzgünlüğünün, her şeyinin sahte olduğunu bile bile insanların gözünde salak yerine konulmama rağmen *siktir git*, diyememek zor olan!"

Arabayı sert bir manevrayla sağa kırıp da sahilin kenarındaki kumları havaya kaldırmayı umursamadan, durdurup bana döndüğünde kalbim durmuş gibiydi.

Bir dirseğini koltuğun üst kısmına koyarak bedenini bana çevirdi ve sakinleşmek ister gibi birkaç günlük kısa sakallarını ovuşturduktan sonra, "Niye buradasın?" diye sordu, gözlerime bakıp. "Hırsızsın sen. Yalancısın, gerçek bile değilsin sen, Elfida. En başından beri hiçbir zaman gerçek olmadın. Ben bunu bile bile arabamdasın, evimdesin. Neden?" Gözlerine

bakakalırken ne diyeceğimi bilmiyordum. Bana kendini bu kadar şeffaf bir şekilde göstermesini beklemiyordum. "Bilmiyorsun, değil mi?" diye sordu, komik bir şeyden bahseder gibi. Çileden çıkmıştı. "Ben de bilmiyorum." Parmağını bana doğrulttu. "Ve sen, ben bunu çözene kadar benden bir karış uzağa gitmeyeceksin! Kalacaksın!"

Kurşun Alpugan gözlerimin içine bakıp *gitmeyeceksin*, diye bağırıyordu. Bu bir rüya da değildi üstelik. Gerçekliğin en berrak haliydi.

Gitmeyeceğim, sevgilim, dedim, içimden. *Belki de hiçbir zaman, senden bir karış uzağa gidebilecek kadar cesur olamayacağım.*

"Ve sonra şöyle bakıyorsun işte," dedi öfkeyle. Arabayı bir uçuruma sürmek istiyor gibi duruyordu. Bir şeyleri çözememek onu delirtiyordu. "Ne diyorsun, ne geçiriyorsun içinden, anlamıyorum. Anlamak istiyorum, Elfida. Bitsin istiyorum bu şey. Gitmeni istiyorum. Hiç tanımamışım gibi çık hayatımdan istiyorum."

Ne diyebileceğimi bilmiyordum.

Dudaklarına yapışmak dışında ne yapabileceğimi bilmiyordum.

Karakterinin hiç görmediğim bir yanını gösteriyordu bana. Onu öfkelendirmek benim kârıma olmuştu. Ve ben onun içini açma fırsatı bulmuşken elbette bokunu çıkaracaktım. Çünkü bu, devam etsin istiyordum. Suratıma baka baka çırpınsın istiyordum. Beni çözebilmek için delirsin, çileden çıksın istiyordum. Hastalıklı takıntımı, hastalıklı şekilde beslesin istiyordum.

"Eğer beni bırakacaksan ben sana anlayamadığın şeyin ne olduğunu söyleyeyim mi?" dedim ama aslında sormuyordum. Gözlerim boş, bomboş bakıyordu. Karşısında biraz şaşkın ama ondan hoşlanmayan bir kadın gibiydim. O, kafayı yerken ben tek isteği kurtulmak olan bir tutsaktım elinde. Dudaklarımı araladım. Nefret edeceğini bile bile o tek hecelik kelimeyi yuvarlamadan önce gözlerinin en içine odakladım, doğru hissettiren ama yanlıştan başka bir şey olmayan gözlerimi. "Aşk," derken sesim düz ve normal tonundaydı. Ama sanki arabanın içinde yankılanmış gibi bir etki yaratmıştı.

Ani bir tedirginlik hissinin damarlarıma sızdığını hissettim. Büyük laflarım, onun daha büyük laflarıyla birlikte ruhumu da aralarına katıp, ezilmeden önce hissettiğim gibi hissediyordum şu an.

Söyleyebileceklerinden korkuyordum ama yine de denemeye değerdi.

Düşünüp *acaba*, diyecekse buna değerdi.

"Âşık olmuşsun, Kurşun. Anlamlandıramadığın her şeyi anlamlandırmana yardımcı olduysa şimdi gidebilir miyim?"

Birçok tepki bekliyordum ondan: Bağırma, öfke, küfür, inkâr...

Ve o yine en beklemediğim tepkiyi vererek, dudaklarının iki tarafı da yukarı doğru kıvrılırken gözlerinin içi gerçekten eğlenirmiş gibi baktı bana.

Bana güldü.

Gerçek bir şekilde güldü.

"Aşk mı?" dedi, küçümsercesine ve bu kez daha büyük bir gülümseme sundu bana. Beni bir kez süzdü ve arduvazları yolculuğunu yeniden gözlerimde tamamladığında hafifçe kısıldı.

Yutkunmamak için kendimi zorladım.

Tek bir cümle kurabilirdi, güçbela inşaa ettiğim bütün yalan özgüven duvarlarımı kırabilecek. Tek bir kelime edebilirdi, beni bir daha aynaya bakamayacak hale getirecek. Her hücremden nefret ettirecek kadar parçalayabilirdi beni tam şu anda, güzel ağzından dökülecek birkaç kelimeyle.

Bir eli omzumun üzerine dökülen bir tutam saçıma dokunduğunda nefesimi tuttum. Gözlerini gözlerimden hiç ayırmadan, koltuğunda biraz öne eğilerek bana yaklaştı. Dudaklarını araladı. "Sen, sana âşık olsam bu halde olacağını mı sanıyorsun?" dedi en sonunda, gerçekten merak eder gibi. Gözlerimiz daha yakından bakıyordu şimdi birbirine, arduvazlarının içindeki ışıklar daha netti. "Sen benim âşık olduğum kadının, üzerinde kendine bile ait olmayan emanet kıyafetlerle istemediği bir yere zorla gidebileceğini..." Ses tonu alçaktı. Sözleriyse fazla yüksek. "Beş kişinin önünde *hırsız* damgası yiyerek aşağılanabileceğini mi sanıyorsun?" Hafifçe güldükten sonra dudakları kulağımla omzum arasındaki boşluğa daha yakın olacak şekilde eğildi. "Gerçekten bir hırsız olsa bile," diye fısıldadı, tenime değen nefesiyle bütün bedenimi uyuşturacak şekilde. "Ben sana âşık olsam dünyanın en gururlu hırsızı sen olurdun, Elfida," dedi, vücudumu neredeyse hiç dokunmadan esaret altına aldığının bilinciyle. "Ben sana âşık olsam sen yaptığın aşağılık şeyi yaparken bile dünyanın en güzel ve önemli işini beceriyormuş gibi hissederdin. Ne bir kişi tek bir kelime laf edebilirdi ne de sana baktığımda dünyanın en değerli şeyini görmeyi bırakabilirdim." Saçıma değen parmağını bir tutama hafifçe doladı. "Sana âşık olsam olduğun halinden biraz bile değiştirmek istemezdim seni. Zihninin derinliklerindeki düşüncelerine kadar... İyi, kötü, en iğrenç, en yan-

lış düşüncene bile âşık olurdum." Biraz geri çekildi ve yeniden yüzüme baktı. Kısaca inceledi. "Oysa ben sana baktığımda düzeltilmeyi bekleyen yanlışlarla dolu bir kafa karışıklığından başka bir şey görmüyorum."

Beni çıkarttığı gökyüzünden çekip, uçsuz bucaksız uçurumlara düşürürken varlığını da geriye çekti ve koltuğundaki eski pozisyonunu aldı. Aldığım nefesleri bile göğsüme sıkıştırmıştı. Bana son bir bakış attı.

"Âşık olduğum kadın değil, düzenbazlıklarıyla yaratmayı başarabildiği bilinmezlikle çekici olabilmiş, sıradan birisin sadece." Anahtarı çevirerek arabayı yeniden çalıştırdı. "Benim kafamı karıştırmış olabilmen, birkaç standardımı çiğnetmeyi başarabilmen, kendine âşık etmeyi becerebileceğin anlamına gelmiyor."

Yalan mı söylüyordu?

Beni mi kandırıyordu yoksa kendini inandırmaya mı çalışıyordu?

Dürüst gözüküyordu. Gerçeklerden başka bir şey söylemiyormuş gibiydi.

Ne amaçlıyordu, bilmiyordum ama kurduğu son cümleyi, kurması gereken son insana kurarak kendine ne kadar yazık ettiğini bilmiyordu, o kesindi.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum, kendime engel olamayarak.

Belki sesim umutsuz çıkmıştı, belki çaresiz, belki dümdüz. Bilmiyordum.

Son zamanlarda, kafamın içinde azaldığına inandığım seslere yeniden çığlıklar attırmaya başladığını, yavaşlamaya başladığını sandığım çarkları tekrar hızlandırdığını bilmiyordu. Hırsımı harladığından bihaberdi. Bir tek bunu düşünebiliyordum.

Dudağının kenarı kıvrılırken beni bir kez yavaşça, baştan aşağı süzdü. Arabayı çalıştırıp, gaza yüklenmeden hemen önce, "Âşık olabileceğim bir kadın görsem bunu anlarım," dedi.

Beni yıkılan bir duvarın enkazı altığında bıraktığından da bihaberdi.

Kulübe herkesten önce ulaşıp bizim için ayrıldığı söylenen ve Kurşun'un bir kırmızı halısının eksik edildiği kalabalıktan hafifçe ayrılmış, geniş alandaki masaya yerleşmiştik

Oval şeklindeki büyük masa orta alandan birkaç basamakla ayrılıyor, pistteki insanlara fazla tepeden olmasa da yüksekten bir görüş açısı sağlıyordu.

Masanın üzerinde, içerisine içki şişelerinin yerleştirildiği buzlu kova, kişi sayısı kadar bardakla birlikte çoktan hazırlanmıştı.

Yüzüm asık durmuyordu ancak gülüyor da sayılmazdım. Bulunduğum yerde olmak bana acı veriyormuşa benziyordum sadece. Acımı arabada bırakmış ve terk etmiştim oysa. Birkaç zehirli sözcüğü daha duymuş, yutmuş ve duymamış gibi gömmüştüm altı dopdolu bir mezarlığa.

Kurşun bana bakmıyor, gözlerini insanların üzerinde gezdiriyordu. Bana kendisini izlemem için ne kadar güzel bir poz verdiğinin farkında mıydı?

Yine de muhtemelen bunun farkında olacağını bildiğim için gözlerimi onun üzerinden çekip varlığının gölgesi altında hiç de ilgi çekici gözükmeyen diğer insan topluluğuna çevirdim. Pistte dans eden insanlar gecenin ilerleyen saatlerinde yapacaklarının aksine sakin ve elit olarak tanımlanabilecek şekilde dans ediyordu.

Bu ortam aniden aklıma dedemin beni zorla barmen yaptığı zamanı düşürürken Aziz Andıç'ı özlediğimi hissettim. Kurşun'la onunla görüşmek için konuşmam gerekiyordu. İstediğim takdirde onun kendince çok güvenli olarak tanımladığı kalesinden akşam çıkıp, sabah hiçbir şey yokmuşçasına geri gelebilirdim. Gerekirse yapacaktım da. Dedemi uzun süre görmediğimde iyi hissetmiyordum. Beni görmezse beni unutacağının endişesi kaplıyordu içimi.

Kurşun'un yaptığı işaret üzerine köşede duran garson yanımızda bittiğinde, kendisine bir viski sipariş etti. Garson yüzünde saygılı bir gülümsemeyle başını eğdikten sonra gözleri bana döndüğünde benimkiler otomatikman Kurşun'a çevrilmişti.

O içmeyecek, tarzı bir cümleyi kabaca ağzından yuvarlamasını beklerken o sakince başını eğdi ve sipariş vermemi istediğini belirtti. Kendime hafif bir kokteyl sipariş ettiğimde yanımızdan ayrılan garson bizi yeniden kalabalığın içindeki dev yalnızlığımızda bırakmıştı.

Artık biraz yöntem değiştirmeyi düşünüyordum. Konuşmak, onunla tartışmak, sivri hareketler beni A noktasından B'ye götürmüştü. Belki de sessiz, gizemli ve daha yumuşak durmak, daha ileriye taşırdı. Oysa şu an, rol yapmaya dair olan heveslerim kayıptı. Arabada kalmıştı bir parçam. Zehirli sözlerin gölgesinde solmuştu içimde bir küçük çiçek. Kısa sürede yeniden açardı. Biliyordum.

Buydum ben.

Acıyı unutmak ve yok saymak üzerineydi varlığım.

Kafamın içindeki düşünceleri tartıp, biçerken gözümün önünde be-

liren suratlar bana bunların içinde yumuşak kalmanın ne kadar zor olduğunu hatırlatmak ister gibi göz devirme isteğini içime yolladığında, kendime engel oldum ve Lacivert'e yol vermek için bacaklarımı kenara çekerek geçmesine müsaade ettim. Bir tepki vermeden hatta yüzüme bile bakmadan Mavi'nin yanına oturdu.

Kılıç ve Safir de Kurşun'un yanına yerleştiğinde Alkım, Mavi'nin yanına geçerek onu kolunun altına almıştı. Kılıç'sa kızların yanında kalıyordu. Böylece bütün kadro bir aradaydık. *Ne hoş!*

"Burası bayağı değişmiş ya," dedi Mavi, etrafa bakınırken. "Güzel olmuş."

"Aynen," dedi Alkım ve gözleriyle Kurşun'u işaret etti. "Satılığa koyuyormuş Oğuz. Almayı düşünüyor Kurşun. Ondan, ortamı incelemeye çıktık."

Palavra.

Mavi kaşlarını kaldırdı ve gülümsedi. Lacivert'in ise dünya umurunda değildi. Bardağına şampanya doldururken konuyla uzaktan yakından ilgisi yok gibiydi. Muhtemelen içinden *abime daha fazla nasıl ihanet edip Poyraz'ın kollarına atlayabilirim*, diye hesap yapıyordu.

İkisinin neden cümbür cemaat burada olduğumuzu sorgulamamaları için böyle söylüyor olmalılardı. Belki de Kurşun gerçekten burayı alacaktı ancak burada olma sebebimizin bu olmadığı çok aşikârdı.

Ben planlarının ne olabileceğini düşünürken kulağımın dibinde duyduğum sesle neredeyse yerimden zıplayacaktım.

"Elfida, nerelerdesin sen ya?" diye bağıran sese doğru döndüğümde, gördüğüm İdil'e şaşkınlığımı suratımdan atarak baktım ve hafifçe ayağa kalktım.

Gülümseyerek, sarılışına karşılık verirken, "İdil," dedim. "Nasılsın?"

Kocaman gülümseyerek, "İyi," dedi ve gözlerini masada gezdirerek onlara da bir baş selamı verdi. "Yağızlar da burada. Gelsene. Görüşemedik bayağıdır."

Birkaç yıldır arkadaşım olan bu insanları seviyordum. Biraz züppe sayılabilecek, bu zamana kadar kendime çizip oynadığım profile yakışacak insanlardı. Fazla derin değillerdi, fazla derin olduğumu da düşünmüyorlardı. Ancak özlerinde iyi olan bu insanların, sığ olmakla bir dertleri de yoktu.

"Daha sonra uğrarım," diyerek, ona içten bir şekilde gülümserken Kurşun'un gözlerini yüzümde hissedebiliyordum. Şimdi gitmeye kalkıp

da Kurşun'un özgürlüğümü kısıtlamasıyla oluşacak manzaranın Lacivert ve diğerlerine vereceği keyfi izlemek istemiyordum.

Hafifçe dudaklarını büktü ancak anlayışlı bir şekilde başını eğdi. Muhtemelen masadakilerle önemli bir şeyin ortasında olduğumuzu falan düşünmüştü. "Tamam. Mutlaka bekliyoruz ama. Çok sevinecekler. Ne zamandır arıyoruz, şu telefonu bir kere açsan şaşıracağım."

Hafifçe güldüm ve tatlı bir tavırla omuz silktim. "Duymamışım."

"Bilmez miyim?" dedi, kinayeyle ve masadakilere tekrar kısa bir selam verdikten sonra masadan uzaklaşarak gözden kayboldu.

"Daha önce buraya gelmiş miydin?" diye soran Alkım, şu anda masadaki en sevecen insan olmaya adım adım yaklaşıyordu. Diğerlerinin aksine yuttukları beş kilo taşı sindirmeye çalışır gibi somurtmuyordu.

"Buraya gelmedim ama bu sıradaki mekânlara gitmiştim," diye cevapladım onu, sakince.

Lacivert güler gibi bir ses çıkardığında gözlerim otomatikman ona çevrildi ancak o bana bakmıyordu. "Elbette," dedi, alay edercesine. "Keklecek zenginleri nereden bulacaksın yoksa?"

Onu sakince izlemeye devam ederken kimseden bir uyarı almamasıyla isminin rengindeki gözlerini masadan kaldırıp da benimkilere sabitledi.

"Doğru," dedim, gülümseyerek ve bakışlarımı Kurşun'a kaydırdım. "Herkesi keklemek bu kadar basit de olmuyor gerçi ama..." *Sikerler yumuşak olmayı.* Yeniden Lacivert'e bakarken oldukça sakin gözüküyordum. "Yine de Lacivert, abinin düşmanlarının iki güzel lafına kanıp da ailenin başına açtığın dertlerden sonra keklemek ve keklenmekten bahsetmek için fazla uygun biri olduğunu düşünmüyorum." Gülümsedim.

Lacivert'in suratı aniden taş kesilirken hızlıca abisine dönen bakışlarına bir karşılık bulamadı. Masadaki sessizliğe şaşırmış gibi dururken, "Abi," dedi, uyarırcasına. Beni azarlamasını falan bekliyor olmalıydı, zavallım.

Bu konuda Kurşun ve Lacivert'in arasına girecek kadar yürekli kimse olmadığından cevap hakkı bir tek Kurşun'daydı.

O sırada Kurşun, Lacivert'e baktı ve ağzından tek bir kelime yuvarlayıp, "Haklı," dedi. Lacivert'in gözleri kelimenim tam anlamıyla fal taşı gibi açıldığında Kurşun onunla ilgilenmeyi çoktan bırakmış, bardağında son kalan viskiyi yudumluyordu.

Gülümsememi gizlemek için bardağımdaki kokteylden bir yudum aldım. Masaya hâkim olan sessizlik içime ekilen keyif tohumlarının fi-

lizlenmesini sağlarken Lacivert tepkisizliğini korumak konusunda benim kadar başarılı gözükmüyordu. En azından kimsenin umurunda değildi.

Dakikalar akıp, giderken ara sıra başlayan sohbeti kendi aralarında sürdüren Alpugan ailesine dahil olmadan kokteylimle ilgileniyordum. Konuşmaya dahil olmamak ve önündeki içkiyle ilgilenmek konusunda bana dahil olan bir diğer kişiyse Kurşun'du. Dördüncü viski bardağından aldığı dördüncü yudumunu yutarken hareket eden âdemelmasına ağzım sulana sulana baktım desem yeriydi sanırım.

Bu adamın üzerinde denenecek çok fazla şey vardı ve bünyeme giren az miktarda alkol, kendimi tutmayı hiç de kolaylaştırmıyordu.

Vakti gelecek elbet.

Daldığım düşüncelerimin içinden Kurşun'un masada duran telefonun ekranına düşen bildirimle çıkarken onun, gelen mesajı okuyan gözlerini takip ettim. Herhangi bir cevap yazmadı ancak Kılıç'a attığı bakış, beklediğimiz vaktin geldiğini belli ediyordu.

Kılıç telefonunu da alıp, masadan kalkarken, "Ben lavaboya gidiyorum," dedi.

Lacivert ve Mavi onu sorgulamışa benzemiyordu. Kendi aralarında sohbet ederken çoktan masadan soyutlanmışlardı.

Safir ve Kurşun kısık sesle aralarında bir şey konuşurken gözlerim dikkatle onların üzerlerine kayıyor ve olası ihtimalleri tartıyordu.

Konu neydi? Birinin mi yoksa bir şeyin mi peşindeydik?

Sen hiçbir şeyin peşinde değilsin, Elfida.

Öyleydim. Ben, Kurşun Alpugan'ın peşindeydim. Doğal olarak onun peşinde olduğu her şey doğrudan benim de ilgi alanımda oluyordu.

Bu işi nasıl çözebileceğimi düşünürken masadan kalkmak için kullanabileceğim birkaç bahaneyi sıraladım. *Lavaboya gideceğim*, diyemezdim. Hem çok şüpheliydi hem de muhtemelen biri peşime takılırdı. *İdil'in yanına gideceğim*, desem muhtemelen biri bunda da bir bityeniği bulurdu.

Kokteylimin son yudumunu alırken pipetten çıkan ve daha fazla içecek bir şeyin kalmadığını belli eden sesle aklıma bir fikir daha geldi. Fazlaca kokteyl içmiştim. Bunlar elbette beni etkilemezdi ancak biraz sarhoş rolü yapsam kimsenin sorgulamayacağına emindim. Kurşun'un sarhoşluğuma verip, benimle uğraşmak istemeyerek İdillerle göz önünde biraz dans etmemi engellemeyeceğini düşünüyordum. Önemli bir şeyle uğraşırlarken kafa şişiren sarhoş bir Elfida onlara yardımcı olmazdı. Sonra bir

şekilde ortalıktan kaybolabilirdim. Bir şey yapacağımdan da değil, sadece merak ediyordum işte.

Zaten halihazırda bekleyen garsona bir içki daha sipariş ettiğimde Kurşun'un attığı iki saniyelik bakışın ardından bir cümle kurmamasıyla gevşedim. Gözlerimin olduğundan biraz daha baygın durmasını sağlarken koltuktaki pozisyonumu çok dikkat çekmeyecek şekilde gevşettim.

Aradan on dakika daha geçtiğinde, son bardağımı da kafaya dikmiş, artık olduğum yerde hafifçe sallanmaya başlamıştım.

Mavi birkaç saniye beni izledikten sonra Kurşun'a kısa bir bakış attığında onun yemi yuttuğu belliydi. Kurşun bana baksa da ben ona bakmadım ve gözlerimi pistte gezdirmeye devam ettim. İdil'le göz göze gelmeyi bekliyordum.

Derken o saniye İdil'in beni görmesi ve el sallayarak *gel* işareti yapması bir oldu. Pistin ortasında Yağız'la dans ediyordu. Yani o dans ediyordu, Yağız ise yanında dikiliyor ve muhtemelen bir an önce yerine geri oturmak istiyordu.

Oturduğum yerde hafifçe toparlanırken Kurşun'a baktım ve öne doğru eğilerek, "Biraz arkadaşlarımın yanına uğrayacağım," dedim, yumuşak fakat biraz kayık bir sesle. Pisti işaret ettim. "Şuraya."

Kurşun önce bana, daha sonra parmağımın işaret ettiği yere baktıktan sonra yeniden gözlerime baktı fakat bir cevap vermiyordu.

"On dakika uğra, gel," dedi en sonunda. "Şüphe çekmesin."

Aslında sahip olmadığım bir hevesle yerimden kalkıp, üzerimi düzeltirken tam basamağa bir adım atmıştım ki Kurşun'un oturduğu yerden yakaladığı kolumla gitme girişimim son buldu.

Geriye doğru tökezleyerek, bacağımı hafifçe masaya vurduğumda anlam vermeye çalışarak, Kurşun'a bakıyordum ki kolumdan çekerek eğilmeme neden oldu ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Suratı buz gibiydi. "Sen beni salak mı sandın, Elfida?" Suratına öylece bakakalırken kolumu bıraktı ve başıyla kalktığım yeri işaret etti. "Geç otur şuraya, canımı sıkma."

Bulunduğum yerde donakalmış gibi dikilmeye devam ederken ne kadar bozulduğumu yüzüme yansıtmamaya çalışıyordum.

Aslında bunu yapması çok beklenmedik sayılmazdı. Sonuçta beni zorla alıkoyuyordu ve arkadaşlarıma bunu söyleyebilecek olma ihtimalim epey baş ağrıtırdı. Yine de şansımı denemiştim işte. Ama o benim gidemeyeceğimi söylemişti, onların gelemeyeceğini değil.

Yerime geri oturmadan önce İdil'e yaptığım el işaretini izlerken, yeniden dolan bardağını fondipleyen Kurşun'a bakmaktan kaçınarak yüzüme parlak bir gülümseme yerleştirdim.

İdil önce biraz şaşırsa da benim gelmeyeceğimi anlaması üzerine bulunduğumuz masaya gelirken birilerine bir şeyler söylediğini gördüm ancak ışıklardan dolayı kimin, kim olduğu ayırt edilmiyordu.

En sonunda dibimizde bittiğinde, "Neden gelmiyorsun?" diye sordu, masaya bakınarak.

"Halim yok ya. Gel, sen bize katıl."

"Olur," dedi kibarca. "Edalar falan sigaraya çıktı, geldiklerinde söylerim, uğrarlar."

"Tamam," dediğimde sanki bu masadaki herkesin ayrı ayrı nefret ettiği biri değil de onlardan biriymişim gibi rahat bir şekilde, "Ne içersin?" diye sordum.

İdil kendisine bir kokteyl sipariş ederken kimsenin onunla konuşmaması ve kendi halinde takılmasına bozulmuşa benzemiyordu. Masa oldukça büyüktü, ortamdaki müzik uzaktan uzağa sohbet etmeyi zor kılıyordu ve o da bunu, buna bağlamış olabilirdi.

Benim, ailelerinin biricik hırsızı olduğumu beş dakikada yorumlayabilecek insanüstü bir zekâya sahip olmaması doğal karşılanabilirdi.

Kurşun'un yanında boşta duran sandalyeyi işaret edip de ona, "Sakınca var mı?" diye sorduğunda, Kurşun beyefendi bir şekilde eliyle *buyur*, der gibi işaret yaptı ve İdil sandalyeyi benim yanıma doğru iliştirerek bir kolunu masaya yasladı. "Ay, yorulmuşum ya."

İçeceği önüne geldiğinde garsona teşekkür etti ve kimsenin duyamayacağını bilmesine rağmen sesini iyice azaltarak bana doğru yanaştı. "Ne oluyor, Elfida?" diye sorduğunda bunu zaten bekliyordum. "Kim bu insanlar?"

Elimi *boş ver*, dercesine salladım.

Kurşun'un kafasıyla birine bir şey işaret ettiğini yan gözle gördüğümde ağzımı yeni açıyordum. Sadece birkaç saniye içinde locanın müziğinin kısılmasıyla birlikte bir baloncuk patlamışçasına masadaki herkesin kendi arasında ettiği sohbet duyulur oldu.

Kurşun ortaya, "Başım ağrıdı," diye bir açıklama bırakırken durumu garipseyen İdil gözümün içine endişeli bir bakış atmıştı. Kızcağız bunların tipine bu kadar endişeleniyorsa Kılıç'ın kalkmış olması iyi olmuştu.

Ne yalan söyleyeyim, ona baktığımda bazen ben bile yerimde huzursuzca kıpırdanmak istiyordum.

Kurşun'un müziği kıstırmasının nedeni, bizim aramızda yaptığımız ve onun ilgilenmiyormuşçasına oturduğu konuşmaları duymaktı elbette. Yine de İdil'in işkillenip bu olayı birilerine taşımasını istemezdim, o yüzden ona bir cevap vermek üzere dudaklarımı araladım.

"Dedemin işleri işte ya," dedim. Sesim alçaktı, dolayısıyla bize en yakın yerde oturan Kurşun dışında diğerlerinin duyabileceğini zannetmiyordum. "Biliyorsun, abuk subuk insanlarla tanıştırıyor arada beni. *Sosyalleş biraz*, dedi."

İdil yemi yutarak başını salladı ve sandalyesinde geriye yaslandı. "Aman, Aziz Bey de senden sosyalini nerede bulacak?" Kısaca etrafına bakındı. "Hayret, o Nil yellozunu yollamamış mı?"

Bakışlarımdaki tatlılık anında kaybolurken, "İdil," dedim, soğukça.

Elini havada salladı. "Aman, Elfi," dedi, *i* harfini uzatarak. "Bir şey demedik. Sevmiyorum sadece, biliyorsun. Sen de kuzenin diye laf yapma şimdi, yedi mahalleyle aramı bozdu zamanında."

"Geçti, gitti," diyerek, konuyu kestirip attım. Burada oturup Nil'i kötülemeyecektim.

"Öyle öyle," dedi, en sonunda.

Lacivert ve Mavi kendi arasında konuşmaya devam ederken Safir'in de Kurşun'dan aldığı işaret üzerine ayaklanarak masadan kaybolmasıyla merakım iyice su yüzüne çıkmaya başlamıştı.

Benim bu işi çözmem gerekiyordu. Gerekiyordu ama nasıl?

Kurşun çok içmişti. Sarhoşa benzer bir hali yoktu ama bir ayıyı bile devirecek kadar alkol geziniyordu damarlarında. Çaktırmasa da kafası güzelleşmiş olmalıydı. Bu benim yararıma olabilirdi.

İdil'in telefonuna baktığını yakaladığımda biraz ona yaklaştım ve telefonu elinden alarak, "Aa," dedim. "Bu modeli ben de çok beğenmiştim ama bitmiş mağazada." Baktığım şey babasıyla olan mesajlarıydı ancak ayağımı ayağına vurduğumda beni bozuntuya vermedi.

"Değil mi?" dedi. "Bir de uzunu vardı bunun."

"Aynen aynen," dedim, telefonda bir şeyler yazarken ve ekranı ona çevirdim. İdil'in renkli gözleri ekranı tararken bana yardım edeceğini biliyordum. Notlar sekmesine birkaç kelime yazmıştım.

Lavaboya gideceğini söyleyip kalk, ben de seninle kalkacağım. Bozuntuya verme.

Birkaç saniye içinde İdil, "Ben bir lavaboyaya gideyim," diye ayaklandığında Kurşun'un bakışları ona döndü. "Gelecek misin Elfi? Rujun biraz bozulmuş."

"Evet," derken ben de ayağa kalktım.

Kurşun, bir şahidin yanında beni masada zorla tutarsa bunun kulaktan kulağa gideceğini ve başımıza iş çıkartacağını biliyordu, o nedenle gitmeme engel olamazdı.

Onunla göz göze geldiğimde bana attığı bakışın soğukluğu dizlerimden kafama kadar tırmanıp beni esiri altına almıştı ancak bozuntuya vermedim.

İdil arkasını döndüğü an gözlerini gözlerimden ayırmadan, ceketini kaldırıp da silahını görebilmeme imkân tanıdığında bir kaşını kaldırdı. Bu, *yanlış bir şey yapma*, demek oluyor olmalıydı.

"Buradan çıkışınız olmaz, Elfida," diye mırıldandığı sırada İdil'in gelip gelmediğimi kontrol etmek amacıyla arkasına dönmesiyle onunla göz göze geldi ve hafifçe gülümsedi. Ceketini kapamıştı.

Onu yanıtsız bırakarak İdil'in peşine takıldığımda, Lacivert'in bir şeyler söylendiğini duysam da ne dediğini anlayamayacak kadar uzaklaşmıştım.

Locadan ayrılıp da koridora saptığımız anda İdil koluma dokunarak beni durdurdu. "Neler oluyor?"

"Bir şey yok," dedim, rahatça. "Daral gelmişti sıkıcı sohbetlerinden. Ayıp olmasın diye şey yaptım işte."

"Başka bir şey yok, değil mi?" diye sorarken fazla gergin olmasa da şüpheli sayılabilirdi.

Gözlerimi devirirken güldüm. "Aynen, kaçırdılar beni. Sonra da bara getirdiler, ben de kurtulmaya çalışıyorum şimdi." Onun da gülmesiyle birlikte, "Hadi," diyerek, lavabolara doğru adımlarken, gözüme çarpan merdivenlerin çıktığı yeri çaktırmadan görmeye çalıştım.

Aradığım şeyin ne olduğundan haberim bile yokken onu nasıl bulacağımı nereden bilebilirdim ki? Ben sadece kendime eğlence arıyordum. O aptalların olduğu masadan kalkmak bile yeterliydi.

İdil'le lavaboyu kullandıktan sonra onu, önce telefonla konuşup masaya geri döneceğimi ve sonra yanlarına uğrayacağımı söyleyerek yolladığımda, sonunda tek başıma kalabilmiştim.

Zavallı kızın bir telefonum olmadığından haberi bile yoktu. Kurşun beni gerçekten isteğim dışında alıkoyuyor olsa İdil'e her şeyi ötebilirdim. O da birilerine haber verirdi ancak buradan yine çıkamazdık. Muhtemelen Kurşun bunun önlemini çoktan almıştı. Sadece birileri kaçırıldığımı öğrenmiş olurdu ve ben onun elinde olmaya devam ederdim. Ama o zaman beni rahatça ortalığa çıkaramaz, kendi evinde kolayca tutamazdı. Biraz daha meşakkatli bir esir olurdum.

Merdivenleri hızlı hızlı tırmanırken üst katın sadece birkaç kapısı olan, boş bir koridor olduğunu fark etmiştim. Yani bir mayın tarlasıydı. Odaların birinden dakikalar önce ortadan kaybolan Kılıç veya Safir'in çıkma ihtimaline karşılık kapıları öylece açamazdım.

Toplam dört kapısı olan bu dar fakat oldukça uzun koridordaki ilk kapıya yanaşıp içeriden gelen sesleri dinlemeye başladığımda, içeride konuşan iki adamın sesini duyabildim ancak bu sesleri tanımıyordum. Ne dedikleri de açıkça anlaşılmıyordu. Ciddi bir şeyden ziyade bir sohbete benziyordu.

"Yok, abi, o kız daha tanımıyor beni," diye bir cümleyi algılayabildiğimde göz devirerek bir diğer kapıya doğru ilerlemeye başladım. Beyinsiz erkek muhabbeti kaldırabilecek kafada değildim.

Koridordaki ikinci kapıdan bir ses gelmiyordu. İçerisi boş gibiydi ancak emin olamıyordum. Biri telefonuyla uğraşıyor veya başkasını bekliyor olabilirdi, dan diye giremezdim ki. Odaya girip de Kılıç'la burun buruna gelmek, isteyebileceğim son şey falan olurdu.

Bu odaya girmem gerektiğini hissediyordum. Veya his dediğim şey sadece merak da olabilirdi. Aslında Kılıç ve Safir'in yapmaya çalıştıkları şeyle çok da ilgilenmiyordum. Sadece uslu uslu oturmak ve *yapma*, denileni yapmamak benlik değildi işte. Son zamanlarda durgunlaşan hayatım, bana aksiyonu aratıyordu. Sonsuza kadar Alpugan malikânesinde zorbalanan o masum hırsız olamazdım. Son günlerde hayatımdaki en büyük aksiyon Lacivert'tin bana laf sokmasıydı herhalde. Bana vurdulu kırdılı bir şeyler gerekiyordu.

Benim de hayatı yaşama şeklim buydu işte.

Bir gün üzerime vazife olmayan bir şeyin içinde haddinden fazla bulunduğum için beynime saplanacak bir mermi sonum olabilirdi.

Ben odaya girip, girmemek konusunda kararsızlığımı sürdürürken aksiyon arayan kalbimi ağzıma getiren sesi duymamla birlikte içerideki-

nin dışarıdakinden kötü olamayacağına kanaat getirip odaya dalmam bir olmuştu.

Kapıyı arkamdan kapatıp, sırtımı kapıya yaslarken dışarıdan yürüyen Safir ve Kılıç'ın adım seslerinin bu odaya yönelmemesi için dua edecek haldeydim. Beni görmemişlerdi ve duyabildiğim kadarıyla merdivenlere doğru yürüyorlardı.

"Nerede bu siktiğimin belleği?" diyen Kılıç'ın sesine kulak kesilirken gitgide uzaklaşmaları, kalp atışlarımı yatıştırdı ve aklıma bulunduğum odayı incelemeyi getirdi.

Demek ki bir bellek arıyorduk. Bana söyleseler on dakikada bulurdum.

Sırtımı yasladığım kapı bir koridora açılmıştı. Dümdüz karşıya baktığımda boş bir balkon görüyordum ancak odanın geri kalan kısmını görebilmem için koridoru adımlamam gerekiyordu.

Odada biri olsa kapı kapanma sesine bir tepki verirdi. Ancak her ihtimali göz önünde bulundurarak tedbirli bir şekilde sırtımı kapıdan ayırdım. Alnımın çatına ani bir kurşun yemek hiç de hoş olmazdı. Hayatta yemek istediğim tek bir *Kurşun* vardı neticede.

Beş adımlık koridoru sakin adımlarla bitirip de odanın içine çıktığımda, başta gözüme çarpan hiç kimse olmamasının rahatlığıyla derin bir nefes vermeme kalmadan beyaz halıdaki kan damlalarını takip eden gözbebeklerimin karşıma çıkardığı siluetle çığlık atmamak için avcumu hızla ağzıma bastırmam gerekti.

Kalbim göğüs kafesimi parçalayıp, ağzımdan fırlamak isterken avcumu sadece daha sıkı bir şekilde ağzıma bastırabildim. Bütün bedenim buz keserken gözlerim odayı öyle bir hızla tarıyordu ki başım dönmeye başlamıştı. Sırtımı bir yere yaslamam gerekiyordu. Onun yanına gidip, nabzına bakmadan önce ayakta durmak için bir dayanağa ihtiyacım vardı.

Tarihi bile hatırlayamadım.

Bugün, diyerek attım o tarihi. *Hayat seni benden alırsa bunu yapanların her şeyi ve herkesini onlardan alırım.*

"Korkma, küçük," diyen o pürüzlü sesle gözlerim hızla bedenine saplandığında, göğsümdeki ağrı önemli oranda hafiflemişti. Sadece bir saniyede vücuduma on binlerce kez saplandığını hissettiğim bıçak darbeleri yok olurken elimi ağzımdan indirdim. "Sadece gözlerimi dinlendiriyordum," diye bitirdi Koca Adam, cümlesini.

Hızlı adımlarımla ona doğru koşarcasına, ilerlerken yarasını görebilmek için dizlerimin üzerine çöktüm ve sıkıca koluna tutundum. "Ne oldu?" Ekrem güldü. "Abi," dedim, sertçe. "Kim yaptı bunu?"

Biri onu karnından bıçaklamıştı. Ekrem'i, Koca Adam'ı...

Onu değil bıçaklamak, karşısında dik durabilmek bile insanüstü bir güç isterdi.

"Girdiğin şok ve gözlerindeki korkaklık için benden sağlam bir azar yiyeceksin," derken yarasına uzanan elimi, o kadar kan kaybetmiş bir adama göre sağlamca yakaladı. "Ama önce seninle küçük bir işimiz var."

Gözlerimi yüzüne çevirirken, "Ne işi?" diye sordum fakat aklım yarasındaydı. "Ekrem, senden önemli mi? Kimse yok mu yanında? Git buradan çabuk."

Beni kendime getirmek ister gibi sertçe, "Elfida," dedi. "Elimi her üzerinden çektiğimde bu korkak, panik ataklı kıza mı dönüşeceksin?" Bir cevap vermeden yüzüne bakmaya devam edebildiğimde kafamdaki ihtimalleri tartıyordum. Bunu yapan Safir veya Kılıç olabilir miydi? Onlarda o göt var mıydı bilmiyordum. "Sen on yaşındayken bundan daha derin bıçaklar yiyordun. Sana bir şey olmamış, bana mı olacak?"

Haklıydı. Ölümcül bir yara olmadığı zaten belliydi ancak onu böyle görmek bana iyi gelmemişti.

"Ne işinden bahsediyorsun?" Etrafıma bakındım. "Kurşunlar aşağıda. Kaçtım sayılır, fark etmesine ve beni aramaya başlamasına ramak vardır şimdi."

"Bir bellek," dedi, söylediklerimin üzerinde durmadan. Belki de çoktan biliyordu. "Alpuganların eline geçmemesi gereken bir bellek. Bugün burada bir takas olacaktı fakat öğrendiler."

Gözlerim kısıldığında, arasında kalmaktan en nefret edebileceğim iki tarafın arasında kaldığımın farkındalığıyla birlikte hissettiğim huzursuzluğu görmezlikten gelmeye çalıştım.

Bu hayatta Kurşun'a bir zarar gelmesine asla müsaade etmeyeceğim gibi Koca Adam'ı da asla çiğneyemezdim.

O beni yetiştirendi. Severek, okşayarak beni sevgi dolu bir dünyada sevgisiz bırakmadan değil de kanla, gözyaşıyla beni bu acımasız dünyada ayakta tutmak için büyütendi.

Bu adam bir Elif'ten, Elfida yaratmıştı.

Ben ona minnet borcumu bir gün canımla ödeyebilmem gerekeceğini bilerek yaşıyordum.

Boğazdan gelen pürüzlü sesle güldü ve yavaşça, "Elfida Alaner," diyerek başını iki yana salladı. Bu gülüşlerin sonunda yavaşça kurulan cümleler, hayatım boyunca bana hiçbir zaman iyi bir şekilde dönmemişti. Gözlerinin içinde hayal kırıklığına benzetebileceğim ancak onun gibi bir insanın sahip olacağı duygulardan yoksun bir adam olduğunu hatırlamamla vazgeçtiğim bir parıltıyla "Elfida Alaner büyümüş de söylediklerimi sorgular olmuş," dedi.

"Kimde bellek?" diye sordum, uzatmadan. Fazla vaktim yoktu. Ve biz duygularımızı kuru cümlelerle değil, eylemlerle belli ediyorduk.

"Kılıç denen herif buldu bulacaktır şimdi, engel olamayız." Onu dikkatle dinlerken bir yandan da bir kulağımı koridora veriyordum. "Kurşun'a verecek. Bellek süreli bir bellek ve yarın sabah saat dokuzdan önce açılamaz. O şekilde programlandı. Buraya bir dosya aramaya geldiler ancak bellekten bir şekilde haberleri oldukları an Kurşun itlerini peşine düşürdü."

"Ben ne yapacağım?"

Yarasından dolayı biraz bile zorlanmadan elini cebine attı ve siyah, küçük bir belleği elime tutuşturdu. "Onlar belleği eve götürdüklerinde, bunu onunla değiştireceksin. Asıl belleği iyi sakla, vakti geldiğinde senden alacağım."

Avcuma bıraktığı belleğin üzerine parmaklarımı kapatıp, sıkıca tutarken başımı salladım. Koca evde nasıl bulacağımı bilmiyordum ancak Ekrem istiyorsa bunu yapardım.

"Kurşun'a zarar vermiş olacak mıyım?" diye sorduğumda gözlerine bakmamaya çalışıyordum. O zaman işin rengi değişiyordu.

"Hayır." Hafifçe öksürdü. "Belleği odasında tutacak, şifoniyerin ikinci çekmecesinde, siyah bir kutunun içinde. Şifresi 543218."

"Sen bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Kurşun'la uzun bir mazimiz var, küçük. Benim her şeyi bildiğimi unutma."

Başımı hızlıca sallarken yerden ayaklanarak ona son bir kez baktım. "Gitmem gerekiyor."

"Git."

Odadan koşturan adımlarla çıkmak üzereyken aklıma gelen şeyle yeniden Ekrem'e döndüm. "Buranın kameralarını halleder misin?"

"Oldu bil." Tam arkamı dönmek üzereyken, "Ataner buralardaydı," diye ekledi. "Haber vereceğim, Kurşun seni bulana kadar onunla konuşuyormuş gibi yap."

Bir kaşım istemsizce havaya kalkarken, "Senin, Ataner'le ne işin var?" diye sordum.

Ataner onu küçükken hiç sevmezdi.

Hayatım boyunca Koca Adam'ın yanında olan bendim, o değildi. Artık işi düştüğünde Ataner mi onun yanına geliyordu?

"Üzerine vazife olmayan bir iş," diyerek, kestirip attığında artık buradan çıkmam gerektiğinin bilinciyle konuyu irdeleyemeden kapıyı açtım ve hızlı fakat dikkatli adımlarla merdivenlere ulaştıktan sonra kulaklarımı iyice açarak, herhangi bir ses olup olmadığını yokladım.

Belleği sutyenimin içine yerleştirmiştim.

Çanta Mavi'nindi. Çok riskliydi.

Basamakları yarıladığım sırada kulağıma ulaşan adım sesleriyle yukarıya geri kaçacaktım ancak bu adım seslerinin kime ait olduğunu anlamıştım. Gelen, sevgili abimden başkası değildi.

Göz göze geldiğimiz an, ikimizin bakışlarındaki boşluk birbirleriyle buluştu. Ekrem onu aramış olmalıydı.

Yıllar önce bir köşeye attığı, kardeş olduğumuz gerçeği bizden çok uzaktaydı ve şu anda ortak bir görevimiz olması dışında, bizi aynı merdivende yan yana tutacak hiçbir şey yoktu. Ne o beni gördüğünde adımlarını durdururdu ne de ben. Fakat bu kez ikimiz de durduk.

"Ekrem yazdı," dedi.

Yanımda durmasına bir açıklık getirdiğinde, "Biliyorum," dedim. Başka bir sebepten ötürü benimle konuşmayacağını anlatıyordu, konuşmadan. "Yerimi seninle mi doldurmaya çalışıyor?" diye sorarken merdivenlerden inmiştim. Kurşun birazdan beni aramaya çıkar ve bulurdu. Lavabodan çıktıktan sonra *abimi* gördüğüm için oyalandığımı düşünmesi gerekiyordu. Gece evinde dolanıp da ona kaçıncı ihanetimi edeceğimi değil.

O öyle yorumlardı. Fakat ben Koca Adam'ın küçüğüydüm. O yaşattığı için yaşıyordum, o öğrettiği için ayaktaydım, o var ettiği için vardım. Onun isteklerini gerçekleştirmek, benim için hiçbir zaman ihanet olmayacaktı.

Ataner de beni takip ederek merdivenlerden indi ve karşımda dikildi.

Belki de bir parfüme harcayacak parası olduğu andan beri, onu her gördüğüm sayılı zamanda aynı kokuyu kullanıyordu. Birden fazla insanda rastlamıştım bu kokuya. Ama kimsenin üzerinde, onun üzerinde durduğu gibi tiksinti ve hayal kırıklığı yaymıyordu.

Biraz da özlem.

Çoktan ölmüş birini özlemek gibi bile değildi Ataner'i özlemek. Ölülere bile bir gün kavuşulurdu, her ölen bir gün aynı toprağın altına girerdi. Ölenlerin başlarında oturulacak ve onları hissettirecek bir mezarları olurdu. Ataner'i özlemek, hiç var olmamış birini özlemekti. Dünyanın bütün karalarını, denizlerini ve okyanuslarını gezsen de bir gün bir cesede dönüşüp gömülsen de asla ulaşamayacağın bir özlemdi.

Hem çok anlamsız hem de asla kavuşulmayacak bir özlem.

Aynı kanı taşıyor olsak bile biz asla kardeş olmayacaktık, kabul ediyordum.

Elfida ve Ataner asla kavuşmayacaktı.

Bu da başlamamış bir masalın, değişmeyecek sonuydu.

Alışıldığı üzere herhangi bir duygu barındırmayan söz ve gözleriyle, "Senin yerini benimle dolduramaz," dedi. Ataner yaşamıyor gibiydi. Çok uzun zamandır.

"Neden?" dedim, onu tamamen alaya alarak. "Ben yeri doldurulamayacak biri miyim?"

Belki de sadece kendim kaşınıyordum çünkü hiçbir evrende Ataner'in kurduğum bu cümleyi onaylamasının imkânı yoktu.

"Hayır," dedi. "Kimse ona senden iyi köpeklik yapamaz, ondan."

"Hayat işte," dedim, sözlerinin üzerinde durmadan. "Sen de ben de ekmeğini yediğimiz kapının köpekliğini yapıyoruz günün sonunda." Neyi kastettiğimi biliyordu elbette. Başımı yana yatırdım. "Ama seni o kapının önüne çok sağlam bağlamışlar, *abiciğim*."

Yüzünü buruşturur gibi olduğunda ona *köpek*, dememden çok cümlenin sonuna iliştirdiğim *abi* kelimesinden iğrendiğini biliyordum.

Ona laf yetiştirmek, üste çıkmak gibi bir derdim yoktu ancak ağzımı açmamı engelleyen şey altıncı hissim oldu. Kurşun'un geleceğini adımdan eminmiş gibi hissederken iki saniye bekledim ve Ataner'e, asıl konumuzdan çok alakasız olarak, "Şimdi mi aklın başına geldi?" dedim. "Beni merak etmiş rolü yapmayı bırak ve *ailenin* yanına dön, Ataner."

Kurşun'un duyacak yakınlıkta olduğunu anlamıştım ve neyse ki o da bir karşılık vermemişti.

"Seninle durup konuşmak isteyende kabahat," diyerek rolüme uyum sağladıktan hemen sonra işinin bittiğini anlamış olmalı ki yukarıya doğru yöneldi ve basamakları tırmanmaya başladı.

Ve gitti.

En iyi bildiği şeyi yaptı. Bir kez daha gitti. Zorunluluklar bizi karşı karşıya getirene dek gelmemek üzere gitti.

Nefesimi bıraktım. Arkamı döndüğümde Kurşun'la burun buruna geleceğimi biliyordum ama yine de onu gördüğümde irkilmiş gibi yaptım. "Sen ne yapıyorsun burada?" diye sorarken elimi göğsüme bastırmış, ani gelişiyle korkmuş gibi davranmıştım.

İşte, bu koku tamamen huzur barındıran o kokuydu. Biraz viskiyle karışmıştı ama her hali huzurdu.

Yukarı çıkan Ataner'in kaybolan bedeninin olduğu yere bakarken kolumu sert olmayacak şekilde tuttu ve beni koridora doğru yöneltti. "Asıl sen ne yapıyorsun burada?"

"Ataner'i gördüm."

"Ne diyor?"

"Beni uzun süredir görememiş, neredeymişim diye merak etmiş," dedim, dalga geçercesine.

Adımlarımı durdurdu ve başını eğerek yüzüme baktı. "Sen ne dedin?" diye sorarken sesi temkinli olsa da ona bir şey söylemeyeceğimi bildiğini hissediyordum.

Dudağımı kıvırdığımda bu hareketteki kırılganlığı ondan başka kimse anlayamazdı. "Bir şey söylemedim. Ondan yardım dilenmektense senin elinde ölmeyi tercih ederim."

Hem abilik damarına hem de bana karşı her ne hissediyorsa o damarına aynı anda basmıştım ve Kurşun bir şekilde bana karşı olan zaafının sesini susturamayacaktı.

Arduvazları gözbebeğimin içinde durduğunda duvarlarımı yarılamış, onun beni görmesine müsaade etmiştim. Bunu, kırılgan ve zayıf noktalarımı görmesini istediğim için yapmıyordum. Benim yüreğimdeki delikler onun bile dolduramayacağı kadar büyüktü. Ama bu gece bir görevim vardı.

Koca Adam için kendimden biraz ödün vermem gerekiyordu. Kur-

şun'a ihanet etmek istemiyordum. Ona yalan söylemek istemiyordum. Ama onun şu an yanımda duruyor olması bile bir yalana dayanıyordu. İkimizin gerçekliğinde, doğrulara çok da yer yoktu.

Günün sonunda onun canına bir zarar vermeyeceğimi bilerek hareket etmenin rahatlığıydı içimdeki. Karşımda Ekrem duruyor olsa bile Kurşun'un canını yakacak bir adım atabilecek kadar cesaretli olmadığımı biliyordum.

Belki Kurşun'u kızdıracak, sinirlerini bozacak ve bir işine taş koyacak bir hareket yapacaktım o bellekleri değiştirerek ama yapmalıydım. Ekrem'e itiraz etmek gibi bir lüksüm olmamıştı hiçbir zaman. Böyle bir şey yapsam dahi Ekrem, ben ve Kurşun'la ilgili planlarım hakkında haddinden fazla bilgiye sahipti. Duyguları veya derinlerinde bir yerlerde insancıl hisleri olsa bile onları göz önünde bulunduran bir adam değildi. Ona itirazımı ihanet sayar, belki de Kurşun'a beni satardı. Bu adamı elimden kimsenin almasına müsaade edemezdim.

Bu bahaneninse sadece kendime uydurduğum bir yalan olduğunu haykıran iç sesimi hızla susturdum.

Bizim için yapıyorum, sevgilim. Sakın bana kızma. Bizim için...

Kulağa her zamanki düzlüğünden bir ton daha yumuşak gelen bir sesle, "Seni öldürmeyeceğim, Elfida," dedi.

6 Ekim 2022. Senin elinden olacak bir ölüm, dünyanın en kıymetli ölümü olurdu, sevgilim.

Başımı salladığımda, Ataner'le konuştuğum için duygusal anlamda sarsıldığımı düşündüğünü biliyordum ve işime de geliyordu. Bu gece odasının kapılarının bana açık olması gerekiyordu.

Kolumdaki elini sırtıma taşıdıktan sonra beni tekrardan kalabalığa doğru yönlendirmesiyle ona uyum sağlayarak yürümeye başladım. Yürürken yere boş bakışlarla bakıyor, kafamda çoktan pes edip dönmeyi bırakan çarkların sesini duymasına sebep oluyordum.

O çarklar Ataner için bırak dönmeyi, kımıldayamıyordu bile artık. Ancak bu inanması zor bir manzara değildi. Önceden beni Ataner yüzünden girdiğim bir krizin içinde bulmuşluğu vardı.

Kurşun elini sırtımdan bir an olsun çekmeden beni tekrardan masaya getirdiğinde, Kılıç ve Safir'in de geri dönmesiyle tamamlanan bütün kadronun gözleri üzerimizdeydi.

Kılıç ve Safir düz, Mavi saf, Alkım şaşkın, Lacivert'se nefret dolu ba-

kıyordu karşılarındaki manzaraya. *Sanki adamın kucağında gelmiştim.* Bu kızın ergenlikten çıkabilmek için kaç yıla daha ihtiyacı vardı?

"Kaçak geri dönmüş," dedi Alkım, kötü bir ton barındırmayan sesiyle. Onun da genel olarak üzerinde dünya umurunda değilmiş gibi bir hava vardı. "Ben, *bizi bırakıp gidemez o*, demiştim." Bana göz kırptı.

"Ya," dedi Lacivert. "Ben de zannettim ki daha yağlı bir kapı buldu yolacak."

Ona karşı zaten ağzımı açmayı planladığım yoktu ama kesinlikle böyle bir sahneyi de planlamamıştım.

Kurşun'un avcunun içini vurduğu masa müziği bile bastırıp, herkesi yerinde zıplatırken gözleri doğrudan kardeşininkine odaklıydı. "Kes o sesini artık!" diye bağırdığında nefesimi tuttum.

Lacivert şok geçirmiş halde bakakalırken kimseden çıt çıkmıyordu. "Abi..." dediğinde sesi neredeyse kekeler gibi gelmişti kulağıma.

"O çeneni kapatacaksın, yerini bilip oturacaksın. Yaptıklarının üstüne sen benim karşımda ağzını açma hakkını nereden buluyorsun hâlâ?"

Lacivert her ne kadar şokta olsa bile bunu kaldıramamış olacak ki iki elini de masaya bastırıp ayağa kalktı ve Kurşun'un karşısına dikildi. Bir masanın iki ucundan birbirine bakan iki kardeşi birbirlerine düşürmekten üzgünlük duyuyordum, evet. Ama duyduğum tek üzgünlük, arkadaki müziğin ambiyansı biraz bozuyor olmasıydı.

"Sana karşı hata yaptım, evet," dedi, dişlerini sıka sıka. "Ama bu kızı..." Bir parmağıyla bana bakmadan beni gösterdi. "Evime sokup da bizden ses çıkartmamamızı bekleyemezsin."

Kurşun istifini bozmadı. "Rahatsız mı oluyorsun Elfida'yla aynı evde kalmaktan?" diye sorduğunda muhabbetin gittiği yeri merak etmeye başlamıştım.

"Evet," diye cevap verdi, bir hışımla.

Kurşun bedenini bana doğru çevirerek, "Çok mu?" diye sorduğunda arduvazları üzerimde geziniyordu.

"Çok," dedi bu kez.

Kimseden bir nefes sesi bile gelmezken Kurşun gözlerime baktı ve iki saniye bekledi. "O zaman buraya kadar," dedi, gözleri gözlerimdeyken. "Git."

Kalbimin fiziksel olarak sıkıştığını hissederken masadaki herkesin gözleri bedenimdeymiş gibi hissediyordum. Her bakış bir bıçak darbesi

olarak, sıra sıra bana saplanırken Lacivert'in gözleriyle buluşmak için ona dönen gözlerimdeki tereddütü sildim önce.

İçgüdülerime güvenmek istiyordum.

Bu kez bir imkânsızı hissediyordum ama hissediyordum işte.

Kurşun başını Lacivert'e döndürdü. "Sana diyorum," dedi. Başımdan aşağı dökülen kaynar sular yerini buz gibi bir serinliğe bırakırken masadakiler fişek hızında Lacivert'e dönmüştü. "Seni bekleyen yerler var zaten. Git, abiciğim."

Lacivert'e attığım bir saniyelik o bakışı bir tek kendisi görmüştü. Belki de içinde gram iyi niyet ve saflık barındırmayan o bakış, onu o çizgiden geçiren tek şey olurken elbette patlayabileceği tek kişi abisiydi.

"Gerçekten, ben ne yaşadığımıza anlam veremiyorum şu an ya!" diye bağırırken gülmekle ağlamak arasında kalan o sinir bozukluğu halinin hepimize geçtiğinden emindim.

"Bağırma bana," dedi Kurşun, tersçe ve eliyle kolumu sıkıca kavrayarak Kılıç'a kısa süreli bir bakış attı. "O, eve geri girdiğinde herkes kendine gelmiş olacak. Gelemeyen varsa da kapı açık. Yürü, Elfida," diyerek beni kolumdan tuttuğu gibi önce locadan, daha sonra da mekândan çıkardıktan sonra arabasını getiren valeye cüzdanından bir miktar çıkardı ve benim için çok da nazik olmayacak şekilde kapıyı açtıktan sonra binmemi bile beklemeden direksiyona geçti.

Gaza yüklenip de anladığım kadarıyla eve giden yolda ilerlemeye başladığımızda *içi içine sığmamak* deyimini tam anlamıyla yaşıyordum. Allollü olmasına rağmen bunun için endişelenecek durumda bile değildim.

Yine de bunu belli edemezdim çünkü ben şu an sadece ailesinden hayatının kazığını yemiş, kırgın bir kızdım. Korunmaya, kollanmaya ve arkamda durulmasına ihtiyacım vardı çünkü hayatımda benim için bunu yapmaya gönüllü hiç kimse olmamıştı. Bir kısmı doğru olsa da Kurşun'un gözünde şimdilik bu konumda kalmamın ekmeğini yiyeceğim aşikârdı.

Belki dünyanın en iyi adamı değildi ama Elfida'nın dünyasında başına gelebilecek en iyi şeydi. Benim dünyamda bana anne olarak, baba olarak, abi olarak biçilen o karakterlerin hepsinden daha gerçekti.

Bir zaaf olmanın duygusunu tadıyordum şu an. Kardeşleri her şeyinden kıymetli olan o adamın zaafı olmayı...

Kurşun en kıymetlilerine karşı beni savunmuştu bugün. Lacivert'i resmen evden kovmaya getirmişti konuyu. Bunu gerçek anlamda yapmazdı,

onu kalıcı bir şekilde göndermezdi. Bu herkes için belirgin bir gerçekti. Ama yine de öfkeyle de olsa kurmuştu bu cümleleri. Ve bunun kıymetini, benden başka kimse anlayamazdı.

Kafamı cama yaslarken sessizce, "Teşekkür ederim," dedim.

Bir cevap vermedi.

Ama bana dönüp baktığını hissedebilmiştim.

Kurşun'la tek bir kelime bile konuşmadan, beni odama bırakıp kapıyı üzerime kapamasının üstünden tam olarak on altı dakika geçmişti.

Odamda kendi kendime volta atıyor, o belleği değiştirmenin yollarını düşünüyordum.

Aslında cesaret toplamaya çalışıyordum da denilebilirdi. Odasına girmem gerekiyordu. Bu, işin kolay kısmıydı. Ancak odasına girdikten sonra yaşanacaklar veya yaşanması gerekenler kısmında epey cesarete ihtiyacım vardı.

Halk dilinde, yapacağım şeye yakışacak birden fazla kelime vardı. Bunu biliyordum. Fakat ne kadar umursayabileceğim konusunda verebileceğim tek bir cevap vardı: *Hiç*.

Planımın aşamalarını sekteye uğratmadan onu biraz *ayartacağım*, diyebilirdim.

Ataner'le karşılaşmış gibi yapmamız oldukça iyi olmuştu. Bu nedenle kırgın ve kızgın olduğumu, konuşmaya ihtiyacım olduğunu düşünmesini sağlayacaktım ilk önce. Bu beni odasına sokardı. Ancak dikkat dağıtma noktasına geldiğimizde... O kısım biraz yaştı işte.

Sonunda içime derin bir nefes çekip de kapı koluna uzandığımda öncelikle biraz koridoru dinledim. Diğerlerinin henüz geldiğini düşünmüyordum. Aniden yatağımda belirmiş şortlu saten pijama takımını giydiğim süre boyunca kimsenin sesini duymamıştım.

Sutyenimin içindeki belleği kontrol ettikten sonra kendime gaz vermeye çalışarak odadan çıktım ve kapımı çektikten sonra merdivenlere yönelerek Kurşun'un katına çıkmaya başladım.

Çıplak ayaklarımın altında hissettiğim soğuk parke beni biraz olsun kendime getirirken bu işin altından benim dokuz yaşındaki halimin bile kolaylıkla kalkabileceğini bilmenin güveninin yanı sıra Kurşun'a karşı olan hislerimin ortasında kalmak beni zorluyordu.

En sonunda yüzüme yerleştirdiğim durgun ve yorgun ifadeyi koruya-

rak Kurşun'un kapısının önünde dikildim ve kulak kesilerek içeriyi dinlemeye çalıştım. Belirsiz bir uğultudan başka hiçbir şey duyulmuyordu. En sonunda kapının kolunu aşağıya doğru indirdim ve odaya adımımı atar atmaz arkamdan yavaşça geri kapadım.

Karşımdaki dev boyutlarda çift kişilik yatağın yanı sıra giyinme alanı için ayrılan bölmeden ve şifoniyerden başka ortalıkta bir şey yoktu. Haddinden fazla düzenli bir adamdı.

Sol taraftaki kapı büyük bir terasa, sağdaki kapı ise tahminimce banyoya açılıyordu ve uğultu olarak adlandırdığım şey duşun sesiydi.

Kapısı, içerinin görünmesine müsaade etmeyecek kadar az aralık olan kapıya yutkunarak bakarken o banyonun içinde olmak için feda edebileceğim çok fazla şey olduğunu fark ettim. Ama burada durup ağız ayırmaya vaktim yoktu. Bugün şanslı günümde olmalıydım.

Hızlı ancak sessiz adımlarla şifoniyere yaklaşıp da ikinci çekmeceyi açtıktan sonra aradığım siyah kutu karşımda duruyordu.

Kutuyu incelemekle vakit kaybetmeden Ekrem'in söylediği şifreyi girdiğimde çıkan çok küçük *çıt* sesinin banyodan duyulamayacak olmasının rahatlığıyla sutyenimdeki belleği çıkardım ve kutudakiyle yerini değiştirdikten sonra kutuyu kapadım. Kurşun'un tam olarak kim olduğunu düşündüğümü bilmiyordum ama her ihtimale karşı pijamamın ucuyla kutuyu yerinden oynatmadan şifre kısmını temizledim ve böyle bir şey olmayacak olsa bile parmak izi riskini ortadan kaldırdım.

Çekmeceyi kapatıp her şeyin yerli yerinde olduğuna emin olduktan sonra bir de çekmecenin kulpunu sildim ve derin bir nefes vererek kendimi Kurşun'un yatağına bıraktım.

Gerçek belleği yeniden sutyenime sıkıştırmıştım fakat bunu şu an odama bırakmaya gidemezdim. Evet, çekmece ve kutu yok denecek kadar az bir sesle açılmıştı ancak Kurşun cin gibi bir adamdı. Kapının sesini duyduysa ve duştan çıktığında beni burada göremezse işkillenirdi.

En doğrusu onu beklemekti. Ve duştan yeni çıkmış, sular damlayan bedenini görmek... Bu kadarını hak etmiş olmalıydım.

Ben kendimi gerçeğini yaşamak için çok erken olan düşüncelerin hayaline kaptırdığım sırada suyun kesi kesilmişti. İrkilerek yüz ifademi düzelttim ve yatakta biraz kamburumu çıkararak bağdaş kurdum.

Otuz saniye içinde banyonun kapısı sonuna kadar açılmış ve uğruna

tapılacak varlığını gözlerimin önüne sermişti. Arduvazları anında yatağında oturan bedenimi bulduğunda ne şaşırdı ne de sorguladı.

Belinde asılı olan havlu dışında tamamen çıplak bedenine bir saniye sonra kaybolacak bir hayalmiş gibi bakarken dünyada buradan başka bulunmak istediğim tek bir yer bile olmadığını biliyordum.

Gözlerini yüzümden ayırarak giyinme bölümüne ilerledi ve onu görmemi engelleyen gereksiz duvarın arkasından altında bir şortla çıktı.

Yatağın karşısında dikildiğinde artık burada olmam çok normalmiş gibi davranmayı bırakarak, "Uyuyamadım," dedim, ince bir sesle.

"Ve?" dedi düzce. "Seni uyutmamı istemeye mi geldin?"

Başımı iki yana salladım. "Sadece yalnız kalmak istemedim," derken gözlerimi kaçırmış, ben oturana kadar pürüzsüz bir şekilde duran çarşafına bakmıştım.

Nefesini bıraktığını duydum. Bıkkınlık mıydı yoksa yorgunluk mu bilmiyordum ama bana dışarı çıkmamı veya uyuyacağını söylemedi. Sadece kenardaki küçük sehpaya ilerleyerek eline bir içki şişesi aldı ve iki bardak çıkardı.

Onun muhteşem kaslarla sarmalanmış sırtı bana dönükken, "Bugün fazla içmedin mi?" diye sordum.

"Lokmalarımı mı saymaya başladın?"

Gülümsedim ama o bunu görmedi. "Hayır."

Elinde biri diğerinden daha az dolu olan iki bardakla karşıma geldiğinde az olanı bana verdi ve ayakta dikilmeye devam ederek bana fazlaca üstten bir bakış attı. "Burada mı oturacaksın?"

"Yere mi oturayım?"

"Balkona çıkabiliriz."

Onunla bir yatakta oturma fikri çok daha iyiydi. "Hava soğuk," dedim, yorgunca. "Burada oturalım."

Fazla uzatmadan bana son bir kez baktığında ben boynumu biraz geriye atmış, yüzünü net görmeye çalışıyordum. O da aşağı bakıyordu. Bu pozisyon... Çok yanlıştı.

Aynı şeyi düşündüğümüze yemin edebilirim.

Yutkunduğumda, hareket eden boğazıma baktı ve içkisinden büyükçe bir yudum aldıktan sonra yatakta yanıma oturdu.

Yatağı normal yataklara göre biraz daha alçaktı. İki bacağını açık halde

yere koymuş, dirseklerini de dizlerine yaslamış halde oturduğunda ben onu, o da duvarı izliyordu.

Şu an, Ekrem'in bana verdiği görev için burada oturmama gerek kalmamıştı. Ama dünya üzerinde herhangi bir varlık beni buradan kaldıramazdı.

İki ayrı diyar, iki ayrı limandı onlar. Bense ortalarında küçük bir kara parçasıydım, bir limandan kopmadan diğerine varmaya çalışan. Biri beni çocukluğumda bulmuş, almış ve yaşatmıştı. Diğeriyse çocukluktan tam sıyrılırken... Ekrem'e karşı *hayır*, demelerim olmazdı benim. Kurşun'a karşı da olmazdı. Bütün yanlışların ortasında, daha da yanlışlara batıyordum, Elfida'nın Koca Adam'ı uğruna, biliyordum.

Bazen bilmek yetmezdi.

"Konuşmak istiyor musun?" diye sorduğunda, *ağzından çıkan her şeyi sorgusuz sualsiz yapmak istiyorum*, diyemedim.

"Bilmiyorum," diyebildim sadece.

İçkisinden bir yudum daha aldı ve başını salladı. "İstediğinde konuşmaya başla."

Görüp görmediğini bilmiyordum ama başımı salladım. İki elimi de bardağın etrafına sarıp, gözlerimi halısında gezdirirken kafam çok karışıktı.

Gözlerimi profiline sabitledim.

Sevgilim...

Sen beni sussam da anlarsın, biliyorum ama konuşmak istiyorum. Hayatımın geri kalanında seninle bu odada sadece bir şişe viski ve senin bedeninle beslenerek sonsuza kadar konuşmak istiyorum.

Bunu sana söylesem delirdiğimi düşünür müsün?

15

Maskelerle yaşardım ben. Kelimelerim, benliğim, gerçekliğim ve daima örselenen hislerim sızmazdı o maskenin ardına. Beni ve gizlediğim benliklerimi anlatmazdım.

Oysa şimdi konuşmak istiyordum.

Bu çok garipti. Kendim hakkında konuşmaktan, içimi açmaktan ve yüreğime hançer saplamaya giden yolun kılavuzunu birilerinin eline vermekten nefret ederdim. Oysa bu kez, belki de çok az da olsa konuşmak istiyordum. Sadece nereden başlayıp ne konuşacağımı bilmiyordum.

"Ne hissettiğinden başla," dedi, bana bakmadan. İçimden söylediklerimi dışımdan mı söylüyordum yoksa aklımı mı okuyordu, bilmiyordum. Sadece bir katilin yanında olmam gerekenden çok daha güvende hissediyordum tüm oyunların ortasında.

"Bir şey hissetmiyorum ki," dedim, gözlerimi üzerinden ayırarak. "Bomboşum sadece."

Bir şey hissetmemek için yıllarca kullandığım ilaçların bile işe yaramayacağı kadar çok şeyi aynı anda hissediyordum aslında.

"Yalnız hissediyorsun."

İki elimle sıkıca kavradığım bardaktan boğazımı yakacak kadar büyük bir yudum aldım. "Yalnız hissediyorum," diye tekrarladım onu.

Bu konuşmanın bir amacı yoktu. Bir gereği de. Ama dinleyen o olduktan sonra bütün hayatımı bir çırpıda anlatabileceğimi hissettim bir an, sonrasında pişman olacağımı bile bile.

Saçmalıktı.

"Bu ev yüzünden değil, senin yüzünden de değil," dedim, içini rahatlatma ihtiyacı hissederek. "Bir şekilde en kalabalık yerde bile yapayalnız hissediyorum. Kimseye, hiçbir yere ait olamıyorum."

Ninova

Kelimeler, ben düşünemeden kaydı gitti dudaklarımdan.

İçkisinden bir yudum aldı.

Odadaki sessizlik fazla yüksek bir sese ulaştığında, gözlerimi kapatıp açtım.

Bu konuşma çok anlamsızdı.

Bana iyi gelecek şey konuşmak değildi, onu hissetmekti.

Öyle veya böyle, planımın akışına uygun veya değil... Onu hissetmek, hissettiğim yalnızlığı silip atacaktı.

Ama önce, sutyenimdeki belleği güvenli bir yere bırakmam gerekiyordu çünkü beş dakika sonra bu sutyenin üzerimde olacağının garantisini veremiyordum. Ana konusu ben olan bu sohbet ortamının dağılması gerekiyordu.

Bağdaş kurduğum bacaklarımı çözüp de bardağımı yere bırakmak için eğildiğimde bana baktı. "Lavaboya gireceğim," dedim ve ayaklandım.

Hislerimi açmanın beni rahatsız hissettirdiğini ve hava almam gerektiğini düşünecekti.

"Odadakini kullanabilirsin," dediğinde sanki içimi açmak üzereyken onun bir katil olduğu gerçeğiyle birlikte içinde bulunduğumuz durumu hatırlamış ve kaçmam gerekiyormuş gibi başımı iki yana sallayarak kapıya yöneldim.

Kapıyı ardımdan kapatıp da koşar adımlarla kendi odama indiğimde belleği idareten güvenli olduğunu düşündüğüm bir yere sıkıştırdım ve banyoma geçerek elimi yüzümü yıkadım.

Soğuk su beni kendime getirirken banyoda bulunan ve bana tahsis edildiğini düşündüğüm birkaç eşya arasından anlamsızca parfümü elime alıp bir fıs sıktığımda bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Kendimi sakinleştirmek için oyalanmayı deniyordum ama sakinleşmenin kıyısından bile geçmiş sayılmazdım. Kurşun Alpugan üstü çıplak bir şekilde benimle bir yatağın üzerinde otururken tamamen normal bir insan bile kendine engel olmakta zorlanırdı, o halde benim durumum epey vahimdi.

Banyodan çıktım ve odamdan da çıkarak tekrardan Kurşun'un kapısının önünde bittim. Tıklatma gereği duymadan, içeriye girip kapıyı ardımdan kapadığımda hâlâ bıraktığım yerde, aynı şekilde oturuyordu.

Arduvazlarını üzerime çevirip, "Gel," dedi.

Sakin adımlarla yeniden aynı pozisyonumda yatağa yerleştim ve yere bıraktığım içkimi geri alıp, "Konuşmak istemediğime karar verdim," dedim.

Yavaşça başını sallayıp, "Susarız o zaman," dedi.

Bardağında kalan son yudumu da içtiğinde gerçekten bünyesinin çok sağlam olduğuna karar vermiştim. Normal bir insanı kesinlikle sarhoş edecek kadar fazla içmesine rağmen adamda tık yoktu. Lacivert'e ani çıkışı ve şu anki sakinliği dışında içki ona başka bir etki yapmıyor gibiydi.

Bardağını az önce benim yaptığım gibi yere bıraktı. "Parfüm sıkmana gerek yoktu," dediğinde neredeyse yüzümü buruşturacaktım. Elbette fark etmişti. "Zaten güzel kokuyordun."

Bardak ellerimin arasından kayar gibi olduğunda parmaklarımı soğuk camın etrafında iyice sıktım. Kuruyan boğazımı ıslatma ihtiyacıyla yutkunurken ne diyeceğimi bilemeyerek, "Teşekkür ederim," dedim. Dudaklarım iki yana kıvrılmak için bütün kaslarımı zorlarken mimiksiz kalmak epey zordu.

Üzerindeki dingin havayı o kadar sevmiştim ki...

İltifat eden, sakince oturan ve dinleyen bir Kurşun Alpugan bambaşka bir histi.

Yine de sahip olduğu her duygu benim için güzeldi. Onun öfkesi bile beni heyecanlandırıyordu.

Birkaç dakikanın ardından, sürmeye devam eden sessizlik dağılsın diye ortaya herhangi bir konu atmak amacıyla dudaklarımı araladım ve gündemimizden aklıma gelen ilk şeyi dudaklarımdan yuvarlayıp, "Lacivert'e ne olacak?" diye sordum.

Başını kaldırdı ve kafasını bana çevirdi. "*Ne olacak*, derken?"

"Yani..." dedim, açıklamak ister gibi. "*Git*, dedin ya. Ondan sordum. Benden dolayı aranızda ciddi bir problem oluşmasını istemem, Kurşun." Arduvazlarına baktım. "Ben bugün varım, yarın yokum. Ama siz kardeşsiniz."

Evet... Ne kadar da iyi niyetli, saf biriydim, değil mi?

"Bir şey olacağı yok," dedi düzce. "Tıpış tıpış evine geri dönecek ve şımarıklık yaparak bir şeyler elde edemeyeceğini öğrenecek. Kardeşimi sokakta bırakacak halim yok."

Başımı salladım ve gözlerimi elimdeki bardağa indirdim. "O da kendince haklı."

Gözlerinin yüzümü incelediğini hissedebiliyordum.

"Sen de kendince haklıydın."

Duyduğum cümlenin şaşkınlığıyla başımı kaldırıp da yüzüne baktı-

ğımda, şaşırdığımı gizlemek gibi bir derdim yoktu. O da çoktan anlamıştı zaten.

Evet, belki tüm bu süre boyunca bana karşı biraz daha alttan alabilen bir adam olmuştu. Ama hayatının orta yerine düşüp düzenbazlıklarımla başına bin bir dert açtıktan sonra bana *kendimce haklı* olduğumu söylemesi beni elbette şaşırtacaktı.

Neler oluyor sana, Kurşun Alpugan?

Tepkisiz bir şekilde oturmaya devam ederken bardağımda kalan bütün içkiyi yuttum ve yüzümü buruştururken, dudaklarımı ıslatarak kalan son damlaları da bünyeme aldım.

Sarhoş değildim ancak yüzde yüz ayık olduğum da söylenemezdi. Bu yüzden ters bir tepki halinde yaptıklarımın sorumluluğunu asla yüklenmeyecektim.

Bardağımı yere bırakmak için biraz eğildikten sonra doğrulurken bir elimi Kurşun'un omzuna koydum. Başım az da olsa dönmüş olsa da ona tutunacak kadar değildi ama ayağına bir top geliyorsa onu kaleye atacaktın.

Gözleri anında omzundaki elime doğru kaydığında önce çıplak tenindeki parmaklarıma, daha sonra gözlerime baktı. Kalp atışlarım sadece omzuna dokunmakla bile hızlanıyordu.

Nereden geldiğine emin olamadığım bir cesaretle, beni yeniden yere fırlatmasına fırsat vermeden boştaki elimi de diğer omzuna koydum ve bacağımı üzerinden atarak yüzüm ona bakacak şekilde kucağına oturdum. Kirpikleri şaşkınlığının etkisiyle hafifçe kıpırdarken kaşları çatılmıştı.

Yüzüm alkolün etkisiyle renklenmiş, belki birazcık kızarmış olmalıydı. Ama bunun utançla bir ilgisi yoktu. Utanma duygusuyla ilgili pek bir şey bilen biri değildim. Kaldı ki burası, dünya üzerinde utanacağım en son yerdi.

Elini bir koluma koyarak, kendince beni geride tutarken, "Elfida," dedi.

"Efendim."

"Duyduğun en ufak iyi sayılabilecek cümlede yelkenleri böyle suya indirmeyi bırakmalısın."

Bu cümlesine vereceğim tek bir cevapla açılacak konunun derinliği bu ambiyansı yok etmekle kalmayacak, beni de o derinlikte boğacaktı.

Ben de konuyu kapattım.

Onu öperek...

Öpmekten kastım, küçük bir buseydi.

Dayanamıyordum. Tutamıyordum kendimi. Kontrol edemiyordum. Onu bir kez tatmıştım ve yeniden tadabilmek için ölüyordum. Çizgiyi takip edemiyor, plana uyamıyordum ve bunu da istemiyordum. Sadece onu istiyordum. Sadece...

Üstdudağı iki dudağım arasında kalacak şekilde dudaklarımı onun dudaklarıma kapadığımda taş kesilen bedeni önce hiçbir tepki vermedi. Sonrasında o da kendi bardağını bıraktı ve diğer kolumu tuttu, beni kendisinden ayrılmaya zorlayarak bedenimi biraz itti.

Beni, kendisinin bile tutamayacağını bilmeliydi.

"Elfida," dedi tekrardan, bu kez öncekinden daha sert bir tonla.

Fakat onu dinlemedim. Güçlü olabilirdi ancak ben de güçlüydüm ve kollarımdaki baskısına rağmen onu itebilecek kuvvete sahiptim.

Tekrardan dudaklarına yapıştığımda bu kez elim ensesini kavramış, bacaklarımsa beni yana devirmemesi için sıkılaşmıştı. Öpüşüyor değil de dövüşüyor gibi bir çaba sarf etmemiz belki de biraz trajikomikti.

Dudaklarımı kıpırdatmamıştım bile. Sadece onun dudakları üzerinde soluklanıyor gibiydim.

Nedense onun da fazla karşı koyamayacağını biliyordum. En sonunda kafasını geri çekerek oldukça yakın bir açıdan suratıma baktı ve bir eliyle kendi yüzünü ovuşturdu.

"Duygusal boşluk anında ve alkollüyken yaptığın şeyden yarın pişman olacaksın."

"Sarhoş değilim," dedim, elimi ensesinde dolaştırırken. "Duygusal boşluk anında olduğum da söylenemez." Başımı yana yatırdım ve gözlerimi kıstım. "Bu sadece arzudan ibaret, Kurşun. Fazlasından değil."

Bir kaşını kaldırdı. "Benim sana karşı aynı arzuyu hissettiğimi nereden çıkardın peki?" diye sorduğunda önce dudaklarımı ıslattım ve sonra kalçamı kucağında biraz oynattım. Saniyesinde değişen yüz ifadesiyle kendini ele verirken dudaklarımda peydah olan sinsi gülümseme hoşuna mı gitmişti yoksa sinirini mi bozmuştu, anlayamıyordum.

En sonunda kollarımdaki elleri belimin iki tarafına yerleştiğinde bu ne sahiplenici ne de sıkı bir tutuştu. Gevşekçe belimde duran elleri neredeyse sırtımın yarısını kaplarken o parmaklarını sıkılaştırması için biraz daha çabaya ihtiyacım olduğunu fark ettim.

Onu geri tutan şey neydi?

Belki de onu dolandıran, yalanlarla birden fazla kez kandıran ve bütün ailesiyle arasının bozulmasına neden olan bir hırsız olman, Elfida.

Bana yeterince büyük bir sebepmiş gibi görünmemişti.

"Sana o kadar güvenmiyorum ki..." dedi dikkatle, gözlerimin içine bakarken. Sanki orada bana güvenebilmek için ufak da olsa bir ışık arıyordu.

Ona alaycı bir bakış attım. Elimi göğsüme yaslayıp dramatik bir tavırla, "Korkma, niyetim seni kullanmak değil," dedim. "Namusunu kirletmeyeceğim, Kurşun."

Kendisi de tavrımı komik bulmuş olmasına rağmen renk vermeyerek, "Şımarma," dedi. "Ondan bahsetmediğimi biliyorsun. Kaldı ki seninle yatacak halim yok."

Kaşlarım havaya fırlarken, "O nedenmiş?" diye sordum fakat zaten bu gece için benim de böyle bir niyetim yoktu.

Gözlerini birkaç saniye odada gezdirdikten sonra başına bela olan küçük bir çocukmuşum gibi, "Bir daha asla sana içirmeyeceğim," dedi.

İçtiğimiz viski sonradan vuruyor olabilirdi ve muhtemelen şu an içime dolan ani enerji bundan kaynaklanıyordu veya kendi içimde, planımın çizgilerinden taşmamın sorumluluğunu da yüklenmeyi reddediyor, bahanelere tutunuyordum.

"Benim için fazla ufaksın, Elfida," dedi, gözlerini bir kez bedenimde dolaştırdıktan sonra. "Biraz sıksam kırılacaksın."

Gözlerimi, teessüf eder gibi açtıktan sonra hiç alkol almamış olsam muhtemelen söylemeyeceğim ancak o an için oldukça komik gelen bir cümleyi kurmak için dudaklarımı araladım.

"Sıkma o zaman, si-"

Kurşun büyük avcunu ağzıma bastırırken, dudaklarındaki gülen ifadeyi silmeden gözlerimin içine uyarıcı bir bakış attı.

Elini çekmesi için dilimi avcuna değdirdiğimde bundan iğrenmiş gibi durmuyordu ama yine de elini çekti ve havaya kaldırarak yüzümün dibine getirdi. "Sen hiç benim dayağımı yedin mi?"

Hafifçe güldükten sonra, "Yedim," dedim, rahatça.

Yalan yok, yemiştim.

Yeniden içimde baharlar açtıracak şekilde gülüp, "Doğru," dedi. "Ben de seninkini yedim. Hadi." Eliyle sırtıma iki kez dürter gibi vurdu. "İn kucağımdan."

"O zaman seninle bir oyun oynayalım," dedim, kucağından inmek için hiçbir hamle yapmadan.

"Ne oyunu?"

Kurşun bu kadar sabırlı bir adam değildi ancak bünyesindeki alkol onu da sakinleştirmiş olmalıydı. İçki yarıyordu.

"Şimdi ben içimden birle yüz arasında bir sayı tutacağım. Ve bilirsen seni öpeceğim," diye oyunu açıkladığımda gülmek mi istiyordu yoksa ağlamak mı emin değildim.

"Tamam," dedi, şaşırtıcı bir şekilde. "Tuttun mu?"

İçimden rastgele bir sayı tuttum.

Yetmiş iki.

"Tuttum," diyerek kafamı salladığımda iki saniye düşünür gibi yaptı ve nasıl olsa denk gelmeyeceğini düşünerek ağzından bir sayı yuvarladı.

"Doksan üç."

Gözlerimi kocaman açıp, "Oha!" diye bağırdım. "Bildin!"

Gözlerinde yalan söylediğimi sonuna kadar bilen bıkkın bir ifadeyle yüzüme baktığında, ağzını açmasına fırsat bile vermeden dudaklarımı onunkilere kapadım. Bu kez öncekiler kadar tatlı ve yumuşak değildim.

Dudaklarım onun alt ve üstdudakları arasında sıra sıra hareket ederken yeniden belime yerleşen ellerinin uyguladığı kuvvetin artmasıyla gülümsemek istiyordum ama ağzım bunu yapmak için fazla doluydu.

Kendisine sadece üç saniye engel olabildi.

Ellerinden birini bütün boynumu kaplayacak şekilde enseme bastırdığında, nihayet dudaklarını aralayarak bana tam anlamıyla izin verdi ve başımı biraz yana yatırarak kendisine daha rahat bir açı sağladı.

Altdudağım iki dudağı arasından sertçe kaydığı sırada hoyratlaşan hareketlerim tamamen onun sert tavrından kaynaklıydı.

Bütün dünya durmuştu.

Bütün dünya bizdik şu an.

Gözlerim kapalı olsa bile başım dönüyor, kendimi üçüncü kişi gözünden, etrafımızda son hızda üç yüz altmış derece dönen bir kamera varmış gibi görebiliyordum.

Birbirine değen göğüslerimizden, kalp atışlarımız birbirine karışıyordu.

Tecrübeli dudaklarının hızlı hareketlerine yetişmekte zorlanırken bir

kolunu tamamen belime doladı ve sıksa kırılacağını iddia ettiği bedenimi, bu lafını çoktan unutmuş gibi sıkıca kendi kucağına mıhladı.

Boğazımdan çıkan küçük sesle birlikte boynuna sardığım kollarımla sanki mümkünmüş gibi onu kendime daha da yaklaştırmaya çalışırken parmak uçlarım titreyecek seviyeye gelmişti.

En sonunda ensemden tuttuğu eliyle beni bir kediyi çeker gibi geriye çektiğinde buğulu gözlerimi, rengi değişmiş arduvazlarına sabitledim. "Elfida," dedi, öncekinden çok da kalın ve titreşimli bir sesle. Dudakları öpülmekten dolayı kızarmıştı. "Bunu burada durdurmamız gerekiyor."

Başımı iki yana salladım. Ensemdeki parmakları canımı yakacak kadar sıkılaşırken, bunu biraz bile umursamadan kucağında hafifçe kımıldandım.

Dudaklarından tıslamaya benzer bir ses duyulmasıyla bu kez beni ensemden çekip kendi dudaklarına bastıran oydu. Boştaki eli göğsüme tırmanıp da neredeyse can yakacak bir sertlikle bir göğsümü avuçladığında, istemsizce bükülen belimle birlikte kucağındaki konumum biraz daha değişti.

Diliyle ıslattığı altdudağımda hafif bir şekilde hissettiğim dişleri, işleri sadece daha kontrol edilemez bir noktaya taşıyordu.

Aklımı kullanabildiğim o sınırı tam anlamıyla geçmiş sayılırdım. Ellerimi boynundan çözüp de tişörtümü çıkarmak için hamle yaptığımda bana engel olmadı. İki ucundan tuttuğum beyaz tişörtü çıkardığım o üç saniye bile onun için tahammül edilemezmiş gibi gözükürken gözlerindeki ifadeyi doya doya izlemek istiyordum. Elimdeki tişörtü hızlıca çekip odanın bir köşesine fırlattıktan sonra arduvazlarındaki alevlerle birlikte kucağında sutyenimle oturan bedenimi inceledi.

"Elfida," derken homurdanmak ve ismimi hayranlıkla söylemek arasında bir tonda çıkmıştı sesi. Sırtıma uzanan tek eliyle sutyenimin kopçasını çözdükten sonra gözlerimin içine sanki izin ister gibi baktığında başımı salladım.

Sabırsızdı. Sabırsızdım. Bir adım ilerimizi ikimiz de düşünmüyorduk şu an.

Askıları sırasıyla omzularımdan indirdiğinde sutyenim göğüslerimden kaymak üzereydi ancak tam olarak indirmek için bir hamle yapmadan önce arduvazlarını yeniden gözlerime sabitledi ve iki saniye boyunca bak-

tı. İçinde bir şeyler kararlaştırmaya mı çalışıyordu yoksa farklı bir şey mi düşünüyordu, bilmiyordum. Ve ilk kez hiçbir şey bilmek istemiyordum.

Kollarımı biraz kımıldatmamla göğüslerimden kayıp giden sutyenin açıkta bıraktığı manzara onu aklındakilerden çekip atmış gibi dikkatini dağıttığında, dişleri altdudağında gezindi.

Bir avcu yeniden göğsüme tırmanıp da sıkıca kavradığında dudaklarımdan çıkan ses tamamen bilinçsizdi ama dudaklarıma kayan bakışlarında gördüğüm parıltı, bundan sonuna kadar zevk aldığını gösteriyordu.

Beni çekip yeniden öpmeye başladığı sırada göğüs ucumu sıkıştıran iki parmağının bıraktığı his, dudaklarının üzerindeki dudaklarımın kıpırtısız kalıp, anlamsız sesler çıkarmasına neden olurken ondan destek almak için bir omzuna sıkıca tutundum.

Dudakları dudaklarımın üzerinden çeneme doğru kaydığında kendimi geriye doğru bırakmak istiyordum. Olduğum yerde oturabilmek bile fazlaca zorlaşmaya başlamıştı ve bunun farkında olup olmadığından emin bile değildim.

Çenemde hissettiğim dudaklarının bıraktığı ıslak dokunuşlar boynuma doğru kaydığında bedenime gelen ani titremeyle gözkapaklarım kapanırken beynimde birbirine giren bütün sesler arasında kaybolmaya başladığımı hissettim. Her şey koca bir uğultu gibiydi.

Kim olduğum... Burada ne yaptığım... Bu adamın kim olduğu... Benim bugün burada oturabilmek için yaptığım her şey...

Ne zaman ki Kurşun boynumun hassas bir noktasına ıslak bir öpücük bıraktı, bütün sesler o zaman yok oldu. Yavaşça göğsüme doğru inen dudaklarını istediğim yerde hissedebilmek için elimi saçlarının arasına daldırdığımda göğsümün üzerinde bir noktada, tenimde dudaklarının gülümsemesini hissettiğime yemin edebilirdim.

En sonunda göğüs ucumu iki dudağının arasında sıkıştırdı ve beynimde aynı anda binlerce camın parçalanması gibi bir ses çıktı. O kadar yüksekti ki bu ses, kendi dudaklarımdan dökülen sesleri bile duyamıyordum.

Dilinin hemen arkasından hissettiğim dişleriyle yanan canımın acısını bile önemseyemezken tek istediğim daha fazlasıydı.

Çok daha fazlası.

"Kurşun," diye ismini söylediğimde soluklanmaya çalışır gibi çıkan sesim, benim kulağıma bile fazlaca istekli gelmişti. Öyleydim. Sandığından ve sanabileceğinden çok daha fazla istekliydim. Çok.

Dilini tekrar hissettiğim anda benim kontrolümden çıkmış gibi hareket eden bedenimi kendi kontrolüne almak için elini belime koyduğunda, tırnaklarımı koluna batırdığımın farkında bile değildim. Muhtemelen pazılarının üzerinde hilal izleri çıkmasına neden oluyordum ama bu elbette kimsenin umurunda değildi.

Başını kaldırıp da ağzının boşta bıraktığı yere avcunu bastırdığında arduvazlarına büyük bir beklentiyle baktım.

O da gözlerime baktı.

Gözlerimiz arasında saniyeler aktı, duvarlar indi ve kalktı. Kararsızlıklar, tereddütler, ihanetler ve mantığın orada belirişini somut bir şekilde izliyormuşum gibi hissederken Kurşun gözlerini kapadı. Bıraktığı sert soluk yüzüme çarptığında anlamıştım. Gözlerini yeniden açtı. "Burada durmamız gerekiyor," dedi.

Kaşlarım anında çatılırken girdiğim o buluttan o kadar çıkamamıştım ki onu doğru duyabildiğime emin bile değildim. "Ne?"

Beni sıkıca tutmasına rağmen kendini anın içinden çoktan sıyırabildiğini belli eden bir ifadeyle, "Bunu senin istediğin şekilde yapamam," dedi. "Sen de benim istediğim şekilde yapamazsın. Kaldı ki bunu yapmamalıyız da."

"Neyi senin istediğin şekilde yapamam?" diye sordum, karışık bir ifadeyle. "Neyden bahsediyorsun, Kurşun?"

Aslında söylemek istediği şeyi tahmin edebiliyordum ama buna bir açıklama getirmesi gerekiyordu.

"Benim zevklerim seni aşar."

Gözlerimi, kendimi tutma şansım bile olmadan, devirip suratına boş bir ifadeyle baktığımda, "Yine mi şu saçmalık?" diye söylendim.

Onun hoşuna gidebilecek herhangi bir şeyin beni aşması gibi bir şey olamazdı bu evrende.

"Bu bir saçmalık değil," dedi sakince, belki de biraz şefkatli bir sesle. Yüzüme düşen tutamı bıkmadan kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Ben kimseyi okşayıp, öperek, severek bulutların üstüne çıkaramam."

"Benim bunu istediğimi nereden biliyorsun?"

Başını anlamadığımı düşünüyormuş gibi iki yana salladı. "Bu yatakta senin canını öyle bir yakarım ki..." dedi, en sonunda biraz daha açık olarak. "Zannetmiyorum ama belki yine de zevk alırsın, evet. Ama buna ayak uyduramazsın."

"Kurşu-"

Lafımı bölerek sabırla konuşmaya devam etti. "Anlık düşünme. Bu gece yaşanmış ve bitmiş olsa bile yarın sabah uyandığında, o salona indiğinde, herkesin senin üzerine atlamaya hazır bakışlarıyla karşılaştığında ve sana her zaman davrandığım şekilde davranmaya devam ettiğimde, hissedeceğin değersizlik hissiyle baş etmek zorunda kalacaksın." Gözlerimin içine gerçekten anlamamı istiyormuş gibi bakıyordu. "Bir seks, aramızdaki ilişkiyi değiştiremez ve sen hâlâ vücudunda benim sana bıraktığım izleri taşıyorken karşında benim gibi bir adamı görmeyi kaldıramazsın. Benim yatağımda yaşayacağın hiçbir şey yumuşak, tatlı veya hoş olmaz. Kaldı ki yatağımdan çıktıktan sonra kaldığın evdeki hiçbir şey de yumuşak, tatlı ve hoş olmayacak. Koşullar göze alındığında, bense bunun için sana şefkat gösteremem. Konumlarımızı unutamam. Anlıyor musun?" diye sorduğunda sesindeki sükûnet her şeyi daha da berraklaştırıyordu.

Yalan söylemiyordu. Ben bunu zaten biliyordum. Sadece kendimi düşünmeyi geri plana atmıştım ancak anlaşılan o ki o beni düşünmeyi geri plana atmamıştı.

Bu, her ne kadar rahatsız edici bir durum olsa da tatlılığı inkâr edilemezdi.

Yine de sevgilim... Senin bu dünyada hatta bu evrenin herhangi bir noktasında benden kaçışın asla olmayacak.

Düşünmeden hareket edecek kadar tahrik olmuştum. Hesaplayamayacak, planlayamayacak kadar her şeyden soyutlanmıştım.

Hissedeceğim *değersizlik* hissiyle baş edemeyeceğimi düşünüyordu. Doğduğum andan beri gerçekten değerli hissettirildiğim anlar o kadar sınırlıydı ki bir seksten sonra görmezlikten gelinmek, kaçıncı sıraya yerleşirdi, emin değildim. Muhtemelen o sıralamaya giremezdi bile.

Ama zorlamanın bir anlamı yoktu. Vakti değildi. Beni düşünüyordu. Ve ben sadece bunun tadına varmakla yetinecektim.

"Haklısın."

Onun başka bir şey söylemesine kalmadan iki kez tıklatılmanın ardından sonuna kadar açılan kapının sesiyle Kurşun'un kucağında irkilirken kapı arkamda kaldığı için içeri gireni göremesem de dönmek için bir hamle yapamadım.

Çıplak sırtıma kapanan çarşafın serinliğini tenimde tam anlamıyla hissedebildiğim sırada gelenin kim olduğunu tahmin edebiliyordum. Ve

kafamı çevirdiğimde gördüğüm Kılıç'ın yüzü beni doğruladı. İçeride görmeyi beklediği manzaranın bu olmadığını, yüzündeki bütün mimiklere yansıtan adamın kapının önünde kalakalmış görüntüsü, komik bir manzara uyandırıyordu ama odadaki herkes gülmekten fazlasıyla uzaktı.

Kurşun, "Konuşacak mısın?" diyerek, onu terslercesine sorduğunda Kılıç bir rüyadan uyanmış gibi yüz ifadesini toparladı.

Zavallıya ayaküstü felç indi zannetmeye başlamıştım.

"İkiniz burada her ne bok yiyorsanız bunu bu odanın içinde tutsanız iyi olur," dedi, düz bir tavırla. Sonrasında Kurşun'a baktı. "Müsait olduğunda aşağı inmen gerekiyor," dedikten sonra kapıyı ardından kapatıp çıktı.

Kılıç'ın odadan çıkmasıyla üzerimdeki çarşafı indirip de yataktaki sutyenime uzandığımda Kurşun da bedenini hafifçe yana çevirerek beni kucağından indirdi ve ayağa kalktı.

Sutyenimi takıp da tişörtümü bulmak için odaya göz gezdirdiğimde Kurşun az önce bir kenara fırlattığı tişörtümü yerden aldı ve elinde kıvırdıktan sonra oturduğum yerde önüme dikilip bana giydirmek için kafamı eğmemi bekledi.

Tişörtü kafamdan geçirmesine izin verdikten sonra kollarımı da geçirdim ve Kurşun'un bedenine çaktırmadan kısa bir bakış attım. Alt bedenindeki hareketliliğin elbette çoktandır farkındaydım. Farkında olduğumu o da biliyor olmalıydı ancak bir yorum yapmadı.

Göz göze geldiğimizde, "Aşağı ineceğim," dedi ve kısaca etrafına bakındı. "Sen burada uyuyabilirsin istersen." Yaptığı teklif karşısında gözlerimin şokla büyümemesi için ciddi bir çaba sarf ederken zavallı kalbimin bugün fazla zorlandığını düşündüm. "Ben geri çıkmam büyük ihtimalle. İşlerim var," diyerek bir açıklama daha getirdiğinde kısaca onu bu odaya hapsetmenin hesabını yaptım. Ancak başarılı olma şansımın düşük olduğunu fark ettiğimde plandan vazgeçmek zorunda kalmıştım.

Ne işi olabilirdi ki?

"Ne işi?" diye sordum, bilinçsizce. "Dışarı mı çıkacaksın?"

Gözleri yüzümdeyken dudağının bir köşesinin kımıldadığını gördüm. "Canlı konum atayım istersen ha, Elfida?"

Suratımı buruşturdum. "Öylesine sordum. Bana ne yoksa."

Ona telefonum elimde olsa bana herhangi bir konum atmasına gerek olmayacağını açıklamak isterdim fakat sanırım bu pek hoş bir durum olmazdı.

Yatakta geriye doğru kayarken, "Yatayım o zaman ben burada," dedim, sakince. "Geniş hem. Bana küçük oda vermişsiniz, içim daralıyor."

Kurşun bir cevap vermeden yatağındaki bedenime son bir bakış attıktan sonra giyinme için ayrılan bölüme doğru ilerledi ve kısa süre içinde üzerinde bir tişörtle odadan çıkıp beni burada yalnız bıraktı.

Onun yatağında, kafamın altında onun yastığıyla, kokusu üzerime sinmiş halde tavanı izlerken son derece huzurluydum. Belki de tüm hatalarıma rağmen bu huzuru bana veren adama durmadan ihanet ettiğim için vicdan azabı çekiyor olmalıydım.

Ancak çekmiyordum.

Ben yapmam gerekenleri, yapmam gereken anlarda yapıyordum. Ve ortaya çıkmasını istediğim anda çıkartıyordum. O saatten sonra iş benden kopmuş oluyor ve herkes kendi tepkilerinden sorumlu oluyordu.

Kurşun Alpugan, seçimlerinin sonucunu yaşıyordu.

Bütün her şeye objektif bir yorum getirmek gerekirse bir hırsızı, güvenilmeyeceği her şekilde belli olan birini bu kadar yakında tutmak, kısmen de olsa duvarlarını biraz indirmek onun tercihiydi. Kendisi bana kapı açıyor, açtıkça ben o kapılardan düşüncesizce girmeye devam ediyordum.

Ben buydum.

Her zaman buydum.

Hiçbir zaman ona yaklaştım diye bu takıntıyı bir adım ileri taşıyıp ona âşık olmayacaktım. Aşktan gözlerim kör olup, sadece onu düşünerek hareket etmeyecektim.

Ben bu evden çıkarken aynı girdiğim şekilde çıkacaktım. Ancak bu evdeki hiç kimse aynı olmayacaktı. Ve bu da sadece kendi seçimleriydi.

Oyunu Elfida Alaner yazmıştı, Elfida Alaner oynayacaktı.

KURŞUN A. ALPUGAN

Merdivenleri inerken aklımı kurcalayan birden fazla şey vardı.

Her zaman olurdu ancak bu seferki işin içinden çıkılmayacak bir durumdu.

Belki de ben bu kez yeterince düşünmemeyi seçiyordum. Çünkü biliyordum. Ben yeterince düşünsem Elfida bu evde kalamazdı.

Salona indiğim anda yüzüme dönen suratlar anında tekrardan odama

çıkma isteğimi geri getirirken, gözlerim köşede kafasını bana çevirmeden oturan Lacivert'e döndü.

İlerleyerek her zaman oturduğum tekli koltuğa oturduğumda bir bileğimi bacağımın üzerine attım ve Kılıç'a baktım. "Ee?"

Kılıç da Lacivert'e baktı. Lacivert yüzünü çevirmemekte kararlı olacaktı ki sözünü Kılıç devraldı. Herkesin sirke satan suratından ve Lacivert'in yüzüme bile bakmamasından her şey belliydi aslında. Şaşırmıyordum.

Bir koltukta sessizce oturan Açanay'ın kendini toparladığını gördüğümde o da bakışlarını bana çevirdi ve hafifçe gülümsedi. Ona göz kırptıktan sonra yeniden Kılıç'a döndüm. "Konuşacaksanız konuşun yoksa çıkacağım," dedim.

"Abi," dedi, hafif bir tereddütle. Söz hakkı ona kaldığı için pek memnun durmuyordu ama bir şey söylemesine bile gerek olmadığını söyleyerek onun üzerindeki yükü hafifletmek yerine suratına bakmakla yetindim.

"Lacivert, Ankara'ya, yani ailesinin yanına dönmeye karar vermiş." Bu sefer de yüzümü sakince Lacivert'e çevirdim. Yine de bana bakmıyordu. "Temelli," diye ekledi Kılıç.

Herkesin gözleri üzerimdeyken, benden ortalığı yıkıp buna izin vermememi beklediklerini biliyordum ama bunu yapmadım.

"Dönsün."

İşte o an Lacivert kafasını kaldırıp şaşkın bakışlarıyla yüzüme baktı.

Hiçbir zaman bu evden temelli gidecek cesarete sahip olamazdı. Yeni bir düzen kurmak için gereken özveriyi gösteremez, yeni ortama, yeni okula, yeni çevreye, kendi ailesine bile alışamazdı. Ben İstanbul'a taşındığım andan itibaren benim yanımda yaşıyordu. Hayatın zorluğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve ben ona iki laf söylediğimde bunu hayatının travması zannedip evi terk etme kararı alıyordu.

Asıl travma yukarıda yatıyor, kendisini belki de hiç sevmemiş abisiyle yüzleştikten yarım saat sonra içinde sindirdiği şeyler yaşanmamış gibi kahkahalar atıyordu.

Elfida gibi olmasındansa Lacivert'in böyle olmasını tercih ederdim, bu bir gerçekti. Zorluk görmeden büyümüştü ve öyle devam edecekti. Yaralı değildi ve yara sandığı şeyler, sonrasında varlığını hatırlamayacağı ufak sıyrıklardan ibaretti.

Abisi olarak bana düşen, dönmeye hazır olduğunda burada duruyor olmaktı ama biraz burnunun sürtmesinin zararı olmazdı.

"Yarın annemle babamı yemeğe çağırırız, orada haber veririz," dedim, ayaklanırken. "Okul işlemlerini de şirkete söylerim, hallederler." Lacivert'in şimdiden pişman olduğunu biliyordum. Ankara'da en fazla birkaç hafta dayanıp geri dönmenin yollarını aramaya başlardı. Salondan çıkmadan önce Açanay'a başımla işaret ettim. "Sen de gel, işlerim var," dediğim anda ayağa kalkıp, peşime takıldığında dış kapıya doğru konuşmadan ilerliyorduk.

Koridoru bitirip kapıyı açtığım anda arkamda duyduğum sesle adımlarım durduğunda, Açanay anlayışlı bir sesle, "Ben dışarıda bekliyorum," dedi.

"Abi."

Arkamdan koşuşturan Lacivert'e dönüp yüzünü net görebilmek için başımı eğdiğimde isminin rengindeki gözlerine baktım.

"Efendim."

İki elini önünde kavuşturup parmaklarıyla oynamaya başladığında gergindi. Ufak bedenine baktım. Hâlâ doğduğunda kucağıma verdikleri o çirkin, kırmızı suratlı bebeği görüyordum ona baktığımda. İlk günkü gibi korunmaya muhtaç, duygusal, biraz da dikbaşlı. Minicikti. Kalbimin bir yarısı ona aitti, diğeri Mavi'ye. Benim onları hayatımdan silip atmam için önce kendi kalbimden vazgeçmem gerekiyordu.

"Abi," dedi, tekrardan. "Öncelikle her şey için teşekkür ederim."

Birazdan gözlerinin dolmaya başlayacağını biliyordum. Şimdi bile zorlukla konuşuyordu.

Başımı salladım. "Teşekkürlük bir şey yapmadım."

"Yaptın," dedi, inatla. "Ben seninle büyüdüm. Senin doğrularınla, yanlışlarınla... Senin kararlarınla büyüdüm. Hiç de pişman değilim. Benim için en doğru seçimleri sen yaptın her zaman. Beni, benim bile düşünemediğim kadar düşündün. Biri bana *aile*, dese benim aklıma ilk sen gelirsin." Bir veda konuşması yaptığını sanan kardeşimin yüzüne dümdüz baksam bile kalbimin ona ait olan yarısının pompaladığı kanı hissedebiliyordum. "Sen benim her şeyimsin, bunu bil. Sana kızsam da bağırsam da sen benim kalbimin tamamısın. Ama ben biraz uzaklaşmak istiyorum. Kendimi bildim bileli hiç senin düzeninin altından çıkmadım. Bunu tatmak istiyorum," dedi, sesi titremeye başlarken. "Sarılayım mı?"

Ona kollarımı açtım. Başını göğsüme yaslayıp bana sımsıkı sarıldığında ellerimi sırtına bastırdım. Kendini iyi hissetmesi için hissettiğimden daha yumuşak bir sesle, "Burası senin evin," dedim. "İstediğin zaman geri

dönebilirsin. Bir aramanda ben yanında olurum. Hiçbir koşulda senden vazgeçmem. Bunu zaten biliyorsun ama bir daha hatırla."

"Biliyorum," dedi, burnunu çekerken. "Ben de sen o Elfida'yla evlensen bile vazgeçmem senden."

Ağzından belki de espri olarak çıkan sözler bedenimi kaskatı keserken ağzımı açtığımda verecek bir cevabım olmadığından susmayı seçtirdi bana.

Böyle bir şeyin dünyada, evrende, paralel evrende bile imkânı yoktu.

Yine de Lacivet'e yapabileceğim en büyük ihanetin bu olduğunu düşünmesi komikti. O bir çocuktu işte.

Bana sıkıca sarıldıktan sonra geri çekildi ve gözlerimin içine baktı. "İyi ki varsın."

"Sen de bir tanem," dedim ve onu daha çok pişman etmekten başka bir şey yapmayacak cümleyi yuvarladım. "Umarım Ankara'da çok mutlu olursun."

En geç bir ay sonra buradaydı. O kadar dayanması bile mucize olurdu.

"Umarım," dedi, allak bullak bir ifadeyle.

Odasına çıkıp ağlayacağını adım kadar iyi bilsem bile hayatta tercihlerinin onu götüreceği noktayı bilmesi, karar verirken birden fazla kez düşünmesi gerektiğinin farkına varmaya ihtiyacı olduğunu anlaması için sessiz kaldım.

O arkasını dönerek salona girdi, bense evden çıktım ve köşede bekleyen Açanay'a *gel* işareti yaparak garaja doğru yürümeye başladım.

Yanıma geldiği anda, "Veda konuşması yaptı, değil mi?" diye sordu, gülümseyerek. Kendini toparlamayı başarabilmiş gibi görünüyordu.

"Evet."

"Fazla dramatik kardeşler yetiştirdin, Kurşun Alpugan." Ben de hafifçe güldüm. "Kendi yirmi yaşımı ve onlarınkini düşününce," dedi, duygusallık barındırmayan bir sesle. "Ben de bu kadar dramatik ve şımarık olmayı seçerdim."

Elbette seçerdi. Açanay bugünkü haline geldiği yolda, kendi dahil her şeyini kaybetmişti.

Çevremdeki en güçlü kadınların ortak özelliğiydi bu belki de. Açanay, Okyanus, Elfida... Üçü de hayatı yaşamak yerine, onunla savaşmak zorunda kalan kadınlardı.

"Bunun kıymetini bilmeleri için geçtiğin yollardan geçmeleri gerekir-

di, Açanay. Onlar bu hayata doğdu, sahip olduklarından başka hayatlar olduğunun farkında bile değiller."

"Tozpembe bir dünya," dedi usulca. "Kurşun Alpugan'ın eline düşen katran karası kadınlar bile iyileşiyorsa onlara hak vermek gerekir. Ne de olsa Okyanus manyağı bile elinden geçmeden önce bir harabeydi."

Okyanus ve Açanay, bir zamanlar iyi anlaşırdı. Sonrasında Okyanus kendi yolunu seçmiş ve Teo dışında anlaşabileceği tek bir insan kalmayana dek çabalamıştı.

"Kendine gelmene sevindim," dedim, söylediklerine bir yorum yapmadan.

"Abartıyorum bazen," dedi, anlayışla ve kafasını göğsüme bastırdı. Açanay'ın böyle hareketler yaptığı nadir görülürdü. Onu geri itmedim. "Sadece bazı yaralar kapanmıyor, Kurşun. İnsanın o an herkese saldırası geliyor. Ama sana asla isteyerek zarar vermeyeceğimi biliyorsun."

"Biliyorum."

Aslına bakılırsa Açanay istediğinde herkese ikinci kez düşünmeden zarar verecek bir kişilikti. Ona güveniyordum ama o hep patlamaya hazır bir bomba olmuştu. Tepesi attığında silahını çekip beni vurmayacağının bile garantisi yoktu.

Tabii bunu başarabilirse sonrasında beni yaşatmak için kendi canını feda edecek kadar kafayı yerdi, orası ayrıydı. Ama Açanay Zorlu asla ihanet etmezdi. İş çevirmez, kuyu kazmaz, gülümsüyor gibi yapmazdı. Kızgınsa söyler, tepesi atarsa bunu anında belli ederdi. Bir gün beni öldürmek istese bunu hissettiği an açık açık karşıma geçer, *seni öldüreceğim*, derdi.

Onu en güvenilir yapan özelliği de buydu: Şeffaftı.

Elfida'nın aksine.

Elfida Alaner tam anlamıyla opaktı.

O güzel kafasında döndürdüğü hiçbir şeyi dışarı yansıtmadığını biliyordum. Bu da onu Açanay'dan daha tehlikeli biri yapıyordu.

Bu zamana kadar pek çok kez Açanay'ı denemiştim. Farklı zamanlarda, farklı yollarla. Bir kez bile falso vermemişti. Şimdiyse Elfida'yı deneme zamanıydı.

Bir insan, hiç güvenmediği bir insanı denediğinde sonucu zaten bilirdi. Sonucunu bilmeme rağmen belki de küçük bir inançtı bu. Sadece bir *belkiydi.*

En başından beri Ekrem'le olan hikâyesi bana fazla çiğ geliyordu. Ona borçlanması, borcunu benden çalarak ödemeye çalışması... Ekrem'in bir anda bir meleğe dönüşüp Elfida'ya o borcu ödemek için fırsat vermesi...

Şu anda odamda uyumasına müsaade ettiğim kadın, düşmanımla gerçekten karşı taraflarda mı yoksa küçük hırsızlık planının sadece bir aşama olduğu daha büyük bir planın parçası olarak onunla aynı tarafta mı bilmem gerekiyordu.

Bu gece o barda ben vardım. Okyanus, Teo ve Ekrem vardı. Ve bir de Elfida.

Hepimiz aynı belleğin peşindeydik. Ancak şöyle bir durum vardı ki o bellek zaten bendeydi.

Bir süreliğine Elfida'nın ortadan kaybolmasına müsaade etmiş gibi davranmış, bir işbirliği içindelerse ona Ekrem'i bulabileceği kadar zaman tanımıştım.

Ekrem haddinden fazla şey bilirdi. Odamdaki kutunun şifresine kadar. Tek eksiği, benim bunlardan haberdar olduğumu bilmemesiydi.

Gerçek belleği Kılıç muhafaza ediyordu. Ve çekmecemdeki sahte bellek, içinde gereksiz şeyler olan bir replikaydı.

Ekrem, Elfida'yı kullanıyorsa yarın sabah gerçek belleğin açılma saatinde çekmecemdeki belleği kontrol ettiğimde, saati geldiğinde uyarı veren bir replika daha olacaktı.

Elfida akıllıydı ama o da Ekrem'in köpekliğini yapıyorsa aklını kullanmasına gerek olmayan bir sınavdı bu.

Geçebilirdi.

Kaladabilirdi.

Ama bu sınavın sonucu daha baştan belli sayılırdı.

ELFİDA ALANER

Işıklar açık olmasına rağmen odanın içine vuran ayı seyrederken Kurşun gideli hemen hemen iki saat olmuştu. Ne işi olduğunu bilmiyordum ve fazlasıyla yorgun hissediyordum. Gözümü kapasam uyuyacak gibi...

Ama bunun bir yanıltmaca olduğunu bilecek kadar fazla yaşamıştım bunu. Gözümü kapasam da bu yatakta saatlerce dönsem de asla uyuyamazdım, biliyordum. Kurşun yanı başımda yatarken bile uyuyamadıysam beni uyutabilecek başka bir güç yoktu bu dünyada.

Güneşin ilk ışıklarını görmem gerekiyordu ve bu çok sıkıcıydı. Özellikle elimde herhangi bir teknolojik cihazı bırakın, uğraşabileceğim hiçbir şey yokken... Bu telefon işini artık çözmemiz gerekiyordu.

Canımın sıkıntısıyla birlikte yatakta oturur pozisyona geçtiğimde uzunca ofladım. Bari Kurşun dönseydi veya şu evde benimle sohbet edecek tek bir insan olsaydı da canımın sıkıntısı azalsaydı. Her şey iyi olsa da bendeki de taş değildi, candı. İnsan sıkılıyordu.

Biraz hareket etmek için yataktan çıkıp kapıya doğru ilerlemeye başladığımda mutfağa su almaya inmeye karar verdim. Ne de eğlenceliydi!

İn in bitmiyormuş gibi hissettiren merdivenlerden sessizce, etrafı dinleyerek, inerken dikkatliydim. Bu saatte uyanık olan biri olup olmadığını bilmiyordum. Ama Lacivert ve Mavi'nin odalarının olduğu kattan geçerken kapılarının altından ışık gelmemesiyle uyuduklarına emin oldum. Açanay'ın odası üçüncü kattaydı ama tam olarak nerede kaldığını kestiremiyordum. Bu evde Açanay ve Kılıç için koca bir kat ayrılmıştı.

Kendimi Açanay'ın oda tasarımını merak ederken bulduğumda sıkıntıdan kafayı kırmaya yaklaştığımı anlıyordum. Aslında onların neden temelli olarak burada yaşadıklarını da anlayamıyordum. İkisinin de kendilerine ait evleri vardı ancak belli zamanlar dışında düzenli olarak burada yaşıyorlardı. Belki bir güvenlik endişesi olabilirdi.

En sonunda katları tamamlayıp da zemin kata indiğimde, sadece ufak bir lambanın aydınlattığı salon loştu. Cam duvarlardan içeri havuzun mavi ışığı vuruyor, romantik bir ortam yaratıyordu.

Sağa yönelerek, yavaş adımlarla mutfağa doğru ilerlerken ekstra yavaş davranıyor, olabildiğince fazla vakit harcamaya çalışıyordum çünkü odaya çıktıktan sonra yapabilecek hiçbir şeyim yoktu. Kurşun'un eşyalarını çoktan karıştırmış, kayda değer pek bir şey bulamamıştım. Bakmayı ertelediğim birkaç çekmece daha vardı ancak bunu gecenin ilerleyen saatlerine saklamıştım.

Mutfak kapısının hafifçe aralık kalacak şekilde kapalı olduğunu gördüğümde, buzlu cama yansıyan loş ışığın birilerinin gölgesini yansıttığını gördüm ve adımlarımı durdurdum.

Kurşun geri dönmüş olabilir miydi? Yoksa mutfaktakiler başkaları mıydı?

Soruma cevap bulmak için çıt çıkartmayacak kadar yavaş adımlarla kapıya yaklaştım ve görülmemek için buzlu camın yanında kalacak şekil-

de durdum. Başımı hafifçe yana doğru eğerken, kulağıma ulaşan Safir'in sesi oldukça boğuk geliyordu.

"Bilmiyorum, abi," dedi, kararsız gibi duyulan bir sesle. Fısıldıyor gibiydi ancak sesinin kaba bir tonu olduğundan, normal bir fısıltıdan daha yüksek duyuluyordu.

Daha iyi duyabilmek için iyice dikkat kesildim. Aslında çok ilgilenmiyordum ama birkaç dedikodu malzemesi toplasam fena olmazdı.

"Her şey belli," dedi Kılıç, kendinden emin bir sesle. "Başta çok üzerine gidiyordum. Almıştım onun kokusunu." Kimden bahsediyorlardı? "Sonra bir şeyler oldu. *Belki ben yanılıyorumdur*, dedim." Sanırım bir yandan bir şeylerle uğraştığı için arada duraksıyordu. Gözümde onu sandviç yapıyor gibi canlandırmıştım. "Ve sonunda yanılmadım. Yine de o kadar sinirlenmedim, biliyor musun? Tam güvenmeye başladığım anda, beni bile ikna etmeye başladığı sırada beklenmedik yerden vurdu." Bunlar benden mi bahsediyordu? "Bir ara Kurşun ve Açanay'a bile kızdım, amına koyayım. Bakma, az yapmadılar kıza. Ha, hak etti mi? Etti. Orası ayrı. Yine de ufak tefek bir şey ya, insanın içi acıyor. Dürüst olmak gerekirse para çalmak çok da büyük gelmedi kulağa, bir ton şey yaşıyoruz sonuçta. Üç beş milyon da Kurşun'u batırmazdı ama o da kandırılmayı yediremedi. Sinirini çıkardı kendince. Ha, çıkarabildi mi? Bence kendine olan siniri arttı, o kulübe muhabbetinden sonra."

"Bu kadar mı sence?" diye sordu Safir. "Ben çok konuşmadım, tahmin edemiyorum."

"Değil," dedi Kılıç. "Hep *bir insanın gözünde görürsün gerçekleri*, derdim. Ama o, gözlerine kadar oynuyor." Bir süre durdu. "Bir şey var ama ben de anlamadım."

"Belli ki Kurşun'un da içine sinmiyor."

"Ya yok," dedi Kılıç. "Başından beri sinmiyor da bakma, evdekilere karşı koruyor falan. *Dostunu yakın, düşmanını daha yakın tut* olayını biraz abarttı sadece."

Kulaklarımı dört açmış, her şeyi dinlerken, gece yarısı bir vakitte mutfakta buluşup benim hakkımda konuşmalarında oturmayan bir şeyler vardı. Göğsüme yavaş yavaş huzursuz bir his binmeye başlıyordu.

"Anlayacağız artık sabaha," dedi Safir. "Beklediği gibi bir şey çıkarsa bu sefer biz onu, ona karşı korumak zorunda kalırız, amına koyayım. İş Ekrem'e dayanıyorsa kurtarılır yanı çıkmaz artık."

Kılıç güler gibi bir ses çıkardı. "Elfida'yı mı koruyacağız?"

"Kurşun'un damarına basıldı mı gözü bir şey görmez. Para muhabbetine kızı kulübeye kapadıysa işkence ustalığında Okyanus'u bile sollar bu işin üstüne. Amına koyayım, erkeğe içim acımaz da... Yaşı falan da küçük. İkna ederiz bir şekilde, sıkar kafasına, kurtulur."

Oturmayan noktalar vardı.

Çatılan kaşlarımı düzeltemeden, geldiğim gibi sessizce yukarı çıkarken duyduklarımı bir sıraya oturtmaya çalışıyordum. Sabaha anlaşılacak bir şey vardı ve bu benimle ilgiliydi. Konu, Ekrem'e bağlanıyorsa Kurşun affetmeyecekti. Öyle ki Safir bile beni koruma ihtiyacı hissedecekti.

Sabah ortaya ne çıkabilirdi?

Bir şey araştırıp da sonucu mu bekliyorlardı?

Ekrem'le olan geçmişimi gerçekten bulabilirler miydi?

Kendi odamın olduğu kattan geçtiğim sırada biri bir çekiçle beynime vurmuş gibi hissederek resmen olduğum yerde titredim.

Bellek!

Bellekten bahsediyorlardı.

Ekrem'in dediğine göre bellek sabah belli bir saatte açılacak şekilde programlanmıştı. O gün oradaki herkes de belleğin peşindeydi. Kurşun ise beni odasında bırakıp, çekip gitmişti. Odasında kalmam teklifini de kendisi yapmıştı hatta!

Hay sikeyim. Az kalsın kendi topuğuma sıkacaktım.

Kafamda yerine oturan şeyler karşısında hızla kendi odama girip onun çekmecesinden aldığım belleği sakladığım yerden geri çıkardım ve yeniden Kurşun'un odasına girip, hatırladığım şifreyle çekmecesindeki kutuyu açarak bellekleri eski haline getirdim.

Her şeyi yerli yerinde bıraktığımdan emin olduktan sonra Ekrem'in bana verdiği sahte belleği saklamak için tekrardan kendi odama indim ve bulunamayacak bir yere, en yakın zamanda bundan kurtulmayı aklıma yazarak gizledim.

Elimi göğsüme bastırmış, hızlanan kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışarak güçlükle yatağıma oturduğumda beynim resmen uğulduyordu.

Ben bunu nasıl düşünemezdim?

Ekrem sana bir şeyi yapmanı söylediğinde ne zaman düşündün sen, Elfida?

Düşünmemiştim. Düşünmemiştim çünkü Ekrem yanılmazdı. Bir

adım atıyorsa o adım asla boşluğa çıkmazdı. Üstelik böyle basit bir şeyde asla.

O, riskli bir iş yapmazdı ki. Her şeyi tartar, yüzde yüz emin olmadan tek bir adım dahi atmaz, attırmazdı. Gözlerim odanın içinde dolaşırken içimden geçen *acaba* sorusuna bir yanıt aramak istemiyordum.

Bunu bile bile beni bu duruma sokmayacağından emindim. Ancak eğer emin değilse ve bir ihtimal çekmecesindeki belleğin gerçek olmasına yüzde elli şans veriyorsa beni yakmak pahasına bunu yaptırmış olabilir miydi?

Belleğin içindeki şey çok mu önemliydi?

Yoksa ben mi çok önemsizdim?

Koca Adam için de mi?

Şakaklarımı ovuştururken az kalsın her şeyi, onca yılı, onca çabayı, hayatımı yok edeceğimi bir şans eseri anlamanın yükü altında boğuluyordum.

Yarın akşam bir ölü olabilirdim. Yarın akşam, Kurşun Alpugan'ın hayatında bir Elfida Alaner olmasının ihtimali kalmayabilirdi.

Ataner'in aynı istediği gibi fiziken de ortada olmayan bir kardeşi olurdu.

Nil'in yokluğuna ağlayacağı ama iki ay sonra atlatacağı bir kuzeni...

Dedemin, Nil'e daha sıkı tutunacağı bir kaybı...

Bu evdekilerin ise rahat bir nefes alma sebebi...

Belki Koca Adam'ın hissedeceği bir pişmanlık...

Ama kimse için asla bunlardan fazlası değil.

Annemle babamın yanına giderdim.

Asla olmak istemediğim, istenmediğim bir yere.

Koca dünyada arkamdan mahvolacak tek bir insan bile biriktiremeden, ölüp gidersem babam yüzüme bakıp, yetersizliğimi bir tokat olarak suratıma vurduğunda ben onun karşısında nasıl dik durabilirdim?

Elimi şakaklarımdan indirirken daha fazla zorladığım takdirde uzun süredir susan o seslerin bağırmaya başlayacağını ve hepsini dinlemeye çalışırken, burada bayılıp kalacağımı bildiğimden zorlamadım.

Benim hatamdı.

Belki de artık Ekrem'in söylediklerine de koşulsuzca güvenmemem gerekiyordu.

Gözlerimi sıkıca kapatıp açtıktan sonra eğer dönerse Kurşun'un beni burada bulması şüphe uyandırabileceğinden odamdan çıkmak için bir hamle yaptım.

İşte şimdi gerçekten soğuk bir suya ihtiyacım vardı. Bu kez mutfağa ulaşmadan önce geldiğimi anlayıp susmaları ve anladığımdan şüphelenmemeleri için merdivenleri sessiz olmaya çabalamadan, inerken aynı anda yukarı çıkan adım seslerini duymamla yüz ifademi kontrol altına almaya çalıştım.

Basamakları sakin sakin çıkan Safir'le karşılaştığımda yüzüme kısaca baktı. Sol gözünü kırparak, "Hayırdır?" dedi. "Yolculuk nereye?"

"Susadım."

Başka bir şey söylemeden, yanımdan geçip gitti. Ben de mutfağa ulaşan merdivenleri tamamlayıp kendimi, hayatımı kurtaran kapının önünde buldum. İçeriden hâlâ ışık geliyordu. Belki de Kılıç çıkmamıştı.

Ah be sevgilim, dedim içimden. *Sen iyisin de yola çıktığın adamlara bir bak.*

Mutfağa girip de Kılıç'ın ada tezgâhın önünde hâlâ bir sandviçle cebelleşen bedenini gördüğümde onu yeni fark ediyormuş gibi baktım.

O da bana düz düz baktı ve aynı Safir gibi, "Hayırdır?" dedi.

"Su alacağım."

Başını sallayarak uyuşuk uyuşuk kestiği domateslerine döndü. "Dolapta."

"Hadi canım!" dedim, yorgun bir kinayeyle ve buzdolabını açıp cam su şişesini çıkardım.

Bakmasam da gözlerini devirdiğini tahmin edebiliyordum. Su şişesini tezgâha koyup da bardak almak için üstteki dolaplara ulaşmak adına parmak ucuma çıktığımda, bu dolapları kim yaptıysa ona sevgilerimi gönderiyordum.

Kılıç alay eder gibi arkasını dönüp, bana üst raftan bir su bardağı alıp tezgâha koyduğunda isteksizce, "Sağ ol," dedim, ağzımın içinden.

Beklenildiği üzere karşılık vermedi.

Suyumu doldurup, iki bardak içerken aynı içime serpilen su misali biraz daha rahatladığımı hissediyordum.

Bir gün, bu evdeki herkes beni çok sevecekti.

Ve ben bir gün ölürsem bu evdekiler gerçekten de arkamdan mahvolacak o insanlar olacaktı.

Bardağımı lavaboya bırakıp, yeniden tezgâhın önünde durduğumda Kılıç'ın ölçüp, biçerek kestiği domateslere kısa bir bakış attım. "Kahvaltıya hazırlıyorsun herhalde?" diye laf attığımda biraz benimle tartışması

bana iyi gelecekti. "Altın oranda olmaları gerekmediğinin farkında mısın?"

Kurşun'un hâlâ beni deniyor olmasında yanlış olan hiçbir şey yoktu. Beklediğim, hesapladığım şeylerdi bunlar. Sadece içimde korkuyla karışan ufak bir üzüntü baş göstermiş olsa da bunu geçirecektim. Geçerdi.

Yüzüme dahi bakmadan, "Belki ben ölçülü domatesler yemeyi seviyorum," dediğinde komikti. Ayrıca mutfağa da hiç yakışmıyordu.

"Peki," dedim fakat gitmek için hamle yapmak yerine orada durmaya devam ettim.

"Sakın sana da yapmamı isteme," dedi bu kez. "Elimde bıçak var."

Bıçak tutan avcu sargılıydı. Belki de bir maç yapmıştı.

"Kalsın."

Beni buradan kovmaması üzerine öylece dikilip, onu izlemeye devam ederken nihayet domatesleri ekmeğin içine yerleştirdi ve dolaba doğru ilerleyerek bir turşu kavanozu çıkardı.

Yüzümü buruşturdum. "Turşu mu? İğrenç."

Bana sanki ona hakaret etmişim gibi bakarken, "İğrenç mi?" diye sordu, şaşkınlıkla. Bu adamda mimik görebilmek garip olsa da gecenin bir körü yüzünü dümdüz tutmak için enerji sarf etmeye üşeniyor olabilirdi. "Sensin iğrenç. Turşu bir sandviçin olmazsa olmazıdır."

"Iyy," dedim, turşunun onun hassas noktası olduğunu keşfederek.

Bana ters bir bakış attıktan sonra kavanozu tezgâha koydu ve kapağını açmak için sargılı elini kapağa koydu. İlk denemesinde açılmayan kavanoza bakıp, gülmemek için dişlerimi sıkarken, "Kaslarından utan be," dedim.

Bana ikinci kez, öncekinden de ters bir bakış attığında elini havaya kaldırdı. "Elim yaralı, görmüyor musun?" Bir çocuğu eğler gibi onaylarcasına başımı salladığımda kavanozu benim önüme itti. "Sen aç kolaysa." Bir elimle kavanozu tutup, diğer elimle kapağı çevirdiğimde bir saniyede açılan kavanoza bakarken Kılıç'ın kaşlarının çatıldığını gördüm. Eğilip kavanozu biraz agrasif bir şekilde önümden aldı. "Elim yaralıydı, ondan," dedi yeniden.

"Tabii."

Salatalık turşularını zavallı domateslerden daha hızlı bir şekilde ortadan ikiye kesip de sandviçe yerleştirdiğinde içinde yok yok olan ekmeğe kötücül bakışlar atıyordum.

Bunu yiyecek miydi yani?

Peynir, domates, kırmızı biber, turşu ve naneye benzer bir şeyler vardı içinde.

İkinci ekmeği karışımın üzerine kapatırken, "Öyle bakma," dedi. "Bu benim özel spesiyalim."

Dudaklarımı, onu takdir ediyormuş gibi büküp, "Şefliğe geçiş yapman gerektiğini düşünüyorum," dedim.

Sandviçine laf gelmesini kaldıramamış olacak ki ekmeği kapatıp incelmesi için biraz bastırdıktan sonra bana doğru uzattı. "Bir ısırık al ve benden özür dile."

Tamam, yeme bozukluğum vardı ve genelde oldukça yetersiz besleniyordum ama elbette hayatta kalacağım düzeyde yiyordum. Ve en son ne yediğimi bile hatırlayamadığımdan dolayı bu teklifi bir an için gözüme düşünülür gelmişti ancak o bol malzemeli şeyi çiğneyip yutabilmemin imkânı yoktu.

"Sağ ol. Almayayım."

"Deneyeceksin," dedi, bir kaşını kaldırarak. "Zorla ağzına sokarım, boğulursun."

Ekmekle birlikte yavaş yavaş üzerime doğru gelirken mutfağın loş ışığında fazla korkunç görünmeye başlamıştı. Üzerime bir silahla yürüse daha az korkacağım adamın elindeki ekmeğe endişeli bakışlar atarken tezgâhtaki bıçağa uzandım ve onun gibi yalandan bir tehditkârlıkla kaldırdım.

"Yaklaşma."

Başımı iki yana sallayarak, geri geri ilerlerken en sonunda sırtım tezgâha değdi ve durmak zorunda kaldım.

Boyundan dolayı bana üstten bakışlar atarken, "Son şansın," dedi.

Kaderime mahkûm gelip de ağzımı hafifçe araladığımda ekmeği biraz fazla güçlü bir şekilde ağzıma bastırdı ve gururla geri çekildi.

Ağzımdaki zehirli karışımı çiğnerken yüzümü buruşturmuştum fakat dürüst olmak gerekirse bu çok da iğrenç değildi. Yine de bir lokmadan fazla yemeği kaldırabileceğimi düşünmüyordum ama berbat da denilemezdi.

"Nasıl?" diye sordu, kendisi de bir ısırık aldıktan sonra. Ağzım o kadar doluydu ki tepkimi kaşlarımla anlatmaya çalıştım. "*Eline sağlık, enfes olmuş*, demek istiyorsun sanırım, anlayamadım da." Başımı iki yana salladım. "Ne demek," dedi, gülümseyerek. "Afiyet olsun."

Belki de Kılıç'ın da iyi ve anlaşılabilir anları oluyordu. Yani... Kısmen. Veya planlarından işkillenmemem için böyle davranıyordu. Bilmiyordum.

Lokmamı bitirmeye yaklaştığım sırada o kendi lokmasını çoktan bitirmiş, dirseklerini tezgâha dayamış halde yüzümü inceliyordu.

"Ee," dedi. "Kurşun'la sikişiyor musunuz?" Gözlerim aniden sonuna kadar açılırken soluk boruma kaçan sandviçle birlikte öksürmeye başladığımda Kılıç da gülmeye başladı. Kolunu uzatıp, yavaş yavaş sırtıma vururken, "Aman, kibarcık," diye alay etti.

Lokmamı zorlukla yuttum ve ona tiz bir sesle, "Tabii ki hayır!" diye bağırdım. "Ne alaka?"

"Hani bugün odaya girdiğimde seni çıplak bir halde kucağında gördüm ya," dedi, sahte bir samimiyetle. "O alaka."

"Çıplak değildim," diye düzelttim, tersçe ve kendime yeni bir bardak su doldurdum.

Keşke, diyordum içimden. *Keşke, Kılıç.*

Bir anda oluşan fazla samimiyetin gazına gelmiş olacağım ki ağzından bir şeyler almak umuduyla, "Benimle yatmayacağını söylüyor," diye bilgilendirdim onu. Bir anda Kılıç'ın yanında gerçekten de rahat hissetmeye başlamıştım. Bu muhtemelen etik ve ahlaki duygulardan yoksun bir adam olmasından kaynaklanıyordu. Daha önceden onu bastığım durumları düşününce, karşıma geçip beni ayıplamayacağına emin olduğum tek kişiydi.

Kılıç bana yandan bir bakış attı ve ciddileştirdiği ifadesiyle, "Yatmaz," dedi. "Senin gibilerin harcı değildir o ama ondan ziyade sen bu evde, bu konumda kalıyorken seni öpmesi bile mucize diyeyim. Sen anla."

Başımı salladım ve ağzımın içinden, "Onun harcını bir anlayabilsem," diye söylendim ve konuyu değiştirme ihtiyacıyla elinde neredeyse biten koca ekmeğe baktım. "Yuh."

Konuyu değiştirmeye çalıştığımı anladı ve gözlerimin içine sorgular bir ifadeyle bir süre baktıktan sonra, "Ona âşık olmayacaksın, değil mi?" diye sordu.

"Olmayacağım," dedim, tereddütsüzce.

Başını salladı. "Olma."

"Neden?"

"Asla karşılık bulamayacağın bir aşk seni bitirir, Elfida," dediğinde ikinci kez Kılıç'ın yarasını bu kadar net görebildiğimi hissettim.

Alya'dan bahsedip tadını kaçırmak istemiyordum ama merak etmiyor değildim. Her şeyin çok başında, Kılıç'ın evimdeki o halini düşündükçe şeytanla kapışacağını düşündüğüm o kızla ilgili gelişmeler aklıma geliyordu ara sıra.

Aklımı okumuş gibi, "Bizimle ilgili kayda değer hiçbir gelişme olamaz," dedi, durgunlaşan sesiyle. Yine de ifadesi sıfır hisliydi. "Merak etme."

"O ne demek?" diye sorarken kendi merakımı mı besliyordum yoksa konuşursa rahatlayacağını mı düşünüyordum, bilmiyordum. Ama eminim Kılıç gibi insanlığı sorgulanacak insanların bile bazen anlatmaya ve dinlenmeye ihtiyacı oluyordu.

Dağıttığı tezgâhı toparlarken umursamıyormuş gibi gözüken adamın içinde yaşayabileceği hisleri hesaplamaya çalıştım. Ben bir aşk acısını anlayamazdım, sadece hastalıklı bir takıntının o çılgın dürtüsüydü benim bilebileceğim.

"Bazı insanlar göründükleri kadardır." Kendisine de az önce içtiğim bardaktan su doldurdu. "Ne bende gördüğünden fazlası var ne de onda gördüğümden fazlası. Biz bu kadarız ve sahip olabileceğimiz tüm ilişki en fazla bu kadar olur."

"Ama insan sevdiği için çabalamaz mı?"

Bardağı tezgâha geri bırakırken gülümsediğinde belki amaçladığı bu değildi ama gözüme tehlikeli gözükmüştü. Zaten öyle gözükmediği anlar çok nadirdi.

"İnsan sonuç alacağı şey için çabalar. Bende umutsuz bir kadının peşine takılıp bitirecek bir hayat yok."

Farklı bir düşünce şekliydi. Kendisi de farklı bir adamdı. Normal insanlar gibi rakı eşliğinde Müslüm Gürses dinleyerek aşk acısı çekecek bir kafadan çok uzaklarda olduğu belliydi.

"Anladım," dedim. Daha fazla zorlamanın manası yoktu. Ne kadar anlatırsa anlatsın, hiç yaşamadığım o aşkın tanımı ikimiz için de çok farklıydı. Ben bir gün âşık olsam bütün bir şehri o adamın şerefine yakabilirdim. Kılıç'sa bir kibrit çakar, daha sonra o şehir yanmıyor diye şehri terk edip gider gibiydi.

"Anlamadın."

Omuz silkerek ona masum bir bakış attım. "Farklı düşünüyoruz."

İşaretparmağını omzuma hafifçe dokundurup, "Sen toy düşünüyor-

sun," dedi, tavsiye verir gibi. "Yeterince çabalarsan her şeye sahip olabileceğine, kendinden fedakârlık yaparak karşındakinin sana bakış açısını değiştirebileceğine inandığın o masal gerçek değil, Elfida. Günün sonunda kimse kimse için temelli değişmeyecek. Geçici mutluluklar asla sonsuza kadar sürmez."

"Fazla karamsar bir bakış açısı."

"Seninki de fazla aptalca."

Tezgâhta bıraktığı birkaç şeyi daha toplamaya başladığında aniden açılan sürgülü mutfak kapısında deccal gibi belirip, karanlıktan çıkan Kurşun'u görmemle olduğum yerde irkilirken gerçekten de boş bulunmuştum.

Yüzündeki dümdüz ifadeyle içeriye girip de sürgülü kapıyı arkasından çektikten sonra ikimize de sıra sıra baktı ve beni odasında bıraktığı halinden çok daha soğuk gözükerek, "Ne yapıyorsunuz burada?" diye sordu.

"Ben su almaya indim. Kılıç da sandviç yapıyormuş, öyle konuşuyorduk," diye açıklama yaptığımda, bu onu ne derece tatmin etmişti, emin değildim.

"Öyle konuşuyordunuz," diye tekrar ettiğinde bir onay beklemiyordu.

"Spesiyalimi, Elfida'ya da yedirdim," dedi Kılıç, gamsızca. "Bayıldı."

Kurşun'un hemen karşımda duran aşırı mimiksiz suratı omuzlarıma bir gerginlik yüklerken aniden dağılan havanın sebebini anlayamamıştım.

İçeriye, dışarının soğuğunu da getirmiş gibiydi.

Kurşun sadece üç saniye kadar daha yüzüme bakmaya devam ettikten sonra, "Yatıyorum," deyip, ikinci kez arkasına bakmadan mutfaktan çıktı ve kapıyı bile geri kapamadan gözden kayboldu.

Bu bir kıskançlık belirtisi olabilir miydi?

Yoksa her zamanki gibi sadece agrasiflik mi yapıyordu?

İçime ekilen heyecan tohumlarıyla birlikte bunu biraz daha deşmem gerektiğini düşünerek Kılıç'a cevabını alamadığım iyi geceler dileğimi sundum ve mutfaktan çıkarak merdivenleri tırmanmaya başladım.

O geldikten hemen sonra meraklısı gibi odasına girmek garip olur muydu diye düşündüm. Muhtemelen olurdu. Ancak bu evde normal olan şeyler yok denecek kadar az olduğundan, üzerinde durmadan önünde dikildiğim kapıyı araladım ve odasına girdim.

Arkası dönük olmasına rağmen odaya birinin girdiğini elbette fark etmişti ve muhtemelen bu saatte bunun benden başkası olamayacağını da biliyordu. Ama arkasını dönmek yerine, ense kısmından tutup, tek

çırpıda çıkardığı tişörtünü düzgünce katlayıp kenardaki sandalyesinin üzerine koydu.

Neden bir anda cansız bir cisim muamelesi görmeye başladığımı idrak edemeyerek kapıyı ardımdan çektiğimde, "Uyuyacak mısın?" diye sordum, görsel yorumlama becerim sıfırmış gibi.

"Sence?" diyerek, benim biraz kırışmasına sebep olduğum yorganı kaldırıp yatağa oturduğunda arduvazları üzerime döndü. Hep söylüyordum ama adamın kendisi kocamandı. Yatakta otururken bile gözüme fazla güçlü ve büyük gözüküyordu. "Neden geldin?" diye sorduğunda ayakta dikilmekten dolayı rahatsız hissetmeye başlamıştım. Üstelik bakışlarının soğukluğu birer buz parçaları gibi tenime batıyor, bana bu odadan çıkmam gerektiğini gözleriyle anlatıyordu.

"Burada yatıyordum ya."

Bir an için bıkkın gözüktü. "Benimle uyumak istediğini söylemeye çalışıyorsan sesini çıkarmadan yatağa gir ve yat, Elfida ama başımı ağrıtacaksan kendi odana in."

Ne uyumak istiyordum ne de odama inmek. Şu an için tek amacım tavrının sebebini öğrenmekti. Belki de ona ihanet ettiğime o kadar emindi ki bellekleri değiştirdikten sonra yüzsüzce mutfakta Kılıç'la sohbet ediyor olmam onu kızdırmıştı.

"Sen benimle uyumaktan rahatsız olmayacak mısın?" diye sorarken aslında sadece konuşmayı uzatmaya çalışıyordum.

"Uyuduktan sonra varlığının farkında bile olmayacağım."

Yatağa doğru ilerlemeye başladığımda lambayı kapamadan yatağa yerleşti ve sırtüstü uzanarak rahatça gözlerini kapadı.

Benim az önce yattığım tarafa, yani sol tarafa yatmıştı. Dolayısıyla yatağın sağına yerleşmem gerekti ama ben uzanmıyordum. Sırtımı yatak başlığına yaslamış, bacaklarımı öne uzatmış halde yüzüne bakarken, sanki her zaman mükemmel bir iletişimimiz varmış gibi istemsizce, "Neden böyle davranıyorsun?" diye sordum.

Gözlerini açıp yüzüme baktı. "Nasıl davranıyorum?" dedi.

"Garip."

"Garip," diye tekrar etti. "Ne bekliyorsun? Hırsızı koynuma mı sokayım?"

Gecenin karanlığına rağmen fazlasıyla aydınlık odanın içine bakınırken derin bir nefes vermek istiyordum ama yapmadım. Aramızdaki enerji

sürekli değişiyordu, bunu anlayabiliyordum. Dahası, tüm bunlar o aşamaların bir parçasıydı ama bu bazen beni bile yoruyordu. Bir an iyi, bir an kötü, bir an soğuktu ve dengesizliğinin karşısında nasıl şekilleneceğimi bilemiyordum. Unutuyordum.

Üç saniyelik sessizliğin ardından doğrulup, "Her neyse, Kurşun," dedim. Belki de ihtiyacı olan zamandı. Bu bir yere varmıyordu. Yataktan kalkmak üzere yaptığım hamle, henüz ayaklarımı yere basamadan kolumdaki bir tutuş tarafından engellendiğinde bedenim olduğu yere sabitlendi. "Bırak."

"Elfida."

"Bırak," diye tekrarladım.

Beni bırakmadan kendisi de oturur pozisyona geçti. Yine de yüzüne bakmayı reddettim. Gereken bu muydu? Alındığımı, üzüldüğümü, kırıldığımı görmesi mi gerekiyordu gözleriyle?

"Bırakacak mısın kolumu yoksa zorla bıraktırayım mı?"

"Gitme."

Kurduğu kelimenin anlamsızlığı ve alışılmıştan uzaklığı eğer ayakta olsam kesinlikle dengemi bozabilecek kudretteydi. Tüm *git*, demelerin yanında bana *gitme*, deyişini sindirme çabam, göğüs kafesime batan binlerce küçük iğneye dönüşürken belki de yüz ifademi görmemesi adına ona bakmamalıydım ama yine de baktım.

İfadesi taş kesilmiş, aynı zamanda da kesilmemiş gibiydi. Arduvazlarda gördüğüm şey pişmanlık mı yoksa gideceğimi sanmasının getirdiği o endişenin kırıntısı mı bilmiyordum. Bilmiyordum ve sonsuza dek görmek istiyordum.

"Burada kal."

Burada kal.

Yanındayken o kadar çok duygu değişimi yaşıyordum ki beynim ambale olmuş gibiydi, ne tepki vereceğimi bile şaşırmıştım. Her ne olursa olsun bana karşı tavırlarında bu adamı suçlayamıyordum. Hele kendim daha birkaç saat önce iyi niyetinden istifade edip, tereddütsüzce ona kaçıncı olduğunu sayamadığım kez ihanet etmeyi seçmişken...

Bir yerde o da bende bir yanlışlık olduğunu hissediyor olmalıydı. Çözemediği hisler de bir noktada patlamasına neden oluyordu belki de veya gitmemi istemiyordu. İhanete uğradığını görmek istemiyordu. Bana güvenmek istiyordu ve belleği değiştirdiğime emindi.

"Beni affettiğini söylemene rağmen her fırsatta, bittiğini söylediğin konuyu yüzüme vuruyorsun."

Gözleri, normal göz kırpma süresinden saliseler kadar kısa bir farkla daha uzun süre kapalı kaldıktan sonra yeniden açıldı ve doğrudan gözbebeklerime bakmaya devam etti. "Farkındayım," dedi, nefesini bırakır gibi. "Farkındayım, Elfida ama elimde değil." İpleri ellerinden kaçırıyordu. Bense kaçırdığı o uçları yakalayacaktım. "Uyuyalım," dedi, bunu şu an konuşmak istemiyor gibi. Yarın göreceklerini bekliyordu.

Nefesimi uzunca bırakırken, daha fazla direnemeden başımı salladım ve beni yanına doğru çekmesine izin verdim. Bedeni kaskatı, kararsızlık ve tüm hislerin karmaşasıyla gergindi.

Yatakta, beni ona oldukça yakın olacak bir pozisyonda yanına çektiğinde bıraktığı uzun soluğu saç diplerimde hissettim. Bir huzur sırnaştı damarlarıma, mutluluğa karıştı ve keyifle yol aldı damarlarımda.

Ne hissediyordu? Ölüyordum bilmek için.

Yanındaki varlığımın onun bedeninde uyandırdığı her bir etkiyi izlemek, görmek ve tatmak istiyordum. Ezberlemek istiyordum. Erkendi, farkındaydım. Oysa yol, sabrımı yavaş yavaş gerilere çekiyor ve arzumu yüzeye çıkarıyordu.

"Kolunu üzerime atar mısın?" dedi.

Şimdi benim de bedenim, ondan daha kaskatı bir hale gelirken yaşadığım şaşkınlığı tarif edecek kelimelere ulaşamıyordum kafamın içinde.

"Sana sarılmamı mı istiyorsun?" diye sordum, gerçek bir şokla.

Ondan cevap almak için can veren zihnimde iki saniyelik sessizliği yıllarca sürdü.

"Kolun batıyor. Karnımın üzerinden at işte sadece."

Hayatımın hiçbir anında zekâmı sorgulamamıştım. Ama bazen bu evde olan çoğu şeyi anlayamıyor, verebileceğim tepkileri bile tartamıyordum. Kurşun Alpugan çok bilinmeyenli bir denklem gibiydi ama ne kadarını çözersen çöz, hiçbir ilerleme kaydedemiyordun.

Çok zordu. Başından beri en kötüsü değildi ama kendi iyiliğini bir şekilde geri plana attıracak kötülükler buluyor, ardından şaşırtıcı bir şeyler yaparak kötülüklerini de unutturuyor, ortaya çözülecek yeni bir şey atıyordu.

Bana karşı ne hissettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sahiplenme içgüdüsü olabilirdi, kendisinin bile çözemediği bir aşkın başlangıcı olabilirdi,

bir zaaf olabilirdi. Ama onu anlayamadıkça kendi adımlarımı hesaplayamıyordum. Sadece ayak uydurmaya çalışıyordum. Fakat onun adımları da o kadar dengesizdi ki kendisi şaşırmasa bile onu takip etmeye çalışırken benim adımlarım birbirine dolanıyordu. Benim daha büyük bir oyuna ihtiyacım vardı. Saniyelik bir anda beyninde şimşekler çaktıracak, içindeki hislerini dışarı çıkarıp onu benim peşime takacak bir oyuna. Ama kendi oyun alanımın içinde değildim. Onun alanında, onun sınırlarının içinde oynarken bunu sağlamak için gerçek bir plana ihtiyacım vardı.

Hakkında çözebildiğim tek bir şey varsa bu da karmaşanın onu çektiğiydi. Kafası karıştıkça, ben uğruna düşünmesi gereken bir şey yaptıkça, bana istemeyerek de olsa çekiliyordu. Odadan gideceğimi sanması, onu kendini bile şaşırtacak kadar korkutmuştu.

Söylediğini yaptım. Kolumu, istediği şekilde karnının üzerinden attığımda hissettiğim kaslarının dikkatimi dağıtmasına izin vermeden daha rahat edeceğim bir konum aldım ve onun, uyuyacağımı düşünmesini istediğim için heyecandan delirmiyormuş gibi gözlerimi kapadım.

İkimizin de nefesleri göğüslerimizde tıkanmıştı sanki. Bir şey söylemedik.

Eli, sırtımla omzum arasındaki o noktada yerini aldı. Kışın ortasında donan bedenime tek bir dokunuşla yazı getirdi.

Sabah olduğunda ve o belleği kontrol ettiğinde, hiçbir şeyin değişmediğini görecekti. Ama beni sınamaya karar verdiğinde bile cevabı biliyordu. *Gerçeği* biliyordu. Benim o belleği değiştireceğimi biliyordu. Şu anda da kendisine, benimle geçireceği son vakit için izin veriyordu.

Altı dakika boyunca sessizce, nefes alışlarımı düzenleyerek, uyuduğuma ikna olmasını sağlamaya çalışırken bedenimi iyice gevşetmiş, sırtımdaki kolunun bunu hissetmesini sağlamıştım. Yine de kıpırtısızca, bir şey yapmadan durmaya devam ediyordu.

Onun kulağımın altındaki nefes seslerini dinlerken beynimden o kadar fazla şey aynı anda geçiyordu ki bir karara varmak zordu. Tek bir soru vardı: *Onu âşık etmek için ne yapacağım?*

Ve birden fazla cevap...

O cevaplardan kimisi elendi kimisinin yerine yenileri eklendi.

6 Ekim 2022. Elimin altındasın, sevgilim. Tenimdesin. Ama benim değilsin işte.

Olacaksın. Çünkü başka çaren yok.

Saymayı bıraktığım dakikalar belki de bir saate yuvarlanmıştı, emin değildim ama hâlâ aynı şekilde yatıyorken saçlarımda onun soluğunu hissettim. Sırtımdaki eli çok hafif kıpırdadı ve hissetmek ister gibi çok yavaşça orada dolandı.

Bir hayal gibi hissettirecek kadar kısık bir sesle kurduğu cümle mantığımda bir yerlere oturmazken neyden bahsettiğini anlayamamıştım.

"Gitme diye yaptım. Seni tutmak için bir sebebim olsun diye."

Neyi beni tutmak için yapmıştı?

Ninova

16

Güneşin ilk ışıklarını gördüğüm andan kaç dakika sonra uykuya dalmıştım, bilmiyordum ama uyandığımda saat erken olmalıydı. Odanın içine vuran güneş ışığıyla gözlerimi kısarken içinde tek olduğum yatakta rahatça gerindim.

Odadan herhangi bir ses gelmiyordu. Anlaşılan o ki Kurşun çıkmıştı.

Biz dün gece sarılarak mı uyumuştuk?

Hem de onun isteği üzerine...

Cennette bir sabaha uyanmışım gibi hissediyordum. Kalbimi sıkan hiçbir zincir olmadan, bir evin içinde yalnız başıma olmadan, ilaçlarımın varlığına bağımlı olmadan, her anımı bilmek isteyen bir psikoloğum olmadan, Kurşun'u bir bilgisayar ekranından izlemek zorunda kalmadan sıcak bir yatakta...

O kadar huzur kokuyordu ki her şey...

O kadar sonuca yaklaşmış hissediyordum ki...

Özgürlüğümün kapısının eşiğinde gibiydim.

Dünyanın hiçbir köşesinde, hiç kimsenin erişemeyeceği bir mutluluk hissini ilk kez hissediyordum. Hayatımda daha mutlu bir sabaha hiç uyanmamıştım.

Dün birden fazla kez içimi paramparça edecek cümleler kurmuştu.

Ama hiç önemi yoktu.

Kendi içimi, biraz bile kırgınlığım var mı diye yoklamaya çalıştım.

Yoktu.

Olması gerekip gerekmediğinden emin değildim. Ama bugün burada uyandığımda, hiçbir şeyi değiştirmek istemiyordum.

Herkes böyle değil miydi?

Ninova

İnsanlar sevdiklerini, en yakınlarını hep kırardı. Hep çok kötü şeyler söylerlerdi. Bazen eyleme döker, gözünden gelen yaşları sayamayacakları kadar incitirlerdi. Kimi zaman isteyerek kimi zaman istemeyerek... Herkes, herkesi üzerdi.

Ben başka türlüsünü bilmiyordum.

Tek fark... Kurşun'un kırıp döktükten sonra tamir ediyor olmasıydı.

O, özür diliyordu.

O, beni kırdığını fark ediyordu.

Pişman oluyordu. Çaba gösteriyordu.

Hayatım boyunca, bana en az zarar veren ama tek özür dileyen kişiydi.

O, benim için çok değerliydi.

Varlığından haberim olmadığı için yokluğuna hasret kalamadığım o özrü, bana sunan tek insandı.

Kurşun Alpugan, yanında kalmam için çaba gösteriyordu. Kırıp bir kenara atmıyor, beni koruyordu. Bir yerde üzülmemden hoşlanmıyordu. Hem ona yaptıklarım için beni affediyor hem bana yaptıkları için benden özür diliyordu.

Af ve özür.

Kimsenin kıymetini bilemediği için küçümsediği iki şey, kalbimi huzurla dolduran en büyük etkendi.

Benim ilaçlara bile ihtiyacım yoktu artık. Onlar olmadan hayatta kalabiliyordum. Ayağa kalkabiliyor, gülümseyebiliyor, yaşayabiliyordum. Ben bunu hiçbir zaman yapamamıştım. Psikolog ve psikiyatrlarım hep o ilaçların düşüncelerimi bir çizgide tutacağını söylerdi. Oysa şimdi öyle değildi. Ben gayet düzgün düşünebiliyordum. Ben ilk kez *iyiydim*.

Bugün yapabiliyorsam tek sebebi Kurşun Alpugan'dı.

Hissetmemi sağlıyordu. Yaşamamı sağlıyordu. Beni mutlu ediyordu. Ve bana sağladığı mutluluğun yanında kalbimi kırması o kadar küçük bir şeydi ki... Herkesin yaptığını unuttuğumdan daha hızlı unutuyordum onun yaptıklarını.

İçimdeki dipsiz kara kuyuda gömülü kırgınlıkları oraya gömmeyi ben seçmiştim hep. Kimse özür dilememişti, kimse pişman olmamıştı, kimse durup ikinci kez düşünmemişti. Ama ben onları affetmiştim. Ve şimdi benden özür dileyen, gitmeme izin vermeyen, bana sarılıp uyuyan *onu* mu affedemeyecektim?

Elbette affediyordum.

Yataktan doğrulup çıplak ayaklarımı soğuk parkeye bastığımda, yüzümde sebepsizce oluşan gülümsemeyi, birinin görüp de delirdiğimi düşünmemesi için silmek zorunda kaldım. Ama sonsuza kadar gülümsemek istiyordum. Onun kollarında uyuduğum bir gecenin sabahında sadece gülmek istiyordum.

Kurşun odada olmadığına göre uyanmış olmalıydı, belki de yürüyüşe çıkmıştı. Ama saat erken olduğundan dolayı evdeki herkesin uyanık olup olmadığından emin değildim. Odadan yavaşça çıkıp önce kendi odama indiğimde, lavaboyu kullanarak ihtiyaçlarımı hallettim ve görünüşümü biraz toparladıktan sonra amaçsızca salona inmek için hareketlendim.

Üzerimdeki şort ve tişörtü değiştirmek için birden fazla kıyafete sahip olmam gerekiyordu ve bu malikânede henüz o kadar lükse sahip değildim.

Halletmem gereken iki öncelikli iş vardı: Telefonum ve kıyafetler. Bunları aklımın bir köşesine yazdım. Beni bugün de göndermeyeceği o ihtimale inanıyordum sadece. Ona inanmak istiyordum. Ve her nasılsa öyle hissediyordum.

Salona inen merdivenleri tamamladığım sırada salonda gördüğüm, arkası dönük sarı kafanın Mavi'ye mi yoksa Lacivert'e mi ait olduğunu algılayamamıştım. Yüzleri aynı olmasa da vücut ve saç olarak birbirlerine oldukça benziyorlardı.

Salona girdiğim anda sesi duyup, yana dönen kızın Mavi olduğu anlaşılırken, bu huzurlu günümü iki tane şımarığın bozamayacağının bilinciyle odada ilerleyip bir koltuğa oturdum.

Koca salonda bir tek o vardı ve pijamalarının içinde telefonuyla uğraşırken huzurlu gözüküyordu. Ta ki ben gelene kadar.

"Günaydın," dedim, bir yüzsüz olduğumu garantileyecek şekilde. "Saat kaç?"

Parmağını ekranın üst kısmına dokundurduktan sonra "08.20 olmuş," diye cevapladı beni. Tepkisiz ve ifadesizdi. Gözleri kısaca beni incelemiş olsa da herhangi bir yorumda bulunmamıştı. Başımı geriye yatırdım ve tavanı izlemeye başladım. Yapabileceğim başka hiçbir şey yoktu. Mavi'nin yan bir şekilde oturduğu koltukta bana doğru döndüğünü duydum. "Akşam annemle babam gelecek," diye bilgilendirdi. Bunun beni neden ilgilendirdiğini anlamlandırmaya çalışırken suratına baktım. "Abim, bir ilişkiniz olduğuyla ilgili numara yaptığınızı söyledi. Sana ken-

disi de söyleyecektir muhtemelen ama hepimiz buna uygun davranacağız. Sen burada isteyerek kalıyormuşsun gibi."

Ben zaten burada isteyerek kalıyordum. Sadece bu benimle benim aramda ufak bir sırdı.

Başımı onaylarcasına salladım. "Tamam." Ama o, mavi gözlerini üzerimden çekmeden suratıma bakmaya devam etti. Bir şey mi söylemek istiyordu yoksa sadece düşünüyor muydu anlayamamıştım.

Mavi, Lacivert kadar sivri değildi. Çok daha yumuşak ve sakin bir karakteri vardı. Muhtemelen şu anda karşımda oturan Lacivert olsa ayaküstü kırk kez laf sokup, kalkıp gitmişti.

"En başında seni gerçekten sevmiştim, biliyor musun Elfida?" Aniden kurduğu cümle karşısında şaşkınlıkla duraksamak durumunda kalırken sözlerinin samimiyeti gözlerine yansıyan o kıza baktım. "Lacivert de öyle. Hatta Açanay ve Alkım da." *Gerçekten beni sevmişler miydi?* "Keşke sonu bu şekilde olmasaydı," diye ekledi, oturduğu yerden hafifçe doğrulurken.

Yutkunurken başımı salladım ve hissetmeyerek de olsa, "Keşke," dedim, ona böyle olması gerektiğini açıklayamayacağım için. "Ama niyetim size zarar vermek değildi, sadece mecburdum."

O kadar fazla yalan söylüyordum ki benim bile gerçeklik algım bozulmaya başlamıştı.

Başını iki yana salladı. "Biliyorum. Kimse sana para çaldığın için kızmıyor ki."

Lacivert, Poyraz meselesinde tek suçlunun ben olduğumu düşündüğü için bu kadar kızgındı. Beni sürekli hırsızlıktan vurmaya çalışırken aslında gerçekten bununla bir derdi yoktu bile. Ancak abisinin yanında bana o olayla ilgili laf sokamayacağından dolayı konuyu çeviriyordu. Bunu biliyordum.

Peki, ya diğerleri neye kızgındı?

"Bir yerde seni anlayamayacak insanlar değiliz biz. İhtiyacın vardı, seçeneğin yoktu ve kendince bir yol buldun. Ben eminim ki bunca iş çevirmek yerine, daha abim seni tanımıyorken ondan yardım istesen o sana yardım ederdi zaten."

Herkesin bütün iyi niyetini sömürüyormuşum gibi hissetmeme sebep olan cümleleri kurma nedenini anlamasam da ona hak verecek şekilde konuşmak üzere dudaklarımı araladım.

"Bilemezdim, Mavi. O an en mantıklı yol olarak gördüğüm şeyi yaptım."

Yeniden başını salladı. "Biliyorum. Ben seni suçlamıyorum. Lacivert de o konuda suçlamıyor. Ayrıcalıklı hayatımızda oturup, senin yaşadıklarını yaşamamışken seni yargıladığımızı ve nefret ettiğimizi düşünmeni istemedim sadece."

Mavi hassas bir karakterdi. Büyük ihtimalle dünkü tavrı aklına takılmış ve vicdan azabı çekmişti. Bu duvarların dışındaki hayat onun için çok zor olurdu diye düşündüm bir an. Herkesin birilerinin ayağını kaydırmak için koşuşturduğu dünyada, Mavi bir melek gibi kalırdı.

Ona bu kez gerçekten içten bir şekilde gülümsedim. "Herkes kendi penceresinden bakıyor sadece," dedim. "Öyle düşünmüyorum."

"Bakılacak başka bir pencere varmış gibi," diye bir ses duydum, basamakların hemen önünden. Kafamı Lacivert'e çevirdiğim an gördüğüm iğneleyici bakışlarıyla derin bir of çekmek isterken, sadece susup oturmaya devam etmeye zorluyordum kendimi.

Mavi, Lacivert'e sebebini anlayamadığım üzgün bir şekilde bakmaya başlarken kaçırdığım bir şeyler olduğunu hissettim.

"Lütfen şu hırsız muhabbetine başlama yine," diye bıkkın bir sesle rica ettikten sonra kafamı yeniden arkaya yasladığımda, Lacivert oturma grubuna doğru yürümeye başladı ve benim oturduğum üçlü koltuğun diğer ucuna otururak bana baktı.

Başlıyordu.

"Sen ne hırsızlığından bahsediyorsun, Elfida?" dedi. "Hırsız olman kimin umurunda?"

Kafamı kaldırıp da ona anlamsız bir bakış attığımda gelecek şeyi çok iyi tahmin ediyordum. Ama bu konuda ona ne açıklama yapabileceğimi bilmiyordum. İkisinin karşısında oturup da *abiniz bana işkence çektiriyordu, bana bunları yaptı, ben de söylemek zorunda kaldım*, diyerek Kurşun'u gözlerinde cani birine dönüştürmek istemiyordum.

Onlar bir aile olsalar da bu iki kardeşin ne kadar el bebek gül bebek büyütüldüğü aşikârdı. Kurşun'un hayatının veya kişiliğinin ne kadarından haberleri olduğunu bilmiyordum. Bunları onlara anlattığım takdirde Kurşun'a alacakları tavır onu yaralardı. Ben bunu istemiyordum. Belki de abilerinin istediğinde dönüşebildiği kişilikten haberleri vardı. Ama kim bilir, ya yoksa?

Gözlerimin içine sert ama kendini açıklamak ister gibi bir şekilde bakarken, "Para benim umurumda bile değil," dedi. Bana doğru eğilmiş, ellerini de kullanarak konuşuyordu. "Sen benden istesen ben bile çıkarır verirdim sana o parayı. Veya benden çalsan yemin ederim ki sana kızmazdım bile." Sözlerini bitirmesine izin vererek onu dinledim. "Bak, ben anlayışsız bir insan değilim. Mavi de değil. Abim bile değil ya. Mesele dolandırıcılık, hırsızlık değil. Sen çok küçük bir pencereden bakıyorsun. Mesele güven," dedi, son kelimeyi bastırarak. "Biz sana güvenmiştik. Abim sana güvenmişti. Abim bana bile güvenmez, Elfida." Bana zaten bildiğim şeyleri anlatıyordu ama benim onu mahcubiyet ve hüzünle dinlemem gerekiyordu şu an. "Soframıza oturdun, bizimle sohbet ettin, bize dahil oldun. Herkes sana ısınmıştı ki Kılıç'tan falan söz ediyorum. Dünyanın en geçimsiz ve ılımsız insanıdır, o bile bir yerde güvenmişti sana. Belki abimle bizim bilmediğimiz, daha farklı bir samimiyetiniz olmuştur. Ve sen hepimizi arkadan bıçakladın." İşaretparmağını kendine çevirip gerçekten hayal kırıklığına uğramış bir tonla, "Beni de arkamdan bıçakladın," dedi. Bana gerçekten de bir şeyleri sakince açıklama derdindeydi şu an. "Tamam, çok bir samimiyetimiz yoktu ama biz birlikte kaçırıldık bile ya. Ben sana içimi açtım, kardeşime bile anlatmadığım bir şeyi anlattım. Senden yardım istedim. Aile yapımızı biliyordun az çok." Gözlerinin renginin açıldığını fark ettim. "Poyraz'ı abime söylemenin yol açacağı şeyleri biliyordun. Elfida, ben âşık olmuştum," dedi, bastıra bastıra. "Gerçekten âşıktım. Tamam, doğru kişi değildi, olabilecek en yanlış kişiydi hatta. Bana zarar verebilirdi, aileme zarar verebilirdi. Ama dün söylediğin gibi *keklenmedim* ben. Güvendim. Gerçekten güvendim. Sence ben bilmiyor muyum Okyanus'u, Teo'yu, Poyraz'ı? Benim hayatım onların varlığıyla geçti. *Anlat*, desen anlatamayacağım kadar çok şey yaşadık biz onlarla. Senin bildiğinden ve tahmin edebileceğinden çok daha iyi tanıyorum hepsini. Âşık oldum sadece." Gözleri dolmak üzereyken omuz silkti. "Sana abimin bilmemesi gerektiğini çok net bir şekilde anlatmıştım. Ben ona zaten söylerdim ama o bu şekilde öğrenmemeliydi. Belki hiç âşık olmamışsındır ve bana hâlâ bir salak gözüyle bakıyorsundur ama ben günlerdir burada nefes alamıyorum ya. Nefes alamıyorum. Senin üzerine gelmek mi mutlu ediyor beni? Ankara'ya taşınmak mı? Ailemin her şeye rağmen beni sevdiğini bilmem mi? Poyraz ölebilir, Elfida," dedi. "Belki de ölmüştür bile." Saçını başını yolmak istiyor gibi görünüyordu ve beni bile

üzmeyi başarmıştı şu an. "Bilmiyorum, anlıyor musun? Düşünebiliyor musun ne kadar zor bir şey olduğunu? Ve o öldüyse suçlusu sensin şu an."

Suçlusu ben miydim?

Düşmanına âşık olan kendisi değil, âşık olduğu adamı öldüren abisi değil de ben miydim?

Bedenimi biraz daha ona doğru çevirerek, "Lacivert," dedim, düz bir sesle.

"Bekle," dedi, elini kaldırarak. "En çok sinirlendiğim noktaysa her şeyin farkında olman." Kaşlarım çatılırken bu kez neyden bahsettiğini bilmiyordum. Anlamsız ifademe ince bir alayla baktı. Salağa yattığımı düşünüyor olmalıydı. "Elfida, ben kör değilim. Ben abimi tanıyorum. Sana âşık olacağını anlıyorum. Seni çok anlayamıyorum ama sen de ona âşık olacaksın. Biliyorum işte. Sen bu eve bir hırsız olarak girdin, hepimizi kandırdın ama Kurşun Alpugan'ın sevgilisi olarak çıkacaksın. Parayı ödemen için seni esir tutuyormuş falan... Geç onları. Bu evde daha önce esir tutulmadı kimse."

Kalbimi ne kadar sıkıştırdığının ve beni ölüme ne kadar yaklaştırdığının farkında değildi şu an. Az önce onun söylediği gibi nefes alamıyordum. Ben gerçekten nefes alamıyordum.

Sesinin tonunu yükseltmese de sertçe, "Sen de bizim düşmanımızsın," dedi. "Yanlış anlama bunu, önceden yaptığım gibi sinirimi atmak için söylemiyorum ama ne olduğun da belli değil. Yarın kime, nasıl kazık atacağın belli değil mesela. Ama konu abim olduğunda ben de dahil, hepimiz göz yumacağız, *o yapıyorsa vardır bir bildiği*, deyip konuyu kapatacağız. Siz mutlu mesut olacaksınız. Senin gerçekten tehlikeli biri olman, arkanda kimin olduğu, daha büyük bir planının olup olmadığı, hepsi unutulacak. Ama ben..." Sinir ve acı karışımıyla gülümsedi. "Lacivert salağın teki, düşmanına kandı. O zaman Poyraz gebersin, Lacivert de üç gün ağlayıp unutsun. Ben bunu kaldıramıyorum. Ne bana ne Poyraz'a ne de ilişkimize şans verilecek. Sadece Kurşun Alpugan bir karar verecek. Bu kadar. Öyle çetrefilli bir şey değil. Ölüm ya da kalım. Karardan kastım bu. Ama senin sonsuz kredin olacak, biliyor musun?" Gözünden bir damla yaş düşerken artık duruşu da kamburlaşmıştı. "Bunu kimseden duymamış olabilirsin, benden duy. Özür dilerim, bir şeylerin heyecanını da kaçırıyorsam ama abimi benden daha iyi Mavi bile tanıyamaz şu dünyada. Bir bakışından değil, bir bakmayışından bile tanırım ben onu. Âşık

oluyor sana, bu kadar basit. Onun aşkı öyle basit bir şey de olmaz. Sana bir şans verildi. Düzgün kullanacaksın ya da kullanmayacaksın. O, senin elini tutup *âşığım*, dedikten sonra hiçbir şeyin önemi kalmayacak. Bu evi yak, şirketi yak, yık, ağzımıza sıç... Senin kredin bitmeyecek. Senin kim olduğunun önemi kalmayacak. Sen çok mutlu olacaksın. Ben olamayacağım. Poyraz olamayacak. Çünkü Kurşun Alpugan'ın yaptıklarını Lacivert Alpugan yapamaz." Yutkundu. "Bu benim zoruma gidiyor. Bilmiyorum şu an sana ne kadar güveniyor. Şu aşamada güveni zedelense ne olur ya da? Kapının önüne mi koyar yoksa yine bağrına mı basar? Ama gelecekten bahsediyorum ben. Hem de çok yakın bir gelecek. Sınırda şu an, tartıyor. Kendisi de çok şaşkın bak, biliyorum ben. Kendine kızıyor, geri durmaya çalışıyor ve bununla mücadele etmeye çalışırken, eminim bir gün yüzüne gülüp öbür gün ağzına sıçıyor. O da biliyor yanlış yaptığını fakat yanlışlarının ne kadar kolay silineceğini de biliyor. Ama söylediklerimin hepsi olacak."

Her bir cümlesiyle kalbim kan pompalamayı unutmuş gibi göğsüme batarken kafam o kadar karışmıştı ki damarlarımda dolaşan duyguyu adlandıramıyordum bile.

Başarı, huzur, saf mutluluk...

Olmasını planladığım, hep hayalimde inandığım şeyler somuta dönmüş, Kurşun Alpugan'ın kardeşinin ağzından dökülüyordu.

Ortada gerçek bir şeyler oluşmaya başlamıştı. Bana kendi yarasını anlatırken benim içimdeki yaraları kapatıyordu bir bir. Ve ben onun yaşlar akan gözlerine bakarken içimde yaşadığım saf mutluluğu dışa yansıtamamanın stresiyle olduğum yerde ölüyordum şu an.

Olduğum yerde ölüyordum.

Fakat şu an toplanmam gerekiyordu. Bir nefes almam, gerçekliğe dönmem ve Lacivert'e biraz olsun iyi gelecek bir şeyler söylemem gerekiyordu.

Derin bir nefes aldım ve verdim. Kalbimdeki sıkışıklık azalmasa da göğüs kafesimde açan çiçekler solmasa da soluk borumdaki iğneler, midemdeki kelebekler, beynimdeki uğultular kaybolmasa da toparlanmaya çalıştım.

Uzanıp, bir elimi dizindeki elinin üstüne koyarken, "Bak..." dedim. Ana girmeye çalışıyordum. Elimin temasıyla şaşırsa da geri çekilmedi. "Ben abine seni şikâyet etmek için, sana zarar vermek için senin kötülü-

gün veya Poyraz'ın kötülüğü için bir şey söylemedim." Beynimdeki karışıklık nedeniyle cümleleri kurmak zor olsa da gözlerimin içine beklentiyle bakan gözleri kendimi kendimde tutmama yardımcı oluyordu. "Ben sadece zorundaydım, Lacivert."

Ne gibi bir zorunluluğum olabileceğine aklı ermiyormuş gibi, "Neden?" diye sordu.

"Canımı kurtarabilmek için," dediğim anda vücuduna giren kasılmayı, sadece elinin üzerinden bile hissedebilmiştim. "Abin, beni sana zarar vermekle suçladı. Bunun da planımın bir parçası olduğunu düşündü. Bunları size anlatmak ne kadar doğru, bilmiyorum ama gerçekten canımı düşünmem gereken bir durumdaydım. Bir depoda, bir sandalyede bağlı halde oturup abinin üzerime yıktığı şeyleri toparlamaya çalışıyordum sadece."

Mavi'nin oturduğu yerde biraz toparlandığını yan gözle fark etsem de aslında Lacivert'e odaklanmıştım. Dünyanın en iyi niyetli abisine sahip olduklarım düşünüp de duydukları karşısında şoka girmiş iki kardeş profili yoktu şu anda karşımda. Onlar da elbette Kurşun hakkında bir şeyler biliyorlardı fakat beni öldürecek raddeye geldiğinden haberleri yoktu sanırım.

"O gün, birlikte kahvaltıdayken senin Poyraz'ın olduğu odaya gittiğin görüntülere ulaşmış. Yani ben bir şey söylemesem bile eninde sonunda öğrenirdi ama benim seni bir plandan ötürü oraya gönderdiğimi düşündü. Size ne kadar düşkün olduğunu biliyorsunuz. Kısacası, gerçekten zorundaydım, Lacivert."

Lacivert bakışlarını gözlerimden kaçırdıktan sonra boğazını temizledi ve söyleyecek bir şeyi yokmuş gibi camdan dışarı odakladı bakışlarını. Bu işi hallettiğimiz de iyi olmuştu çünkü ona olan sabrım bitmenin sınırındaydı.

Birkaç saniye sessizce bahçeyi izledikten sonra yeniden bana baktı ve yaşlı gözlerini kırpıştırdı. "Anlıyorum," dedi. *Hayret*, demek istesem de sadece sustum. "Ben işin tam olarak böyle olduğunu tahmin edememiştim. Kimse de bana böyle bir şey anlatmadı. Bunu akıl edebilmek için fazla sinirli ve üzgündüm, Elfida. Sadece kendi yalanların ortaya çıktı ve dikkati üzerinden atmak için beni yaktın zannetmiştim."

Başımı iki yana salladığımda koltukta biraz öne doğru kayarak şaşırtıcı bir şekilde kollarını boynuma doladı. Fazla sıkı değildi veya bunu bana

olan aşırı sevgisinden yapmıyordu. Sadece Poyraz konusunda, Mavi dahil olmak üzere kimse sırtını sıvazlayıp onun içini dökmesine izin vermediği için bir desteğe ihtiyacı vardı.

Şaşkınlığımı üzerimden atmaya çalışarak bir elimi hafifçe sırtına koyduğumda burnunu çekti. Kötü bir kız değildi aslında. Sadece yetiştiği hayat dolayısıyla bir şeylere tahammül ve tepkileri benimkilerden farklıydı. Buna alıştırıldığından dolayı onu yargılayamazdım sanırım. Kaldı ki gerçekten söylediği gibi âşıksa yaşadıklarının da kolay olduğu söylenilemezdi.

"Vay!" diyen kalın bir ses duymamızla ayrıldık ve açıldığını fark etmediğimiz bahçe kapısından giren Kılıç ve Kurşun'u gördük.

İkisi de kısmen spor kıyafetlerle bir yürüyüşten gelmiş gibi gözüküyordu ve karşılarında bulmayı bekledikleri son manzarayı bulmuş gibi bakıyorlardı.

Kurşun'un bakışları ben ve Lacivert arasında mekik dokuyarak, bir şeyleri anlamlandırmaya çalışırken, Lacivert çaktırmadan, gözündeki yaşları silerek gülümsedi.

Kurşun'un üzerindeki siyah düz eşofman takımı, onun bedenine temas ederken düzlüğünden utanacak kadar şatafatlı gözüküyordu. Tek odaklanabildiğim şey kısa kollu tişörtünün altından gözüken şişkin kaslarıydı.

"Rüyanızda birbirinizi mi gördünüz?" diye soran Kılıç, alaylı ifadesiyle birlikte kendini Mavi'nin yanına atıp onu kolunun altına aldı. "Seni dışladılar mı?"

Mavi gülerek, başıyla onu onaylarken Kılıç küçük bir çocukla uğraşır gibi saçlarını karıştırdı.

Kurşun kolundaki saati kontrol ettikten sonra sanki bir şey bekliyormuş da daha vakit varmışçasına, salona girerek tekli koltuğa oturdu. Lacivert'in üzerinde dolanan bakışları, bir açıklama beklerken, bunu dile getirmesine bile gerek olmadan Lacivert konuşmaya başladı.

"Bir yanlış anlaşılmayı çözdük."

Kurşun bir kaşını kaldırdı. "Sevindim."

Bu evdeki işler iyice garip bir hal almaya başlamıştı. Kurşun, benimle *ne olacağım* hakkındaki konuşmayı ertelemiş, sanki bunu unuttuğumu düşünerek konuyu bir rafa kaldırmış gibiydi.

Lacivert'in söylediklerinin haklılık payı kaç olabilirdi?

Neticede abisi hakkında bir şeyler söylüyorsa bu onun gözlemlerine dayanıyordu. Hepsini kafasında kurmuş olamazdı diye düşünmek istiyordum ama kafasının çalışma şekli biraz ilginç olduğu için insan sorgulamadan da edemiyordu.

"Acıktınız mı?" diye sordu Kurşun. "Dışarıda edelim isterseniz bugün. Hüdavendigâr izinli."

Bu adamın ismini duymayalı uzun zaman oluyordu. Geldiğimden beri onu fazla ortalıkta görmemiştim.

"Olur," dedi Mavi ve arkasından Lacivert de onayladı.

Kılıç bir şey söylemese de her türlü plana uyacağı belliydi.

Kurşun'un gözleri bana dönüp, "Elfida?" dediğinde diğerleri de bana bakmıştı, bir cevap bekliyorlardı.

Bir kahvaltı planı için fikrimin merak edildiği bu anın içinde oldukça garip hissederken, "Ben de mi geleceğim?" diye sordum, istemsizce.

"Yok," dedi Kılıç. "Biz artıklarımızı getireceğiz, sen onlarla beslenirsin. Enayi misin kızım?"

Mavi gülmeye başladığında, "Ben aç değilim," dedim kısaca. "Fark etmiyor."

Kurşun konuyu kestirip, atarak, "İyi, çıkarız yarım saate," dedi.

"Of, canım uruş kapama çekti ya." Koltukta rahatça yayılan Lacivert karnını tuttu. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da kulağa hiç de hoş bir şeymiş gibi gelmemişti.

"Midesiz misin?" diye söylendi Kılıç. "Kahvaltıda et mi yenir, kızım?"

"Sen nereden bileceksin ya?"

"Ankara köylüsü," diye alay etti Kılıç, ağzının içinden.

Lacivert ona kötücül bakışlar atarken tam ağzını açacaktı ki, "Başlamayın sabah sabah," diye uyaran Kurşun'un sesiyle konu noktalandı. "Lila ne zaman dönüyor?"

Lila'nın etkisiz varlığını o kadar unutmuştum ki yokluğunun farkında bile olmadığımı yeni fark ediyordum.

"İki güne dönecekmiş."

Karşımda oturan bedene bakarken bir anda Kılıç'ın nereli olduğunu merak etmiştim. Onları araştırırken onun nereli olduğuna dair bir bilgi görmediğimi hatırlıyordum. Kurşun'u araştırmak her zaman önceliğimdi fakat ara ara çevresindekilere de bakmıştım. Yine de Kılıç'ın çocukluğu,

ailesi, memleketi hakkında bir bilgiye ulaşamamış, fazla önemsemediğimden de çok bir çabaya girmemiştim.

Kapı zilinin çalmasıyla birlikte düşüncelerimden sıyrılırken aradan dört saniye geçti ve zile yeniden basıldı. Sanırım Hüdavendigâr'la birlikte diğer görevliler de izinliydi.

Kurşun, Kılıç'a başıyla kapıyı işaret ettiğinde Kılıç şaşkınca, "Ben uşak mıyım lan?" diye sordu ve etrafına bakınarak Lacivert'e kaş göz işaretiyle kapıyı açmasını söyledi. Ancak Lacivert bunu bir hakaret olarak karşılayıp Mavi'ye gözlerini diktiğinde, Mavi kaşlarını çatmıştı.

O sırada zile bir kez daha basıldığında Mavi'nin bana baktığını fark ettim. Herkesin bakışları üzerimde asılı kalırken topun elime atıldığını anlamıştım. Yine de yerimden kalkmak için bir hamle yapmadan hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi camdan bahçeyi izlemeye başladığımda yüksek tondan bir kadın sesi duyuldu.

Baktığım camın dışında aniden Okyanus'un yüzü belirdiğinde kaşlarım şaşkınlıkla havalanmıştı. Diğer herkesin kaşlarının çatıldığını görebiliyordum.

Okyanus bu eve elini kolunu sallayarak girebiliyor muydu yani?

Salona açılan cam kapıdan içeri rahat rahat girerken onu gördüğüne biraz bile olsa sevinen tek kişiydim sanırım. Ne de olsa komik kadındı. Eğlence anlayışı buradakilere uymasa da kafasında eksikliği belli olan birkaç tahta, onu benim için fazlasıyla anlaşılabilir kılıyordu. Kısa süreli geçmişimizdeki şiddet oranını bir düşününce... Kesinlikle eğlenceliydi.

"Kulaklarda bir sıkıntı mı var?" diyerek salona ilk adımını attığında, içinde ne olduğuna anlam veremediğim beyaz poşetler vardı elinde. Parlak gözleri Kurşun'a döndü. "Müsaade var mı?" diye sordu.

Kurşun eliyle koltuğu işaret ettiğinde Okyanus, beyaza yakın sarı bir tona boyattığı saçlarını geriye attı ve rahatça üçlü koltuktaki Kılıç'ın yanına kuruldu. Çok garip bir enerjisi vardı ve bu kesinlikle görünüşüne de yansıyordu.

"Hüvardengaridar'ın izinli olduğunu duydum. Aç kalmayın diye size poğaça aldım," dedi, elindeki poşetleri sallayarak.

Hüdavendigâr'ın ismini söyleme şeklinin komiğime gitmesiyle sırıtışımı saklamaya çalışırken Kurşun onu, "Hüdavendigâr," diye düzeltti.

Okyanus elini salladı. "Ben de öyle dedim."

Kurşun ona düz bir bakış atarken, "Getirdin mi?" diye sordu, neyden bahsettiğini belirtmeyerek.

Okyanus başını salladı.

Bunların arasındaki ilişkiyi merak ettiğim kadar hiçbir şeyi merak etmiyordum sanırım. Edindiğim bilgilere göre Kurşun'un onların görevlerine son verme yetkisi vardı ama bu neye dayanıyordu, bilmiyordum. Açıkça düşmanlardı fakat bir yerlerde Kurşun'a mı çalışıyorlardı? Yoksa çıkara dayalı bir ilişkileri mi vardı?

"Sen saçına ne yaptın?" diye sordu Kılıç, kafasına iğrenç bir şey görmüş gibi bakarken.

"Beğenmedin mi?"

"Çingeneye benzemişsin."

Okyanus göz kırptı. "E sen seversin, hayatım."

Kılıç ona göz devirerek dikkate almadığını belli eden bir şekilde telefonuna odaklandığında Lacivert'in de çoktan kendi telefonunu çıkardığını ve ortamla hiç ilgilenmiyor gibi davranmak için kendisini kastığını fark ettim. Muhtemelen Okyanus ve Poyraz arasındaki bağlantıdan dolayı şu anda oturduğu yerde fazlasıyla rahatsızdı.

Açıkçası şu an kimse beni Okyanus'un patavatsızca Lacivert'e *gelin*, diye seslenmeyeceğine ikna edemezdi.

"Kalkabilirsin artık," diyen Kurşun'a alınmış bir tavırla bakan Okyanus, kaşlarını çattı.

"Çaktırmadan beni kovuyor musun?"

"Gayet çaktırarak kovuyorum."

Okyanus yine de kalkmak için bir hamle yapmadan bacak bacak üzerine attığında, Kurşun ona bir bakış attı fakat bir şey söylemedi. Umursamazca, "Bellek kaçta açılıyordu?" diye sorduğu anda Kılıç kafasını uyarıcı bir şekilde ona çevirerek baktı. "Ay, gizli miydi?" diyerek fısıldayan Okyanus, salondaki iki adamdan da ters bakışlar kazanırken olduğum yerde gülmemek için kendimi gerçekten de zor tutuyordum.

"Yirmi dakikası var."

Eğer dün Kılıç ve Safir'in konuşmalarına denk gelmemiş olsam bitişime yirmi dakika kaldığının bile farkında olmayacaktım şu an. Sanırım Tanrı, Elfida diye de bir kulu olduğunu hatırlamış ve yüzüme bir kez gülmeye karar vermişti.

Okyanus ofladı. "Sizin niye böyle içiniz geçik ya?"

"İçimiz geçik değil," dedi Kılıç, telefonuyla ilgilenmeye devam ederken. "Seni sevmiyoruz."

"Niye?" diye sordu Okyanus, şaşırmış gibi. "Bilmeden sizi kıracak bir şey mi yaptım?"

Kurşun, Kılıç ve hatta Mavi bile ona dik dik bakmaya başladığında kendime engel olmama fırsat kalmadan dudaklarımdan kısa bir gülüş sesi döküldüğünde, Okyanus'un bakışları üzerime kaydı.

"Mini Arsen Lüpen," diyerek bana kurgusal bir hırsızın ismiyle seslendiğinde, Lacivert dudaklarını birbirine bastırdı. Her şeye rağmen buradaki kimse Okyanus'un ne kadar komik bir kadın olduğunu inkâr edemezdi sanırım. "Bir sen anlıyorsun dilimden. Olaylara da yeni hâkim oluyorum. Hatırlat, bir ara öpeceğim seni." Emin değildim ama sanırım dolandırıcılık olayını öğrenmişti. Yine de bu evdeki imajım adına sessiz kalmayı seçtim. Okyanus gerçekten sıkılmış gibiydi. Suratını buruşturdu. "Seni de kendilerine mi benzettiler? Oysa biz çok da iyi anlaşıyorduk." Kurşun ayağa kalkarak Okyanus'a da bakışlarıyla *kalk* işareti yaptığında, "Aa, atacak beni sokağa," dedi, teessüf edercesine.

"Boş konuşmayı kes artık." Sesini yükselten Kurşun'un kafasının, Okyanus'u kaldıramadığı belliydi. "Çalışma odasına gel, bakalım şu getirdiğin şeye."

Okyanus şaşırtıcı şekilde yorumsuz kalarak Kurşun'un peşine takıldığında, Kılıç'ın arkalarından, "Deli, amına koyayım," diye söylendiğini duydum. Aynı anda Mavi'nin poğaça poşetine uzanan eline vurdu. "Üstüne müstüne tükürmüştür bunların. Yeme."

Aklıma dolaşan tek şey Kurşun ve Okyanus'la Teo'nun ilişkisiydi şu an. Üstelik odada ne konuştuklarını, ona getirdiği şeyin ne olduğunu çok merak ediyordum.

Bunu derinlemesine araştırabilmek için kendi kaynaklarıma, kendi kaynaklarıma ulaşabilmek içinse özgürlüğüme ihtiyacım vardı ve bu şu an hiç de çekici bir fikir değildi.

Dolayısıyla bu iş biraz daha ileriye atılıyordu.

YAKUT OKYANUS ROZARİN

Kurşun'un çalışma odasına girdiğimizde, masasının ardına geçerek sandalyesine oturdu ve bana da *otur*, der gibi bir işaret yaptı.

Bu adamın kibri o kadar büyüktü ki karşısındaki insanlara ite komut verir gibi davrandığının farkında bile değildi yüksek ihtimalle.

Ona arkamı dönüp odada turlamaya başladığımda, etrafı inceliyor gibi yapsam da tek amacım onu sinir etmekti. Raflarının yanından geçerken elimi kaldırdım ve birkaç kitaba dokundum. Bir yandan hevesle atacağı lafı bekliyordum. Sevmezdim falan ama adamla tartışmak eğlenceliydi be!

İsmimi seslendiğinde özellikle ona bakmadım.

"Ya otur şuraya, amına koyayım. Sonra kavga edeceğiz, tamam."

Sırıtarak topuklarımın üzerinde ona döndüğümde ofladım. "Hemen de anla."

Karşısına geçip oturduğumda ve bacaklarımı, masasının karşısında konumlandırılmış iki sandalyenin ortasında kalan sehpanın üzerine uzattığımda doğrudan bana bakıyordu.

Elini masanın üzerinden uzattı ve beklemeye başladı. "Ver."

"Ödül maması da koklat istersen."

Suratıma boş boş baktı. Hep böyle oluyordu. İçimden düşündüğüm şeylerin yorumunu dışımdan yaptığımda kulağa çok mantıksız geliyordu ve kimse anlayamıyordu.

Bir ihtimal içimden *sorun bende olabilir mi acaba*, diye düşündüm. Ve sonra dışımdan buna güldüm. Elbette bende değildi.

"Her gördüğümde biraz daha kafayı sıyırıyorsun."

"Alış artık be çiçeğim," derken çantamdan çıkardığım kâğıtları eline tutuşturdum. "Al, kıymetimi de bil."

Verdiğim kâğıtları incelemeye başlarken, "Görevini yapmanın tam olarak nesinin kıymetini bileceğim?" diye sordu, ciddiyetinden bir an olsun sıyrılmadan. Hep böyleydi.

Masasının üzerindeki kalemlikte duran otuz dört adet tükenmezkalemin hepsini gözlerine saplamak istiyordum. Bunları dört buçuk saniyede yapabilirdim, elbette onun insanüstü reflekslerinin dört buçuk saniyeliğine yok olacağını düşünürsek...

Dirseklerimi masasına yaslayıp, ona doğru eğilirken, "Tatlım," dedim, kibarca. "Biz artık sana çalışmıyoruz hatırlarsan. Görevlerimiz senin emirlerinle dönmüyor."

Bakışlarını kâğıttan kaldırıp kahverenginin griye çalan bir tonu olan gözlerini bana dikti. "Bir kere de sen ol be Okyanus," dedi. "*Siz* olmayı

bırak, *sen* ol." Bu cümleye bir yorum yapmayacağımı hatta bunu duyduğumu dahi kabul etmeyeceğimi bilecek kadar iyi tanıyordu beni. O nedenle asıl konumuza döndü. "Ayrıca *sizin* çalıştığınız o adam da bana çalışıyor. Bunu unutma."

Omuzlarımı silktim. "Biz..." dedim, bastırarak. "Seninle direkt bir ilişkimiz olmayacağına dair bir anlaşma imzaladık. İstihbarattaki görevimizi yapıyoruz sadece."

Sol gözünü sorarcasına kırptı. "İstihbarat kimin avcunda?"

Ağzımın içinde, "Ebenin," diye homurdandıktan sonra yeniden arkama yaslandım ve gözlerimi üzerinden çekerek odasının farklı bir noktasına diktim.

"Teo'nun haberi var mı?" diye sorduğunda aradan birkaç dakika geçmişti. Kâğıtları okumayı tamamlamış olmalıydı. Beni kızdırmak için cevabını bilerek sorduğu soruyu duymazlıktan geldim. Tahmin edilesi bir şekilde, yeni hatırlamışçasına, "Gerçi sen ondan habersiz su içemezsin, doğru," diye ekledi.

"İçmem."

"İçersen o su burnundan geri çıkar çünkü."

"Nereye varmaya çalışıyorsun, Kurşun?"

"Ben bir şeye varmaya çalışmıyorum," dedi düzce. "Sen varacağın yere vardın zaten."

Karşımdaki adamla ilk tanıştığımız zamanları anımsadım istemsizce. O aynıydı belki ama ben çok farklıydım. Belki de söylediği gibi *ben* diye bir şey bile yoktu artık.

Teo vardı, bir de Teo'nun Okyanus'u...

Hafızamda fazla yer tutamayan o anları sadece parça parça kesitler halinde hatırlıyordum. Bundan birkaç sene öncesinde hiçbir anını hatırlayamasam da belki de tüm kişiliğim, kimliğim ve hafızamın silinmesinin üzerinden daha fazla zaman geçtiğinde her şey berraklaşıyordu.

Yine de biliyordum.

Ben diye bir şey olduğunu ve o benin, bugünkü bizden nefret edeceğini.

Ben sadece seçmiştim. Teo'yu bir zamanlar olduğum insana karşı seçmiştim.

İstediğim hayatta, istediğim konumdaydım. Eskiye dönmek gibi bir arzum yoktu çünkü bir şekilde kötü olmayı sevmiştim.

Çok basit bir denklemdi aslında.

Teo'yu sevmiştim, Teo çok kötüydü.

Teo'nun beni sevmesi için kötü olmam gerekiyordu. Ondan bile kötü olmuştum. Kötülüğü sevmiştim.

"Her neyse Kurşun Alpugan," dedim, elimi havada sallayarak. "Bir küçük meselemiz daha var."

"Öyle bir mesele yok artık."

"Ya, bir kere de dramatik olma be adam," diye söylendim, gözlerimi devirerek. "Ne yani, senin sümüklü kardeşine iki âşık oldu diye Poyraz'ımı geri vermeyecek misin?" Kardeşine *sümüklü*, demem karşısında sinirleri gerilen Kurşun'un attığı bakış, ortamı fazlasıyla alevlendirecek kadar kızgındı. "Bak, her türlü pisliği yaparım. Ama ağzıma yalan sürmem, biliyorsun. Yahu, vallahi bizim bir ilgimiz yoktu. Çocuk kendince görmüş, beğenmiş, biz de sonradan öğrendik. Tamam, bitti zaten. Sen ver onu bana, ben kulağını çekerim."

"Haberinizin olmadığım zaten biliyorum."

"Ee? Sonuç?"

"Poyraz'ın yerini dolduracak başka bir adam bulacaksınız."

Onu öldürmüş müydü?

Ama bu kadar kısa süreceğini düşünmüyordum. Muhtemelen öncesinde ona günlerce işkence eder, ağzından *öldür beni* lafını duymak isterdi.

Her şey iyiydi, hoştu da Poyraz'ı çok sağlam eğitmiştik. *Gel de Poyraz kadar iyi bir sağ kol bul şimdi işin yoksa.*

Ellerimi iki yana açtım. "Ee?" dedim, yeniden. "Biz ne yapalım yani o zaman? Bizi kim koruyacak şimdi, Alpugan? Bak, kalbimi kırıyorsun. Köşede sıkıştırır, haklarlar beni. Arkamdan ağlarsın bir ömür."

Konuya objektif bir bakış açısı katmak gerekirse Kurşun Alpugan bizden nefret ederdi. Bir an öldüğümü düşündüm. Gelir, mezarıma işerdi.

"O günler yakın olsa bari," dedi, bahsi geçen adam. Her şeye rağmen sözlerimi çoğu zaman komik bulduğunu biliyordum. İşte, yiğitliğine bok sürülmesin diye gülmüyordu. "Seni köşeye sıkıştıracak adamın haline yanarım ben."

"Ayıp ediyorsun," dedim, kısa bir kahkaha atarken ve sonrasında hemen ciddileşerek suratına makineleşmiş bir bakış attım. "Poyraz'ı ver."

"Poyraz'ı unut."

"Bulamam mı sanıyorsun?"

"Bulsan da alabileceğini mi sanıyorsun?" diye sordu, aynı şekilde.

"Kurşun, vallahi çok sıkılıyorum ya. Ne bu kıro kıro konuşuyoruz." Ayağa kalktım. "İyi, tamam. Al, senin olsun."

Ona arkamı dönüp, kapıya doğru yürürken gözlerinin üzerimde olduğunu biliyordum. Bir saniyelik bir hareketimi bile gözden kaçırmayacak kadar temkinliydi. Akıllı adamdı neticede.

Onun sandalyesinden kalktığını hissederken, herkesin oldukça garip ve kötücül olarak adlandırdığı gülümsememle ona doğru döndüm. "Ha, bu arada, bir adamını öldürdüm." Önemsiz bir şeyden bahseder gibi, "Mavzer için önemli biriydi sanırsam," diye eklediğimde kasılan surat ifadesinin her bir anı içime sular serpiyordu.

"Kim?" diye sordu, ifadesiz tuttuğu suratıyla fakat bu maskeyi sesine indirmemişti.

Dudaklarımı büktüm. "Erdem miydi neydi?"

Sıkılan yumruğuna bakmasam da bunu fark edebiliyordum ve yere otururak kahkaha atma isteğimi gerçekten zor bastırıyordum.

İşte, kötülüğü sevdiğimi söylerken, tam olarak bundan bahsediyordum.

Zevk alıyordum.

Filmlerdeki o kötü olduğunu iddia eden, sadece kötülere zarar veren ve buna rağmen yastığa başını koyduğunda uyuyamayan o çakma kötülerden değildim ben.

"O adamın bir kız çocuğu vardı, Okyanus."

Mesela... Kurşun Alpugan buydu.

Ellerimi iki yana kaldırdım. "Yapmasını ben söylememiştim."

Bense bu.

Kurşun masasının ardından çıkıp da üzerime doğru yürümeye başladığında sadece yanıma ulaşacağı anı beklemeye başladım.

"Bütün anlaşmaları unutup, canını almadan önce siktir git şu evden."

"Aşırı tepki veriyorsun," dedim.

Yanıma yaklaşıp da bir koluma parmaklarını tüm gücüyle doladığında, tutuşu hafif olmaktan çok uzaktı. "Ulan, *çocuk*, diyorum. *Çocuk*."

Kolumu elinden sakince çekerken onun aksine benim ruh halim epey dingindi. "Çocukları bu kadar düşünüyorsan git ve düzgün bir işadamı olarak devam et hayatına." Bu kez ben üzerine doğru bir adım attım. "İkiyüzlü olmayı bırak artık. Poyraz da birilerinin çocuğu ona bakarsan. Onun da arkasında masum ve her şeyden habersiz bir anneyle baba var."

Açıkçası Poyraz'ın annesiyle babası şimdi aklıma gelmişti. Ben kendi götümün derdindeydim. Ama Kurşun'la, onun anlayacağı dilden konuşmak gerekiyordu. Sıktığı dişleri çene kaslarını belirginleştirdi.

"İyi bir kötü olmaya çalışma. Bu dünyada öyle bir şey yok." Ellerimi havaya kaldırdım. "Bu ellere bulaşan her kan aynı. Çoluklu, çocuksuz, anne, baba, evlat... Fark etmiyor."

"Okyanus," dedi, sabrının sınırındaymış gibi. "Çık. Bunun hesabını sonra göreceğim."

Arkamı dönüp, odanın kapısına doğru yürümeye başlarken, "Pekâlâ," dedim. "Yine birilerinin evlatlarını öldürerek göreceğin hesap, bana hiçbir duygu hissettirmeyecek ama. Bunu bil. Hatta kız kardeşinin âşık olduğu adamı öldürerek bile bana değil, sadece kendi kardeşine zarar vereceksin."

Ona sırtım dönükken, mengene kadar güçlü parmaklarıyla ensemi sıkıp yürümeme engel olduğunda göğsü sırtıma değiyordu. Parmaklarının hareketini o kadar güçlendirdi ki sadece bir hareketiyle boynumu kırabilirdi.

"Kardeşimle ilgili..." dedi, tehlikeli olacak kadar sessiz bir tonla. "Ağzını açmayacaksın."

"Neden?" diye sordum, makineleşmiş bir tonla. Canım acıyordu. Ama bu acı öldürmezdi. "Sen işine geldiğinde herkesin tüm aile fertleriyle ilgili ağzını açıyorsun. Dünyadaki en önemli aile senin ailen değil, Kurşun. Büyü."

Ensemden tuttuğu eliyle beni öyle bir güçle itti ki karşımdaki kapıya çarpmaktan son anda kurtuldum. Normal insan refleksine sahip bir insan bunu yapamaz ve en iyi ihtimalle burnunu kırardı.

"Siktir git, lan!"

Ona sakin bir bakış attım. "Gidiyorum."

Benimle birlikte çalışma odasından çıkıp, bir adım arkamda bütün hareketlerimi izleyerek, yürürken salona indik. Tahminimce biricik ailesini endişelendirmemek için yüz ifadesini düzeltmiş olmalıydı. Benimkisi zaten bozulmadığından bir sorun görmedim.

Kimseye bir şey söylemeden, girdiğim bahçe kapısına doğru yürürken kapıya yakın yerde oturan Elfida'ya kaydı gözlerim. Masum bakışlarla camdan dışarıyı seyrediyor, suratında makyaj yokken pijamadan hallice bir şeylerin içinde masumiyetin resmi gibi gözüküyordu.

Tek bir şey biliyordum: Bu kız, Kurşun'un en büyük cezası olacaktı.

Okyanus gideli ve herkes bir süreliğine ortadan kaybolalı yaklaşık bir saat oluyordu.

Kimsede kahvaltıya çıkma hevesi bırakmayan kadın geldiği sakinlikle gerisinde bıraktığı herkesin sinirlerini gerdiğini biraz bile umursamadan çıkmış, herkese kocaman bir gülümsemeyle el sallayarak kaybolmuştu.

Lacivert ve Mavi odalarına çekilmiş, Kurşun ve Kılıç ise çalışma odasına kapanmıştı. Bense tek başıma bahçede dolanıyor, havuz suyunun durgun yüzeyini seyrediyordum.

Hava o kadar huzurluydu ki... Hayatımın hiçbir anında yemyeşil ağaçlardan, güneş ışığından ve kuşların cıvıltısından bu kadar keyif almamıştım. Dünyaya yeni bırakılmış ve hayatımda ilk kez gördüğüm doğaya hayran kalmış gibiydim.

Çıplak ayaklarımın altındaki çimenlere bedenimdeki bütün gerginliği bırakmak ister gibi küçük adımlarla yürürken arkamdan iki kolumu kavrayan güçlü parmakların ani temasıyla yerimden zıpladım.

Arkamı dönüp de Kurşun'la burun buruna geldiğimde, iki elini değiştirdiği şortunun ceplerine koyup, "Korkuttum mu?" diye sordu.

Belki de bugün gözlerim hayatı bir farklı güzel görmeye başlamıştı ama Kurşun da gözüme her zamankinden daha yakışıklı gözüküyordu.

Üzerine onda görmeye alışık olmadığım, üst düğmelerini açık bıraktığı beyaz, keten bir gömlek giymiş, kollarını katlamıştı. Ona arkadan vuran güneş ışığı benim gözlerimi kısmama sebep olurken gözümü alan asıl şeyin kendisi olduğundan haberdar mıydı?

Kirli sakalları, yüzünde mükemmel duruyordu.

"Dalmışım," dedim.

"Ne düşünüyordun?"

"Öyle, genel." Başımı geriye doğru yatırdım ve gözüm kapalı olmasına rağmen ışıktan etkilenen gözlerimi kırpıştırarak, "Hava çok güzel," diye ekledim.

"Öyle," dedi. Arduvazları yüzümün her bir santimini ezberlemek ister gibi bakıyordu. Bakışları öyle bir içime işliyordu ki şu güneş ışığının verdiği sıcaklık, yüreğime verdiği sıcaklıkla kapışamazdı bile.

Yutkunma isteğime karşı koymaya çalışırken bana doğru bir adım

daha yaklaşmasıyla beni bedeninin gölgesi altında bırakarak güneş ışıklarıyla temasımı kesti. Böylece artık gözlerimi kısmama gerek kalmadan yüzünü görebiliyordum.

Etrafına birkaç saniye boyunca bakındıktan sonra gözleri az önce izlediğim havuzda takıldı kaldı. "Yüzmek ister misin?" diye sordu.

Teklifi karşısında şaşkınlığa uğrarken, bir peri masalında yaşayıp yaşamadığımı sorgulamaya başlıyordum. Kurşun Alpugan, evinde bana yüzme teklif ediyordu.

Beni burada *zorla* tuttuğunu ve gidişatımı bugün konuşmak üzere sadece bir geceliğine eve getirdiğini unutmuş muydu? Yoksa unutturmak mı istiyordu?

Hiçbir koşulda ona hatırlatmayacağım barizdi. Ya ölmüştüm ve cennetteydim ya da komaya girmiştim ve hayal görüyordum. Çünkü bunun başka bir açıklaması olamazdı.

Başımı kararsızca salladım. "Yüzerken giyebilecek bir şeyim yok."

Kurşun bana bir kaşını kaldırarak, bakarken yüzünde sorgular ve gülümser karışımı bir ifade vardı ama asla tam anlamıyla gülümsemek sayılmıyordu. Sadece o da keyifli gözüküyordu.

Yüksek ihtimalle belleği açmışlardı ve ona ihanet etmediğimi görünce keyiflenmişti. Belki de kendisini bırakmaya başlayacaktı. Öyle umuyordum. Aklının bir köşesinde beni koyduğu *tehlike* kefesinden çıkartmaya çalışıyordu.

Bana *bakmaya* değil, beni *görmeye* çalışıyordu. Tanımak istiyordu.

Ve bu, kelimelerle anlatılamayacak kadar destansı bir histi.

"Sen ne ara bu kadar masum bir şeye dönüştün?" diye sordu. "Benim ilk zamanlar tanıdığım Elfida şimdi soyunmuş, çoktan suyun içindeydi."

"*Soyun* mu demek istiyorsun, anlamadım?" diye sordum, şakayla karışık.

Ellerini ceplerinden çıkarıp gömleğinin düğmelerini açmaya başladığında, "Yok, öyle bir şey söylemiyorum," dedi. "Bir öneri sundum sadece." Bütün düğmelerini açtığı gömleği üzerinden çıkarıp, bir kenara fırlatırken bütün insansı olmayan kasları gözler önüne serilmişti. "Keyfin bilir, Elfida."

Yarı çıplak bedeniyle bir saniye bile tereddüt etmeden suya daldığında, suyun yüzeyine yansıyan sırtını tabiri caizse ağzım sulanarak izliyordum. En yetenekli ressamın parmaklarından bile çıkamayacak bir çizime benziyordu.

Suyun dibinde profesyonelce hareket ederek, sadece saniyeler sonra koca havuzun diğer ucundan çıkan bedenine bakarken açılan dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım.

Kafasını iki yana sallayarak saçlarındaki suları silkeledi ve iki kolunu, sırtı havuzun kenarlarına değecek şekilde kenara yasladı. Bu hareketi omzundaki ve kollarındaki bütün kaslarını iyice belirginleştirmiş, beni daha suya girmeden boğulacak raddeye getirmişti.

"Herkes dışarıda." Sorun bende miydi yoksa gerçekten de çekiciliği bugün beş yüz katına falan mı çıkmıştı? "Çekineceğin biri yok," diye eklediğinde çoktan ona uymaya karar vermiştim zaten. Burada oyalanmam bile numaraydı aslında. Onun yaptığı herhangi bir teklifi reddedebilecek kadar yürekli değildim.

Üzerimdeki tişörtü bir çırpıda çıkarıp mor sutyenimle karşısında kaldığımda gözleri sadece yüzümü inceliyor, bedenime kaymıyordu bile.

Belki de bedeninde onun ilgisini çekebilecek bir şeyler yoktur, diyen ses o kadar derinlerde ve kısıktı ki... Kendim bile şaşırıyordum.

O ses her zaman çığlıklar atar, beynimi tamamen kemirene ve kendimi adım dahi atamayacak kadar yetersiz hissettirene kadar asla susmazdı.

Kurşun Alpugan, bana iyi geliyordu.

Kendi tişörtümü, şaşırtıcı bir şekilde katlayıp bir kenara koymak yerine yere fırlattığı gömleğinin üzerine attığımda altımdaki şortu çıkartabilmek için biraz eğildim.

Şortum da yerde oluşan küçük kıyafet yığınına dahil olduğunda, karşısında tamamen iç çamaşırı takımımla duruyordum ama bundan biraz bile rahatsız değildim.

Kimse benim hakkımda *özgüvensiz* olduğumla ilgili bir yorum yapamazdı. Hatta tam aksini söylerlerdi ama kendimle, bütünüyle kendimle ne kadar barışık olmadığımı bir tek ben ve belki Eflatun biliyordu.

Yine de dünyada daha rahat hissedebileceğim herhangi bir yer yoktu şu an.

Havuzun kenarına yaklaşıp da tek hamlede aynı onun gibi suya daldığımda, tenimi ısıtan güneşin üzerine bedenimi titreten soğuk suyun içinde ilerlemeye başladım.

Hiçbir zaman suyun altında gözlerini açabilen biri olmamıştım ve açıkçası bir insanın bunu yapabiliyor olmasını bile akıllıca bulmuyordum.

İlerisini göremediğim suyun içinde en az onun kadar hızlı ve profesyo-

nelce ilerledikten sonra köşeye çarpmamak için yeterli olduğunu tahmin ettiğim bir mesafede suyun yüzeyine çıktım ve gözkapaklarımı kaldırdım.

İçime bir nefes çekmiştim ki gördüğüm manzarayla nefesimin geri kesilmesi bir oldu. Kurşun'un bedenine sıfıra sıfır olacak bir yakınlıkla çıktığım suyun içindeki bütün serinlik kaybolmuş, aksine fazlasıyla ısınmıştı.

Kolları iki yana yaslanmış halde duran adam, dibindeki bedenime yarım bir gülümsemeyle baktığında yemin ederim ki en az bu havuz kadar ıslak olduğumu hissediyordum.

Saçlarımdan gözüme damlayan suları elimle silerken hareketlerimi dikkatle inceliyordu. Şaşkın suratıma alaylı bir bakış attı. "Bana bunu bilerek ayarlamadığını söyleyemezsin," dedi.

Kurşun'un garip bir huyu vardı. Söylediğim yalanların gerçekliğine inanıyor, bilerek yaptığım şeylerin tesadüf olmasını mantığına yatırabiliyordu. Ancak doğruları söylediğimde ve bir şeyler gerçekten tesadüf olduğunda bana inanmayası tutuyordu. Sanırım dürüstlük ve gerçeklik üzerimde o kadar abes duruyordu ki insanın sorgulayası geliyordu.

"Gözlerim kapalıydı."

"Öyle mi?" diye sorduğunda, inanmadığı o kadar barizdi ki içime aniden gelen sinir olma hissine engel olamadım. Yalan söyleyip, yalancı muamelesi görmek neyse de dürüst olup da yalancı muamelesi görmek harbiden de sinir bozucuydu. Sayesinde bunu da tatmıştım.

"Neden kişisel alanının içinde olmak gibi bir arzum olsun?"

"Orasını sana sormak gerekiyor, Elfida," dedi, başını yana yatırarak. Benim yüzümden akan su damlalarının aynıları onun da yüz hatlarından kayıp gidiyor, bir su damlasına dönüşme arzumu tetikliyordu. "Ama yaşına veriyorum. Ergen sayılırsın, normal böyle şeyler." Sağ gözünü kırptı.

Aşırı çekici, bir o kadar da uyuzdu ve beyin hücrelerim bu ikilem arasında hayata tutunma çabası veriyordu.

Gözlerimi devirdiğimde yarım ağız güldü.

"Hı hı," diye mırıldandım, ağzımın içinden. "Bütün *ergenler* olarak, ölüp bitiyoruz sana."

Başıyla *zaten öyle*, der gibi bir hareket yaptığında, suratına dik dik bakmam karşısında gülümsemesi genişledi. "Senin okuluna konuşma yapmaya geldiğimde, yaş grubunun bakışlarından da anlamıştım onu."

Bu kez ben de gerçekten gülerken aynı anda suratımı buruşturdum.

"Bahsettiğin yaş grubum, konuşmaya gelen yetmiş yaşındaki dedelere bile aynı şekilde bakıyor, emin ol."

"Sahi..." diye sordu aklına yeni gelmiş gibi. "Senin o konferansta ne işin vardı? Konferans kovalayacak kadar hevesli bir öğrenciye benzemiyorsun."

"Değilim zaten. Arkadaşımı yalnız bırakmamak için gelmiştim."

"Belli," dedi. "Derslerin nasıl?"

Sohbetin normalliği ve havanın sakinliği karşısında bedenim hiç olmadığı kadar gevşemişti.

"İyi," dedim, kısaca. Gerçekten de öyleydi. Ama elbette bunun çalışkan olmamla pek bir ilgisi yoktu.

"Kesin orada da soruları falan çalıyor, parayla proje yaptırıyorsundur."

Dürüst olmak gerekirse tespit gibi tespitti ama bu ithamı asla kabul etmeyerek, "Ne alaka?" dedim.

Bir kaşını havaya kaldırdı ve suratıma itiraf etmemi istiyor gibi bakmaya başladı. Yalan göbekadımdı, yine de hayatımdaki gereksiz yalanları azaltmaya çalışmaya karar vermiştim. Çünkü gerekli olanlar o kadar fazlaydı ki neredeyse hiçbir konuda doğru söylemez bir hale gelmiştim.

"Olabilir," dedim, gözlerimi birazcık kısarak.

Başını iki yana sallarken güldü. "Ah, Elfida, ah."

"Ne yapayım?" dedim, kendimi savunma ihtiyacıyla. "Mimarlık falan... Abuk sabuk şeyler. Kafam yatkın değilse benim suçum ne?"

Mütevazılığı bir kenara bırakacak olursak eğer üzerine uğraştığım bir şeyi anlamama gibi bir şansım yoktu. Zekiydim. O derslere biraz önem versem sınıfımdaki bütün inekleri sollardım. Ancak hayatta başka önceliklerim vardı işte.

Psikopatlık ve sapıklık gibi, dedi iç sesim.

İşaretparmağını hafifçe şakağıma vurdu. "O kafanı başka şeylere yormasan altından kalkarsın da... İnsanda heves olacak işte."

"Yok bende."

"Çalıştırayım seni bir ara," diye bir teklif sunduktan sonra güneş ışığını hissetmek ister gibi kafasını biraz geri yatırdı ve gözlerini kapadı.

Anlamıştım ki bu adamı çekilmez ve agrasif yapan bu evdekilerdi. Etrafta kimse olmadığında biz gayet de huzurluyduk.

Sanki ders çalışmaya çok hevesliymişim gibi, "Çok isterdim ama..." dedim. Kafasını kaldırarak ne geleceğini merak eder gibi yeniden yüzüme

baktı. "Malum, ben kaçırıldım falan. Özel ders ücretini ödeyecek param yok. Tüh."

Dudağının kenarını kıvırırken, "Ayıp ediyorsun," dedi. "Düşündüğün para olsun. Bütün banka hesaplarım senin."

Söylediği şeyin ironikliği ve gerçekliği karşısında başta mahcup gözükmek istesem bile bunu başaramayıp kahkaha attığımda o da sinirli gözükmeye çalıştığı ama gülümsemesine engel olamadığı bir tavırla beni izliyordu.

Kenardan çektiği koluyla bedenimi suyun altına batırıp çıkarttığında kahkaham içime kaçmış halde suratına ters bir bakış attım.

"Dalga geçeceğine paramı öde, paramı."

"Vallahi..." dedim, dalga geçmeye devam ederek ve ortaparmağımla başparmağımı boğazıma vurduktan sonra ellerimi iki yana açtım.

Gülümseyen ifademi dikkatle inceledi. "Alıştın bakıyorum buraya. Artık kovsam da gitmeyeceksin sanki."

"*Karar vermemi bekle*, dedin, bekliyorum. Ne yapsam suç."

Havuzun kenarına yasladığı kollarını indirerek suyun içindeki belimi kavradığında, nefesimin kesildiğini anlamaması için ekstra bir çaba sarf ediyordum.

"Sen ve söylediklerimi yapmak?"

"Bir de böylesini deneyeyim dedim," derken sesim biraz kısılmıştı ve bunu konuştuktan sonra fark edebilmiştim. Suyun kaldırma kuvvetinin yanı sıra onun temasıyla suda biraz daha yukarıdaydım artık.

"Dene bakalım."

"Hadi," dedim, suda kendimi geri itip, ondan uzaklaşırken. Her zaman da her hareketine meraklıymış gibi olmamak gerekiyordu sonuçta. Kaldı ki konu buradaki varlığıma gelmişti. Bunu konuşarak beni göndermesini istemiyordum. "Yarışalım."

"Yarışalım mı?" diye sordu, aramızdaki mesafeyi kapatmak için bir çaba bile sarf etmeden. "Bir yetmişlik boyun ve serçeparmağım kadar kollarınla sen beni mi geçeceksin?"

Başımı yana yatırarak ona tek kaşımı kaldırdım. Ceylan taklidi yapınca karşındakiler kendilerini aslan zannetmeye başlıyordu işte.

İddialı tavrım karşısında iki saniyede yanımda bittiğinde, havuzun bir ucunda yan yana duruyorduk. Üçten geriye saydığım anda son hızda karşıya doğru kulaç atmaya başlarken ikimizin de kolları sanki yüz yıllık

yüzücüymüşüz gibi suyu dövüyordu. Ne de olsa ikimiz de ciddi kas gücü gerektiren bir spor yapıyorduk ve eminim ki havuzda durmadan beş tur atsak da altından kalkabilirdik.

Hemen yanı başımda olduğunu gördüğüm bedenini geçebilmek için hızımı sonuna kadar arttırdığımda kazanacağımı çok iyi biliyordum. Ta ki biri beni ayak bileğimden yakalayıp suyun dibine sokana kadar.

Gözlerime, burnuma ve ağzıma aynı anda kaçan su karşısında yüzeye çıktığım saniye öksürmeye başlarken çoktan havuzun diğer köşesine ulaşmış, beni seyreden Kurşun'a baktım. Daha doğrusu bakmaya çalıştım çünkü sanırım görme yetimin yüzde yetmiş beşini kaybetmiştim.

Gözlerimi ovuştururken, "Hile var ya!" diye bağırdım.

Kaslı omuzları aşağı yukarı oynadı. "Rol çaldım sanki biraz. Ama önemli olan süreç değil, sonuçtur, değil mi?"

"Ben ne zaman hile yapmışım?" diye söylenirken hâlâ gözlerimdeki suları silmeye çalışmakla meşgul olduğumdan yüzüne çok fazla odaklanamıyordum.

"Yalan, dolan, hile... Bunlar senin göbekadın, Elfida."

Doğruluk payı olan sözleri karşısında *sessizliğim asaletimdendir* mottosuyla susmayı tercih ettiğimde, bir yandan havuzun kenarına ulaşmış, dışarı çıkabilmek için ona güzel bir manzara sunduğumun bilinciyle kendimi yukarı doğru çekmiştim.

Kalçamı havuzun kenarına koyup da hâlâ havuzun içindeki bedenine döndüğümde bacaklarımın dizden aşağısı hâlâ suyun içindeydi.

Beni baştan aşağı süzüp, "Yemek ye biraz, yemek," dedi, homurdanırcasına.

Yapmaması gereken bir yorum yapıyordu. Uzun zamandır susan taraflarımı uyandırmak için en ufak bir fısıltı yetecekken o bağırıyordu ama gelin görün ki o taraf hâlâ sessizdi.

Dirseklerimi dizlerime yaslayacak şekilde öne eğildiğimde dudaklarımı alaycı bir tavırla büktüm. Kaybetmekten nefret ederdim. Her anlamda. Elbette hayatta her daim kazanmak da kaybetmek de vardı fakat ben sadece rol yaptığım zaman kaybederdim. Kendi isteğimle.

Yani şu durum beni biraz bozuyordu.

"Kıyamam. Beni mi düşünüyorsun?"

"Bakım sorumluluğun bana ait şu anda."

Bakım sorumluluğu mu?

"Hayvan mıyım ben? Emin ol, açlık son derdim bile değil."

Suda bana doğru ilerlemeye başlarken, "Başka ne dertlerin varmış?" diye sordu, sanki evimizde havuz sefası yapan normal iki insanmışız gibi.

"Bir düşüneyim," dedim, suyun içindeki bacaklarımı sallarken. Parmaklarımı kaldırarak saymaya başladım. "Ödemem gereken iki yüz milyon kadar bir borcum var. Kaçırıldım. Tanımadığım kalabalık bir ailenin içinde yaşamak zorundayım. Dedemle iletişim kuramıyorum ve muhtemelen bana aşırı sinirli. Bir telefonum bile yok ve tüm gün sıkıntıdan ölüyorum. Yeterli mi?"

Sanırım belirtmeme gerek bile yoktu ama saydıklarımın hiçbiri derdim değildi.

Suyun içinde, bacaklarımın dibinde durduğunda, bacaklarımı kollarının arasına alacak şekilde durdu. "Bu kadar mı?"

"Eh," dedim. "Birkaç küçük kafa karışıklığı daha var ama..."

"Mesela?"

"Mesela beni kaçıran adamla birlikte uyumam, havuza girmem ve her şey çok normalmiş gibi davranmamız."

Bir yorum yapmadan kendisini de havuzun dışına çekti ve sudan tamamen çıkarak ayağa kalktı. "Hadi, kalk," dedi.

Elbette, konu ikimize dokunduğu an kestirip atmak zorundaydı. Kendisine bile itiraf etmeyi bırak, en ufak bir yorum dahi duymayı kaldıramayan adamı nasıl açacaktım?

Belki de bütün kilitlerini kapadığı kapıları biraz daha zorlamam gerekiyordu. "Kaçtığında ve konuşmayı reddettiğinde hiçbir şey yok olmuyor, Kurşun," dedim, sakince ayağa kalkarak.

Şimdi yine karşı karşıyaydık.

"Yok olacak bir şey yok."

İşaretparmağımı üzerinden sular damlayan bedenlerimiz arasında sallayarak, "Yok mu?" diye sordum.

"Hep böyle zorlamak zorundasın, değil mi Elfida?" diye sorarken sıkıntılı gözüktü. Bahçeye kısaca bakındıktan sonra gözleri yeniden gözlerimi bulmuştu. "Bir şeyleri zamana bırak."

Reddetmiyordu.

Aksine... Kabul ediyordu.

Zamana bırakılacak bir şeyler olduğunu kabul ediyordu.

Yutkunmak istedim. Ama bunu yapmayacaktım.

"O kadar fazla zamanımız olduğunu nereden biliyorsun?"

"Zamanı ben belirliyorum," derken kendinden emin gözüküyordu. "Daha buradasın."

Zamanı belirleyen biri varsa o da bendim ancak şimdi konumuz bu değildi. Kurduğu iki kelime, beynimde milyarlarca kez döndü ve yankılar uyandırırken şakaklarıma sızılar sapladı. *Daha buradasın.*

Gitmiyordum.

Beni göndermiyordu.

Onu zorlayarak, ufak yemler atarak ağzından alacağım her kelimeye muhtaçtım şu an. Kafasını karıştırdığımı bilmek, beni daha fazla tutmak istediğini bilmek bile yetiyordu. "Neden?" diye sorma zorunluluğu hissettim, hevesimi açık etmemek adına.

Gözleri hafifçe kısılırken, bana başını eğerek bakması bile karnımda bir şeyleri yerinden oynatırken konuya odaklanmak epey zordu.

"Seni kırmak için söylemiyorum ama kendi hayatında da burada olduğundan daha mutlu değildin, Elfida. Sorgulama." Kıyafet yığınına doğru yürümeye başladı. "Kal işte."

Yirmi iki yıllık hayatımın, ilk doğduğum anında bile burada olduğum kadar mutlu değildim.

Yerdeki gömleğine eğilip bana doğru döndü. Kollarımı kendi gömleğine geçirmeye başladığında rolleri öylesine unutmuştum ki ne söyleyeceğimi düşünüyordum. Oysa benden önce davrandı.

"Üşürsün."

Üşürsün.

Tek bir kelime ama binlerce histi.

Belki de yüz binlerce.

İçime aniden gelen ağlama isteğinin gerçekleşmeyeceğini bilsem de anlamını çözemediğim bir şekilde sadece ona sarılıp ağlamak istiyordum.

Değil üşümek, ıssız bir sokakta soğuktan hipotermi geçirmeye yaklaştığım zamanlarda bile bunu düşünen tek bir insan dahi yokken yaz havasında ıslak kıyafetlerle üşüyebileceğimi düşünen bir adamdı o.

Sahip olmadığım her şeydi Kurşun Alpugan.

Sahip olamadığım her şeyi bana sunacak adamdı.

Sadece ortadan üç düğmesini ilikleyerek önümü kısmen kapadığında

kollarım iki yanımdan bir çocukmuşum gibi sarkıyor, gözlerim suratını tarıyordu.

"Gel," diyerek sırtıma koyduğu eliyle beni eve doğru yönlendirdiğinde, onu takip etmeye başladım. Fazlası lazımdı. Fazlası.

Beni afallatacak o kelimeyi söylemeden önce kurduğu cümleye ithafen, "Zaten gitmek gibi bir opsiyonum yok gibi görünüyor," dedim. "Tek bilmek istediğim, senin neden bunu istediğin?"

Yanımda yürürken kafasını bana çevirmedi bile. "Bilmiyorum," dedi. "Anlamaya çalışıyorum. Seni tanımaya çalışıyorum."

"Beni tanıdığında ne olacak?" diye sorduğumda, bahçenin mutfağa açılan kapısından içeri giriyorduk. Önden geçmem için bana yol verdikten sonra kendisi de içeri girdi ve sıkıntılı bir nefes verdi.

"Seni hiçbir zaman tanıyabileceğimi düşünmüyorum, Elfida."

Belki bir gün beni gerçekten tanıyacaktı ama bundan hiç memnun olmayacaktı.

Sırtımı ada tezgâhın kenarına yaslayıp, ona bakarken, "Neden?" diye sordum yeniden. Kendisini daha fazla açmaya çalışıyordum.

Tam karşımda, aramızda belki de üç adımlık mesafe olacak şekilde kendisi de tezgâha yaslandığında göz gözeydik. Kafasında bir şeyler tartıyor gibi gözüküyordu.

"Kafamı her çevirdiğim an, seni tanımaya yaklaştığımı hissettiğim her an başka bir şey yapıp her şeyi mahvedeceğini düşünüyorum çünkü."

Haklıydı.

Ama bunu söyleyemezdim.

Her daim arkasından iş çevirdiğimi, yüzümdeki mimiklerin bile planlı olduğunu ama asla ona zarar vermeyeceğimi anlatamazdım.

Anlatsam da anlayamazdı.

Belki de bir an her şeyden yorulduğumu hissettim. Bu oyunu da planları da burada bitirmek, bir çırpıda her şeyi ortaya dökmek, *gerçek* olmak istedim.

Ama ben gerçek olursam beni sevemezdi.

Gerçek olan Elfida'yı en sevmesi gerekenler bile sevememişken onu bu yükün altında ezemezdim. Beni tanıdığı an, o da giderdi.

"Yapmayacağım, Kurşun," dedim, dürüst gözükerek. "Daha ne yapabilirim?"

Çok şey, sevgilim.

"Çok şey, Elfida." Başımı iki yana salladım. "Sınırlarımda gezindiğini en başından beri biliyordun ve güvenimi kırdın."

"Bir daha kırmayacağım," dediğimde o kadar ifadesizdi ki inanıyor mu yoksa inanmıyor mu anlayamıyordum bile.

"Ben bunu nereden bileceğim?"

"Bilemeyeceksin," dedim, bu kez gerçekten dürüstçe. "Sadece güvenebilirsin."

"Peki, sence sen güvenilmesi gereken biri misin?"

Başımı iki yana salladım. Buna *evet*, demenin hiçbir faydası olmayacaktı.

Gözleri beni tartıyor, sanki gözlerimin içinde tutunacak bir şeyler arıyordu. Uzak görünüyordu.

"Ama bir daha güvenini kırmayacağım, Kurşun. Sana karşı bir hata daha yapmayacağım."

"Bunu sadece yaşayarak görebiliriz," dediğinde gözlerini gözlerimden çekmek istediğini hissediyordum. Sanki daha fazla bakarsa o bile inanacağını biliyor, bunu istemiyordu.

"Yaşayalım," dedim, sakince.

Sanki her şeyin tohumlarını atıyorduk burada. İnkâr yoktu, kısmen yalan yoktu, üzeri örtülen hisler yoktu. Başlayacak şeylerin temellerini oturmaya çalışıyorduk.

Yangınlar olan yüreğime yağmurlar yağıyordu.

Bir şeyler başlıyordu.

Bir ilişki, bir flört bile değildi elbette. Sadece kafasındaki karışıklıkları çözme çabasıydı başlayan şey. İkimiz hakkında düzgünce konuşabildiğimiz ilk andı belki de.

Onun kabulleniş çabasıydı.

Beni tartacağını, beni anlamaya çalışacağını, düşüneceğini söylüyordu. Sadece bana güvenmeyi...

Tezgâhtan ayrılıp bana doğru yaklaşmaya başladığında ıslak ve makyajsız bir halde nasıl göründüğüm hakkında endişelenemeyeceğim kadar anın içine mıhlanmış gibiydim. Zihnim başka bir şeylere kayarak ona olan odağımı kaybetmek istemiyordu.

Tam karşımda durduğunda, "O zaman bir söz ver," dedi, ifadesizce.

"Ne sözü?"

Sakin ve biraz da yavaşça dudaklarını araladı. "Çok büyük bir etken de olsa... Karşındaki insan en *hayır*, diyemeyeceğin kişi de olsa... Bir şeyleri yapmak zorunda da kalsan... Yapman gereken şey sadece evimdeki bir vazonun yerini değiştirmek kadar basit bir şey bile olsa bana geleceksin. Anlatacaksın. Ve ben çözeceğim. Söz mü? Benden gizli iş çevirmeyeceksin."

"Söz," dedim, düşünmeden.

Ondan gizli iş çevirmememin imkânı yoktu.

Bir an Ekrem'in belleğini değiştirmiş olsam şu an benden beklediği söz karşısında içten içe ezileceğimi düşündüm. Pişman olmayacaktım ama onun için üzülecektim.

Söz vermeliydim.

Ve söylediklerinin bazılarını yapamayacak olsam da sadece yakalanmamalıydım. Haberi olmadığı sürece sözümün yalan olduğunu bilmeyecekti.

Başını salladığında gözlerimin en içine bakıyordu sanki. "Ve ben de sözüne inanmaya çalışacağım," dedi. Bu kez başını sallayan bendim. Kalbim bedenimden çıkıyor, onun bedenine doğru akıyordu sanki. Tüm varlığım ve benliğimle ona doğru çekiliyor, ona karışmak istiyordum. "Şimdi, sana yiyecek bir şeyler hazırlayalım."

Yüzümü anında buruşturarak, başımı iki yana sallarken, "İstemiyorum," dedim.

Açlığımı düşünmesi beni sarsacak kadar etkiliydi elbette ama bir şeyler hazırladığında onu yemek zorunda kalacaktım ve şu an gerçekten de bunu yapamayacağımı hissediyordum.

Ona daha fazla zaafımı açık edemezdim. Bunu bir kez yapmıştım ve hayal kırıklığına uğradığı an zaaflarımın altında beni ezmekten çekinmediğini görmüştüm.

Birkaç saniye duraksadıktan sonra, "Kılıç hazırlasın mı isterdin?" diye sorduğunda bütün vücudumun kasıldığını hissettim.

Bunu söyleyip, bütün bedenimi alevlere atarken sesinden sezdiğim o kıskançlık kırıntısı, olduğum yerde dünyanın ayaklarımın altından kayıp gidişi gibi bir his yaşattı bana.

Sevinç, neşe ve zevk çığlıkları fırladı zihnimden.

Ve orada kalmalıydılar.

Bu tür diyaloglarda, anlamsız bulduğum fakat *naza çekmek* ve *ağırdan satmak* taktikleri arasında atılan tripler olurdu genelde. Gerçi... İnsanlar

bunu gerçekten içlerindeki hislerden kaynaklı yapabiliyor olsa da bana kalan hisler değil de mantıktı.

Bu beni rahatsız etmiş ve ben gerçekten de Kılıç'ın söylediği bir kibarcıkmışım gibi, "Sen bana ne ima etmeye çalışıyorsun?" diye sordum. Böylece, bir Türk dizisi klişesi daha yaşanmış oldu.

Değişen yüz ifademi fark ettiği an gözlerini kırptı ve bir saniye sonra tekrar açarak, "O anlamda söylemedim," dedi. "Bir şey ima etmiyorum."

Ona öfkelenmiş, bu beni epey kırmış gibi tezgâhtan ayrılarak kapıya doğru yönelmek üzere bir adım attığımda beklediğim tutuşu yeniden bileğimdeki yerini buldu.

Bu çok zevkliydi!

Bana doğru bir adım daha atarak aramızdaki bütün mesafeyi kapattıktan sonra bedenimi kolayca kendi bedenine doğru çekti ve kollarını etrafıma sardı. Başım göğsüyle buluştuğu an idrak ettiğim eylem, yere basan ayaklarımdaki bütün gücü almış gibiydi.

Bana sarılıyordu.

Kurşun Alpugan bana sarılıyordu.

Yavaşça beni çekmiş ve bir anda sarılmıştı.

Bunu sabaha kadar tekrar etmek, her yere yazmak, herkese söylemek istiyordum.

Bana sarılıyordu.

Bir krizde olduğum için veya herhangi bir şey olduğu için değil. Belki de sadece kalbimi kırdığını düşündüğü için şefkat göstermek amacıyla sarılıyordu.

"Farklı bir anlamda söylemedim, Elfida."

İki yanımda sarkan kollarımı zorlukla kaldırıp sırtına koyduğumda buraya yerleşmek, kokusu burnumdayken tüm yaşamımı burada tamamlamak istemiştim.

"Tamam," diyebildim sadece.

Sırtımdaki elini güçlü fakat yavaş bir hareketle bir kez kaydırdıktan sonra geriye çekildiğinde bu, ölüm gibi hissettirmişti. Tam anlamıyla ruhun bedenden ayrılması gibi.

"İstemiyorsan yemek zorunda değilsin," dedi, geri çekildiği yerden gözlerime bakıp. "Gidip bir duş al. Diğerleri gelir birazdan, böyle durma."

Dünyanın en mutlu insanıydım.

İlk kez, içimden de olsa bu cümleyi kullanabiliyordum.

Ben, dünyanın en mutlu insanıydım.

Yanından ayrılıp duşa girdiğimde, saçıma akan her bir su damlasından daha fazla kez tekrarladım belki de aynı cümleyi. On, yüz, bin, beş bin kez.

Buharla dolan banyonun içinde, buğulu bir şekilde yansımamı görebildiğim aynaya bakarken iki yana kıvrılan dudaklarımın yüzüme oluşturduğu görüntü çok yabancıydı. Güzel durması için çabalanan, sahte bir gülümseme değildi bu. Gerçek, kalpten gelen bir gülümsemeydi.

Benim bile kendi yüzümde yabancıladığım ama benim bile kendi yüzüme çok yakıştırdığım bir gülümseme...

KURŞUN A. ALPUGAN

Saatler öncesinden...

Çalışma odamdaki bilgisayar ekranını görebilmek için masanın etrafından dolanıp da başıma dikilen Safir, Kılıç ve Açanay da dahil olmak üzere kimse ağzını açıp bir şey söylemiyordu.

Okyanus gideli beş dakika olmuş veya olmamıştı.

Kızları aşağıda bırakmış, Elfida'nın bellek sınavını geçip geçemediğini görmek için çalışma odasına çıkmıştık ve sonuçla karşı karşıyaydık.

Elfida'dan ne beklediğimi de beklemediğimi de çok iyi biliyordum. Ne yapacağını biliyordum, ne yapmayacağını biliyordum. Ama bilmekle görmek farklı şeylerdi.

Gözlerim doğrudan, oturduğum sandalyenin tam karşısına konumlanmış laptopun üzerindeyken artık ezberlediğim yazıyı son bir kez okudum.

"Bir de şaşırmış gibi davranamazsınız şu an," diyerek, ortaya tepkisini koyan ilk kişi masanın etrafından dolanıp da karşıya geçerek kendisini rahatça sandalyeye atan Açanay oldu.

Belleği taktıktan sonra ekranda açılan yazı, bir uyarı yazısıydı.

Zırvalıktan ibaret olan, benim orada bıraktığım bellekle alakası bile olmayan bir uyarı sekmeseydi.

Elfida'nın dün gece değiştirdiği bir kopyaydı.

Laptopun yanında duran elim kendiliğinden yumruk haline geldiğinde kafamı kaldırıp kimsenin tepkisine bile bakmıyordum. Açanay'ın saçmalıklarını dinlemiyordum, Kılıç'ın kasılan bedenini umursamıyordum.

Sadece kafamın içindeki senaryolarda Elfida'yı birden fazla kez yıkıp döküyordum. Tek bir zerresi kalmayana kadar onu parçaladıktan sonra yeniden birleştiriyor, yeniden dağıtıyordum.

Bu döngünün ne kadar devam etttiğini bile sayamayacağım kadar dakika geçtiğinde Safir ve Kılıç başımdan ayrılmış, odanın içinde başka bir yerlerde dikiliyorlardı. Açanay tırnaklarıyla oynuyor, hepsi benden çıkacak bir cümleyi bekliyordu.

Ama bende artık Elfida'nın düzenbazlıklarına edecek tek bir kelam bile kalmamıştı.

Yapmak istemiştim.

Güvenmek istemiştim.

Yanımda kalsın istemiştim.

Kendisi olsun, o da yanımda kalmak istesin istemiştim.

Elbette o da yanımda kalmak istiyordu. Ama sadece ihanet edebilmek ve vakti geldiğinde her şeyi dağıtıp, çekip gidebilmek için.

Ben bir aptalmışım gibi ona verdiğim bir diğer şansı güzel değerlendirsin istemiştim.

Ama o son oyunu, yanlış tarafa atmıştı.

Yemin ediyordum ki yapacaktım. Olduracaktım. Tüm hatalarına rağmen onu o kulübeden çıkardıktan sonra bana bir daha yalan söylemeyeceğine söz vermesinin üzerine bana tekrar ihanet etmeseydi elini tutacaktım.

Açanay'a, Lacivert'e, Elfida'ya ve kendime rağmen bizden olduracaktım.

Tüm laflarımı çiğneyip gittiği yere kadar götürecek, Elfida'yla deneyecektim. Fakat bu saatten sonra ne tolere edilebilir bir tarafı ne de sineye çekilebilecek bir hatası kalmıştı.

O, hata yapmıyordu.

Hatalar affolurdu.

O başlı başına hataydı.

Tepeden tırnağa yalan dolandı.

Ona bıraktığım en ufak boşlukta düşmanımla işbirliği yapmış, odamda kalıp belleği değiştirebilmek için yatağıma girmeyi göze alabilecek kadar kafası bulanmış, yolunu seçmiş bir kadındı.

Bir dolandırcı olduğu patladıktan sonra karşısına geçip yalandan yüzüme gülmesine ne kadar sinirlendiğimi ona bağıra bağıra anlatmıştım.

Ama o, bir basamak daha çıkmıştı.

Bir daha söylemeyeceğine söz verdiği yalanlarının üzerine yenilerini, yüzünde bir gülümsemeyle koymuştu. Görevine o kadar kodlanmıştı ki bu yolda kendini feda ederdi.

Odamda şüphe çekmeden kalabilmek için beni öpmüştü, kucağıma çıkmıştı, fazlasını istemişti. O bana ihanet ederken bunu yapacağını bildiğim halde onu ve sonrasını düşünen bendim.

Her zaman bendim.

En başından beri onu o kadar alttan almıştım ki... Her şeyini sineye çekmiştim, kıyamamıştım. Evime, en değerli varlıklarımın, ailemin yanına sokmuştum.

Elfida Alaner'e hiçbir zaman kıyamamıştım.

Yaptıklarının cezasını kestikten sonra bile geri adım atan bendim, her şeye izin veren de...

Buydu işte. Fazlası yoktu onda. Düzeltilebilecek yanı yoktu, eksikleri benim bile tamamlayamayacağım kadar fazlaydı, onu düzeltmek imkânsızdı.

Sinirliydim, evet. Ama bu sinir onu karşıma alıp suratına bağıracağım, onu tutup sarsacağım, bir kulübeye kapatıp geçmişiyle acı vereceğim türden bir sinir değildi.

Ona geçmişiyle acı veremezdim. Çünkü onu zaten yaşamıştı. Annesinin, babasının, abisinin acısını zaten çekmişti. Buna direnci vardı.

Kinim, geleceğindeki acıya dönüşmek üzere zihnime sızıyor ve ondan karşılık bulamayan tüm iyi niyetli duygularımı perdeliyordu şu an.

Yepyeni, hiç tatmadığı, nasıl baş edebileceğini bilmediği bir acı...

Hayatımdaki herkesin yanlış yapmak için tek bir şansı olurdu. Lacivert'in bile Poyraz konusunda tek bir şansı olmuştu. Onun acısını ve duygularını düşünmeden ona tekrar güvenmeyeceğim için Poyraz elimin altında, onu öldüreceğim günü bekliyordu.

Lacivert'in bile bende ikinci şansı yoktu ama Elfida'nın olmuştu.

Ve o, ikinci şansını da bir öncekinden daha kötü bir şekilde tüketmeyi seçmişti.

Bu saatten sonra ben ne yapabilirdim ki?

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Kılıç, sessizliğin gerginliğinden bunalmış bir halde.

Onun da hayal kırıklığını görebiliyordum. Ama bu kez, Elfida'ya her ne olursa olsun o bile ses çıkartmayacaktı.

Çünkü Ekrem son raddeydi.

Elfida, Ekrem'in elindeyse kurtarılamazdı. Hayatı boyunca onun köpekliğini yapacak, bu uğurda her şeyini bırakacaktı. Belliydi. Benden istediği şey para değildi. Belki de en başından beri bu sadece bana yakın olmak için bir oyundu. O, Ekrem'e çalışıyordu. Konu hırsızlık kadar basit değildi.

Hiçbir zaman küçük oyunların adamı olmamıştım. Karşılıkların, intikamların... Benimle konuşulan dilde konuşmazdım. Dilim tek, cezalarımsa basit ve temizdi. Oysa bana oynanan küçük oyunları, basit cezalar paklamayacaktı bu kez. Bir yılan gibi damarlarımda kıvrılan kine, basit cezalar yetmeyecekti.

Odadaki üç kişi de gözlerimin içine bir cevap bekler gibi bakmaya devam ederken koruduğum bütün mimiksizliğimle, "Onunla, onun anladığı dilden konuşacağız," diye cevap verdim.

Açanay derin bir nefes alarak, dikleştirdiği bedenini yeniden kamburlaştırıp, ayaklarını aynı bu sabah Okyanus'un yaptığı gibi sandalyeye uzatırken, "Oh be," dedi. "Bir an çok korktum yine süper kahramancılık oynayacağız ve susup oturacağız diye."

"O nasıl olacak?" diye soran Safir'in, Açanay'ı dikkate almadığı belliydi.

"Sizlik bir şey yok. Ben halledeceğim."

"Ne yapacaksın?" diye sordu Kılıç.

Sandalyemde geriye yaslanarak ona yarım ağız bir gülümsemeyle bakum. Bitmişti. Bendeki bütün kredisini bitirmişti. Ona karşı olan öfkemi bile tüketmişti. Karşısında sadece mantığım vardı artık. Onunla baş edemezdi.

"O oynuyorsa ben de oynayacağım."

Açanay'ın tek kaşı anında havalanırken iki adamın aksine çoktan anlamıştı bile. Suratına benimkine benzer keyifli bir sırıtış yayıldı. Onunki, benimkinden daha gerçek görünüyor olmalıydı.

"Elfida da kendi zehrinin tadını tatsın bakalım. Yüzüne gülüp arkasından iş çevrilmesini, kullanılmayı, kandırılmayı tatsın. Aptal muamelesi nasıl yapılır, görsün."

Onu öldürmeden önce öyle bir tüketirdim ki... Alabileceğim her şeyini aldıktan sonra o gün depoda yaptığı gibi karşısına oturup gülebilirdim.

Ne demişti o?

Demek sonunda uyandın, Kurşun Alpugan.

Gülüşünün sesi kulaklarımda çınladı.

Bir gün onu hayatında gördüğü en güzel rüyasından uyandırdıktan sonra ben de aynı şeyi söyleyebilirdim.

Demek sonunda uyandın, Elfida Alaner.

Yalancı bir kadının karşısında ondan daha yalancı bir adama dönüşmem, sadece bir dakikamı alırdı. Yüzüne gülerdim, ellerini tutardım. Ona hayatında kimsede duyamayacağı cümleleri kurar, Ekrem'in asla yapmadığı kadar büyük bir merhametle avuçlarıma sokardım.

Perdelediğim tüm hislerin gün yüzüne çıkma çabasına karşı koydum. Başka yol, başka şans, bir başka umutsuz kredi yoktu bende.

Kimsesizliğine kimse olacaktım.

Ve günün sonunda o yeniden kimsesiz kalacaktı.

Bu gerekli değildi. Çekip vurabilir, derdimi Ekrem'le çözebilirdim. Ama bu iş artık kişiselleşmişti. Onun benim hayatıma sızdığı gibi bütün hayatına sızacaktım, Ekrem'in asıl amacını çözene dek. Elfida üzerinden kurduğu oyunun tüm taşlarını bulup da devirene dek.

Aklı, kalbi, ihanetleri uğruna geride bıraktığı her şey öyle bir hale gelecekti ki...

Safir bir anda, "O olduğuna eminiz, değil mi?" diye sorduğunda hepimizin bakışları suratına ifadesiz bir halde döndü. "Yani belleği başkası değiştirmiş olamaz mı?"

"Olamaz."

"Şimdi de aptallık sırası sana mı geçti?" diye söylendi Açanay. "Kılıç'ın, benim veya Mavi'nin falan Ekrem'e çalışacak hali yok herhalde. Diğer adamlardan da kim Kurşun'un odasına girecek ve çekmecelerini karıştıracak?"

Kılıç da şaşırtıcı bir şekilde Elfida'yı hassas noktası bellemiş gibi suskunluk yemini etmesinin üzerine ilk kez, "Yok," dedi. "O akşam ben girdim Kurşun'un odasına, amına koyayım. Gördüm ne halde olduklarını." Bana izin ister gibi kısa bir bakış attıktan sonra başımı salladığımda haberi olmayan Açanay için daha fazla detaylandırdı. "Yakınlardı Kurşun'la. O gece de duşa girmiş Kurşun bir ara, ondan sonra gece boyu Elfida tamamen odasındaydı zaten. Kurşun dışarıdaydı. Her şey açıkken başka şüpheli aramak, bu kez harbiden aptallık olur."

"Allah'ım, çok şükür," dedi Açanay.

Safir de ikna olmuş gibi başını salladı. "Her şey tamamsa çekip vu-

ralım, anasını satayım. O bu evin içindeyken, her dakika tetikte olup oynayacağız. Bu kadar uğraşa değer mi?"

"Değer," dedim. "Dışarıdan biri olsa ve Ekrem'e çalışırken bir şeyler yapmaya çalışsa sikimde olmazdı. Farklı yollar deniyor, güya benimle oynuyor. Bu sefer Ekrem'in derdi ne kadar büyükse artık, *git kendine âşık et*, dedi herhalde."

"Tersine döndü yani iş?" dedi, anlamak ister gibi. "Sen onu âşık edebilecek misin peki?"

Başımı salladım. "Orası kolay."

Safir sakallarını kaşırken, "Et, bırak bari, abi," dedi. "Başka yerlere kaydırma."

Neyden bahsettiğini anlıyordum ama Kılıç detaylandırmasını ister gibi, "Ne yeri?" diye sordu.

"Ya, seks falan girmesin o işlere diyorum. Olayın arkası başka olunca iş farklı bir şeye dönüyor."

Kastettiği şey sinirime dokunurken, Açanay'ın lafa girmesine müsaade etmeden, "Gidip de istemediği bir şeyi yapacak halim yok, amına koyayım," dedim. "Beni öldürmeye kalksın, yine de..." Konuştuğumuz şeyin iğrençliği karşısında kaşlarımı çattım. "Öyle bir şey olmaz."

Açanay, doğrudan Safir'e bakarak endişesinin saçmalığını yüzüne vurmak ister gibi, "Zaten," dedi. "Kime ne anlatıyorsun? Kurşun öyle bir şey yapar mı?" Safir başını salladı. Açanay keyifle sardığı sigarayı yaktığında, "Ne zaman başlıyoruz?" diye sordu. Sesi keyifli çıkmıştı. Bu dünyanın çetrefilli işlerini, kolay sonuçlardan çok sevmişti her daim.

Tütün bağımlılığını aşmak konusunda pek yol katedemeyen kadına elimi uzatarak ağzındaki sigarayı bana vermesini istediğimde, kendim içmek istediğim için aldığımı düşünerek sigarayı bana verdi.

Dudaklarıma götürerek bir nefes çektim ve üfledikten sonra, "Hemen," dedim. "Burada yaşamaya başlayacak."

İşin iyi yanıysa Elfida o kadar sevgi görmemiş bir kadındı ki sahtesiyle gerçeğini birbirinden ayırt edemezdi.

Gözlerimin önünde yaşlı heterokromiler belirdiğinde içime çektiğim duman, bedenimde süzülerek ciğerlerimin bir noktasını yaktı. İnce bir sızı ciğerimden, sol söğsüme doğru çıktı ve parmaklarımın arasındaki sigara, orada söndü.

Elfida Alaner de aynı böyle yanacak ve sönecekti ellerimde.

Devam Edecek...^^

Teşekkür

Bu kitap aklıma ilk düştüğü, kalemimden ilk döküldüğü andan itibaren benimle olup, benim yorulduğum yolda dahi yorulmayan canım okurlarım... Aramıza yeni dahil olanlar, buraya dek okuyanlar, satırlardaki hisleri benimle birlikte paylaşanlar ve bu küçük hayal dünyasında bana eşlik edenler... Hepiniz bu yolculuğun bir parçasısınız. Bu yolda, bana dahil olduğunuz için her birinize çok teşekkür ediyorum.

Bazen tek bir mesajla, tek bir yorumla yüzümü güldüren, satırlarıma ilham olan sosyal medya videolarıyla beni kâh ağlatan kâh kahkahalar attıran her birinize ne kadar teşekkür etsem az.

Belki de ilk günden beri en bocaladığım anda dahi uzaklardan bir yerlerden bana destek çıkan, ihtiyacım olan cesareti veren, destekleyen, her daim heyecan ve hevesle bana eşlik eden ve bu süreçte büyük katkıları olan Bersu, Asya, Sahra, Yadigâr, Aslı, Nehir, Vişne, Sema, Özlem, Zahide ve Eylül.... Size ayrıca teşekkürler!

Ve tabii ki Küçük Alina'm, Begüm'üm... Yıllardır her baktığımda orada gördüğüm bildirim, koşullar ne olursa olsun daima orada olduğunu bilmenin bana verdiği güven, bir yerlerde bir kız kardeşim olduğunu bana hep hissettirişin ve bu yolda varlığını hep hissedişim... Seni çok seviyorum.⋆

Ninova